TIỀN TRUYỆN SERIES ĐẤU TRƯỜNG SINH TỬ

KHÚC HÁT CỦA CHIM CA VÀ RẮN ĐỘC

SUZANNE COLLINS

MÈO XANH BIỂN DỊCH

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

SUZANNE COLLINS

Bắt đầu sự nghiệp của mình với tư cách nhà biên kịch truyền hình kiêm tiểu thuyết gia. Bà nổi tiếng với các tác phẩm viết cho thanh thiếu nhi, đặc biệt là series **Underland Chronicles** (tạm dịch: Biên niên ký dưới lòng đất) và **Đấu trường Sinh tử**. Sau thành công vang dội trên toàn thế giới của bộ ba tiểu thuyết **Đấu trường Sinh tử**, Collins cho ra đời cuốn tiền truyện *Khúc hát của chim ca và rắn độc* vào năm 2020. Suzanne Collins nằm trong Top 100 người có ảnh hưởng nhất năm 2010 do tạp chí *Time* bình chọn.

Bìa Sau

Một thập kỷ sau Nội chiến, cả người thắng lẫn kẻ thua đều kiệt quệ, chật vật để hồi phục và tái thiết. Đấu trường Sinh tử - đòn trả thù man rợ nhất của bên thắng cuộc - cũng bước vào năm thứ mười. Hai mươi tư học sinh cuối cấp ưu tú từ Học viện của Capitol được chọn làm người hướng dẫn cho các vật tế, trong số đó có Coriolanus Snow. Phải, chính Tổng thống Snow khét tiếng máu lạnh của bộ ba **Đấu trường Sinh tử**. Và hắn không hẳn là kiểu nhân vật chính được ta đón chờ.

Nhưng, dẫu tự mãn, ích kỷ, mưu toan, tham vọng, Coriolanus không hoàn toàn là tên độc tài tàn nhẫn của sáu mươi tư năm sau. Vẫn chưa. Đó là một chàng trai mười tám tuổi, xuất thân danh gia vọng tộc nhưng sa cơ lỡ vận, vẫn còn đâu đó những tình cảm tốt đẹp trong tâm hồn, có gia đình để bảo vệ, có một người con gái để yêu. Và ta chứng kiến cậu ta từng bước đưa ra những lựa chọn sai lầm, từng bước sa ngã, để từng bước leo lên đỉnh.

Khúc hát của chim ca và rắn độc thỏa mãn những câu hỏi bạn có thể đã đặt ra sau những dòng cuối cùng của *Húng nhại*. Trong một bối cảnh tưởng quen mà hóa ra xa lạ, vẫn bằng lối kể chuyện hấp dẫn khó cưỡng của Suzanne Collins, đây là sự khởi đầu, sự soi tỏ, sự vỡ lẽ. Những gì ta mong đợi ở một cuốn tiền truyện, tất cả đều có ở đây.

"Trò có thể đổ lỗi cho hoàn cảnh, môi trường, nhưng chính trò đã đưa ra quyết định, không ai khác."

SUZANNE COLLINS

TIỀN TRUYỆN SERIES ĐẤU TRƯỜNG SINH TỬ

KHÚC HÁT CỦA CHIM CA VÀ RẮN ĐỘC

MÈO XANH BIỂN DỊCH

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

THE BALLAD OF SONGBIRDS AND SNAKES.

Copyright © 2020 by Suzanne Collins

Published by arrangement with Intercontinental Literary Agency, Stimola Literary Studio and Nha Nam.

Dịch từ nguyên bản tiếng Anh, **The Ballad of Songbirds and Snakes** của Suzanne Collins, Scholastic Press.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam, 2022.

Dành tặng Norton và Jeanne Juster

"*Do đó rõ ràng rằng, giữa buổi sống mà không có một quyền lực chung khiến tất thảy kinh sợ, loài người sẽ lâm vào tình trạng chiến tranh; và cuộc chiến ấy là cuộc chiến giữa loài người chống lại chính loài người.*" — **Thomas Hobbes**, tiểu luận *Leviathan*, 1651

"*Trạng thái tự nhiên được quy định bởi quy luật tự nhiên ràng buộc tất cả mọi người: và quy luật ấy, chính là trí năng mà loài người buộc phải nghe theo, dạy họ, rằng tất cả đều bình đẳng và độc lập, không ai được phép phương hại đến tính mạng, sức khỏe, quyền tự do hay tài sản của người khác...*" — **John Locke**, *Khảo luận thứ hai về chính quyền*, 1689

"*Con người được sinh ra tự do; nhưng khắp xung quanh anh ta là xiềng xích.*" — **Jean-Jacques Rousseau**, *Khế ước xã hội*, 1762

"*Tri thức Thiên Nhiên đáng quý sao;*

Trí óc toan xía vào

Méo mó vẻ mỹ miều vạn vật;

... Mổ xẻ triệt tiêu tất."

— **William Wordsworth**, "*Thế bàn xoay chuyển*", Thơ trữ tình, 1798

"*Tôi nghĩ đến hắn lúc đầu đời, những đức tính hắn đã thể hiện, và mọi tình cảm tử tế tiếp đó bị xua sạch bởi sự ghét bỏ, ghê tởm của*

những người che chở đối với hắn." — **Mary Shelly,** *Frankenstein,* 1818[1]

PHẦN I

"NGƯỜI HƯỚNG DẪN"

1

Coriolanus thả một nắm bắp cải vào nồi nước sôi và thề rằng một ngày kia cậu sẽ không bao giờ nuốt cái món này lần nào nữa. Nhưng hôm nay không phải ngày ấy. Cậu cần phải tọng một bát lớn thứ xanh lè xanh lét này, và uống cạn từng giọt nước canh, hòng ngăn bụng mình khỏi réo ầm ĩ trong lễ chiêu quân. Đây là một trong danh sách dài những biện pháp cậu thực hiện để che đậy sự thật rằng gia đình cậu, mặc dù sống trong căn hộ trên tầng cao nhất của tòa nhà bề thế nhất đất Capitol, hiện túng quẫn như đám khố rách áo ôm vùng quận. Rằng ở tuổi mười tám, người thừa kế của gia tộc Snow lừng lẫy một thời chẳng có gì để sống dựa vào ngoài tài trí của mình.

Chiếc áo mặc cho buổi chiêu quân đang làm cậu đau đầu. Cậu có một cặp quần âu tối màu năm ngoái mua trên chợ đen tạm chấp nhận được, nhưng chiếc áo mới là thứ người ta nhìn vào. May là Học viện cấp đồng phục bắt buộc mặc hằng ngày. Tuy nhiên, trong buổi lễ ngày hôm nay, học sinh được yêu cầu ăn vận cho sành điệu nhưng không kém phần trang nghiêm phù hợp với dịp này. Tigris đã dặn hãy tin ở chị, và cậu tin. Trước giờ chỉ bàn

tay khéo may vá của người chị họ là cứu được cậu. Dẫu vậy, cậu vẫn không dám chờ mong phép mầu.

Cái áo họ moi ra từ tít trong xó tủ - áo của cha cậu, từ những ngày còn no đủ - đã ố bẩn và ngả màu theo thời gian, mất nửa hàng cúc, kèm một vết tàn thuốc lá trên cổ tay. Quá tã tượi để mà rao bán ngay cả trong cơn bĩ cực nhất, và đây sẽ là trang phục ngày chiêu quân của cậu ư? Hôm nay cậu đã tới phòng chị từ lúc tảng sáng, chỉ để thấy cả người chị lẫn cái áo đều không cánh mà bay. Không phải điềm lành. Tigris đã bó tay với món đồ cũ rích ấy mà cố đấm ăn xôi lặn lội chợ đen hòng tìm cho cậu thứ y phục ra hồn chăng? Nhưng chị thì có cái quái gì đáng để đổi chác chứ? Chỉ duy nhất một thứ - tấm thân chị - và gia tộc Snow vẫn chưa lụn bại tới mức đó. Hay nó đã đang trên đà sa sút trong lúc cậu nêm muối món bắp cải rồi?

Cậu nghĩ đến việc người ta ra giá chị. Với chiếc mũi dài, nhọn và thân hình mảnh khảnh, Tigris không thuộc diện sắc nước hương trời, nhưng ở chị toát lên một vẻ nết na, yếu đuối mời gọi những kẻ thích vùi hoa dập liễu. Sẽ có người chịu mua, nếu chị muốn. Ý nghĩ này khiến cậu thấy lợm giọng xen lẫn bất lực và đâm ghê tởm chính mình.

Từ sâu trong căn hộ cậu nghe tiếng bài quốc ca Capitol, "Hòn ngọc của Panem", cử lên. Giọng nữ cao run run của bà cậu hòa theo, dội vào mấy bức tường.

Hòn ngọc của Panem,

Thủ phủ vĩ đại,

Dẫu tháng năm vẫn sáng ngời.

Như mọi lần, bà nội lạc tông thậm tệ và đôi chút chậm nhịp. Năm đầu tiên chiến tranh nổ ra, bà đã bật bản nhạc này vào những ngày quốc lễ cho cậu nhóc Coriolanus năm tuổi và cô bé Tigris tám tuổi nghe để bồi đắp lòng yêu nước. Mãi đến cái ngày u tối khi phiến quân các quận phong bế Capitol, cắt đứt nguồn cung suốt hai năm còn lại của cuộc chiến mới có tiết mục hát mỗi ngày. "Nhớ lấy, các con," bà nói, "chúng ta chỉ đơn thuần là bị bao vây - chúng ta chưa khuất phục!" Sau đó bà sẽ réo bài quốc ca ra ngoài cửa sổ căn hộ giữa mưa bom như trút. Một hành động phản kháng nhỏ nhoi của bà.

Xin cung kính quỳ lạy

Trước lý tưởng của Người,

Và những nốt nhạc bà chẳng khi nào hát đúng...

Lòng thành này xin kính dâng!

Coriolanus hơi nhăn mặt. Đến giờ đã một thập kỷ, mặc cho đám phiến quân đã im hơi lặng tiếng, bà cậu thì không. Hẳng còn hai đoạn nữa.

Hòn ngọc của Panem,

Trái tim công lý,

Sự minh triết ngự trên vầng trán cẩm thạch.

Cậu tự hỏi liệu thêm đồ đạc thì có hút bớt tiếng không, song thắc mắc này hàn lâm quá. Ở thời điểm hiện tại, căn hộ của họ là mô hình thu nhỏ của chính Capitol, mang trên mình những vết sẹo của những cuộc tấn công nổi loạn không khoan nhượng. Tường cao sáu mét chằng chịt những vết nứt, trần nhà mốc meo lở lói

những mảng thạch cao, và những dải băng keo cách điện màu đen xấu xí dính lại mặt kính vỡ của những ô cửa sổ vòm nhìn ra thành phố. Xuyên suốt cuộc binh lửa và một thập kỷ sau đó, gia đình cậu đã buộc phải thanh lý hoặc đem đổi rất nhiều của nả, thành thử vài phòng đã trống huếch trống hoác và bị niêm phong còn những phòng khác thì lèo tèo mấy món nội thất là cùng. Tệ hơn nữa, giữa cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông cuối cùng trong kỳ vây hãm, một số món đồ gỗ chạm khắc tinh xảo và nhiều vô kể những cuốn sách đã bị hy sinh vào lò sưởi để giữ cho cả nhà không chết cóng. Mỗi lần chứng kiến những trang sách tranh tươi sáng cháy ra tro - chính những quyển cậu đã cùng mẹ đọc mê say - là cậu lại rơm rớm nước mắt. Mà thôi thà buồn còn hơn là toi đời.

Đến chơi nhà chúng bạn, Coriolanus biết hầu hết các gia đình đã rục rịch sửa sang nhà cửa, song nhà Snow còn chẳng đủ tiền mua vài tấc vải lanh mà may một tấm áo mới. Cậu hình dung mấy đứa bạn cùng lớp lục tung tủ quần áo hay tròng thử những bộ cánh đặt may riêng mới toanh, lòng băn khoăn không biết mình có thể giữ thể diện đến bao giờ.

Người ban ánh sáng.

Người mang kết đoàn.

Xin cất lời thề nguyện.

Lỡ không mặc được cái áo chắp vá của Tigris, cậu phải làm sao đây? Giả bộ bị cúm và cáo bệnh? *Ẻo lả*. Mặt dày mặc áo đồng phục? *Vô lễ*. Cố ních vào cái áo sơ mi màu đỏ cậu đã không còn mặc vừa từ hai năm trước. *Nghèo kiết xác*. Một lựa chọn chấp nhận được? *Chẳng cái nào trong những cái trên*.

Có lẽ Tigris đã tới xin giúp đỡ từ bà chủ của mình, Fabricia Whatnot, một người đàn bà lố bịch y hệt cái tên nhưng lại là bậc cao thủ trong ngành thời trang phái sinh. Bất luận trào lưu hiện hành là lông vũ hay da thú, nhựa hay nhung, bà ta đều có thể tìm ra cách phối với mức giá phải chăng. Học lực làng nhàng, tốt nghiệp Học viện xong Tigris đã bỏ qua Đại học để theo đuổi ước mơ trở thành nhà thiết kế. Chị về lý là người học việc, dù Fabricia đối xử với chị giống kẻ hầu người hạ hơn, bắt chị mát xa chân và dọn những nùi tóc hồng tím dài thòng của bà ta mắc trong ống thoát nước. Song Tigris chưa từng một câu oán thán và không chịu nghe bất cứ lời chê bai nào về người sếp của mình, chị hết sức mừng lòng và biết ơn vì có một chân trong giới thời trang.

Hòn ngọc của Panem,

Cội nguồn quyền uy,

Vững vàng thời bình, chở che buổi loạn lạc.

Coriolanus mở tủ lạnh, mong tìm thấy thứ gì đó cho món xúp bắp cải đỡ nhạt nhẽo. Chễm chệ trong tủ là độc một cái xoong kim loại. Khi cậu nhấc vung ra, một đống bầy nhầy khoai tây sợi đông cứng nhìn cậu chòng chọc. Bà nội cậu rốt cuộc cũng vào bếp như đã dọa dẫm đấy ư? Cái thứ này có ăn được không vậy trời? Cậu đậy vung lại cho tới khi có thêm dữ kiện. Quẳng vào thùng rác mà không cân nhắc thì đúng là xa xỉ. Một thứ rác mới xa xỉ làm sao. Cậu nhớ, hay nghĩ là mình nhớ, hồi bé đã quan sát những chiếc xe rác người Avox lái - đầy tớ mất lưỡi là thứ đầy tớ được việc nhất, ít nhất thì bà cậu đã nói vậy - rầm rầm trên phố, đổ những túi lớn nào cơm thừa canh cặn, nào hộp đựng, nào đồ gia dụng đã hỏng. Thế rồi đến cái thời mà không gì là có thể vứt đi,

không chút calo nào là thừa thãi, và không có đồ gì là không thể đem ra đổi chác, hoặc đốt đi để sưởi ấm, hoặc chèn sát tường nhằm cách âm. Ai nấy đều thành ra khinh miệt sự lãng phí. Vậy nhưng, nó đang len chân trở lại trong ngành thời trang. Một dấu hiệu của sự thịnh vượng, như một tấm áo đàng hoàng.

Bảo vệ lãnh thổ

Chắc tay vũ khí,

Chiếc áo. Chiếc áo. Đầu óc cậu có thể chăm chăm nghĩ về một vấn đề như thế - có thể là bất cứ gì - và không chịu cho qua. Như thể chỉ cần kiểm soát được một yếu tố trong đời mình là cậu sẽ khỏi tiêu ma vậy. Đó là một thói quen xấu làm mờ mắt cậu trước những thứ có thể gây hại đến mình. Một xu hướng mang tính ám ảnh ăn sâu vào tiềm thức và có thể hủy hoại cậu nếu cậu không học cách trở nên khôn ngoan hơn.

Bà nội rít lên như xé vải khúc cao trào cuối.

Capitol của ta, lẽ sống của ta!

Bà lão lẩm cẩm, vẫn còn lưu luyến những tháng năm tiền chiến. Cậu yêu bà nội, nhưng từ nhiều năm trước bà đã thoát ly khỏi thực tại mất rồi. Mỗi bữa ăn, bà sẽ huyên thiên về quyền thế danh bất hư truyền của gia tộc Snow, ngay cả khi trên bàn ăn là món xúp đậu lõng bõng và bánh quy ỉu. Và cứ nghe lời bà kể thì tương lai của cậu nghiễm nhiên sẽ rất xán lạn. “Khi Coriolanus lên làm tổng thống ấy mà...” bà thường vào đề như thế. “Khi Coriolanus lên làm tổng thống ấy mà...” đủ thứ từ lực lượng không quân tệ lậu của Capitol đến việc sườn lợn bị bán với giá cắt cổ sẽ được chấn chỉnh một cách thần kỳ. Tạ ơn trời đất là cái thang máy

hỏng cùng với chứng viêm khớp gối đã khiến bà không thể ra ngoài mấy, và những người khách viếng thăm hiếm thấy cũng đã vào độ cổ lai hi giống bà.

Nồi bắp cải bắt đầu sôi, căn bếp nồng nặc thứ mùi của nghèo khổ. Coriolanus chọc nguấy chỗ rau bằng cái thìa gỗ. Vẫn chẳng thấy bóng dáng Tigris đâu. Chẳng mấy sẽ là quá trễ để gọi điện và viện cớ. Tất cả mọi người sẽ tụ họp đông đủ tại Sảnh Heavensbee của Học viện. Sẽ phải đối phó với sự tức tối lẫn thất vọng của vị Giáo sư môn truyền thông của cậu, Satyria Click, người đã vận động cho cậu được nhận một trong hai mươi tư suất làm người hướng dẫn đáng thèm khát trong Đấu trường Sinh tử. Ngoài việc là trò cưng của cô Satyria, cậu còn là trợ giảng của bà, và chắc như đinh đóng cột là hôm nay bà sẽ cần sai cậu việc này việc kia. Tính khí bà thì dở dở ương ương, nhất là khi rượu vào, và trong ngày chiêu quân thì đó là chuyện khỏi bàn. Tốt hơn hết là cậu nên gọi cảnh báo bà, nói mình không thể ngừng nôn ọe hay gì đó nhưng sẽ cố hết sức để hồi phục. Cậu gom dũng khí cầm điện thoại lên chuẩn bị lấy cớ lâm bệnh nan y thì một dòng suy nghĩ khác ập tới: Nếu cậu không xuất hiện, liệu bà có để cho người ta thay thế cậu trong vị trí người hướng dẫn? Và nếu thế thật, liệu điều đó có làm giảm cơ hội giành giải thưởng Học viện trao trong lễ tốt nghiệp của cậu hay không? Không có giải thưởng ấy, cậu sẽ không tài nào chi trả cho việc học Đại học, điều đó đồng nghĩa với không nghề ngỗng, tức là cậu sẽ không có tương lai, và có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra với gia đình cậu, và...

Cánh cửa trước, biến dạng và cót ca cót két, kèn kẹt mở ra.

“Coryo ơi!” Tigris gọi lớn, và cậu liền dập mạnh điện thoại xuống. Biệt danh chị đặt cho cậu từ khi mới lọt lòng đeo bám cậu đến tận giờ. Cậu phi như bay ra khỏi bếp, suýt chút nữa xô ngã chị, nhưng chị thì quá đỗi phấn khích để mà buông lời quở trách. “Chị làm được rồi! Chị làm được rồi! Ừ thì, chị đã làm được cái gì đó.” Chị vừa chạy bước nhỏ tại chỗ vừa giơ lên một cái móc áo bọc trong bao đựng cũ sờn. “Xem này, xem này, xem này!”

Coriolanus kéo khóa và lột cái bao ra khỏi chiếc áo.

Nó đẹp tuyệt. Không, còn hơn thế, nó thật trang nhã. Lớp vải lanh dày không còn màu trắng nguyên thủy hay màu ố vàng của thời gian, mà là một màu be bắt mắt. Phần cổ tay và cổ áo đã được thay bằng vải nhung đen, và cúc áo là những khối vuông vắn màu vàng kim và đen tuyền. Gạch gốm tê-ra. Mỗi viên có khoan hai lỗ nhỏ để khâu chỉ.

“Chị đúng là thiên tài,” cậu thành tâm nói. “Và là người chị họ tuyệt vời nhất.” Cẩn thận cầm chiếc áo cho khỏi hỏng, cậu ôm choàng lấy chị bằng bên tay không cầm gì. “Tuyết thượng đỉnh!”[2]

“Tuyết thượng đỉnh!” Tigris reo lên. Đây là khẩu hiệu đã giúp họ vượt qua thời chiến, khi mà để không bị nghiền thành cát bụi là cả một cuộc đấu tranh thường trực.

“Kể đầu đuôi em nghe đi,” cậu nói, biết chị sẽ muốn vậy. Chị say mê được nói chuyện áo quần.

Tigris vung tay lên trời và cười khì. “Bắt đầu từ đâu đây nhỉ?”

Chị bắt đầu với vụ tẩy áo. Tigris ướm lời là mấy tấm rèm trắng trong phòng ngủ của Fabricia đã cáu bẩn và, thừa lúc ngâm

chúng trong nước tẩy, đã len lén bỏ chiếc áo vào. Thành quả cũng đẹp, nhưng ngâm bao nhiêu cũng không tẩy sạch hẳn những chỗ bị ố. Nên chị đã luộc áo lên cùng mấy đóa cúc vạn thọ héo tìm thấy trong thùng rác bên ngoài khu nhà của Fabricia, và những bông hoa đã nhuộm lớp vải lanh vừa đủ độ để che đi vết bẩn. Vải nhung may cổ tay áo là từ cái túi dải rút to đùng đựng tấm kỷ niệm chương giờ đã chẳng còn ý nghĩa gì của ông nội. Mấy viên gạch tê-ra chị xoáy được từ khoang tắm trong buồng vệ sinh của người giúp việc. Chị đã nhờ người bảo dưỡng tòa nhà khoan lỗ giúp, đổi lấy là chị sẽ vá bộ đồ liền thân cho ông ta.

"Tất cả đều trong sáng nay ạ?" cậu hỏi.

"Ồ, không, từ hôm qua lận. Chủ nhật. Sáng nay, chị... Em thấy chỗ khoai tây của chị chưa?" Cậu theo chị vào bếp, ở đó chị mở tủ lạnh lấy cái xoong ra. "Chị đã thức thâu đêm để làm hồ bột đấy. Xong chị chạy xuống nhà Dolittle ủi áo nhờ cho hẳn hoi. Còn đâu giữ lại nấu xúp này!" Tigris đổ ộc đống hổ lốn vào nồi bắp cải đang sôi sùng sục và ngoáy đều.

Cậu nhận thấy quầng thâm dưới đôi mắt nâu vàng của chị mà trong lòng không khỏi quặn lên áy náy. "Lần cuối chị ngủ là khi nào thế?" cậu hỏi.

"Ôi dào, chị ổn mà. Chị ăn vỏ khoai rồi. Người ta chả nói đấy mới là phần toàn vitamin còn gì. Với cả hôm nay là ngày chiêu quân, nên về cơ bản thì là một ngày hội!" chị hân hoan nói.

"Ở chỗ của Fabricia thì không đâu," cậu đáp. Thực tình thì, chẳng ở đâu cả. Ngày chiêu quân ở các quận đã là khủng khiếp, song ở Capitol cũng chẳng phải dịp gì tưng bừng cho cam. Giống như cậu, phần đông mọi người không thích phải nhớ về cuộc

chiến. Tigris sẽ dành cả ngày cơm bưng nước rót cho bà chủ và đám khách khứa kệch cỡm của bà ta trong khi bọn họ ca những hồi cải lương bi ai thống thiết về những thiếu thốn đã phải nếm trải hồi bị phong tỏa và chè chén phủ phê đến lúc không còn biết trời trăng gì nữa. Ngày mai, phải hầu hạ đám người ấy cho qua cơn váng vất, sẽ còn vất vả hơn.

"Thôi đừng lo lắng nữa. Đây, em mau ăn đi!" Tigris múc xúp vào bát rồi đặt lên bàn.

Coriolanus liếc nhìn đồng hồ, uống ực bát xúp mà không màng bị bỏng miệng, đoạn chạy vào phòng với chiếc áo. Cậu đã tắm gội và cạo râu, và làn da trắng trẻo của cậu hôm nay, trộm vía, mịn màng nhẵn nhụi. Đồ lót và đôi tất đen được trường phát cho cũng ổn. Cậu xỏ vào chiếc quần âu, nom còn hơn cả tạm chấp nhận được, và ních chân vào đôi bốt da. Giày chật quá, nhưng cậu bấm bụng chịu. Đoạn cậu hăm hở mặc áo vào, sơ vin, và quay ra soi gương. Cậu không được cao ráo như đáng nhẽ phải thế. Cũng như rất nhiều người cùng thế hệ, việc ăn uống kham khổ hẳn đã kìm hãm sự tăng trưởng của cậu. Nhưng cậu có vóc người săn chắc, với tư thế chuẩn chỉnh, và chiếc áo đã tôn lên những nét đẹp hình thể của cậu. Cũng phải từ hồi bé, khi mà bà nội đưa cậu diễu khắp phố trong bộ com lê nhung tím, trông cậu mới vương giả thế này. Cậu vuốt những lọn tóc vàng ra sau và đùa đùa nói nhỏ với hình ảnh phản chiếu của mình, "Coriolanus Snow, tổng thống tương lai của Panem, kính chào ngài."

Để cho Tigris vui, cậu tiến vào phòng khách thật hoành tráng, dang tay và quay một vòng để khoe chiếc áo.

Chị kêu lên đầy thích thú và vỗ tay bôm bốp. “Trông em bảnh lắm! Quá xá bảnh trai và thời thượng luôn! Lão Bà Bà ơi, lại mà xem này!” Lại thêm một biệt danh khác do Tigris hồi nhỏ đặt, chị thấy “Bà”, và chắc chắn là “Nội”, không đủ tầm với một người quyền quý nhường ấy.

Bà nội xuất hiện, một đóa hồng đỏ thắm mới hái nâng niu trong đôi bàn tay run rẩy. Bà mặc chiếc váy đen dài thướt tha, kiểu trang phục cực kỳ thịnh hành trước chiến tranh và giờ thì lỗi thời đến mức nực cười, chân đi đôi dép thêu với phần mũi cong lên đã từng thuộc về một bộ xiêm y. Những món tóc bạc mỏng của bà thò ra bên dưới chiếc khăn nhung quấn đầu đã sờn màu. Đây chính là tàn dư của tủ đồ xa hoa một thời - đôi ba món phục trang tươm tất bà dành khi gặp bạn bè hay một chuyến bát phố hãn hữu.

“Đây, đây, con trai. Đeo cái này lên. Còn tươi nguyên từ vườn trên nóc của ta đấy,” bà bảo.

Cậu đón lấy bông hồng, nhưng một cái gai găm vào lòng bàn tay cậu trong cái trao tay run run. Máu trào ra từ vết đâm, cậu liền đưa tay ra xa để khỏi lấm bẩn chiếc áo quý giá. Bà nội có vẻ lúng túng tợn.

“Ta chỉ muốn con trông thật lịch lãm thôi mà,” bà bảo cậu.

“Tất nhiên là thế rồi, Lão Bà Bà,” Tigris nói. “Và em ấy sẽ rất lịch lãm cho xem.”

Khi chị dẫn Coriolanus vào bếp, cậu nhắc nhở mình rằng giữ tự chủ là một kỹ năng thiết yếu, và cậu nên thấy biết ơn vì ngày nào bà cũng cho cậu cơ hội rèn luyện kỹ năng này.

“Vết gai châm không chảy máu lâu đâu,” Tigris cam đoan trong lúc thoăn thoắt làm sạch và băng bó tay cho cậu. Chị tỉa gọn bông hồng, để lại một ít lá, và cài nó lên áo cậu. “Đúng là lịch lãm thật. Em biết hoa hồng có ý nghĩa thế nào với nội mà. Đi cảm ơn nội đi.”

Cậu vâng lời chị. Cậu cảm ơn cả hai người rồi chạy ù ra ngoài cửa, xuống mười hai tầng cầu thang lộng lẫy, qua sảnh, và tiến vào Capitol.

Cửa trước tòa nhà hướng ra phố Corso, một đại lộ rộng đến cỡ tám cỗ xe ngựa tha hồ chạy song song từ thuở mà Capitol còn tuần hành biểu dương lực lượng quân đội trước quần chúng. Coriolanus nhớ như in khi còn nhỏ đã từng nhoài người ra ngoài cửa sổ căn hộ, nhớ những vị khách dự tiệc khoe khoang rằng họ có ghế hàng đầu để xem tuần hành. Rồi những kẻ đánh bom ập tới, và suốt một thời gian dài khu nhà cậu nội bất xuất ngoại bất nhập. Giờ đây, mặc dù rốt cuộc đường sá cũng được khai thông, gạch đá vụn vẫn nằm chất đống trên vỉa hè, và các tòa nhà vẫn nát rụi như hồi bị oanh kích. Mười năm sau thắng lợi, cậu vẫn đang phải lắt léo tránh những khối cẩm thạch và đá hoa cương trên đường tới Học viện. Thảng hoặc Coriolanus tự hỏi có phải đống tàn tích được giữ nguyên tại đó cốt để nhắc nhủ dân chúng về những gì họ từng cam chịu hay không. Thiên hạ vốn có trí nhớ ngắn hạn. Phải luồn lách qua đống đổ nát, bóc những tấm tem phiếu khẩu phần bần hàn và mục sở thị Đấu trường Sinh tử thì mới khắc cốt ghi tâm về cuộc chiến tranh. Lãng quên có thể dẫn tới tự mãn, và thế là tất cả sẽ quay trở lại vạch xuất phát.

Rẽ vào đường Scholars, cậu cố gắng liệu chừng tốc độ của mình. Cậu muốn tới đúng giờ, nhưng khoan thai và điềm đạm, chứ không phải mướt mải mồ hôi. Ngày chiêu quân năm nay, cũng như hầu hết những năm khác, sẽ nóng như thiêu đốt. Nhưng ta còn trông chờ gì hơn vào ngày mùng bốn tháng Bảy đây? Cậu thầm cảm ơn hương thơm từ bông hồng của bà nội, bởi lẽ chiếc áo hâm hấp của cậu đang thum thủm mùi khoai tây và cúc vạn thọ héo.

Là trường trung học danh giá bậc nhất ở Capitol, Học viện dạy dỗ con cái của những danh gia vọng tộc sung túc và thế lực. Với hơn bốn trăm học sinh mỗi khóa, Tigris và Coriolanus, dựa vào lịch sử theo học lâu đời của gia đình, đã được nhận vào không mấy khó khăn. Khác với Đại học, trường miễn học phí và chu cấp bữa trưa cùng dụng cụ học tập với đồng phục. Những ai có chỗ đứng đều học tập tại Học viện, và Coriolanus sẽ cần những mối quan hệ ấy làm nền móng cho tương lai của mình.

Cầu thang chính dẫn lên Học viện thừa sức chứa toàn thể khối học sinh, nên nó dễ dàng đủ chỗ cho những vị quan khách, giáo sư và học sinh đang nô nức đổ về cho ngày hội chiêu quân. Coriolanus chậm rãi leo cầu thang, cố tỏ ra đĩnh đạc phòng trường hợp bị ai đó bắt gặp. Người ta biết mặt cậu - hay chí ít là biết cha mẹ và ông bà cậu - và có một chuẩn mực nhất định được kỳ vọng ở một người nhà Snow. Năm nay, từ chính ngày hôm nay trở đi, cậu mong cá nhân mình cũng sẽ được công nhận. Làm người hướng dẫn trong Đấu trường Sinh tử là đề án cuối cùng của cậu trước khi tốt nghiệp Học viện vào giữa mùa hè. Nếu như cậu thể hiện thật ấn tượng trong vai trò người hướng dẫn, cùng thành

tích học tập đáng nể, Coriolanus sẽ được trao tặng một phần thưởng tiền mặt đủ để trang trải học phí ở Đại học.

Cả thảy có hai mươi tư vật tế, một nam một nữ từng quận trong mười hai quận thất trận, được bốc thăm để bị ném vào trường đấu rồi đấu đá nhau tới chết trong Đấu trường Sinh tử. Điều này được quy định trong bản Hiệp ước Phản trắc đã chấm dứt Kỳ Đen tối trong cuộc nổi loạn của các quận, một trong vô vàn những hình phạt mà phiến quân phải hứng chịu. Như trước đây, các vật tế sẽ bị tống vào Trường đấu Capitol, một hý trường ngoài trời từng dành cho các sự kiện thể thao và giải trí thời tiền chiến nhưng hiện tại đã hư hỏng xuống cấp, cùng một vài thứ khí giới để giết chóc lẫn nhau. Người dân ở Capitol được khuyến khích theo dõi, song rất nhiều người lại tránh né việc đó. Làm cách nào để khiến chương trình thêm phần thu hút quả là một thách thức nan giải.

Vì mục đích ấy, lần đầu tiên các vật tế sẽ được ấn định người hướng dẫn. Hai mươi tư học sinh năm cuối xuất sắc và sáng giá nhất của Học viện đã được chọn mặt gửi vàng cho trọng trách này. Cụ thể nhiệm vụ vẫn đang được dự thảo. Người ta bàn đến chuyện chuẩn bị từng vật tế cho màn phỏng vấn cá nhân, có lẽ tút tát ngoại hình lại một chút để lên hình. Ai ai cũng nhất trí rằng nếu Đấu trường Sinh tử tiếp diễn, nó sẽ phải phát triển thành một trải nghiệm giàu ý nghĩa hơn, và việc bắt cặp thanh niên Capitol với vật tế từ quận đúng là khêu gợi trí tò mò.

Coriolanus đi qua lối vào giăng mắc băng rôn đen, dọc một đoạn đường mái vòm, và tiến vào Sảnh Heavensbee mênh mông, nơi họ sẽ xem chiếu lễ chiêu quân. Cậu không hề tới trễ, nhưng

chưa gì khu sảnh đã nườm nượp các giáo sư lẫn học sinh và vài vị trong Ban Tổ chức Đấu trường vốn không cần có mặt tại buổi phát sóng ngày khai mạc.

Những người Avox bưng những khay posca, hỗn hợp rượu vang loãng pha với mật ong và thảo mộc, luồn lách qua biển người. Đó là phiên bản có cồn của thứ nước chua ngoét đã chống đỡ Capitol qua chiến tranh, được cho là có công hiệu đẩy lùi bệnh tật. Coriolanus lấy một ly và súc miệng bằng một ít posca, hy vọng tẩy sạch hơi thở bốc mùi bắp cải. Nhưng cậu chỉ cho phép mình uống một ngụm. Rượu mạnh hơn phần lớn mọi người nghĩ, và những năm trước cậu đã chứng kiến những con người thượng lưu xử sự như trò hề do sa đà nhậu nhẹt.

Thiên hạ vẫn tưởng Coriolanus giàu sụ, song đồng tiền duy nhất cậu có là vẻ quyến rũ, thứ cậu hào phóng ban phát khi đi giữa đám đông. Những khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên khi cậu thân thiện chào các học sinh cũng như giáo viên, hỏi han người nhà, buông vài lời khen đây đó.

“Em không thể nào quên được bài giảng của thầy về đòn trả đũa các quận.”

“Tóc mái đẹp đấy!”

“Cuộc phẫu thuật lưng của mẹ cậu thế nào? Chà, gửi lời rằng bà ấy là người hùng của lòng mình nhé.”

Cậu băng qua hàng trăm cái ghế lót đệm được xếp sẵn cho ngày hôm nay và tiến lên lễ đài, nơi cô Satyria đang mua vui cho một nhóm các thầy cô giáo Học viện và các vị trong Ban Tổ chức Đấu trường bằng một câu chuyện hoang đường nào đó. Tuy chỉ

chớp được câu cuối - “Thì đấy, tôi mới nói, ‘Rất lấy làm tiếc về bộ tóc giả của ngài, nhưng chính ngài là người nằng nặc đòi mang theo một con khỉ cơ mà!’ ” - cậu vẫn ngoan ngoãn cười góp theo.

“Ồ, Coriolanus,” cô Satyria khề khà và vẫy cậu lại. “Cậu học trò sáng chói của ta đây rồi.” Cậu hôn phớt lên má bà như thường lệ và nhận thấy bà đã uống trước cậu đến mấy ly posca. Thiệt tình, bà cần phải kiểm soát việc rượu chè lại, cho dù có thể nói điều tương tự với một nửa số người lớn cậu quen. Nghiện rượu là vấn nạn hoành hành toàn thành phố. Dẫu vậy, bà vẫn rất vui tính và không câu nệ lễ nghi thái quá, một trong số ít những giáo sư cho phép học sinh gọi mình bằng tên cúng cơm. Bà lùi lại một chút và nhìn cậu từ đầu tới chân. “Áo đẹp đấy. Trò kiếm đâu ra vậy?”

Cậu dòm xuống áo như thể ngạc nhiên trước sự tồn tại của nó và nhún vai ra chiều một chàng trai trẻ có muôn vàn chọn lựa.

“Tủ đồ nhà Snow rộng vô biên mà ạ,” cậu dí dỏm đáp. “Em đang hướng đến phong cách trang trọng mà vẫn hội hè.”

“Và quả thế thật. Mấy chiếc cúc rõ khéo này là sao?” cô Satyria hỏi, mân mê một khối vuông trên cổ tay áo. “Tê-ra ư?”

“Vậy sao ạ? Chà, chẳng trách chúng làm em nhớ đến buồng tắm của người giúp việc,” Coriolanus đáp lời, làm nhóm bạn của Giáo sư cười rộ lên. Đây chính là dấu ấn cậu đang nỗ lực duy trì. Một lời nhắc rằng cậu là người hiếm hoi có buồng tắm cho người giúp việc - chưa kể còn gắn cả gạch tê-ra - được làm dịu bằng một câu pha trò tự hạ thấp về chiếc áo.

Cậu gật gù nhìn cô Satyria. “Chiếc váy đẹp lắm ạ. Đồ mới, phải không cô?” Nhìn thoáng qua cậu cũng biết đây đích thị là chiếc

váy bà luôn mặc tới lễ chiêu quân, có thêm thắt mấy chòm lông vũ màu đen. Nhưng bà đã khen áo của cậu, và có qua thì có lại.

“Ta đã đặt may dành riêng cho ngày hôm nay đấy,” bà nói, hồ hởi đón nhận lời hỏi thăm. “Kỷ niệm mười năm và vân vân mây mây”.

“Rất duyên dáng ạ,” cậu nói. Nhìn chung, hai người là một đội không đến nỗi nào.

Niềm phấn khởi trong cậu cạn ráo khi tia thấy bà giáo môn thể dục, Giáo sư Agrippina Sickle, đang dùng bờ vai vạm vỡ của mình chen chúc vượt biển người. Theo đuôi là trợ giảng của bà ta, Sejanus Plinth, đang lặc lè vác cái khiên trang trí mà Giáo sư Sickle nhất nhất phải cầm để chụp ảnh tập thể mỗi năm. Nó được trao cho bà ta khi cuộc chiến kết thúc vì đã giám sát thành công những cuộc diễn tập an ninh của Học viện trong suốt các đợt ném bom.

Thứ làm Coriolanus chú ý không phải cái khiên mà là lễ phục của Sejanus, bộ com lê màu than chì mềm mại kèm chiếc áo trắng lốp tương phản với chiếc cà vạt hoa hòe hoa sói, được cắt may sao cho dáng người cao gầy của cậu ta thêm phần thanh thoát. Bộ cánh nom hợp mốt, mới tinh và sặc mùi tiền. Trục lợi từ chiến tranh, nói chính xác ra là thế. Cha của Sejanus là chủ xưởng sản xuất ở Quận 2 đã về phe với Tổng thống. Ông ta đã hái một mớ kếch xù từ việc buôn vũ khí đạn dược đến mức lo lót được cho gia đình đến sống tại Capitol. Nhà Plinth giờ đây được hưởng những đãi ngộ mà những gia tộc lâu đời bậc nhất, quyền lực bậc nhất phải trải qua nhiều thế hệ mới có được. Chuyện Sejanus, một đứa sinh ra ở quận, trở thành học sinh tại Học viện, là chưa từng có tiền lệ, nhưng sự quyên góp không tiếc tiền của cha cậu ta đã trợ

cấp cho đa phần việc tái thiết hậu chiến của nhà trường. Cha của Sejanus chỉ có nguyện vọng cho con trai mình được ăn học đến nơi đến chốn.

Trong mắt Coriolanus, nhà Plinth và những kẻ cùng một giuộc là mối hiểm họa tới tất thảy những gì cậu trân quý. Bè lũ giàu xổi mới nổi lên ở Capitol đang làm mục ruỗng những khuôn phép từ cổ chí kim chỉ bằng sự hiện diện của mình. Cáu nhất là đa phần gia sản nhà Snow cũng đổ vào vũ khí đạn dược - nhưng mà ở Quận 13. Khu liên hợp bành trướng của họ, từng khối từng khối nhà máy và trung tâm nghiên cứu, đã bị triệt phá thành tro bụi. Quận 13 bị tấn công bằng vũ khí hạt nhân, và toàn bộ khu vực vẫn tỏa ra nồng độ phóng xạ chết người. Trung tâm sản xuất vũ khí của Capitol di dời tới Quận 2 và rơi thẳng vào tay nhà Plinth. Khi tin Quận 13 suy tàn loan tới Capitol, bà của Coriolanus đã đường hoàng gạt đi, nói rằng thật may nhà họ vẫn còn đầy của cải. Nhưng nào phải vậy.

Sejanus xuất hiện trên sân chơi trong trường mười năm về trước, một thằng nhóc nhút nhát, nhạy cảm giương cặp mắt nâu có hồn to cồ cộ so với khuôn mặt đầy lo âu mà quan sát những đứa trẻ khác một cách dè chừng. Nghe đồn rằng cậu ta đến từ vùng quận, thôi thúc đầu tiên của Coriolanus là vào hùa với đám bạn cùng lớp biến cuộc sống của đứa ma mới thành địa ngục trần gian. Về sau nghĩ lại, cậu đã phớt lờ cậu ta. Nếu lũ trẻ Capitol tưởng rằng trêu chọc thằng oắt người quận là việc làm thấp kém với cậu, Sejanus lại coi đó là sự lịch thiệp. Cả hai cách cắt nghĩa đều trật lất, nhưng được cái đều củng cố hình tượng thanh cao của Coriolanus.

Tướng tá hộ pháp, Giáo sư Sickle khéo léo nhập vào nhóm của cô Satyria, gạt những người cấp dưới ra tứ phía. “Chào buổi sáng, Giáo sư Click.”

“Ồ, Agrippina, hay quá. Cô nhớ mang cái khiên này,” cô Satyria nói, nhận một cái bắt tay rất chặt. “Tôi đang lo rằng lớp trẻ sẽ quên mất ý nghĩa đích thực của ngày này. Và kìa, Sejanus. Trông trò bảnh chưa kìa.”

Sejanus toan cúi chào, khiến một lọn tóc bất trị chọc vào mắt. Tấm khiên vướng víu đập vào ngực cậu ta.

“Bảnh quá mức,” Giáo sư Sickle nói. “Tôi bảo trò ấy nếu muốn một con công thì tôi đã gọi cửa hàng thú cưng cho rồi. Tất cả học sinh nên mặc đồng phục mới phải.” Bà ta nhìn Coriolanus lom lom. “Không tệ. Áo quân phục cũ của cha trò à?”

Phải không nhỉ? Coriolanus chịu. Một ký ức mơ hồ về cha trong bộ dạ phục bảnh bao trĩu nặng huân chương ùa tới. Cậu quyết định tung hứng đến cùng. “Cảm ơn cô vì đã nhận ra, thưa Giáo sư. Em đã cho người biến tấu nó đi đôi chút để không thể hiện là mình đã tận mắt chứng kiến trận đấu. Nhưng em muốn có cha ở bên vào ngày hôm nay.”

“Rất thích hợp,” Giáo sư Sickle đáp. Thế rồi bà ta hướng sự chú ý tới cô Satyria và hỏi han lập trường của bà về đợt điều động gần đây nhất của đội Trị an, đội vệ quốc quân, tới Quận 12, những người thợ mỏ ở đó đang không đạt định mức.

Trong khi hai cô giáo bàn chuyện, Coriolanus hất cằm về phía tấm khiên. “Sáng ra đã tập thể dục à?”

Sejanus cười miễn cưỡng. “Luôn hân hạnh được phục vụ.”

“Bóng bẩy đáo để nhỉ,” Coriolanus đáp. Sejanus căng thẳng trước lời ẩn ý rằng cậu ta là, gì nhỉ, một kẻ chuyên xu nịnh? Một đứa tay sai? Coriolanus để một lát mới phân bua. “Tôi biết chứ. Tôi đánh bóng đủ loại ly rượu của cô Satyria mà.”

Nghe thế Sejanus liền thả lỏng. “Thật à?”

“Không, không hẳn. Nhưng chẳng qua do bà ấy chưa nghĩ tới chuyện đó thôi,” Coriolanus đáp, lấp lửng giữa khinh thị và thân tình.

“Giáo sư Sickle thì nghĩ ra đủ thứ cả. Bà ấy chẳng ngần ngại sai bảo mình, bất kể đêm hay ngày.” Sejanus dường như định nói tiếp, đoạn chỉ thở dài. “Còn nữa, hẳn rồi, giờ mình sắp ra trường, nhà mình sẽ chuyển về sống gần trường hơn. Thiên thời địa lợi, như mọi khi.”

Đột nhiên Coriolanus cảnh giác. “Tới đâu kia?”

“Đâu đó trên đường Corso. Rất nhiều biệt thự tại đó sẽ sớm được rao bán. Những người chủ không đủ khả năng đóng thuế, hoặc đại loại vậy, cha mình bảo.” Tấm khiên loẹt quẹt dưới đất, và Sejanus bèn khênh nó lên.

“Họ không đánh thuế bất động sản ở Capitol. Chỉ ở các quận thôi,” Coriolanus nói.

“Luật mới,” Sejanus bảo cậu. “Để kiếm thêm tiền tái thiết thành phố.”

Coriolanus cố ghìm nỗi hoảng loạn đang trỗi dậy trong lòng. Một điều luật mới. Áp thuế lên căn hộ nhà cậu. Bao nhiêu mới được. Sự thật là, cả nhà đang phải giật gấu vá vai nương vào tiền

thù lao rẻ mạt của Tigris, đồng tiền tuất còm cõi bà nội được lĩnh vì ông nội có công với Panem, cùng khoản trợ cấp riêng của cậu vì là con em anh hùng chiến tranh đã hy sinh, và nó sẽ hết hiệu lực khi cậu tốt nghiệp. Giả dụ không trả được thuế, họ sẽ mất căn hộ ư? Đó là tất cả những gì họ có. Bán nhà cũng chẳng ích gì; cậu biết bà nội đã thế chấp nó để chạy vạy từng cắc có thể. Nếu bán nhà, cơ hồ họ sẽ trắng tay. Họ sẽ phải chuyển tới một khu vô danh nào đó và gia nhập hàng ngũ thường dân nhơ bẩn, không địa vị, không sức ảnh hưởng, không phẩm giá. Nỗi ô danh này sẽ giết chết bà cậu. Ném bà qua cửa sổ có khi còn nhân từ hơn. Ít ra thế còn nhanh chóng.

"Cậu ổn không?" Sejanus ngó cậu, bối rối. "Mặt cậu xanh mét như tàu lá ấy."

Coriolanus lấy lại bình tĩnh. "Tôi nghĩ là do rượu posca. Làm cồn ruột."

"Ừ," Sejanus đồng tình. "Hồi chiến tranh Má tối ngày bắt mình uống."

Má ư? Nhà của Coriolanus sắp sửa bị chiếm đoạt bởi một kẻ gọi mẹ mình là "Má" ư? Món bắp cải lẫn rượu posca chực trào lên. Cậu hít một hơi sâu ép bụng dạ mình hãy nín nhịn, cảm thấy ngứa mắt vì Sejanus hơn cả hồi thằng nhóc người quận ăn sung mặc sướng giọng nhà quê lần đầu tiên lân la sán đến chỗ cậu, tay khư khư bịch kẹo dẻo.

Coriolanus nghe thấy tiếng chuông reo và nhìn đám bạn học tụ lại phía trước lễ đài.

“Có vẻ đến lúc phân công vật tế cho chúng ta rồi,” Sejanus ủ rũ nói.

Coriolanus đi theo cậu ta tới khu ghế ngồi đặc biệt, sáu hàng mỗi hàng bốn chiếc, đã được xếp cho nhóm người hướng dẫn. Cậu cố gạt cơn khủng hoảng nhà cửa ra khỏi đầu, chuyên tâm vào nhiệm vụ then chốt trước mắt. Hơn lúc nào hết, cậu cần phải làm tốt, và để làm tốt, cậu phải được chỉ định một vật tế đáng gờm.

Hiệu trưởng Casca Highbottom, người có công sáng lập Đấu trường Sinh tử, sẽ thân hành đảm trách chương trình người hướng dẫn. Ông ta xuất hiện trước các học sinh với tất cả sự nhiệt thành của một người mộng du, mắt lờ đờ và, như thường lệ, phê ma phiện túy lúy. Thân hình cân đối một thời giờ teo tóp lại và bủng beo với da dẻ chảy xệ. Kiểu tóc mới cạo sát sạt cùng bộ com lê phẳng phiu chỉ tổ làm lộ rõ sự xuống sắc của ông ta. Nhờ cái danh người sáng lập ra Đấu trường, ông ta hãy còn ngồi mớm trên cái ghế của mình, nhưng có phong thanh rằng Ban giám hiệu Học viện đang mất kiên nhẫn.

“Xin chèo nhá,” ông ta líu nhíu, vung vẩy quá đầu một tờ giấy nhàu nát. “Đọc cho xong nào.” Đám học sinh im thin thít, nghếch tai lên mà nghe tiếng ông ta giữa khu sảnh ồn ào. “Đọc tên ai nhận luôn người đó. Đúng chửa? Rồi, được. Quận 1, nam, thuộc về…” Hiệu trưởng Highbottom nheo mắt nhìn tờ giấy, ra sức tập trung. “Kính,” ông ta lẩm bẩm. “Quên khuấy mất kính rồi.” Tất cả nhìn chằm chằm vào cặp kính mắt đậu sẵn trên mũi, và chờ ông ta rờ được. “À, đây nhé. Livia Cardew.”

Livia mặt chuột kẹp toét miệng cười đến mang tai và tung một cú đấm đắc thắng vào không trung, phởn chí hét lớn “Hay lắm!”

Con nhỏ là chúa huênh hoang. Cứ như thể sự phân công ngon ăn này là do một tay nó tất, chứ không phải nhờ mẹ nó điều hành ngân hàng lớn nhất Capitol.

Coriolanus cảm thấy mỗi lúc một tuyệt vọng khi Hiệu trưởng Highbottom đọc cái danh sách một cách vấp váp, giao từng đứa con trai và con gái ở quận cho người hướng dẫn. Sau mười năm đã lộ ra một xu hướng. Những quận được ăn uống đầy đủ hơn, thân cận với Capitol hơn như Quận 1 và 2 thì sản sinh ra nhiều người thắng cuộc hơn, cùng với các vật tế làm ngư nghiệp và trồng trọt từ Quận 4 và 11 cũng là ứng cử viên sáng giá. Coriolanus đã mong mỏi một người không Quận 1 cũng Quận 2, song cả hai quận đều không được chỉ định cho cậu, đã vậy còn sỉ nhục hơn khi Sejanus vớ được cậu trai Quận 2. Quận 4 trôi qua mà không thấy xướng tên cậu, và cơ hội giành được một người chiến thắng cuối cùng - cậu trai Quận 11 - được giao cho Clemensia Dovecote, con gái Bộ trưởng Bộ Năng lượng. Khác với Livia, Clemensia đón nhận phúc phận với thái độ tế nhị, hất vạt tóc đen nhánh qua vai và tỉ mẩn ghi chú về vật tế của mình vào tập hồ sơ.

Thật sai sót khi mà đường đường một người nhà Snow, đồng thời còn là một trong những học sinh ưu tú của Học viện, lại bị ngó lơ. Coriolanus vừa chớm nghĩ người ta đã quên mất cậu - họ dành cho cậu một vị trí đặc biệt chăng? - thì, rất đỗi bàng hoàng, cậu nghe thấy Hiệu trưởng Highbottom lẩm nhẩm, “Và cuối cùng nhưng cũng rất kém phần long trọng, nữ Quận 12... thuộc về Coriolanus Snow.”

2

Một đứa con gái Quận 12 ư? Liệu có còn cú tát thẳng mặt nào đau hơn thế? Quận 12, cái quận nhỏ nhất, cái quận trò cười cho thiên hạ, với những đứa trẻ con gầy guộc, sưng khớp thể nào cũng chết không kịp ngáp ngay năm phút đầu lâm trận, đã thế... còn là một đứa con gái ư? Không phải con gái thì không thắng được, nhưng trong suy nghĩ của cậu, Đấu trường Sinh tử cốt phải biết dùng vũ lực, mà nữ thì vốn nhỏ con hơn nam và vì vậy sẽ lâm vào thế yếu. Coriolanus chưa khi nào là học sinh yêu thích của Hiệu trưởng Highbottom, người cậu hay giễu cợt là Phê-như-con-tê-tê với lũ bạn, nhưng cậu đâu ngờ là sẽ bị muối mặt giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Có phải cậu đã bị cái tên chế ấy gậy ông đập lưng ông rồi không? Hay đây chỉ đơn thuần là một sự xác nhận rằng, trong trật tự thế giới mới, gia tộc Snow đang dần thất thế?

Cậu cảm thấy hai má nóng ran trong khi cố gắng giữ bình tĩnh. Đa số các học sinh khác đã đứng dậy tán dóc với nhau. Cậu phải nhập hội, vờ như không có gì ghê gớm, nhưng dường như cậu chẳng thể nhúc nhích. Cố hết sức cậu cũng chỉ quay được sang phải, nơi Sejanus nãy giờ vẫn ngồi bên cạnh. Coriolanus toan mở

miệng chúc mừng song lại chựng lại trước vẻ mặt khổ sở không thể che giấu của cậu ta.

“Sao thế?” cậu hỏi. “Không vui sao? Quận 2, cậu con trai đó - đỉnh nhất lứa rồi còn gì.”

“Cậu quên đấy thôi. Mình cũng thuộc cái lứa đó,” giọng Sejanus khản đặc.

Coriolanus ngẫm nghĩ. Vậy ra mười năm trên đất Capitol và cuộc đời nhiều bổng lộc mà nó mang lại đối với Sejanus coi như bằng thừa. Cậu ta vẫn nghĩ mình là dân quận. Rặt những thứ ủy mị nhảm nhí.

Trán Sejanus nhăn tít lại vẻ khiếp đảm. “Dám là cha mình yêu cầu chuyện này lắm. Ông ấy luôn cố làm công tác tư tưởng cho mình.”

Lại chả à, Coriolanus nghĩ bụng. Giả như dòng dõi ông ta không được trọng vọng thì lão Strabo Plinth vẫn còn hầu bao rủng rỉnh với tầm ảnh hưởng sâu rộng của mình. Và bởi chuyện được làm người hướng dẫn vốn dĩ phải dựa vào phẩm chất, rõ ràng đã có người đứng sau giật dây.

Khán giả giờ đã an tọa. Sau lễ đài, màn che rẽ ra để lộ một màn hình cao vống từ sàn tới tận trần nhà. Buổi chiêu quân được phát trực tiếp từ từng quận, từ bờ Đông sang bờ Tây, và chiếu trên phạm vi toàn quốc. Thế có nghĩa là Quận 12 sẽ khai pháo. Tất cả đứng dậy khi dấu triện Panem hiện lên choán cả màn hình, cùng bài quốc ca Capitol.

Hòn ngọc của Panem,

Thủ phủ vĩ đại,

Dẫu tháng năm vẫn sáng ngời.

Mấy đứa học sinh bập bõm câu được câu mất, nhưng Coriolanus, người đã nghe bà nội phá tanh bành bài hát ngày này qua ngày khác trong ngần ấy năm, hát cả ba đoạn bằng chất giọng đầy nội lực, cóp nhặt được vài cái gật đầu tán thưởng. Thảm hại thật, nhưng cậu khao khát từng mẩu tán tụng có thể.

Dấu triện mờ dần nhường chỗ cho Tổng thống Ravinstill, mái đầu hoa râm, khoác lên mình bộ quân phục thời tiền chiến tựa lời nhắc nhở rằng mình từ lâu đã nắm quyền kiểm soát các quận trước cả Kỳ Đen tối của cuộc nổi loạn. Ông ta đọc một đoạn vắn từ Hiệp ước Phản trắc, nó đề ra Đấu trường Sinh tử như một hình thức bồi thường tổn thất chiến tranh, lấy mạng những người trẻ các quận đền mạng những người trẻ Capitol đã khuất. Cái giá cho sự phản phúc của phường nghịch tặc.

Ban Tổ chức Đấu trường cắt sang quang cảnh tiêu điều của quảng trường Quận 12, ở đó dựng tạm một cái sân khấu phía trước Tòa Tư pháp, lúc này lính Trị an xếp hàng bao quanh. Thị trưởng Lipp, một người đàn ông béo lùn, mặt tàn nhang trong bộ com lê quê mùa đến vô vọng, đứng giữa hai cái bao tải. Ông ta thọc tay vào bao bên trái, lôi ra một mẩu giấy, và gần như không buồn liếc mắt qua.

"Vật tế nữ Quận 12 là Lucy Gray Baird," ông ta nói vào micro. Máy quay lia qua đám đông những con người đói ăn, mặt bủng da chì, áo quần lụng thụng cũng xám xịt một màu, kiếm tìm vật tế.

Nó lấy cận vào một chỗ nhộn nhạo, những cô gái dạt ra khỏi người bị chọn xấu số.

Người xem xì xầm kinh ngạc khi thấy cô gái.

Lucy Gray Baird đứng hiên ngang trong bộ váy xếp tầng bảy sắc cầu vồng giờ thì rách te tua nhưng đã từng có lúc lộng lẫy. Mái tóc quăn tối màu được cột cao và kết mấy bông hoa dại rũ xuống. Y phục sặc sỡ của cô thu hút ánh nhìn, tựa cánh bướm tả tơi giữa một cánh đồng toàn thiêu thân. Cô không đi thẳng lên sân khấu mà lách qua những cô gái khác sang bên phải.

Chuyện diễn ra trong nháy mắt. Tay cô thọc vào tầng váy ngay hông, một thứ xanh lét ngo ngoe vụt ra từ túi váy và đáp xuống cổ áo của một đứa con gái tóc đỏ đang nhếch mép cười nhạt, tiếng tà váy loạt soạt theo từng bước chân cô. Sự chú ý dồn vào khổ chủ, điệu cười khẩy của cô ả biến thành biểu cảm khiếp đảm, tiếng cô ta tru tréo méo giật lúc ngã ra đất, cào cấu váy áo, tiếng quát của ông Thị trưởng. Và đằng sau, người hành hung cô ả vẫn len lỏi lướt đến sân khấu, không một lần ngoảnh lại.

Sảnh Heavensbee ào lên như ong vỡ tổ khi người ta huých tay người ngồi cạnh.

"Thấy không?"

"Cô ta thả thứ gì xuống váy nhỏ kia vậy?"

"Một con thằn lằn ư?"

"Tôi lại thấy là một con rắn!"

"Cô ta giết nhỏ đó rồi à?"

Coriolanus quét mắt nhìn đám đông và thấy nhen nhóm một tia hy vọng. Vật tế không có cửa thắng của cậu, đồ thừa đồ bỏ của cậu, sự phỉ báng của cậu đã thâu trọn sự chú ý của Capitol. Vậy là tốt, đúng không? Với sự trợ giúp của cậu, biết đâu cô gái có thể duy trì điều đó, và cậu có thể hô biến một nỗi ô nhục thành một màn trình diễn đáng ngưỡng mộ. Cách này hay cách khác, nhân duyên của hai người đã ràng buộc với nhau vô phương vãn hồi.

Trên màn hình, Thị trưởng Lipp phi xuống bậc thang sân khấu, chen lấn xô đẩy qua đám con gái đang bu lại để đến chỗ con nhỏ nằm sõng soài trên đất. "Mayfair? Mayfair ơi?" ông ta la làng. "Con ta cần giúp đỡ!" Một vòng tròn tỏa ra xung quanh đứa con gái, song số ít những nỗ lực cứu giúp nửa vời lại gặp trở ngại do cô ả cứ quẫy đạp loạn xạ. Ông Thị trưởng lao vào khoảng đất trống vừa đúng lúc một con rắn nhỏ màu lục óng ánh bắn ra khỏi nếp váy cô ả và lẩn vào đám đông, khiến người ta la oai oái và quáng quàng tránh nó. Con rắn biến đi làm Mayfair định thần lại, nhưng nỗi thất kinh của cô ả lập tức được thay bằng biểu cảm tẽn tò. Cô ả nhìn thẳng vào máy quay và ngộ ra quần dân Panem đều đang dõi theo mình. Một tay cô ta sửa ngay ngắn cái nơ bị lệch xếch trên đầu, tay kia chỉnh đốn váy xống dơ hầy thứ bụi than phủ lên vạn vật và bị rách do cào cấu. Khi ông bố đỡ cô ả dậy, cô ta rõ mười mươi là đã tè dầm. Ông ta liền cởi áo khoác quấn quanh người con gái và giao cô ả cho một Trị an viên dẫn đi. Đoạn quay ngoắt về phía sân khấu và nhìn vật tế mới nhất của Quận 12 như muốn ăn tươi nuốt sống.

Khi Coriolanus nhìn theo Lucy Gray Baird bước lên sân khấu, cậu chợt thấy lo ngay ngáy. Có khi nào cô ta tâm thần bất ổn

không? Có điều gì đó thoáng quen thuộc mà xốn con mắt ở con người này. Tầng tầng những nếp váy xếp màu hồng đậm như quả mâm xôi, màu xanh hoàng gia, và màu vàng hoa thủy tiên...

"Cô ta trông như một diễn viên xiếc vậy," một đứa trong đám con gái nhận xét. Những người hướng dẫn khác ậm ừ tán đồng.

Phải rồi. Coriolanus lục tìm trong trí nhớ về những gánh xiếc thuở nhỏ. Những người tung hứng và nhào lộn, những chú hề và vũ nữ mặc váy phồng xoay tròn còn cậu váng cả đầu vì món kẹo kéo. Việc vật tế của cậu chọn thứ phục trang đậm tính hội hè cho sự kiện u ám nhất năm bộc lộ một sự kỳ dị vượt quá óc phán đoán thông thường.

Đã hết thời lượng dự kiến dành cho lễ chiêu quân của Quận 12 nhưng vẫn thiếu vật tế nam. Kể cả vậy, khi Thị trưởng Lipp trở lại sân khấu, ông ta bỏ qua mấy cái bao tải đựng tên, đi một mạch tới chỗ vật tế nữ, và táng vào mặt cô một cú trời giáng đến nỗi cô ngã gục xuống. Ông ta giơ tay toan đánh cô lần nữa thì hai Trị an viên tới phân giải, tóm lấy cánh tay ông ta và vận sức hướng ông ta về việc cần làm. Khi ông ta kháng cự, họ lôi ông ta vào trong Tòa Tư pháp, nghi lễ cứ thế tạm ngưng.

Sự chú ý rời sang cô gái đứng trên sân khấu. Khi máy quay gí sát vào cô, Coriolanus vẫn chưa yên tâm về sự minh mẫn của Lucy Gray Baird. Cô bói đâu ra mấy thứ phấn son ấy cậu cũng chịu, bởi ở Capitol phải mới đây mới kiếm được, nhưng mắt cô đánh màu xanh dương và kẻ viền đen, cặp má hồng, đôi môi nhòe một sắc đỏ bóng lưỡng. Ở đất Capitol, tô son trát phấn như thế là táo bạo hết chỗ nói. Ở Quận 12 thì có vẻ quá đà. Ta không thể rời mắt khỏi cô khi cô ngồi đó vuốt váy, ép mấy tầng váy cho phẳng

phiu. Chỉ khi váy áo đâu ra đấy cô mới đưa tay chạm vào dấu tay lằn trên má. Môi dưới của cô khẽ run và mắt cô ngấn lệ lóng lánh chỉ chực trào.

"Đừng khóc," Coriolanus thì thầm. Cậu bất giác im bặt và bồn chồn nhìn quanh để rồi nhận ra rằng tất cả các học sinh khác đều bị hút hồn. Trên mặt họ lộ rõ vẻ ái ngại. Cô đã chiếm được lòng thương cảm từ họ, bất chấp sự quái đản của mình. Họ chẳng biết cô là ai hay hà cớ gì lại tấn công Mayfair, nhưng ai mà không thấy cái điệu cười mỉa kia đầy ác ý, và cha cô ả là một kẻ vũ phu đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cô gái mà ông ta vừa tuyên án tử?

"Mình cá là họ đã dùng thủ đoạn," Sejanus khẽ nói. "Tên cô ấy không có trên mẩu giấy đó."

Vừa khi cô gái sắp đầu hàng mà rơi nước mắt, một điều kỳ lạ xảy ra. Từ đâu đó giữa rừng người, một giọng ca cất lên. Giọng trẻ măng, có thể của nam hoặc nữ, nhưng cao vút và vang khắp quảng trường lặng ngắt.

Ngài không thể cướp đi quá khứ của ta.

Ngài không thể đoạt được lai lịch của ta.

Một luồng gió thổi qua sân khấu, và cô gái dần dần ngẩng đầu lên. Từ một nơi nào đó khác trong đám đông, một giọng nam trầm hơn rõ rệt xướng to.

Ngài có thể lấy mạng cha ta,

Nhưng tên ông sẽ là một ẩn số.

Một thoáng cười trên môi Lucy Gray Baird. Cô bất thình lình đứng bật dậy, sải bước tới chính giữa sân khấu, cầm lấy micro, và lời ca tuôn trào.

Những thứ ngài tước khỏi tay ta nào đáng giữ.

Tay không cầm micro thì cô nắm tà váy mà vung vẩy, và rồi tất cả trở nên dễ hiểu - lối phục sức, cách trang điểm, cả mái tóc cô. Dù cô có là ai, thì đó giờ cô đã diện sẵn đồ để trình diễn. Cô có một chất giọng đẹp, hát nốt cao thì tươi sáng trong trẻo, hát quãng thấp thì trầm khàn, còn chuyển động thì đầy tự tin.

Ngài không thể cướp đi vẻ quyến rũ này.

Ngài không thể đoạt được khiếu khôi hài của ta đây.

Ngài không thể lấy mọi của cải,

Bởi chúng chỉ là lời đồn đại.

Những thứ ngài tước khỏi tay ta nào đáng giữ.

Việc ca hát như khoác lên cô một diện mạo hoàn toàn khác, và Coriolanus không còn thấy cô phản cảm đến thế nữa. Ở cô có gì đó rất thú vị, thậm chí còn có nét duyên. Máy quay hút lấy cô khi cô đi đến phía trước sân khấu và nhoài người về phía khán giả, vừa dễ thương lại có phần ngạo nghễ.

Ngài tưởng mình tài lắm.

Tưởng có thể chiếm hữu ta.

Tưởng là nắm được kiểm soát.

Tưởng sẽ thay đổi, hay làm biến chất ta.

Nghĩ lại đi, nếu đó là điều ngài nhắm tới,

Bởi vì…

Và rồi cô ngừng hát, lả lướt quanh sân khấu, vờn ngay trước mặt đội Trị an, vài người trong số họ không dằn nổi nụ cười. Không một ai xê dịch để ngăn cô lại.

Ngài không thể cướp đi sự ngang tàng này.

Ngài không thể đoạt được tiếng nói của ta đây.

Ngài cứ việc bợ đỡ

Rồi biến đi cho rảnh nợ.

Những thứ ngài tước khỏi tay ta nào đáng giữ.

Cửa Tòa Tư pháp bật toang và hai Trị an viên vừa rồi lôi ông Thị trưởng xuống lại sấn sổ chạy lên sân khấu. Cô gái đang hướng mặt về phía trước, nhưng có thể thấy cô có ghi nhận sự xuất hiện của họ. Cô tiến về góc xa sân khấu cho màn kết để đời.

Không, thưa ngài,

Những thứ ngài tước khỏi tay ta là vô giá trị.

Cứ việc mang đi, vì ta sẽ cho không. Đâu hề hấn gì.

Những thứ ngài tước khỏi tay ta nào đáng giữ!

Cô còn kịp hôn gió trước khi toán lính dấn tới. “Bạn bè gọi tôi là Lucy Gray - tôi mong quý vị cũng vậy!” cô nói lớn. Một Trị an viên giật chiếc micro từ tay cô còn người kia vác bổng cô về trung tâm sân khấu. Cô vẫy tay như thể đáp lại một tràng pháo tay vang dậy, chứ không phải sự lặng câm chết chóc.

Trong thoáng chốc, ở Sảnh Heavensbee cũng nín lặng. Coriolanus không biết liệu mọi người có, giống như cậu, mong cô tiếp tục hát. Thế rồi tất cả òa lên, trước là bàn tán về cô gái, rồi về người nào số hưởng vớ được cô. Những học sinh khác nghển cổ nhìn quanh, vài đứa giơ ngón cái với cậu, vài đứa ném cho cậu cái nhìn hằn học. Cậu lắc đầu ra điều kinh ngạc, nhưng thật tâm lại đang mừng như bắt được vàng. Tuyết thượng đỉnh.

Lính Trị an dẫn ông Thị trưởng trở ra và đứng trấn hai bên để ngăn ngừa xung đột. Lucy Gray tỉnh bơ trước sự trở lại của ông ta, xem chừng đã khôi phục sự tự tin sau màn biểu diễn. Thị trưởng trừng trừng nhìn máy quay trong lúc thọc tay vào cái bao thứ hai rút ra liền mấy mẩu giấy. Một vài rơi lả tả xuống sân khấu và ông ta đọc to mẩu sót lại. "Vật tế nam Quận 12 là Jessup Diggs."

Lũ trẻ ở quảng trường xao động nhường đường cho Jessup, một cậu trai tóc đen với phần mái dính bết vào cái trán gồ. Xét mặt bằng chung các vật tế Quận 12, cậu này thuộc loại khá, to con hơn mức trung bình và có vẻ ngoài rắn rỏi. Tình trạng nhem nhuốc của cậu ta chứng tỏ cậu ta sẵn đang làm thuê ở hầm mỏ. Một nỗ lực rửa mặt qua quýt làm lộ ra một vùng trái xoan tương đối sạch ở giữa, song xung quanh vẫn lem nhem đen đúa, và bụi than đóng cáu trên móng tay. Một cách vụng về, cậu ta leo từng bậc thang lên sân khấu đứng vào chỗ của mình. Lúc cậu ta đến gần ông Thị trưởng, Lucy Gray bước tới chìa tay ra. Cậu con trai chần chừ, rồi cũng đưa tay ra bắt. Lucy Gray bước qua trước mặt cậu ta, đổi tay phải thành tay trái, và hai người đứng sóng đôi, tay nắm tay, cô nhún thấp gối, kéo cậu ta cúi chào theo. Lộp bộp mấy tiếng vỗ tay và độc một tiếng hú cổ vũ đến từ đám người

Quận 12 trước khi đội Trị an sấn tới và buổi phát sóng lễ chiêu quân cắt cảnh tới Quận 8.

Coriolanus ra vẻ hứng thú theo dõi chương trình khi Quận 8, 6 và 11 xướng tên vật tế, nhưng đầu óc cậu đang quay mòng mòng sau khi vớ bở Lucy Gray Baird. Cô là món quà trời ban, cậu biết thế, và cậu phải đối đãi với cô đúng như vậy. Nhưng làm sao để khai thác tối đa màn chào sân xuất thần này của cô? Làm sao để chèo kéo chút tiếng tăm từ một bộ váy, một con rắn, một bài hát? Các vật tế sẽ có ít thời gian quý giá với khán giả trước thềm Đấu trường. Làm sao cậu có thể khiến cho khán giả chú tâm vào cô và, nói rộng ra, vào cậu, chỉ trong một buổi phỏng vấn? Cậu lưu tâm đến các vật tế khác một cách qua loa đại khái, phần nhiều là những kẻ trông đến là thảm thương, và ghi nhớ những đối thủ mạnh. Sejanus nhận được một thanh niên cao ngồng từ Quận 2, và cậu trai Quận 1 của Livia xem ra cũng có thể là một địch thủ. Cô gái của Coriolanus có vẻ tương đối khỏe khoắn, nhưng vóc người mảnh dẻ của cô hợp nhảy nhót hơn là đấu đối kháng. Tuy vậy, cậu cá là cô có thể chạy đủ nhanh, và điều đó rất quan trọng.

Khi lễ chiêu quân dần đến hồi kết, mùi thức ăn thơm nức từ tiệc búp phê phảng phất khắp khán đài. Bánh mì mới ra lò. Hành tây. Thịt. Coriolanus không thể ngăn dạ dày khỏi sôi lên, bèn đánh bạo nhấp thêm vài ngụm posca cho êm bụng. Cậu cảm thấy vừa hưng phấn, vừa lâng lâng, xen lẫn cơn đói cào ruột. Sau khi màn hình tắt ngóm, cậu phải vận hết tinh thần kỷ luật để không nhào tới nơi bày tiệc.

Cuộc vờn nhau triền miên với cái đói đã định hình cuộc sống của cậu. Không phải những năm đầu đời, trước chiến tranh, mà mỗi ngày kể từ dạo ấy đều là một cuộc chiến, một cuộc thương lượng, một cuộc chơi. Cách gì là tốt nhất để xua tan cơn đói? Xơi bằng hết trong một bữa? Chia thành từng phần rồi ăn dè ít một cả ngày? Chén nhồm nhoàm hay nhai từng miếng ra bã? Tất cả đều là chiêu trò tâm lý để đánh lạc hướng cậu khỏi sự thật rằng không bao giờ là đủ. Sẽ không bao giờ có ai cho cậu ăn đủ.

Trong suốt cuộc chiến, phiến quân đã chiếm giữ những quận sản xuất lương thực. Tương kế tựu kế, chúng rắp tâm bắt Capitol quy hàng bằng cách dùng thực phẩm - hoặc việc thiếu hụt thực phẩm - làm vũ khí. Giờ đây thời thế đã một lần nữa xoay vần, với Capitol kiểm soát nguồn cung và chơi một chiêu cao tay hơn, vặn xoắn lưỡi dao vào con tim các quận bằng Đấu trường Sinh tử. Đằng sau sự bạo lực của Đấu trường là nỗi thống khổ không lời mà mọi người dân ở Panem đã từng kinh qua, là sự khẩn thiết cầu mong có đủ thức ăn để sống được tới bình minh kế tiếp.

Chính sự khẩn thiết ấy đã đưa đẩy những công dân chính trực của Capitol tha hóa thành quái vật. Những người chết đói thẳng cẳng trên phố trở thành một mắt xích của chuỗi thức ăn đáng tởm. Một đêm đông nọ, Coriolanus cùng Tigris lẻn ra khỏi nhà để mót mấy cái thùng gỗ đã nhắm trước trong một con ngõ. Trên đường, hai người đi qua tận ba xác chết, nhận ra một cái xác thuộc về cô hầu gái trẻ đã phục vụ rất tận tình trong buổi trà chiều ở nhà Crane. Tuyết bắt đầu rơi, dày và ướt át, và những tưởng phố xá sẽ vắng tanh vắng ngắt, song trên đường về nhà, một bóng người lom khom khiến họ hớt hơ hớt hải chạy nấp sau

một bờ giậu. Họ nhìn ông hàng xóm Nero Price, gã khổng lồ trong ngành đường sắt, cưa cái cẳng chân khỏi người cô hầu, đưa con dao kinh khiếp tới lui đến khi cái chân rời hẳn ra. Ông ta quấn nó trong chiếc váy giật được từ eo cô và rồi cắm đầu chạy vào một ngách dẫn tới phía sau căn nhà mặt phố của ông ta. Hai chị em chưa một lần nhắc lại chuyện đó, ngay cả giữa hai người với nhau, song nó đã khắc sâu vào tiềm thức Coriolanus. Sự man rợ khiến khuôn mặt lão Price méo mó, phần cổ chân trắng ởn và cái giày đen mòn vẹt trên cẳng chân đứt lìa, và nỗi kinh hoàng tột độ khi ngộ ra rằng chính cậu giờ đây cũng có thể bị cho lên thớt.

Coriolanus nghĩ việc mình sống sót cả về phần thể xác lẫn lương tri đều là nhờ con mắt nhìn xa trông rộng của Lão Bà Bà khoảng đầu chiến tranh. Cha mẹ cậu đều đã khuất núi, Tigris cũng mồ côi, và cả hai đứa trẻ sống với bà nội. Đám phiến loạn dù chậm mà chắc đang trên đường tiến quân tới Capitol, mặc cho người dân thành phố vì quá tự phụ mà không chấp nhận hiện thực ấy. Khan hiếm thức ăn buộc cả người lắm tiền nhiều của nhất cũng phải đi lùng sục một số loại nhu yếu phẩm ở chợ đen. Và thế là một buổi chiều muộn tháng Mười Coriolanus thấy mình đứng ở cửa sau một hộp đêm từng nhiều người lui tới, một tay giữ tay cầm của chiếc xe cút kít nhỏ màu đỏ còn tay kia nắm lấy bàn tay đeo găng của Lão Bà Bà. Tiết trời lạnh đến se sắt như một điềm gở báo hiệu đông tới, trên đầu lập lờ những cụm mây xám ngắt âm u. Họ đến gặp Pluribus Bell, một người đàn ông già nua đeo mắt kính vàng và đội bộ tóc giả kiểu cổ rắc bột phấn trắng dài tới eo. Ông và vợ, bà Cyrus, một nhạc công, là chủ của cái hộp đêm đã đóng cửa và hiện tại phải xoay xở miếng cơm manh áo bằng cách bán chui thực phẩm từ con ngõ phía sau nhà. Nhà Snow tới mua

một thùng sữa đóng lon, đồ tươi sống đã bốc hơi từ nhiều tuần trước, nhưng Pluribus bảo ông đã hết nhẵn hàng. Hàng mới cập bến là những thùng đậu ngự khô chất ngất trên cái sân khấu sau lưng ông.

"Để được hàng năm liền đấy," Pluribus cam đoan với Lão Bà Bà. "Tôi tính dành ra đâu đó hai mươi thùng dùng riêng."

Bà nội Coriolanus đã phì cười. "Khiếp thế."

"Không, bạn hiền ơi. Không có mà ăn mới khiếp," Pluribus đáp.

Ông không nói thêm, nhưng Lão Bà Bà đã thôi cười cợt. Bà nhìn Coriolanus, và tay bà siết chặt tay cậu trong giây lát. Một hành động tưởng chừng vô thức, gần như là bột phát. Đoạn bà nhìn mấy cái thùng ra điều tính toán gì đó trong đầu. "Thế ông dôi ra được bao nhiêu?" bà hỏi ông chủ hộp đêm. Coriolanus kéo một thùng về trên xe cút kít, còn hai mươi chín thùng kia đến giữa đêm hôm khuya khoắt, bởi tích trữ chính ra là phạm pháp. Cyrus cùng một người bạn đã khuân chỗ thùng lên tầng và xếp thành chồng giữa căn phòng khách được trang hoàng cầu kỳ. Trên đỉnh, họ đặt một lon sữa, quà biếu của Pluribus, rồi chúc cả nhà ngủ ngon. Coriolanus và Tigris phụ Lão Bà Bà giấu chúng vào tủ chứa đồ, vào những tủ quần áo sang trọng, thậm chí cả trong chiếc đồng hồ cổ.

"Ai mà ăn được hết chỗ này chứ?" cậu hỏi. Bấy giờ, trong đời cậu vẫn còn nào thịt xông khói, nào thịt gà, thi thoảng lại có thịt quay. Sữa thì bữa đực bữa cái nhưng pho mát thì dư thừa, và bữa tối có khi sẽ được ăn tráng miệng, cho dù chỉ là bánh mì phết mứt.

“Chúng ta sẽ ăn một ít. Có lẽ trao đổi một ít,” Lão Bà Bà đáp. “Đây sẽ là bí mật của nhà ta.”

“Con ứ thích đậu ngự đâu.” Coriolanus phụng phịu. “Ít ra thì, con không nghĩ là mình thích.”

“Vậy, chúng ta sẽ nhờ anh bếp tìm một công thức thật ngon,” Lão Bà Bà nói.

Thế nhưng người đầu bếp đã được triệu tập ra mặt trận, rồi chết vì bệnh cúm. Ai dè Lão Bà Bà đến bật bếp còn không biết, chứ đừng nói tới chiếu công thức mà làm theo. Thành thử lại đến tay Tigris tám tuổi đun đậu thành món hầm đặc sệt, rồi thành xúp, rồi thành nước canh loãng loẹt, tất cả để nuôi sống cả nhà suốt cuộc chiến tranh. Đậu ngự. Bắp cải. Phần bánh mì được khoán cho. Họ đã sống dựa vào những thứ đó, ngày này qua ngày khác, trong suốt nhiều năm. Dám chắc vì vậy mà cậu chậm lớn. Dám chắc cậu sẽ cao hơn, vai rộng hơn, kể mà cậu có nhiều đồ ăn hơn. Song trí óc cậu đã phát triển một cách tử tế; chí ít là cậu mong vậy. Đậu, bắp cải, bánh mì nâu. Coriolanus đâm ra ghét bỏ mấy thứ này, nhưng chúng giữ cho họ sống sót, không phải hổ thẹn, và không phải ăn thịt xác chết trên đường.

Coriolanus nuốt đánh ực nước miếng đang tứa ra trong miệng khi với lấy cái đĩa viền mạ vàng có khảm con dấu của Học viện. Kể cả trong thời buổi đói kém nhất, Capitol vẫn chẳng thiếu những thứ bát đĩa kiểu cách, mà cậu thì đã xơi quá nhiều lá bắp cải trong mấy món đồ sứ tinh xảo ở nhà. Cậu lấy một cái khăn ăn vải lanh, một cái dĩa, một con dao. Khi cậu nhấc nắp chiếc nồi bằng bạc đầu tiên lên, hơi nóng hấp lên môi cậu. Hành xốt kem. Cậu múc một thìa vừa phải và ráng để không rỏ dãi. Khoai tây luộc. Bí

đao. Thịt giăm bông bỏ lò. Bánh mì tròn nóng hổi với một khoanh bơ. Nghĩ lại thì, hai khoanh đi. Một đĩa đầy, nhưng không có vẻ tham ăn tục uống. Đối với một cậu thiếu niên thì không.

Cậu đặt đĩa xuống chiếc bàn cạnh Clemensia và đi lấy món tráng miệng trên xe đẩy, vì năm ngoái nó đã hết veo và thế là cậu hụt mất tiêu món chè bột sắn. Tim cậu trật nhịp khi nhìn thấy hàng dãy những miếng bánh táo, mỗi miếng được tô điểm bằng một chiếc cờ giấy in dấu triện Panem. Bánh cơ đấy! Lần cuối cùng cậu được nếm vị bánh là khi nào nhỉ? Cậu đang vươn tay lấy một miếng cỡ vừa thì ai đó ấn một chiếc đĩa đựng miếng bánh to khủng bố ngay dưới mũi cậu. "Ô kìa, lấy miếng lớn đi. Mấy cậu choai choai đương tuổi ăn tuổi lớn như trò kham được."

Cặp mắt của Hiệu trưởng Highbottom ươn ướt, nhưng đã không còn đờ đẫn như ban sáng. Thực tế, chúng đang dán vào Coriolanus với sự linh lợi không ngờ.

Cậu nhận lấy cái đĩa với một nụ cười cậu hy vọng là thánh thiện. "Cảm ơn thầy ạ. Bụng em luôn chừa chỗ để ăn bánh."

"Phải, sống sung sướng thì dễ quen không ấy mà," ông Hiệu trưởng đáp. "Làm gì có ai thấm thía điều đó hơn ta."

"Quả thế, thưa thầy." Nhưng nghe cứ sai sai. Cậu có ý muốn đồng tình với câu sống sung sướng, thế mà lại như đang nói kháy nhân cách ông Hiệu trưởng.

"Quả thế." Mắt Hiệu trưởng Highbottom nheo lại khi vẫn chăm chăm nhìn Coriolanus. "Nào, kế hoạch của trò là gì, Coriolanus, sau Đấu trường ấy?"

“Em mong được học tiếp lên Đại học,” cậu trả lời. Một câu hỏi rõ là kỳ quặc. Xét thành tích học tập của cậu thì chuyện ấy chẳng hiển nhiên sao.

“Ừ, ta có thấy tên trò trong những ứng cử viên cho giải thưởng,” Hiệu trưởng Highbottom nói. “Nhưng nếu như trò không được nhận giải kìa?”

Coriolanus ấp úng. “Chà, thế thì nhà em… nhà em sẽ trả học phí, tất nhiên rồi.”

“Vậy sao?” Hiệu trưởng Highbottom phá lên cười. “Nhìn trò xem, áo mặc thì tự chế còn giày đi thì quá chật, gắng sức tỏ ra bình thản. Nhâng nháo diễu khắp Capitol, trong khi ta chẳng biết nhà Snow còn tấc đất cắm dùi nào không. Có giải thưởng cũng còn căng, mà trò đã rờ được vào giải thưởng đâu, đúng không nào? Khi đó, ta tự hỏi, chuyện gì sẽ xảy ra với trò đây hả? Chuyện gì đây?”

Coriolanus không thể không liếc quanh xem có ai khác nghe thấy những lời nanh nọc đó không, nhưng đa phần mọi người đều đang vừa ăn vừa mải chuyện.

“Cứ yên trí - không ai biết đâu. À thì, gần như không. Ăn bánh ngon miệng nhé, nhóc.” Hiệu trưởng Highbottom bỏ đi mà không thèm lấy cho mình một miếng bánh.

Coriolanus chẳng thiết gì hơn ngoài vứt bánh trái đấy và chạy tới lối ra, nhưng thay vào đó cậu cẩn thận trả lại miếng bánh quá khổ vào xe đẩy. Cái tên chế. Chỉ có thể là cái tên chế đã đến tai Hiệu trưởng Highbottom, với công đầu thuộc về Coriolanus. Cậu đúng là khờ khạo. Ông Hiệu trưởng là một người quá quyền lực,

ngay cả ở thời điểm này, để mà khơi khơi bêu riếu. Nhưng lỗi ấy có thật sự tày đình đến thế không? Giáo viên nào chẳng có tối thiểu một biệt danh, lắm cái còn chối tai hơn nhiều. Mà Phê-như-con-tê-tê cũng có buồn giấu cái thói bê tha của mình gì cho cam. Như đang mời người khác hãy nhạo báng mình đi vậy. Liệu còn ẩn tình nào khác khiến ông ta ghét Coriolanus như chan tương đổ mẻ thế không?

Bất luận là gì, Coriolanus cũng phải làm cho ra nhẽ. Cậu không thể liều lĩnh vuột mất giải thưởng chỉ vì chuyện tủn mủn như vậy được. Sau khi học xong Đại học cậu dự định sẽ làm một công việc nào đó trả lương hậu hĩnh. Không có học vấn, cánh cửa nào sẽ chào đón cậu? Cậu cố mường tượng ra tương lai của mình trong một chân công vụ quèn nào đó... làm gì kia? Điều phối than đến các quận ư? Thu thuế Sejanus Plinth trong cơ ngơi của cậu ta trên đường Corso còn bản thân thì chui rúc trong cái ổ chuột cách xa tận năm mươi khu nhà à? Thế là còn may đấy! Rất khó để có công ăn việc làm tại đất Capitol, và cậu sẽ là một kẻ tốt nghiệp Học viện chẳng một xu dính túi, không hơn. Cậu sẽ sống sao? Vay mượn ư? Xưa nay làm con nợ ở Capitol là cầm chắc vé đi làm lính Trị an, đồng nghĩa với hai mươi năm giam chân tại một nơi chẳng ma nào biết. Người ta sẽ tống khứ cậu đến một cái quận ao tù nước đọng mà ở đó phận người không khá khẩm hơn kiếp vật là bao.

Ngày hôm nay, vốn đầy hứa hẹn, thế là tan thành mây khói. Thứ nhất là nguy cơ mất nhà, sau đó là được phân cho vật tế hạng bét - người, mà nghĩ thêm thì, chập cheng toàn tập - và giờ thì cậu biết rằng Hiệu trưởng Highbottom ghét mình đến độ rắp

tâm phá hỏng cơ hội nhận thưởng và bắt tội mình đến sống ở quận!

Ai chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu ta đặt chân đến vùng quận. Ta sẽ bị xóa sổ. Rơi vào quên lãng. Trong mắt Capitol, về cơ bản là ta đã chết.

3

Coriolanus đứng trên sân ga quạnh vắng, chờ vật tế của mình, cẩn thận cầm một cành hồng bạch bằng ngón cái và ngón trỏ. Mang quà tặng cô là ý của Tigris. Đêm hôm chiêu quân chị về nhà rất muộn, nhưng cậu đã thức chờ để tham khảo ý kiến của chị, để trút hết bao nhục nhã và sợ hãi trong lòng. Chị không cho phép cậu gở miệng. Cậu sẽ nhận được giải thưởng; cậu phải làm được! Và học Đại học thật xuất chúng. Về chuyện căn hộ, họ phải tìm hiểu ngọn ngành trước. Biết đâu món thuế này sẽ không ảnh hưởng tới họ, mà kể cả có đi nữa, có lẽ cũng chẳng sớm được. Có lẽ bằng cách nào đó họ sẽ gom góp đủ tiền đóng thuế. Nhưng cậu không được lo nghĩ về chuyện đó. Cứ việc toàn tâm toàn ý cho Đấu trường Sinh tử, và làm sao để thành công mà thôi.

Tại buổi tiệc chiêu quân của Fabricia, Tigris kể, mọi người phát cuồng vì Lucy Gray Baird. Vật tế của cậu có "tố chất ngôi sao", bạn bè bà ta đã hùng hồn tuyên bố vậy trong lúc xì xụp rượu posca. Hai chị em thống nhất rằng cậu cần phải tạo ấn tượng ban đầu thật tốt với cô gái thì cô mới bằng lòng cộng tác. Cậu nên đối xử với cô không phải như một tù nhân bị kết án, mà là một vị khách. Coriolanus quyết định đến ga tàu sớm đón cô. Làm vậy sẽ

cho cậu ưu thế trong nhiệm vụ lần này, cũng như cơ hội chiếm được lòng tin nơi cô.

"Hình dung xem cô bé phải khiếp sợ đến nhường nào, Coryo," Tigris nói. "Cô đơn biết bao. Giả mà là chị, bất cứ điều gì em có thể làm để khiến chị cảm thấy em quan tâm tới chị đều giúp ích cả. Không, còn hơn thế nữa. Cảm thấy như thể chị có giá trị vậy. Mang cho cô bé thứ gì đó, dù chỉ là một đồng xu, để cô bé biết mình được em coi trọng."

Coriolanus liền nghĩ tới những bông hồng hãy còn đáng giá tại Capitol của bà nội. Bà lão miệt mài chăm bẵm chúng trong khu vườn trên nóc tòa nhà, cả lộ thiên lẫn một nhà kính năng lượng mặt trời nho nhỏ. Dù vậy, bà chia phần hoa của mình như kim cương, nên phải xuống nước nói khó một chút mới xin được tạo tác tuyệt mỹ này. "Con cần kết giao với cô ấy. Nội chẳng hay bảo, hoa hồng của nội mở được mọi cánh cửa đấy thôi." Khỏi phải nói bà mất ăn mất ngủ về gia cảnh của họ cỡ nào mới nhượng bộ.

Đã hai ngày trôi qua kể từ buổi chiêu quân. Thành phố vẫn nóng bức ngột ngạt, và cho dù mặt trời chỉ mới nhú, nhà ga đã bắt đầu như nung lên. Coriolanus cảm tưởng mình đang trần như nhộng trên sân ga mênh mông, trống trải, nhưng cậu không thể để lỡ chuyến tàu của cô. Thông tin duy nhất cậu moi được từ anh hàng xóm tầng dưới, nhà-tổ-chức-Đấu-trường-tập-sự Remus Dolittle, là tàu sẽ cập ga vào thứ Tư. Mới đây Remus vừa tốt nghiệp Đại học, và gia đình anh đã chạy chọt đủ chỗ để được vị trí này cho anh, lương lậu đủ dùng và là bàn đạp trong tương lai. Coriolanus có thể dò hỏi thông qua Học viện, nhưng cậu không biết liệu việc đi đón tàu có bị chê trách hay không. Nói cho chuẩn

xác, chẳng có thể lệ nào được ban bố, nhưng cậu nghĩ hầu hết các bạn mình sẽ chờ gặp vật tế của họ ở buổi họp được giám sát bởi Học viện vào ngày hôm sau.

Một giờ đồng hồ trôi qua, rồi hai, mà vẫn chẳng thấy tàu tiếc gì. Ánh mặt trời phả xuống hầm hập qua những tấm kính trần nhà ga. Mồ hôi mồ kê ròng ròng lưng cậu, và bông hồng, mới sáng còn diễm lệ làm sao, đã từng chút rũ xuống như muốn buông xuôi. Cậu tự hỏi có phải mình đã không suy xét thấu đáo toàn bộ ý tưởng này và có khi nào cậu sẽ chẳng nhận được lời cảm ơn cho việc tiếp đón cô theo cách này hay không. Một cô gái khác, một cô bình thường kiểu mẫu, có lẽ sẽ thấy ấn tượng, nhưng mà Lucy Gray Baird đâu có chút gì bình thường. Thực ra, một cô gái bạo gan biểu diễn dù mới bị ông Thị trưởng hành hung tức thì lại toát lên vẻ gì đó đáng sợ. Mà đấy lại còn là ngay sau khi quăng một con rắn độc xuống váy của một đứa con gái khác. Cố nhiên, cậu đâu biết nó có độc hay không, nhưng thường người ta sẽ nghĩ thế, chẳng phải sao? Cô ta đáng sợ thật chứ đùa. Thế mà cậu lại đứng đây trong bộ đồng phục, tay khư khư hoa hồng chẳng khác nào cậu học trò si tình, cầu mong cô sẽ... sao? Thích cậu? Tin cậu? Không khử cậu ngay khi vừa nhác thấy?

Sự hợp tác của cô là tiên quyết. Hôm qua, cô Satyria đã chủ trì một buổi họp những người hướng dẫn để phổ biến nhiệm vụ đầu tiên. Trước kia, các vật tế sẽ thẳng tiến trường đấu ngay khi mới chân ướt chân ráo đến Capitol vào buổi sáng, nhưng lịch trình đã được nới rộng bởi giờ đã có học sinh Học viện tham gia. Người ta đã quyết mỗi người hướng dẫn sẽ phỏng vấn vật tế của mình và sẽ được cho năm phút để ra mắt họ trước Panem trên một chương trình truyền hình trực tiếp. Nếu có người họ muốn cổ vũ, có lẽ dân

tình sẽ có hứng xem Đấu trường Sinh tử. Nếu xuôi chèo mát mái, sẽ cho phát sóng giờ vàng - những người hướng dẫn còn có thể được mời đến nhận xét về vật tế của mình khi Đấu trường diễn ra. Coriolanus tự hứa với lòng mình rằng năm phút của cậu sẽ là điểm sáng của buổi tối hôm đó.

Một giờ đồng hồ nữa lề mề trôi và cậu vừa chực bỏ cuộc thì đoàn tàu hụ lên u u vọng ra từ đường hầm. Những tháng đầu tiên của cuộc chiến, tiếng còi tàu báo hiệu cha cậu đã trở về từ chiến trường. Cha cậu quan niệm rằng, trên vị thế ông trùm ngành đạn dược, nghĩa vụ quân sự nâng cao uy tín của ông trong việc kinh doanh của gia đình. Sở hữu tài thao lược thần sầu, thần kinh thép cùng tầm vóc oai phong lẫm liệt, ông nhanh chóng thăng tiến. Để công khai bày tỏ sự tận tụy với đại nghĩa của Capitol, cả nhà Snow sẽ tới nhà ga, Coriolanus diện bộ com lê nhung, để đón chào sự hồi hương của người đàn ông vĩ đại. Thế rồi một ngày nọ con tàu chỉ đưa về hung tin rằng một viên đạn của phiến quân đã nhắm trúng mục tiêu. Trên đất Capitol, khó mà tìm ra nơi chốn nào không gắn với một kỷ niệm thương đau, song biến cố này thực sự tồi tệ. Cậu không thể nói rằng mình có một tình yêu vô bờ bến dành cho người đàn ông lãnh đạm, nghiêm nghị này, nhưng chắc chắn cậu cảm thấy được ông bảo bọc. Sự ra đi của ông gắn liền với một nỗi sợ và sự yếu đuối mà Coriolanus chưa tài nào rũ bỏ.

Còi hú lên đinh tai khi tàu lao vào ga và phanh rin rít. Một đoàn tàu ngắn, vỏn vẹn một đầu máy với hai toa xe. Coriolanus dõi mắt tìm bóng dáng vật tế của mình nơi những ô cửa sổ rồi mới vỡ lẽ các toa xe chẳng có lấy một cái cửa sổ nào. Chúng được thiết kế

không phải để chở khách mà để thồ hàng. Dây xích kim loại nặng trịch móc những ổ khóa kiểu cũ để cố định hàng hóa.

Nhầm tàu rồi, cậu nhủ bụng. *Về thôi*. Nhưng rồi một tiếng la rõ mồn một là tiếng người phát ra từ một trong hai toa xe hàng và cậu liền đứng yên tại chỗ.

Cậu cứ ngỡ đội Trị an sẽ ùa đến, nhưng con tàu bị bỏ lơ suốt hai mươi phút mới có mấy người tiến lại đường ray. Một trong số họ trao đổi vài câu với người lái tàu đứng khuất tầm mắt, và một chùm chìa khóa được thảy ra ngoài cửa sổ. Tay Trị an viên đủng đỉnh đi đến toa xe đầu tiên, tần mần chùm chìa khóa trước khi lựa ra một cái, tra vào ổ, và vặn. Ổ khóa và dây xích rời ra, và y ì ạch kéo cánh cửa nặng. Toa xe coi bộ trống trơn. Tay Trị an viên rút dùi cui nện vào khung cửa. "Thôi nào, đám bọn bây, rảo cẳng lên!"

Một cậu trai cao kều với nước da nâu sạm và bộ quần áo vải đay thô vá chằng đụp ló đầu ra cửa. Coriolanus nhận ra cậu ta là vật tế của Clemensia đến từ Quận 11, chân tay lều nghều nhưng vai u thịt bắp. Một cô gái có màu da tương tự nhưng tạng người cò hương đang ho khan bước đến đứng cạnh. Cả hai đều đi chân đất và tay bị còng trước ngực. Toa xe cách đất phải đến một mét rưỡi, nên họ ngồi xuống rìa toa rồi mới luống cuống tụt xuống sân ga. Một cô bé mặt mày xanh rớt mặc váy kẻ sọc và đeo khăn quàng đỏ lồm cồm bò tới cửa nhưng dường như không cách nào nhảy xuống đất. Tay Trị an viên lôi mạnh con bé xuống và nó ngã chúi nhủi một cú điếng người, chỉ kịp tự đỡ bằng đôi tay bị trói. Sau đó y nhoài vào trong lôi ra một thằng bé nom xấp xỉ mười tuổi

nhưng thực chất phải tối thiểu mười hai, rồi cũng quẳng luôn nó xuống sân ga.

Tới giờ mùi của toa xe, ẩm mốc và nồng sực mùi phân súc vật, mới xộc tới chỗ Coriolanus. Người ta đang áp tải các vật tế bằng xe chuyên chở gia súc, lại còn không sạch sẽ gì. Cậu thắc mắc liệu họ đã được cho ăn chưa và có được ra ngoài hít thở khí trời hay không, hay cứ thế bị nhốt lại sau khi được chọn. Dù đã quen nhìn thấy các vật tế qua màn hình, cậu nào chuẩn bị tinh thần cho cuộc chạm mặt bằng xương bằng thịt, và một đợt sóng xót xa lẫn ghê sợ ào qua người. Họ thực sự là những sinh vật đến từ thế giới khác. Một thế giới tàn nhẫn không có lấy một tia hy vọng.

Tay Trị an viên chuyển qua toa xe thứ hai và cởi xích. Cửa trượt mở, để lộ ra Jessup, vật tế nam Quận 12, nheo mắt nhìn nhà ga sáng trưng. Coriolanus chợt thấy toàn thân giật bắn, liền đứng thẳng lưng đầy ngóng đợi. Hẳn cô sẽ ở cùng toa với cậu ta. Jessup nhảy xuống đất một cách cứng nhắc rồi quay về phía con tàu.

Lucy Gray Baird bước ra ngoài ánh sáng, đôi tay bị còng che hờ đôi mắt đang điều tiết. Jessup giơ tay lên, hai cổ tay căng rộng ra hết mức sợi dây xích cho phép, và cô đổ nhào về trước, để cậu ta đỡ lấy eo và xoay mình chạm đất trong một động tác uyển chuyển đến bất ngờ. Cô vỗ vỗ vào tay áo cậu trai như cảm ơn và ngửa đầu hứng trọn ánh nắng ngập tràn nhà ga. Ngón tay cô bắt đầu chải những lọn tóc quăn, gỡ mấy chỗ rối và nhặt ra những mẩu rơm.

Trong giây lát sự chú ý của Coriolanus hướng tới những Trị an viên đang quát lác dọa nạt vào trong toa xe. Khi cậu quay lại, Lucy Gray đang nhìn thẳng vào cậu. Cậu hơi giật thột nhưng chợt

nhớ ra ngoài đội Trị an mình là người duy nhất trên sân ga. Lúc này đám lính đang chửi đổng trong lúc công kênh một người trong bọn vào trong toa tàu nhằm lôi bằng được những vật tế khó bảo ra ngoài.

Ngay bây giờ hoặc không bao giờ.

Cậu tiến tới chỗ Lucy Gray, chìa ra bông hoa hồng, và khẽ gật đầu. "Chào mừng tới Capitol," cậu nói. Giọng cậu khàn khàn, bởi đã nhiều giờ cậu chẳng nói năng, nhưng thiết nghĩ như thế lại có vẻ chín chắn.

Cô gái nhìn cậu dò xét, và trong một thoáng cậu đã sợ cô sẽ hoặc là bỏ đi hoặc, tệ hơn, cười vào mặt cậu. Thay vào đó cô đưa tay ra khéo léo ngắt một cánh hồng từ đóa hoa cậu cầm trên tay.

"Hồi tôi còn nhỏ, người ta từng tắm cho tôi trong sữa bơ và cánh hoa hồng," cô nói với một vẻ mà, bất chấp sự không tưởng của câu nói ấy, dường như hoàn toàn đáng tin. Cô quẹt ngón cái lên bề mặt trắng phau, trơn láng và bỏ cánh hoa vào miệng, nhắm mắt lại nhấm nháp hương vị. "Có vị như giờ đi ngủ vậy."

Coriolanus nhân đó ngắm cô thật kỹ. Trông cô khác xa so với buổi chiêu quân. Ngoại trừ những vệt son phấn lấm tấm, lớp trang điểm đã được chùi đi, và không có nó nom cô trẻ hơn. Môi cô khô nẻ, tóc tai có phần xõa xượi, chiếc váy cầu vồng đầy bụi và nhăn nhúm. Vết tát của ông Thị trưởng đã thâm thành một vết tím bầm. Nhưng còn điều gì khác nữa. Một lần nữa cậu cảm tưởng đang được chiêm ngưỡng một màn trình diễn, song lần này là màn trình diễn dành riêng cho cậu.

Khi cô mở mắt ra, cô dồn toàn bộ sự chú tâm vào cậu. “Trông anh không giống như là nên có mặt ở đây.”

“Có lẽ là không nên,” cậu thừa nhận. “Nhưng tôi là người hướng dẫn của cô. Và tôi muốn diện kiến cô theo cách của mình. Không phải thông qua Ban Tổ chức.”

“Á à, một tay nổi loạn cơ đấy,” cô nói.

Từ miệng người Capitol thì câu đó không khác gì một lời đả kích, vậy mà cô lại nói ra một cách hài lòng, như một lời khen. Hay là, cô đang chế giễu cậu? Cậu sực nhớ ra cô trữ rắn trong túi và những quy tắc thông thường vô hiệu với cô.

“Và người hướng dẫn của tôi sẽ làm gì cho tôi đây, ngoài việc mang cho tôi hoa hồng?” cô hỏi.

“Tôi sẽ dốc sức chăm lo cho cô,” cậu đáp.

Cô liếc mắt qua vai, nơi mấy tay Trị an viên đang liệng hai đứa trẻ con đói vêu xuống sân ga. Đứa con gái vập vỡ răng cửa, còn đứa con trai ăn vài cú đá thật lực ngay khi vừa đáp đất.

Lucy Gray mỉm cười với Coriolanus. “Vậy thì, chúc may mắn, Chàng Điển Trai ạ,” cô nói, và đi về phía Jessup, bỏ lại cậu với bông hồng.

Khi đội Trị an lùa các vật tế đi hết nhà ga đến cửa chính, Coriolanus thấy cơ hội đang dần vuột khỏi tay. Cậu đã không chiếm được lòng tin của cô. Cậu chẳng làm được trò trống gì ngoài việc có lẽ khiến cô vui thích trong phút chốc. Rõ ràng là, cô cho rằng cậu bất tài, và có khi cô đúng, nhưng được ăn cả ngã về

không, cậu buộc phải thử. Cậu chạy băng qua nhà ga, bắt kịp đoàn vật tế khi họ ra đến cửa.

“Cho tôi hỏi khí không phải,” cậu nói với Trị an viên phụ trách. “Tôi là Coriolanus Snow từ Học viện.” Cậu nghiêng đầu về phía Lucy Gray. “Vật tế này được phân công cho tôi trong kỳ Đấu trường Sinh tử. Tôi không biết liệu mình có thể đi cùng cô ấy về nơi ở được không.”

“Vậy ra đó là lý do cậu cứ quanh quẩn ở đây suốt cả sáng ư? Để xin quá giang đi xem diễn trò?” người Trị an viên hỏi. Anh ta nặc mùi rượu còn cặp mắt thì vằn tia máu đỏ. “Vậy thì, hẳn rồi, ngài Snow. Mời nhập tiệc.”

Đó là lúc Coriolanus trông thấy cái xe tải đang chờ các vật tế. Một cái chuồng lắp bánh xe thì đúng hơn là xe tải. Bao quanh sàn xe là song sắt và bên trên chụp một cái mái bằng thép. Cậu lại nhớ đến gánh xiếc thuở nhỏ, nơi cậu đã trông thấy những con dã thú - nào hổ báo nào gấu - bị nhốt trong chiếc xe như vậy. Cun cút tuân theo mệnh lệnh, các vật tế đưa tay ra để được tháo còng và lục tục leo vào chuồng.

Coriolanus lần chần nhưng rồi thấy Lucy Gray đang nhìn mình và biết rằng đây chính là thời khắc quyết định. Giờ mà thoái lui, tất cả coi như chấm hết. Cô sẽ nghĩ cậu là anh hùng rơm và khinh thường cậu. Cậu bèn hít sâu và đu người lên xe.

Cửa đóng sập sau lưng, và chiếc xe tải tròng trành rồ về phía trước, xô cậu chới với. Theo phản xạ cậu tóm lấy những chấn song bên phải thành thử bị kẹp trán vào đó trong khi một vài vật tế ngã dúi dụi vào người cậu. Cậu dồn sức đẩy lại và xoay người để giáp mặt những hành khách đi cùng. Ai cũng nắm ít nhất một

chấn song, chỉ duy có con bé gãy răng là bám vào chân thằng bé cùng quận. Lúc xe bon bon trên một đại lộ thênh thang, cả đám mới dần ổn định.

Coriolanus hiểu mình đã phạm phải một sai lầm. Kể cả ở ngoài trời, thứ mùi hôi thối thật quá sức chịu đựng. Mùi toa xe chở gia súc ngấm vào mấy vật tế trộn lẫn mùi người không được tắm rửa khiến cậu thấy hơi nôn nao. Ở cự ly gần, cậu có thể thấy họ nhếch nhác cỡ nào, mắt họ ngầu đỏ, chân tay họ bầm tím ra sao. Lucy Gray bị lèn trong một góc ở đằng trước, chấm vết xước mới trên trán bằng gấu váy. Cô xem chừng ơ hờ trước sự hiện diện của cậu, song tất cả những người kia nhìn xoáy vào cậu như một bầy dã thú hung hăng đang hau háu rình một con cún xù được chăm bẵm.

Ít ra mình có thể trạng tốt hơn bọn họ, cậu tự nhủ, tay nắm chặt cành hồng. *Nếu họ xông vào, mình cũng chấp được*. Nhưng thật thế không? Đấu với ngần này con người.

Xe chậm lại nhường đường cho một chiếc xe điện màu mè ken đặc người đi qua. Dù đang ở phía đuôi xe, Coriolanus vẫn khom người để tránh bị nhận mặt.

Cái xe điện đi qua rồi, xe tải lại lăn bánh, thì cậu mới dám thẳng người lên. Bọn họ đang cười nhạo cậu, đám vật tế ấy, không thì ít nhất cũng có một vài người đang nhăn nhở trước vẻ không thoải mái rõ rệt của cậu.

“Sao thế, công tử bột? Vào nhầm chuồng hả?” đứa con trai đến từ Quận 11 nói, không hề cười.

Sự thù hằn ra mặt khiến Coriolanus lo sợ, nhưng cậu cố tỏ ra điềm nhiên. “Không, đây đích thị là chuồng tôi đang chờ.”

Hai bàn tay cậu ta liền vọt lên, siết quanh cổ Coriolanus bằng những ngón tay dài sứt sẹo và xô mạnh cậu ra sau. Cẳng tay cậu ta ghìm chặt người Coriolanus vào song sắt. Bị áp đảo, Coriolanus đành viện đến tuyệt chiêu vốn chưa một lần hỏng việc trong những trận xô xát trên sân trường, thu hết sức bình sinh thúc đầu gối vào háng đối thủ. Gã trai người quận thở dốc và cúi gập người, buông cậu ra.

“Cậu ta có thể giết anh như trở bàn tay đấy.” Cô gái từ Quận 11 ho vào mặt Coriolanus. “Hồi ở Quận 11 cậu ta đã giết một tên Trị an viên. Người ta không bao giờ tìm ra thủ phạm.”

“Im đi, Dill,” gã trai hằm hè.

“Giờ thì ai quan tâm chứ?” Dill đáp.

“Cùng giết quách hắn đi,” thằng nhóc loắt choắt ác miệng nói. “Không thể bạc đãi ta hơn được đâu.”

Một số vật tế khác rì rầm tán đồng và dồn tới một bước.

Coriolanus đờ người ra vì sợ. Giết cậu ư? Đám người đó thật sự có ý định tẩn cậu một trận nhừ tử, ngay tại đây giữa ban ngày ban mặt, giữa đất Capitol? Bỗng, cậu hiểu là họ dám làm thế. Xét cho cùng, họ còn gì để mất đâu? Trống ngực đánh liên hồi, cậu liền hơi khom người, lăm lăm nắm đấm, thủ thế trước cuộc tấn công sắp nổ ra.

Từ trong góc, giọng nói du dương của Lucy Gray phá vỡ sự căng thẳng. “Với ta thì không, có lẽ. Mấy người có người thân ở quê

không? Người mà họ có thể làm tình làm tội ở đó ấy?"

Mấy lời này dường như làm tiêu tan khí thế của cả đám vật tế. Cô lách người qua đứng chắn giữa họ và Coriolanus.

"Còn nữa," cô nói, "anh ta là người hướng dẫn của tôi. Có nghĩa vụ trợ giúp tôi. Có thể tôi sẽ cần tới anh ta."

"Thế quái nào cô lại có người bán dẫn?" Dill thắc mắc.

"Là người hướng dẫn. Mấy người rồi cũng sẽ có," Coriolanus giải thích, cố ra vẻ mình đang chiếm lĩnh tình huống.

"Thế đâu?" Dill hạch hỏi. "Sao không thấy đến?"

"Không có hứng, chắc vậy," Lucy Gray đáp. Ngoảnh mặt khỏi Dill, cô nháy mắt với Coriolanus.

Xe tải quành vào một ngách hẹp và xem chừng đâm đầu vào ngõ cụt. Coriolanus không rõ mình đang ở đâu. Cậu cố nhớ lại nơi giam các vật tế những năm về trước. Chẳng phải ở chuồng ngựa của đội Trị an sao? Đúng mà, cậu nghĩ mình đã từng nghe nhắc đến. Ngay khi tới nơi, cậu sẽ tìm một Trị an viên để giải trình, với thái độ thù địch thế kia thì có lẽ còn cần cầu viện hộ giá nữa. Sau cái nháy mắt của Lucy Gray, chắc nán lại cũng đáng.

Lúc này xe đang lùi vào một tòa nhà đèn đóm lù mù, có thể là một nhà kho. Coriolanus hít vào thứ mùi hỗn tạp nồng nồng của cá ươn và cỏ khô. Lúng túng, cậu ráng nhìn rõ hơn môi trường xung quanh, căng mắt ra thì thấy hai cánh cửa kim loại đang mở. Một Trị an viên mở cửa sau xe tải, và trước khi bất kỳ ai kịp trèo ra, cái chuồng nghiêng và đổ đống cả đám xuống một phiến xi măng lạnh lẽo, ẩm ướt. Không phải phiến, thực tình thì giống cái

máng hơn, vì nó dốc đến độ Coriolanus ngay lập tức trôi tuột đi, cùng với đám người kia. Cậu đánh rơi bông hồng vì tay chân cuống cuồng tìm chỗ bám mà không thấy. Cả bọn trượt một quãng phải đến sáu mét rồi mới rơi xuống một đống bùi nhùi trên nền nhà lổn nhổn đá. Nắng rọi thẳng mặt Coriolanus khi cậu quýnh quáng bò tách ra khỏi đám người. Cậu chệnh choạng mất vài thước, lấy lại thăng bằng, và chết đứng như trời trồng. Đây không phải chuồng ngựa. Tuy nhiều năm rồi không tới đây, giờ thì cậu nhớ rõ. Dải cát. Những hòn giả sơn xoáy lên cao tít. Hàng song sắt xoắn xuýt như dây leo xếp thành một vòng cung rộng để bảo đảm an toàn cho khán giả. Giữa những thanh chắn là gương mặt của những đứa trẻ Capitol đang trố mắt nhìn cậu.

Cậu đang trong chuồng khỉ ở sở thú.

4

Có đứng tồng ngồng giữa phố Corso cậu cũng không thấy bị bóc trần hơn được. Ít ra lúc ấy cậu còn có đường thoát. Còn giờ cậu bị mắc kẹt và phơi bày, lần đầu tiên trong đời thấm thía cảm giác bất lực của lũ thú không tìm được chỗ trốn. Đám trẻ con bắt đầu xôn xao bàn ra tán vào và chỉ trỏ bộ đồng phục của cậu, khiến người lớn cũng phải để ý. Khoảng trống giữa các chấn song chen chúc toàn mặt người. Song hai cái máy quay đặt ở hai đầu mới là nỗi khiếp hãi thực sự.

Thông tấn xã Capitol. Với độ phủ sóng tràn lan các ngõ ngách cùng tôn chỉ rất ư là phách lối, "*Ở đây không thấy tức là chuyện không xảy ra.*"

Ồ, đang xảy ra chuyện rồi đây. Với cậu. Ngay lúc này.

Cậu có thể cảm thấy bản mặt mình đang được phát trực tiếp đi khắp Capitol. Kể cũng may, vì quá sững sờ nên cậu đã chết trân tại chỗ, bởi lẽ điều duy nhất tệ hơn việc đứng giữa đám ô hợp vùng quận trong sở thú chính là chạy tứ lung tung hòng thoát thân như một thằng đần. Không có đường lui. Nơi này được xây cho động vật hoang dã. Cứ trốn chui trốn nhủi còn thê thảm hơn. Nghĩ xem đoạn phim đó sẽ là miếng mồi béo bở thế nào cho

Thông tấn xã Capitol. Họ sẽ chiếu đến khi nào ngấy tận cổ mới thôi. Chèn nhạc nền lố lăng kèm giật tít. *Tuyết tan hết rồi!*[3]Nhồi vào tin dự báo thời tiết. *Nóng như thế này thì Tuyết sao chịu nổi!* Chừng nào cậu còn trên đời này thì chừng ấy người ta còn chiếu tái chiều hồi. Thế là ô danh toàn tập.

Vậy cậu còn chọn lựa gì đây? Đơn giản là đứng cho vững, mắt nhìn trực diện vào máy quay, tới khi được giải thoát.

Cậu bèn rướn thẳng người hết cỡ, kín đáo ưỡn ngực, và cố tỏ vẻ chán ngán. Đám người xem bắt đầu í ới gọi cậu - mới đầu là giọng con nít nheo nhéo, sau đám người lớn đế thêm mấy câu, hỏi với xem cậu đang làm gì thế, sao lại ở trong chuồng, có cần giúp đỡ không? Ai đó nhận ra cậu, và tên cậu truyền đi nhanh như gió giữa rừng người càng lúc càng đông nghịt.

"Con trai nhà Snow đấy!"

"Ai cơ?"

"Thì đấy, cái nhà trồng hoa hồng trên nóc nhà chứ ai vào đây!"

Mấy con người lượn lờ sở thú vào một ngày trong tuần này là sao vậy? Bộ vô công rồi nghề hay sao? Lũ nhóc không phải đến trường à? Bảo sao đất nước này bung bét hết cả như thế.

Toán vật tế các quận bắt đầu vây lấy cậu mà châm chọc. Cặp đôi từ Quận 11, rồi thằng nhóc độc địa đã kêu gọi giết cậu, và vài gương mặt mới nữa. Cậu nhớ tới sự thù hằn lúc ở trong xe tải và tự hỏi nhỡ bọn họ đánh hội đồng mình thì sẽ thế nào. Có lẽ đám khán giả sẽ chỉ hò la cổ vũ mà thôi.

Coriolanus ráng để không phát hoảng, nhưng cậu có thể cảm nhận được mồ hôi đang túa ra như tắm. Tất cả những khuôn mặt - của các vật tế gần sát bên, của rừng người bên song sắt - dần nhòa đi. Đường nét khuôn mặt hóa mờ ảo, chỉ còn những mảng da sáng tối bị chen vào bởi những cái miệng đỏ hỏn há như cá ngão. Chân tay cậu tê cứng, hai buồng phổi thoi thóp. Cậu đang cân nhắc đến chuyện vùng chạy tới cái máng và thử leo lên thì sau lưng cất lên một giọng nói nhẹ nhàng, "Làm chủ đi."

Khỏi cần quay lại cậu cũng biết đó là cô gái, cô gái của cậu, và cậu thấy trong lòng là cảm giác nhẹ nhõm tột cùng rằng mình không hoàn toàn đơn độc. Cậu nghĩ về cách cô đã khôn khéo dẫn dắt khán giả sau cái bạt tai của ông Thị trưởng, cách cô đã chinh phục được trái tim tất cả bọn họ bằng bài hát của mình. Tất nhiên, cô nói đúng. Cậu phải biến thời khắc này thành ra như có dụng ý, không thì tất cả sẽ kết thúc.

Cậu hít một hơi sâu và quay sang nơi cô đang ngồi nhàn nhã cài đóa hồng bạch ra sau tai. Dường như lúc nào cô cũng chỉnh trang vẻ ngoài. Sửa soạn váy áo hồi ở Quận 12, vuốt lại tóc tai lúc ở nhà ga, và giờ thì làm đỏm với bông hoa hồng. Cậu chìa tay ra cho cô như thể cô là thiên kim tiểu thư tại đất Capitol.

Khóe miệng Lucy Gray cong lên thành một nụ cười. Khi cô cầm lấy tay cậu, cái chạm của cô bắn đi một tia điện nhỏ dọc cánh tay cậu, và cậu cảm tưởng một chút mị lực trên sàn diễn của cô đã được truyền sang mình. Cậu khẽ cúi chào còn cô đứng đó với dáng vẻ hết sức tao nhã.

Cô ấy đang ở trên sân khấu. Mi đang ở trên sân khấu. Đây chính là một buổi diễn, cậu thầm nhủ. Cậu ngẩng lên hỏi, "Cô có

nhã ý gặp gỡ một vài người láng giềng của tôi không?"

"Rất vui lòng," cô đáp như thể cả hai đang dự tiệc trà chiều. "Phía bên trái tôi trông xinh hơn," cô rỉ tai, vuốt nhẹ lên má. Không chắc phải làm gì với dữ kiện này, cậu bèn dìu cô sang trái. Lucy Gray nở nụ cười tươi như hoa với người xem, tựa hồ vui sướng vì được ở đó, nhưng trong khi dẫn cô lại gần chấn song cậu cảm nhận được ngón tay cô đang kẹp chặt tay mình như gọng kìm.

Một cái hào nông choèn ngăn giữa mấy hòn giả sơn và hàng song sắt chuồng khỉ trước đó từng chứa nước để làm rào chắn giữa những con thú và khách tham quan, nhưng giờ đây cạn khô như ngói. Họ bước xuống ba bậc thang, băng qua hào, và leo lên một cái thềm bao quanh khu chuồng, mặt đối mặt với đám quan khách. Coriolanus chọn lấy vị trí cách một chiếc máy quay vài thước - để nó tự xoay đến chỗ cậu - ở đó có một tốp trẻ con đang túm năm tụm ba. Những thanh chắn cách nhau tầm mười phân - không đủ chỗ để lách cả người qua, nhưng nếu chỉ muốn thò tay vào thì thừa sức. Lũ trẻ im bặt khi họ lại gần, lùi ra sau nép vào chân cha mẹ.

Coriolanus thấy cảnh tiệc trà chiều cũng hay, bèn tiếp tục kẻ tung người hứng. "Các em khỏe chứ?" cậu nói, cúi xuống đám trẻ. "Hôm nay anh dẫn theo một người bạn. Mấy đứa có muốn gặp cô ấy không?"

Bọn trẻ đùn đẩy nhau, và có vài đứa bụm miệng cười rúc rích. Rồi một cậu bé rú lên, "Có ạ!" Nó đập tay vào song sắt mấy lượt, đoạn nhét tay vào túi quần ra chiều không chắc chắn. "Chúng em đã thấy chị ấy trên ti vi."

Coriolanus đưa Lucy Gray đến sát chấn song. “Anh xin phép giới thiệu quý cô Lucy Gray Baird nhé?”

Lúc này khán giả đã nín thít, nửa nơm nớp vì cô ở quá gần bọn trẻ, nửa nôn nóng muốn nghe xem vật tế xa lạ kia sắp sửa nói gì. Lucy Gray quỳ một bên gối xuống cách chấn song độ ba mươi phân. “Xin chào. Chị là Lucy Gray. Tên em là gì?”

“Pontius ạ,” thằng bé đáp, ngước nhìn mẹ như để vững dạ. Bà mẹ nhìn Lucy Gray đầy cảnh giác, song cô gái lờ đi.

“Em khỏe chứ, Pontius?” cô nói.

Như mọi cậu chàng nhà gia giáo ở Capitol, thằng bé chìa tay ra bắt. Lucy Gray đưa tay lên toan nắm lấy song kiềm lại không cho qua thanh chắn, bởi biết đâu lại có vẻ hăm dọa. Vì thế, thằng bé đã nhoai tận trong chuồng để chạm vào cô. Cô liền nồng nhiệt siết lấy bàn tay bé xinh của nó.

“Rất vui được gặp em. Đây là em gái em sao?” Lucy Gray hất đầu về cô nhóc kế bên. Con bé đứng vừa tròn xoe mắt nhìn vừa mút ngón tay chùn chụt.

“Đó là Venus,” thằng bé đáp. “Em ấy mới bốn tuổi.”

“Ái chà, theo chị thì bốn tuổi rất là tinh nhanh đấy,” Lucy Gray nói. “Rất vui được gặp em, Venus.”

“Em thích bài hát của chị,” Venus thỏ thẻ.

“Thế ư?” Lucy Gray nói. “Thật dễ thương quá. Chà, em hãy tiếp tục theo dõi nhé, bảo bối, rồi chị sẽ hát em nghe một bài khác. Được không?”

Venus gật đầu rồi vùi mặt vào váy mẹ, làm đám đông cười ồ lên và xuýt xoa.

Lucy Gray cất bước men theo rào chắn, gợi chuyện lũ trẻ theo từng bước chân. Coriolanus nán lại phía sau một chút để chừa đất diễn cho cô.

"Chị có mang theo con rắn không ạ?" một bé gái cầm que kem dâu nhỏ nước long tong hỏi đầy khấp khởi.

"Ước gì chị có thể. Chú rắn ấy là một người bạn đặc biệt của chị," Lucy Gray bảo nó. "Em có bạn thú cưng nào không?"

"Em có nuôi một chú cá," con bé trả lời. Nó chúi người vào rào chắn. "Cậu ấy tên là Bub." Nó đổi cây kem sang tay kia và vươn qua song sắt để với tới Lucy Gray. "Em sờ thử váy chị được không ạ?" Những vệt xi rô màu hồng đỏ chảy dài từ bàn tay tới cùi chỏ con bé, nhưng Lucy Gray chỉ cười xòa và chìa váy ra một tẹo. Con bé rụt rè mân mê những tầng váy. "Đẹp quá."

"Chị cũng thích váy của em." Chiếc váy của con bé có in họa tiết đã bợt bạt, chẳng đáng lời khen. Thế nhưng Lucy Gray lại nói, "Những chấm tròn luôn làm chị thấy hạnh phúc," vậy là con bé rạng ngời lên trông thấy.

Coriolanus có thể cảm nhận được khán giả đang dần có thiện cảm với vật tế của cậu, không buồn giữ kẽ nữa. Cứ liên quan đến trẻ con là con người ta quả thật rất dễ thao túng. Thấy con trẻ vui là mình cũng vui lây.

Như một bản năng, Lucy Gray có vẻ biết rõ điều này, chẳng đếm xỉa đến đám người lớn trong khi sải bước. Cô đã gần tới chỗ một chiếc máy quay và người phóng viên đi cùng. Hẳn cô cũng

nhận thức được, nhưng khi ngẩng lên và thấy nó đang chĩa thẳng mặt, cô khẽ giật mình, rồi phì cười. “Ồ, chào đằng ấy. Chúng ta đang lên vô tuyến đó ư?”

Gã phóng viên người Capitol, một thanh niên khát tin, liền xáp lại săn đón. “Đúng quá đi chứ lại.”

“Và anh đây là?” cô hỏi.

“Tôi là Lepidus Malmsey của Thông tấn xã Capitol,” anh ta đáp, khoe điệu cười tí tởn. “Vậy, Lucy, cô là vật tế đến từ Quận 12?”

“Là Lucy Gray và tôi không thực sự đến từ Quận 12 đâu,” cô nói. “Tộc người của tôi có tên Covey. Các nhạc công mãi nghệ. Một ngày nọ chúng tôi lỡ bước và buộc phải lưu lại nơi ấy.”

“Ồ. Thế thì… cô đến từ quận nào?” Lepidus hỏi.

“Chẳng quận nào cả. Chúng tôi phiêu bạt nay đây mai đó, tự do tự tại.” Lucy Gray bất giác ngừng nói. “À thì, đã từng thôi. Trước khi bị đội Trị an bố ráp ít năm về trước.”

“Nhưng giờ cô là công dân Quận 12 rồi,” anh ta khăng khăng.

“Nếu anh nói vậy.” Lucy Gray tha thẩn đưa mắt nhìn đám đông tựa hồ sắp chán.

Gã phóng viên nhận thấy cô đang lơ đãng. “Chiếc váy của cô đã gây sốt ở Capitol đấy!”

“Vậy sao? À thì, người Covey mê mẩn những sắc màu, còn tôi thì hơn hết thảy. Nhưng đây là váy của mẹ tôi, nên với tôi nó vô cùng ý nghĩa,” cô nói.

“Bà ấy hiện ở Quận 12 ư?” Lepidus hỏi.

“Hài cốt thôi, anh bạn thân mến ạ. Chỉ còn bộ hài cốt trắng ngà của bà ấy mà thôi.” Lucy Gray xoáy ánh mắt thẳng vào gã phóng viên, người có vẻ đang chật vật để nghĩ ra câu hỏi kế tiếp. Cô nhìn anh ta loay hoay một lát, đoạn khoát tay về phía Coriolanus. “Kìa, anh biết người hướng dẫn của tôi chưa? Tự xưng là Coriolanus Snow. Một chàng trai Capitol và rõ ràng là tôi đã vớ được cái bánh có kem, vì không một ai khác có người hướng dẫn thèm xuất hiện đón tiếp cả.”

“Chà, quả là cậu ấy đã cho tất cả chúng ta một bất ngờ. Giáo viên bảo bạn tới đây sao, Coriolanus?” Lepidus hỏi.

Coriolanus bước về phía máy quay tỏ vẻ dễ mến pha chút tếu táo. “Thì họ cũng đâu có bảo tôi không được đến.” Đám đông cười rộ lên. “Nhưng tôi có nhớ đã được dặn phải giới thiệu Lucy Gray với Capitol, và tôi coi đây là một việc hệ trọng.”

“Thế là bạn không hề lưỡng lự mà chui vào một cái chuồng toàn vật tế ư?” gã phóng viên mớm lời.

“Lưỡng lự, tam lự, và tôi dự là chẳng mấy sẽ là tứ rồi ngũ,” Coriolanus thừa nhận. “Nhưng nếu cô ấy đủ can đảm đứng đây, chẳng nhẽ tôi lại không?”

“Ấy, xin đính chính là, tôi đâu được lựa chọn,” Lucy Gray nói.

“Xin đính chính là, tôi cũng không,” Coriolanus đáp. “Sau khi được thưởng thức giọng hát của cô, tôi không cưỡng lại được. Thú thật, tôi rất ái mộ cô đấy.” Lucy Gray hất váy và đám đông lộp độp vỗ tay.

“Chà, thực mong là Học viện đồng ý với bạn, Coriolanus ạ,” Lepidus nói. “Thiết nghĩ bạn cũng sắp biết rồi.”

Coriolanus liền quay ra thì thấy cuối chuồng khỉ, hai cánh cửa kim loại có ô gia cố lưới sắt bật mở. Tốp bốn Trị an viên xồng xộc xông vào và tiến thẳng về phía cậu. Cậu nhìn sang máy quay, quyết chí tạo một pha rút lui cho ra trò.

“Cảm ơn quý vị đã tham gia cùng chúng tôi,” cậu nói. “Hãy nhớ, đây là Lucy Gray Baird, đại diện Quận 12. Ghé sở thú chào một câu nhé nếu quý vị có chút thì giờ rỗi rãi. Tôi cam đoan là sẽ rất bõ công.”

Lucy Gray chìa tay ra cho cậu, cổ tay gập xuống yêu kiều như mời mọc một nụ hôn. Cậu làm theo, và khi môi cậu chạm phớt vào làn da cô, cậu cảm thấy râm ran dễ chịu. Sau khi vẫy chào khán giả lần sau cuối, cậu điềm nhiên bước tới gặp nhóm Trị an. Một người gật đầu gọn lỏn, và không nói không rằng cậu đi theo họ ra khỏi chuồng trong tiếng vỗ tay giòn giã.

Cửa đóng lại sau lưng, cậu thở phù một cái và nhận ra mình đã sợ đến nhường nào. Cậu thầm tuyên dương bản thân vì đã giữ được sự duyên dáng trong cơn nước sôi lửa bỏng, song những cái cau mày của nhóm Trị an cho thấy họ không cùng quan điểm với cậu.

“Cậu đang giở trò gì vậy hả?” một Trị an viên cật vấn. “Cậu không được phép ở trong đó.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, cho đến khi đồng đội của chị tống tôi xuống máng không chút khách sáo,” Coriolanus đáp lời. Cậu cho rằng tổ hợp *đồng đội* và *không chút khách sáo* mang giọng điệu uy quyền

rất chừng mực. “Tôi chỉ nhờ quá giang tới sở thú mà thôi. Tôi rất sẵn lòng giải trình rõ ngọn nguồn với thủ trưởng của chị và chỉ đích danh những Trị an viên đã gây ra chuyện đó. Còn với chị, tôi xin gửi lời cảm ơn.”

“Rồi,” chị ta đáp xõng. “Chúng tôi nhận lệnh hộ tống cậu tới Học viện.”

“Được vậy thì còn gì bằng,” Coriolanus đáp, nghe chừng tự tin hơn thực tế. Động thái vào cuộc nhanh nhạy từ nhà trường làm cậu thấy bất an.

Tuy tivi ở ghế sau của xe tải Trị an bị hỏng, dọc đường đi cậu vẫn loáng thoáng nắm được tình hình nhờ những màn chiếu công cộng đại tướng rải rác khắp Capitol. Cảm giác thấp thỏm bắt đầu sôi lên khi cậu thấy hình ảnh trước tiên là Lucy Gray, sau đó là chính mình, chiếu nhan nhản khắp thành phố. Cậu vốn không thể dự tính một chuyện táo tợn đến thế, nhưng sự đã rồi, có chăng là nên tận hưởng. Vả lại thật lòng mà nói, cậu nghĩ, cậu đã có một màn thể hiện không tồi. Giữ bình tĩnh. Đứng vững. Lại có cô gái hỗ trợ, và cô quả là có thiên tư. Đĩnh đạc lèo lái mọi chuyện xen chút hóm hỉnh đầy trào phúng.

Đến khi tới Học viện, cậu đã lấy lại sự điềm đạm và vững vàng bước lên bậc thang. Thật tốt khi ai nấy đều ngoái nhìn cậu, và giả sử không có nhóm Trị an ở đó cản họ lại gần, cậu chắc mẩm đám bạn học sẽ vây kín mình. Cậu cứ ngỡ sẽ bị điệu tới văn phòng, song người cảnh vệ thả cậu ở băng ghế ngoài cửa của, trong bao nhiêu chỗ trên đời, phòng thí nghiệm sinh học công nghệ cao, nơi mà chỉ những học sinh năm cuối xuất sắc nhất trong môn khoa học mới được phép lui tới. Cho dù đây không phải môn học ưa thích của

cậu - mùi formaldehyde làm cậu muốn lộn mửa, và cậu chúa ghét phải làm việc với cộng sự - cậu vẫn học đủ giỏi môn kỹ thuật gien để xí được một chỗ trong lớp. Không giống con nhỏ Io Jasper bác học ấy, người dường như được sinh ra với cặp mắt gắn kính hiển vi. Tuy vậy, với Io cậu vẫn luôn tỏ ra ôn hòa, và vì thế, con nhỏ mê mệt cậu. Với hội kém nổi tiếng mà nói, đó chính là thả con săn sắt mà bắt được hẳn con cá rô.

Nhưng cậu là cái thá gì mà tinh tướng cơ chứ? Phía bên kia băng ghế, trên tấm bảng tin chuyên niêm yết thông báo cho học sinh, dán một tờ giấy. Giấy viết:

ĐẤU TRƯỜNG SINH TỬ LẦN THỨ 10

BẢNG PHÂN CÔNG NGƯỜI HƯỚNG DẪN

QUẬN	Nam	Nữ
1	Livia Cardew	Palmyra Monty
2	Sejanus Plinth	Florus Friend
3	Io Jasper	Urban Canville
4	Persephone Price	Festus Creed
5	Dennis Fling	Iphigenia Moss
6	Apollo Ring	Diana Ring
7	Vipsania Sickle	Pliny Harrington
8	Juno Phipps	Hilarius Heavensbee
9	Gaius Breen	Androcles Anderson
10	Domitia Whimsiwick	Arachne Crane

11	Clemensia Dovecote	Felix Ravinstill
12	Lysistrata Vickers	Coriolanus Snow

Liệu có còn cách nào ê chề hơn để cả làng cả tổng nhớ về tình cảnh khốn đốn của cậu hơn là toòng teng vị trí chốt sổ lỡ làng thế kia không chứ?

Sau khi Coriolanus dành vài phút suy ngẫm xem vì sao mình lại được đưa đến phòng thí nghiệm, cảnh vệ nói cậu có thể vào trong. Sau tiếng gõ cửa như thăm dò, giọng nói mà cậu nhận ra là của Hiệu trưởng Highbottom mời cậu vào. Cậu dự đoán cô Satyria sẽ có mặt nhưng chỉ thấy một người khác trong phòng - một bà già nhỏ thó, lưng còng và mái tóc bạc uốn quăn tít đang chòng một con thỏ nhốt trong chuồng bằng cái que kim loại. Người này chọc con thỏ qua mắt lưới cho đến khi con vật, đã bị đột biến cho có bộ nhá khỏe ngang chó pitbull, giằng lấy món đồ từ tay bà ta và cắn gãy làm đôi. Đoạn bà ta đứng thẳng lưng hết cỡ, quay sang chú ý tới Coriolanus, và reo lên, “Nghe vẻ nghe ve!”

Tiến sĩ Volumnia Gaul, Trưởng Ban Tổ chức Đấu trường Sinh tử và nhà quân sư đằng sau sở vũ khí thử nghiệm của Capitol, đã làm Coriolanus phát khiếp từ khi còn bé. Trong một chuyến tham quan, cả lớp học toàn lũ nhóc tì chín tuổi của cậu đã xem bà ta dùng tia laser nung chảy thịt một con chuột bạch và lại còn hỏi xem có đứa nào ở nhà có thú nuôi mà chán ngấy rồi không. Coriolanus thì không - nhà cậu đào đâu ra tiền mà nuôi thú cưng? Nhưng Pluribus Bell có một con mèo trắng xù bông tên là Boa Bell, hay nằm trong lòng ông chủ mà vờn nghịch đuôi tóc giả. Con mèo rất mến Coriolanus và hễ cậu xoa đầu là sẽ kêu rừ rừ như tiếng máy chạy. Những ngày thảm đạm khi cậu phải lê bước loẹt nhoẹt

trên nền tuyết hiu hắt giá lạnh đi đổi ngược một bao đậu ngự lấy thêm bắp cải, chính hơi ấm từ sinh vật ngờ nghệch mềm mượt ấy đã ủi an cậu. Cứ nghĩ đến việc Boa Bell phải chịu cảnh trong phòng thí nghiệm là cậu đã thấy khó ở rồi.

Coriolanus biết Tiến sĩ Gaul giảng dạy tại trường Đại học, nhưng năm thì mười họa cậu mới bắt gặp bà ta ở Học viện. Tuy nhiên, là Trưởng Ban Tổ chức, bất kỳ chuyện gì liên quan tới Đấu trường Sinh tử đều thuộc thẩm quyền của bà ta. Có phải chuyến tới sở thú của cậu đã đưa bà ta đến đây? Có phải cậu sắp bị truất quyền hướng dẫn?

"Nghe vẻ nghe ve." Tiến sĩ Gaul nhăn nhở. "Nghe vè sở thú." Thế rồi bà ta cười phá lên. "Giống bài đồng dao trẻ con ấy mà. Nghe vẻ nghe ve, nghe vè sở thú. Chuồng khỉ hôi thế, mà ngã ùm vào. Mới ngộ làm sao, trò lẫn vật tế!"

Môi Coriolanus dãn ra thành điệu cười trừ còn mắt thì đảo qua Hiệu trưởng Highbottom lần tìm manh mối mình phải phản ứng ra sao. Ông thầy đang ngồi sụm ở bàn thí nghiệm, day day thái dương ra chiều nhức đầu. Vô tích sự.

"Đúng là em đã ngã," Coriolanus nói. "Bọn em ngã. Ngã vào chuồng."

Tiến sĩ Gaul nhướng mày nhìn cậu, như thể đang trông đợi nhiều hơn. "Và?"

"Và... bọn em... đáp xuống sân khấu ạ?" cậu bổ sung.

"Ha! Chuẩn không cần chỉnh! Đó chính xác là những gì trò đã làm đấy!" Tiến sĩ Gaul ưng ý nhìn cậu. "Trò cũng khá chiêu trò

đấy nhỉ. Biết đâu ngày nào đó trò sẽ trở thành Nhà Tổ chức Đấu trường thì sao."

Suy nghĩ ấy chưa từng thoáng qua trong đầu cậu. Không có ý xúc phạm gì Remus đâu, cơ mà nghe chẳng ra dáng một công việc là mấy. Hay đòi hỏi bất cứ kỹ năng nào, ném một đám trẻ con cùng vũ khí vào trường đấu và mặc chúng quyết chiến với nhau. Cậu đồ rằng họ phải tổ chức lễ chiêu quân và ghi hình lại Đấu trường, nhưng cậu mong ước có một công việc nhiều thử thách hơn. "Em vẫn còn phải học hỏi nhiều trước khi dám nghĩ tới chuyện đó ạ," cậu nhũn nhặn.

"Có sẵn tư chất rồi. Cái ấy mới quan trọng," Tiến sĩ Gaul nói. "Nào, kể ta nghe, sao trò lại chui đầu vào rọ như thế?"

Đó là một sự cố. Cậu toan nói vậy thì sực nghĩ tới Lucy Gray thầm thì câu *Làm chủ đi*.

"Ừ thì... vật tế của em, cô ấy đang yếu thế. Kiểu người sẽ bỏ mạng trong năm phút khai trận của Đấu trường Sinh tử. Lôi thôi lếch thếch nhưng lại cuốn hút, nhờ trò văn nghệ văn gừng ấy." Coriolanus ngừng lời một lát, tựa hồ đang rà soát lại kế hoạch. "Em không nghĩ cô ấy có cơ hội chiến thắng, nhưng mục đích đâu phải thế, đúng không ạ? Em được dặn là chúng ta đang cố thu hút khán giả. Đó mới là việc em cần làm. Lôi kéo người xem. Nên em tự hỏi, làm sao để tiếp cận khán giả? Em liền đến nơi nào có máy quay."

Tiến sĩ Gaul gật gù. "Phải. Chính thế, không có khán giả thì sao có Đấu trường Sinh tử." Đoạn quay sang thầy Hiệu trưởng. "Thầy

thấy đấy, Casca, cậu học sinh này biết đi trước đón đầu. Trò ấy hiểu tầm quan trọng của việc giữ lửa cuộc đấu."

Hiệu trưởng Highbottom nheo mắt nhìn cậu đầy nghi hoặc. "Thế kia à? Hay chỉ đang ba hoa chích chòe hòng kiếm điểm cao mà thôi? Trò nghĩ mục đích của Đấu trường Sinh tử là gì hả, Coriolanus?"

"Để trừng phạt các quận vì tội mưu phản ạ," Coriolanus đáp không chút do dự.

"Đúng, nhưng trừng phạt thì có muôn vàn dạng thức," thầy Hiệu trưởng nói. "Tại sao lại là Đấu trường Sinh tử?"

Coriolanus mở miệng trả lời song lại ngập ngừng. Tại sao lại là Đấu trường Sinh tử? Sao không cứ thế thả bom, hoặc hủy bỏ các đợt tiếp viện lương thực, hay tổ chức hành hình trên bậc thang Tòa Tư pháp quận cho rồi?

Não cậu liền nhảy số tới cảnh Lucy Gray quỳ bên những chấn song chuồng khỉ, gợi chuyện mấy đứa nhỏ, đám đông trở nên mạnh dạn hơn. Những điều ấy liên kết với nhau theo một cách cậu không thể diễn đạt thành lời. "Bởi vì... Đó là vì lũ trẻ. Chúng quan trọng với mọi người."

"Quan trọng ra sao?" Hiệu trưởng Highbottom hỏi dồn.

"Người ta yêu trẻ con," Coriolanus đáp. Nhưng ngay cả khi lời này được thốt ra từ miệng cậu, cậu vẫn thấy lấn cấn. Trong chiến tranh, cậu đã bị đánh bom và bỏ đói và ngược đãi theo nhiều cách, mà không chỉ bởi phiến quân. Một cây bắp cải bị giằng khỏi tay. Một gã Trị an viên đánh cậu tím cả quai hàm khi cậu lỡ dại bén mảng đến quá gần Dinh Tổng thống. Cậu nghĩ về cái bận mình

ngã quỵ vì mắc cúm chim[4] và nằm vật vạ nơi đầu đường xó chợ mà không ai, không một ai dừng lại cứu giúp. Bị hành bởi những trận rét run, sốt bừng bừng, chân tay nhói như gai đâm. Dù chính chị cũng đau ốm, đêm ấy Tigris đã tìm thấy cậu và bằng cách nào đó đưa cậu về nhà.

Cậu ngắc ngứ. "Đôi khi ạ," cậu thêm vào, nhưng không mấy quả quyết. Ngẫm về điều ấy, tình thương với con trẻ của mọi người chừng như là một thứ gì đó rất thất thường. "Em không rõ lý do nữa," cậu đành thú nhận.

Hiệu trưởng Highbottom ngấm nguýt nhìn Tiến sĩ Gaul. "Cô thấy chưa? Thử nghiệm phá sản."

"Sẽ là như thế nếu không có ai xem!" bà ta vặc lại. Nói rồi nở một nụ cười từ ái với Coriolanus. "Chính trò ấy cũng là trẻ con. Thư thư cho trò ấy ít lâu. Tôi có linh cảm tốt về cậu học sinh này. Thôi nhé, tôi đi thăm mấy con mút[5] của tôi đây." Bà ta vỗ vỗ vào cánh tay Coriolanus khi đi ra cửa. "Bí mật quân sự nhé, nhưng bọn rắn đang có chuyện hay lắm đấy."

Coriolanus dợm nối gót, song Hiệu trưởng Highbottom đã cất lời chặn cậu lại. "Vậy ra toàn bộ màn trình diễn của trò đã được sắp đặt. Lạ thật đấy. Bởi khi trò đứng dậy trong chuồng, ta tưởng trò đang tính tới việc bỏ chạy kia."

"Đó là một pha ra sân thô bạo hơn hình dung của em. Mất một lúc em mới xác định được phương hướng. Một lần nữa, em vẫn còn phải học hỏi nhiều ạ," Coriolanus nói.

"Trong số đó là phải học đâu là giới hạn. Trò sẽ bị hạ hạnh kiểm do có hành động khinh suất có thể gây thương tích cho một học

sinh. Đơn cử chính bản thân trò. Vụ việc này sẽ được lưu vào hồ sơ học bạ," thầy Hiệu trưởng nói.

Hạ hạnh kiểm ư? Là sao chứ? Coriolanus phải xem lại nội quy học sinh của Học viện để phản bác hình phạt này mới được. Cậu bị sao nhãng bởi ông Hiệu trưởng đã lôi từ trong túi ra một cái lọ nhỏ, vặn mở nắp, và nhỏ ba giọt chất lỏng trong suốt lên lưỡi.

Bất kể thứ ở trong lọ là gì, khả năng cao là ma phiện, nó hiệu nghiệm tức thì, bởi vì Hiệu trưởng Highbottom liền thả lỏng toàn thân và mắt thì đờ đẫn. Ông ta cười rõ đáng ghét. "Ba lần hạ hạnh kiểm như thế là trò sẽ bị đuổi học."

5

Coriolanus chưa một lần bị nhà trường khiển trách dưới bất kỳ hình thức nào, không gì có thể làm vấy bẩn chiếc học bạ không tì vết của cậu. “Nhưng mà…” cậu lên tiếng phản đối.

“Đi đi, trước khi trò lãnh lần hạ hạnh kiểm thứ hai can tội không vâng lời,” Hiệu trưởng Highbottom nói. Câu nói không chút nhân nhượng, không thể kì kèo. Coriolanus đành y lệnh mà làm theo.

Hiệu trưởng Highbottom đã thực sự dùng tới từ *đuổi học* đấy ư?

Coriolanus rời Học viện trong trạng thái hết sức kích động, nhưng một lần nữa bao chú ý ồ ạt kéo đến làm nỗi lo âu trong cậu lắng xuống. Từ đám bạn trong hành lang, từ Tigris và Lão Bà Bà khi cả nhà dùng bữa tối nhanh gọn nhẹ với trứng rán và xúp bắp cải, từ cả những người không quen không biết khi cậu trở lại sở thú vào tối hôm đó, nóng lòng được tham gia vào Đấu trường.

Ráng chiều cam đào phủ lên thành phố, và một làn gió mát rượi cuốn đi cái oi bức bí bách của buổi ban ngày. Các nhà chức trách đã gia hạn thời gian mở cửa của sở thú tới chín giờ, cho phép người dân đến xem các vật tế, có điều không còn truyền hình trực tiếp kể từ chuyến thăm thú trước đó của cậu. Coriolanus

quyết định lại ra mặt để kiểm tra tình hình Lucy Gray và đề nghị cô hát một bài nữa. Khán giả sẽ thích mê tơi cho xem, và biết đâu như thế sẽ chèo kéo đám máy quay trở lại.

Men theo những lối đi vòng vèo trong sở thú, lòng chất chứa hoài niệm về những ngày thảnh thơi ở nơi đây thuở còn là một cậu bé, nhưng cậu không khỏi chạnh lòng trước những chiếc chuồng tuếch toác. Đã một thời chúng đầy nhóc những sinh vật kỳ thú từ quỹ gien của Capitol. Giờ đây, một chuồng trơ trọi con rùa cạn nằm ườn trong đống bùn, thở khò khè. Một con chim tu căng dơ dáy ngoạc mồm quang quác tít trên cành cây, tự do bay từ lồng này sang lồng bên cạnh. Chúng là những con vật hiếm hoi toàn mạng sau cuộc chiến, bởi đa số lũ thú không chết đói thì cũng đã bị ăn thịt. Hai con gấu mèo gầy đét có lẽ đã lang thang đến từ công viên thành phố gần đó đang bới móc một cái thùng rác bị đổ. Loài súc vật duy nhất sinh sôi nảy nở là lũ chuột đang đuổi nhau chí chóe quanh rìa đài phun nước và lao xẹt qua lối đi chỉ cách đó mấy chục phân.

Khi Coriolanus đến gần chuồng khỉ, lối đi trở nên đông đúc hơn, và một đám đông khoảng một trăm người lố nhố xúm xít từ một phía rào chắn sang phía bên kia. Ai đó hích vào tay cậu trong lúc tất tả đi qua, và cậu nhận ra đó là Lepidus Malmsey cùng người quay phim đang xăm xăm chen lên trước đám khách tham quan. Phía trước có vụ gì đó huyên náo, cậu bèn leo lên một tảng đá nhìn cho rõ hơn.

Cậu tiu nghỉu khi bắt gặp Sejanus đang đứng ở mé chuồng, bên cạnh là một cái ba lô to bự. Cậu ta đưa qua thanh chắn thứ gì đó hao hao bánh mì kẹp, mời mọc đám vật tế bên trong. Hiện tại tất

cả bọn họ đều đang trù trừ. Coriolanus nghe không rõ lời cậu ta nói, nhưng có vẻ cậu ta đang cố dỗ ngọt Dill, cô gái từ Quận 11, nhận cái bánh. Sejanus tính giở quẻ gì vậy? Định vượt mặt cậu và nẫng tay trên tiếng vang sao? Định chôm chỉa ý tưởng đến sở thú của cậu rồi xào xáo lại theo cái lối Coriolanus chẳng thể bì kịp, vì còn lâu cậu mới đủ tiền làm thế? Kia có phải là một ba lô ú ụ bánh kẹp không? Cô gái đó còn chẳng phải vật tế của cậu ta nữa kìa.

Khi Sejanus trông thấy Coriolanus, mặt cậu ta liền sáng bừng lên và cậu ta vẫy cậu lại. Một cách ung dung, Coriolanus băng qua đám đông, hút lấy sự chú ý. "Gặp rắc rối à?" cậu vừa nói vừa dò xét cái ba lô. Nó không chỉ đầy ắp bánh kẹp, mà còn cả những trái mận tươi nữa.

"Bọn họ không ai tin mình. Mà sao phải vậy kia chứ?" Sejanus hỏi.

Một con nhóc hợm hĩnh băm bổ đi đến bên cạnh và chỉ vào cái biển gắn trên cột ở mé chuồng. "Trên đó ghi, 'Làm ơn không cho thú vật ăn'."

"Nhưng họ đâu phải thú vật," Sejanus đáp. "Họ cũng là trẻ con, giống anh với em vậy thôi."

"Làm sao mà giống tôi được!" con nhỏ cự nự. "Chúng là dân quận. Thế nên mới phải ở trong chuồng!"

"Vậy thì lại càng giống anh," Sejanus nói cộc lốc. "Coriolanus, cậu nghĩ cậu có gọi được vật tế của cậu tới đây không? Nếu cô ấy tới, những người còn lại có thể cũng vậy. Hẳn là họ đói lắm rồi."

Coriolanus nhanh chóng suy tính. Hôm nay cậu đã ăn một phát hạ hạnh kiểm rồi nên không muốn nhờn mặt với Hiệu trưởng Highbottom. Mặt khác, lần hạ hạnh kiểm đó là do gây nguy hại tới học sinh, mà ở phía bên này của rào chắn cậu an toàn tuyệt đối. Tiến sĩ Gaul, người có vai vế ăn đứt Hiệu trưởng Highbottom, đã khen ngợi sự chủ động của cậu. Với lại nói thật nhé, cậu không hề có ý định nhường sân khấu cho Sejanus chút nào. Sở thú này là buổi diễn của cậu, và cậu với Lucy Gray là những ngôi sao. Ngay cả bây giờ, cậu có thể nghe thấy Lepidus rỉ tai người quay phim tên mình, cảm thấy người xem trên Capitol đang dõi theo.

Cậu tia thấy Lucy Gray ở tít trong cùng, đang rửa mặt rửa tay chỗ cái vòi nước chĩa ra từ độ cao khoảng lưng chừng đầu gối trên tường. Cô lau khô mình vào váy, ngắm vuốt mấy lọn tóc quăn và chỉnh lại bông hồng sau tai.

“Tôi không thể đối xử với cô ấy như là đến giờ cho ăn trong sở thú được,” Coriolanus bảo Sejanus. Nhồi nhét đồ ăn qua song sắt là tiền hậu bất nhất với phương châm coi cô là một quý cô. “Với vật tế của tôi thì không. Nhưng tôi có thể mời cô ấy ăn tối.”

Sejanus gật ngay tắp lự. “Lấy cái gì cũng được. Má làm dư nhiều lắm. Xin cậu đấy.”

Coriolanus lựa hai cái bánh kẹp cùng hai quả mận trong ba lô và đi đến rìa chuồng khỉ, ở đó có một phiến đá phẳng có thể dùng làm chỗ ngồi. Chưa khi nào trong đời, kể cả trong những năm tháng cơ cực nhất, cậu ra khỏi nhà mà không mang theo một chiếc khăn tay sạch trong túi. Lão Bà Bà chấp nhất với những lễ nghi nhằm đẩy lùi cảnh rối ren. Trong suốt nhiều thế hệ, luôn có những ngăn tủ cất đầy khăn tay, từ khăn trơn cho đến đáp đăng

ten tới thêu hoa. Cậu trải miếng vải lanh trắng vuông vức đã sờn và hơi nhăn ra rồi bày đồ ăn lên trên. Trong lúc cậu ổn định chỗ ngồi, Lucy Gray tự động lò dò tới chỗ song sắt.

"Bánh đó đã dành cho ai chưa?" cô hỏi.

"Dành riêng cho cô thôi," cậu trả lời.

Cô ngồi gập gối và đón lấy một chiếc. Săm soi phần nhân bánh rồi, cô bèn gặm một góc. "Anh không ăn sao?"

Cậu không chắc nữa. Đến giờ phản ứng dư luận vẫn ổn, một lần nữa tách biệt cô khỏi đám người kia, thể hiện cô là một người có giá trị. Nhưng dùng bữa cùng cô ư? Làm thế có thể đi quá giới hạn.

"Tôi muốn cô ăn hết đi," cậu đáp. "Tẩm bổ vào."

"Sao? Để có thể bẻ cổ Jessup trong trường đấu à? Cả hai ta đều biết đó không phải sở trường của tôi mà," cô nói.

Bụng cậu sôi ùng ục trước món bánh kẹp thơm nức mũi. Một lát thịt dày kẹp giữa bánh mì trắng. Hôm nay cậu đã lỡ mất bữa trưa ở Học viện, còn bữa sáng và bữa tối ở nhà thì rõ là đạm bạc. Xốt cà chua ứa ra từ phần bánh của Lucy Gray chính là đòn đo ván. Cậu liền cầm cái bánh kia lên cắn ngập răng. Một dòng khoái cảm râm ran chạy dọc cơ thể, và cậu phải cưỡng lại ham muốn được ngấu nghiến hết sạch cái bánh trong vài miếng.

"Giờ thì giống một buổi dã ngoại chưa kìa." Lucy Gray ngoái nhìn những vật tế khác, họ đã nhích lại gần nhưng xem chừng vẫn còn e ngại. "Mấy người nên lấy một chiếc đi. Ngon lắm!" cô gọi vống lên. "Nào, Jessup!"

Bạo dạn hẳn lên, người bạn đồng quận thô kệch của cô rón rén lại gần Sejanus và nhận bánh kẹp. Cậu ta chờ lấy nốt một quả mận rồi bỏ đi mà không nói một lời. Bỗng chốc, các vật tế khác nhào tới rào chắn, thọc tay qua những chấn song. Sejanus đưa đồ cho họ nhanh hết mức có thể, và trong nháy mắt cái ba lô gần như sạch sành sanh. Các vật tế tản ra khắp chuồng, thu mình khư khư giữ thức ăn, hốc lấy hốc để.

Người duy nhất không đến chỗ Sejanus là vật tế của cậu ta, cậu trai đến từ Quận 2. Cậu ta đứng lì ở tít phía trong, khoanh tay chắn trước vóc người khổng lồ, trừng trừng nhìn người hướng dẫn của mình.

Sejanus lấy từ ba lô chiếc bánh kẹp cuối cùng đưa cho cậu ta. "Marcus, của cậu này. Cầm lấy đi. Làm ơn." Nhưng Marcus vẫn mặt lạnh như tiền và không động cựa. "Xin cậu đấy, Marcus," Sejanus nài nỉ. "Chắc là cậu đói bụng rồi." Marcus nhìn Sejanus một lượt, rồi cấm cảu quay lưng.

Lucy Gray theo dõi cuộc đối đầu không ai nhường ai với thái độ hứng thú. "Đằng đó có chuyện gì thế nhỉ?"

"Ý cô là sao?" Coriolanus hỏi lại.

"Tôi không biết chính xác," cô đáp. "Nhưng cảm giác là chỉ hai người họ biết với nhau."

Thằng nhóc loắt choắt muốn lấy mạng Coriolanus trong xe tải vọt tới thó luôn cái bánh vô thừa nhận. Sejanus chẳng buồn cản nó. Đội đưa tin cố gắng gạ chuyện Sejanus, song cậu ta chỉ gạt đi và biến mất vào đám đông, trên vai khoác cái ba lô xẹp lép. Họ bèn quay các vật tế thêm tí chút, rồi tiến về phía Lucy Gray và

Coriolanus, cậu liền ngồi thẳng lưng và lùa lưỡi khắp răng để dọn sạch thịt dính lại.

“Chúng tôi đang có mặt tại sở thú với Coriolanus Snow và vật tế của cậu ấy, Lucy Gray Baird. Một học sinh khác vừa mới phát bánh mì kẹp. Cậu ấy có phải một người hướng dẫn không?” Lepidus gí cái micro vào mặt hai người chờ trả lời.

Coriolanus nào thích san sẻ hào quang, tuy nhiên sự hiện diện của Sejanus có thể làm bia đỡ đạn cho cậu. Liệu Hiệu trưởng Highbottom có hạ hạnh kiểm đứa con trai của người đã xây lại Học viện hay không? Mấy hôm trước cậu sẽ cho rằng cái họ Snow thì có trọng lượng hơn là Plinth, nhưng buổi phân công vật tế đã chứng tỏ cậu lầm to. Hiệu trưởng Highbottom mà muốn trách phạt cậu, chẳng thà có Sejanus cùng hội cùng thuyền.

“Cậu ấy là bạn cùng lớp của tôi, Sejanus Plinth,” cậu cho Lepidus biết.

“Cậu ấy định làm gì vậy, mang món bánh kẹp hảo hạng tới cho các vật tế ư? Dứt khoát là Capitol có cho họ ăn chứ,” gã phóng viên nói.

“Ấy chết, xin lưu ý cho, lần cuối tôi có gì bỏ bụng là đêm trước lễ chiêu quân đấy ạ,” Lucy Gray huỵch toẹt. “Nên đâu đó cũng phải ba ngày trời rồi.”

“Ồ. Được thôi, vậy thì, chúc cô ăn bánh ngon miệng!” Lepidus nói. Đoạn ra hiệu máy quay trở lại với những vật tế khác.

Lucy Gray vụt đứng dậy, chúi sát vào rào chắn và giật ngược sự chú ý về mình. “Ngài Phóng viên ạ, anh có biết cái gì mới hay không? Ai thừa đồ ăn, cứ mang tới sở thú. Xem Đấu trường đâu

còn vui nữa nếu cả lũ bọn tôi đều yếu xìu không chiến được nhau, phải không hả?"

"Cũng đúng ha," gã phóng viên đáp, không dám chắc.

"Tôi ấy à, rất là ham của ngọt, nhưng cũng chẳng kén chọn đâu." Cô mỉm cười và cắn quả mận.

"Được. Được rồi," anh ta nói, cố lỉnh đi.

Coriolanus có thể thấy gã phóng viên đang lao đao. Cậu có nên giúp cô gạ gẫm cái ăn từ người dân không? Như vậy có đắc tội với Capitol không?

Trong khi đội đưa tin chuyển qua các vật tế khác, Lucy Gray lại ngồi xuống đối diện với cậu. "Lố quá à?"

"Với tôi thì không. Xin lỗi tôi đã không nghĩ tới việc mang đồ ăn cho cô," cậu nói.

"Chậc, nhân lúc không ai để ý thì tôi nhấm đỡ mấy cánh hồng rồi." Cô nhún vai. "Anh đâu có biết."

Họ ăn nốt trong im lặng, dõi mắt trông nỗ lực cạy miệng những vật tế khác bất thành của gã phóng viên. Lúc ấy mặt trời đã lặn, vầng trăng nhô lên tiếp quản công việc chiếu sáng. Ít phút nữa sở thú sẽ đóng cửa.

"Thiết nghĩ nếu cô hát thêm lần nữa cũng là một ý hay," Coriolanus cất lời.

Lucy Gray mút nốt cơm mận sót lại trên hạt. "Ừm hứm, có thể." Cô chấm khóe miệng bằng một nếp váy và rồi vuốt váy cho thẳng thớm. Giọng điệu lí lắc thường thấy của cô trở nên nghiêm nghị. "Sao nào, làm người hướng dẫn cho tôi, anh kiếm chác được gì

thế? Anh vẫn đi học, đúng chứ? Nên anh sẽ được gì kia? Tôi càng tỏa sáng thì điểm của anh càng cao à?"

"Có lẽ." Cậu sượng sùng. Tại đây, trong cái góc tương đối riêng tư này, lần đầu tiên cậu ngộ ra rằng ít ngày nữa thôi cô sẽ chết. Ừ thì, dĩ nhiên, cậu vẫn luôn biết điều ấy. Nhưng cậu đã coi cô còn hơn cả vật tế của mình. Con ngựa đua, con gà chiến của cậu. Cậu càng đối xử đặc biệt với cô bao nhiêu, phần người ở cô càng trội hơn bấy nhiêu. Như Sejanus đã bảo với con nhóc nọ, Lucy Gray đâu thực sự là thú vật, dẫu cho cô không phải người Capitol. Và cậu đang làm gì ở đây thế? Ba hoa chích chòe, giống lời Hiệu trưởng Highbottom nói ư?

"Thực tình, tôi không biết mình sẽ được gì," cậu nói với cô. "Trước nay chưa từng có người hướng dẫn. Cô không phải làm thế đâu. Ý tôi là, việc ca hát ấy."

"Tôi biết," cô nói.

Tuy thế cậu vẫn muốn cô hát. "Nhưng nếu mọi người ưu ái cô, họ sẽ mang cho cô nhiều đồ ăn hơn. Nhà tôi không được dư dật cho lắm."

Hai má cậu nóng rực trong góc tối. Cậu thừa nhận chuyện đó với cô làm cái quái gì vậy?

"Thế ư? Tôi vẫn tưởng ở Capitol mấy người có thừa có mứa kia mà," cô nói.

Đồ óc bã đậu, cậu tự nhủ. Nhưng rồi cậu chạm mắt cô và nhận ra rằng, lần đầu tiên, cô trông thực lòng quan tâm tới cậu. "Ồ, không đâu. Lúc chiến tranh lại càng không. Có bận tôi còn xực nửa hũ hồ dán chỉ cho bụng bớt đau."

“Thế cơ? Nó thế nào?” cô hỏi.

Câu đó làm cậu muốn ngã ngửa, và cậu ngạc nhiên khi thấy mình bật cười. “Rất là dính.”

Lucy Gray nhoẻn miệng cười. “Chắc rồi. Dẫu vậy, nghe vẫn đỡ chán so với một vài thứ tôi đã ăn tạm. Không có ý so đo hơn thua gì đâu nhé.”

“Tất nhiên là không rồi.” Cậu cười đáp lại. “Nghe này, tôi xin lỗi. Tôi sẽ kiếm thức ăn cho cô. Cô không cần phải biểu diễn mới có cái ăn đâu.”

“Chà, đây cũng không phải lần đầu tôi hát để kiếm bữa tối. Không hề,” cô nói. “Vả lại tôi thật lòng rất thích ca hát.”

Một giọng nói phát qua loa thông báo sở thú sẽ đóng cửa trong vòng mười lăm phút nữa.

“Tôi phải đi đây. Nhưng mai tôi sẽ gặp cô nhé?” cậu hỏi.

“Anh biết phải tìm tôi ở đâu rồi,” cô đáp.

Coriolanus đứng dậy phủi quần. Cậu giũ chiếc khăn tay, gấp lại, và đưa qua thanh chắn chuồng cho cô. “Khăn sạch đấy,” cậu cam đoan. Tối thiểu cô cũng có thứ mà lau mặt.

“Cảm ơn nhé. Tôi để quên cái của mình ở nhà rồi,” cô trả lời.

Lời đề cập đến nhà của Lucy Gray ngưng đọng trong bầu không khí giữa hai người. Một lời nhắc về cánh cửa cô sẽ không bao giờ mở lại, về những người thương yêu cô chẳng thể tái ngộ dù chỉ một lần. Cậu không chịu nổi ý nghĩ bị ly tán khỏi mái ấm của chính cậu. Căn hộ là nơi duy nhất cậu thuộc về mà không cần bàn

cãi, bến đỗ an ổn của cậu, thành trì của cả gia đình. Chẳng biết phải đáp lời thế nào, cậu chỉ gật đầu chúc cô ngủ ngon.

Coriolanus đi chưa quá hai mươi bước bỗng khựng lại trước tiếng hát vật tế của mình, dịu êm và trong vắt trong đêm.

Dưới thung lũng, thung lũng thẳm sâu,

Đêm đã muộn, nghe kìa tiếng còi tàu.

Còi tàu, người hỡi, hãy nghe tiếng còi tàu.

Đêm đã muộn, nghe kìa tiếng còi tàu.

Đám quan khách đang lững thững đi ra cũng ngoảnh đầu lắng nghe.

Xây cho tôi tòa dinh thự, xây thật nguy nga,

Để tôi thấy ý trung nhân bước qua nhà.

Thấy bóng người ngang qua, người hỡi, bước ngang qua.

Để tôi thấy ý trung nhân bước qua nhà.

Lúc này ai nấy đều nín lặng - cả khán giả, lẫn các vật tế. Chỉ có Lucy Gray và tiếng máy quay ro ro tiến sát lại. Cô vẫn ngồi trong góc, đầu tựa chấn song.

Biên cho tôi lá thư, gửi qua đường bưu điện.

Dán tem gửi tới ngục tù Capitol.

Chốn ngục tù Capitol, người hỡi, tới ngục tù Capitol.

Dán tem gửi tới ngục tù Capitol.

Tiếng ca của cô mới não nề, mới chơi vơi lạc lõng làm sao...

Hoa hồng đỏ, người hỡi; violet thì xanh.

Chim chóc chốn thiên đường biết em yêu anh.

Biết rằng em yêu anh, ôi, biết em yêu anh,

Chim chóc chốn thiên đường biết em yêu anh.

Coriolanus ngây ra như người mất hồn bởi bài nhạc và mảnh ký ức gắn liền với nó đang ùa về. Mẹ từng hát cho cậu khi đến giờ đi ngủ. Không đích xác là bài này, nhưng cũng có những ca từ giống vậy, *hoa hồng đỏ* với *violet thì xanh*. Có cả lời yêu cậu. Cậu nghĩ tới tấm ảnh lồng khung bạc cậu đặt trên cái kệ kê cạnh đầu giường. Người mẹ kiều diễm của cậu, bế cậu hồi khoảng lên hai. Hai người đang nhìn nhau cười. Dù gắng hết sức, cậu vẫn không tài nào nhớ ra khoảnh khắc bức hình được chụp, song bài hát này ve vuốt âu yếm tâm trí cậu, khơi dậy hình ảnh mẹ từ nơi xa thẳm. Cậu có thể cảm nhận được sự hiện hữu của bà, cơ hồ ngửi thấy thứ phấn hoa hồng nhè nhẹ mẹ hay thoa, và cảm thấy vòng tay ấm áp bảo bọc đã ôm lấy cậu mỗi đêm. Trước khi bà về nơi chín suối. Trước chuỗi ngày ám ảnh đằng đẵng trong vài tháng đầu cuộc chiến, khi trận tổng không kích thứ nhất của phiến quân làm tê liệt thành phố. Khi bà lâm bồn, và người ta không thể đưa bà tới bệnh viện, và đã có trục trặc gì đó. Băng huyết chăng? Máu thấm đẫm ga giường và anh bếp với Lão Bà Bà đã cố ngăn máu chảy và Tigris lôi cậu ra khỏi phòng. Rồi mẹ mất, và em bé - người đã có thể là em gái cậu - cũng không còn trên đời. Cha cũng nối bước ngay sau mẹ, song nỗi mất mát ấy không đục khoét cõi lòng như thế. Coriolanus vẫn cất hộp phấn của mẹ ở trong hộc tủ kệ đầu giường. Thời khốn khó, hễ trằn trọc không ngủ được, cậu lại mở nó ra mà hít hà hương hoa hồng của miếng phấn mịn mượt

bên trong. Lúc nào cậu cũng thấy trấn tĩnh lại nhờ hồi ức được yêu thương đến nhường ấy.

Khói lửa đạn bom và đầu rơi máu chảy. Lũ phản tặc đó đã hại chết mẹ cậu như thế đấy. Cậu tự hỏi có phải chúng cũng đã giết hại mẹ của Lucy Gray hay không. "*Chỉ còn bộ hài cốt trắng ngà của bà ấy thôi.*" Dường như cô không có chút tình cảm nào đối với Quận 12, luôn tách biệt mình khỏi nơi ấy, nói rằng mình là, gì nhỉ... người Covey?

"Cảm ơn vì đã can thiệp nhé." Giọng nói của Sejanus làm cậu thót cả tim. Cậu ta đang ngồi tụt lại vài mét, núp sau một tảng đá, lắng nghe bài hát.

Coriolanus hắng giọng. "Đừng khách khí."

"Mình không chắc sẽ có người bạn học nào khác ra tay giúp mình đâu," Sejanus chỉ ra.

"Lớp mình đã làm gì có ai đến," Coriolanus đáp lời. "Nội chuyện đó cũng đã khiến chúng ta khác họ rồi. Điều gì đã khiến cậu nghĩ tới việc cho các vật tế ăn thế?"

Sejanus nhìn xuống cái ba lô rỗng ruột dưới chân. "Kể từ buổi chiêu quân, mình cứ tưởng tượng hoài bản thân là một trong số họ."

Coriolanus suýt thì phá lên cười trước khi nhận ra Sejanus đang nghiêm túc. "Thú vui khác người đấy nhỉ."

"Không đừng được." Giọng Sejanus chùng hẳn xuống, Coriolanus phải căng tai ra mới nghe rõ. "Người ta đọc tên mình. Mình đi lên sân khấu. Giờ thì họ còng tay mình lại. Giờ thì họ đánh

đập mình vô tội vạ. Giờ thì mình ở trên tàu, tối om, bụng lại đói meo, lẻ loi, quanh mình là những đứa trẻ khác mình phải giết. Giờ thì mình được trưng ra, bao nhiêu con người lạ hoắc lạ hươ đưa con đến nhìn mình chòng chọc qua song sắt…"

Tiếng bánh xe lịch kịch kéo sự chú ý của họ về phía chuồng khỉ. Khoảng một tá kiện cỏ khô ộc ra từ máng và đổ đống trên sàn chuồng.

"Nhìn xem, đó hẳn là giường ngủ của mình đấy," Sejanus nói.

"Chuyện ấy sẽ không xảy ra với cậu đâu, Sejanus," Coriolanus bảo cậu ta.

"Nhưng đã có thể như vậy. Dễ như bỡn. Nếu như bây giờ nhà mình không giàu đến thế," cậu ta nói. "Chắc mình vẫn đang ở Quận 2, có lẽ vẫn đi học hoặc làm việc trong hầm mỏ, nhưng chắc cú là có mặt ở buổi chiêu quân. Cậu thấy vật tế của mình chưa?"

"Làm sao mà chưa thấy được," Coriolanus công nhận. "Tôi nghĩ khả năng cao cậu ta sẽ chiến thắng đấy."

"Cậu ấy là bạn cùng lớp của mình. Cậu biết đấy, trước khi mình đến đây. Hồi ở quê nhà ấy. Tên cậu ấy là Marcus," Sejanus tiếp lời. "Không hẳn là bạn hữu. Nhưng chắc chắn cũng chẳng phải kẻ thù. Một hôm mình bị kẹp ngón tay vào cửa, dập một cú ra trò, và cậu ấy đã vốc một nắm tuyết trên bậu cửa sổ để xẹp bớt chỗ sưng. Không buồn cả xin phép giáo viên, cứ vậy mà làm thôi."

"Cậu nghĩ cậu ta còn nhớ cậu sao?" Coriolanus nói. "Khi ấy hai người hãy còn bé. Và từ đó đã khối chuyện xảy ra."

“Ồ, nhớ chứ. Nhà Plinth ở quê khét tiếng lắm.” Sejanus trông khổ tâm hết sức. “Khét tiếng và bị người ta thậm ghét.”

“Và giờ cậu lại là người hướng dẫn của cậu ta,” Coriolanus nói.

“Và giờ mình lại là người hướng dẫn của cậu ấy,” Sejanus lặp lại.

Ánh đèn trong chuồng khỉ nhạt dần. Một số vật tế lục đục sửa soạn ổ rơm để nghỉ đêm. Coriolanus thấy Marcus đang uống nước từ vòi, vã nước lên đầu lên cổ. Khi cậu ta đứng dậy đi đến chỗ cỏ khô, cậu ta lừng lững cao vượt những người khác.

Sejanus thúc nhẹ chân vào cái ba lô. “Cậu ấy không chịu nhận bánh kẹp của mình. Cậu ấy thà dấn thân vào Đấu trường với cái bụng rỗng còn hơn là nhận thức ăn từ tay mình.”

“Đâu phải lỗi của cậu,” Coriolanus nói.

“Mình biết. Mình biết chứ. Mình vô can đến nỗi mắc nghẹn đây,” Sejanus nói.

Coriolanus toan phân tích câu nói kia thì một cuộc choảng nhau nổ ra trong chuồng. Hai đứa con trai cùng chiếm một kiện cỏ thành ra kèn cựa nhau. Marcus xông vào can và, mỗi tay thộp cổ áo một đứa, quăng chúng sang hai bên như hai con búp bê nhồi giẻ. Hai đứa đó bay vèo đi mấy thước trước khi rơi chỏng gọng một đống. Chúng lủi vào chỗ khuất, Marcus lấy luôn kiện cỏ đó làm giường cho mình, chẳng coi vụ ẩu đả ra gì.

“Cậu ta vẫn sẽ thắng,” Coriolanus bảo. Giả mà cậu còn ngờ vực, thì màn thị uy của Marcus đã dập tắt cho bằng hết. Một lần nữa cậu cảm thấy chua chát khi thằng nhà Plinth lại được ban cho vật

tế cường tráng nhất bọn. Và cậu đã phát ngán việc Sejanus cứ ỉ ôi chuyện ông bô vung tiền rước về cho mình nhà vô địch. “Bất cứ ai trong chúng ta cũng sẽ vui nếu có được cậu ta.”

Sejanus tươi tỉnh hơn một chút. “Thật ư? Vậy lấy đi. Cậu ấy là của cậu.”

“Cậu lại giỡn mặt với tôi rồi,” Coriolanus nói.

“Nghiêm túc một trăm phần trăm.” Sejanus bật dậy. “Mình muốn cậu có cậu ấy! Phần mình sẽ nhận Lucy Gray. Vẫn kinh khủng thôi, nhưng chí ít mình không quen cô ấy. Mình biết công chúng thích cổ, nhưng như thế thì giúp ích được gì trong trường đấu kia chứ? Không đời nào cổ đánh bại được cậu ấy. Đổi vật tế với mình đi. Chiến thắng Đấu trường. Nhận lấy vinh quang. Làm ơn đi, Coriolanus, mình sẽ không quên ơn này đâu.”

Trong phút chốc, Coriolanus có thể nếm thấy - mùi vị ngọt ngào của chiến thắng, tiếng hò reo của đám đông. Nếu cậu có thể khiến người ta mến chuộng Lucy Gray, thử tưởng tượng xem với một tráng sĩ như Marcus cậu còn làm nên những gì! Và thực tình, cô có cơ hội nào đây? Cậu đưa mắt nhìn Lucy Gray dựa người vào chấn song như một con thú bị kìm kẹp. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, sắc màu của cô, nét đặc biệt nơi cô, đã phai nhạt, giờ đây cô xám xịt buồn tẻ, bầm giập như bao kẻ kia. Không phải đối thủ xứng tầm của những đứa con gái khác, với hội con trai lại càng không. Cái ý nghĩ cô hạ gục Marcus quả là nực cười. Khác nào đưa chim sơn ca ra đọ sức với gấu nâu.

Miệng cậu toan thốt ra *chốt kèo*, thì khựng lại.

Chiến thắng với Marcus thì đâu oanh liệt gì. Sẽ chẳng cần đến trí tuệ, hay kỹ năng, hay thậm chí vận may. Chiến thắng với Lucy Gray là khó nhằn không tưởng nhưng sẽ đi vào lịch sử nếu cậu thành công. Thêm nữa, mục đích có phải là chiến thắng không? Hay mục đích là lôi kéo khán giả? Nhờ có cậu, Lucy Gray hiện là ngôi sao của Đấu trường, là vật tế đáng nhớ nhất cho dù ai thắng cuộc đi chăng nữa. Cậu nghĩ về bàn tay họ đan vào nhau mà đương đầu với thế gian nơi sở thú. Hai người là một đội. Cô tin tưởng cậu. Cậu không hình dung nổi phải báo cho cô mình đã đá cô đi để lấy Marcus như thế nào. Hay, kinh khủng hơn, báo cho khán giả.

Ngoài ra, cái gì sẽ bảo đảm cái cậu Marcus ấy phản ứng với cậu hơn là với Sejanus? Cậu ta cứ như bức vách. Thế là Coriolanus sẽ biến thành thằng ngố, lạy lục từng tí chú ý từ Marcus trong khi Lucy Gray múa may chung quanh Sejanus.

Phải lưu tâm điều này nữa. Cậu đang nắm trong tay thứ Sejanus Plinth muốn, tha thiết muốn. Sejanus đã chiếm đoạt vị thế, gia tài, quần áo, kẹo, bánh mì kẹp lẫn những đặc quyền đặc lợi dành riêng cho người nhà Snow của cậu. Giờ lại dòm ngó căn hộ của cậu, suất học Đại học của cậu, tương lai của cậu, đã ngồi mát ăn bát vàng còn bày đặt chê ỏng chê eo. Thẳng tay gạt bỏ. Đã vậy còn coi đó là một hình phạt nữa. Nếu việc Marcus làm vật tế khiến Sejanus co vòi, thì được. Cứ để cậu ta co vòi. Lucy Gray sẽ là điều duy nhất thuộc về Coriolanus mà cậu ta sẽ không bao giờ, không đời nào có được.

“Xin lỗi nhé, bạn tôi ơi,” cậu ôn tồn. “Nhưng tôi nghĩ mình sẽ giữ cô ấy.”

6

Coriolanus khoái trá trước vẻ mặt bí xị của Sejanus, nhưng không quá lâu, bởi như vậy sẽ là nhỏ mọn. “Nghe này, Sejanus, có thể cậu không nghĩ vậy, nhưng đây *là* tôi làm ơn làm phước cho cậu đấy. Nghĩ mà xem. Cha cậu sẽ nói gì nếu phát giác ra cậu đã tráo đổi vật tế ông ấy cất công chạy vạy chứ?”

“Mình không quan tâm,” Sejanus nói, nhưng nghe chẳng thuyết phục lắm.

“Thôi được, quên cha cậu đi. Thế còn Học viện?” cậu hỏi. “Tôi không dám chắc ta được phép tráo đổi vật tế. Tôi đã xơi ngay một phát hạ hạnh kiểm chỉ vì gặp Lucy Gray trước kia kìa. Tôi mà dám tráo với đổi thì còn đến mức nào nữa? Bên cạnh đó, vật tế tội nghiệp đó trót quấn tôi mất rồi. Đá cô ấy đi sẽ chẳng khác nào đá một con mèo con. Tôi không nghĩ mình nỡ lòng làm thế.”

“Đáng lẽ mình không nên đề xuất. Mình không nghĩ sẽ làm khó cậu. Mình xin lỗi. Chỉ là…” Sejanus cứ thế xổ một tràng. “Chỉ là toàn bộ cái trò Đấu trường Sinh tử này làm mình muốn phát điên! Ý mình là, chúng ta đang làm gì vậy chứ? Cho trẻ em vào trường đấu chém giết lẫn nhau sao? Sai trái trên mọi phương diện. Đến thú vật còn biết bảo vệ con mình, đúng chứ? Và chúng ta cũng

vậy. Chúng ta cố gắng bảo vệ trẻ em! Phàm là con người thì phải như thế. Ai lại đang tâm chơi cái trò này kia chứ. Thế là phản tự nhiên!"

"Đúng là không hay hớm gì," Coriolanus đồng tình, đoạn đưa mắt nhìn quanh quất.

"Quá ác ôn. Nó đi ngược lại tất cả những gì mình cho là luân thường đạo lý trên đời này. Mình không thể là một phần trong đó được. Nhất là với Marcus. Bằng cách này hay cách khác mình phải thoát ra," Sejanus nói, mắt ầng ậc nước.

Tâm trạng khổ não của cậu ta làm Coriolanus không thoải mái tẹo nào, đặc biệt là khi cậu coi trọng cơ hội tham gia của mình hết mực. "Cậu vẫn có thể hỏi thử người hướng dẫn khác mà. Tôi không nghĩ sẽ khó tìm được người chịu đổi đâu."

"Không. Mình sẽ không trao Marcus cho bất cứ ai khác. Cậu là người duy nhất mình tin tưởng giao phó cậu ấy." Sejanus quay sang chuồng khỉ, nơi các vật tế đã lăn ra ngủ. "Ôi, cũng có nghĩa lý gì đâu? Không Marcus thì cũng là người khác. Tâm có thanh thản hơn, nhưng vẫn chẳng đúng đắn chút nào." Cậu ta nhặt ba lô lên. "Mình nên về thôi. Thế cho nhẹ người."

"Tôi không nghĩ cậu đã phá luật đâu," Coriolanus nói.

"Mình đã ngang nhiên thể hiện bản thân ngang hàng với những người vùng quận. Trong mắt cha, mình đã phá vỡ điều luật quan trọng độc nhất." Sejanus cười khổ. "Nhưng mà, cảm ơn lần nữa nhé, vì đã giúp mình."

"Cảm ơn vì chiếc bánh kẹp," Coriolanus nói. "Bánh ngon lắm."

“Mình sẽ chuyển lời tới Má,” Sejanus nói. “Bà ấy sẽ vui lắm cho xem.”

Về nhà, Coriolanus lại hơi cụt hứng do Lão Bà Bà không bằng lòng về bữa dã ngoại của cậu với Lucy Gray.

“Cho nó ăn thì ta không nói,” bà bảo. “Đằng này cùng dùng bữa lại ám chỉ rằng con coi nó bằng vai phải lứa với mình. Nhưng đâu phải thế. Lũ dân quận lúc nào cũng ẩn chứa sự man di mọi rợ. Cha con từng nói lũ người đó uống nước chỉ vì máu không từ trên trời rơi xuống thôi đấy. Thế mà con vẫn điếc không sợ súng, Coriolanus.”

“Cô bé chỉ là một người bình thường thôi mà, Lão Bà Bà ơi,” Tigris nói.

“Nó là dân quận. Và tin ta đi, cái ngữ đó người không ra ngợm lâu rồi,” Lão Bà Bà đáp lời.

Coriolanus bứt rứt nhớ lại chuyện đám vật tế trên xe tải đã tranh luận xem có nên giết cậu hay không. Họ quả thực có bộc lộ sự khát máu. Duy có Lucy Gray là không hùa theo.

“Lucy Gray khác,” cậu cãi. “Lúc trên xe cô ấy về phe con trong khi những kẻ khác muốn tấn công. Và lúc ở chuồng khỉ cô ấy cũng hậu thuẫn cho con nữa.”

Lão Bà Bà chẳng mảy may lung lay. “Nếu con không phải người hướng dẫn của nó thì nó có thèm đếm xỉa không? Tất nhiên là không. Nó là con oắt con quỷ quyệt ngay từ lúc gặp con đã giở trò thao túng rồi. Con cứ liệu đấy, con trai - ta chỉ dặn vậy thôi.”

Coriolanus không thèm cự cãi, vì bạ dính tới vùng quận là Lão Bà Bà lại dè bỉu chê bôi. Cậu đi ngủ luôn, người ngợm rã rời, nhưng không thể ngừng suy nghĩ. Cậu lấy hộp phấn của mẹ ra khỏi hộc tủ đầu giường và miết bông hoa hồng khắc trên lớp vỏ bạc đằm tay.

Hoa hồng đỏ, người hỡi; violet thì xanh.

Chim chóc chốn thiên đường biết em yêu anh...

Khi cậu bấm chốt khóa, nắp hộp bật mở và hương hoa thoang thoảng tỏa ra. Trong ánh đèn nhập nhoạng hắt vào từ đường Corso, đôi mắt xanh nhạt của cậu phản chiếu trong miếng gương tròn, hơi méo mó. "Giống cha con y đúc," Lão Bà Bà hay nhắc. Cậu ước có đôi mắt giống mẹ cơ, mà không bao giờ nói ra. Có lẽ giống cha là tốt nhất. Mẹ cậu đã không đủ cứng cỏi trước thế gian này. Cuối cùng cậu ngủ thiếp đi trong lúc miên man suy nghĩ về mẹ, song trong cơn mộng mị lại là Lucy Gray, xoay tròn trong bộ váy cầu vồng, hát ca.

Sáng, Coriolanus tỉnh giấc vì một mùi thơm ngào ngạt. Cậu đi vào bếp, hóa ra Tigris đã lọ mọ nướng bánh từ trước rạng đông.

Cậu bóp vai chị. "Tigris à, chị cần ngủ thêm đi."

"Chị chẳng chợp mắt nổi, cứ trăn trở về những chuyện đang diễn ra ở sở thú," chị nói. "Một vài đứa nhóc năm nay trông nhỏ quá. Cũng có thể chẳng qua chị đang già đi."

"Cảnh cá chậu chim lồng ấy đúng là gai mắt thật," Coriolanus công nhận.

“Thấy em ở đó cũng gai mắt lắm đấy!” chị nói, đeo găng tay nướng bánh vào và lấy chảo pudding bánh mì ra khỏi lò. “Fabricia bảo chị vứt chỗ bánh mì thiu từ bữa tiệc đi, cơ mà chị nghĩ bụng, sao lại hoài của thế?”

Mới ra lò nóng hổi, rưới đẫm xi rô ngô, pudding bánh mì là một trong những món khoái khẩu của cậu. “Trông tuyệt thật đấy,” cậu bảo Tigris.

“Mà lại có nhiều lắm nhé, nên em có thể mang cho Lucy Gray một miếng. Cô bé nói thích đồ ngọt - và chị không nghĩ mai này nó còn được ăn nhiều!” Tigris dộng cái chảo xuống mặt lò đánh ruỳnh một cái. “Xin lỗi. Không cố ý đâu. Chẳng biết chị bị sao nữa. Cứ căng như dây đàn.”

Coriolanus đụng vào tay chị. “Tại Đấu trường đấy. Chị hiểu em phải làm người hướng dẫn mà, đúng không? Nếu muốn có cơ giật thưởng. Em cần phải chiến thắng vì cả nhà mình.”

“Tất nhiên rồi, Coryo. Tất nhiên. Và cả nhà rất tự hào về em và việc em đang làm tốt thế nào.” Nói đoạn chị cắt một miếng pudding bánh mì thật to gạt vào đĩa. “Thôi em ăn đi. Em không muốn đi trễ đâu.”

Ở Học viện, Coriolanus thấy nỗi bất an trong lòng tan biến khi được chìm đắm trong sự hưởng ứng hành động liều lĩnh của cậu ngày hôm trước. Ngoại trừ Livia Cardew, người nói toạc móng heo rằng cậu đã gian lận và phải bị truất quyền người hướng dẫn ngay lập tức, đám bạn cùng lớp đều chúc mừng cậu. Các thầy cô giáo thì không cổ súy khơi khơi như thế, nhưng cậu vẫn nhận được vài cái mỉm cười và vỗ lưng đầy ý nhị.

Hết giờ sinh hoạt lớp cô Satyria liền kéo cậu ra nói chuyện riêng. “Làm tốt lắm. Trò đã làm Tiến sĩ Gaul hài lòng, và điều đó đã ghi thêm cho trò vài điểm trong mắt khoa. Bà ấy sẽ nói lót cho trò với Tổng thống Ravinstill, và như vậy thì cả làng được nhờ. Chỉ có điều, trò phải thận trọng. Chuyện thành ra vậy coi như số trò hên đấy. Lỡ may lúc trong chuồng lũ du côn du kè ấy tấn công trò thì sao? Đội Trị an nhất định sẽ đến giải vây cho trò, và cả hai phía đều đã có thể có thương vong. Trò mà không bắt trúng cô bé cầu vồng đó thì chuyện có thể đã khác đi nhiều lắm đấy.”

“Đó chính là nguyên nhân em từ chối lời đề nghị tráo đổi vật tế của Sejanus,” cậu nói.

Cô Satyria há hốc miệng. “Không thể nào! Thử nghĩ xem chuyện ấy mà rò rỉ ra bên ngoài thì ông Strabo Plinth sẽ nói gì chứ.”

“Thử nghĩ xem cậu ta nợ em những gì nếu chuyện đó không xảy ra ấy!” Ý muốn tống tiền lão già Strabo Plinth đúng là có ma lực.

Bà bật cười. “Nói năng như một người nhà Snow nhỉ. Giờ thì lên lớp đi. Nếu trò tính lãnh hạ hạnh kiểm xơi xơi thì phần còn lại trong học bạ phải tinh tươm mới được.”

Hai mươi tư người hướng dẫn dành cả buổi sáng tham dự tọa đàm được chủ trì bởi Giáo sư Crispus Demigloss, vị giáo sư già tăng động dạy môn lịch sử. Cả lớp cùng chụm đầu lại nghĩ các ý tưởng - ngoài việc bổ sung người hướng dẫn - để khiến mọi người xem Đấu trường Sinh tử. “Cho ta thấy bốn năm qua ta đã không uổng phí thì giờ cho các trò xem nào,” ông vừa nói vừa cười hinh

hích. “Nếu lịch sử có truyền thụ cho các trò bất cứ bài học gì, thì đó là cách bắt những kẻ lì lợm phải quy phục.” Bàn tay Sejanus vọt phắt lên. “A, trò Sejanus?”

“Trước khi chúng ta bàn tới việc bắt người ta xem, chẳng phải nên bắt đầu với câu hỏi liệu theo dõi chương trình có phải là việc nên làm hay không sao ạ?” cậu ta nói.

“Phát biểu đúng trọng tâm nhé.” Giáo sư Demigloss quét mắt khắp phòng tìm câu trả lời có tính đóng góp hơn. “Làm sao ta khiến mọi người xem chương trình bây giờ?”

Festus Creed giơ tay. Đô con hơn hầu hết bạn bè đồng trang lứa, cậu ta thuộc nhóm cạ cứng của Coriolanus từ lúc lọt lòng. Nhà cậu ta là đại gia nhiều đời của Capitol. Cơ nghiệp của họ, đa phần là ngành gỗ Quận 7, bết bát trong cuộc chiến nhưng tới đợt tái kiến thiết đã lội ngược dòng hết sức ngoạn mục. Việc giành được cô gái Quận 4 đã phản ánh địa vị của cậu ta khá chuẩn. Cao, nhưng không đẳng cấp.

“Khai sáng cho cả lớp đi, Festus,” Giáo sư Demigloss nói.

“Đơn giản thôi ạ. Cứ đi thẳng vào trừng trị,” Festus trả lời. “Thay vì gợi ý mọi người hãy xem, ta khép vào luật là xong.”

“Nếu không xem thì sao?” Clemensia vặn lại, không thèm giơ tay hay thậm chí nghếch mặt lên khỏi vở. Con nhỏ được cả bạn học lẫn thầy cô yêu mến, và phần nhiều là vì sự tốt tính của nó.

“Ở các quận thì hành hình. Ở Capitol thì trục xuất tới quận, và nếu năm sau vẫn tái phạm, thì hành hình,” Festus hớn hở.

Cả lớp cười ồ lên, rồi bắt đầu suy nghĩ rất lung. Thi hành thế nào đây? Không thể cử đội Trị an đi thị sát từng nhà được. Hay làm phiếu hỏi ngẫu nhiên mà anh phải trả lời để chứng minh anh đã xem Đấu trường nhỉ? Và nếu như anh chưa xem, hình phạt thích đáng sẽ là gì? Không phải hành hình hay trục xuất - mấy cái đó cực đoan quá. Có chăng ở Capitol thì bị tước quyền lợi, còn ở các quận thì trượng hình thị chúng? Vậy là sát sườn với tất cả.

"Vấn đề thực sự là, xem là muốn ói mửa," Clemensia nói. "Thế nên người ta mới tránh như tránh tà."

Sejanus nhanh nhảu. "Dĩ nhiên là thế rồi! Ai lại muốn xem một lũ trẻ con tương tàn chứ? Chỉ có lòng lang dạ thú mới vậy. Con người có thể không toàn mỹ, nhưng ta tử tế hơn thế mà."

"Sao cậu biết được?" Livia cong cớn. "Mà dân quận thì làm sao biết ở Capitol ta muốn xem gì chứ? Lúc chiến tranh cậu còn chẳng ở đây."

Sejanus đuối lý đành ngậm tăm.

"Bởi lẽ phần đông chúng ta căn bản đều là người đàng hoàng đứng đắn," Lysistrata Vickers nói, tay khoanh nghiêm chỉnh đặt lên vở. Mọi thứ ở con nhỏ đều gọn gàng. Từ mái tóc tết chỉn chu tới những cái móng tay được cắt giũa đồng đều, phần cổ tay áo đồng phục trắng tinh tương phản với nước da nâu óng. "Phần đông chúng ta đâu có muốn xem cảnh người khác chịu khổ chịu sở."

"Trong cuộc chiến chúng ta còn chứng kiến những chuyện kinh khủng hơn kia mà. Cả sau đó nữa," Coriolanus nhắc. Trong Kỳ Đen

tối đã có những cảnh đẫm máu được lên sóng, và sau khi Hiệp ước Phản trắc được ký kết thì là hàng loạt những cuộc xử tử dã man.

"Nhưng chúng ta được lợi từ việc đó mà, Coryo!" Arachne Crane nói, thụi một cú vào cánh tay cậu từ ghế ngồi bên phải. Động tí là oang oang cái mồm. Động tí là thụi người khác. Căn hộ nhà Crane nằm đối diện nhà Snow, và thi thoảng từ tít phía bên kia đường Corso, cậu vẫn nghe thấy tiếng nó ông ổng vào ban đêm. "Chúng ta chứng kiến kẻ thù chết! Ý mình là, đám phiến quân cặn bã và đồng đảng. Đằng nào thì có ai thèm quan tâm tới lũ trẻ ranh này chứ?"

"Có gia đình họ thì sao," Sejanus nói.

"Ý cậu là một lũ tép riu ở quận. Thế thì sao?" Arachne nói toáng lên. "Mắc gì ta phải quan tâm đứa nào thắng?" Livia liếc xéo Sejanus. "Đây là đây cóc quan tâm rồi đó."

"Xem chọi gà còn khoái hơn," Festus nói thẳng toẹt. "Nhất là khi mình đánh cược."

"Vậy nếu ta đặt cược vào các vật tế thì cậu sẽ thích hả?" Coriolanus đùa. "Như thế sẽ khiến cậu chú ý đón xem à?"

"À thì, nhất định sẽ khuấy động chương trình lắm đấy!" Festus reo lên.

Vài đứa cười rinh rích, nhưng rồi cả lớp nhất loạt trật tự mà nghiền ngẫm ý tưởng này.

"Nghe thấy ớn quá," Clemensia nói, quấn tóc quanh ngón tay đầy tư lự. "Cậu thật sự có ý đó sao? Cậu nghĩ ta nên cá cược người thắng à?"

“Cũng không hẳn,” Coriolanus nói, đoạn nghiêng đầu. “Mặt khác, nếu nên chuyện, thì đúng thế, Clemmie ạ. Mình muốn được lưu danh sử sách là người đưa trò cá cược vào Đấu trường!”

Clemensia bực bội lắc đầu. Nhưng lúc đi ăn trưa, Coriolanus không khỏi nghĩ rằng ý tưởng đó cũng có mặt tốt.

Đầu bếp nhà ăn vẫn còn tận dụng chỗ đồ thừa từ tiệc búp phê hôm chiêu quân, và món bánh mì nướng ăn kèm thịt giăm bông xốt kem dứt khoát là điểm sáng của bữa trưa ở trường. Coriolanus thưởng thức từng miếng một, chứ chẳng như ở bữa búp phê đầu tiên, lúc ấy cậu bấn loạn vì thói hà hiếp của Hiệu trưởng Highbottom đến nỗi mồm miệng nhạt toẹt hết cả.

Nhóm người hướng dẫn được lệnh tập trung ở ban công Sảnh Heavensbee sau bữa trưa, trước buổi gặp mặt chính thức đầu tiên với các vật tế. Mỗi người hướng dẫn được phát một bản khảo sát ngắn phải hoàn thành với vật tế được ấn định cho mình, phần để làm quen, phần để lưu vào hồ sơ. Dữ liệu được lưu trữ về những vật tế trước đó rất hạn hẹp, và việc lần này là nhằm sửa sai. Trên đường đi, nhiều bạn học của cậu loay hoay che giấu tâm trạng căng thẳng, nói chuyện cười đùa hơi lớn tiếng, nhưng Coriolanus có lợi thế vì đã gặp Lucy Gray hai lần. Cậu cảm thấy rất ư là thư thái, thậm chí còn mong ngóng được gặp lại cô. Để cảm ơn cô vì bài nhạc. Để cho cô món pudding bánh mì của Tigris. Để vạch ra chiến lược cho buổi phỏng vấn.

Tiếng tán gẫu tắt dần khi nhóm người hướng dẫn đẩy cánh cửa xoay ban công và trông thấy thứ đang chờ chực cả bọn phía dưới. Bao nhiêu biểu ngữ cho ngày hội chiêu quân đã bị gỡ bỏ, để lại khu sảnh rộng lớn lạnh ngắt và uy nghi. Hai mươi tư chiếc bàn

nhỏ, mỗi bàn xếp hai cái ghế gập, tỏa ra thành dãy đều tăm tắp. Trên từng bàn đều đặt một tấm biển với số quận kèm chữ *Nam* hoặc *Nữ* và bên cạnh là một khối bê tông bên trên có móc khoen kim loại.

Trước khi đám học sinh kịp bàn tán về cách bài trí này, hai Trị an viên đi vào đứng canh chỗ cửa chính và các vật tế được giải vào theo hàng một. Cứ một vật tế thì có hai Trị an viên đi kèm, nhưng khả năng có vật tế nào vùng bỏ chạy cũng thấp lè tè, căn cứ vào mấy cái còng và dây xích nặng như đeo đá nơi cổ tay cổ chân. Các vật tế được dẫn tới bàn theo quận và giới tính, được hạ lệnh ngồi xuống, và rồi bị xích vào khối bê tông.

Một số vật tế ngồi gục trên ghế, cằm gần chạm ngực, còn ai ương ngạnh hơn thì ngửa đầu ra sau và nhìn bao quát khu sảnh. Nơi đây là một trong những căn phòng tráng lệ bậc nhất ở Capitol, vài người miệng há hốc, choáng ngợp trước những cột trụ cẩm thạch sừng sững, những ô cửa sổ cong và trần nhà mái vòm. Coriolanus nghĩ đây hẳn là một kỳ quan đối với họ, so với những ngôi nhà nhạt nhòa xấu hoắc đặc thù ở nhiều quận. Các vật tế lướt mắt khắp phòng, rốt cuộc cũng quét tới chỗ ban công có những người hướng dẫn, và hai nhóm người nhìn thẳng vào mắt nhau trong một khoảnh khắc dài sống sượng.

Khi Giáo sư Sickle mở tung cách cửa phía sau họ, nhóm người hướng dẫn nhất loạt giật bắn mình. “Thôi mắt tròn mắt dẹt nhìn đám vật tế và xuống dưới đó đi,” bà ta ra lệnh. “Các trò chỉ có mười lăm phút, liệu mà sử dụng cho sáng suốt vào. Và nhớ, làm hết sức để hoàn thiện giấy tờ còn lưu tư liệu đấy.”

Coriolanus đi trước dẫn đường xuống cầu thang xoắn ốc dẫn vào sảnh. Khi chạm mắt với Lucy Gray, cậu có thể thấy cô đang tìm mình. Nhìn thấy cô bị xích như vậy làm ruột gan cậu như có lửa đốt, song cậu vẫn nở một nụ cười trấn an cô, và nét âu lo trên gương mặt cô vơi đi phần nào.

Lách vào chiếc ghế đối diện cô, cậu nhíu mày nhìn đôi tay cô bị còng và ra hiệu cho Trị an viên đứng gần nhất. "Xin lỗi, tháo mấy thứ này ra có được không?"

Người lính Trị an chiếu cố đi hỏi ý viên sĩ quan đứng ở cửa nhưng rồi cho cậu một cái lắc đầu thẳng thừng.

"Cảm ơn vì đã cố gắng nhé, nhưng cũng thế cả thôi," Lucy Gray nói. Cô đã tết tóc thành một kiểu rất đẹp, nhưng gương mặt cô lại man mác buồn và mệt mỏi, và vết bầm tím vẫn hằn trên má. Cô bắt gặp ánh nhìn của cậu liền chạm vào nó. "Nhìn gớm lắm à?"

"Đang lành lại thôi," cậu đáp.

"Không có gương nên tôi chỉ biết tưởng tượng ra." Cô chẳng buồn trưng ra vẻ hoạt bát trước cậu, và xét ở khía cạnh nào đó cậu thấy mừng. Có lẽ cô đã dần đặt lòng tin vào cậu.

"Cô thế nào?" cậu hỏi.

"Buồn ngủ. Sợ sệt. Đói bụng," Lucy Gray nói. "Sáng nay quanh đi quẩn lại chỉ có dăm ba người ghé qua sở thú cho chúng tôi ăn. Tôi được một quả táo, hơn đứt những người khác rồi đấy mà cũng chẳng đủ no."

"Chà, vụ đó thì tôi giúp được chút ít." Cậu lấy từ cặp sách ra cái gói của Tigris.

Lucy Gray rạng rỡ hơn đôi chút và tỉ mẩn bóc lớp giấy nến để lộ ra một miếng vuông to pudding bánh mì. Bỗng, cô rưng rưng nước mắt.

“Ôi, không. Không hợp khẩu vị cô à?” cậu thốt lên. “Tôi có thể thử mang món khác. Tôi có thể…”

Lucy Gray lắc đầu. “Đây là món khoái khẩu của tôi đấy.” Cô nghẹn ngào, bẻ mẩu bánh bỏ vào miệng.

“Tôi cũng thế. Chị họ tôi Tigris mới làm sáng nay, nên bánh hẳng tươi đấy,” cậu nói.

“Tuyệt hảo. Vị y như mẹ tôi làm vậy. Nói với Tigris là tôi cảm ơn nhé.” Cô cắn thêm một miếng nữa, nhưng vẫn đang cố cầm nước mắt.

Coriolanus thấy day dứt trong lòng. Cậu những muốn đưa tay ra chạm vào khuôn mặt cô, nói với cô rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa thôi. Nhưng, hẳn rồi, đâu phải vậy. Với cô thì không. Cậu lần mò trong túi quần sau tìm khăn tay đưa cho cô.

“Tôi vẫn giữ cái từ tối qua.” Cô thò tay vào túi.

“Nhà tôi có đầy tủ ấy mà,” cậu nói. “Cầm lấy đi.”

Lucy Gray làm theo, chấm mắt và chùi mũi. Đoạn hít một hơi sâu và ngồi thẳng lưng. “Nào, kế hoạch hôm nay của chúng ta là gì?”

“Tôi sẽ phải điền bản khảo sát về lý lịch của cô. Cô có phiền không?” Cậu rút ra một tờ giấy.

“Không phiền chút nào. Tôi thích nói về bản thân mình lắm,” cô

đáp.

Tờ phiếu mở đầu với những điều cơ bản. Tên, địa chỉ quận, ngày sinh, màu tóc và màu mắt, chiều cao và cân nặng, và dị tật nếu có. Đến mục thành phần gia đình thì hóc búa hơn. Cả cha mẹ Lucy Gray và hai người anh chị của cô đều đã mất.

"Cả nhà cô không còn ai sao?" Coriolanus hỏi.

"Tôi có mấy người anh chị em họ. Và toàn thể người dân Covey." Cô ngó xem tờ giấy. "Có chỗ cho họ không?"

Không. Cơ mà nên có, cậu nhủ bụng, xét đến việc các gia đình đã tan đàn xẻ nghé nhường nào vì chiến tranh. Đáng nhẽ phải có chỗ dành cho bất kỳ ai quan tâm tới anh. Kỳ thực, có lẽ nên bắt đầu bằng câu hỏi đó mới phải: *Ai quan tâm tới anh?* Hoặc hơn cả, *Ai là người anh có thể nương tựa vào?*

"Đã kết hôn?" Cậu bật cười, rồi chợt nhớ ở một vài quận người ta kết hôn rất sớm. Làm sao cậu biết được? Khéo cô lại có một ông chồng ở Quận 12 rồi cũng nên.

"Sao? Định hỏi cưới tôi à?" Lucy nói với vẻ nghiêm túc. Cậu ngạc nhiên nhìn lên. "Vì tôi nghĩ thế cũng được."

Coriolanus thấy mình hơi đỏ mặt trước sự chòng ghẹo của cô. "Tôi khá chắc cô có thể kiếm được mối tốt hơn đấy."

"Chưa đâu." Một nét đau lòng vụt thoáng trên gương mặt cô, song cô liền khỏa lấp bằng một nụ cười. "Tôi cá là có ối cô xin trồng cây si quanh nhà anh đấy."

Câu tán tỉnh làm Coriolanus cứng họng. Tới đâu rồi nhỉ? Cậu xem lại tờ phiếu. À, phải. Gia đình cô. "Ai là người nuôi nấng cô?

Sau khi cô mất ba mẹ ấy, ý tôi là vậy."

"Một ông già cưu mang chúng tôi và thu phí - sáu đứa trẻ Covey cơ nhỡ. Ổng không nuôi dạy được là bao, nhưng cũng chẳng làm điều xằng bậy, nên là chuyện đã có thể tệ hơn," cô kể. "Thật đấy, tôi biết ơn lắm. Người ta không ham chứa chấp đám chúng tôi. Ổng qua đời vì bệnh phổi đen[6] hồi năm ngoái, nhưng một số người nhóm chúng tôi đã đủ lớn để cáng đáng công việc rồi."

Họ chuyển tới mục nghề nghiệp. Ở tuổi mười sáu, Lucy Gray chưa đủ tuổi đi làm ở hầm mỏ, song cô cũng chẳng đến trường. "Tôi kiếm sống bằng việc mua vui cho người khác."

"Người ta trả tiền cho cô để... ca hát và nhảy múa ư?" Coriolanus hỏi. "Tôi không nghĩ việc đó lại vừa túi tiền người dân ở vùng quận."

"Đa phần thì không," cô nói. "Đôi lúc họ hùn tiền với nhau, và hai tới ba đôi cưới cùng một ngày, thế là họ thuê chúng tôi. Tôi và những người Covey khác ấy. Những người rơi rớt lại. Khi bố ráp chúng tôi đội Trị an đã cho phép giữ lại nhạc cụ. Họ là một trong những vị khách sộp đấy."

Coriolanus nhớ lại cách những người ấy kìm nụ cười ở buổi chiêu quân, cách không một ai gây khó dễ việc cô ca hát và nhảy múa. Cậu ghi lại nghề nghiệp của cô, hoàn thành tờ phiếu, nhưng riêng cậu vẫn còn một lố những câu hỏi khác. "Kể cho tôi về những người Covey đi. Các cô theo phe nào trong cuộc chiến?"

"Chẳng phe nào cả. Tộc người của tôi không chơi trò phe phái. Chúng tôi thuần túy là chúng tôi mà thôi." Đằng sau lưng cậu có

gì đó làm cô chú ý. “Tên cậu bạn của anh là gì ấy nhỉ? Người mang bánh mì kẹp tới ấy? Tôi nghĩ anh ấy đang gặp rắc rối.”

“Sejanus ư?” Cậu ngoái ra sau nhìn qua các dãy bàn ghế tới chỗ Sejanus đang ngồi đối diện Marcus. Ở giữa hai người còn nguyên xi suất bánh mì kẹp thịt bò nướng và bánh kem nguội ngắt. Sejanus đang khẩn khoản nài nỉ, nhưng Marcus chỉ trừng mắt nhìn thẳng về phía trước, tay khoanh trước ngực, hoàn toàn không ừ hữ đáp lời.

Quanh phòng những vật tế khác đang tham gia theo đủ kiểu. Mấy người che mặt từ chối nói chuyện. Có vài người đang khóc. Một số trả lời câu hỏi một cách dè chừng, nhưng ngay cả họ trông cũng đằng đằng sát khí.

“Còn năm phút,” Giáo sư Sickle thông báo.

Coriolanus sực nhớ ra còn năm phút khác họ cần đề cập tới. “Thế này nhé, đêm trước khi Đấu trường khởi tranh, sẽ có một cuộc phỏng vấn năm phút trên truyền hình mà ta có thể làm bất cứ trò gì tùy thích. Tôi nghĩ cô có thể hát lần nữa.”

Lucy Gray cân nhắc. “Tôi không chắc việc ấy có nghĩa lý gì đâu. Ý tôi là, khi tôi hát ca khúc ấy ở buổi chiêu quân, nó chẳng liên quan tới mấy người các anh ở đây. Tôi đâu có chủ đích làm vậy. Chỉ là một phần của câu chuyện dài thê lương mà ngoài bản thân tôi ra không có ai đoái hoài thôi.”

“Nó làm lay động lòng người mà,” Coriolanus nhận xét.

“Và bài ca thung lũng, như anh đã mách tôi làm, có lẽ là kế xin ăn,” cô nói.

“Nó rất hay,” cậu nói. “Tôi cảm tưởng như là mẹ mình… Bà ấy qua đời lúc tôi lên năm. Nó làm tôi nhớ đến một khúc ca mẹ từng hát cho tôi nghe.”

“Cha anh thì sao?” cô thắc mắc.

“Thực ra, ông ấy cũng mất rồi. Cùng năm ấy,” Coriolanus kể.

Cô gật gù đầy cảm thông. “Vậy ra, anh là cô nhi, giống tôi.”

Coriolanus không thích bị gọi như thế. Hồi nhỏ Livia đã xỏ xiên cảnh côi cút của cậu, làm cậu cảm thấy bơ vơ và không ai cần đến trong khi đâu phải vậy. Vẫn có một sự trống rỗng mà hầu hết những đứa trẻ khác không thực sự hiểu. Nhưng Lucy Gray thì có, bản thân cô cũng mồ côi. “Chuyện đã có thể tệ hơn mà. Tôi có Lão Bà Bà. Đó là bà nội tôi. Và chị Tigris.”

“Anh có nhớ cha mẹ mình không?” Lucy Gray hỏi.

“Ồ, tôi không thân thiết với cha mình đến vậy. Mẹ thì… chắc chắn rồi.” Sao mà vẫn khó mở lời về bà đến thế. “Còn cô?”

“Nhớ lắm. Cả hai người họ. Khoác lên mình bộ váy của mẹ là điều duy nhất giúp tôi trụ vững ngay lúc này.” Cô vuốt ve mấy tầng váy. “Tựa như vòng tay bà ấp ôm tôi.”

Coriolanus liền nghĩ đến hộp phấn của mẹ. Thứ phấn thơm lừng. “Mẹ tôi luôn ngát hương hoa hồng,” cậu nói, và rồi thấy ngượng. Cậu hiếm khi nhắc tới mẹ, ngay cả lúc ở nhà. Sao tự dưng lại nói chuyện này nhỉ? “Gì thì gì, tôi nghĩ bài hát của cô làm rất nhiều người xúc động.”

“Anh quá khen rồi. Cảm ơn nhé. Nhưng đó không hẳn là một lý do để hát trong buổi phỏng vấn đâu,” cô nói. “Nếu là đêm trước

khi lâm trận, ta có thể bỏ qua tiết mục ăn uống được rồi. Đến nước ấy thì chẳng lý gì mà tôi phải lấy lòng bất cứ ai hết."

Coriolanus nghĩ nát óc cho ra một cái cớ, nhưng lần này việc ca hát của cô đúng là chỉ phục vụ tư lợi của cậu. "Nhưng vậy thật đáng tiếc. Cô hát hay thế mà."

"Để về hậu trường tôi hát anh nghe vài khúc nhé," cô hứa.

Cậu sẽ phải cật lực thuyết phục cô, nhưng trước mắt, cậu tạm cho qua. Thay vào đó cậu để cô phỏng vấn mình vài phút, trả lời thêm về gia đình cậu và cách họ sống sót qua cuộc chiến. Chẳng hiểu sao, cậu thấy rất dễ để trải lòng cùng cô. Vì cậu biết rằng ít hôm nữa thôi mọi chuyện cậu kể ra đây sẽ biến tan nơi trường đấu chăng?

Lucy Gray tinh thần có vẻ đã khá hơn; không còn khóc nữa. Trong lúc chia sẻ chuyện đời mình, một tình cảm thân thương dần nảy nở giữa hai người họ. Khi còi thổi báo hiệu kết thúc buổi gặp, cô đút gọn chiếc khăn tay vào túi cặp sách của cậu và siết nhẹ cẳng tay cậu tỏ ý cảm ơn.

Nhóm người hướng dẫn ngoan ngoãn tiến về phía lối ra chính, ở đó Giáo sư Sickle ra chỉ thị, "Các trò sẽ tới phòng thí nghiệm sinh học công nghệ cao để báo cáo."

Không một ai hỏi lại, nhưng ra tới hành lang cả bọn tò mò không biết để làm gì. Coriolanus thầm mong như vậy tức là Tiến sĩ Gaul sẽ có mặt ở đó. Bản khảo sát được hoàn chỉnh đâu ra đó của cậu là một trời một vực so với những cố gắng được chăng hay chớ của lũ bạn, và đây có thể là một thời khắc nữa để cậu nổi bật.

“Vật tế của mình chẳng nói năng gì cả. Không một lời!” Clemensia nói. “Tất cả những gì mình thu được y sì đúc những điều mình biết sau lễ chiêu quân. Tên cậu ta. Reaper Ash. Thử tưởng tượng đặt tên con là Reaper[7] xong nó bị gọi tên trong lễ chiêu quân mà xem?”

“Hồi cậu ta sinh ra đã làm gì có ngày chiêu quân,” Lysistrata chỉ ra. “Chỉ là một cái tên gắn với việc đồng áng thôi.”

“Cũng phải,” Clemensia nói.

“Vật tế của mình thì có nói. Mình thiếu điều chỉ ước cô ta đừng!” Arachne gần như là gắt om lên.

“Tại sao? Cô ta nói gì?” Clemensia hỏi.

“Ồ, xem ra phần lớn thời gian ở Quận 10 cô ta dành để mổ lợn.” Arachne làm như nôn mửa. “Eo ơi. Mình biết cái đấy để làm gì? Phải chi có thể bịa ra chuyện gì đó hay ho hơn.” Bất thình lình con nhỏ dừng khựng lại, làm Coriolanus và Festus đâm bổ vào. “Chờ đã! Đúng rồi!”

“Để ý giùm cái!” Festus nói, đẩy nó về trước.

Con nhỏ lờ tịt cậu ta và tiếp tục thao thao bất tuyệt, bắt tất cả phải chú ý. “Mình có thể bịa ra chuyện này hết ý luôn! Mình đã đến Quận 10 rồi, mấy cậu biết đấy. Nói nơi đó là quê hương thứ hai của mình cũng chẳng ngoa!” Thời tiền chiến, gia đình nó đã ăn nên làm ra với những khách sạn hạng sang ở các điểm đến du lịch, và Arachne đã được du ngoạn khắp Panem. Đến giờ con nhỏ vẫn khua môi múa mép về chuyện đó, mặc dù kể từ khi chiến tranh nó cũng chết chẹt ở Capitol như ai. “Kiểu gì mình cũng nghĩ ra được chuyện gì đó hay ho hơn những thăng trầm nơi lò mổ!”

“Cậu may thật đấy,” Pliny Harrington nói. Tất cả đều gọi cậu ta là Pup nhằm phân biệt với ông bô làm Chỉ huy hải quân canh giữ vùng biển ngoài khơi Quận 4. Ông Chỉ huy đã ra công uốn nắn cậu ta theo gương mình, khăng khăng Pup phải cắt đầu đinh và đi giày đánh xi bóng lộn, thế nhưng con trai ông lại bô nhếch từ trong trứng nước. Cậu ta moi một mẩu giăm bông khỏi niềng răng bằng móng tay cái và búng xuống sàn. “Ít nhất thì cô ta không sợ máu.”

“Sao thế? Vật tế của cậu sợ à?” Arachne hỏi.

“Chịu chết. Cô ta khóc mếu liền mười lăm phút.” Pup nhăn nhó. “Mình không nghĩ Quận 7 đã chuẩn bị tinh thần bị xước măng rô cho cô ta, chứ chưa bàn đến Đấu trường.”

“Cậu liệu mà cài khuy áo khoác trước giờ vào lớp đấy,” Lysistrata nhắc nhở.

“Ừ nhỉ,” Pup thở dài đánh thượt. Cậu ta bèn đóng cái khuy trên cùng, và nó liền rụng ra trong tay cậu ta. “Bộ đồng phục đần độn này.”

Cả bọn đi thành hàng vào phòng thí nghiệm, Coriolanus đang vui vì được gặp lại Tiến sĩ Gaul bỗng ỉu xìu như bánh đa ngâm nước khi nhác thấy Hiệu trưởng Highbottom lù lù phía sau bàn giáo viên đang thu lại bản khảo sát. Ông ta phớt lờ Coriolanus, cơ mà, ông ta cũng chẳng quá thân thiện với ai bao giờ. Ông ta nhường lời cho bà Trưởng Ban Tổ chức.

Tiến sĩ Gaul cứ chọc chọc con thỏ mút đến khi cả lớp ổn định mới cất tiếng chào “Nghe vẻ nghe ve, nghe và gặp gỡ. Tình hình thế nào, đám vật tế đó? Tay bắt mặt mừng, hay trơ mắt ngó?”

Đám học sinh hoang mang nhìn nhau khi bà ta cầm lấy các bản khảo sát. “Cho những ai chưa biết, ta là Tiến sĩ Gaul, Trưởng Ban Tổ chức Đấu trường, và ta sẽ giám sát việc hướng dẫn của các trò. Cùng xem xem ta có gì để dùng nhé?” Bà ta lật qua mấy tờ phiếu, cau mặt, đoạn rút ra một tờ giơ lên trước lớp. “Đây mới là điều các trò được yêu cầu làm. Cảm ơn trò, trò Snow. Nào, tất cả các trò khác làm ăn kiểu gì thế hả?”

Dù mở cờ trong bụng song cậu giữ nguyên sắc mặt thản nhiên. Nước đi tốt nhất lúc này là nói đỡ cho lũ bạn. Sau một khoảng lặng dài, cậu lên tiếng. “Em ăn may với vật tế của mình thôi ạ. Cô ấy là người hoạt ngôn. Nhưng phần đông những người khác không chịu giao tiếp. Và ngay cả cô gái của em cũng không hiểu được cố gắng trong buổi phỏng vấn thì ích lợi gì.”

Sejanus quay sang Coriolanus. “Việc gì họ phải cố chứ. Họ nhận được gì nào? Họ có làm gì đi nữa thì cũng bị tống vào trường đấu và bị bỏ mặc tự xoay xở thôi.”

Tiếng xì xào tán đồng lan ra khắp phòng.

Tiến sĩ Gaul chăm chú nhìn Sejanus. “Nhân vật mang món bánh kẹp đến đây mà. Vì sao trò làm thế?”

Sejanus cứng người và lẩn tránh ánh nhìn của bà ta. “Họ đang đói lả đi. Đằng nào ta cũng giết họ; trước đó phải đày đọa họ nữa hay sao?”

“Hừm. Cảm tình viên của phiến quân cơ đấy,” Tiến sĩ Gaul nói.

Mắt dán vào vở, Sejanus vẫn cố chấp. “Đâu ra mà phiến quân ạ. Một vài người trong số họ chỉ mới lên hai khi cuộc chiến kết thúc. Người lớn nhất tám tuổi. Và giờ thì chiến tranh đã chấm dứt,

họ chỉ thuần chất là công dân Panem, không phải sao ạ? Giống như chúng ta? Chẳng phải Capitol làm vậy trong bài quốc ca sao? 'Người ban ánh sáng. Người mang kết đoàn'? Lẽ ra phải là chính phủ của tất cả mọi người chứ ạ?"

"Đại để thì thế. Nói tiếp đi," Tiến sĩ Gaul khuyến khích cậu ta.

"Vậy thì chính phủ nên bảo vệ mọi công dân," Sejanus nói. "Đó là trọng trách hàng đầu! Và em không hiểu bằng cách nào mà bắt họ cắn xé nhau tới chết lại có thể đạt được điều ấy."

"Rõ ràng là trò không tán thành Đấu trường Sinh tử," Tiến sĩ Gaul nói. "Làm người hướng dẫn mà như vậy thì khó lắm. Hẳn sẽ cản trở nhiệm vụ của trò."

Sejanus ngừng lại một lát. Đoạn ngồi thẳng lưng, cơ hồ lấy hết can đảm, và nhìn thẳng vào mắt bà ta. "Có lẽ cô nên thay thế em và chỉ định ai đó xứng đáng hơn."

Trong phòng học nghe rõ cả tiếng thở dốc.

"Không đời nào, nhóc ạ," Tiến sĩ Gaul khúc khích. "Lòng trắc ẩn chính là chìa khóa của Đấu trường. Lòng thấu cảm, điều chúng ta còn thiếu. Phải không, Casca?" Bà ta liếc Hiệu trưởng Highbottom, nhưng ông ta chỉ mân mê nghịch cái bút.

Mặt Sejanus thuỗn ra, song cậu ta không đốp lại. Coriolanus cảm thấy cậu ta đã nhượng bộ nhưng không dám tin cậu ta lại đầu hàng. Coi vậy mà to gan lớn mật phết nhỉ, Sejanus Plinth. Tưởng tượng dám ném toẹt cái quyền hướng dẫn lại vào mặt Tiến sĩ Gaul mà xem.

Tuy thế cuộc đấu lý này xem chừng chỉ khiến bà ta hừng hực khí thế hơn. “Nào, chẳng phải sẽ tuyệt lắm sao nếu tất cả các khán giả đều thiết tha với các vật tế như chàng trai trẻ đây? Đó nên là mục tiêu của chúng ta.”

“Không,” Hiệu trưởng Highbottom nói.

“Có chứ! Có thế thì họ mới xông xáo lên!” Tiến sĩ Gaul nói tiếp. Bà ta vỗ tay lên trán. “Trò đã gợi cho ta một ý tưởng miễn chê. Một cách để mọi người đích thân tác động đến kết quả Đấu trường. Giả sử ta cho phép khán giả gửi tiếp tế cho các đấu thủ trong trường đấu thì sao? Cho chúng ăn, như người bạn của các trò đây đã làm trong sở thú. Liệu họ có thấy xông xáo hơn không?”

Festus hí hửng. “Em sẽ như thế nếu được đặt cược vào người mà mình nuôi ăn! Mới hồi sáng, Coriolanus đã đề xướng có lẽ ta nên đặt cược vào các vật tế đó ạ.”

Tiến sĩ Gaul tươi cười nhìn Coriolanus. “Hẳn vậy rồi. Được thôi, thế thì, tất cả các trò hợp sức lại mà mày mò đi. Soạn cho ta một bản dự thảo nên triển khai ý tưởng này ra sao, và đội ngũ của ta sẽ xem xét.”

“Xem xét ư?” Livia hỏi. “Cô đang nói cô thực sự có thể dùng đến ý tưởng của bọn em sao?”

“Sao không nhỉ? Nếu như chúng có giá trị.” Tiến sĩ Gaul liệng xấp giấy khảo sát lên bàn. “Những thiếu sót về kinh nghiệm của những đầu óc non trẻ đôi khi được bù lại bằng trí sáng tạo. Với họ không gì là không thể. Ông Casca đằng kia đã sáng chế ra Đấu

trường Sinh tử khi còn là học trò của ta ở trường Đại học đấy, chỉ nhỉnh hơn mấy trò bây giờ vài tuổi."

Mọi con mắt đổ dồn vào Hiệu trưởng Highbottom, ông ta liền chỉnh lại lời Tiến sĩ Gaul. "Chỉ trên lý thuyết thôi."

"Và đây cũng thế, trừ phi được minh chứng là hữu dụng." Tiến sĩ Gaul nói. "Ta muốn có bản dự thảo trên bàn làm việc vào sáng ngày mai."

Coriolanus thầm thở dài chán chường. Lại bài tập nhóm. Lại một lần nữa phải dĩ hòa vi quý trên danh nghĩa hợp tác. Hoặc sẽ phải sổ toẹt ý tưởng của mình hay, tệ hơn, phải gia giảm nó thành một thứ chán phèo. Cả lớp bầu ra một nhóm ba người hướng dẫn có trách nhiệm phác thảo ý tưởng. Cố nhiên, cậu trúng cử, và không thể thoái thác. Tiến sĩ Gaul phải đi họp và chỉ đạo cả lớp bàn luận về bản dự thảo với nhau. Tối đó cậu cùng Clemensia và Arachne sẽ họp lại, nhưng vì đều muốn đến thăm vật tế của mình trước, cả bọn nhất trí gặp nhau lúc tám giờ ở sở thú. Sau đó, họ sẽ đến thư viện viết bản dự thảo.

Trưa đã ăn đủ no nên bữa tối gồm xúp bắp cải và một đĩa đậu đỏ thừa từ hôm qua không làm cậu thấy đói. Ít ra không phải đậu ngự. Tigris múc vốc đậu cuối cùng vào một cái bát sứ trang nhã rồi thêm thắt chút rau thơm mới hái từ vườn trên nóc nhà, để mang đi mời Lucy Gray thì nom cũng không đến nỗi quá xoàng xĩnh. Cô rất chú trọng hình thức. Còn về món đậu, đành vậy, cô chẳng đang đói ngấu đấy thôi.

Rảo bước tới sở thú, lòng cậu phơi phới yêu đời. Ban sáng có thể còn thưa người, chứ hiện giờ khách khứa kéo đến ùn ùn tới độ cậu không dám chắc mình sẽ xí được một chỗ gần chuồng khỉ. Ơn

giời cậu mới có tí danh tiếng. Khi người ta nhận ra cậu, họ cho cậu đi qua và còn bảo kẻ khác tránh đường. Cậu nào phải thường dân - cậu là người hướng dẫn cơ mà!

Cậu đi một mạch đến góc của mình, chỉ để thấy cặp song sinh, Pollo và Didi Ring, đã đóng đô chỗ phiến đá. Hai người họ đề cao tình chị em sinh đôi của mình hết lòng, vận quần áo, búi tóc và sở hữu tính tình tươi vui y chang nhau. Họ tránh ra mà không cần Coriolanus phải bảo.

“Chỗ cậu này, Coryo,” Didi vừa nói vừa kéo em trai đứng dậy khỏi phiến đá.

“Ừa, tụi này cho vật tế ăn xong rồi,” Pollo chêm vào. “Mà này, chia buồn vụ bị gí cho bản dự thảo nhá.”

“Phải đấy, tụi này bầu cho Pup, mà chẳng đứa nào ủng hộ!” Họ cười rồi chạy biến vào biển người.

Lucy Gray lập tức đến chỗ cậu. Mặc dù cậu không ăn cùng, cô thưởng thức ngon lành món đậu sau khi tấm tắc khen trông nó như sơn hào hải vị.

“Cô có nhận được thêm món gì từ đám đông không?” cậu hỏi cô.

“Tôi được bà kia cho vỏ pho mát cũ, còn mấy người khác giành nhau chút bánh mì một ông nọ ném vào. Tôi thấy rất nhiều người cầm thức ăn, nhưng đồ là họ sợ phải đến gần quá, dù giờ đã có đội Trị an ở trong này với chúng tôi rồi.” Cô chỉ về tường chắn của chuồng, nơi có bốn Trị an viên đang đứng canh. “Có lẽ anh ở đây rồi họ sẽ thấy vững dạ hơn.”

Coriolanus để ý thấy một cậu nhóc tầm mười tuổi đi đi lại lại trong đám đông, tay cầm một củ khoai luộc. Cậu liền nháy mắt với thằng bé và vẫy tay. Nó nhìn lên cha, ông gật đầu cho phép. Nó trờ tới phía sau Coriolanus, vẫn giữ khoảng cách. “Em mang củ khoai đó cho Lucy Gray sao?” Coriolanus hỏi.

“Dạ. Em dành ra từ bữa tối. Em muốn ăn, nhưng còn muốn cho chị ấy ăn hơn,” nó trả lời.

“Vậy thì làm đi nào,” Coriolanus khích lệ nó. “Chị ấy không cắn đâu. Nhớ là, phải lịch sự nhé.”

Thằng bé rụt rè bước về phía cô. “Chà, chào nhóc,” Lucy Gray nói. “Em tên gì?”

“Horace ạ,” thằng bé đáp. “Em phần chị củ khoai tây này.”

“Em ngoan quá! Chị nên ăn luôn hay để dành nhỉ?” cô hỏi.

“Luôn ạ.” Thằng bé dè dặt đưa củ khoai cho cô.

Lucy Gray đón lấy củ khoai cứ như thể nó là kim cương. “Ôi trời. Đây hẳn là củ khoai đẹp nhất chị từng thấy.” Thằng bé đỏ bừng mặt vì hãnh diện. “Được rồi, chị ăn nhé.” Cô cắn một miếng, nhắm mắt lại, và tuồng như mê đắm. “Hương vị cũng tuyệt nhất luôn. Cảm ơn em, Horace.”

Máy quay quay sát vào họ khi Lucy Gray nhận một củ cà rốt héo quắt từ một bé gái và một khúc xương đã hầm từ người bà của cô bé. Ai đó vỗ vai Coriolanus, và cậu quay lại thì thấy Pluribus Bell đứng đó với một hộp sữa nhỏ. “Vì những ngày vàng son,” ông mỉm cười nói, đoạn chọc mấy cái lỗ trên nắp hộp và đưa

cho Lucy Gray. “Ta rất thích tiết mục của cháu ở buổi chiêu quân. Ca khúc đó cháu tự sáng tác à?”

Một vài vật tế quen mui hơn - hoặc có thể là đói nhất - bắt đầu chầu hẫu ở hàng rào chắn. Họ ngồi dưới đất, chìa tay ra, cúi đầu, và chờ đợi. Đây đó sẽ có người, thường là một đứa trẻ, chạy tới đặt thứ gì đó vào tay họ rồi nhảy bật lại. Các vật tế bắt đầu tranh giành sự chú ý, kéo máy quay tới giữa chuồng. Con bé biết uốn dẻo từ Quận 9 nhào lộn sau khi nhận được một ổ bánh mì con con. Cậu trai từ Quận 7 điệu nghệ trổ tài tung hứng ba quả óc chó. Khán giả thưởng cho những ai diễn trò bằng những tràng pháo tay và nhiều thức ăn hơn.

Lucy Gray và Coriolanus trở về chỗ của mình và xem biểu diễn. “Chúng tôi đúng là một gánh hề tạp kỹ, thật vậy,” cô nói trong lúc gỡ những mẩu thịt dính trên khúc xương.

“Mấy người đó chỉ đáng xách dép cho cô thôi,” Coriolanus bèn nói.

Những người hướng dẫn bị kiêng dè trước đó giờ đang được vật tế của mình tiếp cận nếu cho đồ ăn. Khi Sejanus đến xách theo hàng túi trứng luộc và hàng khúc bánh mì, tất cả các vật tế liền lao ù tới ngoại trừ Marcus, người nhất quyết ngó lơ cậu ta toàn tập.

Coriolanus hất cằm. “Cô đã đúng về Sejanus và Marcus. Họ từng là bạn cùng lớp ở Quận 2.”

“Chà, thế thì lằng nhằng thật. Chí ít ta không vướng phải chuyện đó,” cô nói.

“Chuẩn, như này đủ rối rồi.” Cậu có ý đùa giỡn, mà lại lệnh pha. Như này *đúng là* đủ rối rắm rồi mà, và mỗi lúc một thêm rối.

Cô cười mà buồn xo. “Được gặp anh trong một hoàn cảnh khác chắc sẽ vui lắm.”

“Như thế nào kia?” Một câu hỏi nguy hiểm, song cậu cầm lòng không đặng.

“Ồ, như là anh đến một buổi diễn của tôi và nghe tôi hát chẳng hạn,” cô nói. “Và sau đó anh bước tới tán gẫu đôi ba câu, và có thể ta sẽ uống một ly và khiêu vũ một hai điệu gì đó.”

Cậu có thể mường tượng ra cảnh đó, cô cất cao tiếng hát ở một nơi như hộp đêm của Pluribus, mắt cậu chạm mắt cô, hai người hình thành mối giao cảm ngay cả trước khi gặp gỡ. “Và tối hôm sau tôi sẽ quay trở lại.”

“Tựa hồ ta có tất cả thì giờ trên đời trong tay,” cô nói. Cơn mộng ước của hai người bị gián đoạn bởi một tiếng “Hay lắm!” rõ to. Hai vật tế Quận 6 nhảy một điệu rất nhộn, và cặp song sinh nhà Ring bắt nhịp cho một số khán giả vỗ tay theo. Sau đó thì cứ như lễ hội. Đám đông nhích sát lại, vài người còn bắt chuyện với những kẻ bị nhốt bên trong.

Nhìn chung, Coriolanus cho đây là một diễn tiến tích cực - chỉ mình Lucy Gray không đủ để buổi phỏng vấn được chiếu vào giờ vàng. Cậu quyết định cho những vật tế khác có đất diễn và nhờ cô hát lúc bế mạc chương trình. Trong khi đó, cậu cập nhật cho cô về buổi thảo luận của nhóm người hướng dẫn hôm ấy và nhấn mạnh sự nổi tiếng của cô có thể có ý nghĩa đến nhường nào trong trường đấu, bởi giờ đã có khả năng người ta được phép gửi quà.

Trong thâm tâm, cậu lại thấy lo về ngân sách của mình. Cậu sẽ cần thêm những người xem khá giả, những người có tiền mua đồ cho cô. Vật tế của một người nhà Snow mà lại không nhận được gì trong trường đấu thì còn ra thể thống gì nữa. Có lẽ cậu nên cài một điều luật trong bản dự thảo là không được phép gửi quà cho chính vật tế của mình. Bằng không, làm sao cậu đấu cho lại? Ganh đua với Sejanus thì đích thị là không thể. Và kìa, chỗ rào chắn, Arachne đã bày ra một bữa dã ngoại nho nhỏ cho vật tế của nó. Một ổ bánh mì tươi, một miếng pho mát to tướng, và đó là nho đấy ư? Nó bói đâu ra tiền nhỉ? Có lẽ ngành du lịch đang phát đạt hơn.

Cậu nhìn Arachne cắt miếng pho mát bằng một con dao chuôi xà cừ. Vật tế của nó, đứa con gái lắm lời từ Quận 10, ngồi chồm hỗm phía trước, hau háu chúi người vào chấn song. Arachne làm một cái bánh kẹp dày mà không đưa ngay. Con nhỏ có vẻ đang lên lớp thuyết giáo đứa con gái. Một bài giáo huấn ra trò. Thế rồi, đứa con gái đưa tay qua song sắt, và Arachne liền rụt cái bánh lại, khiến đám người đứng xem cười hô hố. Con nhỏ quay lại cười te tởn, đoạn ngó ngoáy ngón tay trước mặt vật tế của mình, lại dứ dứ cái bánh, rồi thu về lần thứ hai, trước sự khoái chí của đám đông.

“Cô ấy đang đùa với lửa đấy,” Lucy Gray quan sát.

Arachne vẫy tay với đám đông rồi tự cắn một miếng bánh kẹp.

Coriolanus có thể thấy mặt đứa vật tế sa sầm lại, cơ cổ căng lên. Cậu còn thấy một điều khác nữa. Ngón tay cô ta trượt xuống chấn song, vọt ra, chộp lấy chuôi dao. Cậu chồm dậy, há miệng toan hét lên cảnh báo, song đã quá muộn.

Chỉ trong một động tác, đứa vật tế kéo giật Arachne lại và cắt cổ nó.

7

Những người đứng gần vụ hành hung nhất rú lên kinh hãi. Arachne mặt cắt không một giọt máu, vứt cái bánh kẹp đi mà vồ lấy cổ mình. Máu tuôn ròng ròng qua các ngón tay con nhỏ, đứa con gái Quận 10 liền thả nó ra và đẩy nhẹ một cái. Arachne lùi ra sau, quay lại vươn ra bàn tay tong tỏng máu, khẩn nài đám khán giả cứu giúp. Người ta hoặc là quá thất kinh hoặc quá hoảng hồn để mà ứng cứu. Nhiều người vùng né đi khi nó ngã khuỵu xuống còn máu me vẫn túa ra không ngừng.

Phản ứng đầu tiên của Coriolanus là chùn lại như bao người khác, vịn lấy thanh chắn chuồng khỉ, song Lucy Gray rít lên, "Giúp cô ấy đi!" Cậu sực nhớ ra máy quay đang truyền hình trực tiếp tới khán giả Capitol. Cậu chẳng biết phải giúp Arachne thế nào, nhưng cũng không muốn bị nhìn thấy trong bộ dạng rúm ró và khép nép. Nỗi khiếp sợ của cậu là một thứ riêng tư, không phải để khoe ra cho thiên hạ.

Cậu ép chân mình di chuyển và là người đầu tiên đến chỗ Arachne. Nó thộp lấy áo cậu, sinh khí dần bị rút kiệt. "Cứu thương!" cậu truy hô trong lúc đỡ nó nằm xuống. "Có bác sĩ không? Làm ơn, ai đó giúp với!" Cậu ấn tay lên vết thương hòng

cầm máu nhưng liền bỏ ra khi con nhỏ phát ra tiếng nghèn nghẹn. “Thôi nào!” cậu hét lên với đám người. Một vài Trị an viên đang chen vai thích cánh tới chỗ cậu, nhưng quá đỗi rề rà.

Coriolanus liếc sang đúng lúc thấy đứa con gái Quận 10 nhặt cái bánh kẹp pho mát lên và hùng hổ ngoạm một miếng trước khi loạt đạn đâm xuyên qua người cô ta, ép dúi người cô ta vào song sắt. Cô ta đổ gục, máu hòa lẫn với máu Arachne. Những mẩu thức ăn đang nhai dở rơi ra khỏi miệng và lềnh phềnh trong vũng máu đỏ lòm.

Đám đông xô về sau nhớn nhác tháo chạy. Ánh chiều nhá nhem khiến tình hình càng thêm quẫn bách. Coriolanus thấy một bé trai ngã nhào và nhìn chân nó bị giày xéo trước khi một người phụ nữ kịp xốc nó lên. Những kẻ khác không được tốt số đến thế.

Miệng Arachne thều thào những lời mà cậu nghe không hiểu. Khi nó đột ngột ngừng thở, cậu đồ rằng có cố gắng làm nó hồi tỉnh cũng chẳng ăn thua nữa. Giả dụ cậu hà hơi vào miệng nó, chẳng phải sẽ chỉ khiến máu trào thêm từ vết thương đang ngoác miệng ở cổ hay sao? Festus lúc này đã ở bên cạnh cậu, và hai người bạn nhìn nhau lực bất tòng tâm.

Bước lùi ra khỏi Arachne, Coriolanus chớp chớp mắt nhìn thứ chất lỏng đỏ ối nhớp nhúa hai bàn tay. Cậu quay lại thấy Lucy Gray đang co ro rúc vào hàng rào, mặt giấu trong váy, cả người run lẩy bẩy, và nhận ra chính mình cũng đang bủn rủn chân tay. Với cậu chuyện là vậy đấy: Máu lênh láng, đạn lao vun vút, tiếng đám đông la hét, tất thảy khiến những hồi ức kinh khủng nhất tuổi thơ cậu cứ thế ùa về. Tiếng giày bốt của phiến quân thậm thịch khắp các hang cùng ngõ hẻm, cậu và Lão Bà Bà nằm mọp

xuống vì tràng xả súng, chung quanh là những con người ngắc ngoải giãy chết… mẹ cậu trên chiếc giường vấy máu… cảnh tượng xáo xác trong những cuộc bạo động cướp lương thực, những khuôn mặt nát bươm, những con người rên xiết…

Cậu vội vàng giấu đi nỗi khiếp sợ. Tay siết thành nắm đấm hai bên người. Gắng gượng hít ra thở vào thật chậm, thật sâu. Lucy Gray bắt đầu ói mửa, và cậu ngoảnh mặt đi để kiểm soát dạ dày của mình.

Đội cứu thương đến, nâng Arachne lên cáng. Những người khác xem xét những ai bị thương do đạn lạc hoặc bị giẫm đạp dưới chân khán giả. Một người phụ nữ đến trước mặt cậu, hỏi cậu có bị thương không, đây có phải máu cậu không? Một khi đã xác nhận là không phải, họ cho cậu một cái khăn lau rồi đi mất.

Trong lúc chà lấy chà để vết máu, cậu tia thấy Sejanus đang quỳ gần vật tế đã chết. Cậu ta thò tay qua chấn song, và có vẻ như đang rắc một nắm màu trắng lên xác cô ta còn miệng thì lẩm nhẩm. Coriolanus chỉ kịp nhìn lướt qua trước khi một Trị an viên tới lôi Sejanus lùi lại. Lính Trị an giờ đã đổ bộ, lùa nốt những khán giả sót lại ra và dàn các vật tế đứng dọc phía trong cùng của chuồng, bắt họ đặt hai tay lên đầu. Định thần lại, Coriolanus cố khiến Lucy Gray chú ý đến mình, song mắt cô như đóng đinh xuống đất.

Một Trị an viên nắm lấy vai cậu đẩy về phía lối ra một cách tôn trọng nhưng không kém phần cương quyết. Cậu đành nối gót Festus ra lối đi chính. Họ dừng chân ở đài phun nước và cố gột bỏ máu được thêm tí nào hay tí ấy. Cả hai đều không biết phải nói gì. Arachne không phải đứa cậu quý mến gì lắm, nhưng vẫn luôn

thường trực trong cuộc đời cậu. Cùng nhau vui đùa thuở bé, cùng nhau dự tiệc sinh nhật, cùng nhau xếp hàng chờ phát chẩn, cùng nhau cắp sách tới trường. Nó đã mặc đồ đen từ đầu tới chân đến viếng mẹ cậu, và cậu đã chúc mừng lễ tốt nghiệp của anh trai nó mới năm vừa rồi. Thuộc tầng lớp giàu có trụ cột của Capitol, nó là người nhà. Và anh đâu nhất thiết phải quý mến người nhà của mình. Mối gắn kết ấy là lẽ đương nhiên.

“Mình đã không cứu được con nhỏ,” cậu cất lời. “Mình đã không cầm được máu.”

“Mình không nghĩ có ai lại cứu được. Ít nhất thì cậu đã cố rồi. Đó mới là điều quan trọng,” Festus an ủi cậu.

Clemensia tìm thấy hai người, toàn thân con nhỏ run rẩy hãi hùng, và cả bọn cùng nhau ra khỏi sở thú.

“Qua nhà mình đi,” Festus nói, nhưng khi đến nơi, cậu ta bất thần òa khóc. Họ bèn tiễn cậu ta vào thang máy và nói chúc ngủ ngon.

Mãi tới khi Coriolanus đưa Clemensia về nhà hai người họ mới nhớ ra bài tập Tiến sĩ Gaul giao cho. Bản dự thảo về việc gửi thức ăn vào trường đấu cho các vật tế cùng quyền đặt cược. “Chắc là bà ấy không lường trước được sự thể này đâu,” Clemensia nói. “Tối nay mình thật không làm bài nổi. Đến động não suy nghĩ mình cũng chịu thôi. Cậu biết mà, không có Arachne.”

Coriolanus đồng tình, nhưng trên đường về cậu nghĩ tới Tiến sĩ Gaul. Bà ta đích thị là típ người sẽ phạt họ vì trễ hạn, bất luận hoàn cảnh. Chắc cậu nên viết gì đó cho yên tâm vậy.

Leo mười hai tầng lầu lên đến nhà, cậu thấy Lão Bà Bà đang phẫn chí, vừa chì chiết nhiếc móc đám dân quận vừa giũ ra cái váy đen đẹp nhất cho đám tang của Arachne. Bà lao tới, vỗ hết ngực đến tay cậu, để chắc chắn cậu không sứt mẻ miếng nào. Tigris chỉ biết thút thít. “Chị không thể tin nổi Arachne chết rồi. Mới chiều nay chị còn thấy con bé ngoài chợ mua nho.”

Cậu dỗ dành hai người và hết lời trấn an họ rằng cậu vẫn bình an vô sự. “Chuyện ấy sẽ không tái diễn đâu ạ. Là tai nạn quái ác thôi. Và giờ thì an ninh nhất định sẽ được thắt chặt.”

Khi mọi sự lắng xuống, Coriolanus vào phòng, cởi bỏ bộ đồng phục nhuốm máu, và đi tới nhà tắm. Dưới làn nước nóng giãy từ vòi hoa sen, cậu kì cọ cho bằng sạch máu của Arachne. Trong khoảng một phút, cậu khóc nức lên tức tưởi đến nỗi lồng ngực đau nhói, nhưng rồi nín khóc, và cậu không rõ liệu đó là do cậu đau buồn trước cái chết của con nhỏ hay đang bất mãn vì những chông gai mình phải đương đầu. Có lẽ mỗi thứ một ít. Cậu khoác chiếc áo choàng tắm bằng lụa đã cũ của cha trước đây và hạ quyết tâm thử viết dự thảo một phen. Đằng nào cũng chẳng ngủ được khi tiếng lục bục ở cổ họng Arachne hãy còn mồn một bên tai thế này. Bao nhiêu phấn hoa hồng cũng không thể át đi âm thanh ấy. Vùi đầu vào bài tập giúp cậu trấn tĩnh lại, và cậu thích làm việc riêng rẽ hơn, không phải gạt bỏ ý kiến của mấy đứa bạn sao cho hòa hảo. Không bị ai quấy rầy, cậu soạn ra một bản dự thảo giản đơn mà chặt chẽ.

Ngẫm lại cuộc thảo luận trong lớp với Tiến sĩ Gaul và sự nhiệt tình của khán giả khi cho những vật tế đói khát ăn ở sở thú, cậu chú trọng vào yếu tố thức ăn. Chưa từng có tiền lệ trước đây,

những nhà tài trợ sẽ có thể mua vật phẩm - một miếng bánh mì, một khoanh pho mát - để gửi tới một vật tế nhất định bằng máy bay điều khiển từ xa. Một hội đồng sẽ được thành lập để thẩm định tính chất và giá trị của từng vật phẩm. Nhà tài trợ phải là công dân Capitol có uy tín và không liên quan trực tiếp tới Đấu trường. Điều này sẽ loại trừ Ban Tổ chức, người hướng dẫn, đội Trị an được cắt cử canh gác các vật tế, và mọi thành viên gia đình ruột thịt của các bên được nhắc đến phía trên. Còn về sáng kiến cá cược của cậu, cậu đề xuất một hội đồng thứ hai nhằm tạo ra một nhà cái cho phép người dân Capitol đặt cược vào người chiến thắng một cách hợp thức, tính tỉ lệ cược, và giám sát việc trả tiền thắng cược. Lợi nhuận thu được từ cả hai chương trình sẽ được chuyển để chi trả kinh phí của Đấu trường, vậy là về cơ bản chính phủ Panem sẽ không mất một đồng phí tổn.

Coriolanus cần mẫn làm việc tới tận lúc bình minh ngày thứ Sáu ló rạng. Khi những ánh ban mai chiếu qua ô cửa sổ, cậu đã mặc bộ đồng phục sạch, kẹp nách bản dự thảo, và ra khỏi nhà một cách im ắng nhất có thể.

Tiến sĩ Gaul kiêm nhiệm nhiều chức vụ nghiên cứu, quân sự và giảng dạy, nên cậu phải đoán mò xem bàn làm việc của bà ta nằm ở đâu. Sở dĩ đây là công chuyện Đấu trường Sinh tử, cậu bèn đi tới một tòa nhà đồ sộ được biết đến với cái tên Cấm thành, trụ sở của Bộ Chiến tranh. Đội Trị an đang trực gác không hề có ý định cho cậu vào khu vực an ninh tối mật, nhưng cam đoan là các trang dự thảo sẽ yên vị trên bàn làm việc của bà ta. Cậu đã làm hết sức rồi.

Khi cậu cuốc bộ ngược về đường Corso, chiếc màn hình vốn chỉ hiện dấu triện của Panem lúc sáng sớm lại đang trình chiếu sự việc đêm qua. Hết lần này tới lần khác người ta chiếu cảnh đứa vật tế rạch toác cổ Arachne, cậu chạy đến giúp, và loạt đạn giội xuống kẻ thủ ác. Lạ một nỗi là cậu cảm thấy dửng dưng trước cảnh tượng ấy, tựa hồ mọi xúc cảm dồn tụ trong lòng đã cuốn theo cơn nức nở ngắn ngủi dưới vòi hoa sen. Do phản ứng ban đầu của cậu trước cái chết của Arachne có đôi chút kém cỏi, cậu nhẹ cả người khi thấy máy quay chỉ ghi lại cảnh cậu nỗ lực cứu sống nó, những khoảnh khắc cậu hiện lên thật trượng nghĩa và đầy tinh thần trách nhiệm. Phải tinh ý thì mới thấy cậu đang run.

Cậu cực kỳ hả dạ khi chớp được một cảnh ngắn con nhỏ Livia Cardew lóp ngóp vượt biển người khi nghe tiếng súng nổ. Một lần nọ trong lớp tu từ học, nó đã suy diễn việc cậu không chiêm nghiệm được tầng ý tứ sâu xa của một bài thơ là do cậu quá vị kỷ. Bao nhiêu người không nói, Livia lại là đứa dám móc máy cậu kia đấy! Song một hành động hơn ngàn lời nói. Coriolanus là anh hùng tới ứng cứu, còn Livia chỉ nháo nhào lo thoát thân.

Đến khi cậu về tới nhà, Tigris và Lão Bà Bà đã phần nào hoàn hồn sau cú sốc trước cái chết của Arachne và đang tung hô cậu là anh hùng quốc dân, cậu liền xua tay song thật tâm thấy sướng rơn. Đáng ra cậu phải kiệt sức, nhưng lại thấy rộn rạo khắp người, và càng thêm phấn chấn trước thông báo rằng Học viện vẫn sẽ tổ chức học. Làm anh hùng ở nhà thì hơi bất cập; cậu cần một lượng khán giả lớn hơn.

Lót dạ bằng bữa sáng gồm khoai tây chiên và cốc sữa bơ lạnh ngắt, cậu liền tới Học viện trong dáng vẻ ủ dột cần có cho ngày

hôm nay. Vì cậu được biết đến là bạn của Arachne, và đã chứng minh điều đó bằng cách cố cứu mạng con nhỏ, coi bộ cậu đã được phong là chủ tang. Trên hành lang, những lời chia buồn tới tấp từ khắp nơi, cùng với những lời tán tụng nghĩa cử của cậu. Ai đó cho rằng cậu đã săn sóc nó như một người em gái, và dù cho cậu không hề làm thế, cậu cũng để kệ. Đâu cần bất kính với người đã khuất làm gì.

Trên cương vị Hiệu trưởng Học viện, đáng lẽ Highbottom phải làm chủ tọa buổi tập trung toàn trường, thế nhưng lại chẳng thấy mặt mũi ông ta đâu. Thay vào đó lại là cô Satyria nói về Arachne bằng những mỹ từ hoa lệ: nào bản lĩnh can trường, nào tính cách bộc trực, nào khiếu hài hước. Toàn những điều, Coriolanus nhủ thầm trong khi chấm chấm hai mắt, rõ là chướng tai gai mắt ở con nhỏ và rốt cuộc đã dẫn tới cái chết của nó. Giáo sư Sickle cầm lấy micro và tuyên dương cậu, lẫn Festus nhưng ít hơn, vì sự ứng biến của họ trước một người đồng đội đã ngã xuống. Hippocrata Lunt, vị cố vấn trường, mời bất kỳ ai gặp khó khăn trong việc xử lý cảm xúc đau buồn hãy ghé văn phòng của mình, đặc biệt là những ca có hành vi bạo lực bột phát với bản thân hay người khác. Cô Satyria trở lại và thông báo tang lễ chính thức của Arachne sẽ được cử hành vào ngày hôm sau, và toàn thể khối học sinh sẽ tham dự tưởng niệm con nhỏ. Đám tang sẽ được phát sóng trực tiếp toàn Panem, vậy nên các học sinh được khuyến khích ăn mặc và cư xử sao cho ra dáng thanh niên Capitol. Sau đó họ có thể giao lưu, tưởng nhớ bạn mình và an ủi người khác trước sự ra đi của con nhỏ. Hết giờ nghỉ trưa sẽ học như bình thường.

Sau bữa xa lát cá õng nước ăn kèm bánh mì nướng, nhóm người hướng dẫn có lịch họp một lần nữa với Giáo sư Demigloss,

dù không ai thực sự muốn đi. Đã vậy việc đầu tiên ông làm là phát danh sách người hướng dẫn đã bổ sung thêm tên các vật tế, rồi dặn, "Để tiện cho các trò theo dõi tiến trình của mình trong Đấu trường."

ĐẤU TRƯỜNG SINH TỬ LẦN THỨ 10

BẢNG PHÂN CÔNG NGƯỜI HƯỚNG DẪN

QUẬN 1	Nam (Facet)	Livia Cardew
	Nữ (Velvereen)	Palmyra Monty
QUẬN 2	Nam (Marcus)	Sejanus Plinth
	Nữ (Sabyn)	Florus Friend
QUẬN 3	Nam (Circ)	Io Jasper
	Nữ (Teslee)	Urban Canville
QUẬN 4	Nam (Mizzen)	Persephone Price
	Nữ (Coral)	Festus Creed
QUẬN 5	Nam (Hy)	Dennis Fling
	Nữ (Sol)	Iphigenia Moss
QUẬN 6	Nam (Otto)	Apollo Ring
	Nữ (Ginnee)	Diana Ring
QUẬN 7	Nam (Treech)	Vipsania Sickle
	Nữ (Lamina)	Pliny Harrington
QUẬN 8	Nam (Bobbin)	Juno Phipps
	Nữ (Wovey)	Hilarius Heavensbee

QUẬN 9	Nam (Panlo)	Gaius Breen
	Nữ (Sheaf)	Androcles Anderson
QUẬN 10	Nam (Tanner)	Domitia Whimsiwick
	Nữ (Brandy)	Arachne Crane
QUẬN 11	Nam (Reaper)	Clemensia Dovecote
	Nữ (Dill)	Felix Ravinstill
QUẬN 12	Nam (Jessup)	Lysistrata Vickers
	Nữ (Lucy Gray)	Coriolanus Snow

Coriolanus, cùng vài người xung quanh, liền tự động gạch tên đứa con gái Quận 10. Nhưng rồi sao? Gạch luôn tên Arachne cũng hợp lý thôi, nhưng mà cảm giác cứ khang khác. Ngòi bút của cậu phân vân bên trên tên con nhỏ và rồi tạm thời để yên. Gạch toẹt nó khỏi danh sách như thế xem chừng cạn tình cạn nghĩa quá.

Vào giờ được tầm mười phút, văn phòng gửi lời nhắn yêu cầu cậu và Clemensia ra khỏi lớp và lập tức trình diện tại Cấm thành. Chỉ có thể là để phản hồi về bản dự thảo của cậu, và Coriolanus cảm thấy nửa háo hức nửa thắc thỏm. Tiến sĩ Gaul có thích nó không? Hay là ghét nó? Chuyện này là sao?

Do trước đó cậu chẳng đả động gì đến bản dự thảo với con nhỏ, Clemensia rất bực bội. “Không thể tin nổi cậu lại viết dự thảo trong khi xác Arachne hãy còn ấm! Mình đã khóc cả đêm.” Cặp mắt sưng húp của con nhỏ đã minh chứng cho điều đó.

“Chậc, thì mình cũng có ngủ được tẹo nào đâu,” Coriolanus cự nự. “Bạn ấy chết trong tay mình như thế. Phải làm việc thì mình mới không rồ lên.”

“Mình biết. Mình biết chứ. Mỗi người có một cách chống chọi với nỗi buồn khác nhau. Mình không có ý đó.” Nó thở hắt ra. “Nào, mình là đồng tác giả của cái gì đây?”

Coriolanus nói sơ qua thật nhanh, nhưng con nhỏ coi bộ vẫn khó đăm đăm. “Mình xin lỗi, mình đã định nói với cậu rồi. Cũng khá cơ bản thôi, và một số phần ta đã thảo luận nhóm. Nghe này, tuần này mình đã bị hạ hạnh kiểm một lần - mình không thể để điểm số cũng sụt giảm theo được.”

“Bét ra cậu cũng ghi tên mình vào chứ? Mình không muốn trông như đứa nhu nhược không gánh nổi phần việc của bản thân,” nó bảo.

“Mình chẳng ghi tên ai cả. Đây giống bài của cả lớp hơn.” Coriolanus bực tức vung tay. “Thiệt tình, Clemmie, mình cứ nghĩ mình đang giúp cậu cơ đấy!”

“Được rồi, được rồi,” nó nói, đã nguôi nguôi. “Chắc là mình nợ cậu thật. Có điều phải chi mình được đọc qua. Nhỡ bà ấy mà hạch hỏi thì nhớ yểm trợ cho mình nhé.”

“Cậu thừa biết mình sẽ làm vậy mà. Có khi bà ấy ghét nó cũng nên,” cậu nói. “Ý mình là, mình tự thấy nó cũng khá chặt chẽ, nhưng bà ấy thì chẳng biết đằng nào mà lần.”

“Công nhận,” Clemensia đồng ý. “Cậu nghĩ bây giờ liệu còn tổ chức Đấu trường Sinh tử nữa không?”

Cậu chưa tính tới chuyện ấy. “Chẳng biết nữa. Chuyện xảy đến với Arachne, lại còn tang lễ… Có tổ chức cũng sẽ lùi lịch, mình cho là vậy. Mình biết dù sao cậu cũng không thích Đấu trường.”

“Cậu thì có à? Thực ra thì, thử hỏi ai mà thích nổi?” Clemensia hỏi.

“Có khi người ta sẽ cứ vậy mà gửi trả các vật tế về quê thôi.” Nghĩ tới Lucy Gray thì ý này không hẳn là dở. Cậu tự hỏi hệ quả từ cái chết của Arachne đang ảnh hưởng đến cô thế nào. Có phải tất cả các vật tế đang bị trừng trị? Liệu người ta có cho cậu gặp cô?

“Phải, hoặc biến họ thành người Avox, hay gì đó,” Clemensia nói. “Tệ thật đấy, nhưng sao bằng trường đấu. Ý mình là, mình thà sống mà không có lưỡi còn hơn về chầu trời, cậu thì sao?”

“Mình cũng thế, cơ mà không chắc vật tế của mình cũng vậy,” Coriolanus nói. “Không có lưỡi thì còn hát được không nhỉ?”

“Chẳng biết nữa. Chắc ngâm nga thì được,” Hai người đã đến cổng Cấm thành. “Hồi nhỏ nơi này làm mình phát ớn.”

“Giờ mình vẫn thấy ớn đây này,” Coriolanus đáp, làm con nhỏ bật cười.

Ở trạm gác Trị an, họ được quét võng mạc và đối soát với hồ sơ dữ liệu của Capitol. Cặp sách bị lấy đi và một cảnh vệ dẫn họ đi hết một hành lang dài xám ngoét vào chiếc thang máy đâm thẳng xuống ít nhất hai mươi lăm tầng lầu. Coriolanus chưa từng đi xuống lòng đất sâu như vậy và, bất ngờ thay, cậu thấy thích. Có yêu căn hộ tầng thượng của nhà Snow cách mấy, cậu vẫn thấy thật dễ bị tổn thương trong cảnh bom rơi lúc chiến tranh. Còn tại đây, dường như cậu bất khả xâm phạm.

Cửa thang máy mở ra, và họ bước vào một phòng thí nghiệm lộ thiên khổng lồ. Hàng dãy bàn nghiên cứu, bao nhiêu thứ máy móc

lạ lẫm, và những chiếc chuồng bằng kính kéo dài tít tắp. Coriolanus quay sang người cảnh vệ, nhưng chị ta đã đóng cửa và bỏ lại hai người mà không hướng dẫn gì thêm. “Đi chứ?” cậu hỏi Clemensia.

Họ thận trọng bước vào phòng. “Mình có linh cảm cực tệ là mình sẽ đánh vỡ gì đó,” con nhỏ thì thào.

Họ bước dọc một dãy chuồng kính cao bốn mét rưỡi. Bên trong, một bầy thú tạp nham, vài con quen thuộc, một số đã bị biến đổi tới độ không dễ chỉ mặt đặt tên, lang thang vô mục đích và thở phì phò và nằm phủ phục lồ lộ vẻ cáu kỉnh. Những cái răng nanh, móng vuốt và chân chèo quá cỡ cào lên mặt kính lúc họ ngang qua.

Một anh thanh niên mặc áo choàng phòng thí nghiệm ra đón họ và dẫn vào khu chuồng bò sát. Ở đó họ thấy Tiến sĩ Gaul, đang ghé mắt nhòm vào một cái bể to đoành lúc nhúc dễ đến hàng trăm con rắn. Chúng rực lên một cách nhân tạo, da chúng cơ hồ phát sáng trong đủ các sắc độ hồng, vàng, và xanh neon. Không dài quá một cái thước kẻ và cũng chẳng nhỉnh hơn cái bút chì là bao, chúng vặn vẹo xoắn xuýt vào nhau thành một tấm thảm cổ quái phủ kín đáy bể.

“A, các trò đây rồi,” Tiến sĩ Gaul nói với nụ cười tươi rói. “Chào mấy đứa nhỏ của ta một câu đi nào.”

“Xin chào,” Coriolanus nói, sát mặt vào tấm kính để nhìn cái ụ rắn đang quằn quại. Chúng làm cậu nhớ tới thứ gì đó, nhưng cậu chẳng tài nào nghĩ ra.

“Màu sắc thế này có công dụng gì không ạ?” Clemensia thắc mắc.

“Cái gì cũng có công dụng hoặc chẳng để làm gì sất, tùy thuộc vào thế giới quan của trò,” Tiến sĩ Gaul đáp. “Nhắc mới nhớ bản dự thảo của các trò. Ta rất thích. Ai là người viết vậy? Chỉ hai trò thôi à? Hay người bạn hỗn hào của các trò cũng đóng góp được chút đỉnh trước khi bị cắt cổ?”

Clemensia mím môi, mếch lòng, nhưng rồi Coriolanus thấy mặt nó đanh lại. Con nhỏ sẽ không để bị đè đầu cưỡi cổ. “Cả lớp đều tham gia thảo luận ạ.”

“Và tối hôm qua Arachne cũng định giúp soạn lại, nhưng rồi… như cô nói,” cậu thêm vào.

“Tuy thế hai trò vẫn xúc tiến, phải vậy không?” Tiến sĩ Gaul hỏi.

“Phải ạ,” Clemensia đáp. “Chúng em làm bài trong thư viện, và em in bài ở nhà đêm qua. Rồi em đưa cho Coriolanus để sáng nay bạn ấy có thể mang nộp. Như đã được giao.”

Tiến sĩ Gaul cật vấn Coriolanus. “Chuyện có phải vậy không?”

Coriolanus cảm thấy bị chiếu tướng. “Em có nộp bài sáng nay, đúng vậy. À thì, chỉ cho đội Trị an đang trực gác thôi ạ; em không được phép vào,” cậu quanh co. Câu hỏi này có gì đó là lạ. “Như vậy không ổn ạ?”

“Ta chỉ muốn chắc chắn cả hai trò đều nhúng tay vào thôi,” Tiến sĩ Gaul đáp.

“Em có thể chỉ cho cô những phần cả nhóm đã hội ý và chúng được khai triển ra sao trong dự thảo,” cậu đề nghị.

“Được. Làm đi. Hai trò có mang theo bản sao không?” bà ta hỏi.

Clemensia phấp phỏng nhìn Coriolanus. “Dạ không ạ,” cậu đáp. Cậu không lấy gì làm thích thú khi Clemensia đùn hết việc cho mình, còn chính nó thì run như cầy sấy không giúp viết bài được. Chưa kể nó còn là một trong những kỳ phùng địch thủ của cậu trong cuộc tranh đua giải thưởng của Học viện nữa chứ. “Còn cậu?”

“Người ta thu cặp sách của bọn em rồi.” Clemensia quay sang Tiến sĩ Gaul. “Hay ta dùng bản bọn em nộp cho cô được không ạ?”

“Chà, được chứ. Nhưng trợ lý của ta đã dùng nó để lót chính cái bể này lúc ta ăn trưa mất rồi,” bà ta vừa nói vừa cười hềnh hệch.

Coriolanus nhìn đăm đăm đống rắn uốn éo, lưỡi chúng cứ lập lòe vào ra. Hẳn rồi, cậu có thể thấy mấy câu từ trong bản dự thảo của mình lấp ló giữa đám lùng nhùng.

“Hay là hai trò lấy nó ra đi?” Tiến sĩ Gaul gợi ý.

Cảm tưởng như đánh đố ấy. Một trò đánh đố quái gở đậm chất Tiến sĩ Gaul, nhưng kể cả vậy. Và có vẻ được ủ mưu từ trước, song cậu không đoán được là nhằm mục đích gì. Cậu liếc Clemensia và cố nhớ xem nó có sợ rắn không, nhưng đến chính mình cậu còn chẳng rõ. Phòng thí nghiệm ở trường không có rắn rết gì cả.

Con nhỏ nở một nụ cười gượng ép với Tiến sĩ Gaul. “Dĩ nhiên rồi ạ. Chỉ cần với qua cửa sập phía trên cùng thôi phải không ạ?”

Tiến sĩ Gaul lột cả tấm che bể ra. “Ồ, không, phải thoải mái rộng rãi chứ. Trò Snow? Sao trò không làm trước nhỉ?”

Coriolanus chậm chạp thò tay vào, cảm nhận sự ấm áp của không khí được ủ nóng.

“Đúng rồi. Nhẹ tay thôi. Đừng đánh động chúng,” Tiến sĩ Gaul chỉ dẫn.

Cậu bèn luồn mấy ngón tay xuống một cạnh giấy của bản dự thảo và chầm chậm lôi nó ra từ bên dưới lũ rắn. Chúng ụn thành một đống nhưng không có vẻ gì là thấy phiền toái. “Mình không nghĩ chúng có nhận thấy mình nữa kìa,” cậu bảo Clemensia, nhìn mặt con nhỏ hơi tái.

“Thế thì, mình tới đây.” Nói rồi nó thò tay vào bể.

“Thị giác của chúng không được tốt lắm, và thính giác còn kém hơn,” Tiến sĩ Gaul nói. “Nhưng chúng biết là có người. Loài rắn có thể đánh hơi thấy các trò bằng lưỡi, những con mút này còn nhạy hơn nhiều.”

Clemensia dùng móng tay khều trang giấy và nhấc lên. Đám rắn cựa quậy.

“Nếu các trò là người quen, nếu chúng có mối liên hệ dễ chịu với mùi của các trò - thí dụ, một cái bể ấm áp - chúng sẽ lờ các trò đi. Một mùi hương mới, một mùi lạ, có thể là mối đe dọa,” Tiến sĩ Gaul nói. “Trò phải tự lo lấy rồi, cô bé.”

Coriolanus chỉ vừa mới xâu chuỗi mọi chuyện thì thấy vẻ mặt thảng thốt của Clemensia. Con nhỏ giật tay khỏi bể, nhưng không nhanh bằng sáu con rắn màu neon cắm phập nanh vào da thịt nó.

8

Clemensia rú lên một tiếng sởn tóc gáy, vung tay điên cuồng giũ lũ rắn ra. Từ những vết răng đâm bé xíu phòi ra một chất có màu neon như da chúng. Thứ mủ hồng, vàng và xanh rực nhểu xuống những ngón tay.

Các trợ lý phòng thí nghiệm mặc áo choàng trắng liền có mặt. Hai người ghìm Clemensia xuống sàn trong lúc người thứ ba chích cho nó thứ chất lỏng đen ngòm đựng trong một ống tiêm dưới da trông thấy gớm. Môi con nhỏ tái ngắt rồi trắng bệch trước khi nó ngất đi. Mấy người trợ lý đặt nó lên cáng khiêng đi mất.

Coriolanus dợm bước theo, nhưng Tiến sĩ Gaul lên tiếng ngăn cậu lại. “Trò thì không, trò Snow. Trò ở lại đây.”

“Nhưng em… Bạn ấy…” cậu lắp bắp. “Bạn ấy sẽ chết sao ạ?”

“Biết đâu được đấy,” Tiến sĩ Gaul nói. Bà ta nhúng một bàn tay vào bể, mấy ngón tay xương xẩu nhẹ nhàng vuốt ve lũ thú cưng. “Rõ ràng là mùi của trò ấy không có trên tờ giấy. Tức là trò tự mình viết bản dự thảo hửm?”

“Dạ phải.” Nói dối chẳng ích gì. Sự lươn lẹo có lẽ đã lấy mạng Clemensia. Rõ như ban ngày là cậu đang đương đầu với một kẻ

mất trí cần phải được đối đãi hết sức cẩn trọng.

“Tốt. Cuối cùng cũng có sự thật. Ta không ưa gì hạng trí trá. Những lời dối trá có là gì ngoài nỗ lực lấp liếm sự yếu đuối đâu? Nếu còn thấy cái tật ấy ở trò một lần nữa, ta sẽ loại trò ngay. Hiệu trưởng Highbottom mà quở phạt trò vì điều đó, ta cũng không cản đâu. Rõ chưa?” Bà ta quấn một con rắn hồng quanh cườm tay tựa cái vòng trang sức và cơ hồ đang chiêm ngưỡng nó.

“Vô cùng rõ ạ,” Coriolanus thưa.

“Hay lắm, bản dự thảo của trò ấy,” bà ta nói. “Rất rành mạch và dễ tiến hành. Ta sẽ chuyển qua cho đội ngũ của ta xét duyệt và triển khai khâu đầu tiên.”

“Vâng ạ,” Coriolanus nói, sợ phải nói nhiều hơn câu trả lời nhạt nhẽo nhất, khi những sinh vật chết người tuân lời bà ta một phép đang bủa vây.

Tiến sĩ Gaul cười. “Ồ, về nhà đi. Hoặc đi thăm bạn của trò nếu trò ấy vẫn còn đó để mà thăm. Đến bữa bánh quy giòn chấm sữa của ta rồi.”

Coriolanus sấp ngửa ra về, đâm sầm vào một bể thằn lằn khiến chúng nháo nhác hết cả. Cậu rẽ nhầm, rồi nhầm thêm một lần nữa, và thấy mình đang ở một khu vực ma quái của phòng thí nghiệm, nơi chuồng kính nhốt những con người được cấy ghép bộ phận động vật vào cơ thể. Những khoang lông vũ be bé quanh cổ; móng vuốt, hay thậm chí xúc tu, thế chỗ cho ngón tay; và thứ gì đó - mang cá chăng? - gắn vào ngực. Sự xuất hiện của cậu làm họ giật mình, và khi một vài người há miệng cầu xin cậu, cậu mới vỡ lẽ họ là người Avox. Tiếng van vỉ của họ cứ âm vang và cậu

thoáng thấy một con chim nhỏ màu đen đậu phía trên. Cái tên *húng nhây* lóe lên trong đầu cậu. Một chương sơ lược của môn kỹ thuật gien. Một thử nghiệm bị phá sản, một loài chim có thể nhắc lại lời nói của con người, từng là công cụ tình báo cho đến khi phiến quân phát giác ra chức năng của chúng và thả chúng về mang theo thông tin sai lệch. Giờ đây thứ sinh vật vô dụng ấy đang tạo ra một buồng dội âm đầy những tiếng than khóc thương tâm của đám người Avox.

Cuối cùng, một người phụ nữ mặc áo choàng phòng thí nghiệm và đeo cặp kính màu hồng to đùng ngã ngửa chặn cậu lại mà nạt nộ vì dám quấy nhiễu lũ chim, và điệu cậu ra thang máy. Trong lúc đứng chờ, một chiếc máy quay an ninh soi xuống và cậu liền vuốt lấy vuốt để cho phẳng tờ dự thảo nhàu nhĩ duy nhất mình trót vò nát. Đội Trị an đón cậu ở phía trên, trả lại cặp sách của cậu lẫn của Clemensia, và dẫn cậu ra khỏi Cấm thành.

Coriolanus đi xuống đường và vòng qua được góc phố thì chân nhũn ra như chi chi và cậu sụm xuống lề đường. Nắng làm hai mắt cậu nhức nhối, và cậu thở không ra hơi. Sức cùng lực kiệt, đêm qua lại chẳng được ngủ nghê gì, song người cậu rần rần dòng adrenaline. Chuyện vừa rồi là sao chứ? Clemensia chết rồi ư? Cậu còn chưa chấp nhận được kết cục thảm khốc của Arachne, mà giờ còn thế này nữa. Có khác gì Đấu trường Sinh tử đâu. Chẳng qua họ không phải dân quận. Capitol đáng lý ra phải bảo vệ họ kia mà. Cậu nghĩ tới lúc Sejanus nói với Tiến sĩ Gaul sứ mệnh của chính phủ là bảo vệ tất cả mọi người, gồm cả những ai sống ở quận, nhưng cậu vẫn không chắc làm sao chuyện đó lại có thể trong khi thực tế là hai phe gần đây hãy còn đối địch nhau. Song hẳn nhiên một đứa trẻ nhà Snow phải là ưu tiên hàng đầu chứ.

Vậy mà cậu sẽ mất mạng như chơi nếu như người viết bản dự thảo là Clemensia chứ không phải cậu. Cậu vùi đầu vào hai bàn tay, lòng vừa rối như tơ vò, vừa phẫn nộ, và hơn hết thảy là kinh sợ. Kinh sợ Tiến sĩ Gaul. Kinh sợ Capitol. Kinh sợ tất cả. Nếu những người có trách nhiệm bảo vệ anh lại coi tính mạng anh như cỏ rác như thế... anh sẽ sống sót bằng cách nào đây? Không phải bằng cách tin tưởng họ, chắc chắn rồi. Và nếu như anh không thể tin họ, vậy thì tin ai? Cược vào kèo nào cũng hỏng.

Coriolanus quặn lòng khi nhớ lại cảnh nanh rắn cắm phập vào da thịt. Clemmie tội nghiệp, có khi nào nó chết thật rồi không? Lại còn theo cái cách ghê rợn như vậy nữa. Nhỡ thế thật thì là lỗi của cậu ư? Vì đã không tố cáo con nhỏ tội nói dối. Một lỗi vi phạm xem chừng nhỏ nhặt, nhưng liệu Tiến sĩ Gaul có đổ vấy lên đầu cậu vì bao che cho nó không? Rủi nó chết thật, cậu có thể gặp đủ thứ chuyện lôi thôi.

Đồ rằng trong trường hợp khẩn cấp, người ta sẽ được đưa đến Bệnh viện Capitol gần đó, cậu bèn chạy về hướng ấy. Trong sảnh lễ tân mát lạnh, cậu dò biển chỉ dẫn tới phòng cấp cứu. Cửa tự động vừa trượt mở, cậu liền nghe thấy tiếng Clemensia gào thét, y hệt lúc bị rắn cắn. Thôi thì ít ra con nhỏ vẫn còn sống. Cậu lúng búng câu gì đó với người y tá ở quầy, và bà đủ hiểu để mà bảo cậu ngồi xuống vừa đúng lúc một cơn váng đầu ập tới. Hẳn bộ dạng cậu phải bơ phờ ghê lắm, vì bà đã mang cho cậu hai gói bánh quy dinh dưỡng cùng một ly nước chanh ngọt có ga, cậu cố nhấp môi nhưng rốt cuộc lại tu ừng ực, tha thiết muốn thêm ly thứ hai. Nạp đường vào làm cậu thấy hồi lại đôi chút, dẫu không đủ để ăn thử bánh quy, nên cậu đút túi hai gói bánh. Đến lúc bác sĩ điều trị bước ra từ phòng bên trong, cậu gần như đã làm chủ được

bản thân. Vị bác sĩ trấn an cậu. Trước đây họ đã từng chữa trị cho những ca tai nạn trong phòng thí nghiệm rồi. Thuốc giải độc đã được tiêm cấp tốc, chắc chắn Clemensia sẽ qua khỏi, cho dù có thể sẽ có tổn thương về thần kinh. Con nhỏ sẽ nằm viện cho tới khi họ đảm bảo nó đã ổn định. Vài ngày tới cậu quay lại, nó có lẽ sẽ sẵn sàng đón khách vào thăm nom.

Coriolanus cảm ơn ông bác sĩ, gửi lại cặp sách của bạn, và đồng ý khi ông ta gợi ý rằng tốt nhất là cậu nên về nhà. Khi trở ra, cậu trông thấy cha mẹ Clemensia hộc tốc chạy về phía mình và kịp núp sau cánh cửa. Cậu không rõ người ta đã nói những gì với nhà Dovecote, nhưng lúc này cậu chẳng thiết chuyện trò với họ, đặc biệt là trước khi vạch ra câu chuyện của mình.

Không có một câu chuyện hợp tình hợp lý, nhất là một câu chuyện miễn trừ cho cậu mọi trách nhiệm liên đới tới tình trạng hiện tại của con nhỏ, giờ cậu về trường không được mà về nhà cũng chẳng xong.

Phải sớm nhất là tới bữa tối Tigris mới có mặt ở nhà, còn Lão Bà Bà sẽ phát khiếp vì tình cảnh của cậu. Lạ lùng thay, cậu nhận ra người duy nhất mình muốn chuyện trò cùng là Lucy Gray, cô vừa thông minh lại không có tật bép xép.

Đôi chân đưa cậu tới sở thú trước khi cậu kịp cân nhắc kỹ những trở ngại mình sẽ gặp phải ở đó. Hai Trị an viên được vũ trang hạng khủng đang canh gác cổng chính, cùng mấy người nữa lượn lờ phía sau. Mới đầu họ khoát tay xua cậu đi; cấp trên đã lệnh không cho phép khách tham quan sở thú. Nhưng Coriolanus liền viện đến chiêu bài người hướng dẫn, và khi ấy một vài người trong số họ nhận ra cậu chính là người đã cố gắng cứu Arachne.

Cái danh của cậu là đủ để thuyết phục họ linh động. Người lính Trị an thưa chuyện trực tiếp với Tiến sĩ Gaul, và dù đang đứng cách vài thước Coriolanus vẫn nghe thấy tiếng cười khằng khặc đặc trưng của bà ta phóng ra từ điện thoại. Cậu được phép vào cùng một Trị an viên, nhưng chỉ trong một lát.

Rác rến từ đám người tháo chạy hãy còn ngập ngụa khắp lối đi dẫn tới chuồng khỉ. Hàng chục con chuột chạy quanh, nhá những thứ đồ bị vứt lại, từ mẩu thức ăn thiu thối tới giày dép bị tuột mất trong cơn hoảng loạn. Mặt trời đã lên cao, nhưng mấy con gấu mèo vẫn không thôi sục sạo, những bàn tay bé tí thành thục bốc bải những mẩu đầu thừa đuôi thẹo. Có con nhai rau ráu một con chuột chết, cảnh báo những con còn lại khôn hồn thì né xa ra.

"Không phải sở thú mà tôi hằng nhớ," người Trị an viên nói. "Rặt những đứa trẻ bị nhốt trong chuồng và lũ sâu bọ gặm nhấm lộng hành."

Đây đó dọc đường đi, Coriolanus thấy những cái hộp nhỏ đựng thứ bột trắng nhét dưới những tảng đá hoặc gài sát tường. Cậu liền nhớ tới loại thuốc độc Capitol đã sử dụng trong kỳ vây hãm - thời lương thực thì ít ỏi mà chuột bọ thì vô số kể. Con người, đặc biệt là những người đã chết, trở thành khẩu phần ăn hằng ngày của chúng. Lúc cùng quẫn nhất, cố nhiên, con người cũng xơi luôn đồng loại của mình. Chẳng có tư cách gì mà tỏ ra thượng đẳng hơn loài chuột.

"Đó là bả chuột ạ?" cậu hỏi người Trị an viên.

"Ừ, hôm nay người ta thử áp dụng loại mới. Nhưng bọn chuột này khôn lanh quá, còn chẳng lại gần." Ông ta nhún vai. "Họ cho

bọn tôi dùng thứ này đây."

Trong chuồng, những vật tế, tay chân lại đeo xích, nem nép vào tường hoặc cố thủ đằng sau những mô đá, tựa hồ đang che chắn cho bản thân hết sức có thể.

"Cậu liệu mà giữ khoảng cách đấy," người Trị an viên dặn dò. "Vật tế của cậu không có vẻ gì là mối nguy hại, nhưng đời ai biết được chữ ngờ? Chưa biết chừng một đứa khác lại xông vào tấn công cậu. Cậu phải đứng xa ra ở chỗ chúng không xớ rớ được vào ấy."

Coriolanus gật đầu và đi tới phiến đá thường lệ nhưng đứng đằng sau. Cậu đâu cảm thấy bị uy hiếp bởi những vật tế - họ xếp cuối trong những vấn đề của cậu - có điều cậu không muốn cho Hiệu trưởng Highbottom thêm cớ phạt mình.

Thoạt đầu cậu không xác định được vị trí của Lucy Gray. Đoạn cậu chạm mắt Jessup, cậu ta đang ngồi tựa lưng vào tường, tay đang cầm hình như là chiếc khăn tay nhà Snow áp vào cổ. Jessup khẽ lay người kế bên, và Lucy Gray giật nẩy mình ngồi thẳng dậy.

Trong tích tắc cô có vẻ rối loạn. Thấy Coriolanus, cô liền dụi mắt cho tỉnh ngủ và lấy ngón tay chải mái tóc buông xõa ra sau. Cô lảo đảo nhổm người dậy, và đưa tay ra bám vào cánh tay Jessup. Vẫn chưa vững, cô cất bước từ bên kia chuồng đến chỗ cậu, dây xích lê lết kéo theo. Có phải là do trời nóng? Sang chấn từ vụ cắt cổ? Cái đói chăng? Tại Capitol không nuôi ăn các vật tế, cô đã không có gì bỏ bụng kể từ vụ sát hại Arachne, khi cô nôn thốc nôn tháo chỗ đồ ăn quý báu nhận được từ đám đông, và có lẽ cả món pudding bánh mì của cậu và trái táo ban sáng nữa. Vậy là ngót nghét năm ngày ròng cô chỉ có cái bánh mì kẹp thịt và một

quả mận cầm hơi. Cậu sẽ phải nghĩ cách kiếm thêm thức ăn cho cô, dẫu chỉ là xúp bắp cải.

Khi cô băng qua cái hào cạn nước, cậu đưa tay lên cảnh báo. "Tôi xin lỗi, chúng ta không thể đến gần nhau."

Lucy Gray dừng lại cách rào chắn vài mét. "Anh vào được đây cũng là bất ngờ lắm rồi." Cổ họng cô, làn da cô, mái tóc cô - tất thảy dường như khô nẻ dưới ánh mặt trời chiều nóng bỏng. Trên cánh tay cô một vết bầm nặng mà tối hôm trước không hề có. Kẻ nào đánh cô? Một vật tế khác, hay là cảnh vệ?

"Tôi không có ý đánh thức cô," cậu nói.

Cô nhún vai. "Không sao. Jessup và tôi thay phiên nhau ngủ. Chuột Capitol khoái thịt người lắm."

"Lũ chuột nhăm nhe ăn cô ư?" Coriolanus hỏi lại, ý nghĩ ấy làm cậu ghê tởm.

"Chậc, con gì đó đã cắn vào cổ Jessup đêm đầu tiên chúng tôi ở đây. Tối quá nên không thấy rõ, nhưng anh ấy có nhắc tới lông lá. Còn đêm qua, lại có con bò qua chân tôi." Cô ra dấu về hộp bột trắng cạnh song sắt. "Thứ đó chẳng nhằm nhò gì đâu."

Coriolanus hình dung ra viễn cảnh khủng khiếp có cô nằm chết bên dưới một đàn chuột. Và thế là chút sức kháng cự cuối cùng trong cậu tắt ngấm, và nỗi tuyệt vọng nuốt chửng cậu. Vì cô. Vì chính cậu. Vì cả hai người họ. "Ôi, Lucy Gray. Tôi rất xin lỗi. Tôi thực lòng xin lỗi vì tất cả chuyện này."

"Đâu phải lỗi của anh," cô nói.

“Hẳn là cô căm ghét tôi lắm. Cô nên thế. Đến tôi còn căm ghét bản thân mình nữa là,” cậu nói.

“Tôi không ghét anh. Đấu trường Sinh tử đâu phải do anh nghĩ ra,” cô đáp.

“Nhưng tôi đang nhúng tay vào. Tôi đang tiếp tay cho nó!” Cậu cúi gằm mặt tủi hổ. “Tôi nên làm theo Sejanus và chí ít cố từ bỏ.”

“Không, đừng! Làm ơn đừng. Đừng bỏ mặc tôi trải qua chuyện này một mình!” Cô bước một bước về phía cậu và suýt chút nữa thì lả đi. Tay cô bám được vào chấn song, và cô khuỵu xuống đất.

Bỏ ngoài tai lời cảnh báo của người cảnh vệ, cậu hấp tấp bước qua phiến đá và khom gối ở phía bên kia song sắt. “Cô có ổn không?” Cô gục gặc đầu, nhưng trông chẳng hề ổn. Cậu những muốn kể cho cô về phen hú vía với lũ rắn và vố cận kề cửa tử của Clemensia. Cậu những mong xin cô lời khuyên, nhưng tất cả đều hóa vụn vặt so với tình cảnh của cô lúc này. Cậu nhớ ra chỗ bánh quy được y tá cho và moi ra hai gói bánh vỡ vụn từ trong túi. “Tôi mang cho cô mấy thứ này. Không nhiều nhặn gì, nhưng rất bổ dưỡng đấy.”

Nghe ngu xuẩn thế không biết. Làm sao giá trị dinh dưỡng lại có nghĩa lý gì với cô được? Cậu ngộ ra mình chỉ đang nhại lại lời các thầy cô giáo đã nói thời chiến tranh, khi mà một trong những động lực tới trường là bữa quà miễn phí được chính phủ cấp phát cho. Những thứ bở bồng bộc và nhạt thếch, chiêu thêm hớp nước cho xuôi là tất cả những gì một vài đứa trẻ ăn lót dạ trong một ngày. Cậu vẫn nhớ những bàn tay nhỏ xíu như những cái kẹp móc xé toạc giấy gói lẫn tiếng nhai rồm rộp đầy khẩn thiết theo sau.

Lucy Gray lập tức bóc một gói và nhét một trong hai cái bánh vào miệng, trệu trạo nhai nuốt thứ khô khốc ấy. Cô ấn một tay lên bụng, thở hắt ra, và ăn cái thứ hai từ tốn hơn. Được ăn dường như khiến cô tập trung, và giọng cô nghe đã bình tĩnh hơn.

"Cảm ơn nhé," cô nói. "Khá hơn rồi."

"Ăn nốt mấy cái kia đi," cậu giục, hất cằm sang gói bánh thứ hai.

Cô lắc đầu. "Không. Tôi sẽ phần Jessup. Giờ anh ấy là đồng minh của tôi."

"Đồng minh ấy à?" Coriolanus ngẩn tò te. Trong Đấu trường mà đồng với chả minh gì được?

"Ừ đấy. Vật tế Quận 12 sẽ đồng cam cộng khổ," Lucy Gray đáp. "Anh ấy không phải ngôi sao sáng nhất chòm Bắc Đẩu, cơ mà ảnh khỏe như vâm vậy."

Hai cái bánh quy giòn xem chừng là một cái giá rẻ bèo để đổi lấy sự bảo kê của Jessup. "Tôi sẽ kiếm thêm cho cô ăn sớm nhất có thể. Và có vẻ mọi người sẽ được phép gửi lương thực vào trường đấu. Được hợp thức hóa rồi."

"Được vậy thì tốt. Có thêm đồ ăn thì còn gì bằng," Cô chúc đầu tựa vào thanh chắn chuồng. "Thế thì, như anh nói, hát một bài chắc cũng có lý. Làm người ta rủ lòng thương mà giúp tôi."

"Ở buổi phỏng vấn," cậu gợi ý. "Cô có thể hát lại bài ca thung lũng."

"Có lẽ." Cô nhíu mày đăm chiêu. "Họ chiếu chương trình này trên toàn Panem, hay chỉ Capitol thôi?"

“Toàn Panem, tôi nghĩ thế,” cậu trả lời. “Nhưng cô sẽ không nhận được gì từ các quận đâu.”

“Cũng đâu mong đợi gì. Đấy không phải mục đích chính,” cô đáp.“Tuy nhiên, có lẽ tôi sẽ hát. Kể mà có đàn ghi ta hay gì đó thì tốt biết mấy.”

“Tôi có thể thử tìm cho cô một cây.” Cũng chẳng phải là nhà Snow có nhạc cụ gì cho cam. Ngoại trừ bài quốc ca thường nhật của Lão Bà Bà và những khúc hát ru từ rất lâu rồi của mẹ, trong cuộc sống của cậu không có mấy ca với nhạc cho tới khi Lucy Gray xuất hiện. Cậu hiếm khi nghe đài phát thanh Capitol, nó hầu như chỉ phát những ca khúc diễu hành và dân vận. Với cậu thì bài nào nghe cũng giống bài nào.

“Này!” Người Trị an viên vẫy cậu từ chỗ lối đi. “Đứng gần quá! Mà cũng hết giờ rồi.”

Coriolanus bèn đứng dậy. “Tôi nên đi thôi nếu còn muốn họ cho vào nữa.”

“Phải. Phải rồi. Mà cảm ơn anh. Vì mấy chiếc bánh quy và vì tất cả,” Lucy Gray nói, vịn vào chấn song mà gượng đứng lên.

Cậu liền đưa tay qua rào chắn đỡ cô dậy. “Không có gì đâu.”

“Có thể với anh thì không,” cô nói. “Nhưng tôi thấy cảm động lắm khi có người đến như thể tôi quan trọng.”

“Cô có quan trọng mà,” cậu nói.

“Chà, có rất nhiều thứ chứng minh điều ngược lại đấy.” Cô lắc xủng xẻng đoạn dây xích và giật một phát. Thế rồi, tựa như nhớ ra điều gì đó, cô nhìn lên trời.

“Với tôi cô quan trọng,” cậu quả quyết. Capitol có thể không trân trọng cô, nhưng cậu thì có. Chẳng phải cậu vừa dốc bầu tâm sự với cô đó sao?

“Đến lúc phải đi rồi, cậu Snow!” người Trị an viên gọi.

“Với tôi cô quan trọng, Lucy Gray ạ,” cậu nhắc lại. Lời cậu nói khiến cô trở lại nhìn cậu, nhưng dường như cô vẫn đang ở nơi nào xa tít mù khơi.

“Nghe này, nhóc, đừng bắt tôi phải báo cáo cậu,” người Trị an viên đe.

“Tôi phải đi đây.” Coriolanus dợm bước đi.

“Nè!” cô cất tiếng gọi nghe chừng cấp bách. Cậu quay lại. “Nè, tôi muốn anh biết rằng tôi không thực sự tin anh ở đây vì điểm số hay danh vọng. Anh là một loài chim quý hiếm, Coriolanus ạ.”

“Cô cũng vậy,” cậu đáp.

Cô cúi đầu ra chiều đồng ý và quay về với Jessup, dây xích để lại một vệt trên nền rơm bẩn thỉu lẫn phân chuột. Khi tới chỗ người bạn của mình, cô nằm xuống cuộn tròn người lại, tựa hồ kiệt sức vì cuộc gặp gỡ chóng vánh.

Cậu bị vấp hai lần liền trên đường ra khỏi sở thú, và nhận ra mình đã quá mệt để mà nghĩ ra bất cứ giải pháp hữu hiệu nào cho bất kỳ chuyện gì. Trời cũng đã muộn, đủ để về đến nhà mà không đáng nghi, nên cậu liền đi về căn hộ. Đen đủi thế nào mà cậu lại tình cờ gặp đứa bạn cùng lớp Persephone Price, con gái của Nero Price khét tiếng, người đã từng ăn thịt cô hầu gái. Vì là hàng xóm, thành ra họ lại đi cùng nhau. Nó được phân công hướng dẫn

Mizzen, thằng bé mười ba tuổi khỏe mạnh đến từ Quận 4, vì vậy đã có mặt khi cậu và Clemensia được triệu tập ra khỏi lớp. Cậu sợ phải nói về bản dự thảo, song nó hãy còn buồn phiền vô cùng trước cái chết của Arachne nên không thiết tán chuyện. Thường thường, nhìn chung cậu sẽ kiềng mặt Persephone, vì không thể ngừng tự hỏi liệu nó có hay biết gì về nguyên liệu món hầm nó ăn thời chiến không. Có một dạo, cậu thấy e sợ con nhỏ, nhưng giờ đây nó chỉ khiến cậu thấy tởm lợm, bất kể cậu có tự nhắc mình là nó chẳng có tội tình gì bao nhiêu lần đi chăng nữa. Sở hữu má lúm đồng tiền cùng đôi mắt màu hổ phách ánh xanh, nó xinh xắn hơn mọi đứa con gái cùng lứa với cậu, có lẽ là trừ Clemensia... ừ thì, Clemensia trước-khi-bị-rắn-cắn. Nhưng cái ý nghĩ sẽ hôn nó làm cậu mắc ói. Thậm chí ngay lúc này đây, khi nó trao cho cậu cái ôm tạm biệt đẫm lệ, tất cả những gì cậu có thể nghĩ tới là cái cẳng chân đứt lìa.

Coriolanus lê bước lên cầu thang, tâm trạng ủ ê hơn bao giờ hết khi nhớ lại cô hầu gái đáng thương nằm gục giữa đường vì đói khát. Cậu còn mong Lucy Gray sẽ bám trụ được bao lâu nữa? Cô ngày một tiều tụy đi nhanh chóng. Đuối sức và lơ đễnh. Thương tật và đau khổ. Nhưng hơn cả, đang chết dần chết mòn vì cái đói. Có lẽ đến mai, cô khó lòng đứng nổi. Nếu cậu không tìm ra cách nuôi cô, dễ thường cô sẽ chết trước khi Đấu trường Sinh tử bắt đầu.

9

Khi cậu lên tới nhà, Lão Bà Bà nhìn cậu một cái liền khuyên cậu ngủ một giấc ngắn trước giờ cơm tối. Cậu buông mình xuống giường, áp lực đè nặng tưởng chừng không ngủ nổi. Ấy vậy mà nhoáng cái, Tigris đã khẽ lay vai cậu. Trên kệ đầu giường đặt một chiếc khay tỏa ra mùi hương dịu êm của món xúp mì. Thỉnh thoảng ông hàng thịt sẽ cho không chị xương gà, và chị sẽ hầm chúng thành món ăn ngon tuyệt.

"Coryo ơi," chị cất lời. "Cô Satyria đã gọi tới ba lượt, mà chị thì không thể bịa thêm cớ gì nữa. Nào, em ăn tối chút đi rồi gọi lại cho bà ấy."

"Bà ấy có hỏi về Clemensia không ạ? Mọi người đã biết chuyện chưa?" cậu buột miệng.

"Clemensia Dovecote ư? Không. Sao lại thế?" Tigris thắc mắc.

"Chuyện khủng khiếp lắm." Cậu kể cho chị nghe mọi tình tiết rùng rợn.

Nghe cậu nói, mặt chị biến sắc. "Tiến sĩ Gaul khiến bầy rắn cắn con bé sao? Chỉ tại một lời nói dối vô hại như thế?"

“Đúng ạ. Và bà ta chẳng mảy may đoái hoài liệu Clemmie có qua khỏi hay không,” cậu nói. “Cứ thế đuổi em ra ngoài để bà ta còn ăn bữa xế.”

“Thất đức quá. Không thì cũng loạn trí toàn tập,” Tigris nói. “Em có nên tố giác bà ta không?”

“Với ai ạ? Bà ta là Trưởng Ban Tổ chức,” cậu nói. “Làm việc trực tiếp với Tổng thống. Bà ta sẽ nói tụi em có lỗi vì đã nói dối.”

Tigris vò đầu bứt tai. “Thôi được rồi. Không tố giác vậy. Không đối đầu với bà ta luôn. Cứ tránh voi chẳng xấu mặt nào.”

“Là người hướng dẫn thì khó lắm. Bà ta cứ liên tục đến Học viện chơi với con thỏ mút và hỏi đủ câu cắc cớ. Bà ta ho một câu là cũng có thể quyết định thành bại của việc em giật giải đấy.” Cậu xoa mặt. “Được cả cái chết của Arachne, và Clemensia người đầy nọc độc, và Lucy Gray… chao ôi, đó lại là một câu chuyện hết sức khủng khiếp khác nữa. Em không nghĩ cô ấy sẽ cầm cự được tới Đấu trường, và có lẽ như thế lại vẹn cả đôi đường.”

Tigris ấn cái thìa vào tay cậu. “Em ăn xúp đi. Bao chuyện tồi tệ hơn ta còn vượt qua được nữa là. Tuyết thượng đỉnh chứ?”

“Tuyết thượng đỉnh,” cậu ỉu xìu đáp tới nỗi cả hai phải phì cười. Cậu liền thấy bình thường lại hơn đôi chút. Cậu múc vài miếng xúp cho chị vui lòng, rồi nhận ra mình đang đói cồn cào và xử lý hết bát xúp một cách nhanh gọn.

Khi cô Satyria gọi lại, cậu thiếu điều bộp chộp thú nhận tất cả, nào ngờ bà chỉ muốn nhờ cậu sáng mai hát quốc ca ở đám tang Arachne. “Nghĩa cử hào hiệp của trò ở sở thú, cộng với việc trò là

người duy nhất thuộc lòng cả bài, khiến trò trở thành lựa chọn hàng đầu của khoa."

"Em rất vinh hạnh ạ, tất nhiên rồi," cậu đáp lời.

"Tốt lắm." Cô Satyria tợp một hớp gì đó, làm những viên đá leng keng trong ly, đoạn đổi chủ đề. "Chuyện với vật tế của trò thế nào rồi?"

Coriolanus ngần ngại. Thở ngắn than dài thì ấu trĩ quá, cứ như là cậu không tự giải quyết được vấn đề của mình vậy. Cậu gần như chẳng bao giờ nhờ cậy cô Satyria. Nhưng rồi nghĩ tới Lucy Gray đang oằn mình dưới sức nặng của xiềng xích, cậu liền vứt quách sĩ diện đi. "Không khả quan lắm ạ. Hôm nay em có gặp Lucy Gray. Chỉ một lát thôi. Cô ấy rất yếu. Capitol tuyệt nhiên không cho cô ấy ăn gì cả."

"Kể từ khi cô bé rời Quận 12 ư? Sao kia, như thế là, gì. Bốn ngày trời rồi?" cô Satyria tá hỏa hỏi lại.

"Năm ạ. Em không nghĩ cô ấy sẽ trụ được tới Đấu trường Sinh tử. Em sẽ còn chẳng có vật tế mà hướng dẫn nữa," cậu nói. "Rất nhiều người chúng em sẽ như vậy."

"Chậc, thế thật không công bằng. Chẳng khác nào bảo trò làm thí nghiệm với dụng cụ đã hỏng cả," bà trả lời. "Mà giờ Đấu trường sẽ bị hoãn thêm ít nhất một đến hai ngày nữa." Bà dừng lại, đoạn nói thêm. "Để xem ta có thể làm gì."

Cậu cúp máy và quay sang Tigris. "Họ muốn em hát ở đám tang. Bà ấy không nhắc tới Clemensia. Chắc là họ đang giữ bí mật."

“Thế thì em cũng sẽ làm vậy,” Tigris nói. “Có lẽ người ta sẽ giả vờ toàn bộ sự việc không xảy ra.”

“Có khi họ còn chẳng báo cho Hiệu trưởng Highbottom nữa kìa,” cậu nói, tươi tỉnh hẳn. Đoạn bất thần nhận ra. “Tigris ơi? Em vừa nhớ ra, em không biết hát.” Và vì lý do nào đó, đây là điều tức cười nhất cả hai người từng nghe.

Lão Bà Bà, trái lại, cho rằng đây không phải chuyện để đùa cợt, và sáng hôm sau bà dựng cậu dậy từ tờ mờ sáng để dạy hát. Cứ cuối mỗi câu bà lại chọc thước kẻ vào mạng sườn cậu và hét, “Hít!” tới khi cậu không còn cách nào khác ngoài phục tùng. Lần thứ ba trong tuần, bà hy sinh một trong những bé cưng của mình vì tương lai của cậu, cài một nụ hồng phớt xanh lên chiếc áo khoác đồng phục được là ủi cẩn thận của cậu và nói, “Đấy. Tiệp với màu mắt của con.” Nom chải chuốt đáo để, bụng no đẫy cháo yến mạch và mạng sườn chi chít những vết thâm nhắc cậu nhớ lấy hơi, cậu lên đường tới Học viện.

Mặc dù là thứ Bảy, toàn thể khối học sinh đã tề tựu tại phòng học trước khi tập hợp trước thềm Học viện, phân chia theo khối và theo bảng chữ cái đâu ra đấy. Được giao trọng trách, Coriolanus đứng ở hàng đầu cùng các giáo viên trong khoa và các vị khách quý, trước nhất là Tổng thống Ravinstill. Cô Satyria nói sơ bộ cho cậu về chương trình, nhưng điều duy nhất lưu lại trong đầu cậu là tiết mục quốc ca của cậu sẽ khai mạc buổi lễ. Diễn thuyết trước đám đông thì cậu không nề hà, tuy nhiên cậu chưa một lần hát hò cho bàn dân thiên hạ - ở Panem có rất ít dịp để làm thế. Đó là một nguyên nhân tại sao ca khúc của Lucy Gray lại được dân tình chú

ý đến vậy. Cậu trấn tĩnh bằng cách tự nhủ rằng dù cậu có rống như bò, cũng chẳng có mấy ai để đem ra so đo.

Bên kia đường, khán đài tạm thời được dựng lên cho cuộc diễu hành tang lễ thoắt cái đã ken đặc những người dự tang vận đồ đen, màu sắc duy nhất ai cũng thủ sẵn, bởi họ đều đã mất đi người thương yêu trong cuộc chiến. Cậu lướt mắt tìm nhà Crane trong đám đông mà chẳng thấy tăm dạng họ đâu. Học viện và những tòa nhà lân cận được giăng kết băng rôn tang lễ và khắp các cửa sổ đều treo cờ Capitol. Vô số máy quay được lắp đặt để ghi hình sự kiện, và nhan nhản các phóng viên của Truyền hình Capitol đang tường thuật trực tiếp. Coriolanus cho rằng với Arachne như vậy là quá rình rang, không hề tương xứng với cuộc đời lẫn cái chết của con nhỏ, một cái chết vốn có thể tránh được giả như nó bớt thói vênh vang khoác lác đi. Bao nhiêu người đã bất khuất xả thân trong cuộc chiến để nhận lại được quá ít sự kính trọng, đến nỗi cậu cảm thấy ấm ức thay cho họ. Cậu nhẹ nhõm vì chỉ cần hát thôi chứ không phải ca tụng tài năng của con nhỏ, thứ mà, nếu cậu nhớ không nhầm, chỉ giới hạn trong việc to mồm đến độ chả cần micro vẫn nói vang cả hội trường và khả năng thăng bằng thìa trên mũi. Thế mà Hiệu trưởng Highbottom lại gán cho *cậu* cái mác ba hoa chích chòe ư? Tuy thế, cậu bụng bảo dạ, gì thì gì nó vẫn là người nhà.

Đồng hồ Học viện điểm chín giờ, và đám đông im phăng phắc. Được ra hiệu, Coriolanus đứng dậy bước lên diễn đài. Cô Satyria đã hứa sẽ cùng lên, nhưng sự im lặng kéo dài lê thê đến mức cậu lấy hơi bắt đầu bài quốc ca còn trước cả khi hệ thống loa đài bật lên một bản nhạc rè rè, cho cậu mười sáu nhịp dạo đầu.

Hòn ngọc của Panem,

Thủ phủ vĩ đại,

Dẫu tháng năm vẫn sáng ngời.

Cách hát của cậu giống như đang nói chuyện đều đều hơn là một màn phô diễn lên bổng xuống trầm công phu, nhưng ca khúc này cũng không đến nỗi khó lắm. Nốt cao Lão Bà Bà năm lần bảy lượt hát phô thì miễn bàn; hầu hết mọi người đều hát thấp hơn một quãng tám. Khắc ghi cái thước kẻ của bà xoi vào người, cậu hoàn thành bài hát ngon ơ, không một lần sai nốt hay hụt hơi. Cậu ngồi xuống trong tiếng pháo tay giòn giã và nhận được một cái gật đầu ưng ý từ ngài Tổng thống, người giờ đây đang đứng trên diễn đài.

"Hai ngày trước, Arachne Crane đã bị cướp đi sinh mạng đáng quý khi tuổi đời còn rất trẻ, và vì vậy chúng ta bày tỏ lòng tiếc thương tới một nạn nhân khác của tội ác phản loạn vẫn hằng bủa vây chúng ta," ngài Tổng thống nghiêm giọng. "Sự ra đi của cô bé cũng anh dũng như bất cứ sự hy sinh nào nơi trận mạc, nỗi mất mát cô bé để lại còn đậm nét hơn bởi lẽ chúng ta đang tự cho là mình được hưởng hòa bình. Song không một nền hòa bình nào tồn tại được trong khi thứ ung nhọt này gặm nhấm tất cả những điều tốt đẹp và cao quý trên đất nước ta. Ngày hôm nay chúng ta tôn vinh sự xả thân của cô bé cùng một lời răn đe rằng dẫu cái ác có hiện hữu, nó không thể ngự trị. Và một lần nữa, chúng ta là chứng nhân cho việc Capitol vĩ đại sẽ thực thi công lý cho Panem."

Dàn trống tấu lên một tràng chậm và rền vang, và đám đông hướng sang đoàn diễu hành tang lễ vừa rẽ qua góc phố tiến vào

đường. Tuy không rộng bằng đại lộ Corso, nhưng đường Scholars dễ dàng chứa được đội vệ binh Trị an danh dự, vai sóng vai, hàng ngang hai mươi người và hàng dọc bốn mươi người, bước đều một cách hoàn mỹ theo nhịp trống.

Coriolanus đã thắc mắc không biết hà cớ gì lại bô bô chuyện một vật tế giết hại một cô gái Capitol cho các quận, nhưng giờ thì sáng tỏ rồi. Từ phía sau đội Trị an lừ lừ đi tới một chiếc tải sàn phẳng dài có gắn cần trục. Tít trên cao, cái xác lỗ chỗ vết đạn của đứa con gái Quận 10, Brandy, lủng liểng ở móc câu. Bị xích dính vào sàn xe, trong bộ dạng cực kỳ nhơ nhuốc và thê thảm, là hai mươi ba vật tế còn lại. Xích không đủ dài để đứng thẳng, nên họ hoặc cúi lom khom hoặc ngồi bệt trên sàn kim loại. Thêm một thời cơ khác để răn dạy các quận rằng chúng là loài hạ đẳng và rằng phản kháng ắt sẽ lãnh hậu quả.

Cậu nhận thấy Lucy Gray đang cố vớt vát chút phẩm giá bằng cách ngồi thẳng lưng hết mức sợi dây xích cho phép và mắt nhìn đăm đăm về phía trước, vờ như không thấy cái thi thể đang đu đưa lúc lỉu trên đầu. Nhưng chẳng ăn thua. Vẻ nhếch nhác, xiềng xích, bị bêu mặt giữa bao nhiêu người - vượt qua làm sao đặng. Cậu thử đặt bản thân vào hoàn cảnh ấy xem mình sẽ xử sự ra sao, tới khi nhận ra đây đích thị là những gì Sejanus đang làm, liền xua suy nghĩ đó đi.

Một tiểu đoàn Trị an viên nữa theo sát những vật tế, mở đường cho bốn con ngựa. Con nào con nấy được đeo vòng hoa và kéo một cỗ xe chạm khắc cầu kỳ chở chiếc quan tài trắng tuyền cũng phủ đầy hoa. Theo sau linh cữu là gia đình Crane, ngồi trong xe ngựa. Chí ít thì nhà này còn có chút tử tế để mà tỏ ra khó xử.

Đoàn diễu hành dừng lại khi xe chở quan tài đỗ phía trước diễn đài.

Tiến sĩ Gaul, nãy giờ ngồi cạnh ngài Tổng thống, tiến tới micro. Coriolanus nghĩ để con người này phát biểu trong một dịp như vậy quả là một sai lầm, song chắc hẳn bà ta đã cất cái nhân cách điên khùng lẫn cái vòng tay rắn hổng ở nhà, bởi lẽ bà ta đang phát biểu rất hùng hồn và mạch lạc. "Arachne Crane, chúng tôi, những đồng bào Panem của trò, xin thề rằng sự ra đi của trò sẽ không hề uổng phí. Một con ngựa đau, cả tàu phản công mạnh mẽ gấp hai lần. Đấu trường Sinh tử sẽ vẫn được xúc tiến tổ chức, với nhiều nhiệt huyết và quyết tâm hơn lúc nào hết, vì chúng tôi đã ghi danh trò vào danh sách bạt ngàn những con người vô tội đã không tiếc thân mình trong công cuộc bảo vệ vùng lãnh thổ chân chính và công bằng. Bạn bè, thân quyến và đồng bào xin kính cẩn nghiêng mình trước linh cữu và xin dành Đấu trường Sinh tử lần thứ Mười để tưởng nhớ trò."

Vậy ra Arachne mồm loa mép giải giờ lại là người bảo vệ vùng lãnh thổ chân chính và công bằng cơ đấy. *Phải rồi, con nhỏ đã không tiếc thân mình cho sự nghiệp cà khịa vật tế của nó bằng một cái bánh mì kẹp cơ mà*, Coriolanus nghĩ bụng. *Chi bằng cứ khắc lên bia mộ nó là "Tử vì mua vui rẻ tiền" cho rồi.*

Một hàng lính Trị an đeo băng đỏ giương cao nòng súng nã mấy loạt đạn phía trên đoàn diễu hành, sau đó đoàn lăn bánh qua vài dãy nhà và mất hút tại khúc quanh.

Đám đông thưa thớt dần, một vài người lầm tưởng vẻ mặt như đưa đám của Coriolanus là đang tiếc thương cho cái chết của Arachne, trong khi mỉa mai thay, từ tận đáy lòng cậu đang muốn

giết quách con nhỏ thêm một lần nữa. Dẫu thế, cậu thấy mình đã hành xử quá ư là đúng mực, cho tới khi quay lại và thấy Hiệu trưởng Highbottom đang nhìn mình.

"Xin chia buồn vì sự qua đời của bạn trò," ông Hiệu trưởng nói.

"Và học sinh của thầy nữa. Một ngày khắc nghiệt với tất cả chúng ta. Nhưng buổi diễu hành quả là rất cảm động đấy ạ," Coriolanus đáp lại.

"Trò nghĩ vậy sao? Ta lại thấy nó lố lăng và khiếu thẩm mỹ thì nghèo nàn," Hiệu trưởng Highbottom nói. Bị một vố bất ngờ, Coriolanus trót cười một tiếng mới tĩnh lại và cố tỏ vẻ sửng sốt. Ông Hiệu trưởng hạ ánh nhìn xuống nụ hồng xanh của Coriolanus. "Kỳ diệu làm sao, cách những điều nhỏ nhặt đổi khác. Sau tất cả những can qua tương tàn. Sau tất cả những thề non hẹn biển là sẽ ghi lòng tạc dạ cái giá phải trả. Sau tất cả những điều ấy, ta không tài nào phân biệt nổi nụ chồi với bông hoa." Ông ta gõ nhẹ ngón trỏ lên đóa hồng, chỉnh lại cho ngay ngắn, và cười. "Đừng trễ giờ ăn trưa. Ta nghe nói có bánh đấy."

Điều tốt đẹp duy nhất về cuộc chạm trán là hóa ra có bánh thật, lần này là bánh đào, ở tiệc búp phê đặc biệt trong nhà ăn của trường. Khác với ngày chiêu quân, Coriolanus chất đầy gà rán lên đĩa và lấy miếng bánh to nhất cậu có thể tìm thấy. Cậu đổ tràn trề bơ lên bánh bích quy và uống liền ba ly rượu pân nho, đổ đầy ly cuối đến mức sánh cả ra ngoài và dây bẩn cái khăn ăn bằng lanh khi dùng nó để thấm nước. Mặc người đời lời ra tiếng vào. Chủ tang cũng phải có thực mới vực được đạo. Nhưng ngay cả trong lúc ăn, cậu vẫn nhận thấy đây là dấu hiệu cho thấy năng khiếu tự chủ vốn có đang dần mai một. Cậu vu tại Hiệu trưởng

Highbottom và sự trù dập không ngớt của ông ta. Mà vừa nãy ông ta lảm nhảm cái gì vậy? Nụ chồi? Bông hoa? Ông ta nên bị nhốt lại ở đâu đó hay, tốt hơn nhiều, bị tống cổ tới một chốn xa tít mù tắp và để những cư dân tử tế của Capitol được yên. Chớm nghĩ về ông ta thôi cũng đủ khiến Coriolanus ra lấy thêm bánh rồi.

Sejanus, mặt khác, đâm chọc món gà và bánh bích quy mà không thèm động dĩa. Đến Coriolanus còn thậm ghét buổi diễu hành tang lễ, hẳn với Sejanus nó chẳng khác gì cực hình.

“Cậu mà bỏ mứa đồ ăn là người ta lập biên bản đấy,” Coriolanus nhắc. Cậu chẳng khoái gì tay này, song cũng không muốn thấy cậu ta bị phạt.

“Ừa,” Sejanus đáp. Nhưng hình như cậu ta vẫn không thể nuốt nhiều hơn một hớp rượu pân.

Gần hết giờ cơm trưa, cô Satyria tập hợp hai mươi hai người hướng dẫn còn hoạt động để thông báo rằng Đấu trường Sinh tử không những vẫn tiếp diễn mà còn phải hoành tráng chưa từng có. Vì vậy, chiều hôm đó họ sẽ phải cùng các vật tế đi tham quan đấu trường. Chuyến đi này sẽ lên sóng trực tiếp toàn quốc, bằng cách nào đó nhấn mạnh cái quyết tâm Tiến sĩ Gaul đã nói tới tại đám tang. Bà Trưởng Ban quan niệm rằng tách bạch đám trẻ Capitol với đám trẻ vùng quận sẽ thể hiện sự kém cỏi, như thể họ quá kinh sợ kẻ thù nên không dám mặt đối mặt. Các vật tế sẽ bị còng tay nhưng không đeo xích khắp người. Những tay bắn tỉa cự phách nhất của đội Trị an sẽ góp mặt trong đội hộ vệ, nhưng những người hướng dẫn với vật tế của mình phải ở cạnh nhau.

Coriolanus có thể cảm nhận được thái độ miễn cưỡng của mấy đứa bạn - sau cái chết của Arachne một vài bậc phụ huynh đã

khiếu nại về tình trạng an ninh lơi lỏng - nhưng không ai dám ho he, vì chẳng đứa nào muốn mang tiếng nhát gan. Cậu thì thấy toàn bộ chuyện này nguy hiểm bạt mạng - điều gì sẽ ngăn cản những vật tế khác trở mặt với người hướng dẫn của mình? - song cậu không nói ra. Một phần trong cậu tự hỏi có phải Tiến sĩ Gaul đang cầu mong sẽ xảy ra một hành vi bạo lực nữa để bà ta được trừng trị thêm một vật tế, lần này một người còn sống cũng nên, trước máy quay.

Thứ dã tâm ngày một bộc lộ rõ của Tiến sĩ Gaul khiến cậu muốn làm loạn. Cậu dòm sang đĩa của Sejanus. "Xong rồi à?"

"Hôm nay mình nuốt không trôi," Sejanus nói. "Mình không biết phải xử lý cái đống này thế nào nữa."

Khu họ đang ngồi đã vãn người. Dưới gầm bàn, Coriolanus trải cái khăn ăn bằng lanh bị dây bẩn lên đùi. Cậu càng thấy mình như kẻ tội đồ khi nhận ra trên khăn có thêu dấu triện Capitol. "Đổ vào đây," cậu vừa liếc trộm vừa nói.

Sejanus dáo dác nhìn quanh một lượt rồi nhanh tay đổ chỗ gà và bánh bích quy vào khăn. Coriolanus liền túm cái khăn lại và nhồi cả vào trong cặp. Không được phép mang thức ăn ra khỏi nhà ăn, và nhất định là không phải để cho một vật tế, nhưng trước buổi tham quan thì cậu biết đào đâu ra nữa? Trước máy quay thì Lucy Gray không ăn được, nhưng váy cô có túi rất sâu. Cậu bực tức vì một nửa chiến lợi phẩm giờ đây sẽ trôi tuột vào bụng Jessup, nhưng có lẽ sự đầu tư ấy sẽ đáng đồng tiền bát gạo khi Đấu trường khởi tranh.

"Cảm ơn nhé. Cậu cũng nổi loạn phết chứ đùa," Sejanus nói khi

cả hai bê khay ra băng chuyền chạy thẳng vào nhà bếp.

"Tôi là trùm gây rối đấy, được chưa," Coriolanus đáp.

Hội người hướng dẫn bị nhồi nhét vào trong mấy chiếc xe van của Học viện và lên đường tới Trường đấu Capitol được xây phía bên kia sông hòng ngăn đám đông không đổ xô vào khu đô thị. Thời đỉnh cao, hý trường ngoài trời kỳ vĩ tân tiến này đã từng là tụ điểm của cơ man những sự kiện thể thao, giải trí hay quân sự lý thú. Trong cuộc chiến, những cuộc hành quyết kẻ thù thu hút công luận đã diễn ra tại đây, khiến nó rơi vào tầm ngắm của những phần tử đánh bom phản loạn. Mặc dù phần kết cấu nguyên bản vẫn đứng vững, giờ đây nó đã xập xệ và liêu xiêu, chỉ có tác dụng làm địa điểm tổ chức Đấu trường Sinh tử. Sân cỏ tốt tươi được chăm chút tỉ mẩn ngày nào đã úa màu vì không người trông coi. Lỗ chỗ hố bom, cỏ dại là sắc xanh duy nhất trên khoảng đất cằn cỗi. Đống hoang tàn các vụ nổ để lại - những khối sắt thép và đá tảng - lăn lóc khắp nơi, và bức tường cao bốn mét rưỡi vây bọc cánh đồng đã nứt toác và rỗ loang lổ vì những mảnh đạn. Mỗi năm, các vật tế sẽ bị nhốt cứng trong đây, chẳng có gì ngoài một kho dao, kiếm, chùy và những món khí giới tương tự để thúc đẩy cảnh đổ máu trong khi khán giả ngồi nhà xem. Kết thúc Đấu trường, kẻ nào xoay xở toàn mạng sẽ được gửi trả về quận của mình, các xác chết được hốt đi, khí giới được thu lại, và cửa đóng then cài tới năm tiếp theo. Không bảo trì. Không dọn dẹp. Mưa gió cứ việc xối trôi những vết máu, nhưng bàn tay Capitol thì không.

Giáo sư Sickle, người giám hộ của buổi tham quan, yêu cầu hội người hướng dẫn để lại tư trang trong xe khi tới nơi. Coriolanus nhét cái khăn bọc thức ăn vào túi quần trước và kéo gấu áo khoác

che đi. Khi cả bọn đi từ chỗ có điều hòa ra dưới mặt trời bỏng rát, cậu nhìn thấy các vật tế bị còng tay đứng thành hàng, được canh phòng nghiêm ngặt bởi đội Trị an. Hội người hướng dẫn được bảo đứng cạnh vật tế tương ứng đã xếp sẵn theo số thứ tự, nên cậu đứng gần cuối với Lucy Gray. Phía sau cậu chỉ có Jessup và người hướng dẫn của cậu ta, Lysistrata, con nhỏ nặng không quá bốn lăm cân. Đằng trước, vật tế của Clemensia, Reaper - người đã bóp cổ cậu trong xe tải - cắm mắt xuống đất. Nếu mà là một cuộc so kè giữa các cặp người hướng dẫn-vật tế, Coriolanus đang ở chiếu dưới.

Trái với bề ngoài mảnh dẻ, Lysistrata đúng là gan cóc tía. Là con gái của cặp y sĩ chữa bệnh cho Tổng thống Ravinstill, con nhỏ đã may mắn được làm người hướng dẫn, và rõ ràng nó đang cố công kết thân với Jessup. “Tôi mang cho anh chút kem bôi cổ này,” Coriolanus nghe thấy nó thì thào. “Nhưng anh phải giấu đi.” Jessup ậm ừ đồng ý. “Tôi sẽ bỏ vào túi anh khi có thể.”

Các Trị an viên dỡ bỏ những hàng rào nặng nề đang chắn trước lối vào. Hai cánh cửa đồ sộ mở ra trước mắt một hành lang rộng, hai bên là những ki ốt ép bằng ván gỗ mỏng và những tấm áp phích quảng cáo các sự kiện từ trước chiến tranh đã ố đen. Giữ nguyên đội hình, lũ trẻ theo bước những người lính đi sâu vào tới đầu bên kia hành lang. Một dãy cửa xoay cao ngang đầu người, mỗi cái có ba tay chắn xoắn bằng kim loại, phủ một lớp bụi dày cui. Muốn đi qua cần một đồng xu Capitol, giống như đi xe điện vậy.

Lối vào này là dành cho người nghèo, Coriolanus thầm nhủ. À có chăng không phải là nghèo. Từ *hạ lưu* liền bật ra trong đầu

cậu. Nhà Snow vào trường đấu bằng một lối khác, được chăng một sợi dây nhung. Dĩ nhiên, không thể vào buồng riêng của họ bằng đồng xu xe điện. Không như đa phần các khu trong trường đấu, nơi này có mái che, một ô cửa sổ kính thu lại được, và điều hòa nhiệt độ để ngày nóng nực nhất cũng rất sảng khoái. Họ được phân cho một Avox chuyên mang đồ ăn thức uống và đồ chơi cho cậu với Tigris. Khi nào chán, cậu sẽ đánh một giấc trên ghế đệm bằng nhung.

Các Trị an viên cắm chốt ở hai cửa xoay nhét xu vào rãnh cho từng vật tế và người hướng dẫn có thể đi qua cùng lúc. Mỗi lượt xoay lại có một giọng nói nhí nhảnh lanh lảnh cất lên, "Chúc xem vui!"

"Các anh không vượt cửa soát vé được à?" Giáo sư Sickle hỏi.

"Được chứ nếu có chìa khóa, nhưng có vẻ chẳng ai biết khóa với chìa ở đâu cả," một Trị an viên đáp.

"Chúc xem vui!" cái cửa xoay bảo Coriolanus khi cậu đi qua. Cậu bèn đẩy cái tay chắn ngang eo về đằng sau một phát và vỡ lẽ ra rằng không có đường lui. Cậu đưa mắt lên nóc cửa xoay, ở đó có những thanh sắt lấp đầy khoảng trống tới tận chỗ cửa vòm. Xem ra những vị khách ngồi ghế hạng xoàng rời trường đấu bằng đường khác. Tuy đây có thể là điểm cộng trong việc giải tỏa đám đông, nhưng lại không hề trấn tĩnh được người hướng dẫn đang thấp thỏm vì chuyến tham quan đáng ngờ.

Ở phía bên kia cửa xoay, một toán Trị an viên bước đều bước vào một lối đi, chỉ được dẫn đường nhờ vào những ngọn đèn sự cố tỏa ra ánh sáng đỏ lừ trên sàn. Dọc hai bên, những khung cửa vòm nhỏ dẫn tới các tầng chỗ ngồi khác nhau được đánh dấu. Hàng

vật tế và người hướng dẫn nối đuôi nhau, đội Trị an áp sát hai bên sườn. Trong lúc đi vào chỗ chập choạng, Coriolanus bắt chước Lysistrata thừa cơ tuồn cái khăn bọc đồ ăn vào đôi tay bị còng của Lucy Gray. Nhoáng cái nó biến mất vào trong túi váy của cô. Rồi. Khi nào cậu còn canh chừng thì khi ấy cô sẽ không chết đói được. Tay cô tìm thấy tay cậu, những ngón tay đan vào nhau và khắp người cậu râm ran vì sự gần gũi quá đỗi. Vì chút thân mật giữa chốn tối tăm. Cậu siết tay cô lần cuối rồi buông ra khi tất cả bước ra ngoài ánh sáng ở cuối đường, nơi mà ta sẽ không thể bào chữa được cho sự phô trương như thế.

Lúc nhỏ cậu đã vào trường đấu đôi ba lần, đa phần là để xem xiếc, nhưng cũng để cổ vũ những cuộc duyệt binh mà cha chỉ huy. Chín năm qua cậu cũng xem qua màn hình ti vi vài đoạn trong Đấu trường. Nhưng việc đó cũng chẳng khiến cậu đỡ bỡ ngỡ hơn chút nào trước cái cảm giác khi bước qua cổng chính, đi dưới cột bảng tỉ số khổng lồ, và bước trên sân cỏ. Vài người hướng dẫn và vật tế miệng chữ O mắt chữ A trước quy mô của nơi đây và sự tầm cỡ bất chấp mọi mục nát. Nhìn lên những dãy ghế cao ngút, cậu cảm giác mình bé mọn như con ong cái kiến. Tựa hạt mưa giữa biển nước lũ, hòn sỏi nơi tuyết lở.

Thấy đội ngũ máy quay cậu liền tĩnh tâm trở lại, đoạn điều chỉnh nét mặt như muốn nói chẳng có gì thực sự làm một người nhà Snow thấy ngợp. Lucy Gray, dường như lanh lẹ và di chuyển thoải mái hơn khi không có sức nặng của dây xích, vẫy tay với Lepidus Malmsey, song như mọi phóng viên khác, anh ta giữ nguyên gương mặt vô cảm và không hỏi chuyện. Họ đã được ra

chỉ thị rõ ràng; điểm nhấn của ngày hôm nay là không khí tôn nghiêm và sự trừng phạt.

Cô Satyria nói là *đi tham quan* làm cậu cứ tưởng sẽ du ngoạn ngắm cảnh, và dẫu chẳng mong đợi có gì vui thú, cậu cũng không ngờ được khung cảnh u uất hiển hiện của nơi đây. Những Trị an viên kè kè bên họ trước đó đã tản ra còn lũ trẻ thì líu ríu theo đuôi toán lính dẫn đường đi quanh một vòng chu vi mặt sân hình ô van, nom như một đoàn diễu binh vô vị, ủ rũ. Coriolanus nhớ các diễn viên xiếc cũng diễu quanh như vậy, cưỡi voi cưỡi ngựa, dát nhũ long lanh và ánh lên vẻ vui nhộn. Trừ Sejanus, chắc tất cả đám bạn cùng lớp của cậu đã từng ở trên hàng ghế người xem. Trớ trêu thay, Arachne đã ngồi trong buồng kế bên buồng cậu, diện đồ đính kim sa và hú hét đến khản cổ.

Coriolanus nhìn trường đấu với ánh mắt dò xét, tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể đem lại lợi thế cho Lucy Gray. Bức tường cao ngất ôm trọn sân cỏ, giữ cho khán giả cách xa diễn biến bên dưới, có chút triển vọng. Mặt tường bị hư hại cung cấp những chỗ bám tay và kê chân, người nào biết leo trèo nhuần nhuyễn có thể lên được hàng ghế khán giả. Một vài cổng cách nhau đối xứng quanh bức tường nhìn cũng có vẻ đã hỏng hóc, nhưng vì không chắc phía cuối những đường hầm kia có gì, cậu cho rằng phải tiếp cận thật thận trọng. Rất dễ bị mắc kẹt. Khán đài nhất định là phương án tốt nhất, ấy là nếu cô có thể trèo lên. Cậu bèn lưu ý lại để về sau dùng.

Khi hàng người dần dãn ra, cậu cất lời thì thầm với Lucy Gray. “Sáng nay tệ thật. Nhìn thấy cô như thế.”

“Chà, ít nhất thì trước đó họ cũng cho chúng tôi ăn,” cô nói.

“Thật ư?” Có phải cuộc trao đổi của cậu với cô Satyria đã dẫn tới chuyện đó không?

“Có mấy người ngất xỉu khi họ quây chúng tôi lại vào đêm qua. Tôi nghĩ họ quyết định rằng nếu còn muốn có người chơi thì sẽ phải cho chúng tôi lót dạ. Chủ yếu là bánh mì và pho mát. Chúng tôi cũng được ăn tối và ăn sáng nữa. Cơ mà đừng lo, bụng tôi vẫn còn thừa ối chỗ cho bất cứ món gì đang nằm trong túi đây này.” Nghe chừng cô đã về với con người cũ hơn rồi. “Có phải tôi nghe thấy anh hát đấy không?”

“Ờ. Phải,” cậu thú thật. “Họ nhờ tôi hát vì tưởng Arachne với tôi là bạn bè chí cốt. Đâu phải. Mà để cô nghe được tôi thấy ngượng quá.”

“Tôi thích giọng của anh. Cha tôi sẽ nói nó rất có uy lực. Chẳng qua không thích bài hát cho lắm,” Lucy Gray đáp lại.

“Cảm ơn nhé. Được cô khen như vậy có ý nghĩa vô cùng,” cậu nói.

Cô dùng khuỷu tay huých cậu. “Phải tôi thì tôi sẽ không nói oang oang vậy đâu. Phần đông mọi người ở đây nghĩ tôi còn thấp hèn hơn cả bụng rắn nữa.”

Coriolanus lắc đầu cười.

“Sao thế?” cô nói.

“Chỉ là cô có mấy câu buồn cười quá. Không phải buồn cười, nói cho chuẩn xác thì là muôn màu muôn vẻ,” cậu bảo cô.

“Ờm, tôi không hay nói ‘nói cho chuẩn xác’ lắm, nếu như ý của anh là vậy,” cô lém lỉnh trả treo.

“Không, tôi thích mà. Nó làm cho cách ăn nói của tôi xem chừng cứng nhắc quá thể. Cô gọi tôi là gì hôm ở sở thú ấy nhỉ? Cái gì mà bánh ấy?” cậu nhớ lại.

“Ồ, vớ được bánh có kem ấy hả? Anh không nói thế à?” cô hỏi. “À thì, đó là một lời khen đấy. Ở chỗ tôi, bánh có thể khá là khô. Còn kem thì hiếm như răng gà vậy.”

Trong thoáng chốc cậu bất giác bật cười, quên bẵng đi họ đang ở đâu, khung cảnh chung quanh sầu thảm đến nhường nào. Trong thoáng chốc chỉ có nụ cười của cô, giọng cô du dương như tiếng nhạc, và vẻ tình ý thấp thoáng.

Thế rồi trời đất nổ tung.

10

Coriolanus thừa biết thế nào là bom, và chúng làm cậu khiếp vía. Cả khi cơn chấn động hất cậu ngã văng vào sâu trong trường đấu, cậu liền đưa tay ôm lấy đầu. Đáp đất, cậu tự động nằm sấp, má tì trên nền cát, một tay vòng lên che bên tai và mắt đang hở ra.

Vụ nổ đầu tiên, có vẻ đến từ cổng chính, kích hoạt một chuỗi địa chấn khắp trường đấu. Chạy trốn là bất khả. Tất cả những gì cậu có thể làm là bấu víu lấy mặt đất đang rền rĩ rung chuyển, cầu mong nó hãy dừng lại, và cố gắng kiểm soát cơn hoảng loạn trong mình. Cậu rơi vào thứ mà cậu và Tigris đã đặt tên là "giờ bom", khoảng thời gian siêu thực mà từng tích tắc đồng hồ dãn nở một cách tưởng chừng phản khoa học.

Thời chiến, Capitol phân cho mỗi công dân một hầm trú ẩn gần nơi ở. Dinh cơ của gia tộc Snow có tầng hầm kiên cố và rộng rãi tới mức không những chứa được cả nhà mà còn phân nửa dân cư trong khu. Ngặt nỗi, hệ thống giám sát của Capitol lại lệ thuộc rất nhiều vào điện. Nguồn điện thô sơ còn mạng lưới điện thì chập chà chập chờn do phiến quân Quận 5 càn quấy, còi báo động vì thế không đáng tin chút nào, và họ thường rơi vào thế bị động không có thời gian rút xuống hầm. Những lúc như thế, cậu, Tigris, và Lão

Bà Bà - trừ phi bà đang hát quốc ca - sẽ núp dưới gầm bàn ăn, thứ đồ vật bệ vệ được đẽo gọt từ cẩm thạch nguyên khối đặt trong phòng kín. Dẫu phòng không có cửa sổ và phía trên đã có một khối đá đặc che đầu, những thớ cơ của Coriolanus luôn cứng đơ thất đảm mỗi khi cậu nghe thấy tiếng bom rin rít vụt qua, và sẽ phải mất hàng giờ cậu mới bước đi được. Đường phố cũng không hề an toàn, Học viện cũng vậy. Ta có thể bị đánh bom ở bất cứ đâu, nhưng thường thì cậu có một chỗ trú tốt hơn thế này. Giờ đây, trơ mình cam chịu trận oanh tạc, nằm tơ hơ ngoài trời, cậu chỉ biết chờ cho "giờ bom" vô tận này kết thúc và tự hỏi lục phủ ngũ tạng của mình đã giập nát đến chừng nào rồi.

Không có tàu bay. Cậu lờ mờ nhận ra điều này. Không hề có tàu bay. Vậy thì những trái bom này đã được cài cắm sẵn ư? Cậu ngửi thấy mùi khói, nên có lẽ một vài trái thuộc loại dễ bắt lửa. Cậu bèn ấn cái khăn tay thường ngày lên mũi và miệng. Nheo mắt nhìn qua lớp bụi mù đen đặc toàn đất cát từ trường đấu, cậu thấy Lucy Gray cách đó hơn bốn mét, co rúm lại, trán rịt xuống đất và ngón tay nhét vào tai, đang đeo còng thì cô làm được vậy là hết nước hết cái. Cô ho sặc sụa.

"Che mặt lại! Dùng cái khăn ăn!" cậu nói lớn. Cô không nhìn sang nhưng hẳn đã nghe được, vì cô liền nghiêng người lấy khăn ra từ túi. Chỗ bánh bích quy và thịt gà rơi xuống đất còn cô thì ịn miếng vải lên mặt. Cậu có một ý nghĩ mơ hồ rằng thế này không có lợi cho việc ca hát của cô chút nào.

Khoảng tạm lắng khiến cậu tưởng bở là đã kết thúc, nhưng ngay khi cậu vừa ngóc đầu lên, vụ nổ cuối cùng ở khán đài phía trên liền phá tan tành thứ từng là quầy ăn vặt - món kẹo kéo màu

hồng, những trái táo nhúng caramen - và một cơn mưa những mảnh vỡ bốc cháy trút xuống. Cái gì đó đập mạnh vào đầu cậu, và thanh rầm nặng rơi xuống chặn ngang lưng, đè gí cậu xuống đất.

Choáng váng, Coriolanus nằm đó trong trạng thái gần như là mê man trong một chốc. Mùi khói cay sè xộc lên mũi, và cậu nhận ra thanh rầm đang bốc hỏa. Cậu gắng sức xốc lại tinh thần và vặn vẹo hòng thoát ra, song đất trời cứ quay tít và món bánh đào trở nên chua loét trong dạ dày.

"Cứu!" cậu gào lên. Xung quanh vang lên những lời kêu van tương tự, nhưng cậu không tài nào nhìn thấy những người bị thương qua màn bụi mịt mù. "Cứu với!"

Ngọn lửa bén vào tóc cậu, và vận hết sức bình sinh cậu vật lộn bên dưới thanh rầm, nhưng phí công vô ích. Một cơn đau như thiêu đốt lẹm vào cổ vào vai cậu khi cậu bàng hoàng nhận ra mình đang bị thiêu sống. Cậu kêu la, hết lần này đến lần khác, nhưng cơ hồ trơ trọi trong cái bong bóng khói đen sì và những mảnh vụn ngùn ngụt cháy. Thế rồi cậu nhìn ra một bóng người trỗi dậy từ hỏa ngục. Lucy Gray gọi tên cậu, và rồi quay ngoắt lại, có điều gì đó ngoài tầm mắt cậu đang thâu tóm sự chú ý của cô. Chân cô bước vài bước ra xa khỏi cậu, đoạn cô trù trừ, nội tâm rõ là đang giằng xé dữ dội.

"Lucy Gray!" cậu khào khào cầu khẩn. "Làm ơn!" Cô nhìn cái thứ đầy cám dỗ kia lần cuối rồi chạy về phía cậu. Thanh rầm nhích khỏi lưng cậu nhưng rồi lại rơi sập xuống. Nó lại được nhấc lên, chừa ra một khoảng vừa khít để cậu chui ra. Cô dìu cậu đứng dậy, và với cánh tay cậu choàng qua vai cô, cả hai khập khiễng

tránh khỏi chỗ lửa cháy tới khi ngã khuỵu xuống đâu đó giữa trường đấu.

Ban đầu, cậu chỉ biết ho và nôn khan, nhưng dần ý thức được cơn đau đầu, những vết bỏng khắp cổ, lưng và vai. Không rõ làm sao mà ngón tay cậu bám riết lấy chiếc váy cháy sém của Lucy Gray, như thể đó là phao cứu sinh vậy. Đôi tay bị còng của cô bỏng rộp lên trông thấy, nắm lại đặt cạnh bên.

Đám khói lắng xuống đủ để cậu nhìn thấy sơ đồ những quả bom được gài cách quãng khắp trường đấu, một lô tướng thuốc nổ đặt tại cổng vào. Ở đó điêu tàn đến độ cậu còn thoáng thấy con phố phía sau và hai bóng người chạy bán sống bán chết khỏi trường đấu. Đó là thứ đã khiến Lucy Gray chựng lại trước khi đến cứu cậu sao? Cơ may trốn thoát? Những vật tế khác hẳn đã cướp lấy thời cơ này. Đúng rồi, cậu đang nghe thấy tiếng còi hụ inh ỏi, tiếng la lối om sòm từ ngoài phố.

Đội cứu thương đang lựa đường vượt qua đống phế tích và chạy tới chỗ những người bị thương. “Ổn rồi,” cậu nói với Lucy Gray. “Có người tới giúp rồi.” Những bàn tay với lấy cậu, đặt cậu lên cáng. Cậu thả vạt váy của cô ra, đinh ninh sẽ có một chiếc cáng khác dành cho cô, nhưng khi họ khiêng cậu đi, cậu thấy một Trị an viên dằn sấp cô xuống và thoi nòng súng vào cổ cô, miệng rủa một tràng tục tĩu. “Lucy Gray!” Coriolanus kêu gào. Chẳng có ai đoái hoài tới cậu.

Cú va đập vào đầu khiến cậu phải rất chật vật để tập trung, nhưng cậu nhận thức được mình nằm trên xe cứu thương, mình lao rầm qua cánh cửa đến chính phòng chờ nơi vừa mới hôm qua thôi cậu còn ngồi uống soda chanh có ga, và rồi được khênh lên

bàn dưới ánh sáng chói lóa trong khi một tốp bác sĩ đánh giá mức độ thương tổn. Cậu những muốn thiếp đi, nhưng họ không ngừng ịn bản mặt của họ vào mặt cậu và bắt cậu phải trả lời câu hỏi, hơi thở hôi rình mùi đồ ăn trưa của họ lại làm bụng dạ cậu nôn nao. Vào máy khám, ra khỏi máy khám, kim tiêm đâm vào người, và cuối cùng thì, may phước thay, cũng được phép chìm vào giấc ngủ. Suốt cả đêm cứ từng chặp lại có ai đó đánh thức và chiếu đèn vào mắt cậu. Miễn cậu có thể trả lời một số câu hỏi cơ bản là họ để cậu trôi vào miền miên viễn.

Khi cậu rốt cuộc cũng tỉnh lại, thực sự tỉnh táo, vào ngày Chủ nhật, ánh nắng hắt qua ô cửa sổ báo hiệu trời ngả về chiều, và Lão Bà Bà cùng Tigris đang cúi xuống nhìn cậu với nét mặt đượm âu lo. Cậu cảm thấy một niềm an tâm ấm lòng. *Mình không đơn độc*, cậu thầm nhủ. *Mình không ở trong trường đấu. Mình an toàn.*

"Chào em, Coryo," Tigris nói. "Nội và chị đây."

"Xin chào." Cậu cố mỉm cười. "Chị lỡ mất giờ bom rồi."

"Hóa ra có thứ còn tệ hơn là có mặt ở đó," Tigris đáp, "ấy là cảm giác khi biết rằng em đang gánh chịu tất cả một thân một mình."

"Em đâu có một mình," cậu nói. Chất ma phiện và cơn chấn động não làm cậu muốn hồi tưởng rõ sự tình cũng khó. "Có Lucy Gray ở đó. Cô ấy đã cứu mạng em, em nghĩ vậy." Cậu vẫn không cắt nghĩa được chuyện này. Đường mật đấy, nhưng cũng thật đáng lo.

Tigris siết lấy tay cậu. "Chị không ngạc nhiên. Rõ ràng cô bé là người lương thiện. Ngay từ đầu, nó đã cố bảo vệ em khỏi những

vật tế khác."

Lão Bà Bà thì cần phải thuyết phục thêm. Sau khi cậu chắp nối lại diễn biến vụ đánh bom cho bà, bà liền đi đến kết luận: "Chậc, chắc là nó biết đội Trị an sẽ nổ súng nếu nó cả gan chạy trốn thôi, dầu vậy, cũng có chí khí đấy. Có chăng, đúng như nó nói, nó không thực sự là dân quận."

Quá khen rồi, không thì cũng xông xênh hết cỡ trong khả năng của Lão Bà Bà.

Khi Tigris nhồi cho cậu cả mớ tình tiết cậu đã bỏ lỡ, cậu ngộ ra sự việc lần này đã khiến Capitol căng thẳng đến chừng nào. Chuyện xảy ra - chí ít là những gì Thông tấn xã Capitol cho rằng đã xảy ra - làm người dân lo sợ về cả hệ quả nhãn tiền lẫn những di họa của nó mai sau. Người ta không biết kẻ nào đã đặt bom - phiến quân, ừ đúng, nhưng từ đâu kia? Chúng có thể đến từ bất kỳ nơi nào trong mười hai quận, hoặc một nhúm tàn quân đã trốn thoát khỏi Quận 13, hay thậm chí, lạy trời đừng như vậy, thứ mầm mống bất hảo ngấm ngầm trong chính Capitol. Mốc thời gian của tội ác này khiến người ta rối trí. Giữa các kỳ Đấu trường Sinh tử, trường đấu không một bóng người, lại được niêm phong và không ai màng tới, bom có thể đã được gài sáu ngày hoặc sáu tháng trước. Máy quay an ninh bao quát những lối vào quanh mặt sân hình ô van, nhưng có thể vượt tường chui vào nhờ phần ngoại cảnh tan hoang. Đã thế họ còn không biết liệu bom được kích hoạt từ xa hay do một cái sẩy chân, song những thiệt hại ngoài dự kiến đã rúng động tới tận tâm Capitol. Việc hai vật tế từ Quận 6 thiệt mạng vì mảnh bom thì chẳng mấy ai đếm xỉa, nhưng vụ nổ ấy đã lấy đi sinh mạng của cặp sinh đôi nhà Ring. Ba người

hướng dẫn phải nhập viện Coriolanus, cùng Androcles Anderson với Gaius Breen, họ được phân công hai vật tế Quận 9. Hai người bạn học của cậu đang trong tình trạng nguy kịch, Gaius mất cả hai chân, và hầu hết những người khác, bất kể là người hướng dẫn, vật tế, hay Trị an viên, đều cần được chăm sóc y tế.

Coriolanus thấy bàng hoàng quá đỗi. Cậu thật tâm quý mến Pollo và Didi, cách hai người yêu thương nhau, sự lạc quan vui vẻ của họ nữa. Ở đâu đó gần cậu, Androcles, người ước mong trở thành phóng viên Thông tấn xã Capitol giống mẹ, và Gaius, cậu ấm Cấm thành với kho chuyện tiếu lâm dở ẹc liên tu bất tận, thì đang trong cơn thập tử nhất sinh.

"Còn Lysistrata ạ? Bạn ấy có ổn không?" Con nhỏ đứng ngay sau cậu.

Lão Bà Bà trông không thoải mái. "Ồ, con bé à. Con bé ổn. Nó đang đi lan truyền rằng thằng bé to xác, xấu như ma lem từ Quận 12 đã lấy thân mình che chắn cho nó, nhưng ai mà biết được? Nhà Vickers ham làm trung tâm của sự chú ý lắm."

"Vậy sao ạ?" Coriolanus hoài nghi hỏi lại. Cậu không thể nhớ ra, dù chỉ một lần, là từng thấy một người nhà Vickers ở trung tâm của sự chú ý, ngoại trừ cuộc họp báo ngắn gọn hằng năm khi họ chứng nhận sức khỏe của Tổng thống Ravinstill vẫn ngon lành cành đào. Lysistrata là một đứa rất độc lập và có năng lực, không bao giờ muốn người khác chú ý tới mình. Riêng việc vơ đũa cả nắm nó với Arachne cũng làm cậu thấy chối tai.

"Cô bé chỉ trình bày rất nhanh với phóng viên ngay sau vụ đánh bom. Con nghĩ đó là sự thật, Lão Bà Bà ạ," Tigris nói. "Biết

đâu người Quận 12 không đến nỗi tệ hại như cách nội tô vẽ. Cả Jessup và Lucy Gray đều đã hành động rất dũng cảm."

"Chị có thấy Lucy Gray không? Ý em là, trên ti vi ấy. Cô ấy trông có ổn không ạ?" cậu hỏi.

"Chị không biết nữa, Coryo ơi. Người ta chẳng chiếu cảnh nào ở sở thú cả. Nhưng cô bé không nằm trong danh sách các vật tế đã tử vong," Tigris đáp.

"Vẫn còn nữa sao ạ? Ngoài những người từ Quận 6?" Coriolanus không muốn mình nghe có vẻ bệnh hoạn, nhưng họ là đối thủ của Lucy Gray.

"Ừ, một số người đã thiệt mạng sau vụ đánh bom," Tigris bảo cậu.

Cả hai cặp đến từ Quận 1 và 2 đã nhằm cái lỗ hoác ra gần cổng vào mà chạy. Những đứa trẻ Quận 1 bị bắn chết, cô gái Quận 2 chạy được tới bờ sông và nhảy vượt qua bức tường chỉ để bỏ mạng khi rơi xuống, còn Marcus đã hoàn toàn mất dạng, vậy là đâu đó trong thành phố có một thiếu niên cường tráng, tuyệt vọng, nguy hiểm đang nhởn nhơ. Một cái nắp cống bị nạy ra cho thấy có thể cậu ta đã chui xuống lòng đất đến Bến Trung chuyển, một mạng lưới những đường ray và lối đi bộ được xây dựng bên dưới Capitol, nhưng chẳng ai dám chắc.

"Ta cho rằng chúng coi trường đấu là một biểu tượng," Lão Bà Bà nói. "Như chúng đã làm trong chiến tranh. Tệ nhất là phải mất suýt soát hai mươi giây mới cắt được sóng tới các quận, nên chắc chắn là chúng đang ăn mừng. Lũ quái vật ấy."

“Nhưng họ nói chẳng mấy người vùng quận chứng kiến cảnh đó mà, Lão Bà Bà,” Tigris phản bác. “Người dân ở đó không thích xem Đấu trường Sinh tử.”

“Muốn đưa chuyện thì chỉ cần một nhúm người thôi,” Lão Bà Bà nói. “Đúng kiểu chuyện sẽ bén như bắt lửa.”

Vị bác sĩ đã nói chuyện với Coriolanus sau vụ rắn cắn hôm nọ bước vào, xưng danh là bác sĩ Wane. Ông ta bảo Tigris và Lão Bà Bà về nhà rồi khám tổng quát cho Coriolanus, giải thích tính chất của chấn thương não (khá nhẹ) và những chỗ bỏng đang phản ứng tốt với việc điều trị. Sẽ mất chút thời gian để lành hẳn, nhưng nếu cậu ngoan ngoãn và tiếp tục phục hồi sức khỏe, nội vài ngày nữa cậu sẽ được xuất viện.

“Bác có biết vật tế của cháu hiện ra sao không ạ? Tay cô ấy bị bỏng khá nặng,” Coriolanus nói. Hễ nghĩ tới cô là lòng cậu lại nhói lên đầy bứt rứt, nhưng rồi ma phiện sẽ cuộn lấy suy nghĩ ấy tựa len bông.

“Ta không rõ,” ông bác sĩ đáp. “Nhưng phía đó có một bác sĩ thú y mát tay lắm. Ta đồ rằng đến lúc họ cho khởi động Đấu trường, cô bé sẽ ổn thôi. Nhưng không đến phiên cháu phải lo, chàng trai trẻ ạ. Việc của cháu là bình phục, và muốn thế, cháu cần ngủ đi.”

Coriolanus bằng lòng nghe theo. Cậu trôi tuột vào giấc ngủ mê man tới sáng thứ Hai mới hồi tỉnh. Đầu vẫn ong ong còn người ngợm thì rệu rã, cậu thấy chẳng dại gì mà ra viện vội. Điều hòa mát rượi làm dịu vết bỏng trên da, và những suất ăn nhạt ê hề được bưng lên đều đặn. Cậu cập nhật tin tức trên chiếc ti vi màn

hình lớn trong lúc nhâm nhi nhiều hết mức món nước chanh có ga mà bụng mình có thể chứa. Một tang lễ kép sẽ được cử hành cho cặp song sinh nhà Ring ngày hôm sau. Công cuộc truy nã Marcus vẫn ráo riết. Cả Capitol và các quận đều được tăng cường an ninh.

Ba người hướng dẫn thiệt mạng, ba người nằm viện - thực ra là bốn nếu tính cả Clemensia. Sáu vật tế đã chết, một người trốn thoát, một số thì bị thương. Nếu Tiến sĩ Gaul muốn thay đổi bộ mặt Đấu trường Sinh tử, bà ta đã thành công rồi.

Chiều, khách lũ lượt kéo đến thăm, đầu tiên là Festus, tay đeo nẹp và má in mấy vết khâu do mảnh kim loại cứa qua. Cậu ta kể rằng Học viện đã hủy các lớp học, nhưng sáng mai học sinh vẫn phải đến dự tang hai đứa nhà Ring. Cậu ta nghẹn ngào khi nhắc tới cặp sinh đôi, và Coriolanus tự hỏi một khi người ta thôi không truyền cho cậu thứ ma phiện làm tê dại cả nỗi đau lẫn niềm vui kia nữa, liệu bản thân cậu có thấy xúc động hơn chút nào hay không. Cô Satyria tạt qua cùng chút bánh quy mua ở tiệm, gửi lời chúc sức khỏe của khoa, và nói với cậu rằng tuy vụ việc quả là không may, nhưng nó chỉ có thể gia tăng cơ hội nhận thưởng của cậu. Lát sau, Sejanus, không chút sứt đầu mẻ trán, xuất hiện với cái cặp sách Coriolanus bỏ lại trong xe và một chồng bánh mì kẹp thịt thơm ngon mẹ cậu ta làm. Cậu ta chẳng nói gì về vật tế bỏ trốn của mình. Sau rốt, Tigris đến mà không có Lão Bà Bà, bà ở nhà tĩnh dưỡng nhưng đã gửi cho cậu một bộ đồng phục sạch để mặc ngày xuất viện. Nếu có máy quay, bà muốn cậu trông thật chỉn chu. Hai người chia đôi chỗ bánh kẹp và rồi Tigris vuốt ve mái đầu đau âm ỉ của cậu đến khi cậu thiu thiu ngủ, y hệt lúc những cơn đau đầu quấy nhiễu cậu hồi nhỏ.

Khi ai đó gọi cậu dậy lúc sớm tinh mơ ngày thứ Ba, cậu tưởng là y tá tới để kiểm tra dấu hiệu sinh tồn, rồi giật bắn người khi thấy dung nhan bị tàn phá của Clemensia trước mặt. Nọc rắn, hay là thuốc giải độc cũng nên, đã làm làn da bánh mật của con nhỏ bong tróc và tròng trắng mắt nó có màu lòng đỏ trứng gà. Nhưng tệ hơn gấp bội là chứng co giật tác động đến toàn thân con nhỏ, làm gương mặt nó rúm ró, lưỡi chốc chốc lại thè ra, còn tay thì cứ vằng ra ngay cả khi đang với lấy tay cậu.

"Suỵt!" nó rít. "Mình không được ở đây đâu. Đừng có nói với họ là mình đến. Nhưng người ta đang kháo nhau cái gì vậy? Sao không có ai đến thăm mình. Ba mẹ mình có biết chuyện không? Họ có nghĩ là mình chết rồi không?"

Còn lơ mơ vì chưa tỉnh ngủ và vì thuốc, Coriolanus không hiểu nổi con nhỏ đang nói cái gì. "Ba mẹ cậu ư? Nhưng họ tới đây rồi. Chính mắt mình trông thấy."

"Không. Không có ai đến thăm mình cả!" nó kêu lên. "Mình phải ra khỏi đây, Coryo ạ. Mình sợ bà ta sẽ trừ khử mình mất. Nơi đây không an toàn. Ta không được an toàn đâu!"

"Sao kia? Ai định trừ khử cậu cơ? Cậu đang nói linh tinh đấy," cậu nói.

"Tiến sĩ Gaul ấy, tất nhiên rồi!" Nó vồ lấy cánh tay cậu, chỗ bị bỏng liền rát tấy lên. "Cậu biết mà, cậu đã ở đó!"

Coriolanus cố gỡ tay nó ra. "Cậu cần quay về phòng đi. Cậu đang bị ốm, Clemmie. Do rắn cắn. Chúng làm cậu hoang tưởng."

"Mình hoang tưởng ra thứ này sao?" Con nhỏ liền giật phăng phần phía trước của áo choàng bệnh viện để phơi ra một mảng da

khắp ngực xuống đến một bên vai. Lốm đốm vảy màu xanh, hồng và vàng chóe, chẳng thua kém lũ rắn trong bể. Khi cậu há hốc miệng, con nhỏ tru tréo, "Và nó đang lan ra! Nó đang lan rộng ra!"

Khi đó hai nhân viên bệnh viện bắt được nó, nhấc bổng nó lên và đưa ra khỏi phòng. Từ ấy đến hết đêm cậu nằm thao thức trên giường, nghĩ ngợi mông lung về đàn rắn, về làn da con nhỏ, và những cái chuồng kính nhốt những người Avox mang trên mình những biến dị động vật ghê rợn trong phòng thí nghiệm của Tiến sĩ Gaul. Đó là nơi Clemensia sẽ bị đưa đến chăng? Nếu không, tại sao cha mẹ con nhỏ vẫn chưa gặp nó? Tại sao ngoài cậu ra dường như không một ai biết chuyện đã xảy ra. Ngộ nhỡ Clemensia chết, liệu cậu, nhân chứng duy nhất, có biến mất theo không? Có phải cậu đã đặt Tigris vào vòng rủi ro khi kể cho chị sự tình?

Cái tổ kén êm ổn của bệnh viện giờ đây tựa như một cái bẫy hiểm độc đang co rút lại để bóp nghẹt cậu. Hàng giờ đồng hồ lề rề trôi qua mà chẳng có ai vào thăm khám, cậu lại càng lo sốt vó. Thế rồi, trời vừa hửng sáng, bác sĩ Wane xuất hiện bên giường cậu. "Ta nghe nói Clemensia đã ghé thăm cháu đêm qua," ông ta tươi cười nói. "Cô bé có làm cháu giật mình không?"

"Chút chút ạ." Coriolanus cố làm bộ thờ ơ.

"Cô bé sẽ ổn cả thôi. Nọc độc gây ra rất nhiều tác dụng phụ khác thường trong khi tự đào thải ra khỏi hệ thống. Đó là nguyên nhân bọn ta chưa cho phụ huynh cô bé gặp con. Họ nghĩ cô bé đang được cách ly do mắc một chủng cúm cực truyền nhiễm. Một hai hôm nữa là gặp được cô bé ấy mà," ông bác sĩ bảo cậu. "Cháu có thể đến thăm bạn khi sẵn sàng. Biết đâu lại làm cô bé vui lên."

“Được ạ,” Coriolanus nói, yên lòng đôi chút. Song cậu không tài nào gạt khỏi óc những gì đã chứng kiến, không phải tại bệnh viện này, ở phòng thí nghiệm lại càng không. Người ta đã dừng truyền ma phiện cho cậu, khiến mọi sự mờ ảo trở nên rõ như ban ngày. Mối ngờ vực của cậu làm vẩn đục tất thảy những tiện nghi, từ bữa sáng ú ụ bánh kếp và thịt xông khói, tới lẵng hoa quả tươi và bánh kẹo bồi dưỡng từ Học viện, tới cái tin rằng phần biểu diễn quốc ca của cậu sẽ được phát lại ở đám tang hai đứa nhà Ring, vừa chứng nhận chất lượng của nó vừa ghi công những hy sinh của cậu.

Việc đưa phóng sự trước tang lễ bắt đầu lúc bảy giờ, và tới chín giờ một lần nữa khối học sinh lại lấp kín cầu thang phía trước Học viện. Mới hơn một tuần trước, cậu còn thấy mình đang dần trở nên thấp cổ bé họng khi được ấn định cô gái Quận 12, vậy mà giờ cậu đang được vinh danh vì sự anh dũng trước toàn thể đất nước. Cậu cứ ngỡ họ sẽ chiếu đoạn phim cậu hát, vậy mà thay vào đó ảnh nổi ba chiều của cậu hiện ra phía sau diễn đài, lúc đầu hơi nhòe nhoẹt nhưng về sau dần trở nên sắc nét. Mọi người hay bảo cậu ngày càng giống người cha khôi ngô tuấn tú, nhưng đây là lần đầu tiên cậu thực sự nhìn ra điều ấy. Không chỉ đôi mắt mà cả đường quai hàm, mái tóc, dáng điệu kiêu hãnh oai hùng. Và Lucy Gray nói đúng; giọng cậu thực sự rất có uy lực. Một màn trình diễn nói chung khá ấn tượng.

Capitol đã mạnh tay gấp đôi so với công sức dành ra cho đám tang của Arachne, Coriolanus thấy với hai chị em sinh đôi như vậy là thỏa đáng. Thêm những bài diễn văn, thêm các Trị an viên, thêm băng rôn biểu ngữ. Cậu không phiền khi thấy cặp song sinh

được ca ngợi, kể cả có bày vẽ khoa trương, và ước gì họ bằng cách nào đó biết được ảnh nổi của cậu đã mở màn sự kiện. Số vật tế đã chết tăng lên, với hai vật tế từ Quận 9 tử vong do thương tích. Nghe chừng người bác sĩ thú y đã làm hết khả năng, song người ta đã bác bỏ hết lần này tới lần khác lời bà thỉnh cầu cho họ nhập viện. Thi thể xước sẹo của họ, cùng những gì còn sót lại của hai vật tế Quận 6, bị vắt trên lưng ngựa và đưa đi diễu dọc đường Scholars. Hai vật tế từ Quận 1 và cô gái từ Quận 2, cho đích đáng với hành vi chạy trốn hèn hạ, bị lôi xềnh xệch phía sau. Tiếp sau là hai cái xe chuồng Coriolanus đã quá giang đến sở thú, một cho nam và một cho nữ. Cậu căng mắt tìm Lucy Gray song chẳng thấy cô đâu, lắng lo lại chồng chất thêm lo lắng. Có phải cô đang nằm bất động trên sàn xe, khuất phục trước thương tật và đói khát?

Khi hai cỗ quan tài đôi màu bạc của cặp sinh đôi xuất hiện, trong đầu cậu chỉ hiện lên trò chơi ngốc xít bọn họ đã bày ra trên sân chơi hồi chiến tranh tên là Vòng quanh chị em Ring. Cả lũ sẽ đuổi bắt Didi và Pollo rồi nắm tay nhau tạo thành một vòng tròn vây lấy hai đứa nó. Trò đó lúc nào cũng kết thúc bằng cảnh cả đám, cả hai đứa nhà Ring, nằm chồng lên nhau cười ngặt nghẽo. Chao ôi, giá mà được trở về cái thời lên bảy, được nằm trong cái đống hạnh phúc ấy cùng bè bạn, món bánh quy dinh dưỡng đặt sẵn trên bàn.

Sau bữa trưa, bác sĩ Wane nói cậu có thể xuất viện nếu cậu hứa sẽ tĩnh tâm và ngủ nghỉ, và bởi vẻ dụ hoặc của bệnh viện đã mất, cậu lập tức thay sang bộ đồng phục sạch. Tigris đến đón và cùng cậu về nhà bằng xe điện, nhưng rồi phải quay lại chỗ làm. Cậu lẫn

Lão Bà Bà dành cả buổi chiều ngủ nướng, và cậu thức giấc bởi món thịt hầm rau củ thơm phức má Sejanus gửi qua.

Tigris hối cậu lên giường ngủ từ lúc gà mới lên chuồng, thế nhưng mắt cậu cứ thao láo. Mỗi lần nhắm mắt, cậu lại nhìn thấy xung quanh ngập trong biển lửa, cảm thấy mặt đất rung lắc, nghe mùi khói đen tức thở. Trước đó Lucy Gray chỉ chờn vờn bên rìa những suy tư của cậu, nhưng lúc này đây cậu chẳng thể nghĩ tới ai khác. Cô sao rồi? Đang dần lành bệnh và no bụng, hay đang chịu cực khổ và đói khát trong cái chuồng khỉ ác mộng đó? Trong khi cậu nằm khểnh trong bệnh viện có điều hòa và được truyền ma phiện, bà bác sĩ thú thú y đã khám tay cô chưa? Liệu đám khói có làm tổn hại tới giọng ca oanh vàng ấy? Vì giúp cậu, phải chăng cô đã tự phá hỏng cơ may kiếm nhà tài trợ trong trường đấu? Nghĩ tới cơn khiếp sợ khi nằm dưới thanh rầm là cậu lại thấy ngượng chín mặt, nhưng còn hổ thẹn hơn khi nhớ tới những gì diễn ra sau đó. Trên Truyền hình Capitol, cảnh vụ đánh bom mà người ta phát đã bị khói bụi che khuất. Nhưng có tồn tại không? Thước phim cô đến cứu cậu và, tệ hơn, cảnh cậu bấu víu lấy váy cô trong khi cả hai chờ người tới cứu?

Tay cậu lục hộc tủ kệ đầu giường và mò thấy hộp phấn của mẹ. Cậu hít hà mùi phấn hoa hồng, bao nỗi niềm lắng xuống đôi chút, song vì bồn chồn mà cậu ra khỏi giường. Mấy tiếng sau, cậu đi đi lại lại trong nhà, nhìn ra bầu trời đêm, nhìn xuống phố Corso, nhìn cửa sổ nhà hàng xóm bên kia đường. Rồi cậu bất giác nhận ra mình đang ở trên nóc nhà giữa vườn hồng của Lão Bà Bà mà chẳng nhớ là đã leo cầu thang lên. Không khí đêm khuya mát

lành ướp hương hoa quả là hữu hiệu, nhưng chẳng mấy đã kéo đến một cơn rùng mình khiến mọi chỗ lại đau tê tái.

Tigris tìm thấy cậu ngồi trong bếp mấy tiếng trước khi mặt trời lên. Chị pha trà và họ ăn nốt chỗ thịt hầm thẳng từ chảo. Những lớp thịt, khoai tây và pho mát đậm đà vỗ về cậu, cũng như lời nhắc nhở dịu dàng của Tigris rằng Lucy Gray ra nông nỗi này không phải do cậu. Cả hai người, xét cho cùng, hãy còn là những đứa trẻ với cuộc đời bị những thế lực bề trên áp chế.

Khuây khỏa phần nào, cậu gà gật được vài tiếng trước khi bị cuộc điện thoại của cô Satyria dựng dậy. Bà động viên cậu nếu được thì sáng hôm đó hãy tới trường. Một buổi gặp mặt người hướng dẫn-vật tế nữa đã được lên lịch nhằm xúc tiến buổi phỏng vấn giờ đây hoàn toàn dựa trên tinh thần tự nguyện.

Lúc sau ở Học viện, khi cậu đứng trên ban công nhìn xuống Sảnh Heavensbee, những chiếc ghế trống làm lòng cậu xáo động. Cậu biết, trong thâm tâm, rằng tám vật tế đã chết, rằng một người đang mất tích, nhưng cậu đã không mường tượng được chuyện đó sẽ khuấy đảo sự quy củ của hai mươi tư chiếc bàn nhỏ đến nhường nào, để lại một mớ lộn xộn xiên xẹo, rối beng. Tuyệt nhiên không có vật tế từ Quận 1, 2, 6, hay 9, và chỉ duy nhất một người từ Quận 10. Đa phần những người còn sống đều bị thương, và tất thảy đều trông thiếu khí sắc. Khi nhóm người hướng dẫn đến chỗ vật tế của mình, những tổn thất càng thêm rõ rệt. Sáu người hướng dẫn không mất mạng thì cũng nằm viện liệt giường, và những ai bắt cặp với mấy kẻ đào tẩu Quận 1 và 2 thì tại bàn không có vật tế và vì vậy chẳng lý gì mà lại có mặt. Livia Cardew rất bức xúc trước bước ngoặt này, đòi đưa những vật tế mới từ

các quận đến, hoặc bét ra là giao cho nó Reaper, cậu trai được phân cho Clemensia, người mà tất cả đều nghĩ là đã nhập viện vì mắc cúm. Yêu sách của con nhỏ không được chấp thuận, và Reaper lầm lũi một mình tại bàn, đầu quấn một miếng băng cáu cặn máu khô.

Khi Coriolanus ngồi xuống cái ghế đối diện, Lucy Gray thậm chí còn chẳng gắng gượng một nụ cười. Cô ho sù sụ, và bồ hóng vẫn bám đầy quần áo cô. Dù vậy, bà bác sĩ thú y đã vượt mức kỳ vọng của Coriolanus, vì phần da tay của cô đang lành lại.

"Chào," cậu nói, đoạn đẩy một cái bánh kẹp bơ hạt và hai chiếc bánh quy của cô Satyria sang phía bên kia bàn.

"Chào," giọng cô lạc đi. Không một chút tình ý hay thậm chí thân thiện nào. Cô vỗ cái bánh kẹp nhưng xem chừng quá mệt để có thể ăn. "Cảm ơn."

"Không, cảm ơn *cô* vì đã cứu mạng tôi ấy chứ." Cậu đùa, nhưng khi nhìn vào mắt cô, giọng điệu bông phèng liền trôi tuột đi.

"Có phải đó là những gì anh nói với mọi người không?" cô hỏi. "Rằng tôi đã cứu mạng anh?"

Cậu đã kể ngần ấy với Tigris và Lão Bà Bà và rồi, hình như không chắc phải xử lý dữ kiện ấy ra sao, đã để nó trôi lãng đãng khỏi tâm trí tựa một giấc chiêm bao. Lúc này đây, ngồi giữa những chiếc ghế của những người đã ngã xuống, ký ức về việc cô đã giải cứu cậu trong trường đấu buộc cậu phải để tâm, và cậu không thể phớt lờ tầm trọng đại của nó. Giả dụ Lucy Gray không ra tay giúp cậu, cậu sẽ cầm chắc cái chết. Thêm một cỗ quan tài bóng láng đầy nhóc hoa hoét. Thêm một chiếc ghế vô chủ. Khi

cậu cất tiếng, lời lẽ tắc ứ nơi cổ họng trước khi cậu gắng sức thốt ra. “Tôi đã kể với người nhà. Thật đấy. Cảm ơn cô, Lucy Gray.”

“À thì, tôi cũng rảnh tay ấy mà,” cô nói, rê đầu ngón trỏ run run theo bông hoa trang trí trên cái bánh quy. “Bánh xinh quá.”

Cậu chợt thấy bẽ bàng. Nếu cô đã cứu mạng cậu, thì cậu mắc nợ cô, gì kia? Một cái bánh mì kẹp và hai chiếc bánh quy ư? Đó là cách cậu trả ơn cô đấy. Đổi lấy tính mạng của mình. Thứ mà rõ ràng cậu đang coi rẻ. Sự thật là, cậu nợ cô mọi thứ. Cậu thấy hai má nóng bừng. “Cô đã có thể chạy đi. Và nếu vậy, tôi sẽ cháy thui trước khi có người đến.”

“Chạy đi, hả? Coi bộ để ăn kẹo đồng thôi mà cũng nhọc công quá,” cô đáp.

Coriolanus lắc đầu. “Cô cứ việc đùa, nhưng điều đó không thay đổi được những gì cô đã làm cho tôi. Tôi thật mong có thể đền ơn cô bằng cách nào đó.”

“Tôi cũng mong vậy,” cô nói.

Chỉ qua đôi lời nói mà cậu cảm nhận được sự biến chuyển trong mối quan hệ của hai người. Với tư cách là người hướng dẫn của cô, trước giờ cậu đóng vai người cho đi đầy độ lượng, luôn luôn nhận về mình lòng hàm ơn. Giờ đây cô đã đảo ngược tình thế bằng cách trao cho cậu món quà không gì sánh nổi. Bên ngoài, mọi thứ vẫn vậy. Cô bị xích, cậu cho đồ ăn, đội Trị an canh gác sự bất biến ấy. Nhưng sâu thẳm bên trong, giữa họ không thể như xưa nữa. Cậu sẽ luôn mang ơn cô. Cô có quyền đòi hỏi.

“Tôi không biết là bằng cách nào,” cậu nói thật. Lucy lướt mắt quanh phòng, nhìn những địch thủ thân tàn ma dại. Thế rồi cô

nhìn thẳng vào mắt cậu, giọng nhuốm màu nóng vội. “Hãy bắt đầu với việc nghĩ rằng tôi thực sự có thể giành chiến thắng.”

PHẦN II

"PHẦN THƯỞNG"

11

Những lời Lucy Gray nói tựa kim châm, song ngẫm lại thì rất xác đáng. Coriolanus chưa bao giờ thực sự nhìn nhận cô như một người chiến thắng trong Đấu trường. Chiến lược của cậu chưa bao giờ là để biến cô thành người chiến thắng. Cậu chỉ cầu trời khấn phật rằng sức hút mê đắm của cô sẽ cho cậu thơm lây và công thành danh toại. Đến cả việc động viên cô hát cho các nhà tài trợ cũng nhằm nấn ná sự chú ý cô mang tới. Vừa phút trước, bàn tay đã lành lặn của cô là tin tốt vì cô có thể chơi ghi ta vào đêm phỏng vấn, chứ chẳng phải để cô tự bảo vệ mình khi bị tấn công trong trường đấu. Cái sự thực là cô quan trọng đối với cậu, như cậu đã tuyên bố ở sở thú, chỉ đổ thêm dầu vào lửa. Đáng ra cậu nên cố gắng bảo toàn tính mạng cho cô, mà đưa cô lên ngôi vị chiến thắng, bất chấp nghịch cảnh.

"Câu tôi bảo anh là chiếc bánh có cả kem thực sự xuất phát tự đáy lòng đấy," Lucy Gray nói. "Anh là người duy nhất buồn xuất hiện. Anh và Sejanus bạn anh. Hai người hành xử như thể chúng tôi là con người. Nhưng cách duy nhất anh có thể đền đáp tôi bây giờ là giúp tôi qua được kiếp nạn này đây."

“Đồng ý.” Dám đứng mũi chịu sào làm cậu thấy khá hơn chút đỉnh. “Từ giờ phút này, ta chơi để thắng.”

Lucy Gray chìa tay ra. “Bắt tay nhất trí chứ?”

Coriolanus cẩn thận bắt tay cô. “Quân tử nhất ngôn.” Thử thách này như tiếp thêm sinh lực cho cậu. “Bước một: tôi nghĩ ra một chiến lược.”

“*Ta* nghĩ ra một chiến lược chứ,” cô chỉnh lại. Nhưng cô tủm tỉm cắn cái bánh kẹp.

“*Ta* nghĩ ra một chiến lược.” Cậu lại nhẩm tính. “Cô chỉ còn mười bốn đối thủ, trừ phi họ tìm ra Marcus.”

“Nếu anh giữ cho tôi sống được thêm dăm ngày nữa, tôi lại tự khắc thắng chưa biết chừng,” cô nói.

Coriolanus nhìn quanh khu sảnh có những đối thủ cạnh tranh của cô, phờ phạc, dặt dẹo, người rũ xuống vì xiềng xích, cậu liền thấy phấn chấn hơn tới khi phải thừa nhận rằng tình trạng của Lucy Gray cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Dù vậy, Quận 1 và 2 đã bị loại khỏi cuộc chơi, rồi có Jessup để mắt tới cô, lại thêm chương trình tài trợ mới, vận may của cô đã được cải thiện đáng kể so với khi cô mới tới Capitol. Biết đâu, nếu như cậu giữ cho cô được no bụng, cô có thể chạy và trốn ở đâu đó trong trường đấu cầm chừng khi những kẻ khác tàn sát nhau vãn vãn đi hoặc chết đói. “Tôi phải hỏi một câu,” cậu nói. “Ngộ nhỡ hoàn cảnh xô đẩy, cô có hạ thủ không?”

Lucy Gray nhai bánh, cân nhắc câu hỏi. “Để tự vệ thì may ra.”

“Đây là Đấu trường Sinh tử. Toàn là để tự vệ cả,” cậu nói. “Nhưng có lẽ tốt nhất là cô lánh mặt các vật tế khác, và ta kiếm nhà tài trợ thức ăn cho cô. Hoãn binh một tẹo.”

“Phải, đó là nước đi khéo hơn cho tôi đấy,” cô đồng tình. “Một trong những sở trường của tôi là chịu đựng cực nhọc mà.” Một mẩu bánh mì khô làm cô ho khù khụ.

Coriolanus chuyền cho cô chai nước cất trong cặp. “Họ vẫn tổ chức phỏng vấn, nhưng trên tinh thần tự nguyện. Cô có muốn làm không?”

“Anh đùa à? Tôi có riêng một bài cho cái giọng khàn khàn này đấy,” cô nói. “Anh tìm được đàn ghi ta cho tôi chưa?”

“Chưa. Nhưng hôm nay tôi sẽ đi tìm,” cậu hứa. “Chắc phải có ai đó có một cây để mượn chứ. Ta mà kiếm được nhà tài trợ cho cô, đó sẽ là một bước tiến dài tới thắng lợi.”

Cô bắt đầu hào hứng diễn tả mình sẽ hát gì. Tuy vậy, họ chỉ được cho có mười phút, và buổi gặp mặt chớp nhoáng kết thúc với việc Giáo sư Sickle yêu cầu nhóm người hướng dẫn về phòng thí nghiệm sinh học công nghệ cao.

Chấp hành thứ hẳn là biện pháp an ninh tăng cường, đội Trị an hộ tống cả nhóm, và Hiệu trưởng Highbottom kiểm tên từng người trong khi họ lần lượt vào chỗ. Hai người hướng dẫn khỏe mạnh của những vật tế đã chết và mất tích, gồm Livia và Sejanus, đã ngồi sẵn ở bàn thí nghiệm, xem Tiến sĩ Gaul thả cà rốt vào chuồng thỏ. Coriolanus toát mồ hôi hột khi thấy bà ta, ở cự ly quá gần, và quá đỗi điên khùng.

“Nghe vẻ nghe ve, nghe vè trường đấu. Cà rốt hay gậy?[8] Người người hấp hối, còn các trò đây…” Bà ta quay qua họ chờ đợi, và tất cả trừ Sejanus đều đánh mắt nhìn chỗ khác.

“Thì thấy mắc ói,” Sejanus đáp.

Tiến sĩ Gaul cười váng lên. “Cậu học trò giàu lòng trắc ẩn này. Vật tế của trò đâu mất tiêu rồi, nhóc? Có chút manh mối nào không?”

Thông tấn xã Capitol vẫn tiếp tục đưa tin về cuộc truy bắt Marcus, nhưng tần suất giờ đã giảm. Phát ngôn chính thức được đưa ra là cậu ta đã mắc kẹt dưới một tầng biệt lập của Bến Trung chuyển, và sớm muộn sẽ bị tóm gọn tại đó. Cả thành phố thở phào nhẹ nhõm, đại bộ phận dân tình cho rằng cậu ta hoặc đã bỏ mạng hoặc sẽ bị bắt giữ bất cứ lúc nào. Trong bất cứ trường hợp nào, xem ra cậu ta quyết chí tẩu thoát hơn là thò mặt ra từ Bến Trung chuyển mà giết hại những cư dân Capitol vô tội.

“Có thể đang trên đường đến với cõi tự do,” Sejanus gằn giọng. “Có thể đã bị bắt bớ mà chẳng ai hay. Có thể bị thương và đang lẩn trốn. Có thể đã chết rồi. Em không biết nữa. Còn cô?”

Coriolanus không thể không phục sát đất sự gan lì của cậu ta. Dĩ nhiên, Sejanus chưa biết Tiến sĩ Gaul nham hiểm đến chừng nào. Cậu ta có thể gánh kết cục bị nhốt trong chuồng với một cặp cánh chim két và một cái vòi voi như chơi nếu không biết liệu đường mà cư xử.

“Thôi, đừng trả lời làm gì,” Sejanus gắt lên. “Cậu ấy hoặc là đã chết hoặc là sắp chết, khi cô bắt được cậu ấy và xích lại diễu đi khắp phố.”

“Đó là quyền của chúng ta,” Tiến sĩ Gaul phản pháo.

“Không, không hề! Em không quan tâm đến mớ luận điệu của cô. Cô không có quyền bỏ đói người khác, hay vô cớ đày đọa họ. Không có quyền tước đoạt mạng sống và sự tự do của họ. Đó là những điều mà tất cả sinh ra đã có, và chúng không thuộc quyền chiếm hữu của cô. Chiến thắng một cuộc chiến không cho cô cái quyền đó. Nắm nhiều vũ khí đạn dược hơn không cho cô cái quyền đó. Xuất thân từ Capitol không cho cô cái quyền đó. Không gì cả. Ồ, hôm nay em đến đây làm gì không biết nữa.” Dứt lời, Sejanus bật dậy đâm bổ ra cửa. Khi cậu ta thử vặn quả đấm cửa, nó không chút xê xích. Cậu ta liền lắc nó rồi cật vấn Tiến sĩ Gaul. “Còn khóa cửa nhốt lũ chúng em lại đấy sao? Có khác gì cái chuồng khỉ đâu chứ.”

“Trò chưa được cho về đâu,” Tiến sĩ Gaul bảo. “Ngồi xuống đi, nhóc.”

“Không.” Sejanus nói rất khẽ, nhưng vẫn làm mấy người thót tim.

Sau một khoảng lặng, Hiệu trưởng Highbottom can thiệp. “Cửa khóa trái. Đội Trị an được lệnh không quấy rầy lớp học cho đến khi có thông báo. Trò hãy ngồi xuống đi.”

“Hay chúng ta cử họ tháp tùng trò đến chỗ khác nhé?” Tiến sĩ Gaul đề nghị. “Ta nghĩ văn phòng của cha trò ở gần đây.” Rõ ràng là, tuy một mực gọi cậu ta là nhóc, bà ta biết tỏng Sejanus là ai.

Sejanus đỏ mặt tía tai vì giận dữ và xấu hổ, không chịu hoặc không thể nhúc nhích. Cậu ta chỉ đứng chôn chân ở đó, trừng mắt

nhìn Tiến sĩ Gaul, đến lúc bầu không khí căng thẳng vượt quá sức chịu đựng.

"Cạnh tôi có chỗ trống này." Câu nói vô thức vuột khỏi miệng Coriolanus.

Lời đề nghị đánh lạc hướng Sejanus, và rồi cậu ta như một quả bóng xì hơi. Cậu ta hít sâu, quay lại sải bước dọc lối đi, và ngồi lên cái ghế đẩu. Một tay nắm chặt quai cặp, tay còn lại siết thành nắm đấm đặt trên bàn.

Coriolanus ước gì mình im miệng đi cho rồi. Để ý Hiệu trưởng Highbottom nhìn mình đầy hồ nghi, cậu bèn tỏ vẻ bận bịu mở vở bật nắp bút.

"Các trò đang trải qua những guồng cảm xúc cao trào," Tiến sĩ Gaul nói với lớp. "Ta hiểu. Thật đấy. Nhưng các trò phải học cách chế ngự và tiết chế chúng. Muốn thắng trận phải dùng cái đầu, không phải con tim."

"Em tưởng chiến tranh đã kết thúc rồi," Livia nói. Con nhỏ xem ra cũng đang tức giận, nhưng không giống Sejanus. Coriolanus đoán chừng nó chỉ mặt nặng mày nhẹ vì mất tay vật tế lực điền mà thôi.

"Thế kia à? Sau cả những gì các trò đã nếm trải trong trường đấu ư?" Tiến sĩ Gaul hỏi lại.

"Vâng," Lysistrata chõ vào. "Và nếu chiến tranh đã kết thúc, vậy chẳng phải đúng ra việc giết chóc cũng nên dừng lại sao ạ?"

"Em đang bắt đầu cho rằng chiến tranh sẽ không bao giờ có điểm dừng," Festus thú thật. "Các quận sẽ luôn thù ghét chúng ta,

và chúng ta sẽ luôn thù ghét họ."

"Ta nghĩ các trò sắp vỡ vạc ra điều gì đó rồi," Tiến sĩ Gaul nói. "Hãy tạm coi như đây là một cuộc chiến dai dẳng. Mối bất hòa có lúc thịnh lúc suy, nhưng sẽ không bao giờ ngưng nghỉ. Khi ấy mục tiêu của chúng ta phải là gì?"

"Cô đang nói một cuộc chiến bất phân thắng bại ư?" Lysistrata hỏi.

"Cứ giả dụ vậy đi," Tiến sĩ Gaul nói. "Khi ấy đối sách của chúng ta là gì?"

Coriolanus mím môi kẻo nói hớ câu trả lời. Hiển nhiên quá. Quá hiển nhiên. Nhưng cậu biết Tigris đã đúng về việc tránh xa Tiến sĩ Gaul, dẫu có được tán dương đi chăng nữa. Trong khi cả lớp nghiền ngẫm câu hỏi, bà ta lượn tới lượn lui dọc lối đi, cuối cùng thì dừng lại ở bàn cậu. "Trò Snow? Có ý kiến gì về việc ta nên làm với cuộc chiến không hồi kết này không?"

Cậu tự nhủ để trấn an mình rằng bà ta đã già cốc đế rồi và làm gì có ai bất tử.

"Trò Snow?" bà ta dai như đỉa. Cậu cảm tưởng mình như con thỏ bị cái que kim loại của bà ta chọc ngoáy vậy. "Muốn đoán đại không?"

"Chúng ta nắm quyền kiểm soát ạ," cậu lí nhí. "Nếu không thể chấm dứt chiến tranh, thì ta phải nắm quyền kiểm soát mãi mãi. Đúng như cách ta đang làm hiện giờ. Với đội Trị an trấn giữ các quận, với luật lệ nghiêm khắc, và với lời răn đe rằng ai mới là người nắm quyền, như Đấu trường Sinh tử. Trong bất kỳ tình

huống nào, cầm dao phải nắm đằng chuôi, phải là người chiến thắng chứ không được là kẻ bại trận."

"Dù rằng, trong trường hợp của ta, dứt khoát là vô đạo đức hơn," Sejanus lầm bầm.

"Bảo vệ bản thân đâu có vô đạo đức," Livia cãi. "Với cả ai lại không muốn làm người chiến thắng hơn là kẻ bại trận kia chứ?"

"Mình không rõ là mình muốn thắng hay bại," Lysistrata nói.

"Nhưng ta đâu có quyền lựa chọn," Coriolanus nhắc, "nếu xét theo câu hỏi. Không hề, nếu ta thử nghĩ mà xem."

"Không hề, nếu ta thử nghĩ mà xem, phỏng, Casca?" Tiến sĩ Gaul vừa nói vừa đi lên hàng đầu. "Biết nghĩ một chút có thể cứu vớt rất nhiều sinh linh đấy."

Hiệu trưởng Highbottom nguệch ngoạc vào tờ danh sách. *Có khi lão Highbottom cũng chịu phận thỏ như mình thôi*, Coriolanus nhủ thầm, và không biết cậu có đang thừa hơi lo lắng cho ông ta.

"Nhưng hãy vững tâm," Tiến sĩ Gaul hoan hỉ nói tiếp. "Như hầu hết mọi tình huống trong cuộc sống, chiến tranh cũng có thăng rồi trầm. Và đó là bài tập tiếp theo của các trò. Viết một bài luận về tất cả những điểm hấp dẫn của chiến tranh. Tất cả những điều mà các trò tâm đắc về nó."

Nhiều bạn học của cậu ngước lên đầy sửng sốt, nhưng Coriolanus thì không. Người đàn bà này đã thả rắn lên người Clemensia như một trò giải trí. Rõ mười mươi là bà ta hả hê trước khổ đau và nghiễm nhiên cho rằng cả lũ đều thế thì phải.

Lysistrata nhăn mặt. "Tâm đắc ư?"

“Thế thì vèo cái là xong,” Festus nói.

“Đây là bài tập nhóm ạ?” Livia hỏi.

“Không, cá nhân. Bài tập nhóm rầy rà ở chỗ là thường sẽ có một người gánh hết mọi việc,” Tiến sĩ Gaul nói, đoạn nháy mắt với Coriolanus làm cậu sởn hết cả gai ốc. “Nhưng tham khảo ý kiến người thân thì vô tư. Các trò có thể bị bất ngờ đó. Hãy thành thật hết mức. Nộp bài ở buổi họp người hướng dẫn vào Chủ nhật này.” Bà ta rút ra thêm mấy củ cà rốt từ trong túi, quay trở lại với con thỏ, và dường như đã quên bẵng cả bọn.

Tan học, Sejanus lóc cóc theo sau Coriolanus trên hành lang. “Cậu phải dừng việc cứu mình đi.”

Coriolanus lắc đầu. “Xem ra tôi không kiềm chế được. Như là thành tật rồi.”

“Mình chẳng biết sẽ làm gì nếu không có cậu nữa.” Giọng Sejanus chùng xuống. “Người đàn bà đó rất thâm hiểm. Phải ngăn chặn bà ta.”

Coriolanus thấy có cố gắng hạ bệ Tiến sĩ Gaul cũng chỉ hoài công, nhưng cậu vẫn tỏ thái độ thông cảm. “Cậu đã nỗ lực rồi.”

“Mình đã thất bại. Phải chi gia đình mình về quê cho rồi. Về lại Quận 2, nơi bọn mình thuộc về ấy. Cũng chẳng phải người ta mặn mà gì với nhà mình cho cam,” Sejanus nói. “Mình sẽ chết mất khi phải làm người Capitol.”

“Đang thời kỳ vận hạn thôi, Sejanus. Đấu trường và vụ đánh bom. Chẳng có ai ở phong độ tốt nhất cả. Chớ làm gì xốc nổi như

là bỏ trốn nhé." Coriolanus vỗ vai cậu ta, đoạn nghĩ, *Mình cần nhờ vả.*

"Bỏ trốn đi đâu cơ? Bằng cách nào? Lấy gì mà trốn?" Sejanus nói. "Nhưng mình rất cảm kích sự ủng hộ của cậu. Giá mà mình nghĩ ra gì đó để đáp lễ."

Đúng là Coriolanus đang cần một thứ. "Tôi muốn mượn một cây ghi ta, cậu có tình cờ có một cây không?"

Nhà Plinth không có, nên cậu dành hết buổi chiều thứ Tư để giữ trọn lời hứa với Lucy Gray. Cậu hỏi han quanh trường, nhưng chỉ nhận được quá lắm là một câu có lẽ của Vipsania Sickle, người hướng dẫn của cậu trai Quận 7 đã tung hứng mấy quả óc chó trong sở thú, Treech.

"Ồ, mình nghĩ hồi chiến tranh nhà mình từng có một cây đấy," con nhỏ bảo cậu. "Để mình về xem rồi báo lại nha. Mình rất muốn nghe cô gái của cậu hát lần nữa!" Cậu chẳng biết có tin được nó không; trong mắt cậu nhà Sickle đâu có vẻ gì là yêu chuộng ca nhạc. Vipsania thừa hưởng tính hiếu thắng từ bà cô Agrippina, và theo như cậu được biết, con nhỏ đang lăm le phá bĩnh màn trình diễn của Lucy Gray. Nhưng kẻ tám lạng thì người cũng nửa cân, cậu bèn nói nó quả là một vị cứu tinh và rồi tiếp tục tìm kiếm.

Tay trắng ở Học viện, cậu liền nghĩ tới Pluribus Bell. Khả năng là ông vẫn giữ mấy món nhạc cụ từ thời hộp đêm còn hoạt động.

Giây phút cánh cửa ở con ngõ sau nhà mở ra, Boa Bell liền quấn quýt quanh chân Coriolanus, kêu rừ rừ như động cơ. Bước sang năm thứ mười bảy, con mèo đã có tuổi, cậu bèn hết sức cẩn thận bế nó lên.

“Ái chà, lúc nào gặp lại bạn cũ con bé cũng phấn khởi nhỉ,” Pluribus nói, và mời Coriolanus vào nhà.

Việc các quận đại bại chẳng ảnh hưởng tới việc giao thương của Pluribus, vì ông vẫn có cần câu cơm ổn định là buôn hàng chợ đen, dù rằng bây giờ chúng đã hơi hướm về xa xỉ phẩm. Rượu, đồ trang điểm và thuốc lá loại dùng được hãy còn khó kiếm. Quận 1 dần dà quay sang cung cấp cho Capitol những thứ đồ hưởng thụ, nhưng không phải ai cũng có thể chạm tay tới, và chúng có giá trên trời. Nhà Snow không còn hay lui tới nữa, nhưng dăm bữa nửa tháng Tigris vẫn đảo qua để bán cho ông tem phiếu mua thịt thà hay cà phê, những thứ họ thường không có tiền tậu. Người ta sẵn lòng trả tiền cho đặc quyền được mua thêm một cái đùi cừu.

Có tiếng là kín kẽ, Pluribus là một trong số ít những người mà khi ở cạnh Coriolanus không cần phải vờ vịt giàu sang. Ông biết cảnh ngộ nhà Snow nhưng chẳng bao giờ đưa chuyện hay làm gia đình cậu cảm thấy thấp kém. Hôm nay ông rót cho Coriolanus một cốc trà lạnh, bày một đĩa bánh kem, và kéo ghế mời cậu ngồi. Họ trò chuyện về vụ đánh bom, nó đã gợi lại những kỷ niệm chiến tranh buồn đau như thế nào, nhưng chẳng mấy chốc mà cuộc đối thoại xoay qua Lucy Gray, người mà Pluribus rất có thiện cảm.

“Ta mà có vài người như cô bé, có thể ta sẽ tính tới chuyện mở lại hộp đêm,” Pluribus cao hứng. “Ôi, ta sẽ vẫn buôn bán mấy món xinh xinh, nhưng có thể mở buổi diễn vào cuối tuần. Nói thật nhé, chúng ta đều quá bận rộn chém giết lẫn nhau đến độ quên mất cách tận hưởng niềm vui. Cơ mà, cô bé biết rõ. Cô gái của cháu ấy.”

Coriolanus kể với ông kế hoạch cho buổi phỏng vấn và hỏi liệu ông có chiếc ghi ta nào cho họ mượn không. “Chúng cháu sẽ giữ gìn cẩn thận ạ, cháu hứa. Cháu sẽ cất ở nhà trừ lúc cô ấy chơi, và diễn xong là trả lại ngay.”

Pluribus thì chẳng việc gì phải rào trước đón sau. “Cháu biết không, ta đã gói ghém tất cả mọi thứ cất đi sau khi bom đạn cướp mất Cyrus. Hâm thật. Cứ như thể lãng quên tình yêu của đời mình lại dễ dàng đến vậy.” Ông liền đứng dậy khuân một chồng mấy thùng nước hoa, để lộ cánh cửa tủ cũ kỹ. Bên trong, được sắp xếp đầy trân quý trên giá, là đủ loại nhạc cụ. Pluribus lôi ra cái hộp da thật ngạc nhiên là không vương một hạt bụi và mở nắp. Mùi gỗ cũ và sơn bóng dễ chịu sực lên mũi Coriolanus khi cậu nhìn món đồ vàng óng ả nằm bên trong. Phần thân đàn tạo hình tựa cơ thể người phụ nữ, sáu sợi dây chạy dọc cần đàn thuôn dài tới núm lên dây. Cậu lấy ngón tay khẽ gảy. Mặc dù cực kỳ lạc điệu, thứ thanh âm sâu lắng ấy như thẩm thấu qua người.

Coriolanus lắc đầu. “Cây đàn này đẹp quá. Cháu sợ nhỡ làm hỏng mất.”

“Ta tin cháu. Và ta tin cô gái của cháu. Khá là muốn thưởng thức ngón đàn của cô bé.” Pluribus đóng hộp đàn lại đưa cho cậu. “Cháu cầm lấy và chuyển lời cho cô bé rằng ta cầu chúc nó mọi sự may mắn nhé. Có một người bạn dưới hàng ghế khán giả cũng hay.”

Coriolanus nhận cây ghi ta mà lòng đầy hàm ơn. “Cảm ơn ông, Pluribus. Cháu mong ông thật sự mở lại hộp đêm. Cháu sẽ là khách hàng trung thành ạ.”

“Giống cha cháu y đúc,” Pluribus phì cười nói. “Hồi trạc tuổi cháu, đêm nào nó với ông tướng Casca Highbottom ấy chẳng ở lại tới khi đóng cửa.”

Từng câu từng chữ nghe mới phi lý làm sao. Người cha cứng nhắc của cậu, khô khan và khắt khe hết chỗ nói, quậy tung trời ở hộp đêm ấy à? Mà đi cùng ai thì không lại với Hiệu trưởng Highbottom ư? Cậu chưa từng nghe hai người được nhắc đến cùng nhau, dẫu họ sàn sàn tuổi. “Ông trêu cháu, đúng không?”

“Ồ, không hề. Hai đứa nó là một cặp bài trùng đấy,” Pluribus đáp. Nhưng ông chưa kịp nói thêm thì lại bị một người khách xen ngang.

Nâng như nâng trứng, Coriolanus mang chiến lợi phẩm về nhà đặt trên tủ. Tigris với Lão Bà Bà hết ố lại á trước món đồ, nhưng cậu nóng lòng muốn thấy phản ứng của Lucy Gray cơ. Bất kể thứ nhạc cụ nào cô sở hữu hồi ở Quận 12 cũng chẳng thể sánh được với cây đàn của Pluribus.

Nhức đầu nên mặt trời vừa tắt nắng cậu đã lên giường nghỉ, nhưng mất một lúc mới ngủ được, lòng bộn bề suy tư về mối quan hệ giữa cha cậu với “ông tướng Casca Highbottom ấy”. Nếu như họ từng là bạn bè, như lời Pluribus, thì chẳng còn tí tẹo thiện ý nào sót lại. Cậu không khỏi nghĩ rằng, cho dù thuở quậy hộp đêm họ đã từng thân thiết đến đâu, chuyện đã không kết thúc trong êm đẹp. Ngay khi có thể, cậu phải gặng hỏi Pluribus rõ hơn.

Tuy thế, mấy ngày tiếp theo không hở cho cậu một cơ hội nào, bởi cậu đã dồn hết vào việc chuẩn bị để Lucy Gray sẵn sàng cho buổi phỏng vấn đã được ấn định vào tối thứ Bảy. Mỗi cặp người

hướng dẫn-vật tế được xếp cho một phòng học để bàn thảo. Hai Trị an viên đứng canh, nhưng Lucy Gray đã được tháo cả xích lẫn còng tay. Tigris cho mượn một tấm váy cũ, dặn là nếu Lucy Gray sẵn lòng tin chị, chị có thể giặt sạch và ủi phẳng chiếc váy cầu vồng nhiều tầng của cổ cho hôm lên sóng. Lucy Gray tần ngần, nhưng khi cậu đưa cho cô một món quà khác của Tigris, một bánh xà phòng nhỏ hình bông hoa thơm mùi oải hương, cô liền bắt cậu quay người lại để mình thay đồ.

Cách cô nâng niu cây đàn ghi ta, tựa như một thứ có tri giác, hé lộ một quá khứ khác xa quá khứ của cậu tới nỗi thật khó để hình dung. Cô thong thả lên dây đàn rồi chơi hết bài này tới bài khác, tưởng chừng cô khát khao tiếng nhạc ngang những bữa ăn cậu mang. Cậu dồn hết cho cô tất cả số đồ ăn nhà cậu có thể dành ra, cùng những chai trà pha xi rô ngô để dịu họng. Tới ngày trọng đại thì dây thanh quản của cô đã khá hơn nhiều.

Đấu trường Sinh tử: Đêm Phỏng vấn diễn ra trực tiếp trước khán giả trong hội trường Học viện đồng thời được phát sóng toàn Panem. Do tay phát thanh viên thời tiết chúa hề của Truyền hình Capitol, Lucretius "Lucky" Flickerman, làm chủ xị, xem ra chương trình này hai năm rõ mười là không phù hợp sau vụ thảm sát, ấy vậy mà lại được người ta hoan nghênh bất ngờ. Lucky thắng một bộ com lê cổ dựng màu xanh dương đính kim cương giả, mái tóc vuốt keo phủ thứ bột nâu đồng, còn tâm trạng thì cứ phải gọi là hơn hớn. Tấm phông sân khấu, được phục chế từ một vở kịch thời tiền chiến nào đó, mô phỏng một khung trời lung linh ánh sao và do vậy cứ nhấp nha nhấp nhánh.

Sau khi một phiên bản xập xình của bài quốc ca được cử lên, Lucky chào mừng khán giả đến với một kỳ Đấu trường Sinh tử mới toanh cho một thập kỷ mới coong, một kỳ đấu mà mọi công dân Capitol đều có thể dự phần bằng cách tài trợ cho vật tế lọt vào mắt xanh của mình. Giữa những náo loạn mấy ngày qua, đội ngũ của Tiến sĩ Gaul làm việc hết sức cũng chỉ đưa được ra sáu loại lương thực cơ bản các nhà tài trợ có thể gửi cho các vật tế.

"Quý vị có đang tự hỏi, thế thì quý vị được lợi gì?" Lucky líu lo. Sau đó y giải thích về trò đánh cược, một hệ thống đơn giản gồm những kèo cược đơn, cược đôi, và cược ba đã nhẵn mặt với những ai từng chơi cá cược đua ngựa trước chiến tranh. Bất cứ ai muốn gửi tiền nuôi vật tế, hoặc đặt cược, chỉ cần tới bưu điện địa phương, các nhân viên ở đó sẽ sẵn lòng trợ giúp. Từ ngày mai trở đi, bưu điện sẽ mở cửa từ tám giờ sáng tới tám giờ tối, cho mọi người thời gian đặt cược trước khi Đấu trường Sinh tử khởi tranh vào thứ Hai. Trình làng xong xuôi nhân tố mới của Đấu trường, Lucky chẳng còn gì để làm ngoài đọc kịch bản chương trình với nội dung xoay quanh cuộc phỏng vấn, song y vẫn xoay xở lồng ghép được đôi ba trò ảo thuật, như là rót rượu vang đủ màu từ cùng một cái chai để nâng cốc mừng Capitol và hô biến một con bồ câu bay ra từ cái áo khoác tay loe.

Trong số các cặp người hướng dẫn-vật tế có thể tham dự, chỉ phân nửa là có chút tài cán để mà phô phang. Coriolanus đề nghị được xuất hiện cuối cùng, thừa biết chẳng gì đọ được với Lucy Gray song lại muốn làm người hạ màn nhằm tạo hiệu ứng. Những người hướng dẫn khác trình bày lai lịch vật tế của mình, luôn tiện cố chèn vào điều gì đó đáng để nhớ và giục giã quần chúng bỏ tiền

túi ra tài trợ. Để diễu võ dương oai, Lysistrata ngồi nghiêm chỉnh trên ghế cho Jessup nâng qua đầu nhẹ như bấc. Đứa con trai Quận 3 của Io Jasper, Circ, nói rằng cậu ta có thể châm lửa bằng mắt kính của mình, và con nhỏ, với vốn am hiểu khoa học uyên thâm, đã gợi ý nhiều góc độ và thời điểm khác nhau trong ngày tạo điều kiện cho trò đó. Con nhỏ tự kiêu Juno Phipps thú nhận đã thất vọng khi nhận được Bobbin nhỏ thó. Chẳng phải một người nhà Phipps, thành viên của một gia tộc rường cột của Capitol, xứng đáng hơn là Quận 8 ư? Song thằng nhóc đã ghi điểm trong mắt con nhỏ khi kể ra năm cách giết người khác nhau chỉ với một cây kim khâu. Coral, cô gái Quận 4 của Festus, đã chứng tỏ thực lực của mình trong việc sử dụng đinh ba, thứ khí giới thông dụng trong trường đấu. Cô ta thị phạm với cái cán chổi cũ, điêu luyện múa vài đường khiến người ta không dám nghi ngờ sự lành nghề của cô ta nữa. Là ái nữ nối nghiệp trại sản xuất bơ sữa, những hiểu biết về bò của Domitia Whimsiwick hóa ra lại hữu dụng. Tính tình nhí nhảnh, con nhỏ đã khiến vật tế Quận 10 lực lưỡng của mình, Tanner, nói về thủ thuật lò mổ mê say tới nỗi Lucky phải cướp lời khi bị lố giờ. Arachne đã nhầm về sức câu khách của chủ đề ấy, vì tới thời điểm này Tanner đã thu về nhiều tràng pháo tay nhất trong buổi tối đó.

Coriolanus nghe lõm bõm câu được câu chăng trong lúc chuẩn bị lên sân khấu cùng Lucy Gray. Felix Ravinstill, cháu họ ngài Tổng thống, đang ra sức gây dấu ấn bằng cô gái Quận 11, Dill, nhưng Coriolanus không hiểu cậu ta định gây ấn tượng bằng cách nào, tại cô này đã suy nhược đến mức ho gần như không thành tiếng.

Tigris lại một lần nữa hóa phép lên tấm váy của Lucy Gray. Bao nhiêu đất cát và bồ hóng đã bị đánh bay, chỉ còn những tầng

váy cầu vồng được hồ cứng thơm tho. Chị còn gửi kèm một hũ phấn má còn sót lại tí tẹo ở đáy mà Fabricia đã bỏ đi. Kì cọ sạch sẽ, má hồng môi đỏ, tóc cột cao như trong buổi chiêu quân, trông Lucy Gray, nói như Pluribus, thật ra dáng một người vẫn biết cách tận hưởng niềm vui.

"Tôi nghĩ vận may của cô đang tăng lên theo từng phút đấy," Coriolanus nói, đoạn chỉnh lại một nụ hồng tươi thắm trên mái tóc cô. Cùng màu với nụ hoa trên ve áo cậu, phòng khi có người cần nhắc cho nhớ ai là người Lucy Gray thuộc về.

"Chà, anh biết người ta hay có câu gì rồi đấy. Húng nhại chưa cất tiếng hót thì cuộc vui chưa tàn," cô nói.

"Húng nhại ư?" Cậu bật cười. "Thiệt tình, tôi thấy cô cứ hay bịa chuyện đâu đâu ấy."

"Chuyện đó thì không. Húng nhại là một loài chim có thực," cô đoan chắc.

"Và nó hót trong cuộc vui của cô ư?" cậu hỏi.

"Không phải cuộc vui của tôi, cưng ạ. Của anh. Không thì cũng của Capitol," Lucy Gray nói. "Tôi nghĩ đến lượt ta rồi."

Cô trong bộ váy sạch và cậu đóng bộ đồng phục được ủi tươm tất, nội sự xuất hiện của họ cũng khiến khán giả bất giác vỗ tay tán thưởng. Cậu không phung phí thì giờ hỏi cô hàng đống câu hỏi chẳng ma nào quan tâm. Thay vào đó cậu giới thiệu bản thân và lùi về sau, để lại một mình cô đứng dưới ánh đèn sân khấu.

"Buổi tối tốt lành," cô nói. "Tôi là Lucy Gray Baird, người Covey. Tôi đặt bút viết ca khúc này từ lúc còn ở Quận 12, trước khi tôi

biết đoạn kết sẽ ra sao. Tôi đặt lời cho một làn điệu cổ. Ở chỗ tôi, chúng tôi gọi nó là một bản ballad. Một khúc ca tự sự. Và tôi nghĩ đây là lời tự sự của tôi. 'Bản ballad của Lucy Gray Baird.' Mong quý vị sẽ thích."

Coriolanus đã nghe cô hát hàng tá các bài hát trong mấy ngày qua, đủ thứ từ cảnh sắc độ xuân về tới nỗi đau xé lòng vì mất mẹ. Những điệu hát ru và vũ khúc, những bài bi ca ai oán và những đoạn đoản ca. Cô hỏi xin góp ý của cậu, cân đo đong đếm nhận xét của cậu cho từng bài. Cậu cứ ngỡ họ đã chốt một khúc ca say đắm nói về sự diệu kỳ khi rơi vào lưới tình, thế nhưng khi bản ballad cất lên được vài nhịp, cậu biết đây chẳng phải là những gì cô đã dượt qua. Điệu nhạc da diết là sắc thái chủ đạo, và những ca từ của cô hoàn tất phần việc còn lại khi cô cất giọng hát trầm khàn vì khói và u sầu.

Thuở bé thơ tôi rơi xuống thung lũng.

Thành thiếu nữ ngã vào vòng tay người.

Ta lâm nhọc nhằn, mất sắc màu sáng tươi.

Người thì sa ngã, tôi sống dựa hương sắc.

Tôi nhảy múa kiếm cơm, ban chiếc hôn mật ngọt

Người trộm cắp cờ bạc, thôi hãy cứ vậy đi.

Hát ca cho đầy bữa, từng đồng ta uống cạn.

Ngày kia người cất bước, nói tôi chẳng ra gì.

Được, tôi xấu xa, người cũng đâu cao quý.

Được, tôi xấu xa, nhưng nào ai lạ gì.

Người nói hết yêu, tôi cũng thế.

Tôi là ai với người, để tôi nhắc cho nghe.

Chính tôi đã canh chừng những phen người buông thả.

Tôi hiểu người đã dũng cảm xiết bao.

Chính tôi đã nghe bao lời khi người mê sảng.

Tôi sẽ mang tất cả xuống mồ sâu.

Trước sau gì tôi cũng nằm dưới ba tấc đất.

Trước sau gì người cũng sống thân cô thế cô.

Rồi mai này người biết lấy ai để nương tựa?

Chuông ngân rồi, tình nhân hỡi, tự lực cánh sinh thôi.

Chính tôi đã chứng kiến người rơi lệ thổn thức.

Hiểu người vất vả gìn giữ tâm hồn.

Tiếc thay

Tôi là ván cược người thua ngày chiêu quân ấy.

Giờ người phải làm sao khi tôi xuống mồ sâu?

Bầu không khí trong khán phòng lặng phắc như tờ khi cô kết thúc bài hát. Tiếp đó là vài tiếng sụt sịt, đôi tiếng ho húng hắng, sau cùng là tiếng Pluribus hét lớn "Hoan hô" từ cuối hội trường và tiếng vỗ tay như sấm dậy nối đuôi.

Coriolanus biết bài hát đã gãi đúng chỗ ngứa, lời tự thuật u tối, truyền cảm, quá đỗi riêng tư này của cuộc đời cô. Cậu biết quà cáp sẽ ồ ạt đổ vào trường đấu cho cô. Rằng sự thành công của cô, ngay lúc này, đã ấm vào thân cậu, trở thành thành công của cậu. Tuyết thượng đỉnh và những thứ từa tựa thế. Cậu biết mình nên thấy mừng trước chuyển biến này và trong lòng thì nhảy tưng tưng còn ngoài mặt trưng ra vẻ nhũn nhặn, vừa ý.

Nhưng sâu tận tâm can cậu là lòng đố kỵ.

12

“Và cuối cùng nhưng cũng rất kém phần long trọng, nữ Quận 12... thuộc về Coriolanus Snow.”

“Trò mà không bắt trúng cô bé cầu vồng đó thì chuyện có thể đã khác đi nhiều lắm đấy.”

“Nói thật nhé, chúng ta đều quá bận rộn chém giết lẫn nhau đến độ quên mất cách tận hưởng niềm vui. Cơ mà, cô bé biết rõ. Cô gái của cháu ấy.”

Cô gái của cậu. Của cậu. Ở đất Capitol này, đương nhiên là Lucy Gray thuộc về cậu, như thể cô chẳng có cuộc đời nào trước khi tên cô được xướng lên ở buổi chiêu quân. Đến Sejanus thánh nhân còn tin rằng cô là thứ cậu ta có thể trao qua đổi lại. Nếu đó không phải quyền sở hữu thì là gì? Qua bài hát của mình, Lucy Gray đã bác bỏ tất thảy những điều ấy bằng cách mô tả một cuộc đời chẳng can dự gì tới cậu, và cực kỳ liên quan tới một ai đó khác. Một kẻ cô gọi là “tình nhân”, trọng thể gớm chưa. Và dù cậu không sở hữu trái tim cô - cậu có biết tí gì về cô đâu! - cậu cũng không thích cái ý nghĩ có kẻ khác có được nó. Tuy bài hát thành công vang dội, cậu lại thấy mình bị phụ bạc sao đó. Thậm chí còn nhục nhã ê chề nữa kìa.

Lucy Gray đứng dậy cúi chào, đoạn chìa tay ra cho cậu. Một thoáng ngập ngừng, cậu cũng đến sánh vai cô ở phía trước sân khấu giữa tiếng vỗ tay lớn dần thành những tràng hoan hô nhiệt liệt. Pluribus khởi xướng hô hào cô hát lại, nhưng thời lượng dành cho họ đã hết, Lucky Flickerman nhắc vậy, nên họ cúi chào lần cuối và rút khỏi sân khấu, tay trong tay.

Vào tới cánh gà là cô toan buông tay cậu ra, nhưng cậu siết chặt tay nắm. “Chà chà, cô thành công rồi đấy. Chúc mừng. Bài mới hả?”

“Tôi bắt đầu viết cũng lâu rồi, nhưng vài giờ trước mới xong khổ cuối,” cô đáp. “Sao? Anh không thích à?”

“Tôi bị bất ngờ thôi. Cô còn bao nhiêu bài khác mà,” cậu đáp.

“Đúng thế.” Lucy Gray gỡ tay ra và lướt ngón tay trên dây đàn, gảy một đoạn cuối rồi mới nhẹ nhàng đặt cây đàn lại vào hộp. “Chuyện là thế này, Coriolanus ạ. Tôi sẽ chiến đấu bằng toàn bộ lửa nhiệt huyết để thắng Đấu trường này, nhưng tôi sẽ ở đó cùng đám Reaper và Tanner và một vài người nữa chẳng lạ lẫm gì chuyện giết chóc. Không có gì được đảm bảo cả.”

“Còn bài hát?” cậu thúc giục.

“Bài hát ư?” cô lặp lại, đoạn ngẫm ngợi một lát xem nên trả lời ra sao. “Ở Quận 12 tôi vẫn còn những dang dở. Việc tôi trở thành vật tế… Chậc, có thể là vì vận rủi hay hiềm khích. Chuyện của tôi là do hiềm khích. Và một người mắc nợ tôi rất nhiều đã nhúng tay vào. Bài hát này, như là một lời đáp trả. Phần đông mọi người sẽ không biết điều ấy, nhưng nhóm Covey sẽ hiểu được thông điệp, hết sức gãy gọn. Và họ là tất cả những gì tôi thực lòng quan tâm.”

“Chỉ qua một lần nghe ư?” Coriolanus hỏi lại. “Bài hát hết khá nhanh đấy.”

“Em họ Maude Ivory của tôi chỉ cần nghe đúng một lần thôi. Đứa trẻ đó không bao giờ quên bất cứ gì đi kèm giai điệu,” Lucy Gray đáp. “Xem ra tôi lại bị vây ráp rồi.”

Hai nam Trị an viên trờ tới cạnh cô đối xử với cô khá thân thiện, hỏi xem cô đã sẵn sàng đi chưa và cố gắng kìm nụ cười. Giống hệt những Trị an viên ở Quận 12. Coriolanus không khỏi băn khoăn liệu cô còn có thể dễ gần đến độ nào nữa. Cậu hằm hằm nhìn hai gã đó mà chẳng xi nhê gì và nghe thấy họ tâng bốc màn trình diễn trong lúc dẫn cô đi.

Cậu đành nuốt nỗi buồn bực vào trong và đón những lời chúc tụng ào đến từ khắp phía. Chúng nhắc cậu nhớ rằng cậu mới là ngôi sao thứ thiệt của buổi tối ngày hôm nay. Mặc cho Lucy Gray không hiểu được điều ấy, trong con mắt của Capitol, cô thuộc về cậu. Tung hô một vật tế vùng quận phỏng có nghĩa lý gì? Điều này vẫn đúng cho tới khi cậu gặp Pluribus, ông nói một thôi một hồi, “Con bé quả là đại tài, một năng khiếu thiên phú! Nếu con bé sống sót, ta quyết sẽ cho nó hát chính trong quán của ta.”

“Nghe hơi khó đấy ạ. Chẳng phải người ta sẽ gửi trả cô ấy về quê sao?” Coriolanus nói.

“Ta có một hai mối nhờ vả được,” ông nói. “Ôi, Coriolanus ơi, con bé xuất chúng quá nhỉ? Ta lấy làm mừng vì cháu nhận được con bé, cháu ạ. Nhà Snow gặp vận đỏ thế này là quá chuẩn.”

Ông già lẩn thẩn với bộ tóc giả dở hơi và con mèo lụ khà lụ khụ này. Ông thì biết cái gì chứ? Coriolanus đang định đính chính thì

cô Satyria đi tới nói nhỏ vào tai cậu, “Ta nghĩ phần thưởng cầm chắc trong tay rồi,” và cậu liền cho qua.

Sejanus xuất hiện, trong một bộ com lê mới cáu, khoác tay một người phụ nữ vóc người bé nhỏ luộm thuộm trong chiếc váy hoa đắt tiền. Chẳng thấm vào đâu. Có tròng cây củ cải vào đầm dạ hội thì vẫn để đập nát thôi. Coriolanus chắc mẩm đây chỉ có thể là Má.

Khi Sejanus giới thiệu hai người, cậu đưa tay ra và mỉm cười thật nồng hậu. “Bác Plinth, quả là một niềm vinh dự. Làm ơn bỏ quá cho sự thất lễ của cháu. Mấy bữa nay cháu đã tính nhắn cho bác đôi dòng, nhưng hễ ngồi xuống bắt tay vào viết là đầu cháu lại đau vì cơn chấn động não đến nỗi không suy nghĩ thông suốt được. Cảm ơn bác vì món thịt hầm tuyệt ngon ạ.”

Bà Plinth rúm người lại vì vui sướng và cười ngại. “Nhà ta phải cảm ơn cháu mới đúng, Coriolanus. Chúng ta rất mừng vì Sejanus có một người bạn tốt đến vậy. Nếu cháu cần bất cứ điều gì, mong cháu biết là có thể nhờ cậy chúng ta.”

“Chà, như vậy thì quả là một con dao hai lưỡi, thưa bác. Cháu xin sẵn sàng phục vụ,” cậu nói, cường điệu tới mức bà chắc chắn sẽ chột dạ. Riêng Má thì không. Mắt bà nhòa lệ và bà líu ríu không thốt nên lời trước sự hào hoa phong nhã của cậu. Bà liền lục trong túi xách, cái thứ xấu hoắc to ngang một chiếc va li cỡ nhỏ, lấy ra cái khăn tay viền đăng ten, và bắt đầu xì mũi. Đến là may, Tigris, người hòa ái với tất cả mọi người một cách chân thành, đến hậu trường tìm cậu và đảm nhiệm phần tán dóc với mấy người nhà Plinth.

Rồi tất cả cũng lắng xuống, và trên đường về, hai chị em cùng mổ xẻ buổi tối đó, từ việc Lucy Gray hãm tay đánh má hồng tới cái váy lùng thùng của Má. “Cơ mà thật đấy, Coryo ơi, chị không thể tưởng tượng mọi sự suôn sẻ với em hơn được đâu.” Tigris nói.

“Em thì dứt khoát là mãn nguyện rồi,” cậu nói. “Em nghĩ ta có thể kiếm được vài mối tài trợ cho cô ấy. Em chỉ mong một số người không bị bài hát làm cho mất hứng thôi.”

“Chị lại rất cảm động. Chị nghĩ là hầu hết mọi người đều thế. Em không thích sao?” chị hỏi.

“Tất nhiên là em thích chứ, nhưng so với đa số thì tư duy em cởi mở hơn nhiều,” cậu đáp. “Ý em là, chị nghĩ cô ấy đang ngụ ý đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị thấy hình như cô bé đã trải qua một khoảng thời gian không vui. Người nó yêu thương đã phụ tình nó,” Tigris trả lời.

“Đó mới chỉ một phần thôi,” cậu nói tiếp, không thể để cả Tigris cũng nghĩ cậu đang ghen với một gã cùng đinh mạt hạng nào đó ở vùng quận được. “Còn đoạn cô ấy phải sống dựa hương sắc nữa.”

“Chẹp, chuyện gì chẳng có thể. Dù sao cô bé cũng là dân nghệ sĩ mà,” chị đáp.

Cậu ngẫm nghĩ. “Cũng đúng ha.”

“Em nói cô bé đã mất cha mẹ. Có lẽ bao năm qua nó đã phải tự lực cánh sinh. Chị không nghĩ rằng bất kỳ ai sống sót qua cuộc chiến và những năm tháng về sau có thể trách cô bé chuyện đó.” Tigris cụp mắt xuống. “Tất cả chúng ta đều đã làm những chuyện chẳng có gì đáng tự hào.”

“Chị có thế đâu,” cậu nói.

“Vậy sao?” Tigris nói với giọng điệu chua xót hiếm thấy ở chị. “Ai cũng thế cả thôi. Có thể em còn nhỏ quá nên không nhớ gì. Có thể em không hiểu được chuyện thực sự kinh khủng ra sao.”

“Sao chị lại nói thế? Em nhớ hết chứ,” cậu phản pháo.

“Vậy thì hãy khoan dung, Coryo ạ,” chị gay gắt. “Và chớ coi thường những người đã phải chọn lựa giữa cái chết và nỗi hổ thẹn.”

Lời quở mắng của Tigris làm cậu sững sờ, song không bằng sự bóng gió về hành vi có thể bị coi là đáng hổ thẹn. Chị đã gây ra chuyện gì? Vì nếu thế thì cũng là để chở che cậu. Cậu nhớ tới buổi sáng ngày chiêu quân, khi cậu vẩn vơ tự hỏi chị có gì mà đổi chác ở khu chợ đen, song cậu chưa từng nghiêm túc nghĩ về việc đó. Hay là có nhỉ? Có phải cậu đơn giản là thà nhắm mắt làm ngơ trước những gì chị sẵn sàng đánh đổi vì cậu? Câu nói của chị mập mờ, vả chăng có vô số điều không xứng tầm với một người nhà Snow, cái đó thì cậu dám chắc, như cách chị đã nói về bài hát của Lucy Gray, “Chẹp, chuyện gì chẳng có thể.” Cậu có muốn biết tường tận không? Không. Sự thật là cậu không muốn.

Khi cậu kéo mở cánh cửa kính tòa nhà, chị kêu lên như không tin vào mắt mình. “Ô kìa, không, không thể thế được! Thang máy chạy này!”

Cậu ngờ vực, vì ngay từ khi chiến tranh mới nổ ra cái thứ này đã không còn hoạt động. Song cửa thang vẫn mở toang và ánh đèn lấp loáng trên những bức tường lắp gương của buồng máy.

Như chết đuối vớ được cọc, cậu cúi thấp người, mời chị bước vào. “Xin mời quý cô.”

Tigris khúc khích cười và kiêu kỳ bước vào buồng thang máy như một tiểu thư khuê các, cái khí chất vốn đã có sẵn trong con người chị. “Chu đáo quá.”

Coriolanus vào theo chị, và trong giây lát cả hai người họ chỉ biết dán mắt vào mấy cái nút bấm số tầng. “Em vẫn nhớ lần cuối cùng cái thứ này hoạt động, chúng ta vừa mới dự lễ truy điệu cha em. Ta về đến nhà, và từ đó thì leo cầu thang miết.”

“Lão Bà Bà sẽ sướng run lên cho mà xem,” Tigris nói. “Đầu gối của nội không kham nổi mấy tầng cầu thang nữa.”

“Đến *em* còn sướng run lên đây này. Biết đâu lâu lâu nội sẽ ra khỏi nhà một bữa,” Coriolanus nói. Tigris tét một phát vào cánh tay cậu, nhưng chị đang cười. “Thật mà. Được một mình một cõi năm phút thôi cũng khoái lắm rồi. Có thể cúp màn quốc ca một hôm, hoặc không đeo cà vạt khi ăn tối. Cơ mà, có nguy cơ là nội sẽ buôn chuyện tùm lum. ‘Khi Coriolanus lên làm tổng thống ấy mà, thứ Ba nào sâm banh cũng tràn bờ đê!’ ”

“Chắc người ta sẽ nghĩ là do tuổi già thôi,” Tigris nói.

“Cứ mơ đi. Quý cô vui lòng chứ?” cậu hỏi.

Tigris đưa tay ra bấm nút lên căn hộ tầng thượng một cú thật lực. Cửa thang máy chựng lại rồi khép vào êm ru không một tiếng cọt kẹt, và họ bắt đầu đi lên. “Chị ngạc nhiên là giờ ban quản trị tòa nhà lại quyết định tu sửa thang máy đấy. Chắc phải tốn kém lắm.”

Coriolanus nhăn nhó. “Chị không nghĩ người ta tân trang tòa nhà này cốt chỉ để bán quách đi à? Thì đấy, với món thuế mới.”

Tigris không còn vẻ bông đùa tinh nghịch. “Dám lắm. Chị biết nếu được giá là nhà Dolittle nhượng lại luôn. Nhà đó nói căn hộ quá lớn so với họ, nhưng mình đều biết là không phải vậy.”

“Đó là những gì ta sẽ nói sao chị? Rằng ngôi nhà ông bà tổ tiên để lại cho ta đã trở nên quá rộng?” Coriolanus nói khi thang máy mở ra và trước mặt là cửa nhà. “Đi nào, em còn bài tập nữa.”

Lão Bà Bà đã thức chờ để ngợi khen cậu và kể người ta đang phát lại liên hoàn những tiêu điểm của buổi phỏng vấn. “Con bé này đúng là một đứa rách rưới đáng thương, con bé của con ấy mà, thế mà có cái duyên riêng đến lạ. Chắc là nhờ giọng hát. Chẳng hiểu sao nó lại đi vào lòng người.”

Nếu Lucy Gray được lòng cả Lão Bà Bà, Coriolanus cảm tưởng cả nước chỉ còn đường nối bước. Nếu chẳng ai thấy phiền vì quá khứ không minh bạch của cô, cớ gì cậu phải vậy?

Cậu uống một cốc sữa bơ, thay qua áo choàng lụa của cha, và ngồi xuống viết ra mọi điều mình tâm đắc về chiến tranh. Cậu mở đầu bằng câu *Cổ nhân có câu, chiến tranh là khổ ải, song không phải là không có sức mê hoặc*. Cậu thấy đây có vẻ là một mở bài sắc bén, nhưng chẳng đi đến đâu cả, và nửa tiếng sau cậu vẫn giậm chân tại chỗ. Bài tập này, nói như Festus, đáng nhẽ phải rất ngắn. Nhưng cậu biết như vậy không đời nào thỏa mãn Tiến sĩ Gaul, mà làm bài phiên phiến chỉ tổ rước thêm sự chú ý không mong muốn vào người.

Khi Tigris vào phòng chúc cậu ngủ ngon, cậu bèn tung ra đề bài cho chị. “Chị có nhớ được tụi mình thích gì không?”

Chị ngồi xuống cuối giường cậu và ngẫm ngợi. “Chị thích mấy bộ quân phục. Không phải bộ người ta mặc hiện thời đâu. Em nhớ cái bộ có áo khoác đỏ viền ánh kim không?”

“Trong lễ tuần hành ạ?” Cậu thấy trong người hơi bồi hồi khi nhớ lại mình đã từng nhoài ra ngoài cửa sổ trong khi những quân nhân và ban nhạc diễu qua. “Em có thích lễ tuần hành không nhỉ?”

“Cứ phải gọi là mê mẩn ấy chứ. Em hào hứng đến cỡ cả nhà không sao bắt em ăn sáng được,” Tigris nói. “Hôm nào có tuần hành là nhà mình lại tụ tập với nhau.”

“Ghế hàng đầu.” Coriolanus ghi lại *quân phục* và *tuần hành* xuống một mảnh giấy, đoạn thêm *pháo hoa*. “Hồi nhỏ mọi hình thức trình diễn đều cuốn hút em, em cho là vậy.”

“Nhớ món gà tây không?” Tigris đột nhiên nói.

Ấy là năm cuối cùng của cuộc chiến, khi mà kỳ vây hãm đã đẩy Capitol vào cảnh ăn thịt người và thống khổ. Đến cả chỗ đậu ngự cũng đang dần cạn, và đã hàng tháng trời kể từ khi có món gì từa tựa thịt thà xuất hiện bàn ăn. Nhằm nâng cao nhuệ khí, Capitol công bố ngày mười lăm tháng Mười hai là Ngày Anh hùng Quốc dân. Người ta tổ chức một chương trình truyền hình đặc biệt và tôn vinh khoảng một tá tử sĩ trong công cuộc gìn giữ Capitol, trong đó có cha của Coriolanus, Tướng Crassus Snow. Vừa khéo lúc phát sóng thì có điện, nhưng điện đã cúp - và vì thế cả lò sưởi cũng tắt ngóm - nguyên ngày trước đó. Cả nhà đang co cụm trên

cái giường to oành của Lão Bà Bà, nên họ vẫn ngồi yên tại chỗ để xem những vị anh hùng của họ được vinh danh. Ngay cả khi ấy, hồi ức của Coriolanus về cha cũng đã phôi pha, và tuy là nhận được mặt cha từ những bức ảnh, cậu vẫn giật mình trước chất giọng thâm trầm và những lý lẽ đanh thép bài xích các quận của ông. Sau khi quốc ca được cử lên, tiếng gõ cửa dựng họ dậy khỏi giường, và họ thấy ba anh lính trẻ mặc quân phục đến truy tặng một tấm kỷ niệm chương cùng một cái giỏ đựng con gà tây đông lạnh nặng chín cân, quà biếu của nhà nước. Rõ là một nỗ lực tái hiện sự phồn hoa của Capitol thuở trước, trong giỏ còn có một hũ thạch bạc hà bám bụi, một lon cá hồi, ba thanh kẹo dứa đã gãy, một cái bông tắm xơ mướp và một cây nến tẩm hương hoa. Những người lính đặt giỏ lên chiếc bàn trong tiền sảnh, tuyên đọc bài phát biểu cảm ơn, và gửi lời chúc ngủ ngon. Tigris khóc òa lên, còn Lão Bà Bà phải ngồi thụp xuống, nhưng điều đầu tiên Coriolanus làm là chạy kiểm tra cửa đã khóa hòng bảo vệ những của ngon vật lạ mới vớ bở.

Họ ăn bánh mì nướng với cá hồi và quyết định hôm sau Tigris sẽ nghỉ học ở nhà để mày mò cách chế biến con gà. Coriolanus chuyển lời mời ăn tối trên phong thư có con dấu của nhà Snow tới Pluribus, và ông cầm đến rượu posca với một lon mơ đóng hộp bị móp. Nhờ có một trong những cuốn công thức của anh bếp, Tigris đã bứt phá chính mình, và họ đánh chén món gà tây phết thạch nhồi bánh mì và bắp cải. Chưa từng có món gì, trước đây hay sau này, lại ngon đến thế.

“Vẫn là một trong những ngày tuyệt vời nhất đời em.” Cậu không chắc phải diễn đạt ra sao nhưng cuối cùng thì bổ sung *hết bị thiếu đói* vào danh sách. “Chị đúng là thần đồng, cách chị nấu

món gà tây ấy. Hồi đó trong mắt em chị rất già dặn, nhưng quả thực chị chỉ là một cô bé con mà thôi," Coriolanus nói.

Tigris mỉm cười. "Cả em nữa. Mảnh vườn thiên hạ vô địch trên nóc nhà của em đấy còn gì."

"Thích rau mùi tây, gọi tôi có ngay!" Cậu cười lớn. Nhưng cậu quả là rất phổng mũi về cây rau mùi của mình. Nó đã làm cho món xúp thêm phần đậm đà, và đôi khi cậu có thể mang đi đổi lấy thứ khác. *Tài tháo vát*, cậu bèn viết vào danh sách.

Thế là cậu cắm cúi làm bài, thuật lại những niềm vui thơ trẻ, nhưng sau cùng vẫn thấy chưa vừa ý. Cậu nghĩ về mấy tuần vừa qua, nào là vụ đánh bom trường đấu, nào mất đi những người bạn học, nào để sổng mất Marcus, và cả nỗi kinh hoàng bị khơi dậy trong cậu như thuở Capitol còn chịu bao vây. Điều cốt tử hồi đó, điều mà đến ngày nay vẫn là cốt tử, đó là được sống mà không sợ hãi. Vậy là cậu liền viết thêm một đoạn về niềm nhẹ nhõm sâu sắc khi kháng chiến thắng lợi, sự hả dạ trong tức tối khi chứng kiến kẻ thù của Capitol, những kẻ đã nhẫn tâm với cậu, những kẻ đã cướp đoạt quá nhiều thứ của gia đình cậu, phải quỵ lụy. Bị trói buộc. Bất lực. Không thể làm tổn thương cậu được nữa. Yêu sao cái cảm giác an ổn lạ lẫm sau khi chúng thất trận. Sự an toàn chỉ có thể đạt được nhờ vào quyền lực. Quyền kiểm soát. Phải, đó là điều cậu yêu thích hơn hết thảy.

Sáng hôm sau, trong lúc những người hướng dẫn còn lại lê bước đến buổi họp ngày Chủ nhật, Coriolanus cố mường tượng xem họ sẽ là ai giả sử không có chiến tranh. Vừa mới tập đi khi cuộc chiến nổ ra, tới lúc nó kết thúc là cả bọn độ tám tuổi. Dẫu phong ba bão táp đã qua, cậu và các bạn còn khướt mới là những cô cậu trâm

anh thế phiệt như lúc sinh ra, và bước đường xây đắp lại cuộc đời thì thật chậm và đáng nản. Nếu được quyền xóa sạch thời tem phiếu và bom đạn, thời đói khổ và sợ hãi, và thay thế bằng cuộc sống trải đầy hoa hồng được tiền định cho họ từ khi lọt lòng, liệu cậu có còn nhận ra bạn bè mình?

Coriolanus thấy cắn rứt khi nghĩ tới Clemensia. Cậu vẫn chưa tới thăm con nhỏ, vì bận tối mắt tối mũi với việc dưỡng bệnh và bài tập về nhà và chuẩn bị cho Lucy Gray sẵn sàng tham gia Đấu trường. Tuy vậy, chẳng phải chỉ đơn thuần là không có thời gian. Cậu ham hố gì mà quay lại bệnh viện xem xem bệnh tình nó thế nào. Nhỡ đâu ông bác sĩ nói dối, và lớp vảy rắn đã lan ra khắp người nó rồi thì sao? Nhỡ đâu con nhỏ đã hóa chằn tinh toàn tập? Vớ vẩn thật, nhưng phòng thí nghiệm của Tiến sĩ Gaul hung hiểm đến nỗi cậu vẽ ra trong đầu đủ thứ trên trời dưới biển. Một mạch suy nghĩ thần hồn nát thần tính gặm nhấm tâm trí cậu. Sẽ ra sao nếu đám thuộc hạ của Tiến sĩ Gaul chỉ chực chờ cậu đến thăm để tống giam luôn một thể? Chẳng có nhẽ. Nếu muốn cầm chân cậu thì phải thừa lúc cậu nằm viện chứ. Toàn bộ chuyện này thật chẳng ra đâu vào đâu, cậu kết luận. Có cơ hội cậu sẽ tới thăm con nhỏ ngay.

Tiến sĩ Gaul, rõ ràng là người ưa dậy sớm, và Hiệu trưởng Highbottom, rõ ràng là không, đang xem lại những tiết mục tối qua. Coriolanus và Lucy Gray đã làm khuynh đảo trận địa, mặc dù chỉ cần đưa được vật tế lên sân khấu phỏng vấn thôi là cũng ăn điểm rồi. Trên Truyền hình Capitol, Lucky Flickerman đang cập nhật tình hình cá cược từ bưu điện trung tâm, và tuy rằng dân

tình đang thiên về Tanner với Jessup sẽ thắng cuộc, Lucy Gray đã bỏ túi số quà gấp ba lần đấu thủ sát nhất.

"Nhìn cả đám người này mà xem," Tiến sĩ Gaul nói. "Gửi bánh mì cho một con nhóc con thất tình, dù không tin nó sẽ giành chiến thắng. Ta rút ra được bài học gì?"

"Trong mấy trận chọi mút, em đã thấy người đặt tiền vào những con mút đứng thôi cũng không nổi," Festus bảo bà ta. "Dân tình khoái kèo khó xơi mà."

"Dân tình khoái một bản tình ca hay thì có," Persephone nói, lộ ra hai cái má lúm.

"Dân tình rặt một lũ ngốc," Livia châm chọc. "Cô ta chẳng có cửa thắng đâu."

"Nhưng có rất nhiều kẻ lãng mạn đấy." Pup nháy mắt với con nhỏ và làm tiếng hôn hít chùn chụt.

"Đúng thế, những ý niệm lãng mạn, những ý niệm về lý tưởng, có thể rất hấp dẫn. Có vẻ là một vào đề tốt cho bài luận của các trò đấy." Tiến sĩ Gaul ngồi xuống một cái ghế đẩu. "Xem các trò có gì nào."

Thay vì thu bài, Tiến sĩ Gaul bắt họ đọc to từng câu từng chữ một. Đám bạn cùng lớp của Coriolanus đã động chạm tới nhiều điểm mà cậu chưa nghĩ tới. Một số bị lôi cuốn trước lòng can trường của những người lính, trước khả năng một mai mình cũng trở thành anh hùng. Số khác đề cập tới tình thân được hình thành giữa những người lính đã chung lưng đấu cật trên chiến trận, hay sự vẻ vang của công cuộc gìn giữ Capitol.

“Cảm giác như thể ta là một phần của điều gì đó lớn lao hơn vậy,” Domitia nói. Con nhỏ gục gặc đầu đầy cương nghị, làm chỏm tóc đuôi ngựa trên đỉnh đầu lúc la lúc lắc. “Điều gì đó quan trọng. Tất cả đều hy sinh, nhưng là để cứu lấy Tổ quốc mình.”

Coriolanus thấy vô cảm trước “những ý niệm lãng mạn” của mấy đứa nó bởi cậu không cùng nhìn chiến tranh qua lăng kính màu hồng. Thường là do sự hoạch định dở tệ của kẻ khác nên mới cần tới lòng can trường khi chinh chiến. Cậu không biết liệu khi lâm trận mình có đỡ đạn cho Festus không và cũng chẳng hơi đâu mà tìm hiểu. Còn về sự vẻ vang cao cả của Capitol, họ thực sự tin vào điều đó sao? Cái cậu ham muốn không nằm ở danh giá mà là việc được nắm quyền kiểm soát kìa. Đâu phải cậu không có quy phạm đạo đức cao; đương nhiên là cậu có chứ. Nhưng hầu hết mọi điều trong chiến tranh, giữa lời tuyên chiến và những cuộc tuần hành khải hoàn, cơ hồ đều là hao người tốn của. Cậu vừa canh me đồng hồ vừa giả bộ nhập tâm vào cuộc bàn luận, thầm cầu thời gian mau trôi để mình khỏi phải đọc gì lên. Lễ tuần hành có vẻ nông cạn, còn sức quyến rũ của quyền lực thì vẫn đúng mỗi tội có phần sắt đá so với đống huyên thiên của lũ bạn. Và cậu ước gì mình đừng viết chuyện trồng rau mùi; giờ chuyện đó nghe tầm thường quá đỗi.

Cố hết sức thì, khi đến lượt, cậu cũng đọc câu chuyện về con gà tây. Domitia bảo cậu nó rất cảm động, Livia thì đảo mắt ngán ngẩm, còn Tiến sĩ Gaul nhướng mày hỏi cậu có gì muốn chia sẻ thêm không? Không.

“Trò Plinth?” Tiến sĩ Gaul nói.

Nãy giờ Sejanus đã làm thinh nhẫn nhịn suốt buổi học. Cậu ta lật tờ giấy lại và đọc, " Điều duy nhất tôi tâm đắc về chiến tranh là tôi vẫn sống ở quê nhà. Nếu cô định hỏi em chiến tranh có giá trị gì sâu xa hơn không, em sẽ nói đó là cơ hội sửa sai."

"Và có không?" Tiến sĩ Gaul hỏi.

"Không hề. Cuộc sống ở các quận hiện bi đát hơn bao giờ hết," Sejanus nói.

Tiếng nhao nhao bất bình khắp lớp.

"*Ối chà!*"

"*Cậu ta dám ăn nói thế đấy.*"

"*Thế thì cút xéo về Quận 2 đi! Ai mà thèm nhớ cậu hả?*"

Già néo khéo lại đứt dây bây giờ, Coriolanus thầm nghĩ. Nhưng cậu cũng căm phẫn chứ. Muốn chiến tranh phải có hai phe mới được. Một cuộc chiến, nói luôn cho nó vuông, do chính phiến quân khơi mào. Một cuộc chiến đã đẩy cậu vào phận không cha không mẹ.

Song Sejanus giả điếc trước đám bạn, tập trung vào bà Trưởng Ban Tổ chức. "Em xin mạn phép hỏi, cô thích điều gì ở chiến tranh vậy, Tiến sĩ Gaul?"

Bà giáo nhìn cậu ta một lúc lâu, đoạn mỉm cười. "Ta thích cách nó minh chứng ta đã đúng."

Hiệu trưởng Highbottom thông báo đã đến giờ nghỉ trưa trước khi bất kỳ đứa nào dám hỏi đúng như thế nào, và cả đám ùa ra ngoài, những bài luận để lại sau lưng.

Họ được cho nửa giờ để ăn trưa, nhưng Coriolanus quên béng mất không mang gì, và vì là Chủ nhật nên chẳng có ai phát đồ ăn cả. Cậu bèn dành khoảng thời gian đó nằm dài ở một khoảng khuất nắng chỗ thềm cửa, nghỉ ngơi đầu óc trong lúc Festus và Hilarius Heavensbee, người hướng dẫn cô bé Quận 8, bàn bạc chiến thuật cho vật tế nữ. Cậu nhớ láng máng vật tế của Hilarius lúc ở nhà ga, mặc một chiếc váy kẻ sọc và quàng khăn đỏ, nhưng chủ yếu là vì nó hay ở cùng Bobbin.

"Bọn con gái rách chuyện một nỗi là không quen đánh đấm như lũ con trai," Hilarius nói. Nhà Heavensbee giàu nứt đố đổ vách, như nhà Snow đã từng trước chiến tranh. Nhưng bất kể được ngồi chiếu trên, hình như lúc nào Hilarius cũng thấy mình kém cạnh.

"Ồ, chưa chắc đâu," Festus nói. "Mình nghĩ Coral của mình có thể cho bất kỳ tay nào trong đám con trai đó một phen chạy tóe khói."

"Vật tế của mình thì còm nhom." Hilarius gảy cái bánh kẹp bít tết bằng cái móng tay được tỉa tót của mình. "Wovey, con nhóc tự xưng vậy. Chẹp, mình đã cố huấn luyện Wovey lọm khọm cho buổi phỏng vấn, nhưng nó cóc có tí cá tính nào. Không có ai chống lưng, nên mình không thể cho nó ăn, dù nó có trốn được những vật tế khác đi nữa."

"Miễn nó trụ được, kiểu gì cũng có người đặt tiền thôi." Festus nói.

"Cậu có thèm nghe mình nói không đấy? Con nhóc không biết đánh nhau, còn mình thì chẳng có đồng nào mà xoay xở vì người nhà không được tham gia cá cược," Hilarius lèo nhèo. "Mình chỉ

cầu nó cầm cự được tới mười hai người chung cuộc để còn mặt mũi nhìn hai vị phụ huynh đây này. Họ đang thấy bị bôi tro trát trấu vì người nhà Heavensbee mà lại thể hiện yếu kém."

Sau bữa trưa, cô Satyria đưa nhóm người hướng dẫn qua đài Thông tấn xã Capitol cho khỏi bỡ ngỡ với những thứ máy móc hậu trường Đấu trường Sinh tử. Ban Tổ chức làm việc trong mấy văn phòng tồi tàn, và mặc dù phòng điều khiển cả bọn được xếp cho cũng đủ dùng, xem chừng nó hơi bé cho một sự kiện thường niên. Coriolanus thấy chưng hửng một tẹo - cậu đã vẽ ra trong đầu thứ gì đó hào nhoáng hơn - nhưng Ban Tổ chức đang rất hứng khởi về những yếu tố mới mẻ của Đấu trường năm nay và rao ra rả về phần bình luận của người hướng dẫn và sự góp mặt của các nhà tài trợ. Căn buồng rôm rả trong lúc họ kiểm tra những chiếc máy quay điều khiển từ xa vốn bất di bất dịch hồi còn là nơi thi đấu thể thao. Nửa tá người của Ban Tổ chức đang tất bật cho bay thử những cái máy bay mô hình chuyên dùng để giao quà của nhà tài trợ. Loại máy này tìm người nhận quà bằng công nghệ nhận diện khuôn mặt và mỗi lần chỉ đem theo được một tặng phẩm mà thôi.

Lucky Flickerman, ngay sau buổi phỏng vấn làm mưa làm gió, đã được nhắm vào vị trí dẫn chương trình, cùng sự hỗ trợ của một tốp phóng viên Thông tấn xã Capitol. Coriolanus mừng thầm khi thấy mình được xếp vào khung giờ tám giờ mười lăm sáng hôm sau, cho đến khi Lucky nói, "Chúng tôi muốn đảm bảo cậu có mặt thật sớm sủa. Thì đấy, trước khi cô gái của cậu tàn đời ấy mà."

Cậu cảm tưởng như bị xát muối vào lòng. Livia đang bất mãn còn Tiến sĩ Gaul thì rồ dại nên cậu đã phớt lờ khi hai người đó

đoan chắc rằng Lucy Gray không phải là một ứng cử viên cho chức quán quân. Nhưng chẳng rõ vì sao không như hai người ấy, những lời của tay Lucky Flickerman bắng nhắng lại xoáy vào tâm can cậu. Trong lúc cuốc bộ về nhà để thu xếp cho cuộc gặp lần cuối với Lucy Gray, cậu suy ngẫm về khả năng rằng tới giờ này ngày mai cô sẽ chết. Cảm giác ganh tị tối qua trước gã bạn trai kém tắm của cô, trước cái tố chất ngôi sao nơi cô đôi khi làm cậu lu mờ, tưởng chừng bay biến đâu mất. Cậu cảm thấy rất mực gắn bó với cô, người con gái đã ghé ngang qua đời cậu quá đỗi đường đột và quá đỗi yêu kiều. Và không chỉ vì bao lời tán tụng cô đem đến. Cậu thật tâm quý mến cô, hơn hẳn những đứa con gái khác ở Capitol mà cậu biết. Nếu cô sống sót - chao ôi, viễn cảnh mới ngọt ngào xiết bao - làm sao hai người có thể không gắn kết trọn đời. Nhưng có lạc quan đến đâu, cậu biết rõ thần may mắn không đứng về phía cô, và nỗi sầu muộn trĩu nặng tâm tư cậu.

Về nhà, cậu nằm ì trên giường, khiếp sợ phải nói lời tạm biệt. Cậu ước sao có thể tặng Lucy Gray một thứ thật đẹp, mà qua đó lòng hàm ơn của cậu trước những điều cô mang lại được tỏ bày. Một cách nhìn nhận về giá trị bản thân hoàn toàn khác. Một cơ hội được tỏa sáng. Một phần thưởng cầm chắc trong tay. Và, hẳn nhiên rồi, sinh mạng của cậu. Phải là thứ gì đó hết sức độc đáo. Quý giá vô ngần. Một thứ thuộc về cậu, đâu như những bông hồng kia kỳ thực lại là của Lão Bà Bà. Một thứ mà, nhỡ như có mệnh hệ gì nơi trường đấu, cô có thể giữ nó trong tay như một lời nhắn nhủ rằng có cậu ở bên cô đây, và tìm thấy sự ủi an rằng mình không ra đi trong cô độc. Chiếc khăn lụa nhuộm sắc cam chín mọng mà có lẽ cô có thể dùng để buộc tóc. Cái cài áo bằng vàng cậu được thưởng vì thành tích học tập xuất sắc, bên trên có khắc tên. Hay

là một lọn tóc của cậu buộc trong ruy băng nhỉ? Còn gì riêng tư hơn thế?

Bỗng nhiên, lòng cậu dâng trào tức giận. Mấy thứ này có ích gì nếu cô không thể dùng để tự bảo vệ bản thân? Cậu đang làm gì ngoài việc chưng diện cho cô thành một cái thây đỏm dáng thế này? Biết đâu cô có thể siết cổ ai đó bằng khăn quàng, hay dùng cái cài áo đâm đối thủ? Nhưng trong trường đấu thì thiếu gì khí giới, nếu như cậu đang vướng mắc chuyện đó.

Cậu còn đang vắt óc để nghĩ ra tặng gì thì Tigris gọi cậu tới bàn ăn. Chị đã mua năm lạng bò băm về rán được bốn viên thịt. Viên của chị nhỏ hơn hẳn, cậu sẽ kêu ca về chuyện này nếu không biết chị lúc nào cũng nhấm nháp thịt sống trong khi nấu nướng. Tigris thích mê món đó và sẽ ăn sống hết phần mình nếu Lão Bà Bà không cấm tiệt việc này. Một viên thịt dành cho Lucy Gray, được phủ các loại đồ ăn kèm và kẹp trong một ổ bánh mì tròn to sụ. Tigris làm thêm cả khoai tây chiên và xa lát bắp cải xốt kem, và Coriolanus chọn ra từ lẵng quà của bệnh viện những thứ hoa quả và bánh kẹo ngon nhất. Tigris lót một chiếc khăn ăn bằng lanh vào cái hộp các tông nhỏ có hình những chú chim rực rỡ và sắp xếp bữa yến tiệc, đoạn đặt nụ hồng của Lão Bà Bà lên trên lớp vải trắng ngần như tuyết để hoàn tất. Coriolanus lựa nụ hoa có màu hồng đào tươi thắm điểm xuyết sắc đỏ, bởi lẽ người Covey mê mẩn những sắc màu, và Lucy Gray thì hơn hết thảy.

“Chuyển lời tới cô bé,” Tigris nói, “rằng có chị cổ vũ cho nó nhé.”

“Chuyển lời tới con bé,” Lão Bà Bà chêm vào, “rằng chúng ta vô cùng hết sức lấy làm tiếc vì nó phải chết.”

Bước vào từ làn không khí ban tối dịu nhẹ, ươm nắng ngày, Sảnh Heavensbee lạnh toát làm Coriolanus nhớ tới lăng mộ của gia tộc Snow, nơi cha mẹ cậu an nghỉ. Không còn đám học trò bát nháo, mọi thứ từ tiếng bước chân tới tiếng thở dài đều vang vọng, cuộc gặp mặt vốn đã ảm đạm nay lại càng ma mị u linh. Đèn đóm chưa được bật, người ta nghĩ ánh tà dương lách qua những ô cửa sổ là đủ, song điều ấy đối nghịch chan chát với những buổi họp sáng sủa trước đó. Những người hướng dẫn còn lại tập hợp trên ban công và nhìn xuống vật tế của mình ở dưới, sự câm lặng bao trùm lên tất cả.

“Chuyện là,” Lysistrata nói thầm với Coriolanus,“mình lại thành ra khá quyến luyến Jessup.” Con nhỏ ngừng một lát, tay chỉnh lại giấy gói của bọc mì nướng pho mát. “Cậu ấy quả thật đã cứu mạng mình.” Coriolanus thắc mắc không biết Lysistrata, người trong trường đấu đã đứng gần cậu hơn cả, đã nhìn thấy gì khi bom phát nổ. Nó có thấy Lucy Gray cứu cậu không? Phải chăng nó đang ám chỉ chuyện đó?

Lúc cả nhóm đi đến bàn của mình, Coriolanus ép bản thân phải tích cực lên. Tốn mười phút cuối bên nhau để than khóc cũng đâu lợi lộc gì, chi bằng dành ra mà nghĩ phương kế thắng cuộc. Cậu cũng yên lòng đôi chút khi thần sắc Lucy Gray khá hơn những buổi gặp trước trong sảnh. Sạch sẽ tinh tươm, khoác lên mình chiếc váy vẫn tươi màu trong ánh chạng vạng, người ta sẽ nghĩ cô đang lên đồ dự tiệc chứ chẳng phải tới lò sát sinh. Mắt cô sáng lên khi thấy cái hộp.

Coriolanus chìa nó ra cùng một cái cúi chào. “Tôi tới mang theo quà.”

Lucy Gray liền nhón tay cầm đóa hồng lên và hít hà hương hoa. Đoạn bứt một cánh hoa bỏ vào miệng. “Có vị như giờ đi ngủ vậy,” cô nói với nụ cười buồn. “Cái hộp xinh xẻo quá.”

“Tigris để dành cho một dịp đặc biệt đấy,” cậu bảo. “Nếu cô đói thì ăn ngay đi. Vẫn còn ấm này.”

“Đương nhiên rồi. Phải ăn bữa cuối cùng như một con người văn minh chứ.” Cô lật cái khăn ra và xuýt xoa những món bên trong hộp. “Chao ôi, nom như cao lương mỹ vị ấy.”

“Có nhiều lắm, nên cô có thể chia cho Jessup nữa,” Coriolanus bảo cô. “Dù tôi nghĩ Lysistrata cũng mang cho cậu ta gì đó thì phải.”

“Được chứ, nhưng anh ấy tuyệt thực rồi.” Lucy Gray nhìn Jessup đầy âu lo. “Có lẽ do căng thẳng quá thôi. Ảnh còn cư xử kỳ lắm. Hẳn rồi, đến nước này thì chúng tôi toàn tuôn ra những lời điên dại cả.”

“Như thế nào kia?” Coriolanus hỏi.

“Như là tối qua Reaper đã xin lỗi từng người một vì sẽ phải xuống tay với chúng tôi,” cô giải thích. “Anh ấy nói sẽ rửa hận cho chúng tôi nếu thắng. Ảnh sẽ trả thù Capitol, tuy rằng không rành rọt bằng đoạn xuống tay.”

Ánh mắt của Coriolanus lướt về phía Reaper, đã sức dài vai rộng lại còn có vẻ giỏi đấu trí. “Mọi người phản ứng ra sao?”

“Phần lớn chỉ nhìn anh ấy chằm chằm. Jessup thì nhổ nước bọt vào mắt anh ấy. Tôi nói húng nhại chưa cất tiếng hót thì cuộc vui chưa tàn, nhưng chỉ tổ làm anh rối trí. Đó là cách hiểu của anh ấy

về toàn bộ chuyện này, tôi nghĩ thế. Cả đám chúng tôi đều quay như chong chóng. Không dễ gì... để mà nói lời vĩnh biệt cuộc đời." Môi dưới run run, cô gạt cái bánh kẹp sang bên mà không ăn lấy một miếng.

Thấy cuộc nói chuyện đang ngả theo chiều chết chóc, Coriolanus bèn lái nó sang hướng khác. "May là cô không phải vậy. May là cô có nhiều quà hơn những người khác gấp ba lần."

Lucy Gray nhướng mày. "Gấp ba lần ư?"

"Gấp ba lần. Cô sẽ thắng trò này, Lucy Gray," cậu nói. "Tôi nghĩ thông rồi. Giây phút họ đánh cồng hiệu lệnh, cô phải chạy đi. Chạy hết tốc lực. Trèo lên khán đài và tạo khoảng cách giữa cô và những người khác càng xa càng tốt. Tìm một chỗ trốn ổn ổn. Tôi sẽ kiếm thức ăn cho cô. Rồi cô chuyển sang chỗ khác. Cứ di chuyển không ngừng và cố sống sót cho tới khi những người khác chết dưới tay nhau hoặc chết đói. Cô làm được."

"Thật không? Tôi biết chính tôi là người bắt anh phải tin tôi, nhưng đêm qua tôi đã trộm nghĩ về việc ở trong trường đấu. Mắc kẹt. Giữa bao nhiêu đao kiếm. Reaper truy sát tôi. Ban ngày còn nuôi hy vọng, chứ khi đêm đến, tôi sợ tới nỗi..." Đột nhiên, lệ rơi lã chã trên gương mặt cô. Đây là lần đầu tiên cô không thể chế ngự được nước mắt. Trên sân khấu sau khi bị ông Thị trưởng đánh, hay cái bận Coriolanus cho cô pudding bánh mì, cô đã chực khóc nhưng vẫn nuốt nước mắt vào trong. Lúc này, tuồng như tức nước vỡ bờ, nước mắt cô tuôn rơi giàn giụa.

Coriolanus cảm thấy lòng mình quặn thắt khi chứng kiến tình cảnh éo le của cô và thấm thía nỗi éo le của chính mình. Cậu vươn

tay về phía cô. “Ôi, Lucy Gray…”

“Tôi không muốn chết,” cô lí nhí.

Những ngón tay cậu gạt đi dòng lệ trên gò má cô. “Tất nhiên là vậy rồi. Và tôi sẽ không để cô phải chết.” Cô vẫn tức tưởi. “Tôi sẽ không để cô phải chết đâu, Lucy Gray.”

“Anh cứ mặc tôi. Tôi chỉ toàn mang đến cho anh tai vạ,” cô khóc nấc lên. “Đã làm liên lụy tới anh còn ăn đồ ăn của anh nữa. Và tôi biết anh ghét bài ballad của tôi mà. Ngày mai thôi anh sẽ thoát khỏi tôi.”

“Ngày mai thôi tôi sẽ hoàn toàn suy sụp! Khi tôi nói rằng cô quan trọng với tôi, tôi đâu có ý như là một vật tế. Tôi muốn nói là như cô kìa. Chính cô, Lucy Gray Baird, như là một con người. Như là một người bạn. Như là…” Phải dùng từ gì đây? Người yêu? Bạn gái? Cậu nào dám nhận vơ hơn một người cậu thầm thương trộm nhớ, mà lại còn có thể là đơn phương. Nhưng thừa nhận cô đã chạm đến trái tim mình thì cậu cũng có gì để mất? “Tôi phát ghen sau khi nghe bài hát của cô, vì tôi muốn cô nghĩ về tôi, chứ không phải gã ất ơ nào đó trong quá khứ. Ngu xuẩn, tôi biết chứ. Nhưng cô là người con gái tuyệt vời nhất tôi từng gặp. Thật đấy. Phi thường vô cùng. Và tôi…” Nước mắt lưng tròng, nhưng cậu chớp mắt cho trôi đi. Cậu phải vững vàng cho cả hai người họ. “Và tôi không muốn mất cô. Tôi nhất định sẽ không để mất cô. Xin cô, đừng khóc.”

“Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi. Tôi ngưng đây. Chỉ là… tôi thấy cô đơn quá,” cô nói.

“Cô không cô đơn đâu.” Cậu cầm lấy tay cô. “Và cô sẽ không cô đơn trong trường đấu; chúng ta sẽ kề vai sát cánh bên nhau. Tôi sẽ luôn ở đó. Tôi sẽ không rời mắt khỏi cô. Chúng ta sẽ cùng nhau chiến thắng, Lucy Gray ạ. Tôi hứa.”

Cô bám vào cậu. “Nghe anh nói thì gần như là khả thi nhỉ.”

“Còn hơn cả khả thi ấy chứ,” cậu quả quyết. “Gần như là chắc chắn. Đó là điều tất yếu, nếu như cô bám sát kế hoạch.”

“Anh thật sự tin vậy ư?” cô nói, quan sát biểu cảm của cậu. “Bởi nếu tôi nghĩ là anh tin, có lẽ tôi cũng sẽ dám đặt lòng tin một phen.”

Đây là thời khắc cho một cử chỉ nghĩa hiệp. May sao là cậu có. Cậu đã lưỡng lự, đã toan tính thiệt hơn, song cậu không tài nào bỏ mặc cô như vậy, chẳng có gì để bám víu. Đây là vấn đề danh dự. Cô là người con gái của cậu, cô đã cứu sống cậu, và cậu phải làm mọi việc trong khả năng của mình để cứu sống cô.

“Nghe tôi này. Cô có đang nghe không?” Cô vẫn khóc, nhưng giờ chỉ còn những tiếng tấm tức ri rỉ. “Mẹ có để lại cho tôi một thứ khi bà ấy sang thế giới bên kia. Đây là báu vật của tôi. Tôi muốn cô mang nó vào trường đấu, để lấy may. Xin hãy nhớ, đây là tôi cho cô mượn. Tôi thực mong cô sẽ hoàn trả. Bằng không, tôi sẽ không đời nào chịu chia tay với nó.” Coriolanus thò vào túi, đưa tay rồi xòe ra. Trong lòng bàn tay, lấp loáng dưới những tia nắng ngày tàn, là hộp phấn bạc của mẹ cậu.

Lucy Gray há hốc miệng khi thấy món đồ, và cô không hề là người dễ bị ấn tượng. Cô đưa tay ra vuốt ve hình hoa hồng được chạm khắc tinh vi, lớp vỏ bạc cổ, trước khi rụt tay lại đầy luyến

tiếc. “Ôi, tôi không nhận được đâu. Nó quý quá. Anh có lòng là đủ rồi, Coriolanus ạ.”

“Cô chắc chứ?” cậu hỏi, hơi chọc ghẹo. Đoạn thành thạo bấm chốt khóa và giơ lên cho cô thấy hình mình phản chiếu trong gương.

Lucy Gray nín thở trong tích tắc và phì cười. “Chà, anh bắt thóp tôi rồi.” Quả vậy. Cô lúc nào cũng chăm chút từng li từng tí dung mạo của mình. Không phải là tự cao tự đại. Thuần túy có ý thức vậy thôi. Cô để ý cái khay trống mà một tiếng trước còn đựng miếng phấn. “Ở đây từng có phấn chứ nhỉ?”

“Phải, nhưng…” Coriolanus cất lời. Cậu dừng lại. Nếu nói ra, cậu sẽ không còn đường lui. Mặt khác, nếu không nói, cậu có thể mất cô mãi mãi. Cậu hạ giọng thầm thì. “Tôi nghĩ có lẽ cô sẽ muốn dùng phấn của mình đấy.”

13

Lucy Gray hiểu ra ngay tức khắc. Mắt đảo sang đội Trị an, không có ai chú ý, cô liền cúi người và ngửi hộp phấn. “Hừm, vẫn nghe mùi này. Thơm quá.”

“Mùi hoa hồng đấy,” cậu nói.

“Mùi của anh,” cô đáp. “Thật đúng là như có anh ở bên, nhỉ?”

“Nào,” cậu thúc giục. “Đưa tôi theo với. Nhận lấy đi.”

Lucy Gray gạt nước mắt bằng mu bàn tay. “Được, nhưng đây là tôi mượn tạm đấy nhé.” Cô cầm lấy hộp phấn, chuồi vào túi và vỗ nhẹ lên. “Nó giúp tôi suy nghĩ rành mạch. Không hiểu sao, chiến thắng Đấu trường là một chuyện quá khó để mường tượng ra. Nhưng giả dụ tôi nói, ‘Mình phải mang thứ này về cho Coriolanus’, như vậy lại rất dễ hình dung.”

Họ trao đổi thêm mấy câu, chủ yếu là về cách bố trí trong trường đấu và đâu là những nơi ẩn nấp tốt nhất, và đến khi Giáo sư Sickle tuýt còi thì cậu đã dỗ được cô ăn nửa cái bánh kẹp với nguyên một quả đào. Coriolanus không chắc chuyện xảy đến thế nào, nhưng hẳn là cả hai người đều đứng lên, đều tiến đến, vì cậu

thấy cô đang trong vòng tay mình, bàn tay cô nắm chặt ngực áo cậu, và cậu trao cho cô một chiếc ôm.

"Trong trường đấu em sẽ chỉ nghĩ tới anh thôi," cô thủ thỉ.

"Không phải gã ở Quận 12 à?" cậu nửa đùa nửa thật.

"Không, anh ta đã dập tắt mọi tình nghĩa trong em rồi," cô đáp. "Lúc này chân tình của em chỉ dành cho chàng trai duy nhất là anh thôi."

Thế rồi cô hôn cậu. Không phải một cái thơm vội lên má. Một nụ hôn đích thực lên môi, thoang thoảng mùi đào và hương phấn. Đôi môi cô, mềm và ấm áp lên môi cậu, khiến toàn thân cậu rung cảm. Thay vì lùi lại, cậu càng ôm ghì lấy cô trong khi hương vị và sự đụng chạm của cô khiến đầu óc cậu quay cuồng. Vậy ra đây chính là thứ người ta hay nói! Là thứ khiến người ta cuồng si! Khi hai người rốt cuộc cũng tách nhau ra, cậu hít vào một hơi sâu, tựa hồ vừa trồi lên từ nơi nào thăm thẳm. Đôi hàng mi của Lucy Gray chớp mở, và bốn mắt chạm nhau. Hai người cùng nghiêng người cho một chiếc hôn nữa thì lính Trị an nắm lấy cô dẫn đi.

Festus huých cậu trên đường ra khỏi sảnh. "Màn tiễn biệt đáo để đấy."

Coriolanus chỉ nhún vai. "Biết nói gì đây? Sức hấp dẫn của mình là không thể chối từ."

"Chắc vậy quá," Festus đáp. "Mình thử vỗ vai động viên Coral và suýt nữa thì cô ta bẻ gãy cổ tay mình."

Dư vị của nụ hôn khiến cậu váng vất. Không nghi ngờ gì nữa cậu đã vượt quá giới hạn, song cậu không hề hối hận... Thật mĩ

mãn. Cậu đi bộ về nhà một mình, nhâm nhi tận hưởng cuộc chia ly đầy bâng khuâng, rùng mình trước sự mạnh bạo của bản thân. Có thể cậu đã phạm luật này luật kia vì đã cho cô hộp phấn rồi gợi ý cô nhồi bả chuột vào, ai mà biết được? Đấu trường Sinh tử thì làm gì có thể lệ. Được rồi, có khi cậu phạm quy thật. Nhưng dù vậy thì làm thế cũng bõ công. Làm vì cô. Nhưng cậu sẽ không nói cho ai biết, kể cả Tigris.

Cũng chưa chắc sẽ thay đổi được cục diện cuộc chơi. Phải vừa túc trí đa mưu lẫn được ông trời phù hộ thì mới hạ độc được đối thủ. Nhưng Lucy Gray rất mưu trí, và cũng chẳng bị trời đày hơn so với những kẻ khác. Đám người đó sẽ phải nuốt trúng chất độc, do đó phần việc của cậu sẽ là kiếm thức ăn cho cô dùng làm mồi nhử. Cậu thấy mình nắm kiểm soát hơn, có việc để làm ngoài khoanh tay đứng nhìn.

Sau khi Lão Bà Bà đã lên giường đi ngủ, cậu tỉ tê tâm sự với Tigris. “Em nghĩ cô ấy yêu em mất rồi.”

“Chứ sao nữa. Còn tình cảm của em thì sao?” chị hỏi.

“Em không rõ,” cậu trả lời. “Em đã hôn tạm biệt cô ấy.”

Tigris nhướng mày. “Lên má á?”

“Không. Lên môi.” Cậu nghĩ xem phải phân trần ra sao, song cũng chỉ nặn ra câu “Cô ấy quả là khác người.” Xét về nhiều bình diện thì điều ấy là không thể phủ nhận. Thật ra, nói đến đám con gái thì cậu chỉ là dân nghiệp dư, chuyện tình cảm lứa đôi lại càng mù mờ. Giữ mồm giữ miệng về gia cảnh nhà Snow vẫn luôn là ưu tiên số một. Hai chị em hiếm khi rủ ai tới nhà chơi, kể cả khi Tigris chết mê chết mệt một anh chàng hồi năm cuối Học viện. Việc chị

ngần ngừ không dẫn người yêu về nhà đã bị xem như không yêu hết lòng và là tác nhân chủ chốt dẫn đến chia tay. Coriolanus coi sự vụ này là lời cảnh tỉnh đừng quá vướng bận với ai khác. Có ối bạn cùng lớp cảm mến cậu, nhưng cậu đã khéo léo để không tỏ ra quá thân mật.

Thang máy bị hỏng đúng là một cái cớ vừa khéo, và Lão Bà Bà cần yên tĩnh tuyệt đối vào những lần trái gió trở trời trong hư cấu. Có đúng một bận, vào năm ngoái, trong con ngõ phía sau nhà ga, nhưng chỉ là trò thách đố của Festus chứ nào phải yêu đương gì. Ngấm rượu posca và trong cái tối om tối mò, đầu óc cậu lú lẫn hết cả. Nghĩ lại thì, cậu còn chẳng biết tên cái cô đó, song sau vụ ấy cậu đã được mệnh danh là một tay đào hoa.

Nhưng mà Lucy Gray là vật tế của cậu, đang dấn thân vào trường đấu. Và dẫu tình huống có khác đi, cô vẫn có gốc gác từ quận, hay ít nhất thì không phải Capitol. Phó thường dân. Là người đấy, nhưng mang thú tính. Thông minh đấy, có lẽ vậy, nhưng chưa tiến hóa. Thuộc cái giai cấp hổ lốn những sinh vật bất hạnh, mọi rợ chờn vờn quanh ngoại vi ý thức cậu. Hẳn nhiên, giả sử có trường hợp cá biệt, thì đó là Lucy Gray Baird. Một con người thách thức quan niệm dễ dãi. Một loài chim quý hiếm, giống hệt cậu. Bằng không thì hà cớ gì khi môi cô áp lên môi cậu thì chân cậu lại mềm nhũn ra như bún chứ?

Đêm ấy Coriolanus thiếp ngủ, trong đầu cứ trở đi trở lại nụ hôn...

Buổi sáng ngày Đấu trường Sinh tử sáng sủa và quang đãng. Cậu sửa soạn, ăn món trứng Tigris làm cho, và cuốc bộ một quãng đường vừa xa vừa nóng tới đài Thông tấn xã Capitol. Cậu từ chối

lớp trang điểm dày cộp mà Lucky đã trát lên mặt của y, nhưng đồng ý thoa phớt một lớp phấn, không muốn trước máy quay lại mướt mát mồ hôi. Điềm tĩnh và không dao động: Đó là những phẩm chất một người nhà Snow cần phô ra. Mùi phấn ngòn ngọt nhưng thiếu đi sự tinh tế của miếng phấn của mẹ đang được cất trong ngăn kéo đựng tất của cậu ở nhà.

"Chào buổi sáng, trò Snow." Giọng Tiến sĩ Gaul làm cậu sực tỉnh. Hẳn rồi, bà ta đang ở đây tại trường quay. Vào buổi sáng khai mạc Đấu trường thì bà ta còn ở đâu khác được nữa?

Vì sao Hiệu trưởng Highbottom lại thấy cần phải xuất hiện, cậu không biết, nhưng cặp mắt kèm nhèm của ông ta đang dòm xuống Coriolanus. "Nghe đồn tối qua có một cảnh tượng khá là mùi mẫn khi trò chia tay vật tế của mình."

Eo. Trần đời này còn có hai kẻ nào ít biết yêu hơn không? Sao họ lại biết về nụ hôn nhỉ? Giáo sư Sickle không có vẻ là người thích ngồi lê đôi mách, vậy kẻ đang đi khắp nơi rêu rao là ai mới được? Hình như gần hết mấy người hướng dẫn đều nhìn thấy rồi...

Thây kệ. Hai người này không khích bác được cậu đâu. "Như Tiến sĩ Gaul đã chỉ ra, cảm xúc đang vào độ cao trào ạ."

"Phải, đáng tiếc con nhóc sẽ không sống qua hôm nay," Tiến sĩ Gaul nói.

Sao mà cậu ghét hai cái con người này thế không biết. Vênh vênh váo váo. Bỡn cợt cậu. Tuy thế, cậu chỉ cho phép mình nhún vai một cái khinh khỉnh. "Chà, người ta có câu, húng nhại chưa cất tiếng hót thì cuộc vui chưa tàn mà ạ." Thấy hai người đó đực mặt ra cậu lấy làm đắc ý lắm. Họ không có cơ hội vặn hỏi, bởi

Remus Dolittle xuất hiện thông báo rằng vật tế nam Quận 5 đã trút hơi thở cuối cùng trong đêm do biến chứng hen suyễn hay đại loại thế - dù gì thì bà bác sĩ thú y cũng không cứu được - và họ phải đi ngay mà xử lý cái chết của cậu ta.

Cố cách mấy Coriolanus cũng không thể nhớ được cậu trai đó, thậm chí không nhớ cả đứa bạn nào được giao hướng dẫn cậu ta. Trong khi chuẩn bị khai mạc Đấu trường, cậu bèn cập nhật danh sách người hướng dẫn nhận được từ Giáo sư Demigloss. Cậu quyết định, để cho đơn giản, sẽ gạch tên theo cặp, bất kể họ có gặp chuyện gì. Cậu không có ý cạn tàu ráo máng, nhưng chẳng còn cách nào khác cho gọn ghẽ. Cậu liền lấy tờ danh sách ra khỏi cặp để ghi nhận ca tử vong mới nhất này.

ĐẤU TRƯỜNG SINH TỬ LẦN THỨ 10

BẢNG PHÂN CÔNG NGƯỜI HƯỚNG DẪN

QUẬN 1	~~Nam (Facet)~~	~~Livia Cardew~~
	~~Nữ (Velvereen)~~	~~Palmyra Monty~~
QUẬN 2	~~Nam (Marcus)~~	~~Sejanus Plinth~~
	~~Nữ (Sabyn)~~	~~Florus Friend~~
QUẬN 3	Nam (Circ)	Io Jasper
	Nữ (Teslee)	Urban Canville
QUẬN 4	Nam (Mizzen)	Persephone Price
	Nữ (Coral)	Festus Creed
QUẬN 5	~~Nam (Hy)~~	~~Dennis Fling~~
	Nữ (Sol)	Iphigenia Moss

QUẬN 6	~~Nam (Otto)~~	~~Apollo Ring~~
	~~Nữ (Ginnee)~~	~~Diana Ring~~
QUẬN 7	Nam (Treech)	Vipsania Sickle
	Nữ (Lamina)	Pliny Harrington
QUẬN 8	Nam (Bobbin)	Juno Phipps
	Nữ (Wovey)	Hilarius Heavensbee
QUẬN 9	~~Nam (Panlo)~~	~~Gaius Breen~~
	~~Nữ (Sheaf)~~	~~Androcles Anderson~~
QUẬN 10	Nam (Tanner)	Domitia Whimsiwick
	~~Nữ (Brandy)~~	~~Arachne Crane~~
QUẬN 11	Nam (Reaper)	Clemensia Dovecote
	Nữ (Dill)	Felix Ravinstill
QUẬN 12	Nam (Jessup)	Lysistrata Vickers
	Nữ (Lucy Gray)	Coriolanus Snow

Số lượng đối thủ của Lucy Gray hiện tại đã giảm xuống còn mười ba. Thêm một người chết, đã thế còn là con trai nữa. Với cô mà nói đây chỉ có thể là tin tốt lành.

Tờ danh sách của cậu đã hơi nhàu, nên cậu gập gọn nó làm tư và cất vào túi ngoài cặp sách cho dễ lấy. Mở ngăn túi ra, cậu tìm thấy một chiếc khăn tay. Cậu ngẩn người trong thoáng chốc, vì khăn của mình thì cậu luôn mang theo người, rồi sực nhớ ra đây là chiếc Lucy Gray đã trả lại sau khi chấm nước mắt vào hôm cậu mang cho cô pudding bánh mì. Có trong tay một thứ riêng tư đến

vậy thật tốt, tựa một lá bùa cầu may vậy, thế là cậu liền cẩn thận lèn tờ danh sách vào bên cạnh chiếc khăn.

Những người hướng dẫn được mời xuất hiện tại buổi gặp mặt trước chương trình chỉ gồm bảy người đã tham gia đêm phỏng vấn. Một cách mặc định, họ đã trở thành gương mặt đại diện cho Capitol ở Đấu trường, dù cho một vài vật tế của họ có vẻ như khó có cơ thắng đi chăng nữa. Một góc trường quay được trang hoàng thêm lẻ tẻ mấy cái ghế bành bọc da, một bàn cà phê, với một chùm đèn hơi xiêu vẹo. Hầu hết các người hướng dẫn đều bổn cũ soạn lại về xuất thân của các vật tế, thổi phồng bất cứ khía cạnh nguy hiểm nào có thể.

Vì Coriolanus đã dành trọn phần phỏng vấn cho bài hát của Lucy Gray, thành thử cậu là người duy nhất có thông tin chưa từng bật mí. Ưng cái bụng vì có một làn gió mới, Lucky Flickerman cho phép cậu lấn thời lượng. Sau khi trình bày những chi tiết thông thường, phần lớn thời gian Coriolanus nói về những người Covey và nhấn mạnh rằng Lucy Gray không phải là người vùng quận, không, không một tẹo nào. Những người Covey từ xa xưa đã hành nghề ca hát, là những nghệ sĩ hiếm có khó tìm, và cũng như người Capitol họ không hề có dây mơ rễ má với đám dân quận. Trên thực tế, nếu suy xét kỹ, họ gần như *là* người Capitol, và chỉ tại tai bay vạ gió mới sa chân tới, hoặc dám là do nhầm lẫn mà bị giam cầm nơi Quận 12. Chắc mọi người cũng thấy Lucy Gray ở Capitol thoải mái thế nào chứ? Và Lucky phải đồng tình rằng đúng, đúng, cô gái này quả là có gì đó rất đặc biệt.

Lysistrata ném cho cậu ánh mắt hình viên đạn lúc nó ngồi vào cái ghế cậu vừa ngồi, sau cậu mới hiểu ra khi vỡ lẽ là con nhỏ

đang cố gán ghép Jessup với Lucy trong phần phỏng vấn của mình hòng chiếm được sự thương xót cho cả hai với tư cách là một cặp. Ừ thì Jessup là dân thợ mỏ Quận 12 chính cống đấy, nhưng chẳng phải hai người họ đã bộc lộ sự đồng tâm hiệp lực hết sức tự nhiên từ cái cúi chào đầu tiên hay sao? Và ai lại không nhìn ra giữa họ có sự khăng khít khác lạ thường thiếu vắng ở những vật tế cùng quận kia chứ? Thực tế, Lysistrata quả quyết rằng họ hết sức tận tâm giúp đỡ nhau. Với sức vóc của Jessup và khả năng lôi cuốn người xem của Lucy Gray, con nhỏ tin chắc rằng năm nay người chiến thắng sẽ đến từ Quận 12.

Nguyên nhân cho sự hiện diện của Hiệu trưởng Highbottom giờ rõ như ban ngày khi ông ta nối gót Lysistrata. Ông ta nói về chương trình người hướng dẫn vật tế cứ như là từ đầu đến giờ không hề phê thuốc. Thực chất, Coriolanus còn thấy những nhận định rất minh mẫn của ông ta có chút đáng quan ngại. Ông ta nhận thấy rằng lũ học trò Capitol có xuất phát điểm là những thành kiến nhất định về các đối trọng vùng quận của mình, nhưng trong vòng hai tuần qua kể từ ngày chiêu quân, rất nhiều người đã nảy sinh lòng trân trọng và cảm phục dành cho họ. “Cốt yếu là, như ông cha đã dạy, phải biết người biết ta. Vì thế để tìm hiểu lẫn nhau còn cách nào tốt hơn cách hiệp lực trong Đấu trường Sinh tử: Capitol đã chiến thắng sau cả một cuộc đấu tranh trường kỳ, gian khổ, và mới đây thôi trường đấu của chúng ta đã hứng chịu oanh kích. Ngộ nhận rằng bên nào có thiếu sót về mặt tài trí, sức mạnh hay tinh thần quả cảm cũng là một sai lầm.”

“Nhưng cố nhiên, ngài không đang so sánh lứa trẻ của chúng ta với chúng đấy chứ?” Lucky hỏi. “Nhìn là biết lứa trẻ của chúng ta

là dòng giống vượt trội hơn."

"Nhìn là biết lứa trẻ của chúng ta có nhiều thức ăn hơn, quần áo đẹp hơn, và được chăm sóc nha khoa kỹ hơn," Hiệu trưởng Highbottom nói. "Lầm tưởng điều gì hơn thế, một sự vượt bậc về thể chất, tâm lý, hay đặc biệt là đạo đức, sẽ là một sai lầm. Thái độ ngạo mạn ấy thiếu chút nữa đã kết liễu chúng ta trong chiến tranh."

"Hay đấy," Lucky nói, xem chừng vì không có câu nào khá khẩm hơn. "Các quan điểm của ngài quả là rất hay."

"Cảm ơn, anh Flickerman. Tôi không nghĩ mình còn đề cao ý kiến của ai khác hơn nữa," ông Hiệu trưởng nói tỉnh queo.

Coriolanus thấy cái đảo mắt của ông Hiệu trưởng đầy hàm ý, nhưng nghe thế mặt Lucky lại đỏ lựng lên. "Quý hóa quá, ngài Highbottom. Chúng ta đều biết tôi chỉ là một phát thanh viên thời tiết khiêm nhường mà thôi."

"Và một ảo thuật gia đang lên nữa," Hiệu trưởng Highbottom nhắc y.

"Chà, thôi thì tôi đành nhận tội!" Lucky vừa nói vừa cười như nắc nẻ. "Gượm nào, cái gì đây?" Y với ra sau tai Hiệu trưởng Highbottom và lấy ra một viên kẹo dẹt tin hin có những đường sọc. "Tôi tin nó là của ngài." Nói đoạn y dâng cái kẹo cho Hiệu trưởng Highbottom, phẩm màu nhoe nhoét trong lòng bàn tay nhớp nháp.

Hiệu trưởng Highbottom không hề có động thái đón lấy. "Trời đất ơi. Nó chui từ đâu ra thế, hả Lucky?"

“Thiên cơ bất khả lộ,” Lucky nói với điệu cười biết tuốt. “Thiên cơ bất khả lộ.”

Xe đang đợi để chở cả nhóm về Học viện, và Coriolanus ngồi cùng Felix với Hiệu trưởng Highbottom. Hai người này có vẻ biết nhau và nhìn chung là bỏ lơ Coriolanus trong lúc tám chuyện. Điều đó cho cậu thời gian nghĩ ngợi về những lời Hiệu trưởng Highbottom đã nói về người dân ở quận. Rằng về bản chất họ bình đẳng với người dân Capitol, chỉ là về mặt vật chất thì thiệt thòi hơn. Một quan điểm khá cấp tiến để cho ông Hiệu trưởng bố cáo thiên hạ. Chắc chắn, Lão Bà Bà và vô khối những người khác sẽ cực lực bác bỏ ý kiến này, và nó còn triệt tiêu nỗ lực của chính Coriolanus trong việc nhào nặn cho Lucy Gray một hình tượng không chút dính dáng gì đến vùng quận. Cậu tự hỏi hành động ấy có bao nhiêu phần thuộc chiến thuật để giành chiến thắng, và bao nhiêu phần phản ánh sự rối bời trong cậu về tình cảm mình dành cho cô.

Phải tới khi cả hội vào trong sảnh và Felix bị đội quay phim kéo đi, Coriolanus mới thấy một bàn tay đặt lên cánh tay mình. “Trò có biết cậu bạn đến từ Quận 2 không? Cái trò đa sầu đa cảm ấy?” Hiệu trưởng Highbottom hỏi cậu.

“Sejanus Plinth ạ,” Coriolanus nói. Thực ra họ cũng chẳng phải bạn bè gì, nhưng đấy không phải chuyện của Hiệu trưởng Highbottom.

“Có lẽ trò sẽ muốn kiếm cho trò ấy một chỗ gần cửa đấy.” Ông Hiệu trưởng rút từ trong túi một cái chai, núp sau một cây cột gần đó, và tự nhỏ cho mình vài giọt ma phiện.

Trước khi cậu kịp ngẫm câu nói ấy, Lysistrata đã sừng sừng sộ sộ tiến đến. “Thiệt tình, Coriolanus, làm ơn hợp tác với mình chút đi! Jessup cứ bảo Lucy Gray là đồng minh kia kìa!”

“Mình đâu có biết đó là bài chào mời của cậu. Thật đấy, mình không hề chủ tâm làm kỳ đà cản mũi cậu đâu. Nếu có cơ hội khác, mình hứa sẽ phối hợp tác chiến,” cậu thề thốt.

“Mạnh miệng gớm,” Lysistrata hậm hực.

Cô Satyria rẽ đám đông và chỉ đổ thêm dầu vào lửa khi rú rít, “Một màn phỏng vấn quá ư là thông minh, trò thân mến. Chính ta cũng bán tín bán nghi cô gái của trò là dân Capitol chính gốc đấy! Giờ đi thôi. Cả trò nữa, Lysistrata! Các trò cần thẻ với đồng hồ liên lạc!”

Bà dẫn họ băng qua sảnh, nơi, không như những năm trước, đang hết sức chộn rộn. Người ta hét lên chúc cậu may mắn, chúc mừng cậu vì màn phỏng vấn. Coriolanus thích được chú ý, song đồng thời tình huống này có gì đó ghê người không thể chối cãi. Trước kia, những kỳ đấu vốn rất im ắng, khi mà mọi người né tránh ánh mắt nhau và chỉ mở miệng khi cần. Lúc này không khí náo nức rộn rã chan chứa khu sảnh, như thể một trò tiêu khiển được ưa chuộng đang chờ đón họ.

Ngồi ở bàn là một người của Ban Tổ chức phụ trách phân phát thiết bị cho người hướng dẫn. Trong khi tất cả được cho một tấm thẻ màu vàng tươi đề chữ *Người hướng dẫn* để đeo quanh cổ, chỉ những ai có vật tế vẫn tham dự Đấu trường mới được phát đồng hồ liên lạc, trở thành đối tượng thật đáng ghen tị. Đã có quá nhiều công nghệ cá nhân biến mất trong và hậu chiến tranh, do ngành

sản xuất chú trọng vào những ưu tiên khác. Ngày nay, đến những thiết bị giản đơn cũng là cả một chuyện to tát. Mấy chiếc đồng hồ được cài vào cổ tay và có một màn hình nhỏ, trên đó một loạt các quà tặng nhấp nháy đỏ. Người hướng dẫn chỉ cần lướt danh sách thức ăn, chọn lấy một món trong thực đơn, và nhấn đúp vào nó để người của Ban Tổ chức khởi động gửi quà bằng máy bay điều khiển từ xa. Một vài vật tế hiện không nhận được bất cứ món quà nào. Mặc dù không xuất hiện ở buổi phỏng vấn, Reaper đã nhặt nhạnh được vài ba nhà tài trợ nhờ lúc trong sở thú, song chẳng thấy Clemensia đâu, và đồng hồ của con nhỏ nằm tênh hênh trên bàn, hút lấy ánh nhìn như mèo thấy mỡ của Livia.

Coriolanus kéo Lysistrata sang một bên và cho nó xem màn hình của cậu. “Nhìn này, mình có một gia tài nho nhỏ để dùng. Nếu họ ở cùng nhau, mình sẽ gửi thức ăn vào cho cả hai.”

“Cảm ơn cậu. Mình cũng sẽ làm thế. Mình không định gắt lên như vậy đâu. Cậu không có lỗi. Lẽ ra mình nên đề cập chuyện ấy trước.” Con nhỏ hạ giọng thì thào. “Chỉ là… đêm qua mình không tài nào chợp mắt nổi, đau đáu việc phải ngồi chịu trận. Mình hiểu là để cho các quận biết tay, nhưng chúng ta trừng trị họ chưa đủ hay sao? Còn phải dằng dai cuộc chiến này thêm bao nhiêu lâu nữa?”

“Mình nghĩ Tiến sĩ Gaul tin là đến mãn kiếp luôn,” cậu nói. “Như bà ấy đã nói trong buổi học.”

“Không chỉ mình bà ấy đâu. Nhìn mọi người xem.” Nó ám chỉ bầu không khí như trẩy hội trong phòng. “Buồn nôn quá.”

Coriolanus cố nói cho bạn bình tâm. “Chị họ mình dặn hãy nhớ chuyện này không phải do chúng mình gây ra. Rằng chúng mình

cũng hẳng còn là trẻ con."

"Chẳng hiểu sao nghe vậy vẫn không ích gì. Bị lợi dụng thế này," Lysistrata buồn bã nói. "Nhất là khi ba người trong chúng ta đã thiệt mạng."

Bị lợi dụng ư? Coriolanus luôn tâm niệm được làm người hướng dẫn là một vinh dự. Một cách để phụng sự Capitol và có chăng là gặt hái chút tiếng thơm. Nhưng con nhỏ nói cũng có lý. Nếu như một sự nghiệp không hề vẻ vang, làm sao việc góp phần vào sự nghiệp ấy lại là một vinh dự cho được. Lòng dạ cậu rối bời, sau là cảm giác bị dắt mũi, rồi không được ai bảo vệ. Như thể cậu giống một vật tế hơn là người hướng dẫn.

"Hãy nói với mình là chuyện này sẽ nhanh chóng kết thúc đi," Lysistrata bảo.

"Chuyện này sẽ nhanh chóng kết thúc thôi," Coriolanus đoan chắc. "Muốn ngồi cạnh nhau không? Ta có thể phối hợp quà tặng."

"Xin đấy," nó nói.

Đến lúc này thì toàn trường đã tề tựu. Cả bọn đi tới khu vực có hai mươi tư chiếc ghế người hướng dẫn được xếp tại đúng chỗ như trong lễ chiêu quân. Tất cả những ai đủ sức khỏe đều bắt buộc tham dự, bất kể là có vật tế sống sót hay không. "Thôi đừng ngồi hàng trên," Lysistrata nói. "Mình không muốn cái máy quay đó chĩa thẳng mặt khi cậu ấy bị giết." Con nhỏ nói đúng, tất nhiên rồi. Máy quay sẽ lia tới người hướng dẫn, và ngộ nhỡ Lucy Gray bỏ mạng, *đặc biệt* là nếu Lucy Gray bỏ mạng, dứt khoát là cậu sẽ được một pha quay cận cảnh vừa dài vừa đẹp mắt.

Coriolanus liền nghe lời bạn ra hàng ghế sau. Trong lúc cả nhóm ổn định, cậu chú tâm tới chiếc màn hình khổng lồ mà ở đó Lucky Flickerman đang sắm vai hướng dẫn viên du lịch tới các quận, thuyết minh về nền công nghiệp của từng nơi, thêm mắm giặm muối mấy thông tin thời tiết và dăm trò ảo thuật thi thoảng. Đấu trường Sinh tử là một cú đột phá cho Lucky, và y không ngán việc phụ họa cho bài diễn thuyết về Quận 5 chuyên sản xuất năng lượng với thứ dụng cụ làm tóc y dựng đứng lên. "Giật gân quá xá!" y thở dốc.

"Đúng là ngớ ngẩn," Lysistrata lầm bầm, và rồi có gì đó làm nó chú ý. "Chắc phải là một trận cúm nặng lắm nhỉ."

Coriolanus nhìn theo ánh mắt nó tới cái bàn, chỗ Clemensia vừa mới nhận đồng hồ liên lạc. Con nhỏ đang quét mắt quanh phòng tìm ai đó... Ô, là cậu! Khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, con nhỏ liền tất tả đi thẳng tới hàng ghế sau, nét mặt không lấy gì làm vui vẻ. Thực tình thì, trông nó rất khó coi. Cặp mắt vàng ệch đã phai thành thứ màu nhờ nhờ như phấn hoa, thêm cái áo trắng dài tay cao cổ để che đi những chỗ lên vảy, nhưng kể cả bệnh tình có thuyên giảm như vậy, nó vẫn toát lên vẻ đau yếu. Con nhỏ lơ đễnh cạy những mảng vảy khô lại trên mặt, và lưỡi của nó, dù không thè lè ra nữa, hình như cứ sục sạo bên trong má. Nó bước đến chỗ ngồi thẳng trước mặt cậu và đứng đó, vừa búng bừa những mẩu da vào không khí vừa săm soi nhìn.

"Cảm ơn vì đã thăm hỏi nhé, Coryo," Clemensia nói.

"Mình đã định đến rồi, Clemmie, bản thân mình cũng lên bờ xuống ruộng..." cậu lên tiếng phân trần.

Nó ngắt lời cậu. “Cảm ơn vì đã liên lạc với ba mẹ mình. Cảm ơn vì đã cho họ biết mình ở đâu.”

Lysistrata bối rối ra mặt. “Chúng mình biết cậu ở đâu mà, Clem. Người ta nói cậu không đón khách được vì mắc bệnh truyền nhiễm. Mình đã thử gọi điện một lần, nhưng họ bảo cậu đang ngủ.”

Coriolanus nghe thế liền tát nước theo mưa. “Mình cũng đã thử, Clemmie. Liên tiếp luôn ấy. Người ta cứ khất lần mãi. Còn chuyện ba mẹ cậu, các bác sĩ cam kết là họ đang trên đường tới.” Không một lời nào là thật, nhưng cậu biết nói gì đây? Rõ rành rành là nọc rắn đã làm con nhỏ loạn óc, không thì nó đã không nhắc tới sự vụ ấy giữa thanh thiên bạch nhật thế này. “Nếu mình sai thì cho mình xin lỗi. Mình đã nói rồi đấy thôi, chính mình cũng đang hồi sức.”

“Thế cơ à?” con nhỏ nói. “Trong buổi phỏng vấn trông cậu bảnh chọe lắm kia mà. Cả cậu lẫn vật tế của cậu.”

“Hạ hỏa nào, Clem. Cậu bị ốm đâu phải lỗi của cậu ấy,” Festus đỡ lời, cậu ta đến kịp lúc để nghe vừa đủ cuộc nói chuyện.

“Dào ôi, im đi, Festus. Cậu cóc biết mình đang nói về gì đâu!” Clemensia gắt lên, đoạn hầm hầm ngồi xuống một cái ghế gần hàng trước.

Festus ngồi xuống cạnh Lysistrata. “Nhỏ đó sao thế nhỉ? Ngoài việc trông như rắn lột da ra.”

“Ôi, ai mà biết được? Cả đám chúng ta đều loạn tùng phèo hết,” Lysistrata nói.

“Kể cả thế, chẳng giống nó thường ngày tẹo nào. Mình tự hỏi…” Festus mở máy.

“Sejanus!” Coriolanus la lớn, mừng rơn vì có thứ để ngắt quãng. “Đằng này!” Cạnh cậu có một chỗ trống, và cậu cần chuyển hướng cuộc bàn luận.

“Cảm ơn nhé,” Sejanus nói, ngồi phịch xuống cái ghế cuối hàng. Nhìn cậu ta không được khỏe, kiệt quệ, mặt gây gây sốt.

Lysistrata nhoài qua Coriolanus và đặt tay lên tay cậu. “Bắt đầu càng sớm, kết thúc càng mau.”

“Rồi năm sau lại tiếp tục,” cậu nhắc nó. Nhưng vẫn vỗ lên tay nó đáp lại.

Đám học sinh vừa được yêu cầu ngồi thì dấu triện Capitol choán các màn hình và tất cả mọi người đứng hết lên theo bài quốc ca. Giọng Coriolanus át hết những người hướng dẫn khác đang lí nha lí nhí trong miệng. Thiệt tình, đến giờ phút này rồi mà mấy đứa nó không thể cố gắng hơn tí tẹo sao?

Khi Lucky Flickerman trở lại với đôi tay dang ra như chào mừng, Coriolanus có thể thấy vệt kẹo lòe loẹt từ trò ảo thuật dính trên lòng bàn tay y. “Thưa quý ông quý bà,” y nói, “Đấu trường Sinh tử lần thứ Mười xin phép được bắt đầu!”

Một khung hình quay toàn cảnh bên trong trường đấu thế chỗ Lucky. Mười bốn vật tế còn lại trong danh sách của cậu được xếp thành một vòng tròn lớn, chờ đợi tiếng cồng khai trận. Không ai để tâm tới họ, hay tới đống đổ nát mới từ vụ đánh bom đang rải rác khắp sân cỏ, hay tới số khí giới nằm vạ vật trên nền đất bụi

bặm, hay tới lá quốc kỳ Panem treo trên khán đài như một nét chấm phá chưa từng có đang tô điểm cho trường đấu.

Mọi con mắt chuyển động theo máy quay, đăm đăm nhìn nó từ từ soi vào cặp cột thép cách cổng chính của trường đấu không xa. Hai cây cột cao sáu mét, được nối bởi một thanh xà ngang có độ dài tương đương. Ở chính giữa là Marcus bị treo bằng cùm ở cổ tay, tơi tả và máu me tới nỗi thoạt nhìn Coriolanus cứ tưởng người ta đang phơi cái thây của cậu ta. Thế rồi cặp môi sưng vều của Marcus mấp máy, lộ ra hàm răng gãy và rõ ràng là vẫn sống.

14

Coriolanus muốn lộn mửa song không tài nào nhìn đi chỗ khác. Chứng kiến bất cứ sinh vật nào bị phơi ra thế này cũng đã là kinh hồn bạt vía - một con chó, khỉ, thậm chí chuột - nhưng một thằng nhóc ư? Còn là thằng nhóc mà tội danh duy nhất là tìm cho mình một con đường sống? Marcus mà đi tàn sát khắp Capitol đã đành, đằng này chẳng có trình báo nào như vậy sau vụ đào thoát của cậu ta. Coriolanus hồi tưởng về những cuộc diễu hành tang lễ. Màn phơi thây rùng rợn nhất - Brandy treo toòng teng trên móc và các vật tế bị tha lôi khắp phố - được dành riêng cho những người đã chết. Cái thần tình lắt léo của Đấu trường Sinh tử là ở chỗ nó cho lũ trẻ vùng quận tự đối đầu với nhau, vì thế tay Capitol không phải nhúng chàm. Vụ tra tấn Marcus hoàn toàn là vô tiền khoáng hậu. Dưới bàn tay dẫn dắt của Tiến sĩ Gaul, đòn phản công của Capitol đã đạt đến một cảnh giới mới.

Cảnh tượng này đã rút cạn cái không khí lễ hội ở Sảnh Heavensbee. Bên trong trường đấu không có micro, chỉ duy vài chiếc gắn quanh tường, không đủ gần để nghe xem có phải Marcus đang cố nói gì đó. Coriolanus cầu khẩn người ta hãy đánh

cồng, cho các đấu thủ xuất kích và phân tán tư tưởng của mọi người, song tình trạng ngưng trệ lúc mở đầu cứ thế kéo dài.

Cậu có thể cảm nhận Sejanus đang giận run lên, và vừa mới quay sang đặt tay giữ yên cậu ta, thì cậu ta đứng phắt dậy khỏi ghế mà lao về phía trước. Khu vực người hướng dẫn có năm ghế trống ở hàng đầu dành cho những người bạn học vắng mặt. Sejanus quờ lấy một cái trong góc và lia thẳng vào màn hình, nó vỡ toang như khuôn mặt nát toét của Marcus. "Cầm thú!" cậu ta gào lên. "Tất cả các người đều là hạng cầm thú!" Đoạn phăm phăm xuống lối đi và ra thẳng cửa chính của khu sảnh. Không ai nhấc một ngón tay để ngăn cậu ta lại.

Đúng lúc đó tiếng cồng vang lên, và các vật tế liền tản ra. Phần lớn chạy tới những cái cổng dẫn vào đường hầm, một vài cái đã nổ tanh bành do vụ đánh bom mới đây. Coriolanus thấy chiếc váy sáng màu của Lucy Gray hướng về phía bên kia trường đấu, và những ngón tay cậu bấu vào thành ghế, trong đầu hối thúc cô tiến lên. *Chạy*, cậu nghĩ. *Chạy đi! Ra khỏi đó đi*! Những đấu thủ mạnh nhất phóng tới chỗ khí giới, nhưng sau khi vơ được vài món, Tanner, Coral và Jessup cũng mỗi người một ngả. Chỉ mỗi Reaper, đang thủ một cây chĩa và một con dao dài, là có vẻ sẵn sàng nghênh chiến. Nhưng đến khi cậu ta vào thế tấn công thì chẳng còn ai mà tỉ thí cả. Cậu ta ngoái nhìn những bóng lưng rút trận của các đối thủ, bực dọc ngửa mặt lên trời, rồi trèo vào khán đài gần đó để rậm rịch đi săn.

Ban Tổ chức nhân lúc này cắt cảnh về Lucky, "Quý vị muốn đặt cược mà không thể tới bưu điện? Rốt cuộc cũng chốt được một đấu thủ để cho tiền?" Một dãy số điện thoại vụt hiện lên phía dưới

màn hình. “Giờ đây chỉ cần một cú điện thoại là xong hết! Chỉ cần gọi vào đường dây dưới đây, cung cấp số căn cước, tên vật tế cùng số tiền muốn đặt cược hoặc gửi tặng, và nhập cuộc! Hoặc nếu quý vị muốn đích thân giao dịch, bưu điện mở cửa hằng ngày từ tám giờ sáng tới tám giờ tối. Hãy nhanh tay, đừng đứng ngoài thời khắc lịch sử này. Đây chính là cơ hội để quý vị ủng hộ Capitol cũng như kiếm một khoản đẫm tay. Trở thành một phần của Đấu trường Sinh tử và là người chiến thắng! Giờ thì quay lại với trường đấu nào!”

Trong vòng vài phút, trường đấu đã sạch bóng các vật tế trừ Reaper, và sau khi loanh quanh trên khán đài được một lúc, cậu ta cũng lủi đi. Marcus và nỗi đau đớn của cậu ta trở lại làm tâm điểm.

“Cậu có nên đuổi theo Sejanus không?” Lysistrata thì thào với Coriolanus.

“Mình nghĩ cậu ấy muốn ở một mình hơn,” cậu thì thào đáp lại. Nói vậy cũng đúng nhưng chỉ là phụ so với việc cậu không muốn bỏ lỡ tình tiết nào, chạm nọc Tiến sĩ Gaul, hay công khai gán mình với Sejanus. Cậu bắt đầu thấy lo khi người ta đang dần quy chụp rằng hai người là chỗ bằng hữu, rằng cậu là bạn tâm giao của một quả bom nổ chậm vùng quận. Phát bánh kẹp là một chuyện, ném ghế lại là chuyện khác hẳn. Chắc chắn sẽ có hậu quả, và chưa cần thêm Sejanus thì cậu cũng đủ điêu đứng rồi.

Nửa giờ đồng hồ đằng đẵng trôi qua trước khi một sự xáo động thu hút sự chú ý của người xem. Những quả bom gần lối vào đã thổi bay cổng chính, nhưng một rào chắn đã được dựng lên dưới bảng tỉ số. Gồm tầng tầng lớp lớp những phiến bê tông, ván gỗ và

dây thép gai, nó vừa mất mỹ quan vừa gợi nhắc đến vụ oanh tạc của phiến quân, có lẽ vì thế mà Ban Tổ chức không cho nó nhiều thời gian lên sóng. Tuy nhiên, khi chẳng có mấy diễn tiến, họ đành cho khán giả xem một cô gái ốm nhom ốm nhách, chân tay lòng khòng đang ló đầu ra từ hàng rào.

"Là Lamina!" Pup bảo con nhỏ Livia đang ngồi cạnh, cách Coriolanus vài hàng ghế về đằng trước.

Coriolanus chẳng đọng lại chút ký ức gì về vật tế của Pup ngoại trừ cô ta đã khóc đứng khóc ngồi trong buổi gặp người hướng dẫn-vật tế đầu tiên. Pup đã không chuẩn bị được cho cô nàng tham gia phỏng vấn và thế là đi tong cơ hội lăng xê cô ta. Cậu không thể nhớ ra quận của người này... 5 chăng?

Một giọng thuyết minh khá chói tai liền sửa lại cho cậu. "Lúc này chúng ta đang thấy Lamina mười lăm tuổi đến từ Quận 7," Lucky nói. "Được dẫn dắt bởi chính Pliny Harrington. Quận 7 có vinh hạnh được cung ứng gỗ cho Capitol trùng tu trường đấu thân yêu của chúng ta."

Lamina xem xét Marcus, tiếp nhận cái thảm cảnh của cậu ta. Ngọn gió hè thổi tung mái tóc vàng hoe, và cô ta nheo mắt lại trước ánh mặt trời chói chang. Cô ta mặc một cái váy nom như được chế từ bao tải bột mì và thắt lưng bằng một đoạn dây thừng, vết côn trùng cắn lấm chấm trên bàn chân và cẳng chân trần. Đôi mắt cô ta, sưng húp và cạn kiệt sức lực, đỏ hoen nhưng ráo hoảnh. Thực ra, xét theo tình cảnh bây giờ xem chừng cô ta bình thản một cách kỳ lạ. Không chút vội vã, không chút lo lắng, cô ta đến chỗ vũ khí và thủng thẳng chọn lấy trước nhất là một con dao, tiếp là một cái rìu nhỏ, thử độ sắc của lưỡi dao lưỡi rìu bằng đầu

ngón cái. Đoạn gài dao vào thắt lưng và lơi tay vung cái rìu tới lui, cảm nhận sức nặng của nó. Tiếp đó cô ta đi tới một cây cột. Tay cô ta vuốt dọc thanh thép gỉ sét và dính sơn từ công việc nào đó lúc trước. Coriolanus cứ ngỡ cô ta định đốn cây cột, vì đến từ quận làm gỗ, nhưng thay vào đó cô ta cắn chặt chuôi rìu và bắt đầu leo lên, dùng đầu gối và bàn chân chai sần bám vào thanh thép. Dáng dấp thuần thục, tựa con sâu bướm bò lên cuống hoa, nhưng là người đã mất nhiều giờ tập leo dây trong lớp thể dục, cậu hiểu phải có thể lực thế nào mới làm được vậy.

Tới đỉnh cột, Lamina nhỏm dậy và giắt cái rìu vào thắt lưng. Dù rằng bề rộng xà ngang không quá mười lăm phân, cô ta vẫn bước đi ngon ơ đến khi đứng phía trên Marcus. Cưỡi trên thanh xà, cô ta ngoắc cổ chân vào nhau để giữ cho chắc rồi cúi xuống mái đầu bầm giập của cậu ta. Cô ta nói gì đó mà micro không thu được, nhưng hẳn là cậu ta nghe thấy, vì đã mấp máy môi đáp lại. Lamina ngồi thẳng dậy suy xét tình hình. Đoạn lại giữ thăng bằng, đu xuống, và bổ lưỡi rìu vào cạnh cổ Marcus. Một lần. Hai lần. Và tới lần thứ ba, một tia máu phọt ra, cô nàng hạ được cậu ta. Ngồi lên lại, cô ta chùi tay vào váy cho sạch và nhìn xuống trường đấu.

“Thế mới là cô gái của tôi chứ!” Pup rú lên. Bỗng, cậu ta xuất hiện trên màn hình khi máy quay Sảnh Heavensbee chiếu phản ứng của cậu ta. Coriolanus thoáng thấy mình một vài hàng đằng sau Pup liền ngồi thẳng lưng hơn. Pup cười toe, lộ ra những mẩu trứng trong bữa sáng mắc trong niềng răng, và đấm tay lên trời. “Cú triệt hạ đầu tiên trong ngày! Đó là vật tế của tôi, Lamina, từ Quận 7,” cậu ta nói với máy quay. Đoạn giơ cổ tay lên. “Và cứ thả

cửa giao dịch với đồng hồ liên lạc của tôi. Chẳng bao giờ là quá trễ để thể hiện sự ủng hộ và gửi một món quà!"

Số điện thoại lại lóe lên trên màn hình, và Coriolanus nghe thấy loáng thoáng mấy tiếng bim bíp phát ra từ đồng hồ của Pup khi Lamina nhận được vài món quà tài trợ. Đấu trường Sinh tử cơ hồ thiên biến vạn hóa hơn là cậu đã chuẩn bị tinh thần. *Tỉnh lại đi!* Cậu tự nhắc mình. *Mi không phải khán giả đâu, mi là người hướng dẫn đấy!*

"Cảm ơn các vị!" Pup vẫy tay với máy quay. "Chà, tôi nghĩ cô ấy xứng đáng được chút gì đó, phỏng ạ?" Cậu ta tí toáy cái đồng hồ và hong hóng nhìn lên màn hình khi máy quay trở lại với Lamina. Khán giả dõi theo đầy trông ngóng, bởi đây là lần đầu tiên thử giao quà tới vật tế. Một phút trôi qua, rồi năm phút. Coriolanus bắt đầu tự hỏi phải chăng công nghệ đã phụ lòng Ban Tổ chức, thì một cái máy bay nhỏ kẹp một chai nước tí hin xuất hiện phía trên trường đấu ở lối vào và chao qua đảo lại bay tới chỗ Lamina. Nó hết nhào xuống lại trồi lên, đã vậy còn quành lại rồi mới đâm sầm vào thanh xà ngang cách cô ta tận ba mét và rơi thẳng xuống đất như một con bọ bị đập dẹp lép. Chai nước bị nứt, nên nước thấm vào đất và biến mất.

Lamina nhòm xuống món quà của mình, mặt không biểu lộ cảm xúc, như thể chẳng kỳ vọng gì hơn, song Pup thì xổ một tràng giận dữ, "Chờ chút! Thật không công bằng. Có người bỏ cả đống tiền mới mua được nó đấy!" Đám đông lầm rầm đồng ý. Không có phương án chữa cháy ngay tức khắc, nhưng mười phút sau một chai nước thay thế bay vào, và lần này, Lamina bắt được nó từ

chiếc máy bay mà sau đó cũng quyên sinh trong bụi mù theo chiếc tiền nhiệm.

Lamina lúc lúc lại nhấp một ngụm nước, nhưng ngoài ra, chẳng có mấy động tĩnh trừ đám ruồi bâu nhặng quanh xác Marcus. Coriolanus có thể nghe thấy rời rạc mấy tiếng bíp từ đồng hồ liên lạc của Pup báo hiệu có thêm tặng phẩm cho Lamina, người có vẻ mãn nguyện với vị trí trên xà ngang. Thực tình, đó cũng không phải là một kế sách tồi. An toàn hơn dưới đất là cái chắc. Cô ta có đường lối hành động. Cô ta có thể giết người. Chưa đầy một tiếng đồng hồ, Lamina đã tái định vị bản thân như là một kình địch trong Đấu trường. Dù sao thì xem ra người này cũng cứng cựa hơn Lucy Gray gấp nhiều lần. Bất luận là cô đang ở đâu.

Thời gian tích tắc trôi. Trừ Reaper, người mà thỉnh thoảng họ sẽ thấy lảng vảng ở khán đài, còn đâu không một vật tế nào ra mặt làm kẻ săn mồi, cả những người có trang bị vũ khí. Nếu không có màn phơi thây của Marcus và Lamina kết liễu cậu ta thì sẽ là một phần mở đầu dềnh dàng hết chỗ nói. Thường thường Đấu trường sẽ khởi động bằng một cuộc huyết chiến, song quá nhiều vật tế lợi hại đã thiệt mạng, trận địa chủ yếu gồm những con mồi thì đúng hơn.

Trường đấu thu lại thành một cửa sổ nhỏ ở góc màn hình khi Lucky xuất hiện, thuyết trình tiếp về các quận và bồi thêm một bản tin dự báo thời tiết. Người dẫn chương trình toàn thời gian cho Đấu trường là một lĩnh vực mới, và y đang cố thể hiện cho tròn vai. Khi Tanner leo lên và rảo bước dọc hàng ghế đầu, y mau mắn quay lại tường thuật, nhưng gã vật tế chỉ ngồi hóng nắng một lát rồi lại lỉnh vào những lối đi bên dưới khán đài.

Tiếng lao xao phía cuối Sảnh Heavensbee khiến người ta phải ngoái lại xem, và Coriolanus thấy trên lối đi Lepidus Malmsey đang tiến đến cùng với đội quay phim của mình. Anh ta mời Pup tham gia, và cuộc phỏng vấn của họ liền lên sóng trực tiếp. Pup, trước đấy hãy còn là một nguồn tin chưa được khai quật, liền thao thao mọi chi tiết cậu ta có thể nghĩ ra về Lamina rồi thêm thắt vài điều nữa mà Coriolanus cảm giác là thêu dệt, nhưng kể cả thế cũng chỉ tốn dăm ba phút. Thành thử cả sáng đều theo cái trình tự này. Phỏng vấn vắn tắt để người hướng dẫn cung cấp thông tin. Những khoảng dài không chút động tĩnh trong trường đấu. Ai cũng lấy làm mừng khi đến giờ nghỉ trưa.

"Gì mà chuyện này sẽ nhanh chóng kết thúc chứ cậu nói phét," Lysistrata làu bàu lúc cả bọn đứng xếp hàng chờ lấy bánh mì kẹp thịt xông khói ngồn ngộn trên một cái bàn trong sảnh.

"Tiến độ sẽ được đẩy nhanh thôi," Coriolanus nói. "Phải thế."

Nhưng coi bộ không phải vậy. Sang đến buổi chiều đằng đẵng nóng nực cũng chỉ trông thấy các vật tế thêm lác đác mấy lần với bốn con chim ăn xác thối lười biếng lượn phía trên Marcus. Lamina đã khía cùm tay đủ cho cậu ta bổ nhào xuống đất. Vì nỗ lực của cô nàng, Pup đã gửi một lát bánh mì, cô ta liền bẻ ra, vo thành nhiều viên nhỏ, và mỗi lúc ăn một miếng. Sau đó cô ta duỗi người nằm sấp, cột sợi dây lưng quanh xà để cố định tấm thân gầy nhom, và ngủ thiếp đi.

Thông tấn xã Capitol tìm thấy sự giải khuây trong chốc lát bằng cách chiếu cảnh quảng trường phía trước trường đấu, nơi những ki ốt đã được dựng lên bày bán bánh kẹo và nước uống cho người dân tới theo dõi Đấu trường qua hai màn hình cỡ đại hai

bên lối vào. Trong trường đấu có quá ít diễn biến, đa phần sự chú ý tụ vào hai con chó mà chủ của chúng đã hóa trang cho giống Lucy Gray và Jessup. Coriolanus đang cảm thấy lướng vướng về chuyện này - cậu không thực sự khoái nhìn con chó lông xù ngớ ngẩn ấy mặc bộ váy cầu vồng của cô - thì đồng hồ của cậu thu nhận vài tiếng bíp và cậu liền chốt hạ là cứ được quảng cáo là hay rồi. Nhưng lũ chó đã mệt và được dắt về mà vẫn không thấy gì sủi tăm.

Gần năm giờ thì Lucky giới thiệu Tiến sĩ Gaul với khán giả. Y rã rời trông thấy dưới sức ép duy trì buổi phát sóng. Vung tay lên trời trong điệu bộ lúng túng, y nói, "Có chuyện gì thế, thưa Trưởng Ban Tổ chức?"

Tiến sĩ Gaul căn bản là lơ đẹp y mà nói thẳng vào máy quay. "Một vài người các vị có lẽ đang băn khoăn về khởi đầu rề rà của Đấu trường, nhưng để tôi nhắc cho các vị nhớ ta đã phải trải qua một chặng đường sóng gió nhường nào chỉ để đến được ngày hôm nay. Hơn một phần ba số vật tế đã không bước được chân được vào trường đấu, và những ai có thể, nhìn chung, không hẳn là những đấu thủ thiện chiến. Xét về thương vong so với năm ngoái thì cũng ngang ngửa."

"Vâng, đúng vậy," Lucky nói. "Nhưng tôi nghĩ mình đang nói thay cho rất nhiều người, đó là năm nay các đấu thủ đâu cả thế? Thông thường họ dễ thấy hơn."

"Có lẽ các vị đã quên mất vụ đánh bom gần đây," Tiến sĩ Gaul đáp. "Các năm trước, những khu vực các vật tế có thể tiếp cận chủ yếu giới hạn ở sân cỏ và khán đài, song vụ tấn công tuần trước đã mở ra hằng hà sa số những vết nứt và khe hở, cho phép dễ dàng ra

vào mê cung đường hầm phía trong bức tường của trường đấu. Đây là một kỳ Đấu trường mới hoàn toàn, trước tiên là tìm được đối thủ, sau đó phải lùng sục bằng được chúng từ một góc tối hù nào đó."

"Ồ." Lucky trưng ra vẻ mặt tiu nghỉu. "Vậy là chúng ta có thể sẽ không gặp lại một vài đấu thủ ư?"

"Chớ lo. Đói là chúng khắc chường mặt ra," Tiến sĩ Gaul trả lời. "Đó lại là một yếu tố xoay vần cuộc chơi nữa. Có khán giả tiếp tế thức ăn, Đấu trường có thể kéo dài đến vô tận."

"Vô tận sao?" Lucky nói.

"Tôi mong anh có thủ sẵn nhiều trò xảo thuật nữa!" Tiến sĩ Gaul cười khằng khặc. "Anh biết không, tôi có một con thỏ mút, tôi rất muốn được thấy anh lôi nó ra khỏi mũ đấy. Nó lai chó pit bull."

Lucky hơi thất sắc và gượng cười. "Không, cảm ơn. Tôi có thú cưng riêng cho mình, thưa Tiến sĩ Gaul."

"Mình thấy hơi tội nghiệp cho y," Coriolanus nói nhỏ với Lysistrata.

"Mình thì không," nó đáp. "Trời sinh một cặp thế còn gì."

Năm giờ, Hiệu trưởng Highbottom giải tán khối học sinh, nhưng mười bốn người hướng dẫn còn vật tế lưu lại, phần nhiều do đồng hồ liên lạc chỉ hoạt động qua máy phát tín hiệu ở Học viện hay chính đài Thông tấn xã Capitol.

Độ bảy giờ, một bữa tối linh đình được bày lên để khoản đãi những "nhân tài", làm Coriolanus thấy mình thật quan trọng và là

cái rốn của vũ trụ. Món sườn lợn và khoai tây hơn đứt những thứ họ ăn ở nhà - thêm một lý do nữa để muốn Lucy Gray sống sót. Thấm hết nước xốt thịt trên đĩa, cậu tự hỏi liệu cô có đói không. Lúc lấy bánh tart việt quất cùng kem, cậu kéo Lysistrata sang bên để hội ý. Hai vật tế của họ hẳn trữ được chút thức ăn từ hôm tạm biệt, nhất là nếu Jessup không thiết ăn, nhưng còn nước uống? Có nguồn nước bên trong trường đấu không? Và dù họ có muốn, làm sao để gửi đồ tiếp tế mà không làm lộ chỗ các vật tế của mình đang ẩn nấp? Có lẽ Tiến sĩ Gaul có lý về việc các vật tế sẽ chường mặt ra khi muốn gì đó. Trước đó thì, họ lập luận, ngồi yên là thượng sách.

Trong khi cả bọn giải quyết nốt món tráng miệng, trong trường đấu xảy ra một số diễn tiến khiến nhóm người hướng dẫn về lại chỗ ngồi. Đứa con trai Quận 3 của Io Jasper, Circ, lóp ngóp bò ra từ hàng rào gần cổng và láo liên nhìn trước khi vẫy ai đó vào. Một đứa con gái nhỏ lôi thôi với mái tóc tối màu bông xù liền cuống quýt theo sau. Lamina, vẫn đang ngủ trên xà, hé một mắt để đánh giá mức độ đe dọa.

“Không phải lo đâu, Lamina thân mến,” Pup nói vào màn hình. “Hai đứa đó đến thang gấp còn chẳng leo được nữa là.” Coi vẻ Lamina cũng nghĩ thế, bởi cô ta chỉ đổi sang một tư thế dễ chịu hơn.

Lucky Flickerman hiện ra ở góc màn hình, khăn ăn cài cổ áo và một vệt việt quất dây trên cằm, nhắc khán giả rằng hai đứa trẻ là vật tế đến từ Quận 3, quận công nghệ. Circ là người đã tuyên bố có thể dùng mắt kính đánh lửa. “Và tên vật tế nữ là…” Lucky đánh mắt khỏi màn hình để nhìn kịch bản. “Teslee! Teslee từ Quận 3! Và

cô bé được hướng dẫn bởi chính…" Lucky lại liếc, nhưng lần này mặt y thộn hết cả ra. "Đó là bởi…"

"Trời ạ, cố gắng chút xem nào," Urban Canville càu nhàu từ hàng ghế đầu. Giống Io, cha mẹ cậu ta là nhà khoa học gì đó, nhà vật lý chăng? Urban trái tính trái nết tới nỗi chẳng ai thèm áy náy khi lộn ruột trước số điểm tuyệt đối cậu ta đạt được trong bài thi giải tích. Coriolanus nghĩ bụng đến buổi phỏng vấn cậu ta còn trốn thì khó mà trách cứ Lucky chây lười được. Teslee nhỏ người chứ đâu đến nỗi vô vọng.

"Turban Canville của chúng ta!" Lucky nói.

"Urban, không phải Turban!" Urban nói. "Thiệt tình, kiếm người chuyên nghiệp không được hả?"

"Thật đáng tiếc, chúng ta đã không được gặp Turban và Teslee ở buổi phỏng vấn," Lucky nói.

"Tại nó không thèm mở miệng với tôi đấy chứ!" Urban bật lại.

"Thế quái nào lại miễn nhiễm trước mị lực của cậu ta nhỉ," Festus nói, làm cả hàng dưới cười nghiêng ngả.

"Mình gửi đồ cho Circ ngay đây. Biết bao giờ mới lại thấy mặt cậu ta chứ," Io hô lên, tay bấm đồng hồ liên lạc. Coriolanus có thể thấy Urban mau mắn làm theo.

Circ và Teslee nhanh nhẹn vòng qua cái xác của Marcus và ngồi xổm xuống xem xét mấy cái máy bay hỏng. Những đôi tay nhoay nhoáy thao tác trên mấy thứ thiết bị, ước đoán độ hư hại, mó máy vào những bộ phận mà nếu là người khác sẽ không thèm ngó ngàng. Circ lấy ra một vật hình chữ nhật mà Coriolanus cho là cục

pin và giơ ngón cái với Teslee. Teslee gắn lại mấy sợi dây trên cái máy bay của mình, và đèn hiệu liền nhấp nháy. Hai đứa cười nhăn với nhau.

“Trời đất!” Lucky cảm thán. “Đang diễn ra một chuyện rất ư là thú vị đây!”

“Sẽ còn thú vị hơn nếu họ có điều khiển đấy,” Urban nói, nhưng xem chừng đã nguôi giận.

Bộ đôi hẵng đang vọc mấy cái máy thì hai cái nữa bay vào và thả xuống gần chỗ họ chút bánh mì và nước. Trong khi họ gom quà, một bóng người lừ lừ xuất hiện từ đằng xa trường đấu. Họ liền hội ý, đoạn mỗi người vớ một cái máy bay rồi hớt hải mở đường máu trở về chỗ hàng rào. Té ra cái bóng đó là Reaper, cậu ta đã lủi vào một đường hầm và bế ra một người nào đó. Đám máy quay chĩa vào họ, Coriolanus thấy đó là Dill, cô ta dường như đã quắt queo lại, cuộn mình trong tư thế thai nhi. Cô ta thẫn thờ nhìn vầng dương lúc xế bóng lổ đổ trên làn da tái nhợt. Một cơn ho hắng khiến một vệt nước dãi lẫn máu hộc ra ở mép.

“Mình ngạc nhiên là cô ta trụ tới hết ngày,” Felix nói trống.

Reaper bước quanh đống đổ nát của vụ đánh bom đến một chỗ nắng ráo và đặt Dill nằm xuống một phiến gỗ cháy đen thui. Cô ta rùng mình dù trời nóng. Cậu ta chỉ lên mặt trời và nói gì đó, song cô ta chẳng phản ứng lại.

“Không phải cậu ta là người đã thề sẽ giết hết những kẻ khác sao?” Pup thắc mắc.

“Coi bộ không rắn mặt lắm nhỉ,” Urban nói.

“Cô ấy là người cùng quận,” Lysistrata nói. “Và kề miệng lỗ rồi. Bệnh lao, chắc thế.”

Nghe vậy mọi người nín thinh, bởi lẽ chủng bệnh hiểm nghèo này vẫn đang bùng phát khắp Capitol, nơi mà nó còn chưa được khống chế thành bệnh mãn tính, nói gì đến chữa khỏi. Ở các quận, tất nhiên, nó là án tử hình.

Reaper đi tới lui trong một phút, hoặc đang nóng lòng được trở lại cuộc đi săn hoặc bất lực trong việc xử lý cơn đau của Dill. Thế rồi cậu ta vỗ bạn lần cuối và vắt chân lên cổ chạy về rào chắn.

“Chẳng phải cậu nên gửi cho cậu ta thứ gì đó sao?” Domitia nói với Clemensia.

“Để làm gì? Cậu ta đâu có hạ cô ả kia; chỉ bồng với chả bế. Mình sẽ không phát thưởng vì chuyện đó đâu,” Clemensia đốp lại.

Coriolanus, vốn đã né tránh con nhỏ cả ngày nay, công nhận bản thân đã có một quyết định đúng đắn. Clemensia đã thay tâm đổi tính rồi. Chưa biết chừng nọc rắn đã biến đổi trí não con nhỏ.

“Chậc, có lẽ nên dùng chút vốn liếng ít ỏi mình có vậy. Của cô ta mà,” Felix nói, và bấm đồng hồ.

Hai chai nước được máy bay chở vào. Dill dường như chẳng hay biết đến chúng. Sau vài phút, cậu trai Coriolanus nhớ đã làm trò tung hứng vọt ra từ một đường hầm, mái tóc đen lồng bồng. Không trật một bước, cậu ta cúi xuống quờ lấy hai chai nước, rồi biến mất vào một vết nứt rộng trên tường. Giọng thuyết minh của Lucky nhắc người xem rằng cậu con trai ấy là Treech, từ Quận 7, được hướng dẫn bởi Vipsania Sickle.

“Chà, dã man thật,” Felix nói. “Nhẽ ra nên cho cô ta uống ngụm cuối.”

“Nhạy bén đấy,” Vipsania nói. “Tiết kiệm tiền, mà mình chẳng có là bao.”

Vầng dương lặn nơi lưng trời, và bầy chim ăn xác thối lượn lờ chậm rề phía trên trường đấu. Sau cùng, Dill giật đùng đùng và ho một tràng ác liệt sau cuối, thổ huyết ướt đẫm bộ váy bẩn tưởi. Coriolanus thấy trong người ấm ách. Máu ộc ra từ miệng cô ta làm cậu vừa chợn vừa kinh tởm.

Lucky Flickerman xuất hiện và công bố rằng Dill, vật tế nữ từ Quận 11, đã tử mạng vì nguyên nhân tự nhiên. Buồn thay, như vậy có nghĩa là sẽ không được thấy Felix Ravinstill nữa. “Lepidus, chúng ta có thể có vài lời cuối với cậu ấy ở Sảnh Heavensbee được không?”

Lepidus liền kéo Felix ra hỏi cảm nghĩ của cậu ta trước việc phải rời Đấu trường.

“À thì, thực ra cũng không sốc lắm. Từ lúc tới đây là cô gái đó đã yếu như sên rồi,” Felix nói.

“Tôi cho rằng bạn đã có công rất lớn trong việc dẫn dắt cô ấy qua vòng phỏng vấn,” Lepidus nói đầy cảm thông. “Nhiều người hướng dẫn còn không làm được vậy.”

Coriolanus không biết màn tụng ca của Lepidus có liên quan tới việc Felix là cháu họ của ngài Tổng thống hay còn gì khác, song cũng chẳng lấy làm ganh ghét. Nó tạo ra tiền lệ cho một mức thành công mà cậu đã vượt qua, nên cho dù Lucy Gray không sống qua đêm nay, cậu vẫn có thể được coi là nổi trội rồi. Nhưng

cô *phải* sống qua đêm nay, và rồi một đêm nữa, và thêm một đêm nữa đến khi thắng cuộc. Cậu đã hứa sẽ giúp cô, nhưng tới nay ngoài việc quảng bá cô tới khán giả, cậu chỉ ngồi chơi xơi nước.

Trở lại với trường quay, Lucky vung cho Felix thêm mấy câu khen nữa rồi kết. “Khi màn đêm buông xuống nơi trường đấu, hầu hết các đấu thủ của chúng ta đã ngả lưng, và quý vị cũng nên vậy. Chúng tôi sẽ để mắt tới mọi chuyện ở đây, nhưng thực lòng cũng không mong đợi nhiều pha hành động cho tới sáng. Chúc quý vị ngủ ngon mơ đẹp.”

Ban Tổ chức cắt tới toàn cảnh trường đấu, ở đó cái bóng cheo leo trên xà của Lamina gần như là tất cả những gì Coriolanus có thể nhìn ra. Trời tối, trường đấu không có đèn đóm gì trừ ánh trăng, và như vậy thường không có tầm nhìn rõ. Hiệu trưởng Highbottom nói cả đám nên về nhà, tuy về sau mang bàn chải và quần áo để thay cũng là một ý hay. Tất cả bắt tay Felix và chúc mừng cậu ta đã làm rất tốt, và đa phần là những lời thật lòng, bởi ngày hôm nay đã khiến mối liên kết giữa các người hướng dẫn trở nên keo sơn hơn theo một cách đầy mới mẻ. Họ là thành viên của một câu lạc bộ đặc biệt mà sĩ số sẽ giảm còn một người song luôn mang cùng bản sắc.

Trên đường về, Coriolanus tính toán. Thêm hai vật tế bỏ mạng, nhưng từ lâu cậu đã không còn tính Marcus là một đấu thủ. Dù vậy, chỉ còn mười ba người, và chỉ mười hai đối thủ Lucy Gray cần vượt qua. Và, như Dill và cái cậu mắc bệnh hen Quận 5 đã chứng minh, cốt lõi có thể nằm ở một việc: cô chỉ cần trụ lâu hơn những kẻ khác. Cậu nhớ về ngày hôm qua: cậu lau nước mắt cho cô, lời hứa giữ cho cô sống sót, nụ hôn. Lúc này cô có đang nghĩ về cậu

không? Lòng cô có nhung nhớ cậu như cách cậu nhớ nhung cô không? Mong là ngày mai cô sẽ xuất đầu lộ diện để cậu có thể cho cô ít đồ ăn và nước uống. Nhắc khán giả nhớ về sự tồn tại của cô. Cậu chỉ có thêm một vài món quà lúc chiều, và có lẽ là do mối liên minh của cô với Jessup. Hình ảnh cô sơn ca mê hồn của Lucy Gray đang dần bớt ấn tượng theo từng phút ảm đạm của Đấu trường Sinh tử. Không ai biết về chỗ bả chuột ngoài cậu ra, nên việc đó cũng chẳng giúp cô trụ vững.

Phát ngốt và mệt phờ sau một ngày muốn điên đầu, cậu chẳng khao khát gì hơn là được tắm táp và ngã xuống chăn ấm đệm êm, nhưng ngay giây phút bước chân vào nhà, phả vào cậu là hương trà nhài dành để mời khách. Giờ này rồi còn ai tới chơi nữa? Lại còn vào ngày khai mạc? Quá muộn để là bạn của Lão Bà Bà, quá muộn để hàng xóm láng giềng tạt qua, mà dù sao mấy người đó cũng chẳng phải kiểu sẽ tạt qua. Có gì đó sai sai.

Họa hoằn lắm nhà Snow mới dùng chiếc ti vi trong phòng khách chính, nhưng, dĩ nhiên, họ có ti vi. Màn hình chiếu cảnh trường đấu tối mù, y hệt lúc ở Sảnh Heavensbee. Lão Bà Bà, đã khoác chiếc áo choàng tử tế ra ngoài váy ngủ, đang ngồi cứng ngắc trên cái ghế lưng thẳng ở bàn uống trà trong khi Tigris rót một cốc chất lỏng nhàn nhạt nghi ngút khói cho vị khách của họ.

Ngồi đó là bà Plinth, xác xơ luộm thuộm hơn bao giờ hết, tóc tai xổ tung còn váy xống thì xộc xệch, đang rấm rứt khóc vào chiếc khăn tay. “Mọi người thật tốt bụng quá,” bà lắp bắp. “Rất xin lỗi vì đã tới gặp cả nhà đường đột thế này.”

“Bạn của Coriolanus cũng là bạn của chúng tôi,” Lão Bà Bà nói. “Plinch, phải không nhỉ?”

Coriolanus biết bà nội biết thừa Má là ai, nhưng bị bắt phải tiếp đãi khách, chưa nói đến một người nhà Plinth, vào cái giờ này thì đúng là thách thức sức chịu đựng của bà.

“Plinth ạ,” người phụ nữ nói. “Plinth.”

“Ơ kìa, Lão Bà Bà ơi, bác ấy đã biếu nhà mình món thịt hầm ngon tuyệt khi Coriolanus bị thương đấy ạ,” Tigris nhắc.

“Tôi xin lỗi. Muộn quá rồi,” bà Plinth nói.

“Bác đừng xin lỗi. Bác đã làm điều nên làm mà,” Tigris vừa nói vừa vỗ vai bà. Nhìn thấy Coriolanus, trông chị như trút được một gánh nặng. “Ô, em cháu về đây rồi! Có lẽ em ấy biết gì đó.”

“Bác Plinth, quả là một vinh dự ngoài mong đợi. Mọi chuyện ổn chứ ạ?” Coriolanus hỏi, như thể mặt mày bà không hề ủ ê.

“Ôi, Coriolanus ơi. Mọi chuyện không ổn. Không chút nào. Sejanus vẫn chưa về nhà. Chúng ta nghe nói thằng bé rời Học viện sáng nay, và từ lúc ấy ta vẫn chưa thấy nó. Ta lo quá,” bà nói. “Nó có thể ở đâu được? Ta biết Marcus ra nông nỗi ấy làm nó chấn động lắm. Cháu có biết không? Cháu có biết thằng bé có thể ở đâu không? Lúc bỏ đi nó có buồn bực không cháu?”

Coriolanus nhớ ra vụ Sejanus cả giận mất khôn mà ném ghế và gào lên mấy lời thóa mạ đã được giữ kín trong phạm vi khán giả ở Sảnh Heavensbee. “Bạn ấy có buồn, thưa bác. Nhưng cháu nghĩ ta không cần phải lo lắng đâu ạ. Có lẽ bạn ấy chỉ cần giải tỏa đôi chút. Đi tản bộ một lúc lâu hay gì đó. Là cháu thì cháu cũng sẽ làm vậy.”

“Nhưng đã muộn quá rồi. Cứ đùng đùng bỏ đi mà không nói một lời với Má nó thật chẳng giống thằng bé chút nào,” bà ủ rũ.

“Có nơi nào bác nghĩ em ấy có thể tới không ạ? Hoặc ai đó mà em ấy sẽ ghé thăm?” Tigris hỏi.

Bà Plinth lắc đầu. “Không. Không. Em họ cháu là người bạn duy nhất của nó.”

Buồn chưa, Coriolanus thầm nhủ. *Chẳng bạn chẳng bè gì ráo*. Song cậu chỉ nói, “Bác ạ, nếu bạn ấy muốn có người ở bên, cháu nghĩ bạn ấy sẽ tới tìm cháu trước tiên. Bác có thể thấy là bạn ấy cần có thời gian ở một mình để... để hiểu thấu triệt mọi chuyện. Cháu bảo đảm là bạn ấy ổn ạ. Bằng không bác đã hay tin rồi.”

“Bác đã xác nhận với đội Trị an chưa ạ?” Tigris hỏi.

Bà Plinth gật. “Không thấy tung tích thằng bé.”

“Bác thấy chưa?” Coriolanus nói. “Chẳng có rắc rối gì cả. Khéo bây giờ bạn ấy đang ở nhà rồi cũng nên.”

“Hay cô về nhà mà xem xem sao,” Lão Bà Bà gợi ý, hơi quá lộ liễu.

Tigris lừ mắt với bà nội. “Không thì bác gọi điện thôi cũng được.”

Nhưng bà Plinth đã định tâm lại đủ để hiểu lời đuổi khéo. “Không. Bà các cháu nói phải đấy. Ta nên ở nhà. Và để cả nhà đi nghỉ.”

“Coriolanus sẽ tiễn bác,” Tigris nói một cách cứng rắn.

Vì chị chẳng cho cậu được lựa chọn, cậu gật đầu. “Vâng ạ.”

“Xe của ta đang chờ dưới nhà rồi.” Bà Plinth đứng lên và vỗ tóc ẹp xuống. “Cảm ơn cả nhà. Mọi người tốt quá. Cảm ơn.” Bà với lấy cái túi xách kềnh càng và dợm quay người đi thì thứ gì đó trên màn hình đập vào mắt. Bà sững người.

Coriolanus nhìn theo ánh mắt bà thì thấy một cái bóng lách khỏi hàng rào chắn và đi về phía Lamina. Dáng người cao nhòng, nam giới, và tay đang cầm thứ gì đó. *Là Reaper hoặc Tanner*, cậu nghĩ bụng. Cậu ta tới chỗ thi thể của Marcus thì dừng lại và nhìn lên cô gái đang ngủ khì. *Xem ra rốt cuộc một trong các vật tế cũng quyết định xử cô ta rồi đây*. Cậu biết mình nên xem, với tư cách là người hướng dẫn, nhưng cậu thực sự muốn tống tiễn bà Plinth cái đã.

“Cháu tiễn bác ra xe nhé?” cậu hỏi. “Cháu dám cá bác sẽ thấy Sejanus đang nằm ngủ trên giường cho xem.”

“Không đâu, Coriolanus,” bà Plinth lào thào. “Không đâu.” Bà hất đầu về phía màn hình. “Con trai ta ở ngay kia.”

15

Ngay khi Má thốt ra điều ấy, Coriolanus biết bà nói đúng. Có lẽ chỉ một người mẹ mới liên hệ được như vậy trong cái cảnh tối tăm ấy, nhưng nghe bà nhắc thì cậu nhận ra Sejanus. Có điều gì đó ở cái dáng bộ, cái lưng hơi gù, đường trán. Tấm áo đồng phục trắng tinh của Học viện lập lòa trong bóng tối, và cậu gần như nhìn ra tấm thẻ người hướng dẫn màu vàng tươi vẫn móc vào dây đeo trên ngực cậu ta. Làm thế nào mà Sejanus vào được trường đấu, cậu chịu chết. Một cậu bé Capitol, lại còn là một người hướng dẫn, có lẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý ở lối vào, nơi anh có thể mua bánh rán và nước chanh màu hồng, nơi anh có thể hòa vào đám đông đang theo dõi Đấu trường trên màn hình lớn. Cậu ta chỉ đơn thuần là trà trộn vào, hay còn viện đến chút danh tiếng ít ỏi để gạt bỏ mọi nghi kỵ? *Vật tế của tôi chết toi rồi, thôi thì cứ tận hưởng đi đã!* Tạo dáng chụp hình? Chuyện phiếm với đám lính Trị an rồi mắt trước mắt sau lẻn vào khi họ quay lưng lại? Ai mà nghĩ cậu ta muốn vào trường đấu, và thế khỉ nào cậu ta lại thực sự muốn vậy kia chứ?

Trên màn hình, cái bóng lờ mờ của Sejanus quỳ gối, đặt xuống một cái bọc, và lật ngửa Marcus lên. Cậu ta mắm môi mắm lợi duỗi thẳng cẳng chân, gập cánh tay trên ngực, nhưng tứ chi đã

cứng đờ và bất hợp tác. Coriolanus không thể định hình chuyện gì sắp tới, chắc là có liên quan tới cái bọc, nhưng rồi Sejanus đứng lên và đưa tay ra phía trên cái xác.

Ở sở thú cậu ta cũng làm vậy, Coriolanus nghĩ. Cậu nhớ, sau cái chết của Arachne, cậu đã thấy Sejanus rắc thứ gì đó lên vật tế đã bỏ mạng.

"Con trai cô trong đó đấy ư? Nó đang làm gì thế?" Lão Bà Bà hỏi, thất kinh.

"Thằng bé đang rải vụn bánh mì lên cái xác," Má nói. "Để Marcus có chút lương đi đường."

"Đi đường tới đâu kia?" Lão Bà Bà hỏi. "Thằng bé đó chết rồi!"

"Nó đến từ đâu thì sẽ trở về nơi ấy," Má đáp. "Chúng tôi có tục làm vậy, ở quê nhà. Khi ai đó mất."

Coriolanus không khỏi thấy ngượng thay cho bà. Anh cần bằng chứng cho sự hủ lậu của vùng quận chứ gì, đây mời anh. Đám người cổ hủ với thứ tập tục cổ hủ. Họ đã phí phạm bao nhiêu bánh mì cho chuyện tào lao này rồi? *Ôi, không, cậu ấy chết đói rồi! Ai đó kiếm chút bánh mì với!* Cậu có một linh cảm chẳng lành rằng thứ tình bạn gọi là này rồi sau sẽ ám quẻ mình. Thiêng chưa kìa, điện thoại reo.

"Cả thành phố đang thức hết ư?" Lão Bà Bà thắc mắc.

"Cháu xin phép." Coriolanus đi đến cái điện thoại đặt ở tiền sảnh. "A lô?" cậu nói vào ống nghe, thầm mong là gọi nhầm số.

"Trò Snow, Tiến sĩ Gaul đây." Coriolanus thấy ruột gan mình thắt lại. "Trò có ở gần màn hình không?"

“Thực ra em vừa về tới ạ,” cậu đáp, cố câu giờ. “Ồ, vâng, đây rồi. Cả nhà em đang xem.”

“Bạn của trò bị cái quái gì thế?” bà ta hỏi.

Coriolanus quay đầu tránh mấy con người đang tụ lại và hạ giọng. “Cậu ấy không thực sự là… thế đâu ạ.”

“Hàm hồ. Hai đứa bây lại chẳng dính nhau như sam,” bà ta nói. “ ‘Phụ mình phát bánh kẹp với, Coriolanus!’ ‘Chỗ trống cạnh mình này, Sejanus ơi!’ Khi ta hỏi Casca trò đó thân với bạn học nào, ông ta chỉ nghĩ ra mỗi tên trò thôi đấy.”

Thái độ lịch thiệp của cậu đối với Sejanus rõ là đã bị hiểu nhầm. Thiệt tình, họ còn chẳng ngấp nghé mức quen biết sơ sơ. “Tiến sĩ Gaul, nếu như cô cho em giải thích…”

“Ta không rỗi mà nghe thanh minh thanh nga. Ngay giờ phút này thằng quỷ sứ nhà Plinth đang chạy nhong nhong trong trường đấu giữa một bầy chó sói kia kìa. Nếu chúng mà thấy nó, chúng sẽ giết nó ngay tại chỗ.” Bà ta quay đi nói chuyện với ai đó. “Không, đừng cắt cảnh đột ngột, chỉ tổ gây chú ý thôi. Cứ cho tối hết mức. Làm tự nhiên vào. Sầm xuống từ từ, như là có mây che khuất trăng ấy.” Đoạn quay lại ngay tắp lự. “Trò là một cậu bé sáng dạ. Chuyện này sẽ truyền đi thông điệp gì cho khán giả? Thiệt hại sẽ là vô cùng. Chúng ta phải cứu vãn tình thế ngay tức khắc.”

“Cô có thể huy động một số Trị an viên ạ,” Coriolanus nói.

“Rồi để nó quắn lên như thỏ à?” bà ta hừ mũi. “Hình dung mà xem, tủ mủ tù mù mà đội Trị an cố lùng bắt nó. Không, ta sẽ phải nhử nó ra, càng êm thấm càng tốt, nên ta sẽ cần người mà nó

quan tâm. Thằng lỏi xung khắc với cha, không anh chị em, không một đứa bạn nào khác. Vậy còn lại trò và mẹ nó. Hiện tại chúng ta đang cố định vị bà ta."

Coriolanus thấy lòng mình chùng xuống. "Bà ấy ở ngay đây ạ," cậu thú nhận. Này thì "quen biết sơ sơ".

"Chà, xong luôn. Ta muốn cả hai có mặt ở trường đấu trong vòng hai mươi phút nữa. Chậm hơn, thì chính ta, chứ không phải Highbottom, sẽ hạ hạnh kiểm trò đấy, và trò cứ việc hôn vĩnh biệt giải thưởng đi là vừa." Nói rồi bà ta cúp máy.

Trên ti vi, Coriolanus có thể thấy hình ảnh đã tối sầm lại. Giờ cậu gần như không thể nhìn rõ Sejanus nữa. "Bác Plinth, là bà Trưởng Ban Tổ chức. Bà ấy muốn gặp bác ở trường đấu để đón Sejanus, và cháu đi cùng." Cậu khó lòng tiết lộ thêm mà không làm Lão Bà Bà tăng xông.

"Thằng bé gặp rắc rối sao?" bà hỏi, mắt trợn tròn. "Với Capitol?"

Coriolanus lấy làm lạ rằng đến nước này rồi mà bà lại bận tâm về Capitol hơn là một trường đấu đầy nhóc những vật tế mang dao kiếm, nhưng sau những gì xảy đến với Marcus thì cũng phải thôi.

"Ồ, không. Họ chỉ lo ngại về an nguy của bạn ấy thôi ạ. Sẽ không lâu đâu, nhưng đừng thức chờ con," cậu bảo Tigris và Lão Bà Bà.

Vận hết tốc lực, thiếu điều công kênh cả bà lên, cậu ủn bà Plinth ra cửa, xuống tầng bằng thang máy, và ra khỏi sảnh chờ. Xe của

bà trờ tới êm ru, và người tài xế, khả năng cao là một Avox, chỉ gật đầu trước lời yêu cầu đưa tới trường đấu của cậu.

“Chúng cháu đang khá vội ạ,” Coriolanus bảo người tài xế, và chiếc xe liền tăng tốc, lướt vun vút qua những con phố thanh vắng. Nếu có thể đi cả quãng đường ấy trong hai mươi phút thật thì hẳn họ sẽ làm được thôi.

Bà Plinth giữ rịt cái túi xách và nhìn ra thành phố heo hút bên ngoài ô cửa sổ. “Lần đầu tiên ta trông thấy Capitol, cũng là vào ban đêm, như thế này.”

“À, thế ạ?” Coriolanus nói, cốt để lịch sự. Thực tình, ai thèm quan tâm chứ? Chung quy chỉ tại thằng con trái khoáy của bà mà cả tương lai của cậu đang lâm nguy đây này. Và người ta sẽ phải đặt câu hỏi cha mẹ nuôi dạy thế nào mà để thằng con có cái ý nghĩ là đột nhập vào trường đấu sẽ giải quyết được mọi chuyện.

“Sejanus ngồi đúng chỗ cháu đang ngồi, miệng nói, ‘Sẽ ổn thôi, Má à. Sẽ ổn thôi.’ Cố gắng trấn an ta. Trong khi cả hai đều biết chuyện này là một thảm họa,” bà Plinth kể. “Nhưng thằng bé bản lĩnh vô cùng. Ngoan vô cùng. Chỉ biết nghĩ cho Má.”

“Hừm. Hẳn là một sự xáo trộn lớn lắm ạ.” Cái nhà Plinth này làm sao thế nhỉ? Liên tục biến hoàn cảnh đang thuận lợi thành bi kịch? Nhìn phớt qua nội thất con xế hộp này, da được gia công, ghế được nhồi đệm, quầy đồ uống với những chiếc lọ pha lê đựng thứ chất lỏng có màu tựa ngọc ngà châu báu, cũng đủ biết họ thuộc nhóm có số hưởng nhất Panem.

“Gia đình và bạn bè đã đoạn tuyệt với chúng ta,” bà Plinth kể tiếp. “Ở đây lại chẳng có bạn mới. Strabo - ba thằng bé, thế đấy -

vẫn nghĩ đây là việc nên làm. Ở Quận 2 không có tương lai gì sất. Cách bảo vệ chúng ta của ổng. Cách ổng giữ cho Sejanus không dính dáng tới Đấu trường."

"Trớ trêu thật. Nhìn hoàn cảnh hiện giờ mà nói." Coriolanus cố chuyển hướng bà. "Giờ thì, cháu không rõ ý định của Tiến sĩ Gaul là gì, nhưng cháu đồ là bà ấy muốn bác giúp lôi bạn ấy ra khỏi đó."

"Ta không biết mình có làm được không nữa," bà nói. "Tâm trạng thằng bé tệ quá thể. Ta có thể thử, nhưng nó phải nghĩ rằng đây là việc nên làm kìa."

Việc nên làm. Coriolanus nhận ra đây chính là định nghĩa cho những hành động của Sejanus bấy lâu nay, cái quyết tâm thực hiện việc nên làm của cậu ta. Thái độ cứng đầu đó, cái cách mà, thí dụ, cậu ta tuyên chiến với Tiến sĩ Gaul trong khi cả đám còn lại chỉ im im cho qua chuyện, là một nguyên nhân nữa khiến cậu ta xa lánh mọi người. Thành thực mà nói, cậu ta đúng là một thằng trời đánh với mấy câu nói cao đạo. Nhưng muốn xỏ mũi cậu ta cũng có thể bắt trúng cái thóp này.

Khi xe đỗ lại trước lối vào trường đấu, Coriolanus thấy đã có nỗ lực ém nhẹm cuộc khủng hoảng. Chỉ tầm một tá lính Trị an có mặt, với một tốp người thuộc Ban Tổ chức. Các quầy giải khát đã đóng cửa, trước đó đám đông ban sáng đã ai về nhà nấy, nên chẳng có gì mấy mà thu hút những cặp mắt hiếu kỳ. Xuống xe, cậu để ý nhiệt độ đã tụt nhanh kể từ lúc cậu ra về.

Phía sau một chiếc xe van, một màn hình máy tính Thông tấn xã Capitol được chia làm đôi với cảnh thực của trường đấu đặt cạnh phiên bản nhá nhem chiếu cho quần chúng xem. Tiến sĩ

Gaul, Hiệu trưởng Highbottom, cùng mấy Trị an viên châu đầu xung quanh. Khi Coriolanus đi tới cùng bà Plinth, cậu nhìn ra Sejanus đang quỳ bên cạnh thi thể của Marcus, đơ như tượng.

"Ít ra thì trò cũng đúng giờ," Tiến sĩ Gaul nói. "Còn đây hẳn là bà Plinth?"

"Vâng, vâng," bà Plinth đáp, giọng hơi run. "Xin thứ lỗi nếu Sejanus đã gây ra bất tiện. Thằng bé là đứa ngoan lắm, thật đấy. Chỉ là cái gì nó cũng đặt hết tâm tư tình cảm vào mà thôi."

"Nào ai dám đổ cho trò ấy thờ ơ," Tiến sĩ Gaul đồng ý. Bà ta quay qua Coriolanus. "Có diệu kế nào để giải cứu người bạn thân của trò không, trò Snow?"

Coriolanus vờ như không nghe thấy câu xách mé mà xem màn hình. "Bạn ấy đang làm gì thế ạ?"

"Cứ quỳ đó, xem chừng là vậy," Hiệu trưởng Highbottom nói. "Chắc đang bị sốc."

"Trông bạn ấy khá bình tĩnh. Có lẽ thầy cô có thể điều Trị an viên vào mà không kinh động đến bạn ấy ạ?" Coriolanus đề xuất.

"Quá mạo hiểm," Tiến sĩ Gaul nói.

"Thế cho mẹ bạn ấy nói qua loa phát thanh, hay loa cầm tay thì sao ạ?" Coriolanus tiếp. "Nếu mọi người có thể làm tối phần hình, chắc chắn cũng can thiệp được vào phần tiếng."

"Trên phát sóng thôi. Chứ còn trong trường đấu, sẽ là lu loa lên cho tất cả các vật tế rằng có một thằng nhóc Capitol tay không một tấc vũ khí ở giữa vòng vây của chúng," Hiệu trưởng Highbottom nói.

Coriolanus dần có dự cảm không lành. “Vậy thầy cô có đề xướng gì ạ?”

“Chúng ta nghĩ cần một người nào đó trò ấy biết lẻn vào càng ít phô trương càng tốt và dụ khị trò ấy ra ngoài,” Tiến sĩ Gaul nói. “Như là, trò chẳng hạn.”

“Ôi, không được!” bà Plinth thốt lên gay gắt kịch liệt. “Không thể là Coriolanus được. Ta đâu cần thêm một đứa trẻ nữa dấn thân vào miệng cọp. Cứ để tôi.”

Coriolanus cảm kích trước lời đề nghị ấy nhưng thừa biết cơ hội của mình rất mong manh. Với đôi mắt đỏ kè sưng mọng và đôi giày cao gót chông cha chông chênh, bà đâu có toát ra vẻ tự tin của một điệp vụ ngầm.

“Chúng ta cần một người có thể chạy trốn, nếu cần thiết. Trò Snow là người được đo ni đóng giày cho công việc này.” Tiến sĩ Gaul liền ngoắt tay gọi mấy người lính Trị an, và Coriolanus thấy mình được trang bị áo chống đạn để vào trường đấu. “Áo gi lê này sẽ bảo vệ những cơ quan quan trọng của trò. Đây là bình xịt cay và đèn pin có tác dụng làm kẻ thù của trò lóa mắt tạm thời, giả như trò đã lỡ gây thù chuốc oán.”

Cậu ngó cái bình xịt cay nhỏ tí và chiếc đèn pin. “Một khẩu súng thì sao ạ? Hay chí ít cũng một con dao?”

“Vì trò chưa được huấn luyện, thế này xem ra an toàn hơn. Nhớ, trò không vào đó để phá phách; trò vào đó để đưa bạn mình ra nhanh chóng và âm thầm hết mức có thể,” Tiến sĩ Gaul ra lệnh.

Một học sinh khác, hay đến cả Coriolanus của vài tuần trước, sẽ kịch liệt phản đối tình huống này. Nằng nặc đòi gọi phụ huynh

hoặc người giám hộ. Van xin. Nhưng sau vụ bầy rắn tấn công Clemensia, dư chấn của cuộc đánh bom, và vụ việc hành hạ Marcus, cậu biết có làm vậy cũng vô hiệu. Nếu Tiến sĩ Gaul đã quyết cậu phải vào Trường đấu Capitol, đó là nơi cậu sẽ đi, kể cả dẫu phần thưởng của cậu không gặp nguy gì. Cậu chỉ như đối tượng thí nghiệm của bà ta, học sinh hoặc vật tế, thân phận bèo bọt chẳng khác gì những Avox ở trong chuồng. Không có sức chống cự.

"Mấy người không thể làm vậy. Thằng bé chỉ là trẻ con. Để tôi gọi chồng tôi," bà Plinth van lơn.

Hiệu trưởng Highbottom cười nhẹ với Coriolanus. "Trò ấy sẽ ổn thôi. Muốn hạ gục một người nhà Snow đâu có dễ."

Toàn bộ ý tưởng này là của lão Hiệu trưởng phải không? Có phải ông ta đã nhìn ra một đường tắt rõ khéo đến cái đích tối hậu là phá hoại tương lai của Coriolanus? Dù thế nào, ông ta dường như điếc đặc trước những lời Má khẩn cầu.

Có lính Trị an sát hai khuỷu tay - vì sự an toàn của cậu, hay để ngăn cậu vùng bỏ chạy? - cậu cất bước về phía trường đấu. Cậu không nhớ rõ lúc được khiêng ra sau vụ đánh bom - có lẽ họ ra bằng cửa khác? - nhưng giờ đây cậu có thể thấy lối vào chính đã bị phá hủy nặng nề. Một trong hai cánh cửa lớn đã bị thổi tung, để lại một khoảng trống ngoác, bao quanh là những thanh kim loại cong vẹo. Không kể đến đội cảnh binh, người ta hầu như chẳng làm gì để trấn thủ khu vực này ngoài xếp đôi ba hàng rào chắn bằng bê tông cao tới eo chắn chỗ hở. Sejanus hẳn đã vượt qua chúng mà không gặp mấy khó khăn nếu có kế nghi binh hẳn hoi, và gần như cả ngày nay nơi đây là một ngày vui rầm rộ. Đội Trị

an mà quan ngại về hoạt động phản loạn thì sẽ tập trung vào kẻ nào nhắm tới đám đông. Nói gì thì nói, thế này thì có vẻ hơi quá bình chân như vại. Nhỡ các vật tế manh nha vượt ngục lần nữa thì sao?

Coriolanus và đoàn hộ tống lách qua dãy rào chắn tiến vào hành lang, nơi đã ăn vài quả bộc phá. Vài bóng đèn điện chưa cháy quanh lối vào và hàng ki ốt soi chiếu lớp bụi thạch cao phủ lên những khối trần và sàn nhà, những cột trụ đổ lổng chổng và xà nhà rơi rụng. Để tới chỗ cửa xoay phải luồn lỏi qua đống tàn tích, và một lần nữa cậu hiểu làm thế nào mà Sejanus vượt qua được mà không bị phát giác, với một tẹo nhẫn nại cùng một chút may mắn. Dãy cửa xoay phía xa bên phải đã rơi vào tầm ngắm, sót lại những khúc sắt thép khù khoằm bị nấu chảy và một lối vào huếch hoác. Tại đây, rốt cuộc đội Trị an cũng dựng một hàng công sự đàng hoàng, lắp tạm một dãy chấn song quấn dây thép gai và cắt đặt nửa tá lính gác có vũ trang. Cửa nào còn nguyên vẹn thì vẫn dùng làm vật cản được, vì chúng không cho phép ta vào lại.

"Ra là cậu ta có đồng xu ạ?" Coriolanus hỏi.

"Cậu chàng có đồng xu," một Trị an viên luống tuổi hình như là chỉ huy xác nhận. "Làm chúng tôi không kịp trở tay. Trong kỳ Đấu trường thì chúng tôi đâu có kiếm người đột nhập vào trường đấu, chỉ kẻ nào đào thoát thôi." Ông ta lấy ra một đồng xu từ túi. "Cái này là cho cậu."

Coriolanus vân vê cái miếng tròn giữa những ngón tay nhưng chẳng nhích một bước tới cửa xoay. "Cậu ta nghĩ mình sẽ thoát ra kiểu gì chứ?"

“Tôi không cho là cậu ta nghĩ tới chuyện đó đâu,” người Trị an viên nói.

“Vậy sao cháu thoát ra được?” Coriolanus hỏi. Kế hoạch này nghe chừng may rủi hết chỗ nói.

“Đây.” Người Trị an viên trỏ vào dãy chấn song. “Chúng tôi có thể gỡ dây thép gai và nghiêng chấn song về phía trước, hở ra một khoảng đủ rộng cho cậu bò ở dưới.”

“Mọi người có nhanh tay không?” cậu nghi ngại.

“Chúng tôi có theo dõi cậu trên máy quay. Sẽ vào việc dời chấn song ngay khi cậu lôi cổ cậu chàng kia ra,” người Trị an viên đoan chắc.

“Thế nhỡ cháu không thuyết phục được bạn ấy đi cùng?” Coriolanus hỏi.

“Chúng tôi không có chỉ thị gì về việc đó.” Người Trị an viên nhún vai. “Chắc cậu sẽ trong đó tới chừng nào làm tròn phận sự.”

Mồ hôi lạnh ướt đẫm người Coriolanus khi những lời đó thấm vào đầu cậu. Cậu không được phép trở ra mà không có Sejanus. Cậu nhìn xuyên qua cửa xoay tới cuối đường, nơi hàng rào được dựng lên phía dưới bảng ghi tỉ số. Chỗ mà trước đó cậu đã thấy Lamina, Circ, và Teslee chui ra chui vô trong Đấu trường. “Cái đó thì sao ạ?”

“Chỉ để trưng thôi, thực thế. Nó chắn tầm nhìn ra hành lang với ngoài đường. Không ghi hình cảnh đó được,” người Trị an viên giải thích. “Nhưng sẽ không khó để cậu chui qua đâu.”

Thế thì đám vật tế cũng vậy, Coriolanus nhủ bụng. Cậu miết ngón cái trên bề mặt láng bóng của đồng xu.

"Tới tận chỗ hàng rào chúng tôi vẫn yểm trợ cho cậu được," người Trị an viên bảo.

"Tức là mọi người sẽ bắn hạ bất cứ vật tế nào tấn công cháu," Coriolanus làm rõ.

"Dọa chúng một mẻ thôi," người Trị an viên nói. "Đừng lo, có chúng tôi yểm hộ cho cậu đây rồi."

"Tuyệt," Coriolanus nói, không thấy tin tưởng tẹo nào. Cậu lên dây cót tinh thần rồi nhét đồng xu vào rãnh, đoạn đẩy tay chắn kim loại. "Chúc xem vui!" cái cửa căn dặn cậu, nghe ồn gấp mười lần trong cái tĩnh mịch của đêm khuya. Một tay lính Trị an cười hinh hích.

Coriolanus đi sang bức tường bên phải và dấn những bước chân lẹ làng và khẽ khàng hết mức có thể. Đèn sự cố màu đỏ, nguồn sáng độc nhất của cậu, lấp đầy lối đi với thứ ánh sáng nhè nhẹ đỏ đọc. Cậu bặm môi, kiểm soát nhịp thở đằng mũi. Phải, trái, phải, trái. Không có gì, không một ai động đậy. Phải chăng, như Lucky đã phán, các vật tế đều đã ngả lưng nghỉ qua đêm?

Cậu tạm dừng một lát ở hàng rào chắn. Y như lời người Trị an viên, nó đúng là một trò lừa phỉnh. Những vòng dây thép gai èo uột quấn vào khung, ván gỗ và phiến bê tông ọp ẹp xếp chồng lên nhau hòng chắn tầm nhìn, chứ không phải giam hãm đám vật tế. Có lẽ không đủ thời gian làm một cái cho ra hồn, hoặc biết đâu có dãy chấn song với đội Trị an sau lưng cậu rồi nên người ta cho vậy là thừa thãi. Quả nhiên, cậu chỉ việc đi vòng qua tấm bình

phong là đến rìa sân cỏ. Cậu ngần ngừ sau sợi dây thép gai cuối cùng, quan sát cảnh trí.

Mặt trăng treo chót vót trên bầu trời, và dưới ánh sáng bàng bạc cậu nhìn ra bóng người Sejanus, đang quay lưng về phía cậu, vẫn quỳ bên xác Marcus. Lamina không hề trở mình. Ngoài ra, khu vực trước mặt có vẻ không còn ai khác. Nhưng, có thật thế không? Đống hoang tàn từ trận bom cho ta vô khối chỗ trốn. Những vật tế khác có thể ẩn thân cách đó vài thước mà cậu chẳng hay. Tiết trời se se, cái áo đẫm mồ hôi ẩm lạnh trên da, và cậu trộm ước mình mang áo khoác. Cậu nghĩ đến Lucy Gray phong phanh chiếc váy sát nách. Cô đang cúm rúm sát vào người Jessup để ủ ấm chăng? Hình dung ấy làm cậu khó chịu, nên cậu gạt phắt đi. Lúc này cậu không được tơ tưởng tới cô, chỉ nghĩ về mối nguy hiển hiện trước mắt mà thôi, và Sejanus, và làm sao để đưa cậu ta qua phía bên kia của cửa xoay.

Coriolanus hít một hơi sâu và tiến vào sân cỏ. Cậu nhón chân trên nền đất, triệu hồi linh hồn những con mèo hoang của gánh xiếc cậu đã thấy ở đây lúc nhỏ hãy nhập vào mình. Gan góc, và mạnh mẽ, và lặng lẽ. Cậu biết mình không được dọa rồ Sejanus, nhưng cậu cần tới đủ gần để nói chuyện.

Khi ở cách sau lưng cậu ta ba mét, cậu dừng lại và thì thào. “Sejanus? Tôi đây.”

Sejanus cứng người, rồi vai cậu ta bắt đầu rung lên. Thoạt tiên, Coriolanus tưởng cậu ta khóc, thế mà lại là ngược lại. “Cậu thực sự không thể ngừng cứu mình, đúng không?”

Coriolanus cười theo rất khẽ. “Bó tay.”

“Họ phái cậu vào đây cò mình ra à? Điên thật.” Tiếng cười của Sejanus dần tắt, và cậu ta nhổm người dậy. “Cậu đã bao giờ thấy xác người chết chưa?”

“Đầy. Hồi chiến tranh.” Cậu coi đây là lời mời tới chỗ Sejanus và lại gần. Đấy. Cậu nắm được cánh tay cậu ta rồi đấy, nhưng rồi sao? Cậu đâu thể nào lôi cậu ta ra khỏi trường đấu. Thay vào đó cậu thọc tay vào túi quần.

“Mình thì chưa. Ở cự ly gần thế này thì không. Ở những đám tang, mình nghĩ thế. Và ở sở thú tối hôm nọ, chỉ có điều những người đó chết chưa đủ lâu để thành cứng đơ,” Sejanus nói. “Mình không rõ liệu mình muốn được hỏa táng hay chôn nữa. Thực ra cũng chẳng quan trọng.”

“Nào, cậu không phải quyết luôn đâu.” Mắt Coriolanus lướt khắp sân cỏ. Có phải trong chỗ khuất sau bức tường đổ có bóng người đấy không?

“Ồ, chẳng đến lượt mình quyết đâu,” Sejanus nói. “Không biết sao lâu thế mà các vật tế vẫn chưa thấy mình. Mình ở đây cũng phải được một lúc rồi.” Lần đầu tiên cậu ta nhìn Coriolanus, và trán cậu ta nhíu lại âu lo. “Cậu nên đi đi, cậu biết đấy.”

“Tôi cũng muốn vậy,” Coriolanus lựa lời. “Muốn lắm chứ. Ngặt nỗi còn Má cậu. Bà ấy đang chờ ở ngoài. Khá phiền lòng đấy. Tôi đã hứa sẽ đưa cậu tới chỗ bà ấy.”

Nét mặt Sejanus trở nên thiểu não khôn tả. “Khổ thân Má. Khổ thân Má già cả. Bà ấy chưa bao giờ ham muốn mấy thứ này, cậu biết đấy. Không phải tiền tài, không phải chuyển nhà, không phải gấm vóc lụa là hay có tài xế. Bà ấy chỉ muốn được ở lại Quận 2.

Nhưng cha mình… Cá là ông ấy không ở đây đâu, đúng không? Phải rồi, ổng sẽ tránh xa cho tới khi chuyện này được dàn xếp. Thế rồi nào ta cùng mua bán!”

“Mua bán gì kia?” Gió thổi tung mái tóc Coriolanus và tạo ra những âm thanh trống rỗng, vang vọng trong trường đấu. Lâu la quá, mà Sejanus còn chẳng thèm be bé cái mồm vào.

“Mua bán mọi thứ! Ổng bỏ tiền ra cho cả nhà mình tới đây, chạy chọt việc học của mình, mua luôn suất làm người hướng dẫn, và rồ cả người lên vì không thể mua chuộc được mình,” Sejanus nói. “Cả cậu ổng cũng sẽ mua chuộc nếu được. Hoặc ít nhất cũng đền bù cho cậu vì đã tốn sức giúp mình.”

Mua đứt luôn đi, Coriolanus thầm nhủ, nghĩ tới học phí năm sau. Cậu chỉ nói, “Cậu là bạn tôi. Hà tất gì ông ấy phải trả tiền tôi để giúp cậu.”

Sejanus đặt một tay lên vai cậu. “Cậu là lý do duy nhất mình còn sống đến giờ, Coriolanus ạ. Mình cần phải dừng gây phiền hà cho cậu thôi.”

“Tôi đã không hiểu chuyện này kinh khủng với cậu thế nào. Nhẽ ra tôi nên đổi vật tế khi cậu đề nghị,” cậu đáp lời.

Sejanus thở dài ngao ngán. “Đâu còn nghĩa lý gì nữa. Chẳng gì có nghĩa lý nữa đâu, thật thế.”

“Tất nhiên là có chứ,” Coriolanus khăng khăng. Chúng đang tới, cậu có thể cảm nhận được. Cảm giác một bầy sói đang sát lại gần. “Ra ngoài với tôi đi.”

“Không. Ích gì đâu,” Sejanus nói. “Chỉ còn đường chết thôi.”

Coriolanus hỏi dồn. “Vậy sao? Lựa chọn duy nhất của cậu đấy hả?”

“Đó là cách duy nhất để mình tuyên bố quan điểm. Để cả thế giới chứng kiến mình kháng nghị bằng cách chết,” Sejanus kết luận chắc nịch. “Cho dù mình không là người Capitol chính gốc, mình cũng chẳng phải người quận. Giống Lucy Gray, nhưng không có mống tài nghệ nào.”

“Cậu thực sự nghĩ người ta sẽ chiếu cảnh này ư? Họ sẽ ngấm ngầm thủ tiêu xác cậu và nói cậu chết vì bệnh cúm.” Coriolanus ngừng nói, không biết liệu mình có vạ miệng không, liệu có ám chỉ quá thẳng tuột về tình cảnh của Clemensia không. Nhưng Tiến sĩ Gaul và Hiệu trưởng Highbottom cũng đâu có nghe thấy cậu. “Họ cho màn hình đen thui rồi.”

Mặt Sejanus tối sầm. “Người ta sẽ không chiếu ư?”

“Có đến mùa quýt. Cậu sẽ chết mà công cốc, và cậu sẽ phí hoài cơ hội khắc phục mọi chuyện.” Một tiếng ho, nhỏ và ngàn ngạt, nhưng dứt khoát là một tiếng ho. Phát ra từ khán đài bên phải. Coriolanus không vẽ ra đâu.

“Cơ hội nào kia?” Sejanus hỏi.

“Cậu có tiền. Có lẽ giờ thì chưa, nhưng mai mốt cậu sẽ phát tài. Có tiền mua tiên cũng được. Nhìn xem nó đã xoay chuyển thế giới của cậu ra sao. Có lẽ cậu cũng có thể tạo ra những thay đổi. Những thay đổi tích cực. Biết đâu nếu cậu không làm vậy, sẽ có thêm nhiều người phải chịu khổ.” Tay phải của Coriolanus siết lấy bình xịt cay, rồi chuyển sang cái đèn pin. Ngộ nhỡ bị tấn công thì cái nào sẽ ăn thua nhỉ?

“Sao cậu lại nghĩ mình có thể làm thế?” Sejanus nói.

“Cậu là người duy nhất có gan thách thức Tiến sĩ Gaul,” Coriolanus nói. Cậu ghét phải công nhận điều ấy, nhưng đó là sự thật. Cậu ta là thành viên duy nhất trong lớp dám vuốt râu hùm.

“Cảm ơn.” Giọng Sejanus đượm vẻ mệt mỏi nhưng đã sáng suốt hơn đôi chút. “Cảm ơn vì những lời đó.”

Coriolanus đặt tay kia lên cánh tay Sejanus, như thể an ủi, nhưng thực chất là giữ lấy áo của cậu ta nếu cậu ta định bỏ chạy. “Chúng ta đang bị bao vây. Tôi đi đây. Đi cùng tôi nào.” Cậu có thể nhận thấy Sejanus dần xuôi lòng. “Xin cậu đấy. Cậu muốn làm gì, đấu đá với các vật tế hay đấu tranh *vì* họ? Đừng cho Tiến sĩ Gaul được đắc ý vì quật ngã được cậu. Đừng bỏ cuộc.”

Sejanus bần thần nhìn xuống Marcus hồi lâu, cân nhắc các lựa chọn. “Cậu nói đúng,” sau cùng cậu ta nói. “Nếu mình tin lời của bản thân thì trách nhiệm của mình là lật đổ bà ta. Đặt dấu chấm hết cho tất cả sự bất nhân này bằng cách nào đó.” Cậu ta ngẩng đầu lên, tựa hồ bất chợt nhận thức được tình hình. Cậu ta đảo mắt qua khán đài, nơi Coriolanus đã nghe thấy tiếng húng hắng. “Nhưng mình không bỏ lại Marcus đâu.”

Coriolanus quyết định trong gang tấc. “Tôi sẽ bê chân cậu ta.” Hai cái chân cứng ngắc và nặng như chì, tanh tưởi mùi máu và hôi hám, nhưng cậu gập hết cỡ đầu gối vào cánh tay và xốc nửa thân dưới của Marcus lên. Sejanus vòng tay ôm ngực bạn, và cả bọn bắt đầu di chuyển, nửa bê vác, nửa tha lôi cái xác về hướng hàng rào. Mười thước, năm thước, không bao xa nữa. Một khi họ vượt qua nó, đội Trị an sẽ yểm trợ.

Cậu vấp phải đá và ngã sõng soài, đầu gối cắm vào thứ gì đó vừa nhọn vừa sắc lẻm, nhưng bật ngay dậy, nhấc người Marcus theo cùng. Sắp tới rồi. Sắp...

Tiếng bước chân đến từ phía sau. Mau và nhẹ. Vùn vụt từ hàng rào, nơi vật tế đó đã mai phục. Theo quán tính Coriolanus buông Marcus ra và quay lại vừa đúng lúc Bobbin đâm dao xuống.

16

Lưỡi dao sượt khỏi áo chống đạn và chém vào bắp tay trái của cậu. Coriolanus bật lùi ra sau, cậu tung cho Bobbin một cú nhưng hụt. Cậu ngã vào một ụ gạch đá, ván gỗ cũ lẫn thạch cao còn tay thì quờ quạng thứ gì đó để chống đỡ. Bobbin lại lao bổ vào, con dao nhắm giữa mặt cậu. Những ngón tay của Coriolanus nắm được một thanh ván mảnh, và cậu vung lên đập mạnh vào thái dương Bobbin, làm thằng nhóc khuỵu xuống. Thế rồi cậu bật dậy, lấy thanh ván làm gậy, phang túi bụi mà không cần biết đang đập vào đâu.

"Ta phải đi thôi!" Sejanus hét lên.

Lúc này Coriolanus đã nghe thấy tiếng gọi nhau í ới, cùng tiếng chân huỳnh huỵch chạy xuống những hàng ghế ngồi. Hoang mang, cậu toan tới chỗ xác Marcus, nhưng Sejanus giật cậu lại. "Không! Bỏ cậu ấy đi! Chạy thôi!"

Khỏi cần nhiều lời, Coriolanus ba chân bốn cẳng chạy về hàng rào chắn. Cùi chỏ đau thốn lên tới bả vai, nhưng cậu lờ đi, vận sức đánh hai cánh tay, như cách Giáo sư Sickle đã dạy. Khi cậu tới hàng rào, dây thép gai mắc vào áo cậu, và lúc vặn người vùng ra, cậu trông thấy chúng. Hai vật tế từ Quận 4, Coral và Mizzen, cùng

Tanner - thằng lò mổ - nhằm thẳng cậu mà lao tới, vũ khí trang bị tới tận răng. Mizzen thu tay ra sau lấy đà phóng cái đinh ba. Tay áo Coriolanus toạc ra khi cậu giật nó khỏi dây thép gai và chúi người thoát khỏi vòng lửa, với Sejanus sát nút đằng sau.

Lèo tèo mấy dải trăng yếu ớt lách mình qua tầng tầng lớp lớp hàng rào, và Coriolanus hết đâm sầm vào gỗ tới dây như một con chim đang lồng lên trong chuồng, dứt khoát là đã khua chiêng gõ trống cho bất cứ vật tế nào vì lý do gì đó mà chưa biết đến sự có mặt của cậu. Cậu tông thẳng mặt vào một phiến bê tông, rồi Sejanus va vào lưng cậu, lần thứ hai trán cậu đập cốp vào cái bề mặt cứng đơ. Khi cậu lùi lại, tựa hồ dư âm của cơn chấn động não vẫn còn đó. Đầu cậu như muốn vỡ ra, và cơn choáng váng bao phủ.

Đám vật tế bắt đầu hú hét, vừa lộc cộc gõ vũ khí vào rào chắn vừa lần theo hai người hướng dẫn trong mê cung ngoắt ngoéo. Đi hướng nào đây? Tưởng chừng đâu đâu cũng là thiên la địa võng của đám vật tế. Sejanus túm lấy tay cậu kéo đi, và cậu loạng quạng theo sau, mình mẩy đầy thương tích và khiếp hãi. Ra thế à? Đây là cách cậu lìa đời sao? Uất ức trước sự bất công của tất cả chuyện này, cách nó biến tính mạng cậu thành một tấn trò hề, người cậu sôi sục, và cậu chạy vượt Sejanus, bò lê bò càng trong ánh đèn đỏ ảo quái mờ mịt. Lối đi kìa! Phía trước cậu có thể nhìn thấy những cái cửa xoay, nơi đội Trị an đang túm tụm ở chấn song dựng tạm. Cậu chạy trối chết.

Lối đi không dài, mà cơ hồ chẳng có điểm kết. Chân cậu nâng lên hạ xuống như thể hồ dán đang ngập tới eo, và mắt cậu bắt đầu hoa lên. Sejanus bám sát khuỷu tay cậu, nhưng cậu có thể

nghe thấy đám vật tế đang tăng tốc. Một thứ nặng và cứng - một viên gạch chăng? - đập vào cạnh cổ cậu. Một vật khác cắm phập vào áo gi lê, lắc lên lắc xuống sau lưng rồi rơi xuống keng một tiếng. Đội cứu viện đâu? Những làn đạn bảo vệ của đội Trị an ấy? Chẳng có gì hết, tuyệt nhiên không, và dãy chấn song vẫn thẳng đứng. Cậu những muốn gào lên gọi họ giết đám vật tế đi, bắn bỏ lũ người đang lao đến đi, song chẳng lấy đâu ra hơi sức nữa.

Kẻ nào đó với những bước chân bình bịch đang rút ngắn khoảng cách còn vài thước, nhưng một lần nữa nhớ tới sự rèn giũa của Giáo sư Sickle, cậu không dám ngoái lại xem là ai dù chỉ một giây. Đằng trước, đội Trị an rốt cuộc cũng ngả dãy chấn song vào trong, chừa ra một khoảng trống độ ba chục phân tính từ mặt đất. Coriolanus cúi xuống, cạo xước cằm trên nền đất gồ ghề và vừa thò tay xuống dưới chấn song thì đội Trị an đã xốc nách cậu kéo mạnh một cái. Không có thời gian xoay đầu, cả mặt cậu lệt xệt trên cái nền độc đất cát tới khi cậu thoát nạn.

Đội cảnh binh liền thẳng tay quăng cậu đi để chộp lấy Sejanus, cậu ta rú lên một tiếng đinh tai do bị con dao của Tanner rạch toang bắp vế trước khi cậu ta kịp trượt khỏi tầm với. Chấn song được sập lại chỗ cũ, cài then cố định, song đám vật tế không hề chùn bước. Tanner, Mizzen và Coral chọc vũ khí vào Coriolanus và Sejanus qua chấn song, văng ra những câu chửi bới cay độc trong khi các Trị an viên vụt dùi cui lên cửa xoay. Không một phát súng. Không cả một lần xịt hơi cay. Coriolanus mới vỡ lẽ rằng chắc hẳn họ đã được lệnh không động tới các vật tế.

Khi được đội Trị an đỡ dậy, cậu nộ khí xung thiên mà quát, “Cảm ơn vì đã yểm hộ chúng tôi nhé!”

“Chỉ làm theo lệnh thôi. Đừng trách chúng tôi nếu như Gaul cho rằng có thể lấy cậu làm con tốt thí mạng, cậu bé,” người Trị an viên luống tuổi đã hứa chi viện cho cậu nói.

Ai đó cố đỡ cậu nhưng cậu gạt ra. “Tôi đi được! Tôi tự đi được, không phải nhờ mấy người đâu!” Nói rồi cậu lả đi, suýt nữa đổ rầm xuống đất thì người ta lại vực cậu dậy và cùng trở ra theo lối hành lang. Coriolanus lảm nhảm một tràng rủa sả chẳng thấm tháp vào đâu, và bám rịt lấy tay họ đến khi họ thả cậu xuống, không chút nề hà, ngay ngoài trường đấu. Một phút sau họ đặt Sejanus bên cạnh cậu. Cả hai nằm thở hồng hộc trên nền lát đá phía trước trường đấu.

“Mình thật sự xin lỗi cậu, Coryo,” Sejanus nói. “Thật sự xin lỗi.”

Coryo là biệt danh dành cho bạn lâu năm. Cho gia đình. Cho những người Coriolanus thương yêu. Và đây là lúc Sejanus quyết định gọi thử chút chơi hả? Giả mà còn sức, Coriolanus sẽ với tay sang bóp cổ cậu ta.

Không ai thèm đếm xỉa tới họ. Chẳng thấy Má. Tiến sĩ Gaul và Hiệu trưởng Highbottom đang đôi co về âm lượng trong khi xem băng ghi hình bên trong xe van. Toán lính Trị an thì đứng thành từng cụm tản mát, chờ lệnh. Phải năm phút sau xe cứu thương mới tới và cửa sau bật mở. Hai cậu trai được tống lên xe mà chẳng có lấy một cái liếc mắt của các vị cầm quyền.

Bà bác sĩ cứu thương đưa Coriolanus một miếng bông băng để áp vào vết thương trên cánh tay còn mình thì xử lý vấn đề cấp thiết hơn là phần bắp vế đang mất khá nhiều máu của Sejanus. Coriolanus đang phát tởn phải quay trở lại bệnh viện với ông lang

băm Wane ấy thì nhìn thấy qua ô cửa kính bé tẹo rằng họ đã tới Cấm thành, mà như thế còn đáng sợ gấp đôi. Được khiêng ra đặt lên xe đẩy, hai người mau chóng được đưa xuống tít dưới phòng thí nghiệm nơi Clemensia bị tấn công, khiến Coriolanus đâm thắc mắc chẳng biết người ta đã chuẩn bị sẵn kiểu biến dị gì cho cậu.

Hẳn trong phòng thí nghiệm hay xảy ra tai nạn, vì có sẵn một phòng khám nhỏ chờ họ. Thiếu sự cao siêu để cải tử hoàn sinh cho Clemensia song có vẻ cũng đủ để băng bó cho hai cậu trai. Một tấm rèm trắng ngăn cách hai chiếc giường bệnh, nhưng Coriolanus có thể nghe thấy Sejanus đang trả lời nhát gừng cho màn tra hỏi của các bác sĩ. Cậu trả lời thêm trong lúc người ta khâu tay cho mình và vệ sinh gương mặt trầy trụa. Đầu cậu nhức nhối, mà cậu không dám cho họ biết cơn chấn động não đã tái phát vì sợ sẽ nhận kết cục nhập viện vô thời hạn. Tất cả những gì cậu muốn là thoát khỏi đám người này. Mặc cho cậu giãy nảy lên, họ vẫn cắm kim vào tay cậu để bù nước và truyền hỗn hợp thuốc gì đó, thế là cậu nằm ngay đơ trên giường, dặn lòng không được vùng chạy. Tuy đã hoàn thành mệnh lệnh của Tiến sĩ Gaul, tuy đã thành công, hơn lúc nào hết cậu cảm thấy mình như cá nằm trên thớt. Và cậu nằm đây, bị thương và giam lỏng, bị giấu kín trong hang ổ của bà ta.

Cơn đau nơi cánh tay dần nguôi, nhưng cậu không cảm thấy tấm màn nhung của ma phiện lờn vờn quanh mình. Hẳn là họ đã tiêm loại thuốc nào khác, bởi lẽ, đầu óc cậu phải nói là đang nhạy bén cao độ, và cậu nhận thức được mọi thứ, từ những nếp nhăn của ga trải giường, tới băng dính giật giật trên phần da trầy xước, tới cái vị nhằn nhận của cốc nước kim loại lưu trên đầu lưỡi. Tiếng bốt của lính Trị an đến và đi, dẫn Sejanus nhúc nhắc theo sau. Tận

sâu bên trong phòng thí nghiệm, một hồi chát chúa báo hiệu giờ ăn của thứ sinh vật nào đó, và mùi cá thum thủm bay đến chỗ cậu. Sau đó, bầu không khí tương đối yên lặng phủ xuống nơi này một lúc lâu. Cậu tính đánh bài chuồn nhưng trong thâm tâm biết rằng mình phải nằm chờ đấy. Chờ tiếng dép loẹt quẹt thể nào cũng tìm đến căn buồng của cậu.

Khi Tiến sĩ Gaul kéo rèm ra, sự nhập nhoạng của phòng thí nghiệm ban khuya gợi cho Coriolanus một ấn tượng kỳ quái rằng bà ta đang đứng ở mé vực, rằng giả sử cậu đẩy bà ta một cái dù nhẹ tay nhất, bà ta sẽ ngã bổ chửng vào một cái hố sâu thẳm, bặt vô âm tín. *Giá mà*, cậu thầm nghĩ. *Giá mà*. Thay vào đó bà ta bước tới đặt hai ngón tay lên cổ tay cậu, xem mạch. Cậu rúm người lại trước những ngón tay man mát, ram ráp nhăn nheo của bà ta.

"Ban đầu ta là bác sĩ đấy, trò biết không," bà ta nói. "Khoa sản."

Khiếp người, Coriolanus nhủ bụng. *Đứa bé mới mở mắt chào đời đã phải thấy cái bản mặt bà.*

"Không thật hợp với ta lắm," Tiến sĩ Gaul nói. "Các ông bố bà mẹ suốt ngày muốn những sự bảo đảm trên trời. Về tương lai con họ phải đối mặt. Làm sao ta biết được chúng sẽ gặp phải những gì? Như trò đêm nay chẳng hạn. Ai mà hình dung được đứa con trai bé bỏng của Crassus Snow lại phải đấu một trận sống mái trong Trường đấu Capitol? Đến chính ông ta có nằm mơ cũng không."

Coriolanus chẳng biết phải đáp lại thế nào. Cậu còn chẳng nhớ gì mấy về cha mình, huống chi đoán biết những gì ông hình với

chả dung.

“Thấy sao? Ở trong trường đấu ấy?” Tiến sĩ Gaul hỏi.

“Hãi hùng ạ,” Coriolanus đáp thẳng.

“Nơi ấy được thiết kế phải như vậy.” Bà ta kiểm tra con ngươi cậu, chiếu đèn vào từng bên mắt. “Còn các vật tế?”

Ánh đèn làm đầu cậu đau. “Họ làm sao ạ?”

Tiến sĩ Gaul chuyển sang vết khâu. “Trò nghĩ gì về chúng, khi dây xích của chúng đã được gỡ bỏ? Khi chúng cố làm thịt trò? Vì có báu gì cho chúng đâu, cái chết của trò ấy mà. Trò nào phải đối thủ.”

Quả thế. Chúng đã ở đủ gần để nhận ra cậu là ai. Vậy mà vẫn truy đuổi cậu và Sejanus - Sejanus, người đã hậu đãi các vật tế, cho chúng ăn, bênh vực chúng, cầu siêu cho chúng nữa! - dù chúng đã có thể tận dụng cơ hội ấy để diệt trừ lẫn nhau.

“Em nghĩ mình đã đánh giá quá thấp mức độ thù ghét của họ với ta,” Coriolanus nói.

“Và khi đã sáng mắt ra rồi, phản ứng của trò là gì?” bà ta hỏi.

Cậu liền nghĩ về Bobbin, về pha thoát hiểm, về sự khát máu của đám vật tế ngay cả khi cậu đã ở bên kia chấn song. “Em muốn họ chết đi. Em muốn từng người một trong bọn họ chết đi.”

Tiến sĩ Gaul gật gù. “Chà, nhiệm vụ đã thành công với thằng oắt Quận 8. Trò đã dần nó ra bã. Phải bịa chuyện mớm cho tay hề Flickerman đó sáng mai có cái mà kể mới được. Nhưng đó quả là một cơ hội tuyệt hảo cho trò. Một bước chuyển mình.”

“Vậy sao ạ?” Coriolanus nhớ lại những nhát ván bôm bốp rợn người cậu đập vào Bobbin. Vậy là cậu đã gây ra chuyện gì? Giết thằng nhóc ư? Không, nào phải thế. Hai năm rõ mười là để tự vệ. Nhưng rồi sao? Đích thị là cậu đã giết nó. Không gì có thể xóa bỏ được điều đó. Không thể lấy lại sự trong sạch ấy được nữa. Cậu đã tước đi mạng sống của một con người.

“Không phải sao? Còn hơn cả mong đợi của ta. Ta cần trò lôi Sejanus ra khỏi trường đấu, hẳn rồi, nhưng ta cũng muốn trò nếm mùi nữa,” bà ta nói.

“Kể cả có dồn em vào chỗ chết ư?” Coriolanus hỏi.

“Không trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc thì học sẽ không thấm đâu,” Tiến sĩ Gaul nói. “Chuyện gì đã xảy ra trong trường đấu. Đó chính là con người khi bản chất bị lột trần. Lũ vật tế. Cả trò cũng vậy. Bao văn hóa văn minh đã không cánh mà bay nhanh đến chừng nào. Tất thảy những cung cách ứng xử, học vấn, gia thế của trò, mọi điều trò lấy làm hãnh diện, bị lột sạch trong nháy mắt, trơ ra bản chất thực của trò. Một đứa con trai dùng gậy đánh một đứa khác nhừ tử. Đó chính là con người trong trạng thái tự nhiên.”

Ý niệm đó, nói ra chẳng chút nể nang như vậy, làm cậu sững sờ, nhưng cậu vẫn ráng cười. “Chúng ta thực sự tệ hại đến thế ư?”

“Ta sẽ nói phải, dĩ nhiên rồi. Nhưng đó là lập trường cá nhân thôi.” Tiến sĩ Gaul lấy ra một cuộn gạc từ túi áo choàng. “Trò nghĩ sao?”

“Em nghĩ mình sẽ không đánh nhừ tử bất cứ ai nếu như cô không tống em vào cái trường đấu đó!” cậu quạc lại.

“Trò có thể đổ lỗi cho hoàn cảnh, môi trường, nhưng chính trò đã đưa ra quyết định, không ai khác. Để tiếp thu tất cả cùng lúc có phần quá sức, nhưng cố gắng tìm ra lời giải cho câu hỏi đó là rất quan trọng. Con người là ai? Bởi lẽ bản chất của ta quyết định hình thức cầm quyền ta cần. Sau này, ta mong trò biết ngẫm nghĩ và thành thật với bản thân về những điều mình đã rút ra được sau đêm nay.” Tiến sĩ Gaul bắt đầu quấn gạc quanh vết thương của cậu. “Với cả dăm ba cái vết khâu tay vẫn là một cái giá rẻ đấy.”

Nghe bà ta nói làm Coriolanus lợm cả giọng nhưng hơn hết là thấy phẫn nộ vì bà ta đã ép uổng cậu phải giết người để dạy cho cậu một bài học. Một điều hệ trọng nhường ấy phải thuộc quyền định đoạt của cậu, chứ không phải bà ta. Chẳng ai khác ngoài cậu cả. “Thế, nếu em là loài dã thú, thì cô là ai? Là người giáo viên đã đẩy học sinh của mình đến nước đánh chết một người khác!”

“Ồ, phải. Đúng là ta đóng vai trò ấy.” Bà ta gọn ghẽ kết thúc phần băng bó. “Trò biết không, Hiệu trưởng Highbottom và ta đã đọc từ đầu chí cuối bài luận của trò. Những điều trò tâm đắc về chiến tranh. Toàn sáo rỗng. Nói thẳng ra thì là viết nhăng viết cuội. Cho tới đoạn cuối. Đoạn về quyền kiểm soát. Trong bài tập tiếp theo, ta muốn trò phát triển thêm về ý đó. Giá trị của quyền kiểm soát. Nếu không có nó thì sao. Cứ thong thả mà làm. Nhưng đó có thể là một phần phụ trợ hay ho cho hồ sơ nhận giải thưởng của trò đấy.”

Coriolanus thừa hiểu điều gì sẽ xảy ra nếu không có quyền kiểm soát. Mới đây thôi tận mắt cậu đã thấy, ở sở thú khi Arachne chết, trong trường đấu khi bom nổ, và rồi lại đêm nay. “Sẽ xảy ra kỳ loạn ạ. Còn phải bàn thêm gì nữa đâu?”

“Ồ, còn nhiều chứ, ta nghĩ vậy. Lấy nó làm gốc. Kỳ loạn. Không có quyền kiểm soát, không luật pháp, không nhà cầm quyền gì ráo. Như là trong trường đấu vậy. Từ đó ta suy ra được gì? Ta cần loại giao kèo gì nếu muốn hưởng quốc thái dân an? Ta cần loại khế ước xã hội gì cho sự sống còn?” Bà ta rút kim truyền khỏi tay cậu. “Vài hôm nữa chúng ta sẽ cần trò quay lại khám mấy vết khâu. Tới khi ấy, ta sẽ giữ kín những diễn biến của đêm nay cho trò. Về nhà mà chợp mắt mấy tiếng đi. Lạ một cái là vật tế của trò vẫn cần tới trò đấy.”

Bà ta đi rồi, Coriolanus chậm chạp tròng vào người cái áo đầy máu rách như tổ đỉa và cài cúc lại. Cậu đi lòng vòng đến khi tìm thấy thang máy lên mặt đất, mấy người cảnh vệ hờ hững xua cậu ra ngoài. Nửa đêm là xe điện dừng chạy, và đồng hồ Capitol chỉ hai giờ, cậu đành lê bước về nhà trên đôi giày lấm lem.

Con siêu xe nhà Plinth trờ tới bên cạnh cậu, và cửa kính hạ xuống để lộ ra người tài xế Avox, ông này liền xuống xe mở cửa sau mời cậu vào. Coriolanus đoán ông ta đã đưa Sejanus về, và Má đã sai ông ta vòng xe lại. Vì trong xe không còn người nhà Plinth, cậu chui vào. Nốt chuyến này thôi, rồi cậu không muốn dây dưa với cái gia đình đó nữa. Khi người tài xế thả cậu bên ngoài căn hộ, Coriolanus được ấn vào tay một cái túi giấy to bự. Trước khi cậu kịp từ chối, chiếc xe đã phóng đi.

Trên tầng, cậu hé mắt nhìn thì thấy Tigris đang ngồi chờ bên bàn nước, quấn chiếc áo lông bờm xờm vốn là của mẹ chị. Đó là tấm lá chắn của chị, giống như hộp phấn hoa hồng trước khi cậu cải dụng nó thành một món vũ khí. Cậu với lấy cái áo khoác đồng phục trên móc và mặc ra ngoài tấm áo tả tơi rồi mới vào gặp chị.

Coriolanus cố nói giảm nói tránh về cái đêm kinh hoàng này. “Thôi nào, đâu tệ đến nỗi chị cần khoác áo chứ?”

Những ngón tay chị bấu lấy tấm áo lông. “Em nói chị nghe xem.”

“Nhất trí. Từng tiểu tiết một. Nhưng để đến sáng nhé, được không?” cậu nói.

“Được.” Khi vươn tay lên để ôm cậu chúc ngủ ngon, chị sờ thấy lớp băng bó cộm lên trên cánh tay cậu. Trước khi cậu kịp ngăn lại, chị đã lột cái áo khoác ra và thấy chỗ máu. Chị cắn môi. “Ôi, Coryo. Họ bắt em vào trường đấu, phải không?”

Cậu ôm chị. “Không đến nỗi ấy đâu ạ, thật đấy. Em ở đây rồi. Lôi được cả Sejanus ra ngoài nữa.”

“Không đến nỗi ấy đâu à? Nghĩ đến việc em ở trong đó là khiếp lắm rồi. Bất kỳ người nào ở trong đó cũng vậy thôi!” chị kêu lên. “Tội nghiệp Lucy Gray.”

Lucy Gray. Giờ đây cậu đã thân chinh vào trường đấu, dường như tình cảnh của cô còn lận đận hơn trước. Cứ nghĩ cô đang chui rúc ở xó nào đó trong cái tối mịt rét căm của trường đấu, hồn xiêu phách lạc đến nỗi không khép nổi đôi mi, lòng cậu lại nhói đau. Lần đầu tiên cậu lấy làm mừng vì đã giết Bobbin. Chí ít thì cậu cũng đã cứu cô khỏi con thú ấy. “Đâu khắc có đó thôi, Tigris. Nhưng chị phải cho em nghỉ chút đã. Chị cũng cần ngủ đi.”

Chị gật đầu, nhưng cậu biết chị tranh thủ chợp mắt được một hai tiếng cũng là may. Cậu đưa chị cái túi. “Thành ý của Má Plinth. Nghe mùi thì chắc là đồ ăn sáng. Em gặp chị sau nhé?”

Không thèm rửa ráy, cậu ngủ li bì tới khi bị tiếng Lão Bà Bà hát quốc ca khua dậy. Đằng nào cũng tới giờ rồi. Ê ẩm từ đầu tới chân, cậu lảo đảo đi tắm, bóc lớp gạc khỏi tay, và để cho làn nước nóng xối xả trên phần da thịt xước xát. Cậu còn một tuýp thuốc mỡ từ hồi nằm viện và, tuy không chắc về công dụng của nó, cậu vẫn bôi lên chỗ cằm và mặt bợt da. Những chỗ khâu trên cánh tay móc vào chiếc áo sạch của cậu, nhưng không chảy máu thêm. Để phòng hờ thì hôm nay cậu sẽ mặc áo khoác vậy. Thảy cái bàn chải và một bộ đồng phục mới vào cặp, cậu soi gương lần sau chót và thở hắt ra. *Va quẹt xe đạp*, cậu tự nhủ. *Sự thể là vậy nhé. Dù bao năm nay mình chẳng có lấy một cái xe chạy được.* Chà, giờ thì cậu đã có một cái cớ cho tình trạng hỏng hóc của nó rồi.

Nom dễ coi rồi, điều trước tiên cậu làm là xem ti vi để chắc chắn Lucy Gray chưa bị hãm hại. Nhưng máy quay chẳng hề xê dịch, và vật tế duy nhất cậu thấy trong buổi sớm tinh mơ là Lamina trên xà ngang. Tránh mặt Lão Bà Bà, cậu vào bếp, nơi Tigris đang hâm lại chỗ trà nhài còn dư.

"Muộn rồi," cậu nói. "Em đi đây."

"Mang theo mà ăn sáng này." Chị dúi cho cậu một cái gói và bỏ vào túi cậu hai đồng xu. "Với lại hôm nay em bắt xe điện mà đi."

Cần giữ sức, cậu làm như được bảo, đi xe điện và chén hai cái bánh cuộn trứng với xúc xích ú ụ bà Plinth gửi tặng. Niềm tiếc nuối duy nhất của cậu khi cắt đuôi nhà Plinth chính là không được ăn đồ bà nấu nữa.

Khối học sinh chính được yêu cầu trình diện lúc tám giờ kém mười lăm, nên hội chim sâu dậy sớm gồm nhóm người hướng dẫn

còn tham gia và mấy Avox quét dọn sảnh. Coriolanus không kìm được mà lấm lét nhìn Juno Phipps, con nhỏ đang ngồi bàn thảo đường đi nước bước với Domitia trong khi đã có thể ngủ nướng. Cậu chẳng thích nó lắm - nó suốt ngày khoe khoang dòng tộc nhà mình với cậu, cứ như thể nhà cậu không cao đẹp bằng - nhưng đêm qua cũng có công tâm với nó gì cho cam. Cậu tự hỏi người ta sẽ tiết lộ cái chết của Bobbin như thế nào và cảm giác của mình lúc ấy sẽ ra sao. Ngoài buồn nôn ra.

Món duy nhất được phục vụ ở Sảnh Heavensbee là trà, Festus thấy thế liền làu bàu. "Nếu ta phải có mặt ở đây rõ sớm như vậy, bét ra họ cũng phải cho ta ăn chứ. Mặt mũi cậu sao thế kia?"

"Va quẹt xe đạp," Coriolanus nói, đủ lớn để tất cả cùng nghe thấy. Cậu tung cái túi đựng chiếc bánh cuộn cuối cùng cho Festus, hài lòng vì được đổi vai ban phát đồ ăn. Bản thân đã ăn nhờ nhà Creed bao nhiêu bữa cậu cũng chẳng nhớ nữa.

"Cảm ơn nha. Trông ngon quá," Festus nói, xơi tì tì ngay lập tức.

Lysistrata gợi ý một loại kem bôi chống nhiễm trùng, rồi cả bọn đi tới chỗ ngồi và đám bạn học lục tục đến.

Mặc dù mặt trời đã lên cao được vài giờ, trên màn hình chẳng có gì biến chuyển ngoại trừ thi thể của Marcus đã biến mất. "Người ta dọn đi rồi cũng nên," Pup nói. Nhưng Coriolanus nghĩ có khi nó vẫn ở cạnh hàng rào nơi cậu và Sejanus đã bỏ lại đêm qua, chỉ là khuất góc quay mà thôi.

Đúng boong tám giờ, tất cả đứng dậy hát quốc ca, có vẻ rốt cuộc thì đám bạn cậu cũng hát được cho ra đầu ra đũa, và rồi

Lucky Flickerman xuất hiện, chào mừng họ tới với ngày thứ hai của Đấu trường Sinh tử. “Trong khi quý vị đang yên giấc, đã xảy ra một chuyện khá hệ trọng. Ta cùng xem xem sao nhé?” Người ta chuyển sang quay toàn cảnh trường đấu, và rồi từ từ quét máy tới hàng rào, gí sát vào. Quả như tiên liệu của Coriolanus, cái xác của Marcus vẫn yên vị tại chỗ cậu và Sejanus đã đánh rơi. Cách đó vài mét, hình hài nát bấy của Bobbin sụm một đống bên một tảng bê tông. Nhìn ghê rợn hơn rất, rất nhiều so với cậu tưởng tượng. Chân tay be bét máu, mắt lòi ra, mặt thì phù lên tới độ không thể nhận diện. Cậu thực sự đã gây ra chuyện ấy với một thằng bé ư? Lại còn là một thằng bé nhỏ tuổi đến thế nữa, bởi khi chết trông Bobbin nhỏ bé hơn bao giờ hết. Tựa hồ thằng nhóc đã chìm trong cái mớ bòng bong khiếp hãi thâm u ấy. Mồ hôi lấm tấm trên trán Coriolanus, và cậu khao khát được vứt bỏ khu sảnh này, tòa nhà này, toàn bộ sự kiện ấy lại phía sau. Ngặt nỗi, hẳn nhiên rồi, cậu đâu có quyền chọn lựa. Cậu là ai kia chứ - Sejanus ư?

Sau khi soi thật lâu thật kỹ vào mấy cái thi thể, chương trình cắt cảnh trở về với Lucky đang trầm tư không biết nhân vật đã lập công này có thể là ai. Thế rồi tâm trạng y quay ngoắt một trăm tám mươi độ. “Một điều chúng ta biết chắc đó là có chuyện đáng ăn mừng đây!” Pháo giấy rơi xuống từ trần nhà, còn Lucky thì phồng má trợn mắt thổi te te một cái kèn nhựa. “Vì chúng ta vừa cán mốc nửa chặng đường! Đúng vậy, mười hai đấu thủ đã bị loại, chỉ còn mười hai người nữa!” Một xâu khăn tay lòe loẹt phóng ra từ bàn tay y. Y vừa quăng nó quanh đầu vừa nhảy nhót reo hò, “Ù úyyy!” Khi cuối cùng cũng thôi động cỡn, y liền trưng ra một bộ mặt buồn thiu. “Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ phải nói lời tạm biệt cô Juno Phipps. Lepidus?”

Lepidus đã chầu sẵn ở cuối hàng ghế của con nhỏ Juno đang ngơ ngác, và nó đành phải lại chỗ anh ta để trình bày nỗi thất vọng trước máy quay. Đã được phím trước đôi chút, Coriolanus cứ tưởng con nhỏ phải xử sự thanh lịch hơn, đằng này, nó lại tỏ ra chanh chua và đa nghi Tào Tháo, vừa đặt ra nghi vấn về những diễn tiến mới vừa vung vẩy tập hồ sơ bằng da khắc con dấu của gia tộc Phipps. "Tôi thấy có điều khuất tất ở đây," nó nói với Lepidus. "Ý tôi là, sao thằng nhóc lại ở chỗ xác Marcus? Ai đã di chuyển cái xác? Và làm sao Bobbin lại chết được? Tôi không tài nào tưởng tượng ra một tình huống khả thi. Tôi cảm giác đã có kẻ chơi xấu!"

Tay phóng viên nghe chừng lúng túng thực sự. "Chính xác thì thế nào được coi là chơi xấu? Ý tôi là, trong trường đấu ấy?"

"Ờ thì, tôi không biết *chính xác*," Juno nổi xung, "nhưng cá nhân tôi rất muốn xem lại thước phim đêm qua!"

Chúc may mắn với việc đó nhé, Juno, Coriolanus nghĩ bụng. Rồi cậu nhận ra thước phim ấy có tồn tại. Phía sau xe van, Tiến sĩ Gaul và Hiệu trưởng Highbottom đã xem cả hai phiên bản, cảnh thực và cảnh họ đã chỉnh tối đi để giấu nhẹm nhiệm vụ của cậu. Đến đoạn phim thường cũng khó mà nhìn rõ. Kể cả vậy, cậu không thích ý nghĩ ấy, rằng ở đâu đó có một đoạn băng, dẫu nhập nhòe đến mấy, ghi lại cảnh cậu giết Bobbin. Ngộ nhỡ lọt ra ngoài... chà, cậu cũng không biết sao nữa. Nhưng chuyện ấy làm cậu như ngồi trên đống lửa.

Lepidus không dây dưa lằng nhằng với Juno, kẻ thua cuộc cay cú không có cái nghĩa khí của Felix khi thất bại, và con nhỏ được mời về chỗ với một cái vỗ lưng an ủi.

Vẫn lấp la lấp lánh pháo giấy, Lucky dường như chẳng màng tới sự khổ sở của con nhỏ. Y chúi vào máy quay với niềm hỉ hả không thèm giấu giếm. “Còn bây giờ, quý vị nghĩ sao? Chúng ta có một bất ngờ cực cực lớn - đặc biệt nếu quý vị là một trong mười hai người hướng dẫn còn lại!”

Coriolanus vừa kịp trao cho đám bạn ánh nhìn thắc mắc thì Lucky đã tung tẩy tới bên kia trường quay để giới thiệu Sejanus đang ngồi cạnh cha, Strabo Plinth, biểu cảm cứng nhắc của ông ta tưởng chừng như được tạc từ thứ đá hoa cương ở quê nhà. Lucky ngồi vào ghế của người dẫn chương trình và vỗ vỗ chân Sejanus. “Sejanus này, xin lỗi hôm qua đã không dành cho bạn vài phút để phát biểu đôi lời về cái chết của vật tế của mình, Marcus.” Sejanus chỉ trân trối nhìn Lucky. Có vẻ rốt cuộc Lucky cũng để ý thấy những vết sây sát trên mặt cậu ta. “Sao thế? Coi bộ bạn đã gặp xô xát.”

“Tôi bị ngã xe đạp,” Sejanus khào khào nói, và Coriolanus hơi nhăn mặt. Hai tai nạn xe đạp cùng trong mười hai giờ hình như còn hơn cả trùng hợp.

“Úi cha. Chà, tôi đoán là bạn có một tin khá hệ trọng muốn bật mí với tất cả!” Lucky nói cùng một cái gật đầu khích lệ.

Sejanus cụp mắt xuống trong chốc lát, và trong khi cả ông bố lẫn ông con đều không thèm nhìn mặt nhau, dường như có một cuộc giằng co đang diễn ra.

“Vâng,” sau cùng thì Sejanus cất lời. “Chúng tôi, gia đình Plinth, muốn thông báo rằng chúng tôi sẽ treo thưởng một suất học bổng

toàn phần tại trường Đại học dành cho người hướng dẫn nào có vật tế chiến thắng Đấu trường Sinh tử."

Pup hú lên, và mấy người hướng dẫn khác tít mắt nhìn nhau cười. Coriolanus biết đa số họ nếu có cũng không cần kíp khoản tiền ấy bằng mình, nhưng được giải thì cũng nở mày nở mặt.

"Kinh thiên động địa!" Lucky nói. "Chắc hẳn giờ phút này mười hai người hướng dẫn còn lại đang hết sức nức lòng. Đây là ý tưởng của ngài sao, Strabo? Tạo ra Giải thưởng Plinth ấy?"

"Thực ra là của con trai tôi," Strabo nói, mép nhếch lên thành một điệu mà Coriolanus nghĩ có thể là đang cố rặn ra cười.

"Chà, quả là một nghĩa cử hào phóng và xác đáng, nhất là khi Sejanus đã phải dừng cuộc chơi. Bạn có thể không chiến thắng Đấu trường, nhưng chắc chắn bạn đã rinh về giải thưởng cho tinh thần hào hiệp. Xin thay mặt Capitol gửi lời cảm ơn to lớn tới bạn!" Lucky tươi cười với hai cha con, mà chẳng thấy ai ừ hữ đáp lại, liền khoát tay. "Vậy thì, được rồi, trở lại với trường đấu!"

Tâm trí Coriolanus quay cuồng trước diễn biến mới này. Sejanus đã đúng về động thái cha cậu ta gấp rút dùng tiền bưng bít hành vi ngỗ ngược của cậu quý tử. Nói vậy không có ý từng đó là không xứng để đền bù tổn thất. Cậu không thấy những người khác trong Sảnh Heavensbee xôn xao mấy về trận lôi đình với cái ghế, song cậu đã dự đoán sẽ có điều tiếng. Xem chừng phần thưởng cho người hướng dẫn của người chiến thắng kỳ thực là một mức giá bèo. Ông Plinth sẽ chào mời thứ gì hòng ngăn chặn chuyến vào trường đấu của Sejanus khỏi bị bóc mẽ? Liệu ông ta có định mua luôn sự im lặng của Coriolanus không?

Kệ, kệ đi, Coriolanus tự nhủ. Tin quan trọng hơn là khả năng giành được Giải thưởng Plinth. Nó không phụ thuộc vào Học viện, nên Hiệu trưởng Highbottom sẽ không có quyền can dự vào. Cả Tiến sĩ Gaul cũng không. Suất học bổng toàn phần sẽ giải phóng cậu khỏi thế lực của họ và quẳng đi gánh lo về tương lai đè nặng trên đôi vai cậu! Khoản thưởng chác của Đấu trường vốn đã cao lại càng ngút trời. *Tập trung*, cậu dặn mình, đoạn hít thở thật sâu, thật chậm. *Tập trung giúp Lucy Gray*.

Nhưng, biết làm gì đây cho tới khi cô xuất đầu lộ diện? Hết buổi sáng, coi bộ không có mấy đấu thủ muốn thò mặt ra. Coral với Mizzen thơ thẩn đi cùng nhau một lát, thu gom đồ ăn nước uống từ Festus và Persephone, người hướng dẫn của mình. Hai đứa đó giờ như hình với bóng, dày công lên kế hoạch hợp lực tác chiến cho hai vật tế, và Coriolanus nhận thấy là Festus đang phải lòng con nhỏ. Anh có nói cho bạn thân anh biết người trong mộng của cậu ta là kẻ ăn thịt người không? Lúc cần thì cấm có một bộ quy tắc bao giờ.

Trở lại lễ đài sau bữa trưa cả bọn thấy ghế ngồi của người hướng dẫn đã giảm xuống còn mười hai chiếc, vừa đủ chỗ cho những ai có vật tế còn thi tài trong Đấu trường.

"Ban Tổ chức yêu cầu," cô Satyria bảo mười hai người chung cuộc. "Để khán giả tiện bề theo dõi xem ai còn là đấu thủ. Cứ có vật tế bị hạ là ta sẽ thu ghế cất đi."

"Hệt như trò chiếc ghế âm nhạc ấy nhỉ," Domitia nói đầy vẻ hài lòng.

"Nhưng với người chết," Lysistrata nói.

Quyết định hất cẳng những ai thua cuộc khỏi lễ đài khiến Livia càng thêm hậm hực, nếu như có thể hậm hực hơn nữa, và Coriolanus sướng rơn khi thấy con nhỏ bị giáng cấp xuống khu khán giả thường, ở đó thì cậu khỏi phải nghe mấy câu nói móc của nó nữa. Mặt khác, như thế lại khó hơn để tạo cách biệt giữa cậu và Clemensia, người dường như cứ hở ra là lườm cậu. Cậu ngồi xuống hàng cuối cùng, kẹp giữa Festus và Lysistrata, và cố tỏ ra chú tâm.

Về chiều, đầu cậu càng lúc càng nặng trĩu, đến khi Lysistrata phải thúc cậu liền hai lần cho tỉnh. Có lẽ buổi sáng không có nhiều việc cho cậu làm lại may, bởi đêm qua suýt thì cậu mất mạng. Bắt gặp một vài vật tế, còn Lucy Gray vẫn ở ẩn hoàn toàn.

Rốt cuộc phải tới chiều muộn Đấu trường Sinh tử mới có màn giao chiến mà người ta ngóng chờ. Vật tế nữ từ Quận 5, cái ngữ còi cọc mạt rệp trong mắt Coriolanus, trèo lên khán đài ở phía xa của trường đấu. Không tìm thấy tên nó, Lucky chỉ liên hệ được nó với người hướng dẫn cũng không kém phần mờ nhạt, Iphigenia Moss, có ông bô làm quản lý Bộ Nông nghiệp, tức việc lưu chuyển lương thực khắp Panem. Trái với kỳ vọng, tưởng chừng Iphigenia lúc nào cũng mấp mé suy dinh dưỡng đến nơi, thường xuyên cho bạn cùng lớp phần cơm trưa và thỉnh thoảng còn ngất xỉu nữa. Clemensia từng kể với Coriolanus đây là đòn phục thù duy nhất con nhỏ áp được lên ông bô của nó, nhưng không nói rõ hơn.

Quả nhiên, Iphigenia bèn rục rịch dốc mọi manh mún đồ ăn có thể cho vật tế của mình, song ngay khi máy bay đang vượt quãng đường dài băng qua trường đấu, Mizzen, Coral và Tanner, có vẻ đã kết bè kết phái sau chuyến phiêu lưu đêm qua, liền xuất hiện từ

đường hầm và bắt đầu đi săn. Sau một cuộc rượt đuổi ngắn dọc khán đài, bộ ba vây lấy đứa con gái, và Coral khử nó bằng một nhát đinh ba vào họng.

"Chẹp, thế đấy," Lucky nói, vẫn chưa xác định được tên của vật tế. "Người hướng dẫn của đấu thủ có gì để nói với chúng ta đây, Lepidus?"

Iphigenia đã tự tìm tới chỗ Lepidus. "Tên nó là Sol, hoặc Sal gì đó. Giọng nó lơ lớ rất ngộ. Không biết nói gì hơn nữa."

Lepidus ra chiều đồng tình. "Đưa cô bé vào tốp nửa cuối, làm tốt lắm Albina!"

"Iphigenia," Iphigenia nói qua vai khi bước xuống lễ đài.

"Đúng thế!" Lepidus nói. "Và như vậy tức là chỉ còn lại mười một đấu thủ!"

Tức là mình chỉ cách phần thưởng đó mười người nữa, Coriolanus nghĩ khi nhìn một Avox lấy đi ghế của Iphigenia. Phải chi cậu có thể đưa thức ăn và nước uống tới cho Lucy Gray. Sẽ ra sao nếu cậu gửi đồ vào mà không biết vị trí của cô nhỉ? Trên màn hình, bầy vật tế lượm lặt chỗ đồ ăn của Sol, hoặc Sal, và di chuyển về đường hầm, có chăng là để nghỉ cho lại sức trước khi đêm xuống. Giờ cậu có nên liều không?

Cậu thì thào thảo luận với Lysistrata, con nhỏ thấy có khi nên thử gửi máy bay vào cùng lúc một phen. "Ta không muốn họ quá đuối sức và mất nước. Mình không nghĩ nhiều ngày nay Jessup đã có gì bỏ bụng. Chờ xem họ có liên lạc với ta không. Chờ đến giờ ăn tối coi sao."

Thế nhưng Lucy Gray đã xuất hiện ngay khi khối học sinh được thả về. Cô lao ra từ một đường hầm, chạy hết tốc lực, mái tóc tết lỏng ra và bung xõa sau lưng.

“Jessup đâu rồi?” Lysistrata chau mày nói. “Sao hai người họ không ở cùng nhau?”

Trước khi Coriolanus kịp suy đoán, Jessup loạng choạng bước ra từ chính cái đường hầm Lucy Gray đã chạy ra. Thoạt tiên, Coriolanus tưởng cậu ta bị thương, có lẽ là trong lúc che chở cho Lucy Gray. Nhưng rồi, hà cớ gì cô phải trốn chạy? Các vật tế khác đang đuổi theo ư? Khi máy quay lại gần Jessup mới thấy rõ ràng là cậu ta bị ốm, không phải bị thương. Chân tay căng cứng và quá khích, cậu ta hươ tay quờ mặt trời mấy lần rồi mới cúi xuống và gần như ngay tức thì đứng phắt dậy cho cảnh quay cận mặt đầu tiên.

Coriolanus không rõ có phải Lucy Gray đã tìm được cách hạ độc cậu ta hay không, nhưng thật vô lý. Jessup là một người hộ vệ quá đáng giá, nhất là khi có cái bầy đoàn mới thành lập đêm qua lờn vờn xung quanh. Thế thì, vì sao cậu ta lại ngã bệnh?

Sẽ có biết bao nhiêu thứ có thể lây nhiễm cho cậu ta, bao nhiêu chứng bệnh nằm trong diện nghi vấn, nếu không phải do phần bọt đang sùi lên ở miệng cậu ta làm lộ chân tướng.

17

“Cậu ấy đang lên cơn dại,” Lysistrata khẽ nói.

Bệnh dại đã tái bùng phát tại Capitol trong thời chiến. Do đội ngũ y bác sĩ được cần kíp nơi mặt trận, và cơ sở vật chất cùng các nguồn cung bị ảnh hưởng bởi những trận đánh bom, việc khám chữa bệnh đã thành ra sơ sài đối với người dân, như mẹ của Coriolanus, và gần như là không tồn tại đối với lũ thú cưng Capitol được cưng nựng. Chích ngừa cho mèo đâu nằm trong danh sách ưu tiên khi anh còn chẳng thể vun vén đủ mấy đồng mua bánh mì. Nguồn cơn ra sao hãy còn gây tranh cãi - một con sói hoang nhiễm bệnh. Một cuộc đụng độ ban đêm với một con dơi? - nhưng chính lũ chó đã phát tán bệnh. Hầu hết chúng đều là những nạn nhân xấu số bị bỏ đói và ruồng rẫy của chiến tranh. Từ chó sang chó, và rồi lây tới người. Nạn dịch quái ác phát triển lây lan với tốc độ chưa từng thấy, làm tử vong hơn mười hai công dân Capitol trước khi được kiểm soát bởi một chương trình tiêm vắc xin.

Coriolanus nhớ tới những tấm áp phích cảnh báo mọi người về các triệu chứng đáng báo động ở động vật cũng như con người,

thêm một mối hiểm họa rập rình trong đời cậu. Cậu nghĩ về Jessup với cái khăn tay của cậu ấn vào cổ. "Chuột cắn ư?"

"Không phải chuột đâu," Lysistrata đáp, gương mặt đượm buồn lẫn ngỡ ngàng. "Chuột gần như không bao giờ lây truyền bệnh dại. Có chăng là một trong mấy con gấu mèo ghẻ lở đó."

"Lucy Gray nói cậu ta có nhắc tới lông, nên mình mới nghĩ..." Cậu bỏ lửng câu nói. Thứ gì đã cắn Jessup đâu quan trọng; nhìn theo góc độ nào thì nó cũng là án tử rồi. Cậu ta hẳn đã dính bệnh độ hai tuần trước. "Nhanh thật đấy, nhỉ?"

"Cực nhanh. Vì cậu ấy bị cắn vào cổ. Càng mau lan tới não bộ, càng chóng toi mạng," Lysistrata giải thích. "Với cả, hẳn rồi, cậu ấy vừa thiếu ăn vừa thể lực kém."

Nếu con nhỏ đã nói vậy thì chắc đúng rồi. Đúng những gì cậu mường tượng nhà Vickers sẽ trao đổi trên bàn cơm tối, với phong thái trầm tĩnh, lãnh đạm của họ.

"Jessup đáng thương," Lysistrata nói. "Đến cái chết của cậu ấy cũng thật kinh khủng."

Phát hiện ra căn bệnh của Jessup làm đám người xem nhấp nha nhấp nhổm, thổi bùng lên một làn sóng những lời bàn tán đầy khiếp đảm và ghê tởm.

"Bệnh dại! Sao thằng ấy lại bị dại được"

"Rước tới từ vùng quận, tôi dám cá luôn."

"Hay lắm, giờ thì nó sẽ lây bệnh cho cả thành phố này!"

Tất cả học sinh ngồi hết xuống, không muốn lỡ mất bất kỳ điều gì, khơi lại những hồi ức về dịch bệnh thời thơ ấu.

Coriolanus giữ lặng im cùng với Lysistrata, nhưng cậu mỗi lúc một quan ngại khi Jessup chân nam đá chân chiêu qua trường đấu về phía Lucy Gray. Không thể đoán được cậu ta đang nghĩ gì. Bình thường, Coriolanus chắc mẩm cậu ta sẽ bảo vệ cô, song nếu như cô đang phải tẩu thoát thì rõ ràng cậu ta đã mất trí.

Máy quay theo sát Lucy Gray đang chạy thục mạng về bên kia trường đấu và bắt đầu leo lên bức tường để trèo vào khán đài có một căn buồng dành cho phóng viên. Tọa lạc lưng chừng trong trường đấu, nơi ấy có vài hàng ghế và vì lý do nào đó đã được chừa ra trong trận đánh bom. Cô dừng chân trong phút chốc, thở dốc, cân nhắc đến cuộc đuổi bắt điên loạn của Jessup, rồi chạy tới cái ki ốt sập nát gần cạnh. Bộ khung vẫn còn đó, nhưng phần chính giữa đã nổ tung thành từng mảnh và phần mái bị tốc đi cách đó chín mét. Ngổn ngang gạch đá và ván gỗ, nơi này là một chuỗi vượt chướng ngại vật mà cô phải luồn lách qua tới khi đứng trên đỉnh của đống hỗn độn.

Ban Tổ chức nhân lúc cô đứng yên để quay đặc tả. Nhìn thấy đôi môi nứt nẻ của cô là Coriolanus vớ luôn lấy cái đồng hồ liên lạc. Xem ra cô đã không được một giọt nước nào kể từ khi bị bỏ vào trường đấu, và như vậy tức là cách đây một ngày rưỡi rồi. Cậu bèn đặt một chai nước. Máy bay vận chuyển mau lẹ hơn theo từng lượt yêu cầu. Dẫu cho cô phải tiếp tục chạy, chúng vẫn có thể đưa nước tới miễn sao cô ở ngoài trời. Cô mà thoát được Jessup, Coriolanus sẽ tiếp tế cho cô cả đống thức ăn và đồ uống, để cô dùng và trộn cùng bả chuột. Nhưng ở thời điểm này đó dường như là một kế hoạch cho về lâu về dài.

Jessup đã sang được phía bên kia trường đấu và có vẻ bối rối trước sự hắt hủi của Lucy Gray. Cậu ta bắt đầu leo lên khán đài theo cô, nhưng phải vất vả lắm mới giữ được thăng bằng. Khi vào khoảng đất vương vãi phế liệu, tay chân cậu ta càng thêm lóng ngóng, và cậu ta ngã liên tiếp hai cú rất mạnh, đầu gối và thái dương toác ra. Vết thương thứ hai chảy một lượng máu kha khá, cậu ta liền ngồi phịch xuống một bậc thang, choáng váng, vươn tay ra với cô. Miệng cậu ta mấp máy còn bọt mép nhễu nhại từ cằm.

Lucy Gray vẫn không động cựa, đưa mắt nhìn Jessup với nét mặt khổ não. Hai người họ tạo nên một hoạt cảnh ngược đời: chàng trai lên cơn dại, cô gái bị mắc kẹt, tòa nhà bị bom đạn cày xới. Làm người ta liên tưởng đến câu chuyện chỉ có duy nhất một kết cục bi thảm. Cặp tình nhân ngang trái sắp về với cõi vĩnh hằng. Câu chuyện báo oán tự tàn lụi. Một thiên tiểu thuyết chiến tranh nghiệt ngã.

Ngỏm giùm đi mà, Coriolanus nghĩ. Cái gì sẽ kết liễu đời anh khi anh bị dại? Anh ngạt thở, hay tim anh ngừng đập? Dù là gì đi chăng nữa, nó xảy đến với Jessup sớm chút nào, tất cả mọi người trong cuộc được nhờ chút ấy.

Một cái máy bay chở theo một chai nước bay vào trường đấu, và Lucy Gray ngẩng mặt lên dõi theo đường bay chao đảo của nó. Cô liếm môi như đang chờ đợi. Thế nhưng, khi nó bay qua đầu Jessup, có điều gì đó lóe lên trong óc cậu ta và người cậu ta run lên cầm cập. Cậu ta vớ lấy một tấm ván quật nó, và cái máy bay đâm vào khán đài. Nước ộc ra từ cái chai vỡ khiến cậu ta kích

động tột độ. Cậu ta lùi lại, va phải những cái ghế ngồi, và rồi nhằm thẳng về phía Lucy Gray. Cô thấy thế liền trèo lên cao hơn.

Coriolanus hốt hoảng. Mặc dù kế sách lấy đống phế tích làm vật chắn giữa bản thân và Jessup có tác dụng, cô đang có nguy cơ bị cô lập khỏi sân cỏ. Virus có thể cản trở việc vận động của Jessup, song nó cũng cho cơ thể cường tráng của cậu ta một tốc độ kinh hoàng, và không gì có thể làm cậu ta chệch hướng khỏi Lucy Gray. *Ngoại trừ khoảnh khắc với nước*, cậu nghĩ bụng. Nước. Một từ hiện lên trong đầu cậu. Một từ trên tấm áp phích từng rải kín Capitol suốt một thời gian. *Kị thủy*. Chứng sợ nước. Vì không thể nhai nuốt nên hễ nhìn thấy nước là bệnh nhân bệnh dại sẽ phát rồ lên.

Những ngón tay cậu liền bấm đồng hồ, đặt thêm những chai nước. Biết đâu nếu đủ nhiều sẽ xua được Jessup đi. Cậu sẽ rút cạn ngân sách nếu cần.

Lysistrata đặt tay lên tay cậu, ngăn lại. "Không, để mình. Nói cho cùng thì cậu ấy là vật tế của mình mà." Nó bắt đầu đặt hết chai này tới chai khác. Gửi nước vào để đẩy Jessup khỏi mép vực. Gương mặt con nhỏ gần như không biểu lộ chút cảm xúc nào, nhưng một giọt lệ lăn dài nơi gò má, vừa chạm tới khóe môi thì bị nó gạt đi.

"Lyssie à..." Cậu đã không gọi nó như thế từ hồi lít nha lít nhít. "Cậu không cần phải làm vậy đâu."

"Nếu Jessup không thể giành chiến thắng, mình muốn Lucy Gray làm được. Cậu ấy hẳn sẽ muốn vậy. Và cô ấy đâu thể thắng

nếu chết dưới tay cậu ấy," con nhỏ đáp. "Chuyện mà sớm muộn có lẽ sẽ xảy ra."

Trên màn hình, Coriolanus có thể thấy quả thật Lucy Gray đã tự đưa mình vào thế hiểm. Bên trái cô là bức tường chắn cao ngất ngưởng của trường đấu, bên phải là mặt kính dày cui của buồng phóng viên. Jessup tiếp tục bám đuổi, cô cố chạy trốn vài lần, song cậu ta liên tục chỉnh lại hướng đi để chặn đường cô. Khi cậu ta còn cách sáu mét, cô bắt đầu nói chuyện với cậu ta, tay đưa ra như để xoa dịu. Việc này làm cậu ta dừng lại, nhưng chỉ trong chốc lát, rồi cậu ta lại tiến về phía cô.

Xa xa từ đầu kia trường đấu, chai nước đầu tiên của Lysistrata, hoặc có khi là chai thay thế cho chai vừa rơi vỡ, từ từ bay về phía các vật tế. Cái máy này có vẻ bay vững và chính xác hơn, và tiểu phi đoàn theo sau nó cũng vậy. Lucy Gray vừa tia được mấy cái máy bay liền thôi không lùi lại nữa. Coriolanus thấy tay cô vỗ lên mấy nếp váy chỗ cái túi đựng hộp phấn bạc, và cậu coi đó là ám hiệu rằng cô đã nắm được ý nghĩa của nước. Cô chỉ vào mấy cái máy bay, la lên, và khiến Jessup ngoái lại thành công.

Jessup chết điếng, và mắt cậu ta trố ra thất đảm. Khi tốp máy bay lại gần, cậu ta quơ quào chúng nhưng đều hụt. Khi chúng bắt đầu thả những chai nước, cậu ta hoàn toàn mất kiểm soát. Thiết bị phát nổ cũng không thể châm ngòi một phản ứng dữ giội hơn, và những cái chai va đập vào ghế ngồi làm cậu ta lồng lên như đỉa phải vôi. Nước trong một chai bắn tóe loe vào tay, cậu ta liền rúm người lại chẳng khác nào dính a xít. Cậu ta nhảy sang lối đi giữa các hàng ghế và lao rầm rập xuống sân cỏ, song bị một tá máy bay khác đến dội bom nước lên đầu. Vì chúng được điều khiển để

giao hàng đến tận tay đấu thủ, nên cậu ta có mà chạy đằng trời. Khi cậu ta phi như bay xuống hàng ghế đầu, chân cậu ta bị mắc lại, và cậu ta bổ nhào về trước, lăn cồng cộc qua bức tường trường đấu và xuống sân.

Tiếng xương gãy răng rắc khi cậu ta đáp đất cho khán giả một phen sửng sốt, do Jessup đã ngã xuống đúng cái ngách thu thanh tốt hiếm hoi trong trường đấu. Cậu ta nằm thẳng cẳng ngoại trừ phần ngực phập phồng. Những chai nước còn lại trút xuống người cậu ta trong khi miệng cậu ta dẩu lên còn mắt thì nhìn không chớp vào vầng mặt trời chói chang loang loáng trên mặt nước.

Lucy Gray lao xuống bậc cấp và nhoài người qua lan can. "Jessup!" Cậu ta ráng hết cỡ đánh ánh mắt sang nhìn mặt cô.

Coriolanus loáng thoáng nghe Lysistrata lẩm bẩm, "Ôi, đừng để cậu ấy ra đi một mình."

Đắn đo về mối nguy, Lucy Gray dành ra giây lát để quan sát trường đấu vắng vẻ trước khi lựa đường trèo xuống bức tường đổ tới bên cậu ta. Coriolanus những muốn rên lên thành tiếng - cô cần phải ra khỏi đó - nhưng không thể bởi Lysistrata ngồi ngay bên cạnh. "Không đâu," cậu an ủi Lysistrata, nghĩ về việc Lucy Gray đã lôi thanh rầm đang bốc cháy khỏi người mình ra sao. "Đó không phải cung cách của cô ấy."

"Mình vẫn còn chút tiền," Lysistrata nói, lau nước mắt. "Để mình gửi ít đồ ăn."

Jessup đưa mắt nhìn theo Lucy Gray khi cô nhảy nốt một thước cuối cùng xuống sân cỏ, nhưng hình như cậu ta không thể cử động. Cú ngã làm cậu ta bị liệt rồi sao? Cô dè dặt tới gần và quỳ

xuống cách vừa đúng sải tay dài của cậu ta. Gượng cười, cô nói, “Giờ anh ngủ đi, nghe không, Jessup? Ngủ đi, đến lượt tôi đứng gác rồi.” Điều gì đó khiến cậu ta nhận ra, giọng nói của cô hay có chăng là những lời cô đã lặp đi lặp lại với cậu ta suốt hai tuần qua. Gương mặt cậu ta dãn ra, và mí mắt rung rung. “Đúng rồi. Thả lỏng nào. Không ngủ thì anh định nằm mơ kiểu gì đây?” Lucy Gray nhích lại và đặt một bàn tay lên đầu cậu ta. “Ổn mà. Tôi sẽ trông chừng cho anh. Tôi đây. Tôi ở ngay đây.” Jessup chú mục vào cô khi sinh khí từng chút một lìa khỏi thân xác cậu ta và lồng ngực dần yên.

Lucy Gray vuốt tóc mái của cậu ta và ngồi xổm xuống. Cô buông một tiếng thở dài não nuột, và Coriolanus có thể cảm nhận được sự mỏi mệt hao mòn nơi cô. Cô lắc đầu như thể tự đánh thức mình, đoạn cầm lấy chai nước gần nhất, vặn mở nắp và uống cạn trong vài ngụm. Tiếp chai thứ hai, rồi chai thứ ba, rồi cô lấy mu bàn tay lau miệng. Cô đứng lên nhìn Jessup chăm chú, đoạn mở thêm một chai nữa đổ khắp mặt cậu ta, rửa sạch những bọt mép và dớt dãi. Từ trong túi cô rút ra chiếc khăn lanh trắng trước đó đã lót hộp thức ăn Coriolanus mang cho vào đêm cuối cùng. Cô cúi người và dùng mép khăn ân cần vuốt mắt cho cậu ta, rồi giũ miếng vải che mặt cậu ta khỏi khán giả.

Những bọc thức ăn từ Lysistrata lịch bịch rơi xuống xung quanh dường như đưa Lucy Gray trở về với thực tại, cô liền nhanh tay vơ lấy những miếng bánh mì cùng pho mát và nhồi nhét vào các túi. Cô đang nhặt mấy chai nước bỏ vào tùng váy thì dừng khựng lại khi Reaper thò mặt ra từ phía xa trường đấu. Lucy Gray lẩn ngay vào đường hầm gần nhất cùng số quà tặng. Reaper tha cho cô

nhưng đi đến khoảng nốt mấy chai nước trong ánh nắng quái nhòa nhoẹt, để ý đến Jessup nhưng mặc kệ cái xác của cậu ta.

Coriolanus ngẫm có khi thế này về sau lại hay. Các vật tế mà cứ quen thói ăn hôi uống chùa đồ của những người đã chết thì sẽ trúng mưu đầu độc như chơi. Tuy vậy cậu không nghĩ ngợi được lâu, bởi Lepidus đã tới về lấy Lysistrata.

"Chu choa!" Lepidus nói. "Thật không ngờ! Bạn có biết về bệnh dại không?"

"Tất nhiên là không. Không thì tôi đã phản ánh với lực lượng chức năng để họ kiểm dịch lũ gấu mèo trong sở thú rồi," con nhỏ nói.

"Sao? Ý bạn là cậu ta không rước bệnh đến từ vùng quận à?" Lepidus nói.

Lysistrata kiên quyết. "Không, cậu ấy bị cắn ở đất Capitol này."

"Ở sở thú sao?" Lepidus méo mặt. "Rất nhiều người trong chúng ta đã đến sở thú. Một con gấu mèo đã bén mảng đến chỗ dụng cụ của tôi, bạn biết đấy, mấy cái tay bé xíu kỳ quặc xớ rớ lung tung và còn..."

"Anh không bị dại đâu," Lysistrata thẳng thừng.

Lepidus giơ mấy ngón tay làm bộ cào cào. "Nó sờ mó đồ đạc của tôi mà."

"Anh có câu hỏi gì về Jessup không?" nó hỏi.

"Jessup á? Không, tôi chưa bao giờ lại gần cậu ta. Ồ, ừm, ý bạn là... *Bạn* có cảm nghĩ gì không?" anh ta hỏi.

“Có đấy,” Con nhỏ hít một hơi sâu. “Điều tôi muốn mọi người biết về Jessup là cậu ấy là một người tốt. Cậu ấy đã nằm lên che chắn cho tôi khi bom nổ trong trường đấu. Thậm chí còn không nhận thức được mình đã làm vậy. Cậu ấy đã hành động theo bản năng. Đó là bản chất con người cậu ấy. Một người bảo vệ. Tôi không nghĩ cậu ấy sẽ chiến thắng Đấu trường, vì cậu ấy sẽ quên mình mà đùm bọc cho Lucy Gray.”

“Ồ, kiểu như chó hay gì đó.” Lepidus gục gặc đầu. “Một con chó rất biết nghe lời.”

“Không, không phải như chó. Như một con người,” Lysistrata nói.

Lepidus nhìn con nhỏ lom lom, xem nó có đang giỡn không. “Hừ. Lucky, đầu cầu trụ sở có ai có cảm nghĩ gì không?”

Máy quay bắt trúng Lucky đang gặm chỗ xước măng rô oái oăm. “Ô, sao cơ? Xin chào! Hiện tại thì không. Cùng trở lại ngó nghiêng trường đấu xem sao nhé?”

Máy quay chuyển hướng rồi, Lysistrata liền lục đục thu dọn đồ.

“Đừng về vội. Ở lại ăn tối với tụi mình đã,” Coriolanus nói.

“Ồ, không. Mình chỉ muốn về nhà. Nhưng cảm ơn vì đã túc trực nhé, Coryo. Cậu là một đồng minh rất ăn ý,” con nhỏ nói.

Cậu ôm lấy nó. “Có mà *cậu* ấy. Mình hiểu là không dễ dàng gì.”

Nó thở hắt ra. “Chậc, ít nhất thì mình cũng thoát rồi.”

Những người hướng dẫn khác vây quanh con nhỏ, khen nó làm tốt các thứ, rồi nó rời khỏi sảnh mà không chờ các học sinh khác cùng ra. Sau đó thì khối học sinh cũng ra về, và trong vài phút chỉ

còn lại mười người hướng dẫn. Lúc này cả bọn nhìn nhau bằng con mắt khác khi người ta treo Giải thưởng Plinth, ai cũng khấp khởi mong không những *có* trong tay người chiến thắng mà chính mình cũng *là* người chiến thắng Đấu trường.

Ban Tổ chức hẳn cũng có suy nghĩ tương tự, bởi Lucky lại choán màn hình để điểm lại những vật tế còn tranh tài cùng người hướng dẫn của họ. Một màn hình chia đôi hiển thị hình của các cặp đặt cạnh nhau, kèm theo lời thuyết minh của y. Một số người hướng dẫn than trời khi nhận thấy ảnh thẻ học sinh kém sắc của mình đã bị tải xuống, nhưng Coriolanus lại thấy nhẹ người vì họ không bêu cái mặt đóng vảy của cậu bây giờ lên. Các vật tế không có hình chính thức thì xuất hiện trong những pô ảnh chụp bừa phứa kể từ buổi chiêu quân.

Danh sách sắp xếp theo thứ tự các quận, bắt đầu với cặp Urban-Teslee và Io-Circ của Quận 3. "Các đấu thủ quận công nghệ của chúng ta khiến tất thảy phải thắc mắc, họ đã làm gì với mấy chiếc máy bay vậy?" Lucky nói. Kế tiếp Festus và Coral hiện lên, theo sau là Persephone và Mizzen. "Các đấu thủ Quận 4 đang tằng tằng lên như diều gặp gió khi chúng ta còn lại mười người chung cuộc!" Hình Lamina ở trên xà và Pup khiến Pup hú lên một tiếng tới khi được thay bằng hình Treech tung hứng trong sở thú và Vipsania. "Và con cưng của công chúng Lamina với Pliny Harrington cùng chàng trai Quận 7, Treech, với người hướng dẫn của mình, Vipsania Sickle! Vậy là, cả Quận 3, 4, và 7 đều còn nguyên hai đội không mảy may trầy vi tróc vảy! Giờ đến với những đấu thủ đơn thương độc mã." Một bức ảnh nhòe nhoẹt của Wovey đang lom kha lom khom ở sở thú, sánh đôi cùng Hilarius với cái mặt tùm lum mụn. "Wovey từ Quận 8 với Hilarius

Heavensbee là người chỉ dẫn!" Do người ta dùng ảnh hôm phỏng vấn, trông Tanner dễ coi hơn khi đặt cạnh Domitia. "Chàng trai đến từ Quận 10 đang rất nóng lòng có đất dụng tuyệt kỹ lò mổ!" Sau đó là Reaper, dũng mãnh nơi trường đấu, rất xứng với Clemensia nhan sắc hoàn mỹ. "Đây là một đấu thủ có thể bạn sẽ muốn cân nhắc lại! Reaper từ Quận 11!" Sau rốt, Coriolanus thấy hình của mình - không đẹp, cũng chẳng xấu - với một tấm nghiêng nước nghiêng thành của Lucy Gray đang hát tại buổi phỏng vấn. "Và danh hiệu cặp đôi đình đám nhất thuộc về Coriolanus Snow và Lucy Gray từ Quận 12!"

Đình đám nhất ư? Bùi tai đấy, Coriolanus nghĩ vậy, nhưng không quá át vía. Thôi, chả sao. Sự nổi tiếng đã thu về cho Lucy Gray bộn tiền. Cô còn sống, được uống nước, cho ăn và có đủ đồ dự trữ. Mong sao cô có thể lánh đi trong khi những kẻ khác tương tàn. Mất đi sự bảo kê của Jessup đúng là tiếc đứt ruột, nhưng ẩn náu một mình sẽ dễ hơn cho cô. Coriolanus đã hứa cô sẽ không bao giờ phải cô đơn trong trường đấu, rằng cậu sẽ ở bên cô đến cuối chặng đường. Liệu cô có đang giữ chặt hộp phấn ấy? Có đang nghĩ tới cậu như cậu đang nghĩ về cô?

Coriolanus cập nhật danh sách người hướng dẫn của mình, cực chẳng đã mà gạch đi tên của Jessup và Lysistrata.

ĐẤU TRƯỜNG SINH TỬ LẦN THỨ 10

BẢNG PHÂN CÔNG NGƯỜI HƯỚNG DẪN

QUẬN 1	~~Nam (Facet)~~	~~Livia Cardew~~
	~~Nữ (Velvereen)~~	~~Palmyra Monty~~

QUẬN 2	~~Nam (Marcus)~~	~~Sejanus Plinth~~
	~~Nữ (Sabyn)~~	~~Florus Friend~~
QUẬN 3	Nam (Circ)	Io Jasper
	Nữ (Teslee)	Urban Canville
QUẬN 4	Nam (Mizzen)	Persephone Price
	Nữ (Coral)	Festus Creed
QUẬN 5	~~Nam (Hy)~~	~~Dennis Fling~~
	~~Nữ (Sol)~~	~~Iphigenia Moss~~
QUẬN 6	~~Nam (Otto)~~	~~Apollo Ring~~
	~~Nữ (Ginnee)~~	~~Diana Ring~~
QUẬN 7	Nam (Treech)	Vipsania Sickle
	Nữ (Lamina)	Pliny Harrington
QUẬN 8	~~Nam (Bobbin)~~	~~Juno Phipps~~
	Nữ (Wovey)	Hilarius Heavensbee
QUẬN 9	~~Nam (Panlo)~~	~~Gaius Breen~~
	~~Nữ (Sheaf)~~	~~Androcles Anderson~~
QUẬN 10	Nam (Tanner)	Domitia Whimsiwick
	~~Nữ (Brandy)~~	~~Arachne Crane~~
QUẬN 11	Nam (Reaper)	Clemensia Dovecote
	~~Nữ (Dill)~~	~~Felix Ravinstill~~
QUẬN 12	~~Nam (Jessup)~~	~~Lysistrata Vickers~~
	Nữ (Lucy Gray)	Coriolanus Snow

Thế trận đã thu hẹp lại đáng kể, nhưng một số đấu thủ còn trụ lại sẽ rất khó nhằn. Reaper, Tanner, cả hai vật tế Quận 4... và ai mà biết hai đứa khôn ranh từ Quận 3 đang mưu tính trò gì?

Khi mười người hướng dẫn tụ họp lại dùng món cừu hầm ngon tuyệt với mận sấy khô, Coriolanus thấy nhơ nhớ Lysistrata. Con nhỏ là đồng minh thực thụ duy nhất của cậu, như là Jessup đối với Lucy Gray vậy.

Sau bữa tối, cậu ngồi giữa Festus và Hilarius, cố hết sức để không ngủ gật. Tới khoảng chín giờ, không có sự kiện gì quan trọng xảy ra kể từ cái chết của Jessup, cả bọn được cho về nhà với yêu cầu có mặt đông đủ vào sáng sớm hôm sau. Sắp phải cuốc bộ về đúng là ngại thật, nhưng cậu sực nhớ tới đồng tiền thứ hai Tigris cho bèn đầy cảm kích mà bắt chuyến xe điện thả cậu xuống cách căn hộ một dãy nhà.

Lão Bà Bà đã đi nằm, nhưng Tigris đang chờ cậu trong phòng ngủ, lại quấn chặt tấm áo khoác lông của mẹ. Cậu nằm phịch xuống cái trường kỷ đặt chỗ chân chị, biết mình nợ chị một lời giải thích về lúc cậu ở trong trường đấu. Cậu đắn đo không chỉ vì mệt đâu.

“Em biết chị muốn nghe chuyện đêm qua,” cậu bảo chị, “nhưng em sợ phải kể cho chị. Em sợ chị biết chuyện sẽ bị vạ lây.”

“Được rồi, Coryo. Nhìn áo em là chị hiểu gần hết rồi.” Từ dưới sàn nhà chị nhặt lên cái áo cậu mặc vào trường đấu. “Với chị quần áo như biết nói, em biết mà.” Chị trải phẳng tấm áo trên đùi và bắt đầu tái hiện những nỗi kinh hoàng của cậu đêm qua, trước tiên nhấc phần vải rách dính máu ở tay áo. “Ngay đây. Đây là

chỗ dao đâm.” Các ngón tay chị lần theo những chỗ vải rách. “Mấy vết xước nhỏ này, và căn cứ vào chỗ đất két lại, cho chị biết em đã trượt ngã - hoặc thậm chí có thể đã bị lôi đi - khớp với những chỗ trầy trên cằm em và vết máu ở cổ áo.” Tirgris sờ vào đường viền cổ áo, rồi tiếp tục. “Bên tay áo còn lại, rách bươm như thế, chị cho là em bị mắc vào dây thép gai. Chắc là ở chỗ hàng rào. Nhưng chỗ máu ở đây, bắn tung tóe lên cườm tay… chị không nghĩ là máu của em. Chị nghĩ em đã buộc phải làm một việc vô cùng tồi tệ ở trong đó.”

Coriolanus nhìn trân trân xuống chỗ máu me và cảm nhận được lực của thanh ván nện vào đầu Bobbin.“Tigris à…”

Chị day một bên thái dương. “Và chị cứ thắc mắc mãi sao lại đến nông nỗi này. Sao em trai chị, người đến một con ruồi còn không nỡ sát sinh, lại phải giành giật sự sống nơi trường đấu.”

Đây là cuộc trò chuyện mà cậu không mong muốn nhất ngay giờ phút này. “Em không biết. Em không được lựa chọn.”

“Chị biết. Tất nhiên là chị biết chứ.” Tigris vòng tay ôm lấy cậu. “Chị chỉ ghét những gì người ta làm với em.”

“Em ổn mà,” cậu nói. “Không lâu nữa đâu. Và dù không thắng, em vẫn là ứng viên nặng ký cho một giải thưởng khác. Thật đấy, em nghĩ mọi chuyện sắp khởi sắc rồi.”

“Phải. Đúng thế. Chắc chắn là vậy. Tuyết thượng đỉnh mà,” chị nhất trí. Song nét mặt chị thì ngược lại.

“Sao thế?” cậu hỏi. Chị lắc đầu. “Thôi nào, có chuyện gì ạ?”

“Chị định không nói với em cho tới sau Đấu trường Sinh tử...” Chị nín bặt.

“Nhưng giờ chị phải nói,” cậu bảo. “Bằng không, em sẽ vẽ ra những viễn cảnh bi đát nhất đấy. Xin chị, kể em nghe đi mà.”

“Ta sẽ tìm ra cách.” Chị nhỏm dậy.

“Tigris.” Cậu kéo chị ngồi xuống. “Chuyện gì thế?”

Tigris miễn cưỡng thò tay vào túi áo khoác, lấy ra một bức thư có dập dấu Capitol, và đưa cho cậu. “Hôm nay người ta gửi hóa đơn thuế đến.”

Chị không phải nhiều lời thêm. Biểu cảm của chị đã thay chị nói hết tất cả. Không có tiền trả thuế, và không tài nào vay mượn thêm, nhà Snow sắp sửa không còn chốn dung thân.

18

Coriolanus vẫn luôn chối bỏ sự tồn tại của món thuế, nhưng giờ đây cái hiện thực cả nhà cậu sẽ phải ra đê mà ở ập đến như sét đánh ngang tai. Sao cậu có thể nói lời giã từ mái nhà duy nhất mà cậu biết? Giã từ mẹ cậu, tuổi thơ cậu, tới những kỷ niệm ngọt ngào của cuộc sống trước chiến tranh? Bốn bức tường này không chỉ bảo bọc gia đình cậu trước thế gian ngoài kia, mà còn chở che cho gia sản nhà Snow. Cậu sẽ mất trắng nơi ở, lai lịch và danh tính của mình trong một nhoáng.

Họ có sáu tuần để thu vén đủ tiền thuế. Để gom một khoản tương đương thu nhập của Tigris cả một năm. Hai chị em ước chừng xem còn thứ gì đáng tiền, nhưng dẫu có bán tống bán tháo từng món nội thất lẫn đồ lưu niệm cũng chỉ trang trải được vài tháng, ấy là tối đa. Và hóa đơn thuế sẽ tiếp tục tới, mỗi tháng, đều như vắt tranh. Họ sẽ cần khoản tiền lời từ việc bán đồ đạc, dù hẻo tới đâu, để thuê chỗ ở mới. Bằng mọi giá phải tránh bị đuổi cổ do không trả được thuế; nỗi bẽ bàng ấy sẽ là quá ghê gớm, quá đeo đẳng. Vậy nên họ phải chuyển đi.

“Ta phải làm gì đây?” Coriolanus hỏi.

“Không gì cả cho đến khi Đấu trường Sinh tử xong xuôi. Em phải thật chuyên tâm để giành được Giải thưởng Plinth, hoặc ít nhất là giải thưởng kia. Chị sẽ lo liệu đầu này,” chị nói cứng. Chị pha cho cậu một cốc sữa nóng với xi rô ngô và vuốt mái đầu ngâm ngẩm đau của cậu tới khi cậu thiếp đi. Cậu mơ thấy những cảnh bạo lực và tai ác, những sự việc trong trường đấu trở đi trở lại trong đầu, và thức giấc vì tiếng nhạc như thường lệ.

Hòn ngọc của Panem,

Thủ phủ vĩ đại,

Dẫu tháng năm vẫn sáng ngời.

Liệu một hai tháng nữa Lão Bà Bà có còn hát quốc ca trong căn nhà trọ của họ? Hay bà sẽ muối mặt tới nỗi không thể cất tiếng ca lần nữa? Bất luận cậu có chán ngán màn diễn tấu hằng sáng đến cỡ nào, ý nghĩ này vẫn khiến cậu nẫu hết cả ruột gan.

Lúc mặc quần áo, những vết khâu trên cánh tay cậu căng ra, và cậu chợt nhớ mình phải ghé qua Cấm thành khám lại. Khuôn mặt xây xước của cậu đã lên vảy đỏ quạch, nhưng chỗ sưng tấy đã ngớt. Cậu giặm chút phấn của mẹ lên, và tuy không che được chỗ đóng vảy, mùi phấn xoa dịu cậu một tẹo.

Tình hình tài chính ngặt nghèo của nhà mình làm cậu chẳng chút ngại ngần mà nhận mấy đồng xu Tigris cho. Tội gì phải chắt chiu dăm ba đồng bạc lẻ khi những tờ tiền đã hết bay từ đời tám hoánh rồi? Trên xe điện, cậu nuốt nghẹn món bánh quy mặn phết bơ hạt và cố không so bì với mấy cái bánh cuộn của Má Plinth. Cậu sực nghĩ, vì cậu đã cứu Sejanus, có khi nhà Plinth sẽ cho vay tiền, hay thậm chí còn trả phứt luôn nhằm bịt miệng cậu, song

Lão Bà Bà sẽ không đời nào cho phép chuyện đó, và cái ý nghĩ một người nhà Snow mà lại đi quỵ lụy trước một người nhà Plinth thật không tài nào tưởng tượng ra. Giải thưởng Plinth, tuy thế, là một cuộc chơi sòng phẳng, và Tigris nói chí lý. Mấy ngày tới đây sẽ quyết định tương lai của cậu.

Ở Học viện, mười người hướng dẫn uống trà và sửa soạn để ghi hình. Mỗi ngày trôi qua họ lại càng được chăm chút. Ban Tổ chức đã phái tới một chuyên viên trang điểm, người này đã xoay xở đánh phấn phủ bớt chỗ đóng vảy cho Coriolanus và tiện tay tỉa lại khuôn mày của cậu. Coi bộ không ai có hứng bàn luận trực tiếp về Đấu trường, ngoại trừ Hilarius Heavensbee, người không còn biết nói về chuyện gì khác.

"Mình khác chứ," Hilarius nói."Tối qua mình có xem lại danh sách. Từ lúc vào trường đấu, vật tế nào còn thi đấu cũng có đồ ăn, hoặc chí ít thì nước uống. Trừ Wovey hom hem và chẳng có gì đặc sắc. Mà nó đâu rồi ấy nhỉ? Ý mình là, sao mà mình biết được liệu nó có chui rúc và chết giẫm ở cái xó xỉnh nào đó trong mấy cái đường hầm kia hay không? Có khi nó hẹo rồi cũng nên, mà mình cứ ngồi đần ra đây, nghịch đồng hồ!"

Coriolanus những muốn bảo cậu ta ngậm miệng đi vì người khác còn bao chuyện đáng để lo, nhưng thay vào đó cậu lách vào một chỗ ngồi phía cuối, cạnh Festus, người đang say sưa bàn chuyện với Persephone.

Lucky Flickerman mở màn bằng việc điểm tên những đấu thủ còn lại và mời Lepidus xin lời bình từ nhóm người hướng dẫn. Coriolanus được gọi lên trước nhất để phản hồi về pha hú vía của Jessup. Cậu bèn ngợi khen Lysistrata đã xử lý tình huống bệnh dại

rất tài tình và cảm ơn lòng hảo tâm của con nhỏ trong những giây phút cuối đời của Jessup. Cậu quay sang khu vực những người hướng dẫn thua cuộc đang ngồi, mời nó đứng dậy, và đề nghị khán giả tặng nó một tràng pháo tay. Không những họ làm theo, mà ít nhất một nửa số đó còn đứng lên, và dù Lysistrata có vẻ ngượng ngùng, cậu nghĩ thực sự con nhỏ cũng không lấy làm phiền. Sau đó cậu nói thêm rằng cậu mong được cảm ơn con nhỏ thật chu tất bằng cách làm ứng nghiệm lời tiên lượng rằng người chiến thắng sẽ là một đấu thủ đến từ Quận 12, tức Lucy Gray. Chính những người xem cũng thấy vật tế của cậu nhanh trí nhường nào. Và đừng quên cách cô đã sát cánh bên Jessup tới tận đoạn kết đau thương. Một lần nữa, đó là cách hành xử ta sẽ bắt gặp ở một cô gái Capitol, nhưng ở một người đến từ vùng quận ư? Quả là một chuyện đáng suy ngẫm, người ta trọng thưởng nhân cách người vô địch Đấu trường Sinh tử thế nào, cô đã bộc lộ những đức tính của họ ra sao. Hẳn có gì đó đã chạm tới trái tim khán giả, bởi ngay tắp lự có ít nhất một tá tiếng bíp phát ra từ đồng hồ liên lạc của cậu. Cậu liền giơ đồng hồ lên trước máy quay và cảm tạ những mạnh thường quân rộng rãi.

Cứ như thể không chịu nổi việc Coriolanus được tắm trong ngần đó sự quan tâm chú ý, Pup ngồi chúi về trước và lớn tiếng thông báo rằng cậu ta “Nên kiếm đồ ăn sáng cho Lamina thôi!” rồi đặt liền tay một lô một lốc đồ ăn thức uống. Làm gì có ai bì kịp, vì cô ta là vật tế duy nhất thấy mặt trong trường đấu, nên Pup lại càng được thể nhiễu sự hơn. Coriolanus hả hê ghê gớm khi thấy đồng hồ của đối thủ chẳng có thêm tiếng chuông báo nào.

Biết mình sẽ không bị gọi lên nữa đến chừng nào những người khác được phỏng vấn hết, Coriolanus tỏ vẻ chú tâm nhưng chẳng

một câu phát biểu nào lọt vào tai cậu. Ý tưởng tiếp cận lão Strabo Plinth để vòi tiền - không phải tống tiền, dĩ nhiên, mà là cho ông ta cơ hội tặng một món quà cảm ơn bằng hiện kim - cứ lởn vởn trong đầu cậu. Coriolanus mà ghé qua nhà Plinth thăm hỏi sức khỏe Sejanus thì sao nhỉ? Chân cậu ta bị đâm sâu phết. Ừ nhỉ, sẽ ra sao nếu cậu chỉ ghé qua xem tình hình thế nào?

Lucky chen ngang dòng cảm nghĩ của Io về việc Circ có thể sẽ làm gì với cái máy bay - "À thì, nếu đi ốt phát sáng gắn trên máy bay chưa hỏng, có thể cậu ta sẽ chế được một dạng đèn pin gì đó, một lợi thế lớn khi đêm đến" - để hướng sự chú ý của khán giả tới Reaper đang chui ra khỏi hàng rào.

Lamina đã thu thập nước, bánh mì và pho mát từ sáu cái máy bay rồi xếp ngay ngắn những thứ đồ dự trữ của mình dọc thanh xà. Cơ hồ cô ta không nhận thấy Reaper tiến vào, nhưng cậu chàng đang bước tới chỗ cô ta đầy chủ đích. Cậu ta chỉ lên mặt trời và rồi vào mặt cô ta. Giờ Coriolanus mới để ý thấy bao ngày ròng rã bêu đầu ngoài trời đã tàn phá da dẻ của Lamina thế nào. Cô ta bị cháy nắng khủng khiếp, vì thế mà mũi tróc cả da. Nhìn kỹ thì phần mu bàn chân trần của cô ta cũng đỏ ửng lên. Reaper ra dấu chỉ số thức ăn của cô ta. Lamina xoa chân và có vẻ đang cân nhắc lời đề nghị của cậu ta. Hai người cò cưa mấy câu, đoạn cùng gật đầu thống nhất. Reaper băng qua trường đấu và leo lên cột cờ Panem. Đoạn rút con dao dài ra xọc vào lớp vải dày.

Đám khán giả ở sảnh lao nhao la ó đả đảo. Hành động báng bổ lá quốc kỳ thiêng liêng này khiến họ rúng động. Cảm giác khó chịu trào dâng theo bàn tay Reaper rạch lá cờ, xẻo một miếng cỡ cái chăn nhỏ. Chắc chắn việc làm này sẽ không thể lọt lưới. Chắc

chắn cậu ta sẽ phải bị nghiêm trị. Song phải tham gia Đấu trường Sinh tử đã là hình phạt tối cao rồi, chẳng ai biết sẽ trừng phạt dưới hình thức nào nữa.

Lepidus lật đật chạy lại chỗ Clemensia để hỏi con nhỏ có ý kiến gì về cách vật tế của nó hành xử hay không. “Thì đấy, một nước đi ngu ngốc, không phải sao? Giờ ai mà thèm tài trợ cho cậu ta nữa?”

“Nào có hề gì, vì cậu có bao giờ cho cậu ta ăn đâu,” Pup bình luận.

“Mình sẽ cho cậu ta ăn khi cậu ta làm được trò trống gì đáng được ăn,” Clemensia nói. “Mà này, mình nghĩ hôm nay cậu đã lo chuyện đó cho mình rồi”

Pup chau mày. “Thế ư?”

Clemensia hất cằm về phía màn hình cùng lúc Reaper trở lại chỗ thanh xà. Cậu ta với Lamina thêm năm bớt mười mấy câu nữa. Rồi, có vẻ như sau khi đếm tới ba, Reaper liền tung miếng cờ được cuộn lại lên còn Lamina thả xuống một mẩu bánh mì. Miếng cờ không lên đủ cao cho cô ta chộp được. Tiếp tục thương lượng. Khi Reaper rốt cuộc cũng giao được món đồ sau vài lần ném, cô nàng trả công cho cậu ta một khoanh pho mát.

Không phải một mối liên minh chính thức, nhưng xem ra cuộc đổi chác đã phần nào gắn kết hai người. Trong khi Lamina giữ miếng cờ trùm lên đầu, Reaper ngồi tựa lưng vào một thân cột và chén bánh mì với pho mát. Họ không nói chuyện với nhau nữa, nhưng giữa hai người bầu không khí tương đối bình lặng, và khi

bầy vật tế xuất hiện ở tít đầu kia trường đấu, Lamina liền mách cho cậu ta. Reaper gật đầu cảm ơn rồi rút lui về sau hàng rào.

Coral, Mizzen và Tanner ngồi ở khán đài và làm động tác như muốn ăn. Cả Festus, Persephone và Domitia liền tuân theo, và ba vật tế chia nhau bánh mì, pho mát cùng táo do máy bay thả xuống.

Còn trong trường quay, Lucky đã mang con vẹt cảnh của mình, Jubilee, vào bối cảnh, và mất vài phút gạ nó nói "Chào anh chàng điển trai!" với Hiệu trưởng Highbottom. Con chim, thứ sinh vật tàn tạ đang chống chọi với bệnh ghẻ, câm như hến đậu trên cổ tay Lucky còn ông Hiệu trưởng đan hai bàn tay vào nhau và đợi. "Ô kìa, nói đi! Nào! Chào anh chàng điển trai! Chào anh chàng điển trai!"

"Tôi không nghĩ nó muốn nói vậy đâu, Lucky," sau cùng Hiệu trưởng Highbottom mới lên tiếng. "Có lẽ nó không thấy tôi điển trai tẹo nào."

"Sao kia? Ha! Không đâuuu. Cu cậu chỉ nhát người lạ thôi." Y chìa con chim ra. "Ngài có muốn giữ nó không?"

Ông Hiệu trưởng ngả người ra sau. "Không."

Lucky áp Jubilee vào ngực và vuốt lông nó bằng đầu ngón tay. "Thế thì, Hiệu trưởng Highbottom, ngài nghĩ sao về tất cả?"

"Tất cả… gì kia?" Hiệu trưởng Highbottom hỏi.

"Tất cả chuyện này. Tất cả các diễn biến khác nhau trong Đấu trường Sinh tử." Lucky múa tay lên trời. "Tất cả mọi thứ!"

“Chà, tôi có nhận thấy những tương tác mới trong Đấu trường,” Hiệu trưởng Highbottom nói.

Lucky gật gù. “Tương tác. Ngài nói tiếp đi.”

“Ngay từ lúc khai trận. Thực ra, từ trước đó nữa kìa. Khi xảy ra đánh bom trong trường đấu, nó không chỉ loại bỏ người chơi, mà còn thay đổi bối cảnh nữa,” ông Hiệu trưởng nói tiếp.

“Thay đổi bối cảnh,” Lucky lặp lại.

“Phải. Giờ đây ta có rào chắn. Xà ngang. Có thể ra vào đường hầm. Một trường đấu mới lạ, khiến cho các vật tế hành xử theo một cách mới lạ,” ông Hiệu trưởng giảng giải.

“Máy bay điều khiển từ xa nữa chi!” Lucky nói.

“Chính xác. Giờ thì khán giả là một người chơi năng nổ trong Đấu trường.” Hiệu trưởng Highbottom chúi đầu về phía Lucky. “Và anh hiểu như vậy tức là sao rồi đấy.”

“Là sao cơ?” Lucky nói.

Những lời tiếp theo ông Hiệu trưởng nói chậm thật chậm, như là với một đứa con nít. “Tức là tất cả chúng ta đều ở trong trường đấu cùng nhau, Lucky ạ.”

Lucky nhăn hết cả trán lại. “Hở. Tôi không hiểu lắm.”

Hiệu trưởng Highbottom lấy ngón trỏ gõ gõ vào thái dương. “Động não xem.”

“Chào anh chàng điển trai,” Jubilee ré lên một tiếng chán nản.

“Ô, đấy nhé! Tôi bảo ngài rồi, đúng chưa?” Lucky reo lên đắc chí.

“Đúng,” ông Hiệu trưởng công nhận. “Thế mà tôi vẫn bất ngờ đấy.”

Không có nhiều sự kiện trước bữa trưa. Lucky dự báo thời tiết từng quận, có thêm sự đồng hành đầy hứng khởi của Jubilee, thế nhưng con chim không chịu mở miệng nữa, nên Lucky bắt đầu nói thay nó bằng chất giọng the thé. “Thời tiết ở Quận 12 thế nào, hả Jubilee?” *“Có tuyết đấy, Lucky ơi.”* “Trời tuyết giữa tháng Bảy sao, Jubilee?” *“Coriolanus Snow!”*

Coriolanus giơ ngón cái với máy quay khi người ta cắt cảnh để chiếu phản ứng của cậu. Không thể tin được bây giờ cậu lại sống kiểu này đây.

Bữa trưa đúng là đáng thất vọng, với thực đơn bao gồm bánh mì kẹp bơ hạt, mà sáng cậu đã ăn bơ hạt rồi. Cậu vẫn ăn, vì cậu ăn bất cứ thứ gì miễn phí, và quan trọng là phải dưỡng sức. Khu sảnh xôn xao cả lên cho thấy trên màn hình đang có chuyện, cậu liền cập rập về lại ghế ngồi. Lucy Gray đã lộ diện chăng?

Không, song sự lười nhác ban sáng của bầy vật tế đã nhường chỗ cho tác phong có đường hướng. Bộ ba sải bước băng qua trường đấu đến ngay dưới thanh xà của Lamina. Thoạt đầu cô nàng không hay biết gì, nhưng Tanner bổ lưỡi kiếm vào một cây cột khiến cô ta phải chú ý. Lamina ngồi dậy nhìn đám người, và hẳn là đã đánh hơi thấy sắp có biến, bởi cô ta liền rút rìu với dao ra rồi dùng miếng cờ đánh bóng.

Sau cuộc hội ý ngắn, hai đấu thủ Quận 4 nhường lại đinh ba cho Tanner, bầy vật tế tách ra. Coral và Mizzen mỗi người tới một bên cột kim loại đỡ thanh xà ngang, còn Tanner đứng thẳng dưới

Lamina, tay cầm hai cây đinh ba. Miệng cắn dao, Coral và Mizzen gật đầu với nhau và rồi trèo lên cột của mình.

Festus nhấp nhổm trên ghế. “Để xem nào.”

“Có khướt mà leo được ấy,” Pup kích động.

“Họ được rèn để làm việc trên tàu. Bắt buộc phải biết leo dây,” Persephone chỉ ra.

“Dây chằng dây kéo,” Festus nói.

“Rồi, mình biết mà. Cha mình chẳng là Chỉ huy đấy sao,” Pup đáp. “Leo dây khác chứ. Mấy cây cột kia giống thân cây hơn.”

Tuy nhiên Pup đã làm tất cả chướng mắt, và ngay cả những người hướng dẫn không có vật tế tham gia vào cuộc chạm trán xem ra cũng hăng máu bình phẩm.

“Cột buồm thì sao?” Vipsania hỏi.

“Hay cột cờ?” Urban phụ họa.

“Không leo được đâu,” Pup nói.

Tuy bộ đôi Quận 4 thiếu sự thuần thục của Lamina, nhưng quả nhiên là họ làm được, từ từ leo lên mỗi lúc một cao hơn. Tanner chỉ đạo họ, kêu Coral chờ một lát khi Mizzen tụt lại phía sau.

“Xem kìa, họ đang căn ke sao cho trèo lên tới nơi cùng lúc,” Io nói. “Bắt cô ta phải chọn sẽ đọ sức với ai, rồi người kia sẽ leo lên xà.”

“Thế thì cô nàng sẽ giết một người và trèo xuống,” Pup nói.

“Xuống chỗ Tanner đang chầu chực,” Coriolanus nhắc cậu ta.

“Ơ hay, mình biết chứ!” Pup nói. “Cậu muốn mình làm gì đây hả? Đâu phải họ mắc bệnh dại và gửi nước vào là búng tay xong chuyện!”

“Có vậy thì cũng chẳng đời nào cậu nghĩ ra đâu,” Festus nói.

“Đương nhiên là có rồi?” Pup gắt. “Im hết đi! Tất cả các cậu!”

Và thế là im thật, nhưng chủ yếu là bởi Coral và Mizzen đã gần cán đích. Lamina hết nhìn trước lại ngó sau, quyết định xem sẽ đối đầu với ai. Đoạn tiến về phía Coral.

“Không, không phải đứa con gái chứ, đứa con trai cơ mà!” Pup la ầm, nhảy dựng lên. “Giờ thì cô ta sẽ phải đấu với đứa con trai trên xà.”

“Mình cũng sẽ làm thế. Mình không muốn phải đấu với đứa con gái trên đó đâu,” Domitia nói, và những tiếng rì rầm tán thành đến từ một số người hướng dẫn.

“Không à?” Pup nghĩ lại. “Có lẽ cậu đúng nhỉ.”

Lamina tới một đầu xà và chặt rìu xuống Coral không hề do dự, hụt mất da đầu nhưng cũng vật được một nắm tóc. Coral lùi lại, tụt xuống khoảng một thước, nhưng Lamina liền giáng cho cô ta thêm mấy nhát nữa, như để dằn mặt. Y như rằng, việc này cho Mizzen thời gian leo lên xà, nhưng khi Tanner tung cây đinh ba cho thằng nhóc, món đồ phóng lên được tầm hai phần ba quãng đường rồi rơi bộp xuống đất. Lamina vụt cho Coral nhát cuối và rồi mau chóng chuyển qua Mizzen. Thằng nhóc không thể bì được cô nàng về mặt vững chân trên xà và chỉ rón rén được mấy bước là cô ta đã xông tới. Tanner làm tốt hơn ở lần ném thứ hai, song cây đinh ba lại đập vào mặt dưới của xà và đáp đất. Mải hụp

xuống bắt vũ khí, Mizzen thẳng người dậy đúng lúc Lamina xô tới, đập má rìu vào phía ngoài đầu gối nó. Lực của cú đánh làm cả hai chao đảo. Nhưng trong khi cô ta lấy lại thăng bằng bằng cách quặp chân vào thanh xà, Mizzen ngã nhào, tuột mất con dao và chỉ vừa kịp giữ mình không rơi xuống bằng một tay.

Đến hệ thống âm thanh trong trường đấu cũng thu được tiếng hét xung trận của Coral khi leo đến đỉnh. Tanner liền chạy tới đầu của cô ta và phi được cây đinh ba lên vừa tầm với. Cách Coral bắt gọn lỏn thứ vũ khí từ trên cao khiến khán giả Capitol phải trầm trồ. Lamina liếc Mizzen một cái, nhưng tình cảnh tréo ngoe của thằng nhóc không phải là mối đe dọa cận kề, liền quay qua nghênh chiến với Coral. Lamina giữ thăng bằng tốt hơn, song vũ khí của Coral với được xa hơn. Sau khi Lamina dùng rìu đỡ được mấy cú thọc đầu tiên, Coral múa cây đinh ba như tung hỏa mù rồi mới cắm phập vào bụng đối thủ. Coral buông vũ khí và bước lùi lại, dùng dao để dự phòng, nhưng nào có cần thiết. Lamina ngã khỏi thanh xà và chết tươi sau cú va chạm.

"Không!" Pup rú lên, tiếng vang cả Sảnh Heavensbee. Cậu ta đứng như phỗng một lúc lâu, đoạn cầm lấy ghế ngồi và rời khỏi khu vực người hướng dẫn, lờ tịt cái micro Lepidus chìa ra. Cậu ta dộng ghế xuống cạnh Livia và sải bước ra khỏi sảnh. Coriolanus nghĩ cậu chàng đang cố nén khóc.

Coral tới chỗ Mizzen và đứng phía trên thằng nhóc trong một thoáng đáng lo ngại, khiến Coriolanus tự hỏi lẽ nào cô ta định đá bay tay bám của nó và cho nó về gặp ông vải theo Lamina. Thay vào đó cô ta ngồi xuống xà, ngoặc chân vào nhau cho chắc và đỡ nó lên an toàn. Nhát rìu đã đả thương đầu gối nó, nhưng khó mà

áng chừng được là tới mức nào. Thằng nhóc nửa trượt, nửa tụt xuống cột, Coral bén gót theo sau, cô ta nhặt lấy cây đinh ba chưa được dùng tới ở dưới đất nơi Tanner đã bỏ lại. Mizzen dựa vào cột, thử nhúc nhắc đầu gối của mình.

Sau khi nhảy nhót một điệu gì đó ở chỗ cái xác của Lamina, Tanner tót lại chỗ hai người họ. Mizzen cười và giơ tay để đập tay ăn mừng. Tanner vừa chạm tay thì Coral xọc cây đinh ba thứ hai vào lưng cậu ta. Cậu ta đổ nhào vào Mizzen, thằng nhóc đang tựa vào cột liền xô cậu ta ra. Tanner quay như đèn cù, một tay quơ quào một cách vô ích sau lưng như hòng rút cây đinh ba ra, song những mũi ngạnh cắm rất sâu. Cậu ta khuỵu gối, nét mặt nhiều phần bi thương hơn là ngỡ ngàng, và ngã úp mặt xuống đất. Mizzen kết liễu cậu ta bằng một nhát dao vào cổ. Sau đó nó quay lại ngồi dựa cột trong khi Coral xé một mảnh vải từ miếng cờ của Lamina và băng bó đầu gối cho nó.

Tại trường quay, Lucky nhệch mặt ra một vẻ bàng hoàng đến là trào lộng. “Quý vị có thấy điều tôi vừa thấy không ạ?”

Domitia đã lẳng lặng thu dọn đồ, môi mím lại vì thất vọng. Nhưng khi bị Lepidus ấn cái micro vào mặt, nó nói bằng giọng bình tĩnh, hững hờ. “Quả là bất ngờ. Tôi cứ nghĩ Tanner sẽ giành chiến thắng chung cuộc. Và cậu ta đã có thể làm được nếu như không bị đồng minh phản bội. Tôi cho đó là một bài học xương máu. Hãy cảnh giác với những kẻ ta tin tưởng.”

“Cả trong và ngoài trường đấu,” Lepidus nói, gật gù rất sành sỏi.

“Ở đâu cũng vậy,” Domitia đồng ý. “Anh biết đấy, Tanner là một người bản tính lương thiện. Và Quận 4 đã lợi dụng điều đó.”

Con nhỏ buồn rầu nhìn Festus và Persephone, ý muốn nói hai đứa nó gần mực thì đen, và Lepidus tặc lưỡi không hài lòng. “Đó là một trong rất nhiều điều tôi đã học được từ việc làm người hướng dẫn của Đấu trường Sinh tử. Tôi sẽ luôn trân trọng trải nghiệm của mình ở đây, và tôi xin chúc cho những người hướng dẫn còn lại những điều may mắn nhất.”

“Nói hay lắm, Domitia. Tôi nghĩ bạn vừa cho những người hướng dẫn khác thấy thế nào là thua trong thế thắng,” Lepidus nói. “Lucky?”

Pha cắt cảnh chiếu Lucky đang cố dụ Jubilee xuống khỏi đèn chùm bằng một cái bánh quy giòn. “Sao? Anh không nói chuyện với người kia à? Tên cậu ấy là gì ta? Con ông Chỉ huy ấy?”

“Cậu ấy từ chối bình luận,” Lepidus nói.

“Thế thì, trở lại với chương trình thôi!” Lucky hô to. Nhưng mà chương trình đã tạm kết thúc. Coral đã băng bó xong đầu gối của Mizzen và đi thu lại đinh ba, giật chúng ra khỏi người những kẻ xấu số. Mizzen cà nhắc từng bước trong khi bộ đôi cứ tà tà băng qua trường đấu đến đường hầm đã nhắm trước.

Cô Satyria tới bảo nhóm người hướng dẫn xếp lại ghế ngồi thành hai hàng, gọn mỗi hàng bốn ghế. Io, Urban, Clemensia và Vipsania đằng trước. Coriolanus, Festus, Persephone và Hilarius phía sau. Trò chơi chiếc ghế âm nhạc tiếp tục.

Có lẽ nỗi tủi hờn phải làm bù nhìn của Lucky đã trở nên quá sâu đậm, vì Jubilee nhất mực không xuống khỏi đèn chùm. Lucky ỷ lại vào cánh phóng viên trong Sảnh Heavensbee và phía trước trường đấu, nơi đám đông đã lập thành nhóm cổ vũ cho nhiều vật tế. Đội

Lucy Gray quy tụ đông đảo người già người trẻ, phụ nữ đàn ông, và cả một tốp người Avox - nhưng thực tình họ thì không được tính vì chỉ được đưa đi cùng để giơ biểu ngữ.

Coriolanus ước sao Lucy Gray thấy được có nhiều người yêu mến cô đến chừng nào. Giá mà cô hiểu được cậu ủng hộ cô ra sao. Cậu đã năng nổ hơn, thừa lúc những khoảng lặng lê thê mà kéo Lepidus qua và tâng Lucy Gray tới tận mây xanh. Nhờ đó, số quà tài trợ của cô đã đạt kỷ lục mới, và cậu tự tin mình có thể nuôi cô suốt một tuần lễ. Thực tình chẳng có gì nhiều nhặn để làm ngoài giương mắt ếch xem và mòn mỏi đợi chờ.

Treech chường mặt ra đủ lâu để cuỗm cái rìu của Lamina và để Vipsania cho ăn. Teslee xoáy một cái máy bay rơi nữa và thu nhặt chút thức ăn từ Urban. Ngoài ra không có mấy động tĩnh mãi cho tới xế chiều, khi Reaper lững thững đi ra từ rào chắn, dụi mắt cho tỉnh ngủ. Cậu ta hình như không hiểu nổi cảnh tượng trước mắt, những thi thể bị đâm của Tanner và đặc biệt là của Lamina. Đi vòng quanh một hồi, cậu ta bồng Lamina lên, bế đến chỗ Bobbin và Marcus nằm, và xếp ba người đó thành một hàng trên nền đất. Cậu ta loanh quanh một lúc chỗ xà ngang, đoạn lôi Tanner tới cạnh Lamina. Suốt một tiếng sau đó, cậu ta thu thập trước tiên là Dill và rồi Sol, thêm vào cái nhà xác tự chế của mình.

Chỉ duy Jessup là bị chừa lại. Có lẽ Reaper sợ bị lây dại. Sắp xếp các đấu thủ ngay hàng thẳng lối rồi, cậu ta phẩy tay đuổi đám ruồi đã bu đông xúm đỏ. Ngừng tay đăm chiêu một phút, cậu ta quay lại cắt miếng thứ hai từ lá cờ, đắp lên những cái xác và làm dấy lên một làn sóng thịnh nộ nơi sảnh. Reaper giũ miếng cờ sót lại của Lamina và quàng quanh vai như áo choàng. Tấm áo

choàng tựa hồ truyền cảm hứng cho cậu ta, và cậu ta bắt đầu chầm chậm quay tròn, ngoái lại qua vai để nhìn nó tung bay sau lưng. Rồi cậu ta chạy, dang hai tay ra còn miếng cờ thì pháp phới trong nắng. Mệt bở hơi tai vì lao động cả buổi, cuối cùng cậu ta trèo lên khán đài và chờ đợi.

"Ôi, vì Chúa, cho cậu ta ăn đi, Clemmie!" Festus nói.

"Đừng có lo chuyện bao đồng," Clemensia đáp.

"Đồ vô tâm," Festus bảo nó.

"Mình là một người quản lý có tâm. Đây có thể là một kỳ Đấu trường Sinh tử dài hơi đấy." Con nhỏ nở một nụ cười khiên cưỡng với Coriolanus. "Với lại cũng có phải mình đã bỏ mặc cậu ta đâu."

Coriolanus nghĩ tới việc rủ nó cùng tới Cấm thành cho buổi hẹn tái khám. Cậu sẽ có người bầu bạn, còn con nhỏ có thể thăm đàn rắn của mình.

Đến năm giờ thì khối học sinh giải tán, và tám người hướng dẫn còn lại tụ tập ăn bò hầm và bánh kem. Không thể nói rằng cậu nhớ Domitia, còn Pup thì chắc chắn là không, nhưng cậu nhớ có hai đứa nó làm bình phong phân cách mình với đám Clemensia, Vipsania và Urban. Cả Hilarius, sầu bi kể lể về phận mang họ Heavensbee, cũng thành gánh nặng. Khi cô Satyria cho cả bọn về lúc tầm tám giờ, cậu đi thẳng ra cửa, mong là không quá trễ để khám tay.

Ban cảnh vệ Cấm thành nhận được mặt cậu, và sau khi họ soát cặp sách cậu một lượt, cậu được phép giữ cặp và xuống phòng thí nghiệm miễn người đi kèm. Cậu lang thang một lát mới tìm thấy nơi cần đến, rồi ngồi chờ nửa tiếng trong phòng khám thì bác sĩ

xuất hiện. Bà kiểm tra nội tạng của cậu, xem xét những mũi khâu đang làm tốt nhiệm vụ của mình, và bảo cậu đợi.

Không khí lạ thường bao trùm phòng thí nghiệm. Những bước chân hối hả, những tiếng cao giọng, những mệnh lệnh nôn nóng. Coriolanus căng tai nghe ngóng song không tài nào suy luận ra nguyên do của sự nhốn nháo này. Cậu có nghe thấy mấy từ *trường đấu* và *Đấu trường* nhiều hơn một lần, và thắc mắc về mối liên hệ giữa chúng. Khi rốt cuộc Tiến sĩ Gaul cũng xuất hiện, bà ta chỉ xem quấy quá mấy vết khâu của cậu.

"Thêm ít hôm nữa," bà ta đoan chắc. "Nói ta nghe, trò Snow, trò có từng quen Gaius Breen không?"

"Từng quen ư?" Coriolanus hỏi lại, để ý ngay tới việc dùng thì quá khứ. "Em có. Ý em là, tụi em là bạn cùng lớp. Em biết bạn ấy bị cụt chân khi ở trong trường đấu. Bạn ấy có..."

"Trò ấy chết rồi. Biến chứng sau vụ đánh bom," Tiến sĩ Gaul nói.

"Ôi, không." Coriolanus không tiêu hóa nổi. Gaius, chết rồi? Gaius Breen ư? Cậu nhớ tới câu đùa mới đây Gaius vừa nói cho cậu là cần bao nhiêu phiến quân mới cột được dây giày. "Em còn chưa tới thăm bạn ấy. Bao giờ cử hành tang lễ ạ?"

"Việc đó đang được xử lý. Trò liệu mà giữ kín chuyện này tới khi chúng ta ra thông cáo chính thức đấy," bà ta đe. "Ta chỉ báo cho trò biết để ít nhất một người trong số các trò có câu gì đó khôn khôn mà nói với Lepidus. Ta tin trò đảm đương được việc ấy."

"Vâng, tất nhiên ạ. Sẽ kỳ cục lắm, ra thông báo trong thời gian diễn ra Đấu trường. Như một thắng lợi cho đám phiến quân vậy,"

Coriolanus nói.

“Chuẩn. Nhưng cứ yên trí, gieo nhân nào thì gặt quả nấy. Trên thực tế, chính cô gái của trò đã cho ta ý tưởng này. Giả sử nó thắng, chúng ta nên chia sẻ kinh nghiệm. Mà ta chưa quên trò vẫn nợ ta một bài luận đâu đấy.” Bà ta bỏ đi, khép rèm lại sau lưng.

Được sổ lồng, Coriolanus cài áo và nhặt cặp sách. Cơ mà, cậu phải viết về đề tài gì ấy nhỉ? Về kỳ loạn à? Kiểm soát? Khế ước? Cậu khá chắc nó bắt đầu bằng chữ K. Tới thang máy, cậu thấy đằng trước có hai trợ lý phòng thí nghiệm đang cố điều khiển một cái xe đẩy vào buồng máy. Trên xe là một cái bể lớn nhung nhúc những con rắn đã tấn công Clemensia.

“Bà ta có bảo mang theo thùng giữ lạnh không nhỉ?” một người trợ lý hỏi.

“Tôi không nhớ là có,” người kia nói. “Tôi tưởng chúng được cho ăn rồi. Thôi cứ kiểm tra lại đi. Chẳng may nhầm nhọt kiểu gì bà ta cũng ba máu sáu cơn lên cho xem.” Chị ta để ý thấy Coriolanus. “Xin lỗi nhé, cho lùi ra chút.”

“Không vấn đề gì ạ,” cậu nói, đoạn dạt sang bên để họ lái cái bể ra. Cửa thang máy đóng lại, và cậu nghe thấy nó băng băng phóng lên.

“Ôi, thông cảm nhé, chút nữa thang lại xuống ấy mà,” người trợ lý thứ hai nói.

“Không thành vấn đề ạ,” Coriolanus lặp lại. Nhưng cậu đang nhen lên mối nghi ngờ về một vấn đề cực kỳ trầm trọng. Cậu nghĩ tới sự nhốn nháo nơi phòng thí nghiệm, và việc Đấu trường được nhắc đến, và Tiến sĩ Gaul hứa là gieo nhân nào thì gặt quả nấy.

“Các anh chị đưa bẫy rắn đi đâu thế ạ?” cậu hỏi với vẻ ngây thơ hết cỡ.

“À, qua phòng thí nghiệm khác thôi,” một người đáp, nhưng rồi hai trợ lý nhìn nhau. “Đi nào, thùng giữ lạnh phải hai người mới khiêng được.” Cặp đôi rút vào phòng thí nghiệm, để cậu lại một mình với cái bể rắn. *“Trên thực tế, chính cô gái của trò đã cho ta ý tưởng này.”* Cô gái của cậu. Lucy Gray. Người đã tiến vào Đấu trường Sinh tử bằng màn thả một con rắn lên lưng đứa con gái ông Thị trưởng. *“Giả sử nó thắng, chúng ta nên chia sẻ kinh nghiệm.”* Kinh nghiệm về gì kia? Cách sử dụng rắn làm vũ khí à? Cậu nhìn xoi xói vào lũ bò sát lô nhô, mường tượng cảnh chúng được thả rông trong trường đấu. Chúng sẽ làm gì? Lẩn trốn? Săn mồi? Tấn công? Cậu chỉ ù ù cạc cạc về tập tính của loài rắn, mà dù có nắm được cậu cũng không chắc mấy con này sẽ tuân theo bất cứ quy tắc nào, vì bộ gien của chúng được thiết kế bởi Tiến sĩ Gaul.

Se sắt cõi lòng, Coriolanus hình dung ra Lucy Gray trong buổi gặp cuối, siết chặt tay cậu khi cậu giao hẹn với cô hai người có thể giành chiến thắng. Nhưng làm sao cậu có thể bảo vệ cô khỏi những sinh vật trong chiếc bể này, cũng như cậu chẳng thể chở che cho cô trước những đao kiếm và đinh ba. Ít ra cô còn trốn được binh khí. Cậu không biết chắc, nhưng cậu phỏng đoán bầy rắn sẽ nhằm thẳng đường hầm mà tiến. Bóng tối sẽ không làm suy yếu khứu giác của chúng. Chúng sẽ không nhận ra mùi của Lucy Gray, hệt như chúng đã không nhận ra mùi của Clemensia. Lucy Gray sẽ kêu thét và ngã vật ra đất, môi chuyển tím tái, rồi trắng nhợt, trong khi những thứ mủ màu hồng và xanh và vàng tươi rỉ ra tấm váy nhiều tầng… Phải rồi! Thứ lũ rắn đã gợi cậu liên tưởng

tới vào lần đầu tiên cậu trông thấy chúng. Chúng tiệp màu với váy của cô. Như là duyên nợ từ trước tới giờ...

Không rõ thế nào mà Coriolanus thấy chiếc khăn nằm trong tay mình, vo gọn lại như một món đạo cụ trong trò xảo thuật của Lucky. Cậu lại gần bể rắn, quay lưng lại với máy quay an ninh, và nhoài người, đặt tay lên tấm phủ như thể say mê lũ rắn. Từ vị trí đắc địa ấy, cậu dõi mắt theo chiếc khăn tay lọt qua cửa sập và chìm nghỉm bên dưới những thân thể cầu vồng.

19

Cậu đã làm gì thế này? Cậu đã làm cái quái quỷ gì vậy chứ? Tim cậu đập loạn khi cậu cắm đầu cắm cổ rẽ vào một con phố và rồi một con phố nữa, gắng sức cắt nghĩa hành động của mình. Cậu chẳng thể suy nghĩ cho ra đầu ra đũa song trong lòng cậu là cảm giác kinh hoảng rằng mình đã bước qua một lằn ranh không tài nào thoái lui.

Đại lộ cơ hồ nhan nhản những con mắt soi mói. Có lẻ tẻ mấy người đi bộ hay lái xe, nhưng đến ánh nhìn của họ cũng thật dữ dằn. Coriolanus lủi vào một công viên và náu mình trong bóng tối, ngồi trên một băng ghế um tùm những bụi cây bao quanh. Cậu buộc bản thân phải kiểm soát nhịp thở, đếm bốn lượt hít vào và bốn lượt thở ra tới khi máu thôi rần rật trong tai. Đoạn cậu cố tư duy sao cho lý trí.

Được rồi, vậy là cậu đã thả chiếc khăn tay có mùi Lucy Gray - cái ở túi ngoài cặp sách - vào bể rắn. Cậu làm vậy để chúng không cắn cô như đã làm với Clemensia. Để chúng không giết cô. Vì cậu quan tâm tới cô. Vì cậu quan tâm tới cô à? Hay vì cậu muốn cô thắng cuộc trong Đấu trường Sinh tử để mình có thể cầm chắc

Giải thưởng Plinth? Nếu là về sau, cậu đã giở tiểu xảo để giành chiến thắng, vậy đấy.

Khoan đã. Mi đâu có biết liệu lũ rắn đó có vào trường đấu hay không, cậu nghĩ. Những người trợ lý, kỳ thực, đã nói với cậu điều ngược lại. Làm gì có dấu tích một chuyện như thế đã xảy ra. Có lẽ chỉ là một phút bồng bột. Và ngay cả nếu đích đến của lũ rắn thực sự là trường đấu, có thể Lucy Gray sẽ chẳng bao giờ đụng độ chúng. Đó là một nơi rộng lớn, và cậu không cho rằng loài rắn cứ đi lung tung mổ người bên này bên kia. Anh phải đạp trúng chúng hay gì đó chứ. Và cho dù cô có gặp phải một con rắn thật, và nó không cắn cô, sao người ta truy ngược ra cậu được? Việc đó đòi hỏi quá nhiều tin và quyền ra vào cơ mật mà không ai lại nghĩ cậu có. Còn chiếc khăn tay ám mùi cô. Cớ gì cậu lại có nó? Ổn thôi. Cậu sẽ ổn thôi.

Ngoại trừ lằn ranh kia. Dẫu người ta có xâu chuỗi được những việc cậu đã làm hay không, cậu biết mình đã bước qua nó. Nói thật, cậu biết chân mình đã mấp mé được một thời gian rồi. Như khi cậu lấy suất ăn của Sejanus từ nhà ăn cho Lucy Gray. Một sự phạm quy nhỏ nhặt, thôi thúc bởi mong muốn giữ mạng sống cho cô và nỗi phẫn nộ của cậu trước sự cẩu thả của Ban Tổ chức Đấu trường. Có thể chống chế rằng đó là phép tắc căn bản. Nhưng đây nào phải lần trót dại duy nhất. Cậu đã thấu tỏ rồi, sự tuột dốc không phanh trong những tuần vừa qua với khởi điểm là đồ ăn thừa của Sejanus và kết thúc là cậu ở đây, run lẩy bẩy trong bóng tối trên một băng ghế công viên quạnh quẽ. Điều gì đang chờ cậu nơi cuối dốc giả như cậu không thể hãm phanh? Cậu sẽ còn làm những việc gì? Chà, thế đấy. Dừng lại thôi. Nếu không còn danh dự, cậu sẽ chẳng có gì hết. Không lừa lọc. Không chiến thuật mờ

ám. Không cố vụng chèo khéo chống nữa. Kể từ lúc này cậu sẽ sống cho ngay thẳng, và ngộ nhỡ có lâm vào cảnh hành khất, ít nhất cậu cũng là một kẻ ăn xin đàng hoàng. Đôi chân đã đưa cậu đi xa khỏi nhà, nhưng rồi cậu nhận thấy căn hộ nhà Plinth chỉ cách đó vài phút. Sao không ghé vào nhỉ?

Một Avox trong trang phục người hầu ra mở cửa và ra hiệu xin phép cầm cặp sách cho cậu. Cậu từ chối và hỏi Sejanus có rảnh không. Chị ta dẫn cậu vào phòng tiếp khách và đưa tay mời ngồi. Trong lúc chờ đợi, cậu ngắm nhìn đồ đạc trong phòng bằng con mắt sành sỏi. Những món đồ thượng hạng, thảm trải sàn dày, thảm treo tường thêu hoa văn, một bức tượng bán thân đúc đồng hình ai đó. Tuy phần ngoại thất của căn hộ không mấy ấn tượng, họ đã không tiếc tay vung tiền vào phần nội thất. Tất cả những gì nhà Plinth cần là một cái địa chỉ trên đường Corso để củng cố địa vị của mình.

Bà Plinth te tái chạy vào, người bám đầy bột mì và rối rít xin thứ lỗi. Sejanus, xem ra, đã đi ngủ sớm, và cậu đến đúng lúc bà đang dở tay trong bếp. Cậu xuống tầng một lát uống tách trà nhé? Hay để bà mời trà trong phòng này, cho giống nhà Snow. Không, không, cậu trấn an bà, phòng bếp cũng được ạ. Như thể ai cũng tiếp khách trong bếp chứ chẳng riêng gì nhà Plinth. Nhưng cậu đâu có tới để xét nét. Cậu tới để được hậu tạ, và nếu như có bánh trái nữa thì càng tốt chứ sao.

“Cháu dùng miếng bánh nhé? Ta có bánh mâm xôi đấy. Hoặc bánh đào nếu cháu chờ được.” Bà hất cằm về hai cái bánh mới lên khuôn đang chờ được vào lò nướng phía quầy. “Hay bánh ngọt? Chiều nay ta làm bánh trứng. Các Avox khoái món đó nhất, vì,

cháu biết đấy, dễ nuốt. Cà phê hay trà hay sữa?" Nếp nhăn giữa đôi mày Má hằn lên vì lo âu, tựa hồ không thứ gì bà đem ra thết đãi là đủ thịnh tình.

Tuy cậu đã ăn tối, nhưng những chuyện xảy ra ở Cấm thành và chuyến cuốc bộ đã tiêu hao hết năng lượng của cậu. "Ôi, sữa ạ, cho cháu xin. Và bánh mâm xôi đúng là một thức quà thứ thiệt. Không ai có thể sánh kịp tài bếp núc của bác hết."

Má đổ đầy miệng một cái ly lớn. Bà cắt hẳn một phần tư cái bánh và đặt uỵch vào đĩa. "Cháu thích ăn kem không?" bà hỏi. Lên đĩa liền mấy viên kem vani. Bà kéo một cái ghế tới chiếc bàn gỗ giản dị đến đáng ngạc nhiên. Nó đặt dưới một bức tranh thêu được đóng khung họa cảnh sắc miền sơn cước với nhõn một từ vắt ngang: QUÊ HƯƠNG. "Em gái ta gửi cho đấy. Nó là người duy nhất ta thực sự giữ liên lạc lúc này. Hoặc người chịu giữ liên lạc với ta, chắc vậy. Không ăn nhập lắm với những nơi khác trong nhà, nhưng ở dưới này ta có cho mình một góc riêng. Nào, ngồi xuống. Ăn đi cháu."

Cái góc riêng của bà tức chiếc bàn choán hết chỗ cùng ba cái ghế lôm côm, bức tranh thêu, và một cái giá đầy những thứ lắt nhắt lặt vặt. Đôi hũ muối và tiêu hình gà trống, một trái trứng cẩm thạch và một con búp bê vải mặc quần áo vá víu. Toàn bộ số tài sản này, Coriolanus nghi lắm, là bà đã mang theo từ cố hương. Điện thờ Quận 2 của bà. Thật đáng thương, cái cách bà bấu víu lấy cái vùng thâm sơn cùng cốc thô lậu đó. Con người tội nghiệp chơ vơ không có lấy một tia hy vọng hòa nhập, ngày qua ngày làm bánh trứng cho đám người Avox chẳng đời nào nếm được mùi vị, và giữ rịt lấy dĩ vãng. Cậu nhìn bà trượt những cái bánh vào lò

và cắn một miếng bánh của mình. Các gai vị giác của cậu râm ran đầy vui sướng.

“Sao hả cháu?” bà hồi hộp hỏi.

“Tuyệt cú mèo ạ,” cậu đáp. “Như mọi món khác bác làm, thưa bác Plinth.” Không hề phóng đại chút nào. Má có thể thảm hại, nhưng bà là một nghệ nhân trong gian bếp.

Bà cho phép mình nở một nụ cười bẽn lẽn và ngồi vào bàn cùng cậu. “Chà, nếu có dịp cháu muốn ăn nữa, cửa nhà ta luôn rộng mở. Ta còn đang không biết phải cảm ơn cháu thế nào cho phải, Coriolanus ạ, vì những gì cháu đã làm cho gia đình ta. Sejanus là lẽ sống của ta. Ta xin lỗi vì thằng bé không ra tiếp chuyện cháu được. Nó đã uống rất nhiều thuốc an thần. Không thì tưởng chừng không ngủ nổi. Phẫn uất vô cùng, lạc lối vô cùng. Ôi chà, ta khỏi nói thì cháu cũng biết tâm trạng thằng bé không vui ra sao.”

“Capitol không thực sự là nơi phù hợp nhất với bạn ấy,” Coriolanus nói.

“Thực tình thì, chẳng hợp với người nào nhà Plinth cả. Strabo nói dù bây giờ có khó khăn, về sau sẽ tốt hơn cho Sejanus và con cái thằng bé, nhưng mà ta không biết nữa.” Bà ngước nhìn giá để đồ. “Gia đình và bè bạn, đó là lẽ sống thực sự của cháu, Coriolanus à, và nhà ta đã bỏ lại lẽ sống của mình ở Quận 2. Song cháu đã thừa hiểu điều đó rồi. Ta có thể thấy được. Ta mừng vì cháu có bà nội và cô chị họ nhu mì ấy.”

Coriolanus cố gắng động viên bà, nói rằng một khi Sejanus tốt nghiệp Học viện thì mọi chuyện sẽ khả quan hơn. Ở trường Đại

học có nhiều người hơn, và đủ loại người đến từ khắp nẻo trên Capitol, và rằng cậu ta chắc chắn sẽ kết thêm bạn mới.

Bà Plinth gật gù nhưng dường như không tin lắm. Cô hầu Avox làm bà quay sang chú ý và giao tiếp bằng một dạng ngôn ngữ ký hiệu. "Được rồi, ăn xong bánh thằng bé sẽ lên trên nhà," bà Plinth bảo chị ta. "Ông nhà ta muốn gặp cháu, nếu cháu không lấy làm phiền. Ta nghĩ ổng muốn cảm ơn cháu."

Khi Coriolanus nuốt xong miếng bánh cuối cùng, cậu chúc Má ngủ ngon và theo cô hầu leo cầu thang lên lầu trệt. Nhờ lớp thảm dày mà tiếng bước chân họ nhẹ hều, nên họ đến cửa thư phòng đang mở không hề báo trước, và cậu được nhìn thấy Strabo Plinth lúc không phòng bị. Người đàn ông đứng cạnh lò sưởi bằng đá cẩu kỳ, dáng người dong dỏng tì cùi chỏ trên bệ lò sưởi, nhìn đăm đắm vào nơi sẽ bập bùng lửa hồng khi đến mùa. Giờ đây nền lò nguội tanh trống trải, và Coriolanus thắc mắc ông ta thấy gì ở đó mà nét mặt lại thảm não quá thế. Một tay nắm phần ve nhung của cái áo khoác đắt tiền mà lạc quẻ, y sì chiếc váy thiết kế riêng của bà Plinth hay bộ com lê của Sejanus. Trang phục nhà Plinth luôn cho thấy họ đang cố sống cố chết học đòi làm người Capitol. Chất lượng miễn bàn của quần áo thay vì che đậy lại đối chọi chan chát với cái lề lối quê kệch, cũng như Lão Bà Bà có vận váy may từ túi bột mì vẫn toát lên vẻ Corso vậy.

Ông Plinth chạm mắt với cậu, và Coriolanus thấy trong lòng một xúc cảm cậu hằng nhớ từ những cuộc gặp với chính người cha của mình, một mớ hỗn độn những lo lắng và ngượng ngập, tựa hồ, tại thời khắc ấy, cậu bị bắt quả tang làm điều gì đó xuẩn ngốc. Tuy thế, người này là người nhà Plinth, không phải Snow.

Coriolanus nặn ra nụ cười xã giao nhất. “Chào buổi tối, bác Plinth. Cháu không làm phiền bác chứ ạ?”

“Không hề. Vào đi. Mời ngồi.” Ông Plinth chỉ vào ghế da trước lò sưởi thay vì mấy cái chính diện cái bàn làm việc bằng gỗ sồi đường bệ. Ra đây là chuyện tư, không phải chuyện công. “Cháu ăn rồi hả? Hẳn rồi, làm sao ra khỏi bếp mà vợ ta không nhồi nhét cháu như gà tây cho được. Cháu muốn uống gì đó không? Rượu whisky chẳng hạn?”

Người lớn chưa bao giờ mời cậu thức uống gì nặng hơn rượu posca, mà rượu ấy cũng đủ làm cậu biêng biêng rồi. Cậu không thể liều rượu vào rồi làm hỏng cuộc giao dịch này được. “Cháu no kễnh bụng rồi ạ,” cậu cười nói, vỗ tay lên bụng trong lúc ngồi xuống ghế. “Nhưng bác cứ tự nhiên đi ạ.”

“Ồ, ta không uống rượu.” Ông Plinth ngồi gọn xuống cái ghế đối diện và nhìn Coriolanus một lượt. “Trông cháu giống cha y đúc.”

“Cháu được nghe câu đó rất nhiều ạ,” Coriolanus nói. “Bác biết ông ấy ư?”

“Chuyện làm ăn của chúng ta thỉnh thoảng có chồng chéo với nhau.” Ông ta gõ mấy ngón tay thuôn dài lên tay vịn. “Sự tương đồng này, quả là rõ nét. Nhưng tính nết cháu thì chẳng giống chút nào.”

Đúng, Coriolanus thầm nhủ. *Tôi vừa nghèo hèn vừa không quyền không thế*. Tuy có thể việc ông ta nhận thấy sự khác biệt này sẽ có lợi cho mục đích tối nay. Người cha chúa ghét vùng quận của cậu hẳn sẽ khinh ghét lắm đây nếu chứng kiến Strabo Plinth bước chân vào Capitol và trở thành ông lớn trong ngành

công nghiệp vũ khí. Ông đâu có hiến dâng đời mình trong cuộc chiến vì vậy.

"Không một chút nào. Bằng không cháu sẽ chẳng đời nào đâm đầu vào cái trường đấu ấy theo con trai ta," ông Plinth nói tiếp. "Không tưởng tượng nổi Crassus Snow sẽ liều mạng vì ta. Ta cứ mãi tự hỏi vì sao cháu lại làm vậy."

Thực ra là có được lựa chọn đâu, Coriolanus nghĩ bụng. "Cậu ấy là bạn cháu," cậu nói.

"Cho dù không biết bao nhiêu lần ta nghe kể chuyện ấy, ta vẫn thấy thật khó tin. Nhưng ngay từ đầu, Sejanus đã xếp cháu vào riêng một nhóm. Có chăng là cháu giống mẹ, nhỉ? Bà ấy luôn luôn hòa nhã với ta khi ta tới đây công tác trước khi chiến tranh nổ ra. Bất kể xuất thân của ta. Định nghĩa chuẩn xác của một quý bà. Không bao giờ quên được." Ông ta chú mục vào Coriolanus. "Cháu có giống mẹ không?"

Cuộc đối thoại đang không đi theo chiều hướng Coriolanus đã mường tượng. Đâu rồi sự đả động đến tiền thưởng? Không có lời mời mọc thì sao cậu có thể nghe câu nài ép được. "Cháu muốn nghĩ là có ạ, về một số khía cạnh."

"Khía cạnh nào kia?" ông Plinth hỏi.

Hỏi gì mà kỳ cục. Cậu giống con người đằm thắm, giàu tình yêu thương đã hát ru cậu ngủ mỗi đêm ấy ở điểm nào kia? "À thì, mẹ con cháu đều yêu thích âm nhạc." Thật vậy ư? Mẹ thích âm nhạc, còn cậu thì không ghét, chắc thế.

"Âm nhạc, hửm?" ông Plinth nói, như thể Coriolanus vừa thốt ra thứ gì tầm phào như là mây trôi bồng bềnh.

“Và cháu nghĩ cả hai đều tin rằng được hưởng phúc thì… phải báo đáp… thường xuyên. Không được coi rẻ,” cậu nói thêm. Cậu chịu chẳng biết câu đó nghĩa là gì, nhưng hình như ông Plinth hiểu.

Ông ta ngẫm nghĩ. “Ta đồng ý với điều đó.”

“Ồ, tốt ạ. Vâng, ờ, thì… Sejanus,” Coriolanus nhắc.

Gương mặt ông Plinth nhuốm vẻ mỏi mệt. “Sejanus. Nhân đây, cảm ơn cháu, vì đã cứu mạng nó.”

“Không cần phải khách sáo đâu ạ. Như cháu đã nói, cậu ấy là bạn cháu.” Đến lúc rồi. Đến lúc xùy tiền ra, rồi thôi cháu không nhận đâu ạ, rồi nài ép, rồi vâng cho cháu xin.

“Tốt lắm. Chà, ta nghĩ cháu nên về nhà đi. Vật tế của cháu vẫn đang thi đấu, đúng chứ?” ông Plinth hỏi.

Muốn bật ngửa khi bị đuổi về, Coriolanus đứng dậy khỏi ghế. “Ồ. Vâng. Bác nói đúng. Chỉ muốn thăm hỏi bệnh tình Sejanus thôi ạ. Liệu bạn ấy có sớm quay lại trường học không ạ?”

“Không nói trước được,” ông Plinth nói. “Nhưng cảm ơn vì đã ghé qua.”

“Tất nhiên rồi ạ. Bác nhắn với bạn ấy là mọi người nhớ bạn ấy nhé,” Coriolanus nói. “Chúc bác ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” ông Plinth gật đầu. Không tiền nong gì sất. Còn không cả một cái bắt tay.

Coriolanus rời đi mà lòng cụt hứng và hụt hẫng. Cái túi đồ ăn nặng trĩu và người tài xế được giao chở cậu về cũng là giải khuyến khích tàm tạm đấy, nhưng sau cùng thì chuyến viếng thăm của cậu đúng là lãng phí thì giờ, nhất là khi bài tập của Tiến sĩ Gaul

vẫn đang chờ đó. "*Phần phụ trợ hay ho cho hồ sơ nhận giải thưởng*". Vì lẽ gì mà tất cả mọi chuyện với cậu cứ phải gian truân trắc trở vậy?

Coriolanus nói với Tigris là đi thăm Sejanus, và chị không gặng hỏi thêm về việc cậu về trễ. Chị pha cho cậu một tách trà nhài đặc biệt - một thú hưởng thụ như trò tiêu xài hoang phí, nhưng giờ thì ai quan tâm chứ? Cậu bắt tay vào việc, viết ba từ chữ *K* lên một mẩu giấy. Kỳ loạn, kiểm soát, và cái thứ ba là gì nhỉ? Ồ, phải rồi. Khế ước. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không có ai kiểm soát nhân loại: Đó là đề tài cậu phải hướng đến. Và cậu đã đáp sẽ có kỳ loạn. Và Tiến sĩ Gaul đã bảo là lấy nó làm gốc.

Kỳ loạn. Nhiễu nhương và rối loạn đến thất điên bát đảo. "*Như là trong trường đấu vậy*", Tiến sĩ Gaul đã nói. Cái "*cơ hội tuyệt hảo*" ấy, bà ta đã gọi vậy. "*Một bước chuyển mình*". Coriolanus nghĩ về cảm giác khi có mặt ở trường đấu, một nơi không kỷ cương, không luật pháp, cá nhân không phải chịu hậu quả cho hành động của mình. Kim chỉ nam trên chiếc la bàn lương tri của cậu đã xoay tít mù. Khích động trước nỗi sợ phải làm con mồi, chính cậu đã biến thành loài thú ăn thịt nhanh chóng biết bao, không chút ghê tay nện Bobbin tới chết. Cậu đã chuyển mình, đúng, nhưng không phải thành thứ gì cậu lấy làm tự hào và là một người nhà Snow, cậu vốn biết tự chủ hơn ai hết. Cậu cố hình dung sẽ ra sao nếu như cả thế giới đều chơi theo thứ luật rừng như vậy. Không hậu quả. Người ta mặc sức cướp lấy thứ mình muốn, bất cứ khi nào mình muốn, và đang tay giết hại lẫn nhau vì thế nếu thấy cần. Bản năng sinh tồn sai khiến tất thảy. Đã có những ngày hồi chiến tranh họ đã quá sợ hãi không bước nổi chân ra

khỏi nhà. Những ngày mà sự vô pháp đã biến ngay cả Capitol thành một trường đấu.

Phải, thiếu luật pháp, đó chính là cốt lõi của vấn đề. Vậy nên mọi người cần phải thống nhất một bộ luật để mà chấp hành. Đó là ý của Tiến sĩ Gaul khi nói tới "*khế ước xã hội*" chăng? Một quy ước cấm cướp bóc, bạo hành, hay giết người? Hẳn là thế rồi. Và bộ luật đòi hỏi phải được thi hành, và đó là lúc quyền kiểm soát ra tay. Không có quyền kiểm soát để thi hành khế ước, kỳ loạn sẽ lên ngôi. Thế lực nắm quyền kiểm soát cần phải mạnh hơn quần chúng - bằng không, sẽ bị lật đổ. Thực thể duy nhất có khả năng làm được việc này chính là Capitol.

Phải đến hai giờ sáng cậu mới phân tích đâu ra đấy, vậy mà vẫn chưa đầy một trang. Tiến sĩ Gaul hẳn yêu cầu hơn thế, nhưng đó là tất cả những gì cậu có thể xoay xở được trong tối nay. Cậu lết vào giường và mơ thấy Lucy Gray bị đám rắn cầu vồng săn đuổi. Nghe thấy những đoạn nhạc quốc ca, cậu vùng tỉnh dậy, người run như cầy sấy. *Mi phải trấn tĩnh lại*, cậu dặn lòng. *Đấu trường chẳng còn lâu nữa đâu.*

Những món điểm tâm sáng bà Plinth tặng cho cậu một cú hích tinh thần để bước vào ngày thứ tư của Đấu trường Sinh tử. Trên xe điện, cậu ngốn ngấu một miếng bánh mâm xôi, một cái bánh cuộn xúc xích và một cái bánh tart pho mát. Chung quy cũng tại Đấu trường với nhà Plinth mà dây thắt lưng của cậu dần chật ních ra rồi. Phải cố gắng đi bộ về mới được.

Những sợi dây nhung rào khu vực lễ đài lại với tám người hướng dẫn còn trụ hạng, giờ sau ghế còn treo biển tên người ngồi. Chỉ định chỗ ngồi - mới lạ đấy, nhưng chắc là hòng giảm thiểu

thói đành hanh chành chọe nổi lên mấy ngày qua. Coriolanus vẫn ở hàng sau, giữa Io và Urban. Khổ thân Festus bị kẹp như bánh giầy giữa Vipsania với Clemensia.

Lucky chào mừng khán giả cùng con Jubilee nhẫn nhục đang bị nhốt trong một cái chuồng hợp cho thỏ hơn là chim. Không có gì biến động nơi trường đấu, và các vật tế xem ra đang ngủ nướng. Tiến triển mới duy nhất là ai đó, có khả năng là Reaper, đã lôi thi thể Jessup tới hàng người chết gần hàng rào.

Coriolanus sốt ruột đợi thông cáo về cái chết của Gaius Breen, song chẳng thấy ai nhắc nhỏm. Ban Tổ chức dành thời lượng cho đám đông ngày một tấp nập phía trước trường đấu. Các hội người hâm mộ khác nhau giờ đây khoác lên mình những chiếc áo in mặt vật tế và người hướng dẫn, và Coriolanus vừa thấy ưng bụng vừa muốn độn thổ khi thấy hình của mình nhìn ngược lại mình trên màn hình lớn.

Đến giữa buổi sáng thì vật tế đầu tiên xuất hiện, và mất một lát khán giả mới nhận ra đó là ai.

"Là Wovey!" Hilarius la lên nhẹ nhõm. "Sống nhăn!"

Coriolanus nhớ là con bé gầy nhẳng, nhưng lúc này nó tong teo hệt bộ xương di động, tay chân khẳng khiu như que củi, hai má hóp hoắm. Nó quỵ xuống ở miệng một đường hầm trong bộ váy kẻ sọc dơ bẩn, mắt hấp háy trước ánh nắng mặt trời và trên tay là một chai nước rỗng không.

"Ráng lên, Wovey! Đồ ăn tới đây!" Hilarius miệng nói, tay bấm đồng hồ lia lịa. Con bé có lẽ chẳng có nhiều người tài trợ, cơ mà lúc nào chẳng có người sẵn sàng đặt cược kèo khó xơi.

Lepidus sà vào, Hilarius liền tuôn một tràng giang đại hải về những ưu điểm của Wovey. Cậu ta trình bày sự vắng bóng của con bé là tuyệt chiêu núp lùm, tuyên bố chiến thuật của họ từ bấy tới nay là con bé án binh bất động cho thế trận vãn bớt. “Và nhìn nó kìa! Trong tốp tám đấu thủ cuối cùng!” Khi nửa tá máy bay băng qua trường đấu lao vù vù về phía con bé, Hilarius càng hăng tiết vịt. “Đồ ăn thức uống cho con bé đấy nhé! Giờ nó chỉ việc nhặt lấy và trở về ẩn thân thôi!”

Nhu yếu phẩm trút xuống như mưa, Wovey đưa hai tay lên song hình như cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Con bé cào bới mặt đất, mò mẫm được một chai nước, và kì cạch mở nắp. Được vài ngụm, nó ngồi thụp xuống tựa lưng vào tường và ợ một tiếng nho nhỏ. Một vệt chất lỏng ánh bạc nhễu ra ở mép và rồi con bé ngồi im không động đậy. Khán giả giương mắt bối rối một chốc.

“Nó chết rồi,” Urban hô hoán.

“Không! Không đâu, nó chưa chết. Chỉ nghỉ lấy sức thôi!” Hilarius nói.

Nhưng Wovey nhìn thẳng vào ánh nắng chang chang mà không chớp mắt càng lâu, những lời ấy càng khó tin. Coriolanus nhìn kỹ nước dãi của nó - không trong suốt cũng chẳng có máu, nhưng hơi đùng đục - và tự hỏi lẽ nào rốt cuộc Lucy Gray cũng dụng đến chỗ bả chuột rồi. Bỏ độc ngụm nước cuối trong chai rồi vứt trong một đường hầm thì dễ ợt. Wovey trong cơn cùng quẫn hẳn sẽ tu cạn mà không suy tính thêm. Nhưng dường như không một ai, kể cả Hilarius, thấy có điều gì bất ổn.

“Tôi không biết nữa,” Lepidus bảo Hilarius. “Tôi nghĩ có thể bạn của bạn nói đúng đấy.”

Họ đợi thêm mười phút đằng đẵng nữa mà không có một tia sống từ Wovey thì Hilarius mới bỏ cuộc và cầm ghế lên. Lepidus thì ca tụng không tiếc lời, còn Hilarius, dù thất vọng, cho rằng chuyện đã có thể tệ hơn gấp nhiều lần. “Con bé đã gắng gượng được rất lâu, với thể trạng như thế. Giá mà nó ra ngoài sớm hơn để tôi có thể tiếp viện, song tôi thấy bản thân có thể ngẩng cao đầu. Tốp tám người chung cuộc đâu phải chuyện đùa!”

Coriolanus thầm soát lại danh sách. Cả hai vật tế từ Quận 3, hai người từ Quận 4, cùng Treech với Reaper. Ngần ấy vật cản giữa Lucy và chiến thắng. Sáu đấu thủ và kha khá may mắn.

Wovey chết mà trong trường đấu không ai hay biết một lúc. Gần tới giờ trưa thì Reaper bước ra từ chỗ rào chắn, trên vai vẫn khoác miếng cờ như áo choàng. Cậu ta cẩn trọng tiếp cận Wovey, song con bé lúc còn sống đã chẳng dọa được ai, và khi chết thì càng không. Reaper cúi xuống bên cạnh và nhặt lên một quả táo, đoạn nhíu mày soi mặt nó kỹ hơn.

Cậu ta biết rồi, Coriolanus nghĩ. *Ít nhất thì cũng nghi là không phải cái chết tự nhiên.*

Reaper vứt quả táo, bế bổng Wovey trên tay và đi về phía những vật tế đã chết, mặc kệ chỗ thức ăn nước uống trên đất.

“Thấy chưa?” Clemensia hỏi bâng quơ. “Thấy mình phải đối phó với gì chưa? Vật tế của mình thần kinh không ổn định kia kìa.”

“Chắc thế thật,” Festus nói. “Xin lỗi vì lúc trước lỡ lời nhá.”

Vậy đấy. Cái chết của Wovey không làm dấy lên sự hồ nghi nào bên ngoài trường đấu, còn bên trong chỉ duy Reaper là thắc mắc căn nguyên. Lucy Gray không phải người bất cẩn. Có thể cô còn cố tình nhắm vào Wovey ốm đói vì thể trạng xấu sẵn của con bé sẽ ngụy tạo cho vụ độc sát. Cậu bực dọc vì không thể trao đổi với cô và đổi mới chiến lược cùng nhau. Còn lẻ tẻ vài người, việc lẩn trốn có còn là phương thức tối ưu, hay cô nên xông pha hơn. Cố nhiên là cậu tắc tị. Dám ngay giờ phút này cô đang cài cắm thức ăn tẩm độc lắm. Nếu vậy, cô sẽ cần thêm lương thực, mà cô không xuất hiện thì cậu biết tiếp tế làm sao. Dù rằng không tin, cậu cố kết nối với cô bằng thần giao cách cảm. *Để anh giúp một tay, Lucy Gray. Hoặc chí ít hãy cho anh biết rằng em vẫn ổn*, cậu nghĩ. Rồi thêm, *Anh nhớ em.*

Reaper đã quay lại đường hầm khi Quận 4 mót hết thức ăn của Wovey. Việc hai người đó tuyệt đối không màng tới nguồn gốc của đồ ăn làm Coriolanus an tâm rằng chẳng có ai tính đến khả năng bị trúng độc. Họ ngồi phệt xuống chỗ Wovey chết và ngấu nghiến sạch từng miếng một, đoạn thong dong trở về đường hầm của mình. Mizzen đi tập tễnh, nhưng thằng nhóc sẽ vẫn trên cơ hầu hết các đấu thủ còn lại nếu phải giáp lá cà. Coriolanus không biết liệu rằng, đến cuối cùng, có phải Coral và Mizzen sẽ nắm quyền quyết định xem vật tế Quận 4 nào sẽ rinh về vòng nguyệt quế hay chăng.

Suốt mấy năm học, Coriolanus chưa từng bỏ mứa cơm trưa ở trường, nhưng những cái bát bằng bìa các tông đựng mì rắc đậu ngự khiến bụng dạ cậu nhộn nhạo. Hẳng còn no nê bữa sáng nhà Plinth, cậu nuốt không trôi dù chỉ một thìa, và phải mau lẹ tráo

cái bát còn nguyên của mình với cái bát hết nhẵn của Festus để tránh bị khiển trách. “Đây. Với mình đậu ngự vẫn có vị như thời chiến tranh ấy.”

“Mình thì là cháo yến mạch. Ngửi một hơi là mình muốn trốn luôn dưới boong ke,” Festus nói, chén rất nhanh hết món mì. “Cảm ơn nhé. Mình ngủ quên nên không kịp ăn sáng.”

Coriolanus cầu trời đậu ngự không phải dớp xúi quẩy. Thế rồi cậu tự trách mình. Giờ không phải lúc mê tín. Cậu phải giữ cho trí óc minh mẫn, mặt mũi ưa nhìn trước máy quay, và vượt qua ngày hôm nay. Chắc hẳn tới giờ này Lucy Gray cũng đói rồi. Cậu vừa nhấp nước uống vừa trù tính đợt gửi lương thực tiếp theo.

Hilarius bị loại, ba chiếc ghế người hướng dẫn còn lại ở hàng sau được xếp tụ lại, và Coriolanus ngồi ở giữa. Chẳng khác gì, nói như Domitia, một ván chiếc ghế âm nhạc, mà đây lại còn chính là những người cậu đã cùng chơi đùa thuở nhỏ. Giả như cậu có con, và cậu cũng định thế một ngày nào đó, chúng có còn thuộc giới thượng lưu của Capitol? Hay chúng sẽ bị giáng xuống tầng lớp hèn kém hơn? Sẽ rất có ích nếu con cậu có nhiều bà con họ hàng để nhờ cậy, nhưng cậu và Tigris là những người họ Snow duy nhất của thế hệ này. Thiếu vắng chị, trong tương lai cậu sẽ thành tứ cố vô thân.

Trường đấu chiều hôm đó không mấy xáo trộn. Coriolanus dõi mắt tìm Lucy Gray, mong mỏi một cơ hội tiếp ứng cho cô, song cô vẫn lẩn lút như một cái bóng. Phần lớn sự sôi động đến từ đám khán giả bên ngoài trường đấu khi người hâm mộ Coral gây gổ với người hâm mộ Treech về chuyện ai mới là người xứng đáng nhất được đăng quang. Đã có vài cú đấm được xuất chiêu trước

khi đội Trị an tách hai nhóm ra, bắt mỗi nhóm đứng ở một bên của đám đông. Coriolanus mừng là người hâm mộ của cậu thanh lịch hơn chút.

Chiều tà, khi Lucky trở lại đưa tin, Tiến sĩ Gaul ngồi đối diện y và giữ chiếc lồng nhốt Jubilee. Con chim đu đưa qua lại như đứa trẻ nhỏ đang tự vỗ về mình. Lucky nhìn con vật cưng của mình đầy quan ngại, có lẽ đang nơm nớp sẽ mất nó vào tay phòng thí nghiệm. “Ngày hôm nay chúng ta có một khách mời đặt biệt: Tiến sĩ Gaul - Trưởng Ban Tổ chức Đấu trường Sinh tử, người đã làm thân với Jubilee. Nghe nói bà có tin buồn cho chúng tôi, thưa Tiến sĩ Gaul.”

Tiến sĩ Gaul chuyển cái lồng của Jubilee lên bàn. “Đúng vậy. Do bị trọng thương từ vụ đánh bom nổi loạn trong trường đấu, một học sinh khác của Học viện ta, Gaius Breen, đã thiệt mạng.”

Trong khi đám bạn cùng lớp khóc lóc, Coriolanus cố gắng định tâm. Bất cứ lúc nào cậu cũng có thể bị gọi lên phát biểu về cái chết của Gaius, song đó không phải nguồn cơn của nỗi bồn chồn khắc khoải trong cậu. Nói vài câu tán dương Gaius thì dễ không; cậu ta đâu có gây thù chuốc oán với ai trên đời.

“Xin thay mặt tất cả mọi người thành kính phân ưu cùng gia quyến,” Lucky nói.

Mặt Tiến sĩ Gaul sắt lại. “Đúng thế. Song một hành động hơn ngàn lời nói, và kẻ thù phiến loạn của chúng ta xem chừng bị ngãng tai. Để đáp trả, chúng tôi đã chuẩn bị một điều đặc biệt cho con cháu chúng trong trường đấu.”

“Chúng ta cùng theo dõi nhé?” Lucky nói.

Ở trung tâm trường đấu, Teslee và Circ ngồi chồm hỗm cạnh một đống gạch vụn, chọc ngoáy một thứ mà có trời mới biết là gì. Coi bộ họ không hề hứng thú với Reaper đang ngồi tít trên khán đài, lưng quay vào bức tường trường đấu, người quấn áo choàng. Bỗng dưng, Treech phóng ù ra từ một đường hầm và đâm bổ vào hai vật tế Quận 3, hai đứa kia liền chạy tới hàng rào.

Những tiếng xì xào thắc mắc từ khán giả. "*Điều đặc biệt*" mà Tiến sĩ Gaul hứa hẹn đâu rồi? Lời giải đáp đến từ một cái máy bay điều khiển từ xa cỡ đại đang tiến vào trường đấu, chở theo một bể rắn cầu vồng.

Coriolanus suýt thì đã tự dỗ mình rằng vụ rắn cắn người chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng quá đà, nhưng cái bể đang bay vào đã đặt dấu chấm hết cho chuyện đó. Cậu vận não lắp ráp các mảnh ghép vào đúng tuần tự. Lũ rắn sẽ phản ứng ra sao khi được thả ra thì không biết đâu mà lần, nhưng cậu đã ở trong phòng thí nghiệm. Tiến sĩ Gaul không nhân giống chó cảnh; bà ta chế tạo vũ khí.

Món hàng dị thường khiến Treech chú ý. Có lẽ cậu ta nghĩ một món quà siêu độc đáo nào đó đã được nhắm cho mình, bởi cậu ta dừng chân khi máy bay đến khoảng giữa trường đấu. Cả Teslee và Circ cũng ngừng tay, và đến Reaper cũng đứng lên quan sát cuộc giao hàng. Cách mặt đất tầm mười thước thì máy bay thả cái bể không đậy điệm gì xuống. Thay vì vỡ toang, cái bể nẩy lên khi đáp đất. Rồi, như một bông hoa bung nở, các thành bể đổ ra xung quanh.

Rắn túa ra khắp hướng, tạo nên cảnh tượng một vầng dương đa sắc lóe sáng trong mù mịt bụi.

Ở hàng ghế trước, Clemensia nhảy dựng lên và hét một tiếng bải hải, suýt thì làm Festus ngã khỏi ghế. Trong khi hầu hết mọi người mới chỉ kịp tiếp nhận diễn biến mới trên màn hình, phản ứng của con nhỏ có vẻ quá trớn. Sợ rằng Clemensia sẽ hoảng quá mà làm lộ hết chuyện, Coriolanus nhảy tới ôm lấy nó từ đằng sau, không chắc hành động này là để an ủi hay trấn áp. Clemensia cứng đờ người nhưng đã câm nín.

"Chúng không ở đây đâu. Trong trường đấu cơ," Coriolanus nói vào tai con nhỏ. "Cậu an toàn mà." Nhưng cậu vẫn giữ chặt lấy nó trong khi màn kịch tiếp tục.

Có lẽ nguyên quán ở quận làm gỗ nên Treech đã quen thấy rắn rết. Ngay cái khắc chúng tuôn trào ra từ bể, cậu ta liền xoay gót ù té chạy về phía khán đài. Cậu ta nhảy phóc lên cái gò phế liệu như một con dê và liên tục guồng chân, song phi qua những dãy ghế trong lúc leo lên.

Teslee và Circ đã phải trả giá đắt cho mấy giây ngơ ngác. Teslee chạy được tới một cái cột và trèo vài thước lên vị trí an toàn, nhưng Circ thì vấp phải một ngọn giáo cũ han gỉ, và lũ rắn ùa vây lấy cậu ta. Một tá cặp nanh nhọn cắm vào người cậu ta và rồi, như thể đã thỏa mãn, lũ rắn trườn đi. Những vệt hồng, vàng và xanh vằn vện khắp người cậu ta, còn từ những vết thương phòi ra thứ mủ sáng màu. Nhỏ con hơn Clemensia, với gấp đôi hàm lượng độc tính trong cơ thể, Circ khò khè tầm mười giây rồi tắt thở.

Teslee nhìn chằm chằm cái xác nằm đó mà kinh hãi bật khóc rưng rức trong khi bám chặt lấy cây cột. Phía dưới, những con rắn

thanh mảnh túm tụm lại, rướn người lên loi nhoi uốn éo quanh chân cột.

Giọng thuyết minh sang sảng của Lucky chèn vào cảnh tượng ấy. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Đó là những con mút chúng tôi đã phát triển trong phòng thí nghiệm tại Capitol,” Tiến sĩ Gaul nói cho khán giả hay. “Mới là rắn non thôi, nhưng khi trưởng thành chúng sẽ dễ dàng trườn nhanh hơn đứt con người, và trèo lên cái cột kia với chúng chỉ là trò trẻ con. Chúng được thiết kế để săn đuổi con người và sinh sản với tốc độ chóng mặt nên bất kỳ con nào chết cũng có thể nhanh chóng được thay thế.”

Lúc này, Treech đã trèo ra một chỗ hẹp chìa ra trên bảng ghi tỉ số, còn Reaper thì tìm được chỗ lánh nạn trên nóc buồng phóng viên. Một vài con rắn leo được qua đống gạch vụn vào trong khán đài bên dưới hai người.

Mấy cái micro thu được một tiếng thét của con gái nghèn nghẹt.

Chúng tóm được Lucy Gray rồi, Coriolanus đau lòng nghĩ. *Cái khăn tay không phát huy tác dụng.*

Nhưng ngay lúc ấy, Mizzen lao ra từ đường hầm sát rào chắn nhất, theo sau là Coral đang rít lên oai oái. Một con rắn bám lẵng nhẵng trên cánh tay cô ta. Cô ta giật nó ra, nhưng hàng tá con khác liền rượt theo ngay khi con kia rơi xuống đất, nhằm thẳng phần bắp chân. Mizzen quăng đinh ba của mình đi và bật nhảy lên cây cột đối diện Teslee. Đầu gối đau như thế mà thằng nhóc chỉ mất phân nửa thời gian trước đó để leo tới đỉnh. Từ chỗ đó nó

chứng kiến đoạn kết cuồng loạn, nhưng may mắn thay rất chóng vánh, của Coral.

Những mục tiêu trên mặt đất đã bị tiêu diệt, phần đông bầy rắn bu lại phía dưới Teslee. Con nhỏ dần tuột tay bám trên cột, bèn cầu cứu Mizzen, song thằng nhóc chỉ lắc đầu quầy quậy, vẻ thất đảm hơn là xấu tính.

Khi ấy đám người dưới chỗ khán giả bắt đầu bảo nhau trật tự, dù Coriolanus không rõ tại sao. Khi khu sảnh đã không một tiếng nói, cậu nghe thấy điều mà những người tai thính hơn đã nghe ra. Đâu đó, dẫu rất khẽ khàng, có người đang cất tiếng hát nơi trường đấu.

Cô gái của cậu.

Lucy Gray bước ra chậm thật chậm từ đường hầm, và đi giật lùi. Cô dò dẫm từng bước về sau, lắc lư nhè nhẹ theo điệu nhạc.

La, la, la, la,

La, la, la, la, la, la,

La, la, la, la, la, la...

Hiện giờ thì lời ca mới chỉ có vậy, song vẫn thật lôi cuốn. Bò theo cô, như thể bị thôi miên bởi âm điệu, là sáu con rắn.

Coriolanus buông Clemensia đã bình tĩnh lại ra, du nhẹ nó về phía Festus. Đoạn bước tới màn hình, nín thở khi Lucy Gray tiếp tục đi lùi và rồi vòng qua chỗ xác Jessup từng nằm. Giọng cô ngân vang hơn khi cô, vô tình hay có chủ ý, trở về nơi có micro. Có chăng là cho một khúc ca cuối cùng, một màn trình diễn sau chót.

Thế nhưng không một con rắn nào có ý định tấn công. Thực ra, cơ hồ cô đang thu hút chúng đến từ khắp nơi trong trường đấu. Đám ở dưới cột của Teslee thưa dần, đôi ba con tụt xuống khỏi khán đài, và hàng chục con ngoằn ngoèo trườn ra từ các đường hầm để nhập vào cuộc tổng hành quân về phía Lucy Gray. Chúng vây quanh cô, xúm lại từ tứ bề, chặn đứng đường rút chạy. Những cơ thể rực rỡ dập dờn như sóng trên đôi chân trần của cô, quấn quanh cổ chân cô khi cô nhẹ nhàng ngồi xuống một tảng đá cẩm thạch.

Dùng đầu ngón tay, cô xòe ra mấy tầng váy giữa những bụi bặm, tựa hồ như gọi mời. Đàn rắn bu lấy cô, lớp vải bạc màu biến mất, để lại một chiếc váy huyền diệu được đan kết từ những con bò sát.

20

Coriolanus siết hai bàn tay thành nắm đấm, không dám chắc về ý đồ của đám rắn rết này. Bầy rắn trong bể, được tiếp xúc với mùi của cậu trên bản dự thảo, đã tảng lờ cậu toàn tập. Còn mấy con này cứ ngỡ như là có lực hút nam châm về vật tế của cậu vậy. Sự khác biệt đó là do môi trường chăng? Bị thả ra một cách thô bạo từ cái bể ấm áp, khép kín vào trường đấu bao la, không được che chắn, có phải chúng đang săn lùng cô như là mùi hương quen thuộc duy nhất có thể tìm được? Có phải chúng ùa về phía cô hòng nương náu trong sự an toàn của chiếc váy?

Lucy Gray tuyệt nhiên không hay biết gì về chuyện này, vì cái hôm ở sở thú khi cậu tính kể cô nghe về Clemensia và lũ rắn, cảnh ngộ của cô lận đận hơn cậu quá đỗi nên cậu đã không đề cập tới. Mà dẫu cậu có kể, cần rất nhiều niềm tin vào năng lực của cậu mới dám mơ tưởng cậu sẽ tìm ra cách can thiệp vào bầy rắn trong Đấu trường. Chẳng biết cô nghĩ thứ gì đang kìm giữ chúng nhỉ? Chắc là vì cô hát. Ở quê cô có hát cho lũ rắn nghe không? "*Chú rắn ấy là một người bạn đặc biệt của chị*," cô đã nói vậy với cô bé con trong sở thú. Biết đâu cô đã kết thân với một vài con rắn hồi ở Quận 12. Có khi cô tin nếu cô ngừng hát, chúng sẽ giết cô ngay tắp lự. Lẽ nào đây chính là khúc ca tuyệt mệnh của cô.

Không lẽ cô lại muốn lìa đời khi chưa hạ màn. Cô muốn ra đi khi vẫn cất cao tiếng hát, trong ánh hào quang chói lọi nhất cô có thể kiếm ra.

Khi Lucy Gray cất lời ca, giọng cô êm ái mà trong veo như tiếng chuông.

Người về thiên đường,

Chốn kiếp sau êm dịu,

Một chân tôi đã qua ngưỡng cửa.

Song trước khi thăng thiên,

Tôi còn nhiều dang dở nữa,

Ngay đây

Nơi kiếp này.

Một bài ca cổ, Coriolanus nhủ thầm. Nhắc đến kiếp sau làm cậu nhớ tới Sejanus và chỗ vụn bánh mì của cậu ta, nhưng cũng có cái câu ngồ ngộ về kiếp này. Từ đó hẳn có ý chỉ hiện tại. Ngay tại đây. Ngay lúc này. Khi cô vẫn còn sống.

Tôi sẽ theo cùng

Khi bài ca kết thúc,

Khi ban nhạc rã tan,

Khi ván bài đã lật ngửa,

Khi mọi nợ nần đã trả đủ,

Khi không còn gì hối tiếc,

Ngay đây

Nơi kiếp này,

Khi chẳng có gì

Còn lại nữa.

Ban Tổ chức chuyển sang quay góc rộng hơn, khiến Coriolanus muốn kêu lên phản đối tới khi hiểu ra lý do. Mọi con rắn trong trường đấu tưởng chừng như đã bị khúc hát mỹ nhân điểu của cô hớp hồn và đang đổ xô về chỗ cô. Cả những con bu dưới chân Teslee, một con mồi như mỡ để miệng mèo, cũng bỏ mặc mục tiêu của mình và trườn tới Lucy Gray. Hãy còn run bần bật vì cơn sang chấn, Teslee lẩy bẩy tụt xuống đất và đi cà nhắc đến đoạn rào mắt cáo trên hàng rào. Con nhỏ leo tới một độ cao an toàn trong khi bài hát vẫn tiếp tục.

Tôi sẽ bắt kịp người

Khi đã thanh lọc tâm trí,

Khi đã chán ngán bạn bè,

Khi đã thức khuya dậy sớm,

Khi nước mắt đã cạn,

Khi sợ hãi cũng chẳng màng,

Ngay đây

Nơi kiếp này,

Khi chẳng có gì

Còn lại nữa.

Máy quay trở lại quay thật sát vào Lucy Gray. Coriolanus có cảm giác là cô thường hướng đến đối tượng người xem đã đẫy rượu. Những ngày trước buổi phỏng vấn, cậu đã được nghe rất nhiều ca khúc gợi hình ảnh một tốp người nát rượu huơ hoắng những cốc rượu gin bằng thiếc trong một quán rượu ngầm. Mặc dù hình như chẳng cần đến hơi men, vì khi liếc nhanh qua vai, cậu thấy một số người trong Sảnh Heavensbee đã bắt đầu đung đưa theo nhịp điệu. Giọng cô lớn hơn, vang lừng nơi trường đấu...

Tôi sẽ đem tin tức

Khi giày nhảy đã mòn,

Khi xác thân đã bải hoải,

Khi thuyền tôi mắc cạn,

Khi tôi đã tổng điểm,

Và nằm mọp trên đất,

Ngay đây

Nơi kiếp này,

Khi chẳng có gì

Còn lại nữa.

... và rồi ngân lên cao vút khi cô kết bài.

Khi tôi tựa chú bồ câu thuần khiết,

Khi tôi đã học được cách yêu,

Ngay đây

Nơi kiếp này,

Khi chẳng có gì

Còn lại nữa.

Nốt nhạc cuối lắng đọng trong không trung giữa lúc người xem nhất tề nín thở. Đàn rắn chờ cho nó tan đi, và rồi - hay là cậu hoang tưởng nhỉ? - bắt đầu cựa quậy. Lucy Gray khe khẽ ngâm nga đáp lại, tựa hồ như với một đứa bé đang quấy khóc. Khán giả thầm nhẹ cả người khi thấy lũ rắn thả lỏng quanh cô.

Trông Lucky như bị bỏ bùa chẳng khác gì bầy rắn khi máy quay trở lại với y, mắt ươn ướt, quai hàm trễ xuống. Y sực tỉnh khi thấy hình ảnh mình đang được lên sóng truyền hình, và quay qua Tiến sĩ Gaul đang làm mặt lạnh. "Chà, Trưởng Ban Tổ chức Đấu trường, xin được... ngả mũ thán phục!"

Sảnh Heavensbee bùng nổ trong tràng tán thưởng nhiệt liệt, nhưng Coriolanus không thể rời mắt khỏi Tiến sĩ Gaul. Có gì đằng sau biểu cảm không thể dò đoán nổi ấy? Liệu bà ta cho rằng lũ rắn hành xử như vậy là do màn ca hát của Lucy Gray, hay nghi ngờ có ăn gian. Ngay cả Tiến sĩ Gaul có biết chuyện cái khăn tay đi nữa, biết đâu bà ta sẽ du di bỏ qua cho cậu, vì kết quả đã gay cấn đến nhường này.

Tiến sĩ Gaul gật đầu nhẹ một cái coi như là nhận lời khen. "Cảm ơn. Nhưng tâm điểm ngày hôm nay không phải tôi, mà là Gaius Breen. Có lẽ các bạn cùng lớp của trò ấy sẽ có một vài kỷ niệm để chia sẻ với chúng ta."

Lepidus liền bổ đi tác nghiệp tại Sảnh Heavensbee, thu lượm những mẩu chuyện từ bạn học của Gaius. Đến may là Tiến sĩ Gaul đã gà trước cho cậu, bởi trong khi mọi người pha trò hay kể một

câu chuyện hoạt kê, duy có Coriolanus là ứng biến để lồng ghép vào sự hy sinh nghĩa hiệp, lũ rắn, và báo ứng thích đáng họ đã mắt thấy tai nghe trong trường đấu. “Chúng ta sẽ không bao giờ để một thiếu niên tuấn kiệt của Capitol ra đi mà không có hậu quả. Bị trúng đòn, ta sẽ phản công mạnh mẽ gấp đôi, đúng như Tiến sĩ Gaul đã nói trước đây.”

Lepidus cố lái sang màn trình diễn ngoạn mục với lũ rắn của Lucy Gray, song Coriolanus chỉ đáp, “Cô ấy quả là siêu phàm. Nhưng Tiến sĩ Gaul có lý. Khoảnh khắc này thuộc về Gaius. Lucy Gray ngày mai hẵng bàn tới.”

Sau nguyên nửa tiếng đồng hồ tưởng niệm, Lepidus gửi lời chào của chương trình tới Festus và Io, bởi Coral và Circ đã chết do trúng nọc độc. Coriolanus ôm chầm lấy Festus, bùi ngùi đến lạ khi nhìn thằng bạn đáng tin cậy của mình rời khỏi lễ đài. Cậu cũng cảm nhận được sự trống vắng của Io, vì tính tình con nhỏ thiên về lãnh đạm hơn là hiếu chiến, như vậy cậu đánh giá là ăn đứt những đứa khác rồi. Có lẽ ngoại trừ Persephone, người cậu quyết định cùng dùng bữa tối. Ăn thịt người thì vẫn hơn giết người.

Khối học sinh về nhà, để lại nhúm người hướng dẫn còn trong kỳ đấu ăn bữa tối với bít tết. Coriolanus liếc quanh các đối thủ. Thuộc tốp năm chung cuộc, chính ra cậu đang trên đà thành công. Nhưng nếu một người khác thắng, Hiệu trưởng Highbottom vẫn có thể cho cậu một phần thưởng không đủ để trả tiền học Đại học, chắc sẽ lấy vụ hạ hạnh kiểm ra làm cớ. Chỉ có Giải thưởng Plinth mới thực sự bảo vệ được cậu.

Cậu quay sang màn hình, trên đó Lucy Gray vẫn đang ngâm nga với mấy con thú cưng của cô, Teslee mất hút đằng sau rào

chắn, còn Mizzen, Treech, và Reaper thì trấn giữ vị trí trên cao. Mây vần vũ, báo trước một cơn dông bão và vẽ nên một khung cảnh hoàng hôn mê đắm lòng người. Thời tiết sầm sì khiến ngoảnh đi ngoảnh lại bóng đêm đã sập xuống, và cậu chưa ăn xong pudding thì Lucy Gray đã khuất khỏi tầm nhìn, và một tràng sấm rền vang làm rung chuyển trường đấu. Cậu mong là có sét để có chút ánh sáng, song cơn mưa tầm tã sau đó khiến màn đêm cũng mịt mờ.

Coriolanus quyết định ngủ lại Sảnh Heavensbee, giống bốn người hướng dẫn kia. Không một ai ngoài Vipsania nghĩ tới chuyện mang chăn gối, nên cả đám còn lại tự sửa soạn chỗ nằm ở ghế đệm, kê cao chân và lấy tạm cặp sách làm gối. Đêm mưa khiến khu sảnh dịu mát hơn, Coriolanus gà gật trên ghế, một mắt ti hí rình nhất cử nhất động trên màn hình. Cơn dông đã che mờ tất thảy, và sau cùng thì cậu thiếp đi. Gần tờ mờ sáng, cậu giật mình bừng tỉnh và nhìn quanh. Vipsania, Urban với Persephone vẫn đang say giấc nồng. Cách đó vài thước, cặp mắt đen to tròn của Clemensia ánh lên trong cảnh tranh tối tranh sáng.

Cậu nào có muốn làm kẻ thù của con nhỏ. Giả sử pháo đài của gia tộc Snow sụp đổ, cậu sẽ cần viện tới bạn bè. Tới tận vụ rắn cắn, cậu vẫn coi Clemensia là bạn thân. Và trước giờ nó cũng hòa thuận với Tigris nữa. Nhưng làm sao để giảng hòa đây?

Clemensia cho một tay vào trong áo, sờ bên xương quai xanh nó đã phô ra trong bệnh viện. Chỗ bám đầy vảy rắn.

“Chúng có mất đi không?” cậu thì thào.

Clemensia cứng người. “Đang mờ dần. Chờ mãi. Họ nói có thể

phải mất đến một năm trời."

"Có đau không?" Giờ trong đầu cậu mới lóe lên cái ý nghĩ ấy.

"Không đau đâu. Mà ngứa. Trên da ấy." Con nhỏ xoa xoa chỗ vảy. "Khó giải thích lắm."

Lời bộc bạch làm cậu vững dạ hơn, cậu liền nhắm mắt đưa chân. "Mình xin lỗi, Clemmie. Thật lòng đấy. Về tất cả mọi chuyện."

"Cậu đâu biết bà ta mưu toan điều gì," Clemensia nói.

"Đúng, mình không biết. Nhưng sau đó, trong bệnh viện, đáng lý ra mình nên ở đó vì cậu. Đáng lý ra mình phải đạp đổ cửa để chắc chắn cậu vẫn ổn," cậu khăng khăng.

"Đúng thế!" con nhỏ nhấn giọng, nhưng xem chừng đã nguôi ngoai đôi chút. "Nhưng mình biết cậu cũng bị thương. Trong trường đấu."

"Ôi, đừng bao biện cho mình." Cậu vung tay lên trời. "Mình đúng là đứa vô dụng và cả hai chúng ta đều biết tỏng mà!"

Trên môi nó phớt một nụ cười. "Suýt. Chắc là mình phải cảm ơn cậu vì đã ngăn mình làm bẽ mặt bản thân ngày hôm nay."

"Thế ư?" Cậu nheo mắt ra chiều đang cố nhớ lại."Tất cả những gì mình nhớ là bám dính lấy cậu. Cũng không hẳn là núp sau lưng. Cơ mà nhất định là có bám víu."

Con nhỏ phì cười nhưng rồi trở nên nghiêm túc. "Đáng nhẽ mình không nên đổ lỗi cho cậu quá như vậy. Mình xin lỗi. Mình đã quá hoảng sợ."

“Có lý của nó cả. Giá mà hôm nay cậu không phải chứng kiến cảnh ấy,” cậu nói.

“Có khi lại lấy độc trị độc. Mình thấy khá hơn rồi,” nó giãi bày. “Mình có phải là đứa chẳng ra gì không?”

“Không đâu,” cậu đáp. “Cậu rất gan dạ.”

Và thế là tình bạn của hai người chập chững sang trang. Họ để những người khác ngủ còn mình thì chia nhau cái bánh tart pho mát cuối cùng trong kho lương của Coriolanus, tán gẫu chuyện này chuyện kia và thậm chí còn tính tới việc thiết lập liên minh giữa Lucy Gray và Reaper trong trường đấu. Do việc đó có vẻ vượt ngoài tầm kiểm soát, họ gạt đi. Hai người đó sẽ lập đội với nhau hoặc không. “Ít nhất thì chúng mình lại là đồng minh rồi,” cậu nói.

“Chậc, dẫu sao cũng không phải kẻ thù,” Clemensia chiếu cố. Nhưng khi họ đi rửa mặt mũi để ghi hình, con nhỏ cho cậu dùng ké xà phòng để cậu không phải dùng tới thứ chất lỏng nhơn nhớt bào mòn da trong nhà vệ sinh, và bằng cách nào đó cử chỉ nhỏ mà thân tình ấy cho cậu biết mình đã được lượng thứ.

Không có bữa sáng, nhưng Festus đã tới sớm phát bánh mì kẹp trứng và táo trên tinh thần tương thân tương ái. Persephone vừa uống trà vừa nhìn cậu ta đắm đuối. Giờ đây khi Clemensia đã bớt hằn học, Coriolanus không còn thấy bị uy hiếp bởi nhóm người hướng dẫn như trước nữa. Ai cũng muốn thắng, nhưng chuyện đó chủ yếu do vật tế của họ định đoạt. Cậu đánh giá các đối thủ của Lucy Gray. Teslee, nhỏ con và lắm mưu nhiều kế. Mizzen, nguy hiểm nhưng què quặt. Treech, tráng kiện mà vẫn còn là một ẩn số. Reaper, quá thể lập dị.

Những cụm mây cuối tan đi khi mặt trời lên. Rắn chết la liệt trường đấu, vắt vẻo trên gạch đá, nổi lềnh phềnh trong những vũng nước. Chết đuối, có lẽ, hoặc không chống chịu được màn đêm rét mướt. Một số loài sinh vật biến đổi gien không sống tốt lắm bên ngoài phòng thí nghiệm. Không thấy Lucy Gray với Teslee đâu, nhưng ba thằng con trai quần áo ướt lướt thướt vẫn chưa dám xuống khỏi những chỗ cao. Mizzen đang ngủ, người buộc vào thanh xà. Khi các học sinh khác ùa vào Sảnh Heavensbee, Vipsania và Clemensia, người có vẻ gần như là bình thường, gửi thức ăn tới cho vật tế của mình.

Khi máy bay đến nơi, Treech xơi hùng hục, còn Reaper một lần nữa từ chối thức ăn, trèo xuống trường đấu để vốc nước trong vũng tù đọng. Dửng dưng trước Treech và Mizzen, thằng nhóc rốt cuộc cũng ngủ dậy, cậu ta đi thu xác Coral với Circ thêm vào hàng ngũ của mình. Hai cậu trai kia dõi theo với con mắt đề phòng, nhưng không ai giao chiến, nao núng bởi hành vi quái gở của cậu ta hoặc khả năng có rắn lạc. Chắc họ đang hy vọng có người khác kết liễu cậu ta, song công việc của cậu ta không hề bị gián đoạn, và cậu ta trở lại buồng phóng viên khi đã dọn dẹp cái nhà xác của mình. Treech ngồi ở rìa bảng ghi tỉ số, chân đung đưa, trong khi Mizzen ra hiệu muốn ăn. Persephone bèn mau mắn hồi đáp, đặt cho nó một bữa sáng ú ụ.

Phút sau, Teslee xuất hiện. Bặm môi cau mày rất tập trung, con nhỏ lấy ra một cái máy bay, tuy phần nhiều là giống với cái máy giao hàng gốc, có vẻ đã được chỉnh sửa đôi chút. Đoạn đứng thẳng bên dưới Mizzen.

“Nó nghĩ là thứ đó bay được ư?” Vipsania hồ nghi. “Dẫu bay được thì nó điều khiển bằng cách nào chứ?”

Đang đăm chiêu nhìn màn hình, Urban đột ngột ngồi rướn lên. “Không cần phải thế đâu. Sẽ không cần phải điều khiển nếu… Nhưng làm sao mà…” Cậu ta bỏ dở câu nói, vắt óc tìm lời giải.

Teslee gạt một cái công tắc, giơ hai tay, và phóng cái máy bay lên không trung. Nó bay lên, để lộ một sợi cáp nối bên dưới cái máy với một cái vòng ở cổ tay con nhỏ. Bị cột dây như vậy, cái máy bay bắt đầu bay mòng mòng khoảng lưng chừng giữa con nhỏ và Mizzen. Thằng nhóc ngó xuống, ngơ ngác ra mặt, nhưng rồi bị sao nhãng vì cái máy bay đầu tiên từ Persephone đã đến nơi. Nó thả một khúc bánh mì xuống và toan bay về như thường lệ. Thế rồi, bay được vài thước, nó đảo chiều quay ngược lại chỗ thằng nhóc. Mizzen ngửa ra sau, hết sức kinh ngạc. Theo phản xạ nó gạt cái máy bay, song cái máy chỉ bay sượt qua đầu nó, mở kẹp để giao một món quà vô hình, rồi lại xông vào.

“Chiếc máy bay đó làm sao thế?” Persephone hỏi.

Chẳng ai biết, nhưng khi ấy, cái máy bay thứ hai tiến vào mang theo nước, và cái thứ ba có pho mát. Tương tự, chúng cũng thả những bịch đồ, để rồi lại lảng vảng xung quanh, cố giao hàng liên tục. Thế nhưng mấy cái máy bay, vốn được căn giờ sao cho thả hàng từ trên cao thật trơn tru trôi chảy, bắt đầu va chạm với nhau, đôi khi đụng cả vào Mizzen. Phần đuôi của một cái chọc vào mắt thằng nhóc, và nó la lên oai oái, tay vung quật lung tung.

“Có cách nào để liên lạc với Ban Tổ chức không? Ý mình là, mình còn gửi tận ba chuyến nữa!” Persephone nói.

“Họ cũng bó tay thôi,” Urban nói đầy khoái trá. “Con nhỏ đã tìm ra cách bẻ khóa chúng rồi. Nó đã chặn đứng đường về của chúng, nên mặt thằng nhóc đó là đích đến duy nhất.”

Y như rằng, khi ba chiếc máy bay kia tới, từng chiếc một, chúng đều trở chứng như thế. Mizzen là mục tiêu độc nhất của chúng, và chuyện thoạt tiên có vẻ buồn cười lại thành ra đầy tính sát thương. Thằng nhóc nhỏm dậy toan xuống xà, song bị chúng vây bủa như ong bu hũ mật. Đinh ba đã bỏ lại dưới đất, nó bèn rút dao ra hòng đánh trả, song cùng lắm chỉ hất được mấy cái máy bay chệch hướng trong chốc lát. Chúng không được lập trình để đụng vào người thằng nhóc, nhưng trong lúc chao liệng để tránh nhau và tránh đường dao, lại càng đâm tới tấp vào nó, tới khi trông giống như một cuộc đánh hội đồng. Mizzen bắt đầu dò dẫm đến một bên cột - chính cái cột nó đã phó mặc Teslee cho số phận - mỗi tội đầu gối nó không chịu vâng lời. Cuống hết cả lên, nó khua khoắng hú họa mấy cái máy bay, dồn trọng lượng lên cái chân đau bủn rủn rồi khuỵu xuống. Thằng nhóc mất thăng bằng và ngã lộn nhào, cổ gãy gập ngoẹo sang một bên khi tiếp đất.

“Ối!” Persephone kêu lên khi nó rơi xuống. “Ôi, con nhỏ đó giết được thằng nhóc rồi!”

Vipsania chau mày nhìn màn hình. “Nó lanh lợi hơn vẻ bề ngoài đấy chứ.”

Teslee nở một nụ cười dương dương tự đắc rồi thu cái máy bay của mình về, tắt máy và ôm lấy nó âu yếm.

“Đừng có trông mặt mà bắt hình dong.” Urban cười hềnh hệch trong khi nhấn đồng hồ gửi quà. “Nhất là khi cái mặt đó thuộc về

mình đây."

Niềm vui ngắn chẳng tày gang. Trong lúc đặc tả sự vụ máy bay, Ban Tổ chức đã ngó lơ toàn cảnh, khi mà Treech đã trèo khỏi bảng ghi tỉ số và băng qua khán đài, nhảy xuống sân đấu. Cậu ta như rạch trời rơi xuống, vừa nhảy một cú rõ xa vào khung hình đã liền tay bổ rìu vào Teslee. Con nhỏ còn chưa nhích được bước nào khi lưỡi rìu giáng vào hộp sọ, bửa toác nó ra và giết chết con nhỏ ngay tức khắc. Treech chống tay vào đầu gối, thở hổn hển vì quá sức, và rồi ngồi phịch xuống ngay cạnh, nhìn máu lai láng thấm vào lớp cát. Những cái máy bay mang theo lố thức ăn cho con nhỏ bay tới lại khiến cậu ta xuất kích. Cậu ta nhặt nhạnh một tá gói hàng và rút về phía sau rào chắn.

Urban che giấu phút ngỡ ngàng bằng vẻ khinh bỉ và đứng lên rời đi. Tuy vậy, cậu ta không thoát được cái micro lúc nào cũng chình ình ở đấy của Lepidus, và cố lắm mới không gằn giọng khi nói, "Vậy là tôi đã dừng cuộc chơi. Cũng cười được một phút một chốc, đúng không?" Đoạn bỏ đi, để lại Persephone nói dông dài về niềm tiếc nuối và lòng biết ơn của con nhỏ vì có cơ hội làm người hướng dẫn.

"Bạn đã vào đến tốp năm người!" Lepidus cười nhăn với con nhỏ. "Không ai có thể tước đi điều đó."

"Phải," nó đáp hơi mơ hồ. "Phải, chuyện kiểu này sẽ đeo bám ta mãi."

Coriolanus hết nhìn Clemensia lại sang Vipsania. "Mình đoán là, chỉ còn chúng ta thôi." Ba người xếp ghế thành một hàng,

Coriolanus ngồi giữa, trong khi những người khác dọn đi ghế của những ai đã thua cuộc.

Lucy Gray. Treech. Reaper. Ba người cuối cùng. Cô gái cuối cùng. Ngày thi đấu cuối cùng chăng? Có lẽ cả vậy nữa.

Lucky bước vào trên đầu đội một cái mũ gắn năm cây pháo sáng. "Xin chào, Panem! Đặt làm chiếc mũ này dành riêng cho tốp năm chung cuộc, thế mà họ lại chỉ một phút huy hoàng rồi vụt tắt mất tiêu!" Y rứt hai cây pháo ra khỏi mũ và thảy bừa qua vai. "Tốp ba chung cuộc, phỏng ạ?"

Một cây pháo sáng lụi dần trên sàn nhà, song cây thứ hai làm một tấm rèm bốc khói mù mịt, khiến Lucky miệng thì hét chói với còn chân thì nhảy loạn xì ngầu. Một người trong ê kíp cầm bình cứu hỏa xông vào trước máy quay để giải quyết tình thế nguy cấp, Lucky nhờ vậy mới lấy lại bình tĩnh. Ba cây pháo sáng còn trên mũ kia tắt rồi, số điện thoại để tài trợ và đặt cược bắt đầu hiện lên phía dưới màn hình. "Ù úyyyy! Trò cá cược nóng hổi vừa thổi vừa chơi! Đừng bỏ lỡ cuộc vui nhé!"

Đồng hồ liên lạc của Coriolanus báo chuông ríu rít, nhưng của Vipsania và Clemensia cũng vậy. "Chắc là có ích lắm đấy," Clemensia lẩm bẩm với Coriolanus. "Cậu ta đâu có đủ lòng tin ở mình để mà ăn thứ mình gửi."

Lucy Gray hẳn phải đói rồi, nhưng cậu cho rằng cô đang nghỉ ngơi trong đường hầm. Cậu những muốn gửi cô đồ ăn và nước uống, vừa để cầm hơi lẫn để làm mồi độc. Vì hai địch thủ cuối cùng có thể lấn lướt cô dễ như bỡn, cậu phải làm gì đó đặng đặt vận may vào tay cô. Trước mắt, cậu chẳng nghĩ ra gì ngoài việc giữ cho đám đông về phe cô. Khi Lepidus lại gần hỏi cậu về những

cảm nghĩ đã hẹn trước về màn biểu diễn của Lucy Gray, cậu liền hết lời tâng bốc. Coriolanus không biết đến nước này mà cô vẫn chưa khiến người ta tâm phục khẩu phục rằng mình không phải dân quận thì còn phải làm gì để chứng minh nữa. “Tôi cảm thấy đã có sự bất công vô cùng lớn khi cô ấy không những phải có mặt trong buổi chiêu quân, mà còn cả ở Quận 12. Quý vị sẽ là người đoán định. Nếu quý vị đồng ý với tôi, hay thậm chí hoài nghi nhỡ đâu tôi nói đúng, quý vị biết mình phải làm gì rồi đó.” Tuy là một loạt quyên góp mới nhập vào đồng hồ cũng làm cậu vững lòng đấy, nhưng cậu không rõ nó sẽ giúp ích thế nào. Với chừng ấy thứ có sẵn thì cậu vốn đã có thể nuôi cô hàng tuần liền rồi.

Tuy vậy vật tế duy nhất đang di chuyển quanh trường đấu là Reaper, cậu ta đã xuống khỏi buồng phóng viên, tiện đường còn xẻo thêm một miếng cờ lớn nữa. Hốc hác và đi còn không vững, cậu ta loạng choạng tiến lại bổ sung Teslee và Mizzen vào bộ sưu tập của mình, dùng miếng cờ mới đắp cho họ. Vận hết sức lực, cậu ta trèo lên tận dãy ghế cao nhất của trường đấu, đánh một giấc giữa ban ngày, khẽ đu đưa tới lui, tấm áo choàng được trải ra phơi. Coriolanus tự hỏi liệu cậu ta có sớm toi đời vì nguyên nhân tự nhiên hay không. Ấy là nếu chết đói là tự nhiên. Cậu không dám chắc một trăm phần trăm. Có tự nhiên không nếu cái đói khát được dùng làm vũ khí?

Cậu nhẹ người khi vừa trước giờ trưa thì Lucy Gray ló ra ở chỗ khuất bóng của một đường hầm. Cô quan sát trường đấu và, cho là đã an toàn, bước ra ánh sáng. Bùn lấm trên gấu váy cô đã bắt đầu đóng lại, nhưng bộ váy ẩm vẫn dấp dính vào người. Trong khi Coriolanus đặt cho cô một bữa thịnh soạn qua đồng hồ liên lạc, Lucy đi tới cái vũng nước của Reaper và quỳ xuống. Cô vốc nước

uống cho đã khát và rửa mặt. Sau khi lấy ngón tay chải mượt tóc, cô quấn tóc thành một búi hờ, hoàn tất vừa lúc mười hai chiếc máy bay tiến vào trường đấu.

Có vẻ như cô không thấy chúng bởi cô rút từ túi một cái chai và nhúng cổ chai vào vũng tù, lấy khoảng một đốt ngón tay nước. Lắc nước đều quanh chai, Lucy Gray đổ lại vào vũng và toan làm đầy lại chai nước thì để ý thấy đoàn máy bay bay tới. Thức ăn và đồ uống rơi xuống xung quanh, cô liền vứt cái chai cũ đi và gom quà bỏ vào tùng váy.

Lucy Gray chạy tới đường hầm gần nhất nhưng rồi hướng mắt lên nhìn Reaper đang nằm thõng thượt trên khán đài. Cô bèn đổi hướng, gấp gáp chạy tới nhà xác của cậu ta, và nhấc miếng cờ lên. Môi cô lẩm nhẩm đếm những người đã tử nạn.

“Cô ấy đang xem còn những ai trong Đấu trường,” Coriolanus nói vào cái micro mà Lepidus ấn vào mặt cậu. “Có khi ta nên niêm yết lên bảng ghi tỉ số,” Lepidus cợt nhả.

“Tôi chắc chắn các vật tế sẽ thấy có ích,” Coriolanus đáp. “Nghiêm túc đấy, đó quả là một cao kiến.”

Thốt nhiên, Lucy Gray ngẩng phắt đầu dậy, và những món đồ cất trong tùng váy rơi xuống đất khi cô xoay gót bỏ chạy. Cô đã nghe thấy cái gì đó mà khán giả không thể. Treech xô ra từ đằng sau rào chắn, tay lăm lăm cây rìu, và thộp được cổ tay cô khi cô chạy qua bên dưới xà ngang. Lucy Gray xoay người lại, quỵ gối, điên cuồng chống trả trong khi cậu ta vung rìu lên.

“Không!” Coriolanus bật dậy, đẩy Lepidus sang bên. “Lucy Gray!”

Thế rồi hai chuyện xảy đến cùng một lúc. Cùng lúc rìu giáng xuống, cô phi thân vào vòng tay của Treech và bám chặt lấy cậu ta, né lưỡi rìu. Kỳ quái là có vẻ như họ ôm nhau một lúc lâu, tới khi Treech trợn tròn mắt kinh hãi. Cậu ta đẩy cô ra, đánh rơi cây rìu, và bứt thứ gì đó ra khỏi ót. Bàn tay cậu ta vọt lên trời, mấy ngón tay siết chặt một con rắn hồng tươi. Rồi cậu ta khuỵu gối và đập nó xuống đất, hết lần này tới lần khác, cho đến khi cậu ta gục xuống tắt thở, con rắn chết rũ vẫn khư khư trong tay.

Lồng ngực phập phồng, Lucy Gray nhìn quanh ngó quất để xác định vị trí Reaper, song cậu ta vẫn ngồi lắc lư trên khán đài. An toàn trong chốc lát, cô áp một bàn tay lên tim và vẫy chào với khán giả.

Mọi người trong sảnh nồng nhiệt hoan hô, Coriolanus mới thở phào nhẹ nhõm và ngoảnh sang đón nhận. Cậu làm được rồi. Cô làm được rồi. Túi đầy nhóc thuốc độc, cô đã vào đến bán kết. Hẳn cô đã lận con rắn hồng trong túi, như con rắn xanh ở buổi chiêu quân. Còn con nào nữa không? Hay là Treech đã đập chết con cuối cùng còn sống? Có trời mới biết. Nhưng nội cái khả năng còn món vũ khí bò sát khác thôi cũng đủ làm cho Lucy Gray mang dáng vẻ một sát thủ.

Trong khi Lepidus tống tiễn Vipsania - người cảm ơn Ban Tổ chức mà nghiến răng trèo trẹo - Coriolanus ngồi phịch xuống ghế và dõi theo Lucy Gray nhặt lại đồ ăn. Cậu nghiêng người sang Clemensia nói nhỏ, “Mừng là hai đứa mình.” Con nhỏ đáp lại bằng một nụ cười toa rập.

Nhìn Lucy Gray trải giấy gói ra và bày biện đồ ăn sao cho đẹp mắt, Coriolanus nghĩ tới buổi dã ngoại của hai người ở sở thú. Cô

đang tái hiện nó vì cậu sao? Con tim cậu xốn xang, và nụ hôn kỷ niệm ùa về. Trong tương lai liệu có còn nụ hôn nào chăng? Trong giây lát, cậu trói vào miền mộng tưởng có Lucy Gray chiến thắng, rời khỏi trường đấu và tới chung sống với cậu trong căn hộ tầng thượng nhà Snow nhờ đâu đó mà thoát khỏi thuế khóa. Cậu đi học Đại học bằng Giải thưởng Plinth, còn cô hát chính ở hộp đêm mới mở lại của Pluribus, bởi lẽ Capitol đã chấp thuận cho cô ở lại và, ừ thì, cậu chưa tính toán tường tận, nhưng trọng điểm là, cậu được giữ lại cô. Và cậu muốn giữ lại cô. An toàn và sát bên. Tôn sùng và được tôn sùng. Một lòng một dạ. Và hoàn toàn thuộc về cậu miễn bàn cãi. Nếu những lời cô nói trước khi hôn cậu - "*Lúc này chân tình của em chỉ dành cho chàng trai duy nhất là anh thôi*" - là thực, vậy chẳng phải cô cũng sẽ muốn vậy sao?

Thôi nào! cậu tự nhủ. *Nào đã có ai thắng được cái gì!* Cô đã xơi gần hết chỗ thức ăn, nên cậu đặt thêm một chầu nữa, một chầu thịnh soạn mà cô có thể cất đi để dùng trong vài ngày tới, phòng trường hợp cô mới quyết định náu mình và chờ Reaper tiêu đời. Một kế hoạch hay, ít rủi ro cho cô và không thể tránh khỏi nếu cậu ta tiếp tục chối đây đẩy tất cả lương thực như hiện tại. Cơ mà nhỡ không thì sao? Nhỡ cậu ta tỉnh trí lại và quyết định ăn những món quà tài trợ nhiều vô biên mà Clemensia có thể cung cấp? Như vậy rồi lại đến nước phải đấu tay đôi, và Lucy Gray sẽ ở thế cực kỳ bất lợi trừ phi cô tàng trữ thêm rắn.

Máy bay tiếp tế cho cô rồi, Lucy Gray phân loại đồ và nhét vào các túi. Nom chúng chẳng có đủ chỗ chứa hết số đồ ăn nước uống cộng thêm một con rắn nữa, nhưng cô mưu trí vô cùng. Cậu thậm chí còn không thấy cô rút ra con rắn đã cắn chết Treech.

Buổi trưa Festus mang bánh kẹp đến cho Coriolanus và Clemensia, nhưng cả hai đều quá lo lắng để mà nuốt trôi. Những học sinh khác ăn luôn tại chỗ, do không muốn lỡ mất một khoảnh khắc nào. Coriolanus có thể nghe thấy những tiếng tranh luận rủ rỉ rù rì nhưng sôi nổi về ai sẽ chiến thắng chung cuộc. Là trước đây cậu còn chẳng nhớ nổi có người thèm quan tâm.

Mặt trời hầm hập hong khô trường đấu, hút kiệt những vũng nước nông và chỉ để lại vài cái đủ sâu để uống. Lucy Gray nghỉ lấy sức trên một đống gạch vỡ, váy xòe ra hứng nắng. Tình hình tạm thời bình ổn nên Lucky lại ra dự báo thời tiết rất cặn kẽ, gồm cảnh báo nhiệt độ cao và vài mẹo vặt để tránh các tình huống chuột rút, kiệt sức và đột quỵ liên quan. Hàng người ở quầy nước chanh bên ngoài trường đấu dài ngoằng, và mọi người trú dưới những tán dù hoặc bon chen trong mấy bóng râm tin hin quý báu. Ngay cả sự mát mẻ thường trực của Sảnh Heavensbee cũng không thấm tháp, nên đám học sinh cởi bỏ áo khoác và lấy vở quạt phần phật. Tới giữa chiều, nhà trường chiêu đãi rượu pân hoa quả, mang lại cảm giác hội hè cho sự kiện.

Lucy Gray để Reaper trong tầm mắt, song cậu ta không có động thái gì là muốn giao đấu. Bất thình lình, cô đứng phắt dậy như thể đã nóng ruột muốn xúc tiến mọi chuyện, và bước lại chỗ thi thể của Treech. Nắm lấy một bên cổ chân, cô bắt đầu lôi sền sệt cậu ta đến nhà xác của Reaper. Reaper tựa hồ bừng tỉnh ngay khi cô động tới cái xác. Cậu ta nhoài người ra và gào lên câu gì đó không rõ, đoạn lao như bay xuống từ khán đài. Lucy Gray buông Treech ra và chạy ù tới một đường hầm gần đó. Reaper nhận lấy nhiệm vụ vận chuyển Treech, đặt cậu ta ngay ngắn vào hàng ngũ

những vật tế đã chết và che lại bằng miếng cờ thừa. Ưng bụng, cậu ta quay lại khán đài, nhưng mới tới chỗ bức tường thì Lucy Gray đã chạy ra từ đường hầm thứ hai, kéo một miếng cờ khỏi mấy cái xác, và hú lên một tiếng. Reaper quay ngoắt lại và lao về phía cô. Lucy Gray không chần chừ mà lẩn ngay ra sau hàng rào. Reaper phủ lại cờ, dém miếng vải dưới mấy tấm thân cho giữ chắc hơn, và đi dựa cột nghỉ. Sau vài phút, cậu ta có vẻ thiêm thiếp đi, mắt nhắm dưới ánh mặt trời. Lucy Gray lại phóng ra, giật tung một miếng cờ, và lần này bỏ chạy cùng với nó lết bết đằng sau. Tới khi Reaper định hình được sự phá rối của cô, cô đã bỏ xa cậu ta mười lăm thước. Sự dùng dằng của cậu ta cho phép cô nới rộng khoảng cách dẫn trước, và cô kéo lê miếng cờ tới chính giữa trường đấu, ở đó cô vứt nó lại trên đất và tiến về khán đài. Máu nóng bốc lên, Reaper chạy tới lấy lại cờ của mình. Cậu ta đuổi theo cô được mấy bước, song việc phải luôn tay luôn chân đã khiến cậu ta lao lực. Áp tay vào hai bên thái dương, cậu ta thở gấp, mặc dù coi bộ không đổ mồ hôi. Phần cập nhật mới đây của Lucky đã nhắc cho họ nhớ, đó có thể là dấu hiệu của một cơn sốc nhiệt.

Cô ấy đang chạy hòng bức tử cậu ta, Coriolanus nghĩ. *Chưa biết chừng lại nên chuyện.*

Reaper hơi liêu xiêu như say rượu. Kéo theo miếng cờ, cậu ta đi tới vũng nước của mình, một trong số ít những cái chưa khô cạn trong buổi chiều ấy. Cậu ta quỳ sụp xuống uống nước, tớp lấy tớp để đến khi chỉ còn bùn lớp nhớp dưới đáy. Khi cậu ta ngồi xổm lại, một vẻ kỳ khôi gợn lên trên khuôn mặt cậu ta, và các ngón tay cậu ta bắt đầu cào cấu khắp ngực và mạng sườn. Cậu ta thổ ra một lượng nước, đoạn bò ra nôn khan mất một lúc trước khi ngả

nghiêng nhỏm dậy. Một tay vẫn giữ rịt lấy miếng cờ, cậu ta chậm chạp cất từng bước thấp bước cao trở lại nhà xác của mình. Reaper vừa tới nơi thì ngã lăn ra đất, tự lết vào hàng kế bên Treech. Cố đắp cờ cho cả nhóm bằng một tay, song cậu ta chỉ che được nửa mình rồi thu tứ chi lại và bất động.

Coriolanus ngồi ngây ra ngóng đợi. Vậy là xong hả? Cậu đã thực sự giành chiến thắng rồi sao? Đấu trường Sinh tử? Giải thưởng Plinth? Cô gái? Cậu nhìn kỹ gương mặt Lucy Gray trong khi cô quan sát Reaper từ trên khán đài, nhưng nét mặt ấy man mác xa xăm, cơ hồ cô đang cách sự đấu đá nơi trường đấu cả vạn dặm.

Khán giả trong sảnh rộ lên xầm xì. Xong đời Reaper rồi ư? Chẳng phải người ta nên tuyên bố người chiến thắng à? Coriolanus và Clemensia xua Lepidus và cái micro của anh ta đi trong khi chờ xem chuyện sẽ ngã ngũ ra sao. Sau nửa tiếng thì Lucy Gray trèo xuống khỏi khán đài và tới gần Reaper. Cô đặt ngón tay lên cổ cậu ta kiểm tra mạch. Hài lòng, cô vuốt mắt cho cậu ta và ân cần trải miếng cờ lên các đấu thủ, như thể đang cho bọn trẻ con đi ngủ. Rồi cô đi đến ngồi tựa vào một bên cột và chờ đợi.

Việc đó có vẻ đã thuyết phục được Ban Tổ chức, vì Lucky liền xuất hiện, nhảy cẫng lên, công bố rằng Lucy Gray Baird, vật tế Quận 12, và người hướng dẫn của cô, Coriolanus Snow, đã chiến thắng Đấu trường Sinh tử lần thứ Mười.

Sảnh Heavensbee bùng nổ xung quanh Coriolanus, và Festus chỉ đạo mấy đứa bạn học công kênh ghế của cậu lên rước quanh lễ đài. Sau cùng khi họ đặt cậu xuống, Lepidus liền dồn dập đặt câu

hỏi, cậu chỉ có thể trả lời rằng đây là một trải nghiệm vừa phấn khích vừa cho cậu biết mình là ai. Thế rồi toàn thể khối học sinh được chỉ dẫn tới nhà ăn, nơi có liên hoan bánh ngọt và rượu posca. Coriolanus ngồi ở vị trí danh dự, đón nhận những lời chúc tụng và nốc đẫy rượu. Có sao nào? Ngay thời khắc này, cậu cảm thấy mình bất khả chiến bại.

Cô Satyria cứu bồ vừa đúng lúc đầu óc cậu lâng lâng, dẫn cậu ra khỏi nhà ăn và bảo cậu đến phòng thí nghiệm sinh học công nghệ cao. "Ta nghĩ người ta đang đưa cô gái của trò tới. Đừng ngạc nhiên nếu họ quay hình cả hai với nhau. Làm tốt lắm."

Coriolanus cao hứng trao cho bà một cái ôm và tức tốc tới phòng thí nghiệm, biết ơn vì được yên tĩnh một lát. Cậu thấy môi mình dãn ra thành một nụ cười toe toét. Cậu thắng rồi. Cậu đã giành được vinh quang, và tiền đồ, và biết đâu cả tình yêu nữa. Chẳng mấy chốc cậu sẽ có Lucy Gray trong vòng tay. *Ôi, Tuyết thượng đỉnh; chuyện*. Đến cửa, cậu buộc bản thân thả lỏng hai má, và chỉnh lại áo khoác nhằm che đi vẻ bợm rượu thực chất của mình. Vì lý do nào đó mà không thể để Tiến sĩ Gaul thấy cậu trong bộ dạng thế này được.

Khi cậu mở cửa phòng thí nghiệm sinh học công nghệ cao, cậu chỉ thấy mỗi Hiệu trưởng Highbottom, ngồi tại bàn làm việc như mọi khi. "Vào thì khép cửa lại." Coriolanus làm theo. Dễ thường ông Hiệu trưởng muốn chúc mừng cậu riêng rẽ. Hay thậm chí xin lỗi vì đã ức hiếp cậu chưa biết chừng. Tre già rồi thì cũng đến ngày măng mọc thôi. Nhưng khi cậu lại gần ông hiệu trưởng, một cơn ớn lạnh choán trọn thân thể cậu. Đằng kia, bày ra trên bàn như mẫu vật thí nghiệm, là ba món đồ: cái khăn ăn Học viện lem nhem

rượu pân nho, chiếc hộp phấn bằng bạc của mẹ cậu, và một chiếc khăn tay màu cháo lòng.

Cuộc gặp không quá năm phút. Sau đó, như thỏa thuận, Coriolanus thẳng tiến tới Trung tâm Chiêu mộ, nơi cậu trở thành Trị an viên mới nhất, nếu không muốn nói là bóng bẩy nhất, của Panem.

PHẦN III

"TRỊ AN VIÊN"

21

Coriolanus ngoẹo đầu tựa vào cửa kính, cố thu lấy bất cứ chút mát mẻ nào còn sót lại. Toa tàu bí ngộp vừa thông thoáng hơn khi sáu tân binh cùng lứa với cậu lục tục xuống tàu ở Quận 9. Cuối cùng cũng được ở một mình. Cậu đã đi tàu được hai mươi tư tiếng mà chẳng được một phút giây riêng tư nào. Cứ tiến được một đoạn lại bị gián đoạn bởi những quãng chờ lâu lắc chẳng rõ nguyên do. Suốt chặng đường lúc dừng lúc đi, giữa tiếng lải nhải của mấy người cùng nhập ngũ khác, cậu không chợp mắt nổi. Thay vào đó, cậu giả bộ ngủ hòng khiến người ta mất hứng bắt chuyện với mình. Biết đâu giờ cậu có thể đánh một giấc, rồi thức dậy khỏi cơn ác mộng đeo đẳng cứ ngỡ đang là đời thực này. Cậu xoa bên má đã lên vảy bằng phần cổ tay cứng quèo, ram ráp của chiếc áo Trị an viên mới, chỉ tổ bồi thêm nỗi vô vọng trong lòng.

Đúng là cái chốn xấu đau xấu đớn, cậu ngán ngẩm tự nhủ khi con tàu xình xịch đi qua Quận 9. Những tòa nhà bê tông, bong tróc sơn đến là thảm thương, như bị nung lên dưới ánh trời chiều gay gắt. Thế thì Quận 12 còn có thể gớm guốc hơn đến chừng nào nữa, khi có thêm lớp bụi than đặc thù. Cậu chưa nhìn được nhiều nơi ở chốn ấy, mới chỉ thấy khu quảng trường được lên hình nhiễu

mù trong ngày chiêu quân mà thôi. Trông chẳng thích hợp cho người sinh sống gì cả.

Khi cậu xin được điều động tới đó, cặp lông mày của viên sĩ quan nhướng lên đầy ngạc nhiên. "Chẳng mấy khi được nghe câu ấy," ông ta nói, nhưng cũng dập dấu thông qua mà không hỏi han gì thêm. Rõ rành rành là không phải ai cũng theo dõi Đấu trường Sinh tử, bởi có vẻ ông ta không biết Coriolanus là ai hay nhắc tới Lucy Gray. Vậy càng hay. Hiện tại, cậu mong ước được sống mai danh ẩn tích. Cậu ra cơ sự đáng tủi hổ như vậy phần nhiều cũng do mang cái họ này. Tim gan cậu sôi lên khi nhớ lại cái bận giáp mặt Hiệu trưởng Highbottom...

"*Có nghe thấy không, Coriolanus? Tiếng Tuyết rơi rụng liểng xiểng đấy.*"

Cậu căm Hiệu trưởng Highbottom tới tận xương tủy. Bản mặt nghênh ngáo của ông ta chờn vờn trên số vật chứng. Đầu cây bút của ông ta chọc vào mấy món đồ trên bàn thí nghiệm. "Cái khăn ăn này. Đồng nhất với ADN của trò. Được dùng để dấm dúi trái phép đồ ăn từ nhà ăn vào trường đấu. Chúng ta đã nhặt nó về làm tang vật từ hiện trường sau vụ đánh bom. Đem đi giám định, thế là lòi đuôi chuột."

"Các người bỏ đói cô ấy đến chết," Coriolanus nói, giọng lạc đi.

"Quy chế của Đấu trường Sinh tử thôi. Nhưng không phải việc cho ăn, chuyện đó thì chúng ta tặc lưỡi cho qua với tất cả các người hướng dẫn, mà là vì hành vi trộm cắp từ Học viện. Nghiêm cấm," Hiệu trưởng Highbottom đáp. "Lúc ấy ta đã muốn lật tẩy cái bộ mặt trò lắm rồi, hạ thêm một bậc hạnh kiểm, và loại trò khỏi Đấu trường, nhưng Tiến sĩ Gaul lại thấy còn có thể dùng trò

làm hình ảnh một kẻ cảm tử vì đại nghĩa của Capitol đau thương. Vậy nên thay vào đó chúng ta đã bật bản thu trò rống lên bài quốc ca trong khi trò dưỡng thương trong viện."

"Vậy hà cớ gì lúc này lại khơi lên?" Coriolanus chất vấn.

"Cốt để chứng thực cái thói ngựa quen đường cũ thôi." Tiếp đó cái bút gõ gõ vào bông hồng bạc. "Giờ thì, hộp phấn bỏ túi này. Ta đã thấy mẹ của trò lấy nó ra khỏi túi xách để soi gương bao nhiêu lần rồi? Bà mẹ có nhan sắc mà đầu rỗng tuếch của trò, người bằng cách nào đó đã tự huyễn rằng cha trò sẽ mang lại tự do và tình ái. Người ta có câu, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa."

"Bà ấy không hề như thế," là tất cả Coriolanus có thể thốt ra. Đầu rỗng tuếch ấy, ý cậu là vậy.

"Cô ta chỉ có thể lấy cớ là trẻ người non dạ, và, quả thế, dường như cái số cô ta suốt đời là một đứa trẻ. Hoàn toàn đối lập với đứa con gái của trò, Lucy Gray. Mười sáu tuổi chẳng mấy mà ba lăm, mà còn một tuổi băm lam lũ là đằng khác," Hiệu trưởng Highbottom nhận xét.

"Cô ấy đưa thầy hộp phấn ư?" Ý nghĩ ấy làm con tim Coriolanus thắt lại.

"Ồ, đừng trách nó. Đội Trị an phải vật nó xuống đất mới giằng được thứ đó. Thông thường, chúng ta sẽ khám xét kỹ lưỡng người chiến thắng khi chúng rời trường đấu." Lão Hiệu trưởng nghiêng đầu cười. "Cách nó đầu độc Wovey và Reaper mới ranh mãnh làm sao chứ. Không hẳn là chơi đẹp, nhưng phải làm sao đây? Trả nó về Quận 12 xem chừng là một án phạt thích đáng rồi. Nó khai

đánh bả chuột là ý của mình tất, rằng hộp phấn chỉ đơn thuần là chút quà mọn mà thôi."

"Đúng vậy," Coriolanus nói. "Là như thế đấy. Chút quà mọn thể hiện tâm ý của em. Em không biết bả biếc gì cả."

"Giả sử ta tin trò, dù ta không hề tin. Nhưng cứ cho là vậy đi. Thế thì, ta phải nghĩ gì về thứ này đây?" Hiệu trưởng Highbottom nhấc cái khăn tay lên bằng đầu bút. "Một trợ lý phòng thí nghiệm tìm thấy nó trong bể rắn sáng hôm qua. Thoạt đầu ai nấy đều bối rối, kiểm tra túi quần xem khăn của mình có bị thất lạc không, vì làm gì còn ai khác tới gần bọn mút? Một anh bạn trẻ còn nhận nó là của mình, nói rằng cậu ta bị dị ứng rất nặng và rằng cậu ta vừa mất khăn tay vài ngày trước. Nhưng ngay khi cậu ta đang xin thôi việc, ai đó nhận thấy mấy chữ cái viết tắt tên. Không phải của trò. Của cha trò. Được thêu rất tinh vi ở góc."

CXS. Thêu bằng chỉ trắng giống viền khăn. Thực ra là một phần của hoa văn viền khăn, kín đáo tới độ phải căng mắt nhìn mới ra, nhưng sờ sờ đó hết đường phản bác. Coriolanus chẳng khi nào buồn xem kỹ khăn tay dùng thường ngày; lúc ra ngoài cậu cứ nhét đại một cái vào túi. Có chăng còn le lói cơ may chối bay biến lời quy kết kia giả như cái tên lót không đặc trưng đến vậy. Xanthos. Cái tên duy nhất Coriolanus biết mà bắt đầu bằng chữ *X*, và người duy nhất mang cái tên ấy chính là cha cậu. Crassus Xanthos Snow.

Khỏi phải hỏi về giám định ADN, Hiệu trưởng Highbottom nhất định đã tiến hành rồi, tìm thấy cả mẫu của cậu lẫn Lucy Gray. "Vậy sao thầy vẫn chưa tung hê chuyện này lên?"

“Ôi, tin ta đi, ta muốn lắm. Hiềm một nỗi Học viện, khi đuổi học một học sinh, có lệ là chừa cho họ một con đường sống,” lão Hiệu trưởng giải thích. “Thay vì mất thể diện trước toàn thiên hạ, cuối ngày hôm nay trò có thể gia nhập lực lượng Trị an.”

“Nhưng… sao em phải làm thế? Ý em là, em biết nói lý do mình phải làm thế là gì đây? Khi em vừa mới… thắng Giải thưởng Plinth để đi học Đại học?” cậu ú ớ.

“Biết đâu đấy? Vì trò là người con ái quốc kiểu đó chăng? Vì trò tin rằng trau luyện kỹ năng bảo vệ Tổ quốc là cách giáo dục tốt hơn học gạo trong sách vở?” Hiệu trưởng Highbottom phá lên cười. “Vì Đấu trường Sinh tử đã thay đổi trò, và trò sẽ tới nơi mình có thể phụng sự Panem hết mình nhất. Đầu óc trò sáng láng mà, Coriolanus. Ta dám chắc trò sẽ bịa ra được gì đó thôi.”

“Nhưng… nhưng mà em…?” Cậu xây xẩm mặt mày vì rượu posca và adrenalin. “Tại sao? Vì lý gì mà thầy lại ghét em đến thế?” Cậu buột miệng. “Em tưởng thầy là bạn của cha em cơ mà!”

Câu nói ấy làm lão Hiệu trưởng nghiêm nghị trở lại. “Chính ta cũng tưởng vậy. Đã từng. Nhưng hóa ra ta chỉ là người hắn thích vì có thể lợi dụng được. Đến giờ vẫn thế.”

“Nhưng ông ấy chết rồi! Ông ấy đã chết bao nhiêu năm nay rồi!” Coriolanus gào lên.

“Đáng kiếp hắn, nhưng xem ra hắn ta vẫn còn sống bên trong con người trò nhiều lắm.” Lão Hiệu trưởng phẩy tay đuổi. “Mau chân lên. Hai mươi phút nữa văn phòng đóng cửa. Nếu chạy thì họa may vừa kịp đấy.”

Và thế là cậu mải miết chạy, chẳng biết phải làm gì khác. Sau khi ghi danh, cậu đến thẳng Cấm thành, mong Tiến sĩ Gaul lượng tình mà giơ cao đánh khẽ. Cậu không được cho vào, dù đã viện tới vết khâu bị nhiễm trùng. Đội Trị an gọi điện tới phòng thí nghiệm và được truyền lệnh là chỉ cậu tới bệnh viện. Một người cảnh vệ mủi lòng nhận chuyển giúp cậu bài luận cuối tới Tiến sĩ Gaul. Không hứa chắc được. Ngoài lề giấy, cậu toan hí hoáy vài dòng van xin bà ta can thiệp nhưng rồi lại thấy chẳng để làm gì. Cậu chỉ viết *Cảm ơn cô*. Vì điều gì, cậu cũng chẳng rõ, nhưng cậu sẽ không để bà ta hút máu từ cơn quẫn bách của mình.

Trên đường về nhà, những lời chúc mừng từ hàng xóm láng giềng như vạn mũi dao đâm vào tim cậu, tuy nhiên nỗi đau đớn cùng cực chỉ tấy lên khi cậu vừa bước chân vào căn hộ đã nghe thấy tiếng kèn thiếc toe toe lẫn tiếng reo vui. Tigris và Lão Bà Bà đã lôi đồ trang trí tiệc nhà họ dùng để mừng năm mới ra và mua hẳn một chiếc bánh kem ở tiệm cho dịp này. Cậu nặn ra một nụ cười yếu ớt, rồi bật khóc. Và rồi cậu kể cho họ nghe mọi chuyện. Cậu kể xong, cả hai người đều ngây ra câm lặng, tựa hai pho tượng cẩm thạch.

“Bao giờ em đi?” Tigris hỏi.

“Sáng mai ạ,” cậu đáp.

“Thế bao giờ con về?” Lão Bà Bà hỏi.

Cậu còn lòng dạ nào mà nói hai mươi năm. Bà nội đâu sống thọ đến thế. Cậu có được gặp lại bà thì cũng là trong lăng mộ. “Con không biết.”

Bà gật đầu tỏ ý đã hiểu, rồi đứng dậy khỏi ghế. “Nhớ lấy, Coriolanus, rằng dù có đi tới đâu, con mãi mãi là một người nhà Snow. Không một kẻ nào có thể tước đi điều đó.”

Cậu tự hỏi lẽ nào vấn đề không nằm ở đó. Làm người nhà Snow trong thế giới hậu chiến này là chuyện không thể. Cái họ ấy đã run rủi cậu làm những gì. Song cậu chỉ nói, “Con sẽ phấn đấu để một mai xứng danh với điều đó ạ.”

Tigris đứng dậy. “Đi nào, Coryo. Chị giúp em soạn hành lý.” Cậu đi theo chị vào phòng. Chị không khóc. Cậu biết chị sẽ ráng nén nước mắt tới tận lúc cậu đi.

“Chẳng có mấy mà gói ghém đâu chị. Người ta dặn mặc quần áo cũ còn vứt đi. Họ sẽ cấp cho quân trang, đồ vệ sinh cá nhân, đủ cả. Chỉ được mang đồ tùy thân cất vừa cái này. Coriolanus lấy ra một cái hộp, rộng hai mươi phân dài ba mươi phân, lòng sâu độ bảy phân, từ trong cặp sách. Hai chị em nhìn nó hồi lâu.

“Em định đem gì theo?” Tigris hỏi. “Em phải nghĩ kỹ vào đấy.”

Những tấm ảnh mẹ ẵm cậu hồi mới lẫm chẫm, ảnh cha mặc quân phục, ảnh Tigris và Lão Bà Bà, ảnh một vài người bạn. Chiếc la bàn cũ bằng đồng từng thuộc về cha. Miếng phấn hương hoa hồng hồi trước đựng trong hộp phấn bạc của mẹ, gói cẩn thận trong chiếc khăn quàng lụa màu cam. Ba cái khăn tay. Đồ văn phòng phẩm có con dấu của gia tộc Snow. Thẻ học sinh Học viện. Cuống vé rạp xiếc thuở nhỏ, dập hình trường đấu. Một mẩu đá cẩm thạch từ đống đổ nát của vụ đánh bom. Cậu cảm tưởng mình giống y sì đúc Má Plinth cùng những món kỷ vật Quận 2 của bà trong phòng bếp.

Cả hai chị em đều không ngủ được. Họ bèn leo lên nóc nhà và trông ra Capitol tới khi mặt trời mọc. “Người ta đã gài bẫy để em vấp ngã,” Tigris nói. “Đấu trường Sinh tử là một hình phạt táng tận lương tâm, phản tự nhiên. Nghĩ sao mà một người tốt như em lại a dua với bọn họ cho được?”

“Chị cấm được nói những lời ấy với ai khác ngoài em đấy. Không an toàn đâu.” Coriolanus cảnh báo chị.

“Chị biết,” chị nói. “Và như vậy cũng quá là sai trái.”

Coriolanus tắm rửa rồi mặc cái quần đồng phục đã sờn với tấm áo phông xác xơ vào, và xỏ đôi dép lê rách, đoạn vào bếp uống một cốc trà. Cậu hôn từ giã Lão Bà Bà và nhìn ngôi nhà của mình lần cuối trước khi đi.

Ở sảnh, Tigris đưa cho cậu một cái mũ rộng vành cũ cùng một cặp kính râm từng là của cha cậu. “Để đi đường.”

Nhìn là Coriolanus hiểu mấy thứ đó là để cải trang, cậu cảm kích đội mũ đeo kính, giấu những lọn tóc quăn dưới mũ. Hai người lặng thinh không nói khi dạo qua những con phố hầu như là vắng hoe tới Trung tâm Chiêu mộ. Thế rồi cậu quay sang chị, giọng khản đi vì xúc động. “Em đã để chị phải gồng gánh mọi thứ. Căn hộ, thuế má, Lão Bà Bà. Em xin lỗi chị nhiều lắm. Nếu chị không bao giờ tha lỗi cho em, em cũng hiểu được.”

“Chẳng có lỗi gì mà tha cả,” chị nói. “Biên thư về sớm nhất có thể nha?”

Họ ôm nhau thắm thiết tới độ cậu cảm thấy vài chỗ khâu trên cánh tay bục cả chỉ. Rồi cậu rảo bước vào Trung tâm, lờn vờn xung quanh là đâu đó ba trăm công dân Capitol đang chờ để dấn

mình vào một cuộc sống mới. Một tia hy vọng nhen nhóm rằng có thể cậu sẽ trượt bài kiểm tra thể chất, thế rồi cậu bỗng hoảng hồn trước suy nghĩ ấy. Nếu thế thì vận mệnh nào sẽ chực chờ cậu? Bị người đời mạt sát? Cảnh lao lý tù đày? Hiệu trưởng Highbottom không nói, nhưng cậu đã hình dung ra viễn cảnh xấu nhất. Cậu dễ dàng được thông qua và người ta thậm chí còn cắt chỉ khâu cho cậu mà chẳng căn vặn gì thêm. Không còn những lọn tóc quăn đặc trưng, kiểu tóc húi cua khiến cậu cảm thấy trần trụi nhưng lại trông khác lạ tới mức số ít những ánh nhìn hiếu kỳ cậu nhận được đã dừng hẳn. Cậu thay sang bộ đồ rằn ri mới tinh và nhận một cái túi vải du lịch đựng quần áo sơ cua, một bộ dụng cụ vệ sinh cá nhân, một chai nước và một gói bánh kẹp phết thịt cho chặng đường tàu. Đoạn cậu ký một chồng đơn, một trong số đó yêu cầu gửi phân nửa số tiền lương eo hẹp của cậu cho Tigris và Lão Bà Bà. Làm vậy coi như cậu cũng vét được chút an ủi.

Đầu đã cạo, đồ đã mặc, người đã tiêm chủng, Coriolanus lên chiếc xe buýt chật cứng toàn lính mới tới nhà ga xe lửa. Một nhóm người cả trai lẫn gái đến từ Capitol, phần đông mới tốt nghiệp từ những trường trung học tổ chức lễ phát bằng sớm hơn Học viện. Rúc mình vào một xó nhà ga, cậu xem Thông tấn xã Capitol, ngay ngáy sợ người ta sẽ đưa tin về biến cố của cậu, song chỉ thấy bản tin thứ Bảy thông thường. Thời tiết. Giao thông được điều tiết để công trình thi công. Một công thức món xa lát rau củ mùa hè. Cứ như thể Đấu trường Sinh tử chưa từng diễn ra vậy.

Mình đang bị xóa sổ, cậu nghĩ. *Và để xóa sổ mình, bọn họ phải xóa sổ cả Đấu trường.*

Đã có những ai biết được vết nhơ này của cậu rồi? Các thầy cô giáo? Bạn bè? Chẳng có ai liên lạc với cậu. Có thể chuyện vẫn chưa đồn ra ngoài. Nhưng sẽ thôi. Người ta sẽ đoán già đoán non. Sẽ phao tin đồn thổi. Tam sao thất bản của sự thật, bị biến tướng và sốt dẻo, sẽ chiếm thế thượng phong. Chao ôi, Livia Cardew sẽ hả hê làm sao chứ. Clemensia sẽ nhận được Giải thưởng Plinth trong lễ tốt nghiệp. Trong tháng nghỉ hè, họ sẽ thắc mắc về cậu. Thậm chí có thể một vài người còn nhớ mong cậu nữa kìa. Festus. Lysistrata, có lẽ. Tháng Chín, các bạn của cậu sẽ nhập học Đại học. Và cậu sẽ dần trôi vào quên lãng.

Xóa sổ Đấu trường cũng đồng nghĩa với xóa sổ Lucy Gray. Cô đang nơi đâu? Đã thực sự bị gửi trả về quê rồi sao? Có phải giờ phút này cô đang trên đường về với Quận 12, bị nhốt trong toa xe chở súc vật bốc mùi xú uế đã đưa cô tới Capitol? Đó là những gì Hiệu trưởng Highbottom đã ẩn ý là sẽ xảy ra, song phán quyết tối thượng nằm trong tay Tiến sĩ Gaul, và bà ta có thể sẽ không bao dung đến thế với việc họ đã gian lận. Dưới sự chỉ đạo của bà ta, Lucy Gray có thể bị cầm tù, hoặc trừ khử, hoặc biến thành Avox. Hoặc, còn khủng khiếp hơn, bị kết án sống cả đời làm mẫu vật trong phòng thí nghiệm kinh dị của Tiến sĩ Gaul.

Sực nhớ đang trên tàu, Coriolanus nhắm nghiền mắt, sợ lệ sẽ rơi. Chẳng lợi lộc gì nếu bị bắt gặp bù lu bù loa như con nít, vậy nên cậu đánh vật để chế ngự những xúc cảm trong lòng. Cậu trấn tĩnh bản thân rằng dẫu sao trả Lucy Gray về với Quận 12 có lẽ cũng là đắc sách cho Capitol. Biết đâu, thời gian trôi đi, Tiến sĩ Gaul sẽ lại triệu cô đến, nhất là khi cậu đã khuất mắt bà ta. Đón cô trở lại hát khai mạc Đấu trường. Những tội trạng của cô, nếu

có, so với cậu chỉ bé như mắt muỗi. Và khán giả yêu mến cô, đúng chứ? Biết đâu sức hút nơi cô sẽ một lần nữa cứu cô.

Chốc chốc tàu lại dừng và nhả thêm tân binh, hoặc là ở quận họ được điều tới hoặc để thuyên chuyển sang những chuyến tàu Bắc hay Nam hay bất cứ chốn nào họ đã được cắt đặt. Thỉnh thoảng cậu trông ra cửa sổ nhìn cảnh thành phố hoang sơ họ đang lướt qua, lúc này đã bị bỏ hoang tới tận gốc, và tự hỏi thế giới sẽ ra sao nếu tất cả đều ở trong thời hoàng kim. Hồi nơi đây còn là Bắc Mỹ, chứ không phải Panem. Chắc là tuyệt lắm. Một vùng đất toàn người Capitol. Đúng là phí của trời...

Tầm nửa đêm, cửa toa tàu trượt mở và hai cô gái sẽ tới Quận 8 xộc vào với gần hai lít rượu posca mà bằng cách nào đó họ đã tuồn được lên tàu. Đã đến nước này, cậu bèn dành cả đêm giúp họ tiêu thụ chỗ rượu và rồi tỉnh giấc, nguyên ngày sau đó, thấy tàu đang tiến vào địa phận Quận 12 trong một sáng thứ Ba oi bức.

Coriolanus sẩy chân suýt té xuống sân ga với cái đầu đau như búa bổ còn mồm miệng thì khô rang. Răm rắp vâng lệnh, cậu cùng ba tân binh khác xếp thành hàng đợi cả tiếng đồng hồ để được một Trị an viên trông chẳng lớn hơn họ là bao dẫn ra khỏi nhà ga và băng qua những con phố mấp mô sỏi đá. Cái nóng và ẩm đã hóa không khí thành một trạng thái nửa lỏng nửa khí, và cậu không dám chắc là mình đang hít vào hay thở ra. Hơi ẩm bọc khắp mình mẩy cậu trong một lớp bóng nhẫy lạ lẫm bất chấp cậu có lau đi. Mồ hôi thì không khô được, chỉ thêm mướt mát. Cậu bị thò lò mũi, nước mũi chưa chi đã nhuốm đen muội than. Tất lẹp nhẹp trong đôi ủng cứng. Sau một giờ cuốc bộ trên những con phố rải xỉ than và nhựa đường nứt nẻ với những tòa nhà gớm ghiếc

dọc hai bên đường, cả đám cũng đến khu căn cứ sẽ là nhà mới của cậu.

Hàng rào an ninh vây bọc khu căn cứ, cùng với đội Trị an được trang bị súng ống gác cổng vào, làm cậu thấy mình phần nào được che chắn hơn. Đám lính mới tò tò đi theo người dẫn đường qua một loạt những tòa nhà xám xịt xêm xêm nhau. Đến doanh trại, hai cô gái tách đoàn còn cậu và tân binh nam duy nhất kia, một cậu cao nghều, lẻo khoẻo tên Junius, được chỉ định đến một căn phòng kê bốn cái giường tầng với tám ngăn tủ đựng đồ. Hai giường đã được dọn gọn, còn hai giường kia, đặt gần ô cửa sổ mờ đục nhìn ra bãi rác, có mấy chồng ga gối. Hai cậu trai loay hoay làm theo hướng dẫn dọn giường, Coriolanus nhận tầng trên thể theo chứng sợ độ cao của Junius. Sau đó họ có cả buổi sáng để tắm táp, dỡ đồ và xem lại cuốn sổ tay tập huấn của Trị an viên trước khi trình diện ở phòng ăn tập thể để dùng bữa trưa lúc mười một giờ.

Coriolanus đứng dưới vòi hoa sen, ngật đầu ra sau, uống dòng nước âm ấm chảy ra. Cậu lau người tận ba lần rồi buộc lòng phải chấp nhận da dẻ sẽ vĩnh viễn trong tình trạng nhầy nhụa và tròng vào người bộ rằn ri sạch. Sau khi bỏ đồ ra khỏi túi và nhét chiếc hộp quý giá của mình vào cái hộc trên cùng trong ngăn tủ, cậu trèo lên giường và nghiên cứu quyển sổ tay Trị an viên - hoặc ra cái vẻ vậy - để đỡ phải nói chuyện với Junius, một anh bạn đang bồn chồn cần sự an tâm mà Coriolanus khó lòng trao cho. Điều cậu muốn nói là, *Cậu tận số rồi, thanh niên Junius; chấp nhận đi.* Song việc đó dường như sẽ kéo thêm nhiều tâm sự mà cậu chẳng hơi sức đâu mà đối đáp. Đùng một cái không còn chút trách nghiệm nào trong cuộc sống - với việc học hành, gia đình, tiền đồ

của chính mình - cậu mất hết sinh lực. Ngay cả nhiệm vụ cỏn con nhất sao mà cũng nản lòng đến thế.

Trước mười một giờ vài phút, bạn cùng phòng của họ - một cậu mồm mép tép nhảy, mặt bầu bầu tên Tí Toét và cậu chiến hữu bé hạt tiêu, Bọ - đến đón họ đi. Bộ tứ tới phòng ăn, nơi xếp những chiếc bàn dài kèm những cái ghế nhựa nứt.

"Thứ Ba có thịt băm!" Tí Toét thông báo. Mặc dù mới làm Trị an viên được chưa đầy một tuần, xem ra cậu ta không chỉ nắm rõ mà còn ham thích nền nếp sinh hoạt ở đây. Coriolanus lấy một cái khay chia ngăn đựng thứ gì đó na ná đồ cho chó ăn độn thêm khoai tây. Cơn đói và sự nhiệt tình của đám bạn đồng ngũ làm cậu bạo gan hơn, nên cậu thử một miếng và thấy thứ này ăn cũng được, nếu được nêm thêm tấn muối nữa. Cậu cũng nhận được hai nửa quả lê đóng hộp và một ca sữa bự. Không tao nhã cho lắm, nhưng chắc dạ. Cậu ngộ ra rằng, làm Trị an viên, cậu khó mà chết đói được. Kỳ thực, đảm bảo là cậu còn được ăn đầy đủ hơn hồi ở nhà.

Tí Toét nhanh chóng nhận cả đám là hảo huynh đệ, và tới cuối giờ ăn trưa, Coriolanus và Junius đã được phong danh lần lượt là Quý Ông và Sào Sậu, một cái là vì tác phong trên bàn ăn, cái kia là bởi vóc dáng. Coriolanus đón nhận biệt hiệu này, bởi cậu thà chết còn hơn là nghe thấy cái tên Snow. Tuy nhiên, không đứa bạn cùng phòng nào bình luận gì về nó, hay đề cập tới Đấu trường Sinh tử. Té ra những người trong quân ngũ chỉ có độc một cái ti vi trong phòng giải trí, mà sóng thì yếu tới độ họa hoằn lắm ti vi mới bật. Giả dụ Sào Sậu có từng trông thấy Coriolanus ở Capitol, cậu ta cũng chẳng nghĩ người hướng dẫn Đấu trường Sinh tử với tay

lính quèn bên cạnh là một. Có lẽ không ai nhận ra cậu vì không ai nghĩ cậu lại có mặt ở đây. Hoặc biết đâu tên tuổi của cậu chỉ tóm gọn trong Học viện và một dúm những kẻ ăn không ngồi rồi có thì giờ hóng hớt thị phi ở Capitol. Coriolanus thoải mái nhận là mình có một người cha quân nhân đã tử trận, một người bà và một người chị họ ở quê nhà, và đã học xong từ tuần trước.

Cậu ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng Tí Toét và Bọ, cũng như nhiều Trị an viên khác, không sinh ra ở Capitol mà ở vùng quận. "Ờ đấy," Tí Toét nói. "Được một chân lính Trị an là ngon ăn rồi. Hơn đứt làm việc trong xưởng. Đầy đồ ăn, lại có đồng ra đồng vào mà gửi về cho người thân. Một số người thấy khinh, nhưng mình thì cho rằng chiến tranh là quá khứ rồi và công việc vẫn cứ là công việc thôi."

"Vậy là cậu không quản ngại việc quản thúc bà con của mình ư?" Coriolanus ngứa miệng hỏi.

"Ôi dào, mấy người này đâu bà con gì với mình. Bà con mình ở Quận 8 cơ. Người ta không xếp cậu ở nơi chôn rau cắt rốn đâu," Tí Toét nhún vai. "Còn nữa, giờ cậu là người nhà của mình rồi, Quý Ông ạ."

Chiều hôm đó Coriolanus được giới thiệu thêm nhiều người nhà mới khi cậu được phân vào đội cấp dưỡng. Dưới sự kèm cặp của Cookie, một quân nhân cao tuổi đã mất bên tai trái trong cuộc chiến, cậu xoay trần ra mà đứng ở bồn nước nóng liền bốn tiếng đồng hồ, cọ rửa nồi niêu và xịt tráng khay thức ăn. Rồi cậu được cho mười lăm phút để ăn một suất thịt băm nữa để rồi dành tiếp mấy tiếng sau lau dọn phòng ăn tập thể và hành lang. Về phòng

cậu có khoảng nửa tiếng trước khi đèn tắt lúc chín giờ và cậu nằm kềnh xuống giường, mặc mỗi quần đùi.

Tới năm giờ sáng hôm sau, cậu ăn mặc tề chỉnh và ra thao trường bắt đầu luyện tập cật lực. Giai đoạn đầu tiên được thiết kế nhằm thúc cho lứa lính mới đạt mức thể chất chấp nhận được. Cậu đứng lên ngồi xuống và chạy nước rút và tập hùng hục tới khi quần áo sũng nước còn gót chân thì phồng rộp. Sự dạy dỗ của Giáo sư Sickle quả là hữu ích; bà ta lúc nào cũng nhất quyết bắt phải tập luyện cường độ cao, và cậu đã tập diễu hành theo đội hình từ hồi mười hai tuổi. Sào Sậu, mặt khác, chân tay luýnh qua luýnh quýnh và lồng ngực hõm hoắm, bị Hạ sĩ quan huấn luyện hết trêu chọc lại xỉ vả. Đêm đó, khi Coriolanus dần chìm vào giấc ngủ, cậu nghe thấy cậu ta cố gắng lấy gối bịt chặt tiếng sụt sùi.

Từng khối từng khối công việc tập luyện, ăn uống, dọn dẹp và ngủ nghỉ làm nên cuộc đời mới của cậu như thế đấy. Cậu thực hiện một cách máy móc nhưng vẫn đủ mẫn cán kẻo bị trách mắng. Nếu may mắn, cậu có nửa giờ quý báu cho riêng mình trước khi đêm xuống đèn tắt. Cũng chẳng phải cậu làm được trò trống gì cho cam. Tất cả những việc cậu có thể là tắm gội và leo lên giường tầng.

Dòng suy tư về Lucy Gray giày vò cậu, song để thu thập được tin tức về cô cũng lắm gian nan. Cậu cứ thử mon men quanh khu căn cứ dò la xem, không khéo lại có người phát hiện ra cậu đã đóng vai trò gì trong Đấu trường, mà cậu thì muốn tránh điều đó bằng mọi giá. Ngày nghỉ được định sẵn của cả hội là vào Chủ nhật, và họ xong nhiệm vụ lúc năm giờ thứ Bảy. Phận lính mới, họ bị hạn chế ở trong khu căn cứ cho tới cuối tuần sau. Sau đó thì

Coriolanus tính vào thị trấn lén lút hỏi thăm người dân địa phương về Lucy Gray. Tí Toét nói hội Trị an viên hay lê la ở một kho chứa than cũ gọi là chợ Hob, ở đó ta có thể sắm rượu nhà làm và có lẽ là mua cho mình một người bầu bạn. Quận 12 cũng có quảng trường thị trấn, chính là nơi được dùng cho buổi chiêu quân, với lèo tèo mấy cửa tiệm nhỏ và những người thương lái, nhưng ban ngày thì sầm uất hơn.

Ngoại trừ Sào Sậu phải dọn nhà xí do tập tành lẹt đẹt, đám bạn cùng phòng của cậu sang hết phòng giải trí chơi bài sau giờ cơm tối thứ Bảy. Coriolanus nấn ná bên đĩa mì với thịt hộp trong phòng ăn. Tại Tí Toét hay làm tất cả phân tâm bằng những câu chuyện nhăng nhít của cậu ta, đây là lần đầu tiên cậu thực sự quan sát các Trị an viên khác. Tuổi tác họ trải từ sắp thành niên tới một cụ ông nom như bạn đồng niên của Lão Bà Bà. Một vài người tán phét, nhưng phần lớn ngồi ăn mì trong lặng lẽ và u uất. Có phải cậu đang nhìn vào, cậu tự hỏi, tương lai của chính mình đấy không?

Coriolanus chọn ở trong phòng tối đó. Đã để lại cho mọi người ở nhà những đồng bạc cuối, cậu sẽ không có xu nào mà bài bạc, vài đồng cắc cũng không, tới khi được trả lương vào ngày đầu tiên của tháng. Quan trọng hơn là, cậu nhận được một lá thư của Tigris và muốn đọc riêng. Cậu đắm mình trong sự đơn độc, không còn bóng dáng, âm thanh và mùi mẽ của hội bạn đồng ngũ. Tất cả những sự chung đụng ấy làm cậu choáng ngợp, bởi cậu vốn dĩ đã quen vò võ một mình khi ngày tàn. Cậu trèo lên giường và cẩn thận mở thư.

Coryo thương nhớ của chị,

Đã sang đêm ngày thứ Hai rồi, và vắng em nhà cửa cứ buồn tênh. Hình như Lão Bà Bà không biết chuyện gì đang diễn ra thì phải, vì hôm nay hai lần liền bà hỏi bao giờ em về và có nên chờ em cùng ăn tối hay không. Chuyện của em đã bắt đầu lan đi rồi. Chị tới gặp Pluribus, và ông ấy nói đã nghe được vô số kể lời đồn đoán: rằng em đã vì tình mà theo Lucy Gray tới Quận 12, rằng em đã tiệc tùng say bét nhè và nhập ngũ do một trò thách đố, rằng em đã phạm luật mà tự mình gửi cho Lucy Gray quà trong trường đấu, rằng em đã lời qua tiếng lại với Hiệu trưởng Highbottom. Chị nói với mọi người rằng em đang thực biện bổn phận với Tổ quốc, giống như cha em đã từng vậy.

Tối nay Festus, Persephone và Lysistrata có ghé qua, mấy đứa đều rất lo cho em, và bà Plinth đã gọi điện hỏi địa chỉ nơi em ở. Chị nghĩ bà ấy định biên thư cho em đấy.

Căn hộ nhà mình chính thức được rao bán rồi, cũng nhờ nhà Dolittle phụ giúp. Pluribus nói là nếu ta không thể tìm được chỗ ở ngay, thì ông ấy có mấy căn buồng trống tầng trên hộp đêm ta có thể ở nhờ, và rằng có lẽ chị có thể giúp chuẩn bị phục trang giả dụ ông ấy mở cửa lại. Ông ấy cũng đã ra giá vài món nội thất của nhà mình với người mua. Ông ấy rất tử tế và dặn chị gửi hỏi thăm tới em và Lucy Gray. Em đã gặp được cô bé chưa? Điểm sáng duy nhất trong cả mớ chuyện cuồng điên này đấy.

Chị xin lỗi vì thư ngắn quá, nhưng cũng khá khuya rồi, mà chị còn bao nhiêu việc phải làm nữa. Chị chỉ muốn nhắn em đôi lời rằng mọi người nhớ và thương em nhiều. Chị biết mọi chuyện hẳn là rất cam go, nhưng em đừng đánh mất hy vọng. Hy vọng đã dìu ta qua những ngày tháng tăm tối nhất và lúc này cũng vậy. Hãy

hồi âm và kể cho cả nhà nghe về cuộc sống của em ở Quận 12 nhé. Có thể nó không có vẻ gì là lý tưởng, nhưng ai mà biết được cuộc đời sẽ đưa ta tới đâu?

TTĐ[9],

Tigris

Coriolanus vùi mặt vào lòng bàn tay. Capitol giễu nhại cái tên Snow? Lão Bà Bà loạn trí? Nhà của họ là hai căn buồng tồi tàn phía trên hộp đêm, nơi Tigris khâu những bộ đồ bó liền thân đính kim sa? Đây là số mệnh của gia tộc Snow lẫy lừng ư?

Còn cậu nữa, Coriolanus Snow, tổng thống tương lai của Panem? Cuộc đời cậu, bi thương và vô nghĩa, bung bét ngay trước mắt. Cậu thấy bản thân mình hai mươi năm tới, phì nộn và mụ mẫm, cốt cách bị vắt kiệt, đầu óc hao mòn tới độ chẳng chứa gì ngoài những suy nghĩ sơ đẳng, thú vật về cái đói và cơn buồn ngủ. Lucy Gray, hao gầy trong phòng thí nghiệm của Tiến sĩ Gaul, đã chết từ đời nảo đời nao, và con tim cậu cũng héo hon theo cô. Hai mươi năm lãng phí, và rồi sao? Khi cậu xuất ngũ ấy? Ôi dào, cứ tái ngũ cho rồi, bởi ngay cả đến lúc ấy nỗi tủi nhục vẫn còn quá đậm nét. Và thứ gì sẽ chờ cậu ở Capitol nếu cậu hồi hương? Lão Bà Bà đã thành người thiên cổ. Tigris, vào độ trung niên nhưng dường như già hơn tuổi, quần quật khâu khâu vá vá, tấm lòng thơm thảo của chị cũng hóa vô vị, sự tồn tại của chị thành trò mua vui cho những kẻ chị phải phục dịch để mưu sinh. Không, không đời nào cậu lại quay về. Cậu sẽ ở gí lại Quận 12 giống ông lão trong phòng ăn, vì đây là cuộc đời của cậu. Không vợ, không con cái, không nơi ăn chốn ở ngoài khu doanh trại. Những Trị an viên khác, người nhà của cậu. Tí Toét, Bọ, Sào Sậu, những người

anh em. Và cậu sẽ không bao giờ gặp lại bất cứ ai ở quê nữa. Không đời nào, không bao giờ.

Một cơn đau nhói cào xé lồng ngực khi đợt sóng độc hại của nỗi nhớ nhà và tuyệt vọng nhấn chìm cậu. Cậu dám chắc mình bị đau tim nhưng chẳng buồn kêu cứu, mà lại thu mình áp mặt vào tường. Có khi thế này là tốt nhất. Vì làm gì có đường ra. Làm gì có nơi nào mà bỏ chạy. Làm gì có hy vọng được giải cứu. Làm gì có một tương lai mà không phải sống dở chết dở. Cậu có gì mà trông mà đợi đây? Món thịt băm ư? Một cốc rượu gin hằng tuần? Được thăng chức từ rửa bát lên chà đĩa? Chẳng thà cứ chết quách đi, thật mau, còn hơn là dằng dai sống không bằng chết bao nhiêu năm ròng rã hay sao?

Đâu đó - cơ hồ xa xôi diệu vợi lắm - cậu nghe tiếng cửa đóng sập. Tiếng bước chân dọc hành lang, ngưng lại một chốc và rồi tiếp tục đi về phía cậu. Cậu nghiến răng, cầu cho tim mình ngừng đập quách, bởi vì nhân gian và cậu đã hết nợ với nhau rồi và đã đến lúc đường ai nấy đi. Song tiếng bước chân càng lúc càng rõ và đến cửa phòng cậu thì ngưng bặt. Có phải người đó đang nhìn cậu không? Là lính đi tuần tra sao? Chằm chằm nhìn cậu trong cái tư thế đáng xấu hổ này? Hỉ hả trước cảnh khốn đốn của cậu? Cậu chờ đợi tiếng cười ha hả, sự chế nhạo, và suất trực nhật nhà xí chắc chắn sẽ theo sau.

Thay vào đó cậu nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ, “Giường này có ai nằm chưa?” Một giọng nói nhỏ nhẹ và thân quen…

Coriolanus quay người lại trên giường, mắt cậu trố ra xác thực điều mà đôi tai cậu đã thừa biết. Đứng ở cửa ra vào, nom thoải

mái đến lạ trong bộ đồ rằn ri vừa bóc ra hãy còn nhàu, là Sejanus Plinth.

22

Chưa bao giờ trong đời Coriolanus gặp ai mà lại mừng rỡ đến vậy. "Sejanus!" cậu kêu lên. Đoạn phi khỏi giường, loạng choạng đáp xuống nền nhà bê tông sơn màu, và dang tay ôm lấy nhân vật mới tới.

Sejanus ôm cậu. "Một màn tiếp đón hơi bị nồng nhiệt dành cho người thiếu chút nữa thì hủy hoại cậu đấy!"

Coriolanus bật cười khùng khục, và trong một khắc cậu nghiền ngẫm về tính chính xác của câu nói kia. Đúng, Sejanus đã đe dọa tính mạng của cậu vì đã lẻn vào trường đấu, nhưng đổ hết cho cậu ta những chuyện còn lại thì hơi quá đà. Dẫu Sejanus có hết thuốc chữa thế nào, cậu ta cũng không dính líu tới mối thâm thù của Hiệu trưởng Highbottom với cha cậu hay vụ cái khăn tay bị đổ bể. "Không, không, ngược lại là đằng khác." Cậu buông Sejanus ra nhìn cho kỹ. Mắt cậu ta thâm quầng và chắc cậu ta phải sụt ít nhất bảy cân. Nhưng nhìn chung thì cậu ta có phong thái thảnh thơi hơn, tựa hồ gánh nặng nghìn cần trên vai khi ở Capitol đã được trút bỏ. "Cậu làm gì ở đây thế?"

"Hừm. Để coi. Chống đối Capitol bằng việc vào trường đấu, mình cũng trên ngưỡng bị đuổi cổ khỏi trường rồi. Cha mình đến

trước ban giám hiệu tuyên bố ông ấy sẽ chi trả cho phòng tập mới của Học việc nếu họ để mình tốt nghiệp và đầu quân vào đội Trị an. Họ ưng thuận, nhưng mình nói mình sẽ không chấp nhận giao kèo trừ phi họ cũng cho cậu tốt nghiệp. Chà, Giáo sư Sickle muốn có phòng tập mới chết đi được, và bà ấy nói nếu đằng nào cả hai chúng ta đều bị trói chân trong hai mươi năm nữa thì như vậy cũng có sao?" Sejanus đặt túi xuống sàn và lôi hộp tư trang của mình ra.

"Mình được tốt nghiệp ư?" Coriolanus nói.

Sejanus mở hộp, lấy một tập hồ sơ nhỏ bằng da có phù hiệu trường, và chìa ra đầy trịnh trọng. "Chúc mừng cậu. Không còn là người bỏ học nữa nhé."

Coriolanus lật mở bìa và thấy một tấm bằng với tên cậu được thảo bằng những nét bay bướm. Hẳn tấm bằng đã được soạn sẵn từ trước, vì nó thậm chí còn ghi nhận cậu đạt hạng *Xuất sắc*. "Cảm ơn cậu. Có vẻ ngớ ngẩn, nhưng nó vẫn rất có ý nghĩa với mình."

"Cậu này, giả dụ đến một lúc nào đó cậu muốn thi sát hạch sĩ quan thì cái bằng rất quan trọng đấy. Phải tốt nghiệp trung học mới được. Hiệu trưởng Highbottom đã nêu ra chuyện đó để khăng khăng rằng cậu phải bị truất quyền lợi tốt nghiệp. Ổng bảo cậu đã vi phạm luật trong Đấu trường để giúp Lucy Gray à? Dù gì ổng cũng đã bị phủ quyết." Sejanus cười. "Nói thật thì ổng khiến người ta khó chịu lắm rồi."

"Vậy là mình không bị người đời phỉ nhổ ư?" Coriolanus nói.

“Vì cớ gì kia chứ? Vì tương tư ư? Mình nghĩ nhiều người lại cảm khái thay cho cậu hơn. Các thầy cô giáo tụi mình cũng lắm người lãng mạn ra trò, giờ mới biết đấy,” Sejanus nói. “Và lại Lucy Gray cũng gây được ấn tượng khá tốt nữa.”

Coriolanus túm lấy tay bạn. “Cô ấy đâu rồi? Cậu có biết cô ấy đã gặp chuyện gì không?”

Sejanus lắc đầu. “Thường thì người ta sẽ gửi trả người chiến thắng về quận của họ, không phải sao?”

“Mình e là họ đã gây ra chuyện gì đó tồi tệ hơn với cô ấy nữa kìa. Tại chúng mình đã gian lận trong Đấu trường,” Coriolanus thú nhận. “Mình đã can thiệp vào lũ rắn để chúng không cắn cô ấy. Nhưng cô ấy chỉ dùng bả chuột thôi.”

“Ra thế. Chậc, mình chẳng nghe ai nói gì về chuyện đó cả. Lẫn chuyện cô ấy bị trị tội cũng không,” Sejanus trấn an cậu. “Sự thật là, cô ấy là một người quá đỗi tài hoa, có lẽ năm sau họ sẽ muốn đưa cô ấy trở lại.”

“Mình cũng nghĩ tới chuyện đó. Có khi Highbottom đã đúng về việc cô ấy được trả về quê nhà.” Coriolanus ngồi lên giường của Sào Sậu và nhìn xuống tấm bằng. “Biết không, lúc cậu đi vào, mình đang cân nhắc những mặt lợi của việc tự sát đấy.”

“Sao cơ? Lúc này á? Khi rốt cuộc thì cậu cũng thoát khỏi ách kìm kẹp của Hiệu trưởng Highbottom và Tiến sĩ Gaul thâm độc ư? Khi cô gái trong mơ của cậu ở trong tầm với? Khi Má mình, ngay giờ phút này, đang đóng gói một thùng ngang ngửa xe tải toàn bánh trái cho cậu?” Sejanus cảm thán. “Bạn tôi ơi, đời mới bắt đầu thôi mà!”

Và thế là Coriolanus bật cười; cả hai người họ cùng cười lớn. “Vậy ra đây không phải mồ chôn của chúng ta sao?”

“Mình sẽ gọi là sự cứu rỗi của chúng ta. Không thì cũng là của mình. Ôi, Coryo, kể mà cậu biết mình sung sướng nhường nào khi thoát được ra,” Sejanus nói, đổi giọng nghiêm nghị. “Mình chưa bao giờ thích Capitol cả, nhưng sau Đấu trường Sinh tử, sau cơ sự của Marcus… Mình không biết cậu có đùa về việc tự sát không, cơ mà với mình thì không phải chuyện đùa đâu. Mình đã tính toán đâu ra đó cả…”

“Không. Không được, Sejanus ạ,” Coriolanus nói. “Đừng cho bọn họ được toại nguyện.”

Sejanus gật đầu trầm tư, đoạn chùi mặt vào tay áo. “Cha mình nói ở đây cũng chẳng khá hơn đâu. Trong mắt các quận mình sẽ vẫn là thằng nhóc Capitol. Nhưng mình cóc quan tâm. Bất cứ điều gì cũng là một bước cải thiện rồi. Ở đây như nào thế?”

“Hoặc là hành quân không thì lau nhà,” Coriolanus đáp. “Mụ mị hết cả đầu óc ra đấy.”

“Được. Mụ đầu chút đỉnh cũng chẳng sao. Mình đã bị bó buộc trong những cuộc tranh cãi liên miên với cha rồi,” Sejanus nói. “Lúc này, mình không thiết nghiêm túc bàn luận về bất kỳ chuyện gì hết.”

“Thế thì cậu sẽ quý mấy người bạn cùng phòng của chúng ta đấy.” Cơn đau nơi ngực Coriolanus đã tạm lui, và cậu ấp ủ hy vọng. Lucy Gray, ít nhất thì trước dư luận, đã được khoan hồng. Chỉ cần biết rằng ở Capitol vẫn có người về phe mình cũng làm Coriolanus thấy phấn chấn hơn, và cậu để ý Sejanus có nhắc tới

việc trở thành sĩ quan. Phải chăng rốt cuộc cũng có cách thoát khỏi cảnh khốn cùng này? Một con đường khác để đạt được sức ảnh hưởng và quyền lực? Hiện tại, biết được đây chính là điều Hiệu trưởng Highbottom lo sợ cũng khiến cậu khuây khỏa đôi phần.

"Mình đang tính là," Sejanus nói. "Mình đang tính sẽ xây dựng một cuộc đời tươi đẹp hoàn toàn mới ở nơi này. Một cuộc đời mà, theo cách khiêm nhường của riêng mình, mình có thể biến thế giới thành một chốn tốt đẹp hơn."

"Sẽ tốn công phết đấy," Coriolanus bảo. "Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà mình lại đòi đến Quận 12."

"Hết sức ngẫu nhiên chứ còn gì nữa," Sejanus ghẹo.

Như một tên ngốc, Coriolanus mặt đỏ như gấc. "Mình còn chẳng biết phải tìm cô ấy thế nào. Hay liệu cô ấy còn thích mình không, bởi giờ thời thế đã khác nhiều quá."

"Cậu đang giỡn chơi, đúng không? Cô nàng say cậu như điếu đổ luôn ấy chứ!" Sejanus nói. "Và đừng có lo, ta sẽ tìm ra cô ấy."

Trong lúc phụ Sejanus dỡ đồ và dọn giường, Coriolanus cập nhật tình hình Capitol. Những nghi vấn của cậu về Đấu trường Sinh tử là chuẩn xác.

"Tới sáng hôm sau, tịnh không một lời đả động đến nó," Sejanus nói. "Lúc vào Học viện để xem xét kỷ luật, mình nghe lỏm được mấy giáo viên bàn tán rằng để học sinh dính líu vào đúng là một sơ suất tai hại, nên mình nghĩ vụ đó sẽ là nhất kỳ nhất hội thôi. Nhưng năm sau lại thấy Lucky Flickerman tái xuất, hay bưu điện nhận gửi quà tặng và cá cược thì mình cũng chẳng ngạc nhiên."

“Di sản của chúng ta,” Coriolanus nói.

“Có vẻ vậy,” Sejanus nói. “Cô Satyria bảo Giáo sư Sickle là Tiến sĩ Gaul quyết tâm duy trì trò này. Một phần trong cuộc chiến tranh vĩnh cửu của bà ta, chắc thế. Thay vì những trận tử chiến, ta có Đấu trường Sinh tử.”

“Phải, để trừng trị các quận và nhắc cho ta nhớ chúng ta là loài cầm thú thế nào,” Coriolanus đáp, lúi húi xếp thành hàng mấy đôi tất gấp gọn của Sejanus vào tủ.

“Sao kia?” Sejanus hỏi, nhìn cậu bằng ánh mắt là lạ.

“Mình không biết nữa,” Coriolanus nói. “Kiểu… cậu biết cách bà ta suốt ngày hành hạ con thỏ ấy hay nung chảy thịt của con gì đó chứ?”

“Kiểu khoái chí ấy hả?” Sejanus hỏi.

“Chính xác. Mình nghĩ bà ta cho rằng tất cả chúng ta đều như vậy. Những sát thủ bẩm sinh. Hung bạo từ trong gốc tủy,” Coriolanus nói. “Đấu trường Sinh tử là một lời nhắc nhở chúng ta là bè lũ quái vật và chúng ta cần Capitol giữ mình tránh khỏi nhiễu loạn như thế nào.”

“Ra là, không những thế giới này là một chốn tàn ác thì chớ, mà con người còn tận hưởng sự tàn ác của nó ư? Giống như đề bài luận mọi thứ ta tâm đắc về chiến tranh ấy,” Sejanus nói. “Như thể một cuộc vui rình rang vậy.” Cậu ta lắc đầu. “Có muốn thôi nghĩ ngợi cũng không xong.”

“Thôi bỏ đi,” Coriolanus nói. “Cứ vui vì bà ta đã cút xéo khỏi cuộc đời ta cái hẵng.”

Sào Sậu mặt mày như bánh đa ngâm nước xuất hiện, nặc mùi nước tiểu và thuốc tẩy. Coriolanus liền giới thiệu cậu ta với Sejanus, người, sau khi được hay về tình cảnh của cậu ta, đã khích lệ cậu ta bằng cách hứa sẽ giúp cậu ta thao tập. “Cũng phải mất một thời gian mình mới hiểu được, hồi còn đi học ấy. Nhưng nếu mình có thể thông thạo thì cậu cũng thế.”

Ít lâu sau Tí Toét và Bọ cũng lăng xăng đi vào và nồng hậu chào đón Sejanus. Cả hai đã bị lột nhẵn túi trên sới bạc nhưng vẫn háo hức mong chờ cuộc vui chơi vào thứ Bảy tuần sau. “Sẽ có ban nhạc diễn ở chợ Hob đấy.”

Coriolanus gần như là nhảy vào họng cậu ta. “Ban nhạc ư? Ban nhạc nào?”

Tí Toét nhún vai. “Chả nhớ. Nhưng sẽ có cô nào đó hát thì phải. Thấy bảo hát hay ra trò. Lucy gì gì đấy.”

Lucy gì gì đấy. Tim Coriolanus lỗi nhịp và cậu cười ngoác đến tận mang tai.

Sejanus toét miệng cười đáp lại. “Thật à? Chà chà, có thứ để ngóng chờ rồi đây.”

Đèn tắt, Coriolanus tí tởn nằm nhìn trần nhà. Lucy Gray không những còn sống, cô còn ở Quận 12, và cậu với cô sẽ tái hợp cuối tuần tới. Cô gái của cậu. Tình yêu của cậu. Lucy Gray của cậu. Bằng cách nào đó họ đã sống sót khỏi lão Hiệu trưởng, bà Tiến sĩ và Đấu trường. Sau bao tuần lễ sống trong sợ hãi và trông mong và bấp bênh, cậu sẽ ôm siết lấy cô và không bao giờ buông tay. Chẳng phải đó là lý do cậu lặn lội tới Quận 12 hay sao?

Nhưng không chỉ là tin tức về cô. Mỉa mai thay, sự xuất hiện của cái gai trong mắt suốt một thập kỷ, Sejanus, cũng góp phần thổi vào cậu một luồng sinh khí mới. Không đơn thuần là tấm bằng và những cái bánh ngọt cậu ta đã hứa, hay lời cam đoan rằng Capitol không hề coi khinh cậu, hay ngay cả hy vọng về sự nghiệp sĩ quan. Coriolanus nhẹ bỗng hẳn người khi được tâm sự với một người thấu hiểu thế giới của mình và, quan trọng hơn thảy, giá trị đích thực của cậu trong thế giới ấy. Cậu phấn khởi trước tin Strabo Plinth đã cho phép Sejanus một hai đòi thỏa thuận phòng tập phải gồm cả việc cậu được tốt nghiệp, và coi đây chí ít là một phần thù lao công cứu mạng Sejanus của cậu. Lão Plinth đã không bỏ quên cậu, cậu chắc chắn là vậy, và có thể sẵn lòng dùng tới tài lực và quyền hành để nâng đỡ cậu trong tương lai. Và, hẳn nhiên, Má cưng cậu như cưng trứng. Có lẽ tình thế cũng không đến nỗi quá hẩm hiu.

Có Sejanus, cộng thêm mấy kẻ tứ tán từ các quận khác, người ta gom đủ tân binh lập thành một đội hai mươi người, và bắt đầu huấn luyện cả đội như vậy. Khỏi phải bàn cãi, chế độ dinh dưỡng và tập tành của Học viện đã đem lại lợi thế rõ rệt cho Coriolanus và Sejanus về mặt thể chất và thao luyện, mặc dù họ không được học bắn súng như bây giờ. Súng trường tiêu chuẩn của đội Trị an là một thứ có hỏa lực cực mạnh, có thể xả một trăm loạt đạn mới cần nạp lại. Bước đầu, các huấn luyện sinh chú trọng học các bộ phận súng trong khi lau chùi, lắp ráp và tháo rời súng của mình tới khi nhắm mắt cũng làm ngon lành. Buổi đầu huấn luyện xạ kích, Coriolanus có đôi chút nghi ngại, do hồi ức chiến tranh trong cậu tàn khốc quá đỗi, nhưng có vũ khí hộ thân làm cậu thấy an toàn hơn. Quyền lực hơn. Sejanus hóa ra lại là xạ thủ nhà nòi và

mau chóng được tôn làm Hồng Tâm. Coriolanus có thể thấy cái tên làm cậu ta không thoải mái, nhưng cậu ta cũng cam chịu.

Ngày thứ Hai sau khi Sejanus tới, mùng một tháng Tám, như giội cho cả đám một gáo nước lạnh. Hội lính mới ngã ngửa khi biết phải tại ngũ tròn một tháng mới được lãnh lương lần đầu tiên. Tí Toét thì đặc biệt ủ rũ, vì cậu ta đang mong có lương để vung vào những thú tiêu khiển cuối tuần. Coriolanus thấy tim mình cũng hẫng một cái. Không có tiền mua vé thì làm sao cậu dám mong gặp được Lucy Gray?

Sau ba ngày liền không làm gì ngoài khổ luyện, đến thứ Năm cũng có một điểm sáng. Những thùng hàng của Má cập bến, đầy ứ ự những thức quà ngọt ngào. Nét mặt của Sào Sậu, Tí Toét và Bọ đúng là đáng chiêm ngưỡng lúc cả đám theo dõi bóc ra nào bánh tart anh đào, những viên bỏng thắng đường, nào bánh quy phủ kem sô cô la. Sejanus và Coriolanus coi chúng là của chung cho cả phòng, làm tình huynh đệ càng thêm keo sơn khắng khít. “Mấy cậu biết không,” Tí Toét nói với cái miệng lúng búng bánh tart, “nếu muốn, mình cá hôm thứ Bảy chúng ta có thể mang ít bánh này đi đổi. Lấy rượu gin và đủ thứ khác.” Cả bọn nhất trí, và một lượng chiến lợi phẩm được dành ra cho sự kiện lớn tối thứ Bảy.

Hứng chí vì đường ngọt, Coriolanus gửi lời nhắn cảm ơn cho Má và một bức thư cho Tigris để chị an tâm rằng cậu vẫn ổn. Cậu cố hạ thấp cái lịch trình như hành xác và đề cao vụ làm sĩ quan. Cậu đã lượm một cuốn sổ tay quăn mép cho bài sát hạch sĩ quan, với một bộ câu hỏi mẫu. Nó được soạn ra để đánh giá trình độ học vấn và chủ yếu gồm những câu hỏi từ vựng, số học với hình học không gian, tuy cậu sẽ cần học một số phép tắc và điều lệ cơ bản

cho phần quân sự. Nếu đỗ, cậu sẽ không thành sĩ quan ngay, mà sẽ trải qua một khóa đào tạo. Cậu có dự cảm tốt về cơ hội của mình, cốt là bởi nhiều tân binh khác chỉ võ vẽ chút chữ nghĩa. Điều đó đã được chứng tỏ sau vài buổi học về phẩm chất và truyền thống của Trị an viên. Cậu nói cho Tigris cái tin đáng tiếc về vụ trả lương nhưng đoan chắc với chị rằng tiền sẽ về đều đặn bắt đầu từ mùng một tháng Chín. Lấy lưỡi cạy miếng bỏng giắt trong răng, cậu nhớ ra phải nhắc tới sự xuất hiện của Sejanus và nhắn nhủ rằng lỡ như gặp trường hợp khẩn thì chị có thể nương nhờ Má Plinth.

Sáng thứ Sáu, bầu không khí căng như dây đàn bao trùm phòng ăn tập thể, và Tí Toét moi được tin từ một người y tá gặp trong trạm xá. Độ một tháng trước, quanh quanh thời gian ngày chiêu quân, một Trị an viên và hai vị quan chức Quận 12 đã thiệt mạng trong một vụ nổ ở mỏ than. Từ cuộc điều tra hình sự người ta đã bắt giữ một người đàn ông, gia đình của người này được biết là thủ lĩnh phiến quân trong cuộc chiến. Anh ta sẽ bị treo cổ lúc một giờ chiều hôm đó. Vì sự kiện này hầm mỏ sẽ đóng cửa, và các công nhân được yêu cầu tham dự.

Mới chân ướt chân ráo vào nghề, Coriolanus chẳng hiểu sao chuyện này lại can hệ tới mình và thực hiện lịch trình như thường lệ. Nhưng trong buổi tập quân sự, đích thân Chỉ huy khu căn cứ, một lão khọm già tên Hoff, đã đảo qua quan sát một lát. Trước khi đi, ông ta trao đổi mấy câu với Hạ sĩ quan huấn luyện, người này đã tức tốc triệu tập Coriolanus và Sejanus. “Hai cậu, hai cậu sẽ tới buổi treo cổ chiều nay. Ngài Chỉ huy muốn có thêm nhân lực tại đó để biểu dương lực lượng, và ông ấy đang tìm tân binh nào

thành thạo các kỹ năng thao luyện. Mặc quân phục trình diện tại xe quân dụng vào trưa nay. Cứ tuân lệnh, hai cậu sẽ ổn thôi."

Coriolanus và Sejanus ăn vội ăn vàng cơm trưa và gấp rút quay về phòng để thay đồ. "Thế là hung thủ chủ đích nhằm vào lính Trị an à?" Coriolanus hỏi trong khi mặc lên người bộ đồng phục trắng, phẳng phiu lần đầu tiên.

"Nghe đồn anh ta có ý định phá hoại công cuộc sản xuất than và vô tình giết ba người kia," Sejanus đáp.

"Phá hoại công cuộc sản xuất ư? Để làm gì?" Coriolanus hỏi.

"Mình chịu," Sejanus nói. "Mong khởi loạn một lần nữa chăng?"

Coriolanus chỉ biết lắc đầu. Tại sao mấy người này cứ nghĩ chỉ cần bất bình là đủ để vùng dậy thế nhỉ? Họ đâu có quân đội, binh khí, hay quyền hạn. Ở Học viện, bọn cậu được dạy rằng cuộc chiến tranh vừa rồi là do phiến quân ở Quận 13 phát động, những kẻ này tiếp cận được và phân phối vũ trang cũng như truyền tin cho quân của chúng ở toàn Panem. Tuy nhiên Quận 13 đã bốc hơi trong cột khói hạt nhân, kéo theo sản nghiệp gia tộc Snow. Chẳng còn lại gì, và bất cứ tơ tưởng nào tới chuyện tái khởi loạn cũng rặt ngu dốt.

Lúc trình diện làm nhiệm vụ, Coriolanus ngớ người khi được phát cho một khẩu súng, vì cậu mới chỉ được huấn luyện sơ cấp là cùng. "Khỏi lo, ngài Thiếu tá nói ta chỉ cần đứng nghiêm là được," một tân binh khác bảo cậu. Cả đám được đưa lên thùng xe tải, chuyển bánh khỏi khu căn cứ và bon bon trên con đường bao trọn Quận 12. Coriolanus thấy hồi hộp, bởi đây là nhiệm vụ Trị an thực địa đầu tay của cậu, song cũng xen lẫn chút háo hức nữa. Vài

tuần trước cậu hãy là cậu học trò, mà giờ đây đã vận quân phục, tay cầm súng, ra dáng nam nhi đại trượng phu. Và tới Trị an viên bậc hàm thấp nhất cũng mang trên mình uy quyền khi dưới trướng Capitol. Nghĩ vậy cậu liền đứng thẳng lưng lên.

Xe tải cua quanh biên giới quận, nhà cửa từ xám xỉn chuyển sang lem luốc. Cửa ra vào cùng cửa sổ của những túp nhà rách nát choãi ra dưới sức nóng. Đám đàn bà má hóp ngồi trên bậc thềm, dõi mắt theo lũ trẻ con ở trần trơ xương sườn đang lờ phờ vầy đất. Máy bơm trong một vài khoảnh sân chứng tỏ là thiếu nước máy, và đường dây điện võng xuống cho thấy rằng điện đóm cũng tậm tà tậm tịt thôi.

Cảnh tượng này khiến Coriolanus thấy sợ, túng thiếu đến nhường này. Phần lớn cuộc đời cậu sống trong cảnh khánh kiệt, nhưng nhà Snow luôn nỗ lực giấy rách cũng phải giữ lấy lề. Những con người này đã từ bỏ, và một phần nào đó trong cậu trách móc họ vì cảnh lầm than này. Cậu lắc đầu. “Ta rót hàng đống tiền vào các quận,” cậu nói. Hẳn là thế rồi. Ở Capitol người ta tối ngày phàn nàn về điều đó.

“Ta rót tiền vào nền công nghiệp của các quận, chứ không phải con người ở đây,” Sejanus nói. “Người dân phải tự lực cánh sinh hết.”

Xe rầm rầm đi hết đường rải xỉ và tiến vào một con đường đất ôm quanh một cánh đồng đất nện cứng bát ngát cỏ dại, dừng lại ở một vùng sum suê cây cối. Capitol có những khoảng cây nhỏ trong một vài công viên, nhưng đến chúng cũng được tỉa tót đàng hoàng. Coriolanus đồ rằng đây là nơi người ta gọi là rừng, hay thậm chí vùng hoang dã. Những cái cây, dây leo và bụi rậm um

tùm mọc tua tủa khắp hướng. Riêng sự vô tổ chức này cũng đủ xốn hết con mắt. Và ai mà biết được có con gì trú ngụ trong đó? Một liên khúc những tiếng vo ve, véo von và xào xạc làm cậu thắc thỏm. Chim với chả chóc gì ầm ĩ quá thể.

Một cây đại thụ sừng sững ở bìa rừng, cành cây vươn ra tựa những cánh tay khù khoằm to lớn. Một cái thòng lọng treo trên một cành cây chìa ngang. Ngay phía dưới, một cái bục thô sơ có hai cửa sập được dựng lên. "Họ hứa cho chúng ta một cái giá treo cổ hẳn hoi mà cứ lần lữa mãi," vị Thiếu tá chuyên trách trung niên nói. "Tới lúc ấy thì dựng tạm thứ này vậy. Vốn chỉ treo chúng lên thôi, nhưng thế thì còn khuya chúng mới ngoẻo, và ai có thì giờ cơ chứ?"

Một trong những nữ tân binh mà Coriolanus nhận ra từng cùng cậu đi đến khu căn cứ thẽ thọt giơ tay. "Sẽ treo cổ ai vậy ạ?"

"Ồ, một tên bất đắc chí âm mưu đóng cửa mỏ than," ông Thiếu tá đáp. "Bất đắc chí cả đám, nhưng tên này là đầu sỏ. Tên Arlo quái quái gì đó. Vẫn đang truy lùng mấy kẻ khác, dù ta không biết chúng định trốn đi đâu. Làm gì có chỗ nào *mà* trốn. Nào, tất cả xuống xe!"

Coriolanus và Sejanus đóng vai trò chủ yếu để làm cảnh. Cả hai đứng tư thế nghỉ ở hàng cuối của một trong hai đội hai chục người áp sát hai bên hông bục treo cổ. Sáu mươi Trị an viên khác dàn đều quanh rìa cánh đồng. Coriolanus chẳng khoái phải quay lưng lại với đám muông thú cây cỏ um tùm gì cho cam, nhưng lệnh là lệnh. Cậu nhìn thẳng về phía trước, qua cánh đồng vào khu quận, từ nơi ấy một dòng người đang rồng rắn đi ra. Coi bộ nhiều người đến thẳng từ hầm mỏ, vì mặt mày họ đen nhẻm muội than.

Những phụ nữ và trẻ con sạch sẽ hơn chút xíu đi đến chỗ họ khi các gia đình tụ lại với nhau trên cánh đồng. Coriolanus bắt đầu phấp phỏng khi hai chục mạng thành một trăm, mà vẫn còn thêm người đổ tới, đám đông dồn về trước một cách gớm gở.

Ba chiếc xe kề cà trên con đường đất đến chỗ giá treo cổ. Từ trong xe đầu tiên, một cái xe cũ mèm mà trước thời chiến có thể được xếp vào hạng cao cấp, Thị trưởng Lipp của Quận 12 bước ra, theo sau là một người phụ nữ trung niên có mái tóc nhuộm vàng, và Mayfair, đứa con gái Lucy Gray đã ném rắn vào người hôm chiêu quân. Họ đứng sát sàn sạt với nhau bên cạnh bục treo cổ. Chỉ huy Hoff và nửa tá sĩ quan xuống xe thứ hai, trên mui xe bay phần phật một lá cờ Panem. Một làn sóng buồn thảm lan tỏa khắp đám đông khi phía sau xe cuối cùng, một cái xe van Trị an màu trắng, bật mở. Hai cảnh binh nhảy xuống, đoạn quay lại đỡ người tử tù ra. Chằng chịt xiềng xích, người đàn ông gầy lênh khênh xoay xở để đứng vững khi họ áp giải anh ta tới bục. Đầy khó nhọc, anh ta kéo lê dây xích lên mấy bậc thang kẽo kẹt, và lính canh đặt anh ta đứng trên một trong hai cửa sập.

Ông Thị trưởng quát tất cả tập trung, và cơ thể Coriolanus vào vị trí ngay tắp lự. Đúng ra ánh mắt cậu phải hướng về phía trước, nhưng cậu có thể thấy sự việc qua khóe mắt, và cậu cảm giác mình được che chắn khi đứng ở hàng sau cùng. Cậu chưa từng chứng kiến một cuộc hành quyết nào ngoài đời thực, chỉ trên ti vi mà thôi, và chẳng hiểu sao cậu không thể rời mắt.

Đám đông nín khe, và một Trị an viên đọc to danh sách tội danh mà phạm nhân, Arlo Chance, đã bị khép vào, bao gồm cả việc giết hại ba người kia. Dẫu cho gã cố gắng nói tướng lên, giọng

gã cứ lí nha lí nhí giữa tiết trời nóng nực, ẩm thấp. Khi gã đọc xong, ngài Chỉ huy gật đầu ra hiệu với những Trị an viên trên bục. Họ đưa cho phạm nhân một chiếc bịt mắt mà người này khước từ, và rồi tròng cái thòng lọng qua cổ anh ta. Người đàn ông đứng thủ phận, đăm đắm nhìn về phía xa xăm trong lúc chờ đợi kết cục của mình.

Một hồi trống gióng lên từ tít bên kia bục treo cổ, khiến đằng trước đám đông bật lên tiếng kêu khóc. Coriolanus đánh mắt tìm nơi phát ra âm thanh. Một phụ nữ trẻ với làn da màu ô liu và mái tóc đen dài rướn lên khỏi biển người trong khi một người đàn ông ra sức ghìm chị ta xuống, song chị ta quyết liệt vùng vẫy về trước, miệng rít lên, "Arlo! Arlo!" Chưa gì đội Trị an đã sấn vào rồi.

Giọng nói ấy như một luồng điện giật đối với Arlo, trên gương mặt anh ta ban đầu là kinh ngạc, sau đó là kinh hoàng. "Chạy đi!" anh ta hét. "Chạy đi, Lil! Chạy đi! Chạ..!" Chốt cửa sập nhả ra và ngay sau đó sợi dây thít lại chặn họng anh ta giữa chừng, khiến đám đông ồ lên. Arlo rơi xuống bốn mét rưỡi và hình như là chết ngay tức khắc.

Trong sự trầm mặc tang thương sau đó, Coriolanus cảm nhận được mồ hôi chảy dọc mạng sườn khi chờ đợi kết cục. Liệu đám người kia có động thủ? Liệu cậu có phải nã súng vào họ? Cậu có nhớ khẩu súng hoạt động thế nào không? Cậu dỏng tai chờ lệnh. Thay vào đó cậu nghe thấy tiếng người tử tù văng vẳng lạnh gáy từ cái xác khe khẽ đu đưa.

"*Chạy đi! Chạy đi, Lil! Chạ...!*"

23

Cơn rùng mình chạy dọc sống lưng Coriolanus, và cậu có thể cảm nhận được các tân binh khác đang xôn xao.

"*Chạy đi! Chạy đi, Lil! Chạ...!*"

Tiếng kêu lớn dần và rồi tựa hồ nuốt chửng cậu, dội vào những tán cây và ập vào người cậu từ đằng sau. Trong một khoảnh khắc, cậu ngỡ mình đã hóa điên. Cậu bất tuân mệnh lệnh và quay đầu nhìn quanh, những tưởng sẽ thấy một đội quân Arlo xổ ra từ cánh rừng rậm rạp sau lưng. Không gì cả. Không một ai. Thế rồi tiếng nói lại phát ra từ một cành cây trên đầu cậu vài mét.

"*Chạy đi! Chạy đi, Lil! Chạ...!*"

Thoáng thấy một con chim nhỏ, lông đen, cậu liền hồi tưởng về phòng thí nghiệm của Tiến sĩ Gaul, nơi cậu đã từng bắt gặp những sinh vật như thế, vắt vẻo trên nóc chuồng. Húng nhây. Chao ôi, khu rừng này hẳn phải đầy rẫy thứ đó, nhại lại lời trăng trối của Arlo như chúng đã bắt chước tiếng than khóc của mấy người Avox trong phòng thí nghiệm.

"*Chạy đi! Chạy đi, Lil! Chạ...! Chạy đi! Chạy đi, Lil! Chạ...! Chạy đi! Chạy đi, Lil! Chạ...!*"

Khi Coriolanus đứng nghiêm trở lại, cậu nhận thấy lũ chim đã gây náo động ở hàng tân binh cuối, dù các Trị an viên còn lại đứng yên không hề hấn gì. *Thành quen rồi*, Coriolanus nghĩ bụng. Cậu không dám chắc có khi nào mình sẽ quen với điệp khúc tiếng kêu của ai đó lúc nhắm mắt xuôi tay hay không. Thậm chí lúc này nó đã biến hóa, đổi từ lời nói của Arlo sang một thứ gần như là dập dìu trầm bổng. Một chuỗi những nốt nhạc nhang nhác điệu luyến láy giọng của người đó, vì lẽ gì đó mà ám ảnh hơn cả ngôn từ.

Chỗ đám đông, đội Trị an đã tóm được người phụ nữ, Lil, và đang giải chị ta đi. Chị ta kêu lên một tiếng tuyệt vọng sau chót, và bầy chim cũng chớp lấy, trước tiên là như tiếng người và rồi như một phần của chuỗi hợp xướng. Giọng nói con người biến mất, và còn lại dàn đồng ca cuộc đối thoại của Arlo và Lil.

"Lũ húng nhại," một người lính đứng trước cậu cằn nhằn. "Thứ mút thối tha."

Coriolanus nhớ lại cuộc trò chuyện với Lucy Gray trước buổi phỏng vấn.

"*Chà, anh biết người ta hay có câu gì rồi đấy. Húng nhại chưa cất tiếng hót thì cuộc vui chưa tàn.*"

"*Húng nhại ư? Thiệt tình, tôi thấy cô cứ hay bịa chuyện đâu đâu ấy.*"

"*Chuyện đó thì không. Húng nhại là một loài chim có thực.*"

"*Và nó hót trong cuộc vui của cô ư?*"

"*Không phải cuộc vui của tôi, cưng ạ. Của anh. Không thì cũng của Capitol.*"

Đây hẳn là điều cô muốn ám chỉ. Cuộc vui của Capitol chính là buổi treo cổ. Chim húng nhại có thực. Không phải húng nhây. Một loài chim khác. Một loài bản địa, cậu đồ là vậy. Cơ mà quái lạ thật, vì anh lính kia đã gọi chúng là mút. Cậu căng mắt ra hòng điểm mặt một con trong vòm lá. Đã biết phải tìm gì, cậu liền thấy đôi ba con húng nhây. Có lẽ húng nhại cũng từa tựa vậy... nhưng không, gượm đã, kìa! Chênh chếch phía trên cao. Một con chim màu đen, lớn hơn chim húng nhây một tẹo, bất thình lình dang cánh để lộ ra hai khoang lông trắng muốt khi rướn mỏ hót. Coriolanus chắc cú mình đã tia được con húng nhại đầu tiên, và nhìn cái là cậu thấy ghét nó tức thì.

Tiếng chim hót khuấy động người nghe, và tiếng thì thào hóa lao xao, rồi biến thành lời đả đảo nảy lửa khi đội Trị an ấn Lil vào cái xe van đã chở Arlo đến. Coriolanus đâm hãi hùng trước sức mạnh tiềm tàng của đám người này. Họ sắp sửa quay sang đối đầu với quân lính đó sao? Ngón cái cậu tự động gạt chốt an toàn trên khẩu súng.

Một loạt đạn làm cậu đứng tim, và cậu đưa mắt tìm những xác người tướp máu song chỉ thấy một sĩ quan hạ súng xuống. Tay sĩ quan cười sằng sặc và gật đầu với ngài Chỉ huy, y vừa nã đạn vào hàng cây khiến đàn chim bay tan tác. Giữa bầy chim, Coriolanus nhìn ra lập lòa hàng tá đôi cánh trắng-đen. Tràng súng đã trấn áp đám đông, và cậu có thể thấy đội Trị an xua tay đuổi họ, miệng quát tháo, "Về làm việc đi!" và "Tàn cuộc rồi!" Cánh đồng sạch

bóng người, cậu tiếp tục đứng nghiêm, mong không ai nhận thấy sự yếu bóng vía của mình.

Khi tất cả đã chen chúc lên xe quay trở lại khu căn cứ, ông Thiếu tá nói, “Đáng nhẽ ta nên cảnh báo các cô cậu về lũ chim.”

“Chính xác thì chúng là thứ gì vậy ạ?” Coriolanus hỏi.

Ông Thiếu tá khịt mũi. “Một sai sót, nếu cậu hỏi ta.”

“Một loài mút sao ạ?” Coriolanus không chịu thôi.

“Kiểu vậy. Ừ thì, là bọn mút và con chúng,” ông Thiếu tá đáp. “Sau chiến tranh, Capitol đã phóng thích toàn bộ lũ mút húng nhây cho tự sinh tự diệt, và đáng ra phải vậy, vì chúng rặt con trống. Song chúng lại mê loài chim nhại bản địa, bọn chim kia xem chừng cũng sẵn lòng. Thế là giờ ta phải ứng phó với mấy con quái húng nhại này đây. Dăm năm nữa, tất cả húng nhây sẽ chết hết, để xem những con mới có thể giao phối với nhau hay không.”

Coriolanus nào muốn nghe chúng hót phụ họa những buổi hành quyết ở đây suốt hai chục năm nữa. Có chăng, nếu có bao giờ cậu trở thành sĩ quan, cậu có thể tổ chức một cuộc càn quét nhằm dọn sạch chúng khỏi khu rừng. Nhưng sao phải chờ nhỉ? Sao không đề đạt luôn, cho hội lính mới, như một cách thức tập ngắm bắn? Hẳn nhiên, làm gì có ai thích bọn chim ấy. Ý tưởng này làm tâm trạng cậu khá hơn. Cậu quay qua Sejanus toan kể cho cậu ta kế hoạch, nhưng mặt Sejanus lại đang sầm xuống như hồi ở Capitol. “Sao thế?”

Xe lăn bánh rồi mà Sejanus vẫn không rời mắt khỏi cánh rừng. “Mình thực sự chưa suy nghĩ thấu đáo.”

“Ý cậu là sao?” Coriolanus hỏi. Song Sejanus chỉ lắc đầu.

Về tới căn cứ, họ trả lại súng và bỗng dưng được rảnh rỗi tới tận bữa tối lúc năm giờ. Họ vừa thay lại bộ đồ rằn ri, Sejanus liền lẩm bẩm gì đó về việc viết thư cho Má và mất dạng. Coriolanus thấy một lá thư mà hẳn là một đứa bạn cùng phòng đã nhận giùm cậu. Cậu nhận ra nét chữ nắn nót, mảnh và cong của Pluribus Bell và đu lên tầng giường của mình để đọc thư. Phần lớn trong thư xác thực những gì Tigris đã kể với cậu: rằng Pluribus sẵn lòng đỡ đần nhà Snow, vừa sang nhượng đồ của họ vừa cho họ tá túc trong thời gian họ tìm cách gỡ rối. Nhưng có một đoạn làm Coriolanus chú ý.

Ta rất lấy làm tiếc chuyện lại thành ra thế này. Án phạt của Casca Highbottom xem chừng thật quá quắt, nên ta mới thắc mắc. Ta nghĩ mình có nói rằng hồi học Đại học nó và cha cháu dính nhau như sam. Nhưng ta nhớ là, gần cuối giai đoạn đó, có cãi vã. Không giống chúng chút nào. Casca nổi giận đùng đùng, luôn miệng nói mình đã uống say và toàn bộ chuyện ấy đáng lý ra là một trò đùa. Và cha cháu bảo nó nên thấy cảm kích mới phải. Rằng cha cháu đã gia ơn cho nó. Cha cháu bỏ đi, còn Casca ở lại uống tới tận lúc ta đóng cửa. Ta hỏi có chuyện gì thế, có điều nó chỉ nói “Như những con thiêu thân lao đầu vào lửa.” Nó cũng say bí tỉ rồi. Cứ ngỡ gương vỡ lại lành, mà có lẽ không phải vậy. Ít lâu sau cả hai đều đi làm, và ta không gặp chúng mấy nữa. Con người ta cứ vậy bước tiếp thôi.

Mẩu chuyện này đã cho Coriolanus lý giải gần sát nhất về nội tình Hiệu trưởng Highbottom ghét cậu. Một cuộc cãi vã. Tuyệt

giao. Nghe giọng điệu cay cú của lão Hiệu trưởng khi nói về cha cậu là biết hai người ấy chưa hòa giải với nhau, trừ phi về sau lại có cãi cọ nào khác. Hiệu trưởng Highbottom đúng là một lão nhỏ nhen, vẫn còn ôm vết thương lòng vì một bất đồng từ hồi đi học. Đến giờ vẫn thế, khi kẻ hiếp đáp ông ta trong tưởng tượng từ lâu đã không còn trên đời. *Cho qua đi, có được không hả?* cậu nghĩ. *Sao vẫn còn đặt nặng chuyện ấy?*

Giờ cơm tối, Tí Toét, Sào Sậu và Bọ muốn nghe tất tần tật về buổi treo cổ, và Coriolanus bèn dốc sức chiều ý chúng nó. Ý tưởng tận dụng lũ húng nhại để tập ngắm bắn được hưởng ứng nhiệt liệt, và mấy đứa bạn cùng phòng động viên cậu trình bày với cấp trên. Đứa duy nhất làm cậu mất hứng là Sejanus, cậu ta ngồi im thu mình lại, đẩy khay mì ra cho cả lũ xơi. Coriolanus đâm tá hỏa. Lần cuối cùng Sejanus chán ăn, cậu ta cũng chán đời luôn còn gì.

Lát sau, lúc lau dọn phòng ăn, Coriolanus gặng hỏi cậu ta. "Cậu có gì bận lòng hả? Và đừng có nói là không gì cả đấy."

Sejanus ngoáy lép nhép cây lau nhà trong xô nước đục ngầu. "Chả biết nữa. Mình cứ băn khoăn bữa nay rủi mà đám đông động tay động chân thì sẽ có bề gì. Liệu ta có phải bắn họ không?"

"Ồ, chắc không đâu," Coriolanus nói, dù chính cậu cũng tự hỏi điều ấy. "Chắc chỉ bắn chỉ thiên mấy hồi thôi."

"Nếu như mình tiếp tay giết người tại các quận, thì có gì là tốt đẹp hơn việc tiếp tay giết người trong Đấu trường Sinh tử?" Sejanus hỏi.

Linh tính của Coriolanus trúng phóc. Sejanus lại đang sa chân vào vũng lầy đạo đức đây mà. "Thế chứ cậu tưởng sao? Ý mình

là, cậu nghĩ cậu tòng quân để làm gì ấy?"

"Mình nghĩ mình có thể làm lính quân y," Sejanus thú thật.

"Lính quân y," Coriolanus lặp lại. "Kiểu bác sĩ á?"

"Không, như vậy sẽ yêu cầu học Đại học," Sejanus giải thích. "Một vị trí nào đó sơ cấp hơn. Một vị trí mà mình có thể giúp đỡ bất cứ ai bị thương, người Capitol hay người quận, khi bạo lực bùng phát. Ít ra mình sẽ không gây hại. Chỉ là mình không biết liệu mình có thể xuống tay với ai không, Coryo à."

Coriolanus bỗng bực mình quá thể. Sejanus đã quên mất rằng chính cái thói manh động của cậu ta đã dẫn đến việc Coriolanus phải giết Bobbin rồi sao? Rằng sự ích kỷ của cậu ta đã giật khỏi miệng bạn mình cái phát ngôn xa xỉ ấy? Thế rồi cậu dằn tiếng cười khi nghĩ tới lão Strabo Plinth. Một kẻ máu mặt trong làng vũ khí lại có thằng con nối dõi theo chủ nghĩa hòa bình. Cậu có thể mường tượng ra những cuộc nói chuyện giữa hai cha con họ. *Rõ phí*, cậu nghĩ thầm. *Rõ phí cả một đế chế.*

"Thế còn trong chiến tranh?" cậu hỏi Sejanus. "Cậu là một người lính, cậu biết đấy."

"Mình biết. Có chiến tranh sẽ khác, mình đoán vậy," Sejanus đáp. "Nhưng mình sẽ phải tranh đấu vì một điều mà mình tin. Mình sẽ phải tin rằng việc đó sẽ biến thế giới thành một chốn tốt đẹp hơn. Thà rằng mình được làm lính quân y, nhưng hóa ra hiện tại người ta không cần vị trí ấy lắm. Nếu không có chiến tranh. Họ có cả một danh sách chờ dài ngoằng những người muốn được tập huấn để làm việc ở trạm xá. Nhưng để được vậy cũng cần thư giới thiệu, mà Hạ sĩ không muốn cho mình đâu."

“Sao không? Nghe hợp thế còn gì,” Coriolanus nói.

“Vì mình bắn súng quá cừ,” Sejanus bảo cậu. “Đúng vậy. Mình là một tay thiện xạ. Cha dạy mình từ hồi còn bé tí, và tuần nào mình cũng có buổi tập ngắm bắn bắt buộc. Ông ấy coi đó là một phần của gia nghiệp.”

Coriolanus ráng xử lý thông tin này. “Thế sao cậu không giấu nghề?”

“Tưởng là giấu rồi đấy chứ. Thực tế mình bắn tốt hơn lúc luyện tập nhiều. Mình đã cố để không chơi trội, mỗi tội cả đội dở quá.” Sejanus bụm miệng. “Cậu thì không.”

“Phải rồi, mình thì không.” Coriolanus cười. “Nghe này, mình nghĩ cậu đang chuyện bé xé ra to rồi. Có phải ngày nào cũng có treo cổ đâu. Vả lại lỡ mà đến nước phải nổ súng thật, cứ bắn trượt là được mà.”

Song những lời ấy chỉ tổ khiến Sejanus bốc hỏa. “Và lỡ như thế tức là cậu, hay Sào Sậu, hay Tí Toét mất mạng thì sao? Vì mình không bảo vệ được các cậu?”

“Dào ôi, Sejanus!” Coriolanus tức khí phun một tràng. “Cậu phải ngưng cả nghĩ đi! Cứ tô vẽ toàn những viễn cảnh tối tăm nhất. Sẽ không có chuyện đó đâu. Cả đám chúng ta sẽ chết gí ở đây, vì tuổi già hoặc lau nhà quá sức, bất cứ cái nào kề lưỡi hái vào cổ ta trước. Trong lúc đó, đừng bắn trúng mục tiêu nữa! Hoặc bốc phét ra mắt có vấn đề! Hoặc kẹp cửa cho giập nát tay đi!"

“Nói cách khác thì đừng hưởng lạc như vậy nữa,” Sejanus nói.

“Chà, không thì cũng đừng sồn sồn lên như vậy nữa. Thế nên cậu mới ở trong trường đấu, nhớ chứ?” Coriolanus hỏi.

Sejanus phản ứng như thể Coriolanus vừa tương cho cậu ta một cú vả. Tuy nhiên, sau đó, cậu ta gục gặc đầu như công nhận. “Thế nên mình mới suýt thì khiến cả hai đứa bị giết. Cậu có lý, Coryo ạ. Cảm ơn nhé. Mình sẽ ngẫm kỹ lời cậu nói.”

Ngày thứ Bảy bắt đầu bằng một trận dông bão, để lại một lớp bùn lầy đặc quánh và bầu không khí nặng như chì tới nỗi Coriolanus cảm tưởng cậu có thể vắt không khí ra nước như miếng bọt biển. Cậu đâm thèm mấy món mặn mặn Cookie chiêu đãi và bữa nào cũng đánh sạch bách đĩa của mình. Tác dụng của việc tập tành mỗi ngày làm cơ thể cậu sung sức hơn, dẻo dai hơn, và cậu tự tin hơn. Cậu sẽ ngang tài ngang sức với đám dân địa phương, ngay cả khi họ bỏ ra cả ngày trời đào hầm đào mỏ. Nói vậy không có nghĩa là sẽ xảy ra đấu tay đôi, với kho quân khí của đội Trị an thì không, nhưng nhỡ xảy ra thật thì cậu cũng sẵn sàng.

Trong giờ huấn luyện xạ kích, cậu để mắt tới Sejanus, có vẻ tài ngắm bắn của cậu ta có đôi chút chuệch choạc. Tốt. Kỹ năng đột nhiên tuột dốc sẽ gây chú ý. Một người khác tự đánh giá năng lực bản thân còn có thể không đáng tin, song cậu chưa từng thấy Sejanus ti toe khoe mẽ. Cậu ta đã nói mình là thiện xạ thì chắc chắn là vậy rồi. Có nghĩa cậu ta sẽ là nhân tố đắc lực trong cuộc truy quét húng nhại nếu thuyết phục được. Cuối buổi tập, Coriolanus đề đạt ý tưởng với Hạ sĩ quan, và lấy làm hởi lòng hởi dạ trước câu trả lời của ông ta: “Chưa chắc đã là một ý tồi. Một mũi tên trúng hai con chim.”

“Ấy, mong là nhiều hơn hai ạ,” Coriolanus đùa, và Hạ sĩ quan ban cho cậu một tiếng hừ mũi.

Sau một buổi chiều oi ả trong phòng giặt là, bê đồng phục hết vào lại ra máy giặt và máy sấy công nghiệp, phân loại và gấp gọn, Coriolanus hốc vội bữa tối và đi tắm. Là cậu tưởng tượng ra, hay râu cậu mọc dày lên rồi nhỉ? Cậu vừa ngắm nghía vừa lướt dao cạo trên mặt. Thêm một dấu hiệu rằng cậu đang bước qua thời niên thiếu. Cậu lấy khăn lau khô tóc, nhẹ cả người khi quả đầu húi cua đã đỡ gớm hơn. Chỗ này chỗ kia cũng vuốt được chút gợn sóng.

Vì tối đó sẽ có ban nhạc diễn ở chợ Hob mà nhà tắm rộn cả lên. Chứng tỏ không một mống lính mới nào theo dõi Đấu trường Sinh tử năm nay hết.

“*Sẽ có cô gái nào đó hát đấy.*”

“*Ừa, từ Capitol.*”

“*Đâu, có phải từ Capitol đâu. Cô ấy tới đó tham gia Đấu trường Sinh tử.*”

“*Ồ. Vậy chắc cổ thắng rồi.*”

Mặt mày bóng lưỡng vì nóng và chà xát, Coriolanus và đám bạn cùng phòng ra ngoài chơi tối. Lúc cả hội ra khỏi khu căn cứ, người lính đứng gác bảo họ cứ đường đường chính chính mà đi.

“Mình đoán năm đứa chúng ta có thể chấp vài gã thợ mỏ đấy,” Sào Sậu nói, mắt nhìn ngang liếc dọc.

“Chấp tay bo thì được,” Tí Toét nói. “Cơ mà nhỡ họ có súng thì sao?”

“Ở đây sao họ có súng được, đúng không?” Sào Sậu hỏi.

“Một cách hợp pháp thì không. Nhưng thể nào chẳng có vài khẩu ngoài luồng sau cuộc chiến. Giấu dưới ván lót sàn và trong hốc cây và đủ kiểu. Có tiền mua gì chả được,” Tí Toét vừa nói vừa gật gù ra vẻ sõi đời.

“Tiền thì rành rành là không ai có rồi,” Sejanus nói.

Đi bộ ở ngoài căn cứ cũng làm Coriolanus thấy nôn nao, nhưng cậu đổ tại những cung bậc cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Gặp Lucy Gray làm cậu cứ hết vui sướng lại sợ sệt, đang ngời ngời tự tin lại tự ti ghê gớm. Có vô vàn lời cậu muốn nói với cô, vô kể điều cậu muốn hỏi, thành ra cậu chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Có chăng là từ một nụ hôn thật lâu, thật chậm…

Sau tầm hai mươi phút, cả bọn đến chợ Hob. Một kho chứa than từ thời còn khấm khá, do sản lượng giảm sút mà thành hoang phế. Có thể ai đó ở Capitol sở hữu nó, nếu không phải là chính Capitol, nhưng chẳng thấy có giám sát hay bảo dưỡng. Dọc các bức tường, dăm bảy quán cóc bày bán đủ thứ lông gà vỏ tỏi, phần nhiều là hàng cũ qua tay. Giữa đống hàng hóa, Coriolanus trông thấy đủ thứ từ chân nến tới thỏ chết, từ những đôi dép quai hậu tự đan tới những cặp kính mắt sứt sẹo. Cậu đã lo rằng sau buổi treo cổ họ sẽ phải gánh chịu thái độ cừu thị, song dường như không ai thèm liếc họ đến cái thứ hai, và hầu hết khách hàng đều đến từ khu căn cứ.

Tí Toét, người từng bươn chải chốn chợ đen ở quê nhà, đã rất mưu mẹo hy sinh hẳn một cái bánh quy để ăn thử, bẻ thành mười hai mẩu và cho những ai cậu ta đồ là khách hàng tiềm năng nếm.

Phép lạ của Má quả là hiệu nghiệm, và qua giao dịch trực tiếp với hội buôn rượu lậu cùng tiền kiếm được từ các bên có nhã hứng khác, cả hội đã có trong tay một cái chai đựng một lít thứ chất lỏng trong suốt nặng đến độ ngửi thôi cũng ứa nước mắt.

"Đồ được của nó đấy!" Tí Toét cam đoan. "Ở đây người ta gọi là rượu trắng, nhưng về cơ bản thì là rượu lậu thôi." Mỗi đứa tợp một hớp, thi nhau ho rũ rượi và đập lưng bồm bộp, rồi để dành chỗ còn lại để uống lúc xem chương trình.

Hãy còn sáu viên bỏng, Coriolanus hỏi mua vé nhưng người ta gạt đi.

"Diễn xong họ mới lấy tiền cơ," một người đàn ông nói. "Muốn ngồi chỗ đẹp thì mau chiếm chỗ đi. Có khi sẽ đông đấy. Cô gái ấy về rồi."

Chiếm chỗ tức là vớ một cái thùng gỗ, ống cuộn dây hay xô nhựa cũ từ cái ụn trong góc và xí lấy một nơi anh có thể nhìn thấy cái sân khấu chỉ là những tấm ván gỗ ốp vào nhau ở đầu kia chợ Hob. Coriolanus chọn chỗ sát tường, khoảng nửa đường về phía sau. Trong ánh đèn mập mà mập mờ, Lucy Gray sẽ khó mà trông thấy cậu, và cậu muốn như thế. Cậu cần thời gian để quyết xem nên tiếp cận cô ra sao. Cô đã nghe tin cậu đang ở đây chưa? Khả năng là chưa, vì ai sẽ kể với cô kia chứ. Ở căn cứ cậu chỉ đơn thuần là Quý Ông, và chẳng có ai đả động tới chiến tích của cậu trong Đấu trường Sinh tử.

Bóng tối chụp xuống và ai đó gạt công tắc, bật lên một đống bùi nhùi những cái bóng đèn nối với nhau bằng một sợi cáp từ thời đồ đá và mấy sợi dây nối dài nom rất bất minh. Coriolanus tìm lối thoát hiểm gần nhất, nơm nớp lo sợ trận hỏa hoạn không thể

tránh khỏi. Với cấu trúc bằng gỗ đã cũ thêm số bụi than, một mồi lửa cũng có thể biến nơi này thành hỏa diệm sơn trong nháy mắt. Chợ Hob dần nhộn nhịp với hỗn tạp các Trị an viên và dân thường, phần nhiều là đàn ông nhưng cũng chẳng kém các cô các chị. Chắc tổng cộng phải lên đến hai trăm người tụ hội khi một thằng bé gầy gò tầm mười hai tuổi, đầu đội chiếc mũ gắn những cái lông vũ sặc sỡ sắc màu, bước ra và đặt chỏng chơ một chiếc micro trên sân khấu, kéo dây sang một chiếc hộp đen ở cạnh bên. Nó lôi một cái thùng gỗ ra phía sau cái micro và lui về khu vực được chắn bằng một tấm mền xơ xác. Sự xuất hiện của thằng bé đã khơi dậy điều gì đó ở đám đông, và người ta bắt đầu đồng loạt vỗ tay, theo cái cách như lan truyền từ người này sang người khác. Đến cả Coriolanus cũng thấy tay mình hòa chung nhịp vỗ. Người ta í éo hô hào hãy bắt đầu chương trình, và ngay khi tưởng chừng buổi diễn chẳng bao giờ khởi động, một góc mền lật ra, và bước ra ngoài ra là một cô nhóc trong bộ váy hồng xòe tung. Nó nhún gối chào.

Khán giả hò reo khi con bé bắt đầu vỗ nhịp vào cái trống móc dây đeo trên cổ và nhún nhảy tới chỗ cái micro. “Húu, Maude Ivory!” một Trị an viên đứng gần Coriolanus huýt sáo, và cậu biết ngay đây đích thị là đứa em họ Lucy Gray đã nhắc tới, người có thể ghi nhớ mọi bài hát được nghe. Đúng là tuổi trẻ tài cao; nó chỉ tầm tám hay chín tuổi là cùng.

Con bé nhảy phóc lên cái thùng đặt phía sau micro và vẫy tay với khán giả. “Xin chào tất cả quý vị, cảm ơn vì đã đến với buổi tối ngày hôm nay! Không khí đã đủ nóng chưa ạ?” nó nói với chất giọng ngọt như mía lùi, chít chít như chuột kêu, và đám đông cười ồ lên. “Chà, chúng tôi còn định hâm nóng không khí nhiều thêm

nữa kìa. Tên tôi là Maude Ivory, và rất hân hạnh được trình làng nhóm Covey!" Đám đông vỗ tay rào rào, và con bé ngúc ngắc cúi chào tới khi họ trật tự vừa đủ cho nó bắt đầu màn giới thiệu. "Chơi đàn mandolin, Tam Amber!" Một chàng trai cao ráo, xương xương, đội mũ gắn lông vũ bước ra từ đằng sau bức màn, tay gảy thứ nhạc cụ na ná ghi ta có điều thân đàn lại giống giọt nước mắt hơn. Anh ta bước thẳng tới kế bên Maude Ivory, không chút để tâm đến khán giả, những ngón tay chuyển động nhịp nhàng trên dây đàn. Tiếp theo, thằng bé sắp đặt micro xuất hiện với một cây violin. "Đó là Clerk Carmine chơi vĩ cầm!" Maude Ivory nói to, trong khi thằng bé vừa đánh đàn vừa băng qua sân khấu. "Và Barb Azure ở vị trí đại hồ cầm!" Khệ nệ bê ra một nhạc cụ trông như phiên bản khổng lồ của cây vĩ cầm, một cô gái mảnh mai mặc chiếc váy kẻ ca rô xanh da trời dài tới mắt cá chân bẽn lẽn vẫy chào đám đông bên dưới và nhập hội với những người kia. "Còn bây giờ, mới trở về từ cuộc giao tranh tại Capitol, Lucy Gray Baird độc nhất vô nhị!"

Coriolanus nín thở nhìn cô xoay tròn lên sân khấu, một tay cầm đàn ghi ta, những tầng váy màu xanh lá mạ bung xòe, đường nét gương mặt tươi tắn với lớp trang điểm. Đám đông đứng hết cả dậy. Trong khi Tam Amber ủn cái thùng của Maude Ivory ra sau thì cô chạy lại nhẹ tênh và đứng chính giữa sân khấu đằng trước micro. "Xin chào, Quận 12, quý vị có nhớ tôi không nè?" Cô nhoẻn miệng cười khi họ gào rú đáp lại. "Tôi cá là mọi người không đời nào nghĩ sẽ được nhìn thấy tôi lần nữa, và tôi cũng vậy. Nhưng tôi đã trở lại rồi đây. Chắc chắn là trở lại rồi đây."

Được chúng bạn xúi, một Trị an viên thẹn thùng tiến tới gần sân

khấu đưa cho cô một chai rượu trắng vơi nửa.

“Chà chà, gì đây? Là cho tôi sao?” cô hỏi, đón lấy cái chai. Anh lính Trị an phác một cử chỉ ý nói quà của cả nhóm. “Ơ kìa, tất cả đều biết tôi cai tiệt rượu chè từ khi mười hai tuổi rồi kia mà!” Khán giả cười như vỡ chợ. “Sao? Thật đấy! Dĩ nhiên, có trong tay một chút làm thuốc men thì chẳng hại gì. Chân thành cảm ơn các anh nhé, tôi rất cảm kích.” Cô săm soi cái chai, đoạn nhìn khán giả ra ý biết tỏng rồi nhé và tu một hơi. “Cho thông cổ họng!” cô hồn nhiên đáp lại những tiếng hú hét. “Biết không, dẫu cho người tệ bạc với tôi đến đâu, chẳng rõ vì sao tôi cứ quay lại hoài. Nhưng thực ra là tôi biết đấy. Tôi bỗng nhớ đến một ca khúc hồi xưa.”

Lucy Gray quạt đàn ghi ta một lần và đưa mắt nhìn những người khác trong nhóm Covey đang đứng sát quanh micro theo hình bán nguyệt. “Được rồi, những chú chim xinh đẹp. Nào một, nào hai, nào một hai ba và…” Nhạc nổi lên, tươi sáng và sôi động. Coriolanus thấy gót chân mình gõ nhịp trước cả khi Lucy Gray ghé vào micro.

Con tim em dại khờ, ấy là điều chắc chắn.

Thần Tình Ái còn thơ dại, biết trách sao,

Bị bắn trúng, bị giẫm đạp, hành quyết,

Vẫn quỵ lụy tìm đường về bên người.

Con tim em thật kỳ, chẳng chịu nghe lý trí.

Người tựa mật ngọt, người đưa bướm ong vào.

Bị châm chích, bị giày vò, vất bỏ,

Vẫn quỵ lụy tìm đường về bên người.

Giá có chút gì nghĩa lý lúc

Người quyết chà đạp tấm chân tình.

Cớ sao người nỡ làm tan nát

Con tim này em dành để yêu?

Lẽ nào người tự hào lắm khi

Thẳng tay quăng nó vô sọt rác?

Thế nên người nỡ làm tan tác

Con tim này em dành để yêu.

Lucy Gray buông micro, để Clerk Carmine bước tới diễn tấu một màn kéo vĩ cầm điêu luyện, tô điểm cho làn điệu, trong khi những người khác bè cho nó. Coriolanus không tài nào rời mắt khỏi gương mặt Lucy Gray, ngời sáng tựa hồ trước đây cậu chưa từng được thấy. *Đây chính là cô khi hạnh phúc*, cậu nghĩ. *Mới đẹp làm sao*! Một nét đẹp mà bất cứ ai cũng có thể nhận ra, chẳng riêng gì cậu. Thế có khi lại rách việc. Cảm giác tị nạnh nhói lên trong lòng cậu. Nhưng không. Cô là cô gái của cậu mà, không phải sao? Cậu nhớ tới ca khúc cô đã hát trong buổi phỏng vấn, về gã trai đã làm tan nát trái tim cô, bèn rà soát nhóm Covey hòng tìm kẻ khả nghi. Chỉ có Tam Amber với cây mandolin, thế nhưng giữa họ chẳng có chút gì tình tứ. Một gã người địa phương chăng?

Đám đông hoan hô Clerk Carmine, và Lucy Gray lại tiếp quản sân khấu.

Con tim em sập bẫy, song chưa được tự do.

Thiên hạ cười chê cách người đối đãi nó.

Bị cài bẫy, bị xé toạc, lột trần,

Vẫn quỵ lụy tìm đường về bên người.

Con tim em như thỏ, cứ nhảy nhót liên hồi

Máu đập dồn nhưng đơn thuần do quen thói.

Bị rút cạn, đau buốt, em điên rồi,

Vẫn quỵ lụy tìm đường về bên người.

Người thiêu đốt, người hắt hủi, giữ lấy khư khư,

Đập tan tành, nung nóng rực, người chế ngự,

Dìm xuống, lôi lên, vầy vò tùy ý,

Vẫn quỵ lụy tìm đường về bên người.

Sau tràng pháo tay và kha khá những tiếng hò hét, khán giả lắng xuống để tiếp tục nghe nhạc.

Theo như Coriolanus được biết từ việc giúp Lucy Gray tập dượt ở Capitol, nhóm Covey có một kho bài hát phong phú và sâu rộng, và cũng chơi cả nhạc phẩm không lời. Đôi lúc, một vài thành viên sẽ rút đi, biến mất phía sau tấm mền, để lại sân khấu cho một cặp song tấu hoặc một màn độc tấu. Tam Amber quả nhiên là một tay chơi mandolin kỳ tài, hút hồn đám đông bằng ngón đàn nhanh như chớp trong khi nét mặt không biểu cảm và xa cách. Maude Ivory, đối tượng được đám đông mến mộ, thánh thót một

bài ca hóm hỉnh đầy tăm tối về đứa con gái bị đuối nước của người thợ mỏ[10], và mời gọi khán giả bên dưới cùng hòa ca ở đoạn điệp khúc, mà lạ một cái là rất nhiều người làm theo. Mà có khi cũng chẳng lạ đến thế, bởi lúc này phần đông đều đã nhất loạt say lướt khướt rồi.

Ôi, dấu yêu, yêu dấu hỡi,

Ôi, dấu yêu, Clementine,

Em khuất núi rồi, mãi mãi.

Xót thương thay, Clementine.

Một số bài gần như là khó hiểu, ca từ thì trời ơi đất hỡi mà Coriolanus phải rất chật vật mới luận ra, và cậu nhớ Lucy Gray nói rằng chúng có từ một niên đại khác. Đặc biệt trong những tiết mục ấy, năm người nhóm Covey cơ hồ thăng hoa thoát tục, lắc lư và hòa giọng thành dàn hợp xướng nhiều lớp lang. Coriolanus không thích thế, những thanh âm này làm cậu chộn rộn. Cậu ráng nghe ít nhất ba bài kiểu này rồi mới vỡ lẽ chúng làm cậu nhớ tới lũ húng nhại.

May thay, hầu hết các bài hát đều hợp thời và hợp gu cậu hơn, và họ kết thúc chương trình với bài cậu nhận ra từ buổi chiêu quân...

Không, thưa ngài,

Những thứ ngài tước khỏi tay ta là vô giá trị.

Cứ việc mang đi, vì ta sẽ cho không. Đâu hề hấn gì.

Những thứ ngài tước khỏi tay ta nào đáng giữ!

... người nghe ai nấy đều hiểu rõ sự châm biếm của nó. Capitol đã rắp tâm tước đi mọi thứ của Lucy Gray, và đã thảm bại.

Khi tiếng vỗ tay lắng xuống, cô gật đầu với Maude Ivory. Con bé chạy ra sau tấm mền và trở lại xách theo một cái giỏ kết ruy băng trông rất vui mắt.

"Xin chân thành đa tạ quý vị," Lucy Gray nói. "Giờ thì, tất cả đều biết thủ tục rồi. Chúng tôi không tính tiền vé, bởi lẽ đôi khi những kẻ rỗng bụng lại là người cần âm nhạc hơn thảy. Nhưng chúng tôi cũng đến lúc đói lòng. Vậy nên nếu quý vị có tâm đóng góp, Maude Ivory sẽ cầm giỏ đi xung quanh. Xin gửi lời cảm tạ trước tới quý vị."

Bốn anh chị lớn nhóm Covey chơi nhạc dìu dịu trong khi Maude Ivory tung tăng khắp đám đông, thu tiền xu vào giỏ. Cả hội năm người, Coriolanus và mấy đứa bạn cùng phòng chỉ còn dăm đồng lẻ, xem chừng chẳng bõ bèn gì, dẫu sao Maude Ivory vẫn nhã nhặn nhún gối cảm ơn.

"Khoan đã," Coriolanus nói. "Em có thích đồ ngọt không?" Cậu mở nắp cái hộp giấy nâu đựng mấy viên bỏng cuối cùng để Maude Ivory nghía qua, và mắt con bé liền tròn xoe vui thích. Coriolanus đặt tất cả vào giỏ, đằng nào cũng là để dành trả tiền vé mà. Cậu lạ gì tính Má nữa, kiểu gì bà cũng gửi thêm.

Maude Ivory cảm ơn bằng một điệu xoay tròn như múa ba lê, hối hả lách qua các khán giả, và rồi chạy lên sân khấu kéo kéo váy Lucy Gray, cho cô xem những thức quà trong giỏ. Coriolanus có thể thấy khuôn miệng Lucy Gray ồ lên một tiếng và hỏi chúng ở đâu ra. Cậu biết đây chính là lúc, và bước một bước ra khỏi chỗ

khuất. Khắp người cậu rạo rực mong chờ khi Maude Ivory giơ tay chỉ. Lucy Gray sẽ xử trí ra sao? Liệu cô có chịu nhìn mặt cậu? Làm lơ cậu? Liệu cô có còn nhận ra cậu hay không, khi mà cậu đã lột xác nhường này thành lính Trị an?

Mắt cô dõi theo ngón tay của Maude Ivory tới khi dừng lại ở chỗ cậu. Vẻ hoang mang thoáng trên gương mặt cô, rồi vỡ lẽ, và rồi hân hoan. Cô lắc đầu như không dám tin và bật cười. "Được rồi, được rồi, quý vị ơi. Đây... đây có lẽ là đêm tuyệt nhất đời tôi. Cảm ơn tất cả quý vị ở đây vì đã tới. Một bài hát nữa để đưa quý vị vào giấc ngủ thì sao nhỉ? Có thể quý vị đã nghe tôi hát bài này rồi, nhưng ở Capitol với tôi nó lại mang một tầng nghĩa hoàn toàn khác. Rồi quý vị sẽ hiểu nguyên do."

Coriolanus trở lại chỗ ngồi - giờ cô đã biết phải tìm cậu ở đâu - để lắng nghe và tận hưởng cuộc hội ngộ thực sự của hai người, chỉ cách một bài hát nữa mà thôi. Cậu rân rấn nước mắt khi cô cất giọng hát bài ca ở sở thú.

Dưới thung lũng, thung lũng thẳm sâu,

Đêm đã muộn, nghe kìa tiếng còi tàu.

Còi tàu, người hỡi, hãy nghe tiếng còi tàu.

Đêm đã muộn, nghe kìa tiếng còi tàu.

Coriolanus thấy một cái cùi chỏ thúc vào sườn và nhìn sang thì thấy Sejanus đang cười rõ tươi với cậu. Gì thì gì cũng thật ấm lòng, khi có một người khác hiểu ý nghĩa của ca khúc kia. Một người hiểu họ đã phải kinh qua những gì.

Xây cho tôi tòa dinh thự, xây thật nguy nga,

Để tôi thấy ý trung nhân bước qua nhà.

Thấy bóng người ngang qua, người hỡi, bước ngang qua.

Để tôi thấy ý trung nhân bước qua nhà.

Là tôi đấy, Coriolanus những muốn nói với những người xung quanh. *Tôi chính là ý trung nhân của cô ấy. Và tôi đã cứu mạng cô ấy.*

Biên cho tôi lá thư, gửi qua đường bưu điện.

Dán tem gửi tới ngục tù Capitol.

Chốn ngục tù Capitol, người hỡi, tới ngục tù Capitol.

Dán tem gửi tới ngục tù Capitol.

Cậu nên chào hỏi trước? Hay cứ vậy hôn cô nhỉ?

Hoa hồng đỏ, người hỡi; violet thì xanh.

Chim chóc chốn thiên đường biết em yêu anh.

Hôn cô. Chính thế, cứ vậy mà hôn cô thôi.

Biết rằng em yêu anh, ôi, biết em yêu anh,

Chim chóc chốn thiên đường biết em yêu anh.

"Chúc tất cả các quý vị ngủ ngon. Rất mong được gặp lại quý vị vào tuần sau, và cho tới khi ấy, hãy cứ cất cao tiếng hát nhé," Lucy Gray nói, và cả nhóm Covey cúi chào lần chót. Khi khán giả vỗ tay, cô mỉm cười với Coriolanus. Cậu cất bước tới chỗ cô, vòng qua người này người kia đang thu cái ghế tạm bợ của mình để chồng lại vào góc. Vài gã Trị an viên đã lâu nhâu quanh cô, và cô

chuyện gẫu với họ, song cậu có thể thấy ánh mắt cô đảo về phía mình. Cậu dừng lại cho cô thời gian cáo lỗi và đơn giản là để đắm chìm trong hình bóng cô, tỏa sáng và si mê cậu.

Cánh lính Trị an chúc cô ngon giấc, dợm quay lưng rời đi. Coriolanus vuốt tóc và lại gần. Hai người chỉ còn cách nhau hơn bốn mét thì có tiếng huyên náo từ chợ Hob, tiếng kính vỡ loảng xoảng và giọng người la ó, khiến cậu phải ngoái lại. Một gã trai tóc sậm màu trạc tuổi cậu, mặc cái áo sát nách và cái quần rách toạc ở đầu gối, chen lấn xô đẩy qua đám đông thưa thớt dần. Mặt cậu ta rịn mồ hôi, và nhìn cách đi đứng cũng biết cậu ta đã nốc quá tửu lượng rượu trắng từ lâu rồi. Một vai cậu ta đeo thứ nhạc cụ hình hộp có một bên là khoảng phím đàn dương cầm. Lẽo đẽo đằng sau cậu ta là đứa con gái ông Thị trưởng, Mayfair, cẩn thận để không quẹt phải mấy người khách, bặm môi đầy khinh thị. Coriolanus nhìn sang sân khấu, ở đó ánh nhìn trừng trừng băng giá đã thay thế nét mặt háo hức của Lucy Gray. Các thành viên khác của ban nhạc dần vây quanh cô như để bảo vệ, sự phóng khoáng khi biểu diễn nơi họ trôi tuột đi, chỉ còn một tổng hòa của nỗi oán hận và u buồn hết sức chân thực.

Là cậu ta, Coriolanus nghĩ chắc như đinh đóng cột, ruột gan cồn lên khó chịu. *Chính là gã nhân tình nhân ngãi trong bài hát.*

24

Maude Ivory loắt choắt đứng án ngữ đằng trước Lucy Gray. Mặt nó nhăn lại như khỉ ăn ớt và tay nắm thành quả đấm. “Anh phắn đi, Billy Taupe. Không ai muốn anh nữa đâu.”

Billy Taupe hơi ngật ngưỡng khi cậu ta đưa mắt nhìn cả nhóm. “Cần hơn là muốn đấy, Maude Ivory.”

“Cũng cóc cần. Cuốn xéo đi. Và dẫn cái cô hổ báo cáo chồn của anh đi cùng luôn,” Maude Ivory ra lệnh. Lucy Gray vòng một cánh tay quanh người con bé, ấn bàn tay vào ngực nó, đặng dỗ dành hoặc gàn nó lại.

“Các người chơi nhạc mỏng toẹt. Các người chơi nhạc mỏng toẹt,” Billy Taupe lèm bèm, một tay vỗ bèn bẹt vào nhạc cụ của mình.

“Không có cậu tụi này vẫn xoay xở được, Billy Taupe. Cậu đã đưa ra lựa chọn rồi. Giờ để tụi này yên,” Barb Azure nói, giọng nhỏ nhẹ mà phảng phất sự cứng rắn. Tam Amber chẳng nói chẳng rằng mà chỉ khẽ gật đầu tán thành.

Nét đau khổ xẹt qua mặt Billy Taupe. “Em cũng thấy vậy sao, CC?”

Clerk Carmine ghì sát cây vĩ cầm vào người.

Dù nhóm Covey mỗi người một nước da, màu tóc và đường nét khuôn mặt, Coriolanus để ý thấy nét tương đồng rõ rệt giữa hai người này. Anh em ruột chăng?

"Em có thể đi cùng anh. Ta sẽ ổn thôi, hai đứa mình," Billy Taupe van nài. Nhưng Clerk Carmine không suy suyển. "Vậy được. Chả cần em. Dù sao cũng chưa bao giờ cần bất cứ ai trong số các người. Sẽ không đời nào cần. Lúc nào tự thân tôi cũng tốt hơn."

Một vài Trị an viên bắt đầu sát lại gần. Người đã cho Lucy Gray chai rượu trắng đặt một tay lên cánh tay cậu ta. "Đi nào, ngay và luôn, tàn cuộc rồi."

Billy Taupe vùng khỏi tay người kia rồi khật khừ đẩy anh ta một cái. Trong tức khắc, bầu không khí hòa ái ở chợ Hob liền biến đổi. Coriolanus có thể cảm nhận được sự căng thẳng, sắc lẹm như lưỡi dao. Cánh thợ mỏ khi nãy không mặc kệ thì cũng vừa uống rượu vừa gật gù với cậu giờ trở nên hung hãn. Nhóm Trị an viên thẳng lưng, bỗng nâng cao cảnh giác, và cậu nhận thấy bản thân đã gần như là đứng nghiêm. Khi nửa tá lính Trị an sấn vào Billy Taupe, cậu cảm giác cánh thợ mỏ cũng dấn tới. Cậu đang chuẩn bị tinh thần cho cuộc ẩu đả chắc chắn sẽ nổ ra thì ai đó rút giắc cắm đèn, làm cả chợ Hob tối thui.

Tất thảy thoáng chốc đóng băng, thế rồi hỗn chiến bùng lên. Một nắm đấm dộng vào miệng Coriolanus, cậu cũng liền vung ra nắm đấm. Cậu ra đòn một cách hú họa, dồn hết tâm trí giữ chắc vòng tròn an toàn của mình. Trong lòng tràn ngập cơn hoang dại thú vật cậu đã trải qua hồi bị các vật tế rượt đuổi trong trường

đấu. Giọng Tiến sĩ Gaul văng vẳng bên tai. "*Đó chính là con người trong trạng thái tự nhiên. Đó chính là con người khi bản chất bị lột trần.*" Và đây một lần nữa là cái phần người trần trụi, và một lần nữa cậu lại bị dính vào. Tay tung nắm đấm, chân đá loạn xạ, răng nhe ra trong đêm tối.

Kèn bên ngoài chợ Hob rú liên hồi, và đèn pha xe tải quét khắp khu vực gần cửa ra vào. Còi tuýt toe toe, và những tiếng hò hét yêu cầu đám đông giải tán. Người người nhao về phía lối ra. Coriolanus đi ngược dòng người, ra sức tìm Lucy Gray, nhưng rồi cho rằng cơ hội cao nhất để tìm được cô là ở bên ngoài. Cậu chen vai thích cánh qua lớp lớp người, thi thoảng vẫn thụi thùm thụp, và thoát được ra ngoài trời đêm, đám thường dân đã bỏ chạy còn đội Trị an thì tụm lại thành một tốp rời rạc, chỉ giả đò đuổi theo. Đa số bọn họ còn không trong phiên trực, và chẳng có một đơn vị nào được sắp xếp giải quyết vụ xung đột tự phát. Trong bóng tối, không ai dám chắc mình đánh nhau với ai. Cứ im ỉm đi thì hơn. Coriolanus lại thấy gai người; không giống như ở buổi treo cổ, đám thợ mỏ đã đánh trả.

Mút chỗ môi bị rách, cậu đứng canh chừng cửa ra vào, thế nhưng những người cuối cùng đã lững thững đi ra mà tuyệt nhiên chẳng thấy bóng dáng Lucy Gray, nhóm Covey hay đến cả Billy Taupe đâu. Cậu bực dọc vì ở gần đến thế rồi mà vẫn không thể nói với cô đôi lời. Có lối nào khác ra khỏi chợ Hob chăng? Phải rồi, cậu nhớ có một cánh cửa cạnh sân khấu, hẳn là họ đã theo cửa đó lẻn ra ngoài. Mayfair Lipp thì không hên tới vậy. Cô ả đứng với lính Trị an kèm sát sườn, không phải bị bắt nhưng cũng chẳng được thả cho đi.

“Tôi chẳng làm gì sai cả. Các người không có quyền bắt giữ tôi,” cô ta quát té tát mấy người lính.

“Xin thứ lỗi, thưa cô,” một Trị an viên nói. “Vì sự an nguy của cô, chúng tôi không thể để cô về nhà một mình được. Hoặc là cô cho phép chúng tôi tháp tùng hoặc là chúng tôi phải gọi cho cha cô xin chỉ thị.”

Nghe nhắc đến cha Mayfair liền tịt ngòi song thái độ chẳng hợp tác hơn. Cô ta cáu điên lên, môi mím lại thành một đường chỉ đanh đá rằng sẽ có kẻ phải trả giá, cứ chống mắt lên mà xem.

Có vẻ chẳng mấy ai mặn mà với nhiệm vụ đưa cô ả về, thành thử Coriolanus với Sejanus được tuyển mộ, hoặc do họ đã có màn thể hiện xuất sắc ở buổi treo cổ hoặc bởi cả hai còn tương đối tỉnh táo. Thêm hai viên sĩ quan cùng ba Trị an viên khác là đủ bộ sậu. “Giờ giấc này rồi, được cả tình hình xung quanh nữa, cứ cẩn tắc vô ưu,” một viên sĩ quan nói. “Không xa đâu.”

Họ len lỏi qua các con phố, giày bốt lạo xạo trên nền đường rải sỏi, Coriolanus nheo hết cả mắt trong cảnh tối như bưng. Capitol luôn sáng rực đèn đường, nhưng ở đây cậu phải dựa dẫm vào ánh sáng leo lắt từ những ô cửa sổ và ánh trăng nhàn nhạt. Không có vũ khí, không có sự bảo hộ của bộ đồng phục trắng, cậu cảm thấy thật dễ bị tấn công bèn bám sát nhóm. Các sĩ quan có súng; cầu trời là vậy, để ngăn chặn thích khách. Cậu nhớ lại lời của Lão Bà Bà. “*Cha con từng nói lũ người đó uống nước chỉ vì máu không từ trên trời rơi xuống thôi đấy. Thế mà con vẫn điếc không sợ súng, Coriolanus.*” Có phải lúc này chúng đang ở ngoài kia, rình rập chờ thời cơ được thỏa cơn khát? Cậu thấy nhớ sự an ổn của khu căn cứ quá thể.

May sao, chỉ sau vài dãy nhà ngắn, đường đi mở lối tới một khu quảng trường hoang vắng, cậu nhận ra đây là địa điểm tổ chức lễ chiêu quân hằng năm. Năm bảy cái đèn pha cách quãng không đều nhau giúp cậu dò đường.

“Từ đây tôi dư sức tự về được,” Mayfair nói.

“Chúng tôi chẳng vội việc gì đâu,” một viên sĩ quan bảo cô ta.

“Sao mấy người không để tôi yên được nhỉ?” Mayfair gắt gỏng.

“Sao cô không dừng việc qua lại với cái thằng du thủ du thực ấy nhỉ?” viên sĩ quan gợi ý. “Tin tôi đi, sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.”

“Ôi dào, lo việc của mình đi,” cô ả bốp chát.

Họ cắt ngang qua đường, rời quảng trường, và đi theo một con đường mới lát tới con phố tiếp theo. Đoàn người dừng chân trước một ngôi nhà khang trang có thể tính là dinh thự tại Quận 12 nhưng sẽ chẳng là gì ở Capitol. Qua những khung cửa sổ mở toang trong cái oi nồng tháng Tám, Coriolanus thoáng thấy những căn phòng sáng choang, được trang hoàng những cái quạt điện chạy ro ro làm phe phẩy rèm cửa. Mũi cậu ngửi thấy làn hương cơm tối - thịt giăm bông, cậu nghĩ vậy - làm cậu hơi ứa nước miếng và vị máu ngai ngái trên môi cậu nhạt đi. Không gặp được Lucy Gray khéo lại hay; tình trạng môi cậu đâu có thích hợp cho việc hôn hít.

Khi một viên sĩ quan đặt tay lên cổng, Mayfair sừng sộ vượt qua, lao vọt trên lối đi, và lẩn vào trong nhà.

“Ta có nên báo phụ huynh con nhỏ không?” người kia hỏi.

“Để mà làm gì?” người đầu tiên đáp. “Anh biết tính khí ông Thị trưởng rồi đấy. Thể nào việc nó đêm hôm chơi bời lêu lổng chả thành lỗi của ta. Bị lên mặt dạy đời thì tôi xin kiếu.”

Người kia ậm ừ đồng tình, và nhóm người trở lại khu quảng trường. Khi Coriolanus bước theo, cậu để ý có tiếng máy vo vo nhè nhẹ, liền quay qua lùm cây nhập nhèm chạy dọc bên hông ngôi nhà. Cậu chỉ nhìn ra một bóng người đứng bất động trong cảnh tranh tối tranh sáng, lưng dựa vào tường. Đèn trên tầng hai bật sáng, và ánh đèn vàng vọt tỏa xuống làm lộ ra Billy Taupe, mũi chảy máu, gườm gườm nhìn thẳng vào cậu. Cậu ta ôm cái đàn của mình, nguồn phát ra tiếng vo vo, sát vào ngực.

Coriolanus hé môi toan báo động những người khác, song điều gì đó làm lưỡi cậu ríu lại. Là gì đây? Nỗi sợ? Sự bàng quan? Không chắc rồi Lucy Gray sẽ phản ứng thế nào? Ban nhạc đã thể hiện rất rõ lập trường về gã tình địch của cậu, thế nhưng cậu không rõ họ sẽ nhìn nhận ra sao về việc Coriolanus chỉ điểm cậu ta, có thể sẽ cho cậu ta tù mọt gông. Nhỡ đâu nó lại biến Billy Taupe thành nhân vật đáng được thương cảm, người mà họ sẽ quay sang ủng hộ và xí xóa mọi lầm lỡ? Có thể thấy lòng tín nghĩa của nhóm Covey rất sâu nặng. Thế thì, biết đâu họ sẽ hoan nghênh chuyện này? Nhất là Lucy Gray, chắc cô sẽ muốn biết tình cũ của mình đã chạy tới nhà con gái ông Thị trưởng để giải sầu lắm đây. Cậu ta đã gây ra chuyện gì để tới nỗi bị gạt ra rìa mọi thứ liên quan đến nhóm Covey, ban nhạc và tổ ấm thế nhỉ? Cậu nhớ lại những vần ca cuối cùng trong bài hát của cô, bản ballad của cô, từ buổi phỏng vấn.

Tiếc thay

Tôi là ván cược người thua ngày chiêu quân ấy.

Giờ người phải làm sao khi tôi xuống mồ sâu?

Dĩ nhiên rồi, câu trả lời sờ sờ ngay đó.

Mayfair xuất hiện và đóng cửa sổ lại. Đoạn cô ả kéo rèm, chặn hết ánh sáng và che khuất Billy Taupe. Bụi rậm lao xao, và thời cơ đã vụt mất.

"Coryo?" Sejanus quay lại tìm cậu. "Cậu không đi à?"

"Xin lỗi nhé, mải suy nghĩ quá," Coriolanus nói.

Sejanus hất đầu về phía ngôi nhà. "Nó làm mình liên tưởng đến Capitol."

"Cậu không gọi là quê hương nhỉ," Coriolanus chỉ ra.

"Không. Với mình, quê hương sẽ mãi mãi là Quận 2," Sejanus khẳng định. "Mà cũng chẳng quan trọng. Có lẽ sẽ chẳng bao giờ mình được thấy lại cả hai nơi ấy nữa."

Trên đường về, Coriolanus băn khoăn về cơ may được thấy lại Capitol của chính cậu. Trước khi Sejanus tới, cậu đã đinh ninh đó là số không tròn trĩnh. Nhưng giả sử cậu có thể trở về dưới tư cách là một sĩ quan, thậm chí là một anh hùng chiến tranh chưa biết chừng, chuyện sẽ khác. Dĩ nhiên, khi ấy cậu sẽ cần một cuộc chiến để mà xưng hùng xưng bá, cũng như Sejanus cần một cuộc chiến để mà làm lính quân y.

Đôi vai Coriolanus thả lỏng khi cánh cổng khu căn cứ khép lại sau lưng. Cậu rửa mặt và lết lên giường bên trên tiếng ngáy như kéo bễ của Sào Sậu. Mạch đập ở chỗ môi sưng và trong lúc cậu nhớ lại buổi tối đó. Tất cả như một giấc mơ - được gặp Lucy Gray,

được nghe cô hát, niềm hân hoan của cô khi trông thấy cậu - cho tới khi Billy Taupe vác xác tới phá đám cuộc tái hợp. Lại thêm một lý do nữa để ghét Billy Taupe, mặc dù chứng kiến nhóm Covey cự tuyệt cậu ta đúng thật bõ tức. Điều đó khẳng định rằng Lucy Gray thuộc về cậu.

Bữa sáng Chủ nhật mang tới tin sét đánh giữa trời quang rằng, do vụ lộn xộn tối qua, không ai được phép rời căn cứ một mình. Cấp trên thậm chí còn suy xét tới việc cấm cửa chợ Hob. Tí Toét, Bọ và Sào Sậu, tuy còn ngà ngà hơi men và tơi bời hoa lá từ đêm trước, liền than trời than đất, cuộc đi chơi ngày Chủ nhật bị hủy bỏ thì còn gì để ngóng trông nữa đây. Sejanus thì chỉ quan tâm vì Coriolanus quan tâm, nhìn nhận đây lại là một chướng ngại khác trong việc gặp gỡ Lucy Gray.

"Hay cô ấy có thể tới đây thăm cậu?" cậu ta gợi ý trong lúc họ dọn khay ăn.

"Được vậy ư?" Coriolanus hỏi, nhưng rồi lại mong là không được, dù cô có thể làm thế. Cậu chẳng có mấy thì giờ trống lịch, mà họ được phép nói chuyện ở đâu chứ? Qua hàng rào ư? Vậy còn ra thể thống gì? Bị cuốn theo không khí phong tình lãng mạn của buổi tối hôm trước, cậu đã định chào cô một cách quang minh chính đại bằng một nụ hôn, nhưng giờ ngẫm lại mới thấy, như vậy sẽ dẫn tới một lô xích xông những thắc mắc từ đám bạn, và dứt khoát sẽ khiến mấy sĩ quan phải nhướng mày. Toàn bộ chuyện tình duyên của hai người, gồm cả vụ nhập ngũ ép buộc của cậu, sẽ bị phanh phui, và kéo theo việc cậu gian lận trong Đấu trường. Thêm nữa, cứ nhìn những xích mích giữa người dân và hội Trị an viên thì rõ, giữ kín mối quan hệ mới là khôn ngoan. To nhỏ qua

hàng rào sẽ làm dấy lên những lời ong tiếng ve rằng cậu là cảm tình viên của phiến quân hoặc, tệ hơn, gián điệp. Không, nếu họ gặp nhau, cậu sẽ phải đến chỗ cô. Tuyệt mật. Ngày hôm nay sẽ là cơ hội ngàn năm có một để lùng tìm cô, song cậu cần một anh bạn để ra khỏi căn cứ.

"Mình nghĩ nên giữ bí mật chuyện hai đứa. Cô ấy có thể rước vạ vào thân nếu tới đây. Sejanus ơi, hôm nay cậu đã có kế hoạch gì chưa, hay là..." cậu mở lời.

"Cô ấy sống ở một nơi gọi là khu Vỉa than," Sejanus nói. "Gần cánh rừng."

"Sao cơ?" Coriolanus nói.

"Tối qua mình có hỏi một người thợ mỏ. Hỏi vu vơ vậy." Sejanus cười. "Đừng lo, anh ta xỉn quắc cần câu rồi không nhớ được đâu. Và ừ, mình rất sẵn lòng đi cùng cậu."

Sejanus bảo mấy đứa cùng phòng hai người họ sẽ vào thị trấn để xem xem có thể đổi một phong kẹo cao su Capitol lấy giấy viết thư không, nhưng coi bộ không cần phải dương đông kích tây làm gì, bởi đứa nào cũng vác tấm thân rệu rã về giường ngay sau bữa sáng. Coriolanus ước mình có tiền mua một món quà, khốn nỗi cậu lại rỗng túi. Lúc đi qua phòng ăn trên đường ra, đập vào mắt cậu là cái máy làm đá, và thế là cậu nảy ra một ý. Trời nóng thế này, hội lính tráng được phép xả láng lấy đá bỏ vào đồ uống, hoặc để giải nhiệt. Chà những cục đá khắp người cũng dễ thở hơn chút đỉnh trong cái nhà bếp như phòng xông hơi.

Cookie, người cậu đã lấy lòng bằng việc rửa bát hết sức tỉ mẩn, cho Coriolanus một cái túi ni lông cũ. Tiết trời oi ả, ông đồng ý

cho họ mang theo đá ra ngoài đề phòng sốc nhiệt. Coriolanus không biết nhóm Covey có tủ đông hay không, nhưng thoạt nhìn những ngôi nhà cậu đi qua trên đường tới buổi treo cổ, cậu nghĩ đó có thể là một thứ xa xỉ phẩm hiếm người có tiền mua. Dù sao, đá lạnh thì miễn phí, và cậu chẳng muốn đi tay không.

Hai người ký xác nhận tại cổng, ở đó người cảnh vệ dặn họ phải coi chừng, và đi về hướng mà họ mang máng nhớ là dẫn tới quảng trường thị trấn. Coriolanus thấy sờ sợ. Tuy thế, cả ngày hôm đó hầm mỏ đóng cửa, sự thinh lặng bao phủ toàn quận, và số ít những người họ lướt qua thì lờ họ đi. Chỉ có một tiệm bánh nhỏ mở bán ở quảng trường thị trấn, cửa mở toang cho gió lùa vào hòng át đi sức nóng lò nướng. Chủ tiệm, một người đàn bà mặt mày đỏ gay, chẳng hơi đâu chỉ đường cho những vị khách không móc hầu bao, nên Sejanus liền đổi món kẹo cao su hảo hạng của mình lấy một ổ bánh mì. Nhượng bộ, bà ta dẫn họ ra quảng trường và chỉ cho họ con phố cần đi để đến khu Vỉa than.

Nằm sau trung tâm thị trấn, khu Vỉa than tỏa rộng ra hàng dặm, đường sá nhanh chóng tan thành một mạng lưới những lối đi nhỏ hơn không có biển báo, dốc lên cao và rồi sụt lủn mất vì cớ gì chẳng rõ. Một vài con đường phô bày những dãy nhà ọp ẹp giống nhau như tạc; số khác có những công trình tạm bợ mà gọi là lều cũng là quá lời. Nhiều túp nhà được chằng chống, vá víu, hoặc lụp xụp tới nỗi cấu trúc ban đầu của chúng chỉ còn là một ký ức xa xăm. Lắm nơi khác đã bị bỏ hoang và bòn rút lấy các bộ phận.

Không tọa độ, không cột mốc, Coriolanus gần như ngay lập tức mất phương hướng, và cơn bồn chồn trong cậu lại cồn lên. Thảng hoặc, họ đi ngang qua ai đó ngồi ở bậc cửa hoặc trong chỗ rợp

bóng của nhà. Không một ai có dáng vẻ thân thiện dù là ít nhất. Sinh vật quảng giao nhất là lũ nhặng, chúng mê tít bờ môi giập của cậu làm cậu phải xua đuổi luôn tay. Nắng như đổ lửa, nước đọng trên túi đá đang tan chảy dây ra một vệt trên ống quần cậu. Niềm hăng hái của Coriolanus cũng bắt đầu tiêu tan. Cơn say cậu trải qua ở chợ Hob đêm hôm trước, chếnh choáng trong chất cồn lẫn cảm xúc khát khao, giờ đây tựa một cơn mơ váng vất. "Có lẽ đây là một ý tồi."

"Thế ư?" Sejanus hỏi lại. "Mình lại khá chắc ta đang đi đúng hướng đấy. Thấy rặng cây đằng đó không?"

Coriolanus nhìn thấy một dải xanh xanh phía xa. Cậu lê bước mà lòng vương vấn cái giường của mình và nhớ ra là Chủ nhật có xúc xích rán và khoai tây chiên. Có lẽ cậu không hợp với chuyện yêu đương. Có lẽ tận sâu tâm can cậu là một kẻ cô độc. Coriolanus Snow, độc hành thì hơn là sánh đôi. Còn Billy Taupe, cậu ta hừng hực những xúc cảm mãnh liệt. Đó mới là điều Lucy Gray muốn chăng? Đam mê, âm nhạc, rượu, ánh trăng và một gã trai cuồng nhiệt bao hàm tất cả những thứ đó? Chứ nào phải một tay Trị an viên nhễ nhại mồ hôi chường mặt tới trước cửa nhà cô vào một sáng Chủ nhật với cái môi tều và một túi đá lõng ba lõng bõng.

Cậu nhường lại quyền dẫn đường cho Sejanus, theo chân cậu ta hết lên lại xuống những con đường rải xỉ than mà không nói một lời. Rồi người bạn đồng hành của cậu sẽ phát mệt thôi, và họ có thể quay về viết thư tiếp. Sejanus, Tigris, đám bạn của cậu, các thầy cô, tất cả bọn họ đều đã nghĩ sai lè về cậu rồi. Cậu chưa từng được thúc đẩy bởi ái tình hay tham vọng, chỉ có khao khát cháy

bỏng là đạt được giải thưởng và một công việc bàn giấy hành chính ổn áp, trầm lặng và dư dả thời gian để dự tiệc trà. Hèn nhát và... Hiệu trưởng Highbottom đã gọi bà là gì kia? Ồ, phải rồi, đầu rỗng tuếch. Đầu rỗng tuếch, như mẹ cậu. Cậu đúng là nỗi thất vọng với Crassus Xanthos Snow.

"Nghe kìa," Sejanus nói, giữ lấy tay cậu.

Coriolanus dừng bước và ngẩng đầu lên. Một giọng hát lảnh lót với âm điệu sầu bi xuyên thủng không gian ban sáng. Maude Ivory sao? Họ liền đi về nơi phát ra tiếng nhạc. Cuối con đường rìa khu Vỉa than là một túp nhà gỗ nhỏ xẹo xọ bấp bênh, tựa một cái cây gặp cuồng phong gió dữ. Sân trước là một khoảnh đất không một bóng người, nên họ lựa đường đi vòng qua những cụm hoa dại trong muôn hình vạn trạng từ đua nở tới úa tàn, coi bộ đã được giâm trồng một cách tùy tiện phi lý. Ra tới phía sau nhà, họ trông thấy Maude Ivory đang ngồi trên bậc cửa tạm bợ trong bộ váy cũ rộng hơn người nó tận hai cỡ. Con bé đang dùng một hòn đá tách vỏ những quả hạch đặt trên cục bê tông, đập từng nhịp theo bài nhạc.

"Ôi, dấu yêu" - *rắc* - "yêu dấu hỡi" - *rắc* - "Ôi, dấu yêu, Clementine!" - *rắc*. Nó ngước mắt lên và nhoẻn miệng cười khi trông thấy hai người. "Em biết các anh!" Phủi vỏ hạt khỏi váy, nó chạy tọt vào nhà.

Coriolanus liền lấy tay áo chùi mặt, mong môi mình trông không quá khó coi khi Lucy Gray xuất hiện. Thế nhưng Maude Ivory lại đi ra dẫn theo Barb Azure ngái ngủ, tóc búi vội thành một túm. Giống Maude Ivory, cô đã thay đồ diễn sang một chiếc

váy ta có thể thấy ở bất cứ ai tại Quận 12. “Chào buổi sáng,” cô nói. “Các cậu tìm Lucy Gray à?”

“Anh đó là bạn từ Capitol của chị ấy,” Maude Ivory nhắc. “Người đã giới thiệu chị ấy trên vô tuyến, mỗi tội đầu ảnh gần trọc lốc rồi. Ảnh cho em bỏng viên đó.”

“Chà, chúng tôi quả là rất thích món đó và trân trọng tất cả những gì cậu đã làm cho Lucy Gray,” Barb Azure nói.“Tôi nghĩ các cậu sẽ tìm thấy con bé ở dưới Đồng cỏ. Nó thường tới đó làm lụng từ sớm, để không quấy quả láng giềng.”

“Em chỉ cho. Để em!” Maude Ivory lanh chanh nhảy khỏi hàng hiên và nắm lấy tay Coriolanus, như thể hai đứa là bạn thâm giao. “Đường này ạ.”

Không có em ruột hay em họ, Coriolanus chẳng có mấy kinh nghiệm với trẻ con, nhưng điều này cho cậu một xúc cảm thật đặc biệt, cái cách con bé bám lấy cậu, bàn tay nhỏ nhắn man mát đặt trong tay cậu đầy tin tưởng. “Vậy là em từng thấy anh trên truyền hình rồi à?”

“Mỗi đêm hôm ấy thôi ạ. Hình ảnh rõ nét và anh Tam Amber đã dùng rất nhiều giấy bạc. Thường thì toàn nhiễu sóng thôi, cơ mà có vô tuyến cũng là oách xà lách lắm rồi,” Maude Ivory giải thích. “Đa số các nhà không có đâu. Mà cũng chẳng có gì xem ngoài mấy tin tức cũ rích chán òm.”

Tiến sĩ Gaul cứ việc lải nhải chuyện lôi kéo người xem Đấu trường Sinh tử đi, nhưng nếu thực tế là không một ai ở vùng quận có ti vi xem được thì sức ảnh hưởng sẽ chỉ bó hẹp trong buổi chiêu quân, khi mà tất cả mọi người cùng tề tựu ở nơi công cộng.

Trong khi cả bọn đi về phía khu rừng, Maude Ivory liến thoắng về buổi diễn đêm trước và vụ ẩu đả sau đó. “Anh bị ăn đấm đến là khổ,” nó bảo, trỏ vào môi cậu. “Mà là Billy Taupe đấy. Anh ta đi tới đâu là rắc rối đàn đàn lũ lũ theo đó.”

“Anh trai em à?” Sejanus hỏi.

“Ồ, không, anh ta họ Clade. Anh ta với Clerk Carmine mới là anh em ruột. Đám còn lại tụi em là họ Baird tuốt. Đám con gái, ý em là vậy. Còn anh Tam Amber thì là một linh hồn lưu lạc,” Maude Ivory tỉnh khô.

Vậy ra chẳng riêng gì Lucy Gray là có lối ăn nói lạ lùng. Chắc hẳn là một đặc trưng của người Covey đây. “Một linh hồn lưu lạc ấy à?” Coriolanus hỏi lại.

“Vâng. Nhóm Covey tìm thấy Tam Amber lúc anh ấy mới bé tẹo. Ai đó vứt ảnh trong một cái hộp các tông bên vệ đường, nên ảnh là của tụi em. Lêu lêu họ, vì ảnh là tay gảy đàn đỉnh nhất còn sống,” Maude Ivory nói chắc nịch. “Cơ mà không mau mồm mau miệng lắm. Đấy là đá ạ?”

Coriolanus vung vẩy chỗ đá cục đang tan dần. “Tàn dư thôi.”

“Ồ, Lucy Gray sẽ thích lắm cho xem. Bọn em có tủ lạnh, nhưng ngăn đông thì hỏng lâu rồi,” Maude Ivory nói. “Hè mà có đá lạnh là sang lắm luôn. Như có hoa vào mùa đông vậy. Hiếm cực.”

Coriolanus đồng tình. “Bà nội anh trồng hoa hồng vào mùa đông. Người ta cứ nhặng xị hết cả lên vì chúng.”

“Lucy Gray có kể anh sực nức mùi hoa hồng,” Maude Ivory nói. “Cả nhà anh toàn là hoa ạ?”

“Bà trồng hoa trên nóc nhà,” Coriolanus bảo nó.

“Nóc nhà ư?” Maude Ivory cười khanh khách. “Ai lại trồng hoa ở chỗ ngốc xít thế. Chúng không trôi tuột mất sao?”

“Đó là mái bằng, ở tít trên cao ấy. Với rất nhiều ánh nắng mặt trời,” cậu nói. “Từ đó em có thể thấy toàn bộ Capitol.”

“Lucy Gray không thích Capitol. Người ta cố giết chị ấy,” Maude Ivory nói.

“Đúng vậy,” cậu công nhận. “Quả là nơi ấy đã không đối đãi với cô ấy tử tế cho lắm.”

“Chị ấy nói anh là điều tốt đẹp duy nhất, và giờ thì anh đây rồi.” Maude Ivory kéo tay cậu. “Anh sẽ ở lại đây, đúng không ạ?”

“Dự kiến là vậy,” Coriolanus đáp.

“Em vui lắm. Em thích anh, và chuyện này sẽ khiến chị ấy hạnh phúc,” con bé nói.

Lúc này, bộ ba đã tới rìa một cánh đồng rộng thoai thoải dốc xuống khu rừng. Khác hẳn trảng đất đầy cỏ dại trước cây treo cổ, cánh đồng này toàn cỏ non mọc cao mơn mởn và những vạt hoa đồng nội khoe sắc tươi rói. “Chị ấy kìa, cùng với Shamus.” Maude Ivory chỉ vào bóng người ngồi một mình trên một phiến đá. Mặc chiếc váy có màu xám giống như tên cô, Lucy Gray ngồi quay lưng về phía họ, cúi đầu xuống đàn ghi ta.

Shamus? Shamus là ai? Một thành viên khác của nhóm Covey ư? Hay cậu đã nhận lầm vai trò của Billy Taupe trong cuộc đời cô, và Shamus mới chính là gã nhân tình? Coriolanus đặt một tay che

mắt cho khỏi nắng nhưng chỉ thấy mỗi bóng lưng cô. “Shamus ấy à?”

“Nó là con dê của tụi em. Đừng bị mắc lỡm bởi cái tên con trai nhá; hôm nào khỏe nó có thể cho gần bốn lít sữa một ngày cơ đấy,” Maude Ivory đáp. “Tụi em đang cố tách đủ kem để làm bơ, nhưng mà lâu lắc à.”

“Ồ, anh thích bơ lắm,” Sejanus nói. “Nói mới nhớ, quên khuấy không cho em bánh mì này. Em ăn sáng chưa?”

“Thực tế là, chưa ạ,” Maude Ivory nói, nhìn ổ bánh thèm thuồng.

Sejanus liền đưa cho con bé. “Giờ mình về nhà đánh chén nó em thấy sao?”

Maude Ivory cắp nách ổ bánh mì. “Chị Lucy Gray với anh này thì thế nào ạ?” nó thắc mắc, hất đầu về Coriolanus.

“Họ hàn huyên xong thì nhập hội với mình cũng được,” Sejanus nói.

“Được ạ,” con bé đồng ý, chuyển qua cầm tay Sejanus. “Có khi chị Barb Azure sẽ bắt tụi mình đợi đó. Anh có thể phụ em tẽ vỏ quả hạch trước, nếu muốn. Hạt từ năm ngoái rồi, nhưng trộm vía chưa ai đau bụng.”

“Ái chà, lâu rồi anh mới nhận được lời đề nghị tuyệt như thế đấy,” Sejanus quay qua Coriolanus. “Gặp cậu sau nhé?”

Coriolanus thấy thèn thẹn. “Trông mình ổn không?”

“Bô trai lắm rồi. Tin mình đi, quả môi đó hẳng ngon nghẻ chán, anh lính ạ,” Sejanus nói, và đi về phía túp nhà cùng Maude Ivory.

Coriolanus vuốt tóc và lội vào Đồng cỏ. Cậu chưa từng đi giữa đám cỏ cao thế này, và cảm giác cỏ cọ vào ngón tay nhồn nhột làm cậu càng thêm hồi hộp. Thế này là vượt quá xa mong đợi của cậu, được gặp riêng cô, giữa một cánh đồng dạt dào hoa cỏ, còn trọn vẹn một ngày phía trước. Trái ngược hoàn toàn nếu vội vã chạm mặt ở chợ Hob rếch rác. Thật, vì không còn từ nào phù hợp hơn, lãng mạn. Cậu bước tới khẽ chân hết cỡ. Như mọi lần, cô mê hoặc cậu, và cậu đón lấy cơ hội quan sát cô khi không có lớp phòng vệ thường trực.

Lại gần, cậu nghe thấy ca khúc cô đang vừa hát vừa khẽ quạt đàn ghi ta.

Em có, em có

Đến bên cây

Kẻ giết ba người lủng lẳng trên cành ấy?

Nơi đây đã xảy ra bao điều kỳ dị

Nào còn chi lạ lẫm

Nếu nửa đêm ta gặp nhau bên cây treo cổ.

Cậu không nhận ra bài này, song nó gợi nhắc buổi treo cổ tay phản nghịch hai hôm trước. Cô đã tới đó sao? Phải chăng ngày hôm đó đã gợi cảm hứng cho bài hát này?

Em có, em có

Đến bên cây

Nơi linh hồn ấy kêu gọi tình nhân xa bay cao chạy?

Nơi đây đã xảy ra bao điều kỳ dị

Nào còn chi lạ lẫm

Nếu nửa đêm ta gặp nhau bên cây treo cổ.

A, đúng rồi. Đúng *là* buổi treo cổ Arlo rồi, vì còn ở đâu mà linh hồn ấy kêu gọi tình nhân xa bay cao chạy nữa? "*Chạy đi! Chạy đi, Lil! Chạ...!*" Phải có mấy con húng nhại quái thai mới được. Nhưng người cô đang vẫy gọi gặp mặt ở chỗ cái cây là ai thế? Cậu chăng? Cô định thứ Bảy tới sẽ hát như một lời nhắn bí mật cho cậu đến gặp cô lúc nửa đêm bên cây treo cổ chăng? Cũng chẳng phải là cậu sẽ đến được, bởi cậu sẽ không đời nào được ra khỏi khu căn cứ vào cái giờ đó. Nhưng có lẽ cô không biết.

Giờ Lucy Gray đang ngâm nga, ướm thử những hợp âm khác nhau vào giai điệu ấy, còn cậu chiêm ngưỡng đường cong gáy cô, làn da cô nõn nà. Tiến lại gần, cậu đạp phải một cành khô làm nó gãy đánh rắc. Cô bật dậy khỏi phiến đá, xoay người lại trong khi đứng lên, mắt mở to thảng thốt và giơ đàn ra như để chặn một cú đánh. Trong một thoáng, cậu tưởng cô sẽ bỏ chạy, nhưng thấy cậu cô đang hoảng hốt liền thở phào. Cô lắc đầu, giờ cậu mới được thấy vẻ ngượng nghịu của cô, chống đàn lên phiến đá. "Xin lỗi anh nhé. Vẫn còn mắc một chân trong trường đấu."

Nếu như cuộc chu du ngắn ngủi trong Đấu trường đã khiến cậu phấp phỏng và mơ thấy ác mộng về sau, thử hỏi cô còn chịu tổn thương đến nhường nào. Tháng vừa qua cuộc sống của họ đã bị đảo lộn và biến đổi không thể cứu vãn. Đáng buồn làm sao, thực thế, bởi cả hai đều là những cá nhân hơn người, những con người mà thế gian này đã dành cho sự đối xử tàn tệ nhất.

“Đúng ha, dấu ấn khó phai ra trò,” cậu đáp. Họ đứng lặng trong giây lát, đắm đuối nhìn đối phương, rồi lao vào nhau. Cậu tuột túi đá khỏi tay khi cô choàng tay ôm cậu, hai cơ thể như hòa tan làm một. Cậu ghì siết lấy cô, nhớ lại mình đã lo sợ cho cô, cho bản thân ra sao, và đã không dám mộng tưởng về khoảnh khắc tựa hồ ngoài tầm với này thế nào. Nhưng họ đang ở đây, an toàn giữa một đồng cỏ đẹp đến nao lòng. Hai ngàn dặm cách xa khỏi trường đấu. Chìm ngợp trong ánh ngày, nhưng giữa hai tấm thân không một khe sáng.

“Anh tìm thấy em rồi,” cô nói.

Ở Quận 12 ư? Ở Panem? Trên cõi đời này? Kệ đi, đâu quan trọng. “Em biết là anh sẽ tìm được em mà.”

“Đã ôm hy vọng. Chứ em không biết. May mắn dường như chẳng mỉm cười với em.” Cô ngả người ra sau đủ để thả một tay ra và dùng những ngón tay quẹt lên môi cậu. Cậu cảm nhận những vết chai vì chơi đàn, chỗ da xung quanh mềm mịn, trong khi cô kiểm tra thương tích của đêm hôm trước. Thế rồi, gần như là e lệ, cô hôn cậu, truyền đi những luồng chấn động khắp thân thể. Lờ đi chỗ môi đau, cậu đáp lại, đầy thèm muốn và hiếu kỳ, mọi tế bào thần kinh trong người bừng tỉnh. Cậu hôn cô đến khi môi rớm máu, và sẽ tiếp tục nếu như cô không dứt ra.

“Nào,” cô nói. “Vào bóng râm cho mát.”

Những viên đá sót lại vỡ vụn dưới chân, cậu liền nhặt lên. “Tặng em này.”

“Ôi cảm ơn anh.” Lucy Gray kéo cậu lại ngồi dưới chân phiến đá. Cầm lấy cái túi, cô cắn đứt một góc túi nhựa thành một cái lỗ

tí hon và giơ lên cao cho nước đá rỏ vào miệng. “A. Đây chắc hẳn là thứ mát lạnh duy nhất trước tháng Mười một rồi.” Tay cô bóp cái túi, bắn một tia nước lên mặt. “Thích lắm; anh ngả ra đi.” Cậu ngửa đầu ra sau và cảm nhận thứ nước lây rây trên môi, liếm đi vừa khéo cho thêm một nụ hôn dài. Đoạn cô bó gối và nói, “Nào, Coriolanus Snow, anh đến đồng cỏ của em có việc gì thế?”

Việc gì nhỉ? “Dành chút thời gian với cô gái của anh thôi ấy mà,” cậu trả lời.

“Thật khó lòng mà tin được.” Lucy Gray quan sát Đồng cỏ. “Từ ngày chiêu quân dường như chẳng có gì là thực cả. Và Đấu trường chỉ là một cơn ác mộng.”

“Với anh cũng vậy,” cậu nói. “Nhưng anh muốn nghe những chuyện đã xảy ra với em. Phía sau máy quay kìa.”

Họ ngồi bên nhau, vai, sườn, hông kề cận, tay đan cài, vừa tâm tình vừa chia nhau chỗ nước đá. Lucy Gray bắt đầu kể lại những ngày đầu Đấu trường, khi cô lẩn trốn bên cạnh Jessup đang ngày một lên cơn dại. “Chúng em cứ chuyển từ chỗ này sang chỗ nọ trong mấy đường hầm. Trong đó hệt như trận đồ bát quái ấy. Còn Jessup đáng thương thì mỗi phút trôi qua lại càng thêm ốm yếu và điên loạn. Đêm đầu tiên ấy, chúng em ngả lưng gần cổng. Là anh, đúng không? Người đã tới di chuyển Marcus?”

“Là anh và Sejanus. Cậu ấy lẻn vào để… chậc, anh còn không rõ làm gì, để tuyên bố quan điểm gì đó. Người ta cử anh vào lôi cậu ấy ra.” Coriolanus giải thích.

“Anh là người giết Bobbin sao?” cô hỏi nhỏ.

Cậu gật đầu. “Bất khả kháng thôi. Và sau đó ba người khác đã cố lấy mạng anh.”

Mặt cô sa sầm. “Em biết. Em có nghe họ khuếch khoác khi trở về từ chỗ cửa xoay. Em cứ nghĩ anh chết rồi. Em sợ lắm, ngỡ là đã mất anh. Em còn không dám thở tới khi anh gửi nước uống vào.”

“Vậy thì em hiểu với anh từng giây từng phút trôi qua thế nào rồi đấy,” Coriolanus nói. “Anh chỉ nghĩ về em thôi.”

“Em cũng thế.” Cô gập mấy ngón tay. “Em giữ cái hộp phấn chặt tới độ thấy được hình hoa hồng tì trên lòng bàn tay nữa.”

Cậu cầm lấy tay cô và hôn lên lòng bàn tay ấy. “Anh muốn giúp vô cùng, và anh thấy mình thật vô dụng.”

Cô vuốt má cậu. “Ồ, không đâu. Em có thể cảm nhận được anh đang trông lo cho em. Với nước uống, và đồ ăn, và tin em đi, loại được Bobbin là rất to tát, dẫu cho em biết chuyện đó hẳn rất tệ với anh. Với em thì là chắc chắn.” Lucy Gray thừa nhận đã tự tay giết ba người. Đầu tiên là Wovey, mặc dù không phải mục tiêu ban đầu. Cô chỉ đơn thuần đặt một chai nước còn vài hớp và một chút bả như thể vô ý đánh rơi trong đường hầm, và Wovey là người tìm thấy. “Em nhắm Coral kìa.” Cô nói Reaper, cô đã bỏ độc vũng nước của cậu ta, đã dính bệnh dại khi Jessup khạc nhổ vào mắt cậu ta ở sở thú. “Nên đó kỳ thực là một cú ra tay ân huệ. Em đã miễn cho anh ta những gì Jessup phải trải qua. Và hạ Treech bằng con rắn đó là để tự vệ. Vẫn không rõ cớ sao lũ rắn lại mê em đến thế. Em không tin là vì giọng hát của em. Loài rắn còn chẳng thính tai nữa là.”

Thế là cậu kể cô nghe. Về phòng thí nghiệm, và Clemensia, và kế hoạch thả rắn vào trường đấu của Tiến sĩ Gaul, và cậu đã lén bỏ khăn tay của cậu, khăn của cha cậu, vào bể để chúng quen hơi cô như thế nào. “Nhưng họ đã tìm thấy nó, chi chít ADN của cả hai ta.”

“Và đó là lý do anh ở đây sao? Không phải do chỗ bả chuột trong hộp phấn?” cô hỏi.

“Ừ,” cậu đáp. “Vụ đó em đã cứu anh một bàn thua trông thấy.”

“Làm hết sức thôi.” Cô ngẫm ngợi một chốc. “Chà, thế đấy. Em cứu anh trong trận hỏa hoạn, còn anh cứu em khỏi lũ rắn. Bây giờ ta có trách nhiệm với cuộc đời nhau rồi.”

“Vậy ư?” cậu hỏi.

“Chứ sao nữa,” cô nói. “Anh là của em và em là của anh. Ý trời đã định.”

“Dứt khoát là vậy rồi.” Cậu nhoài người qua đặt lên môi cô một nụ hôn, lòng chứa chan hạnh phúc, bởi cho dù cậu không tin vào duyên phận an bài nhưng cô lại tin, và như thế là đủ để xác tín lòng chung thủy nơi cô. Nói thế không có nghĩa lòng chung thủy của cậu có vấn đề. Nếu ở Capitol cậu đã không đem lòng yêu cô gái nào, thì Quận 12 khó mà có sự cám dỗ nào hơn.

Một cảm giác kỳ kỳ ở cổ làm cậu chú ý, và cậu thấy Shamus đang nhá cổ áo mình. “Ồ, xin chào. Tôi có thể giúp được gì cho quý bà đây?”

Lucy Gray phì cười. “Tình cờ là có đấy, nếu anh sẵn lòng. Nó cần được vắt sữa.”

“Vắt sữa. Hừm. Anh không rõ phải bắt đầu từ đâu cả,” cậu nói.

“Từ một cái xô. Ở tuốt trong nhà ấy.” Cô xịt một chút nước đá vào Shamus, con dê liền nhả cái cổ áo ra. Xé cái túi, cô moi nốt ra mấy cục đá, thảy một cục vào miệng Coriolanus và một vào miệng mình. “Tầm này trong năm mà có đá lạnh đúng là khoái tỉ thật. Xa hoa vào mùa hè và đáng nguyền rủa khi đông đến.”

“Em không mặc kệ được sao?” Coriolanus hỏi.

“Ở vùng này thì không. Đến tháng Một, ống nước sẽ đóng băng, và bọn em phải đun những tảng băng trên bếp để lấy nước. Cho sáu nhân khẩu và một con dê dùng ư? Anh sẽ ngạc nhiên lắm đấy nếu biết phải hao công tốn sức thế nào. Có tuyết thì đỡ hơn; tuyết thì tan khá nhanh.” Lucy Gray cầm dây dắt Shamus và nhặt đàn ghi ta lên.

“Anh cầm hộ cho.” Coriolanus với lấy cây đàn. Rồi tự hỏi liệu cô có tin tưởng giao nó cho mình.

Lucy Gray vô tư đưa đàn cho cậu. “Không tốt bằng cây Pluribus cho ta mượn, nhưng nó là cần câu cơm của bọn em. Ngặt nỗi, bọn em sắp hết dây đàn rồi, mà dây tự làm thì chẳng đến nơi đến chốn. Anh có nghĩ, nếu em biên thư, ông ấy có thể gửi cho em ít dây không? Em cá là ông ấy vẫn còn dư từ hồi mở hộp đêm. Em trả được. Em vẫn còn phần lớn chỗ tiền Hiệu trưởng Highbottom cho.

Coriolanus đứng khựng lại. “Hiệu trưởng Highbottom? Hiệu trưởng Highbottom cho em tiền sao?”

“Đúng vậy, nhưng kiểu tẩm ngẩm tầm ngầm ấy. Trước tiên, ổng xin thứ lỗi vì những gì em phải trải qua, rồi dúi một cộp tiền

vào túi em. Có chút tiền phòng thân cũng mừng. Nhóm Covey không biểu diễn khi em vắng mặt. Quá ngỡ ngàng vì mất em," cô kể. "Mà đấy, em có thể gửi tiền dây đàn nếu ông ấy có lòng giúp."

Coriolanus hứa sẽ hỏi hộ trong lá thư tiếp theo, song thông tin về trò mạnh thường quân vụng trộm của Hiệu trưởng Highbottom làm cậu rối trí. Tại sao lão hung thần ấy lại giúp bạn gái cậu? Vì quý trọng ư? Thương hại. Mặc cảm tội lỗi? Phút bốc đồng do ma phiện? Cậu suy đi nghĩ lại trong lúc họ đi đến hiên trước, nơi cô cột Shamus vào một cái cọc.

"Vào đi anh. Vào gặp cả nhà." Lucy Gray cầm lấy tay cậu dẫn tới cửa. "Tigris có khỏe không? Giá mà em có thể đích thân nói lời cảm ơn chị ấy vì miếng bánh xà phòng và chiếc váy của em. Giờ về nhà rồi, em tính gửi thư cho chị ấy, có lẽ cùng một bài hát nữa nếu em nghĩ ra gì đó đủ hay."

"Chị ấy sẽ thích lắm cho xem," Coriolanus nói. "Chuyện ở nhà đang không suôn sẻ lắm."

"Chắc chắn là mọi người rất nhớ anh. Còn chuyện gì khác sao?" cô hỏi.

Trước khi cậu kịp đáp, họ đã vào trong nhà. Nhà gồm một gian phòng thoáng rộng và trên gác lửng có vẻ là khu vực ngủ nghỉ. Dàn hàng ở phía trong cùng là một bếp than, một bồn rửa, một giá bát đĩa và một cái tủ lạnh cổ lỗ sĩ coi như phòng bếp. Một giá treo phục trang kê dọc bức tường bên phải, bộ sưu tập nhạc cụ bên trái. Một chiếc ti vi cà tàng với cặp ăng ten ngoại cỡ chĩa ra như sừng hươu, chằng chịt những miếng nhôm xoắn vặn, đặt trên

một cái thùng gỗ. Ngoài mấy chiếc ghế với một cái bàn, nơi này bài trí thật đơn sơ.

Tam Amber ngồi dựa lưng trên một chiếc ghế, đàn mandolin đặt trên đùi chứ không chơi. Clerk Carmine thò đầu ra từ trên gác lửng, quàu quạu nhìn Barb Azure và Maude Ivory, con bé coi bộ đang phừng phừng cơn thịnh nộ. Thấy hai người, nó liền lao ù tới kéo Lucy Gray tới chỗ khung cửa sổ nhìn ra sân sau. "Chị Lucy Gray, anh ta lại làm loạn kìa!"

"Các em cho anh ta vào sao?" Lucy Gray hỏi, dường như thừa biết con bé đang nói tới ai.

"Đâu có. Nói là cậu ta chỉ muốn lấy nốt đồ. Tụi chị mới quẳng hết ra đằng sau đấy," Barb Azure nói, tay bắt tréo trước ngực ra chiều không vừa lòng.

"Thế có việc gì?" Lucy Gray điềm tĩnh nói, nhưng Coriolanus có thể cảm nhận bàn tay cô đang siết chặt lại.

"Kia kìa," Barb Azure bảo, hất cằm về phía cửa sổ.

Vẫn nắm tay, Coriolanus đi theo Lucy Gray và nhìn ra sân sau. Maude Ivory ngọ nguậy chen vào giữa. "Anh Sejanus đáng nhẽ phải phụ em tẽ vỏ quả hạch mới phải."

Billy Taupe đang quỳ dưới đất, bên cạnh là đống quần áo với mấy quyển sách. Cậu ta mồm thì liến láu còn tay thì vạch ra mấy hình thù trên nền đất. Thi thoảng, cậu ta khoa tay múa chân, chỉ trỏ lối này đường nọ. Phía đối diện, quỳ một bên chân, Sejanus lắng nghe một cách chăm chú, gật gù vẻ hiểu biết và chốc chốc lại hỏi một câu. Tuy cậu ngứa mắt khi thấy Billy Taupe tại nơi giờ cậu đã coi là lãnh địa của mình, Coriolanus lại không thấy đáng

lo. Cậu chẳng tài nào tưởng tượng ra cậu ta với Sejanus có gì mà bàn bạc với nhau cả. Đồng bệnh tương lân - như là không được những người thân thích thấu hiểu - nên cùng ta thán chăng?

“Em đang lo cho Sejanus à? Cậu ấy ổn mà. Ai mà cậu ấy chẳng tán chuyện.” Coriolanus cố nhưng chịu chết nhìn không ra hình vẽ trên đất của Billy Taupe. “Cậu ta vẽ gì thế nhỉ?”

“Có vẻ là đang chỉ đường,” Barb Azure nói, đoạn đỡ lấy cây ghi ta từ tay cậu. “Và nếu tôi nói đúng thì bạn của cậu cần đi về đi.”

“Em sẽ lo chuyện này.” Lucy Gray dợm buông tay Coriolanus ra, nhưng cậu níu lại. “Cảm ơn, nhưng anh không phải đèo bòng cả em đâu.”

“Ý trời đã định rồi, anh nghĩ vậy,” Coriolanus mỉm cười đáp. Đằng nào cũng đã tới lúc cậu ba mặt một lời với Billy Taupe và đặt ra vài nguyên tắc. Billy Taupe phải chấp nhận rằng Lucy Gray không còn của cậu ta nữa, mà nhất định là, và vĩnh viễn, thuộc về Coriolanus đây.

Lucy Gray không đáp, nhưng đã thôi gỡ tay ra. Khi họ khẽ bước qua cánh cửa sau đang mở, vầng dương tháng Tám chói chang giờ đã cheo veo trên bầu trời làm cậu phải nheo mắt lại. Bộ đôi mải mê mê mải tới nỗi cậu và Lucy Gray đứng ngay phía trên đầu thì Billy Taupe mới phản ứng, lấy tay quẹt hình vẽ trên đất đi.

Nếu không nhờ Barb Azure nhắc vở, Coriolanus có lẽ đã chẳng hiểu mô tê gì, thế nhưng cậu gần như ngay tức khắc nhận ra hình vẽ kia. Là sơ đồ khu căn cứ.

25

Sejanus giật nẩy người theo kiểu mà Coriolanus không khỏi nghĩ là có tật giật mình, vừa quýnh quáng nhổm dậy vừa phủi bụi khỏi áo quần. Billy Taupe, trái lại, đứng lên rất chậm rãi, gần như là uể oải, để giáp mặt họ.

"Ối chà, coi ai rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với tôi này," cậu ta nói, nhăn răng cười ruồi với Lucy Gray. Đây là lần đầu tiên họ nói chuyện kể từ Đấu trường Sinh tử chăng?

"Sejanus, Maude Ivory đang gắt um lên vì anh bùng vụ tách hạt kia kìa," cô nói.

"Phải, quả là tôi đã chểnh mảng nhiệm vụ của mình." Sejanus chìa tay ra với Billy Taupe, cậu ta không hề lăn tăn mà bắt lấy. "Rất vui được gặp cậu."

"Chắc chắn rồi, tôi cũng thế. Bữa nào đó cậu có thể tìm tôi quanh khu chợ Hob, nếu muốn đàm đạo thêm," Billy Taupe đáp.

"Tôi nhớ rồi," Sejanus nói, cất bước về phía ngôi nhà. Lucy Gray buông tay Coriolanus ra và chống nạnh đối mặt với Billy Taupe. "Biến đi, Billy Taupe. Và đừng có mà vác mặt về."

“Không thì sao, hả Lucy Gray? Em sẽ xồ đội Trị an của em ra chắc?” Cậu ta cười phá lên.

“Nếu cần,” cô nói.

Billy Taupe liếc xéo Coriolanus. “Xứng đôi vừa lứa phải biết đấy nhỉ.”

“Anh chẳng hiểu gì hết. Không lội ngược về ngày xưa được đâu,” Lucy Gray nói.

Billy Taupe sửng cồ. “Em biết tôi không định giết em mà.”

“Tôi biết anh vẫn cặp kè với cô ả muốn giết tôi,” Lucy Gray đốp lại. “Nghe đâu anh ở chỗ ông Thị trưởng tự nhiên như ở nhà còn gì.”

“Và ngay từ đầu ai là người sai tôi tới đó cơ chứ? Tôi phát buồn nôn khi thấy em dắt mũi bọn trẻ. Tội nghiệp Lucy Gray. Tội nghiệp cừu non,” cậu ta móc mỉa.

“Chúng không có khờ đâu. Chúng cũng muốn anh xéo đi cho khuất mắt,” cô quát lên.

Billy Taupe vung tay, chộp lấy cổ tay cô và kéo giật cô lại sát người mình. “Chính xác thì, tôi phải xéo đi đâu hả?”

Trước khi Coriolanus kịp xen vào, Lucy Gray đã cắn phập vào tay Billy Taupe, làm cậu ta la oai oái mà thả ra. Cậu ta quắc mắt nhìn Coriolanus đã bước tới bên cô vẻ che chở. “Trông em cũng không cô đơn lắm nhỉ. Chàng quý tộc từ Capitol của em đây sao? Đeo đuổi em đến tận cái chốn này hả? Có vài điều bất ngờ đang chờ cậu ta đấy.”

“Tôi biết tỏng về cậu rồi.” Thực tình Coriolanus chẳng biết gì sất. Nhưng nói vậy làm cậu thấy mình bớt lép vế hơn.

Billy Taupe bật ra một tiếng cười như không tin nổi. “Tao ấy à? Tao là bông hoa hồng cắm bãi cứt trâu đây.”

“Sao cậu không đi đi, như cô ấy yêu cầu?” Coriolanus lạnh lùng nói.

“Được. Rồi mày sẽ trắng mắt ra thôi.” Billy Taupe ôm đồ đạc lên tay. “Nay mai thôi mày sẽ trắng mắt ra.” Đoạn quày quả bỏ đi giữa tiết trời nóng nực.

Lucy Gray nhìn theo, xoa xoa nơi cổ tay cậu ta đã siết. “Nếu anh muốn bỏ chạy, thì giờ là lúc đấy.”

“Anh không muốn chạy đi đâu cả,” Coriolanus nói, mặc dù cuộc đối thoại thật đáng lo.

“Anh ta là một kẻ gian dối và bỉ ổi. Đúng, em sẽ buông lời đong đưa với bất kỳ ai. Âu cũng là một phần công việc. Nhưng những gì anh ta nói bóng nói gió kia, là không đúng?” Lucy Gray nhìn về phía cửa sổ. “Mà đúng thì sao nào? Hoặc là như thế hoặc là để Maude Ivory đói rã họng? Cả hai bọn em đều sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra, dù có phải làm đến nước nào đi chăng nữa. Chỉ là, anh ta có tiêu chuẩn kép. Lúc nào cũng vậy. Cái gì biến anh ta thành khổ chủ là sẽ biến em thành loại rác rưởi.”

Những lời này gợi lại ký ức khó chịu về cuộc nói chuyện với Tigris, nên Coriolanus vội đổi chủ đề. “Giờ cậu ta hẹn hò với con gái ông Thị trưởng sao?”

“Chuyện là vậy đấy. Em nói anh ta qua đó lãnh tiền dạy dương cầm, và ngay sau đó, bố cô ả gọi tên em trong buổi chiêu quân,” Lucy Gray nói. “Không rõ cô ả đã mớm cho ông ta chuyện gì. Ông ta sẽ rồ dại lên nếu biết cô ả lông bông với Billy Taupe. Chà, em đã sống sót mà thoát khỏi Capitol, nhưng không phải để trở về chịu thêm những điều tương tự.”

Có gì đó trong điệu bộ của cô, nỗi muộn phiền chân thực, làm Coriolanus xuôi lòng. Cậu chạm vào cánh tay cô. “Vậy xây một cuộc sống mới đi.”

Cô lồng bàn tay mình vào tay cậu. “Một cuộc sống mới. Cùng anh.” Song cô vẫn mang vẻ sầu muộn.

Coriolanus hích cô một cái. “Không phải ta cần vắt sữa dê sao?”

Mặt cô dãn ra. “Phải rồi.” Cô dẫn cậu trở vào trong nhà, thì mới hay Maude Ivory đã đưa Sejanus ra ngoài dạy cách vắt sữa cho Shamus.

“Không thoái thác được. Cậu ta đang bị đuổi ra chuồng chó[11] can cái tội dám nói chuyện với kẻ thù,” Barb Azure nói. Đoạn lấy ra khỏi cái tủ lạnh cũ một xoong sữa nguội đặt lên bàn, săm soi. Từ trên giá, Clerk Carmine nhắc xuống một hũ thủy tinh có lắp một thiết bị gì đó ở trên. Một cái tay quay gắn ở nắp có vẻ là để chuyển động mấy mái chèo nhỏ bên trong hũ.

“Mọi người đang làm gì thế?” Coriolanus hỏi.

“Dã tràng xe cát ấy mà.” Barb Azure cười. “Cố gắng chắt đủ kem để làm bơ. Mỗi tội sữa dê không tách kem như sữa bò.”

“Hay để thêm một ngày nữa xem sao ạ?” Clerk Carmine nói.

“Chà, chắc thế.” Barb Azure đặt cái xoong lại vào trong tủ lạnh.

“Bọn em đã hứa với Maude Ivory là sẽ thử. Con bé mê tít món bơ. Tam Amber đã chế ra máy đánh bơ tặng sinh nhật nó. Chắc phải đợi thôi,” Lucy Gray nói.

Coriolanus tần mần nghịch cái tay quay. “Vậy nên…”

“Dựa trên lý thuyết mà nói, một khi chắt đủ kem, ta sẽ quay tay cầm, và các mái chèo sẽ khuấy kem thành bơ,” Lucy Gray giảng giải. “À thì, dù sao cũng là người ta bảo bọn em vậy.”

“Xem chừng kỳ công nhỉ,” Coriolanus nghĩ tới những khoanh bơ ngon mắt, đều chằn chặn mình đã xơi trong bữa tiệc búp phê ngày chiêu quân, chưa từng màng tới xuất xứ của chúng.

“Đúng thế. Nhưng nếu thành thì bõ công lắm. Từ khi người ta bắt em đi là Maude Ivory ăn không ngon ngủ không yên. Ban ngày có vẻ ổn, rồi đến đêm lại choàng dậy la hét,” Lucy Gray giãi bày. “Đang cố truyền chút vui tươi vào đầu con bé.”

Barb Azure gạn chỗ sữa tươi Sejanus với Maude Ivory mang vào và đổ vào các ca trong khi Lucy Gray chia bánh mì. Coriolanus chưa bao giờ uống sữa dê, nhưng Sejanus lại chép môi, nói nó nhắc cậu ta nhớ đến tuổi thơ ở Quận 2.

“Em đã bao giờ đến Quận 2 chưa ạ?” Maude Ivory hỏi.

“Chưa đâu, cưng ạ, đó là về phía Tây. Người Covey sống ở đằng Đông nhiều hơn,” Barb Azure bảo nó.

“Thi thoảng ta có đi về phương Bắc đấy,” Tam Amber nói, và

Coriolanus nhận thấy đó là lần đầu tiên nghe anh ta lên tiếng.

“Tới quận nào kia?” Coriolanus hỏi.

“Chẳng quận nào cả, thực thế,” Barb Azure nói. “Tít một nơi Capitol không thèm ngó ngàng tới.”

Coriolanus thấy ngượng thay cho họ. Làm gì có nơi nào như thế. Ít nhất thì không còn nữa. Capitol cai quản cái thế giới mà ai cũng biết. Trong một khắc, cậu hình dung một bộ tộc mặc đồ da thú bôn ba sinh tồn trong một cái hang khỉ ho cò gáy nào đó. Cậu đồ là có thể có chuyện đó, nhưng cuộc đời như vậy sẽ là một sự thụt lùi đáng kể ngay cả so với vùng quận. Người chẳng ra ngợm.

“Có khi bị bố ráp như tụi mình rồi cũng nên,” Clerk Carmine nói.

Barb Azure cười buồn. “Biết đâu được đấy.”

“Còn không ạ? Em vẫn đói,” Maude Ivory than vãn, nhưng đã hết nhẵn bánh mì.

“Ăn thêm một nắm hạt đi em,” Barb Azure nói. “Đến đám cưới người ta sẽ cho mình ăn.”

Coriolanus chán mớ đời khi biết hóa ra chiều hôm đó nhóm Covey có công chuyện chơi nhạc cho một đám cưới trong thị trấn. Cậu đã mong mỏi lại được ở riêng với Lucy Gray để trò chuyện sâu hơn về Billy Taupe, về tình sử của cô với cậu ta và chính xác thì vì cớ gì cậu ta lại vẽ sơ đồ khu căn cứ trên mặt đất. Nhưng tất cả sẽ phải tạm gác lại, vì nhóm Covey đã rục rịch sửa soạn đi diễn ngay sau khi rửa bát đĩa xong xuôi.

“Tiếc quá phải đuổi các anh về sớm, nhưng đây là kế sinh nhai của tụi em.” Lucy Gray tiễn Coriolanus và Sejanus ra cửa. “Con gái

nhà ông hàng thịt lên xe hoa, và tụi em cần tạo ấn tượng tốt. Ở đó sẽ có những người có tiền thuê tụi em. Anh có thể đợi rồi đi cùng tới đó, em đoán thế, nhưng không khéo lại..."

"Khiến người ta dị nghị," cậu nói nốt lời cô, mừng quýnh vì cô đề cập tới chuyện ấy trước. "Có lẽ tốt nhất là ta giữ kín chuyện này. Khi nào thì anh lại được gặp em?"

"Bất cứ lúc nào anh muốn," cô đáp. "Em cảm giác lịch trình của anh gắt gao hơn em."

"Em có diễn ở chợ Hob thứ Bảy tới không?" cậu hỏi.

"Nếu được phép. Sau vụ rùm beng tối qua." Hai người thống nhất cậu sẽ tới sớm hết mức có thể để ở bên cô trong những phút giây ít ỏi quý báu trước chương trình. "Có một cái nhà kho tụi em dùng, ngay đằng sau chợ Hob. Anh có thể gặp tụi em ở đó. Không có buổi diễn thì cứ qua thẳng nhà."

Coriolanus chờ tới khi cậu và Sejanus đến mấy con phố sau vắng hoe gần khu căn cứ mới khơi chuyện Billy Taupe. "Hai người bọn cậu bàn chuyện gì thế?"

"Có gì đâu," Sejanus nói một cách gượng gạo. "Tán phét chuyện làng chuyện xóm thôi ấy mà."

"Thế mà cần sơ đồ khu căn cứ à?" Coriolanus hỏi.

Sejanus dừng phắt lại. "Chẳng có gì qua được mắt cậu, nhỉ? Mình nhớ từ hồi đi học kìa. Nhìn cậu quan sát người khác. Cậu giả tảng không quan tâm. Và chi li so lựa thời điểm để xía vào."

"Giờ mình đang xía vào đây, Sejanus. Tại sao cậu lại say sưa thảo luận với cậu ta về sơ đồ khu căn cứ? Cậu ta là gì vậy? Cảm

tình viên của phiến quân hả?" Sejanus nhìn lảng đi chỗ khác, nên Coriolanus nói tiếp. "Cậu ta thì có hứng thú gì với một khu căn cứ Capitol cho được?"

Sejanus dán mắt xuống đất một hồi, đoạn nói, "Là cô gái. Trong buổi treo cổ. Người họ bắt giữ mới đây. Lil. Chị ấy bị giam ở đó."

"Và phiến quân muốn giải cứu chị ta ư?" Coriolanus truy hỏi.

"Không. Họ chỉ muốn liên lạc với chị ấy. Để chắc rằng chị ấy vẫn ổn," Sejanus chống chế.

Coriolanus cố để không nổi đóa. "Và cậu bảo là cậu sẽ giúp."

"Không, mình không hứa hẹn gì cả. Nhưng nếu được, nếu mình ở gần trạm gác, biết đâu mình sẽ tìm hiểu được gì đó. Gia đình chị ấy đang lo rối hết cả lên," Sejanus nói.

"Ồ, hết sảy. Bá cháy luôn. Vậy ra giờ cậu làm giao liên cho phiến quân cơ đấy." Coriolanus cất bước đi. "Mình cứ tưởng cậu đã buông bỏ toàn bộ chuyện phiến quân rồi kia!"

Sejanus theo sát gót cậu. "Mình không cam tâm, được chưa. Đó là một phần con người mình rồi. Mà chính cậu là người đã nói mình có thể giúp mọi người ở vùng quận nếu mình đồng ý ra khỏi trường đấu còn gì."

"Mình tin mình đã nói cậu có thể đấu tranh cho các vật tế, tức là cậu có thể mang lại điều kiện sống nhân đạo hơn cho họ," Coriolanus đính chính.

"Điều kiện sống nhân đạo cơ đấy!" Sejanus bùng nổ. "Họ đang bị bắt ép chém giết lẫn nhau! Và các vật tế cũng đến từ các quận,

nên mình không thực sự thấy có gì khác biệt cả. Chuyện cỏn con thôi, Coryo ạ, kiểm tra tình hình cô gái này."

"Rõ rành rành là không," Coriolanus nói. "Dẫu sao cũng không hề cỏn con đối với Billy Taupe. Bằng không thì tại sao cậu ta lại vội vội vàng vàng xóa cái sơ đồ đi vậy? Vì cậu ta biết thừa mình đang đòi hỏi cái gì. Cậu ta biết thừa là đang biến cậu thành tòng phạm. Và cậu có biết chuyện gì sẽ xảy ra với lũ tòng phạm không hả?"

"Mình chỉ nghĩ..." Sejanus cất lời.

"Không, Sejanus ạ, cậu chả nghĩ cái cóc khô gì sất!" Coriolanus tức mình. "Và, còn tệ hơn cả, cậu đang giao du với một đám người não để làm cảnh đấy. Billy Taupe ư? Cậu ta xơ múi được gì từ vụ này thế? Tiền à? Vì nghe Lucy Gray nói, người Covey không phải quân phiến loạn. Hay dân Capitol. Họ khá kiên quyết giữ gìn danh phận của mình, dù danh phận ấy là gì đi nữa."

"Mình không biết. Cậu ấy nói cậu ấy... cậu ấy hỏi hộ một người bạn," Sejanus ấp úng như gà mắc tóc.

"Một người bạn à?" Coriolanus nhận ra mình đang lớn tiếng liền dịu giọng. "Một người bạn của Arlo quá cố, kẻ đã làm nổ tung hầm mỏ ư? Mưu kế tuyệt đỉnh thế chứ lại. Cậu ta mong là nên cơm cháo gì được? Họ không có nguồn lực, không một thứ gì để tái tham chiến. Lại còn tranh thủ ăn cháo đá bát nữa, bởi làm sao họ có miếng ăn ở Quận 12 này nếu không có hầm mỏ? Họ không thực sự có trong tay nhiều chọn lựa đâu. Thứ kế sách kiểu gì vậy?"

“Quẫn quá làm liều thôi. Nhưng nhìn quanh mà xem!” Sejanus tóm tay cậu, bắt cậu đứng lại. “Cậu nghĩ họ có thể tiếp tục sống thế này bao lâu nữa?”

Coriolanus đột nhiên thấy sôi sục căm hờn khi nhớ lại cuộc chiến, sự khổ cực lũ phiến quân đã gieo rắc lên đời cậu. Cậu vùng tay ra. “Họ đã thua trận. Trận chiến do chính họ khơi mào. Họ đã chấp nhận rủi ro. Đây là cái giá phải trả.”

Sejanus nhìn xung quanh, tựa hồ không chắc phải đi hướng nào, và rồi ngồi thụp xuống một bức tường đổ dọc đường. Coriolanus thấy khó chịu trong người khi bản thân đang phải gánh nhiệm vụ của Strabo Plinth trong cuộc đôi co vô hồi kỳ trận về việc lòng trung thành của Sejanus được đặt ở đâu. Cậu đâu có xung phong làm việc này. Mặt khác, ngộ nhỡ Sejanus làm một trận đại náo ở đây, có trời mới biết kết cục sẽ ra sao.

Coriolanus bèn ngồi xuống cạnh cậu ta. “Nghe này, mình nghĩ mọi chuyện rồi sẽ được cải thiện, thật đấy, nhưng không phải như thế này. Khi tình hình ở mọi nơi đều khá hơn, ở đây cũng sẽ khá hơn, nhưng nếu họ cứ cho nổ tung hầm mỏ thì không. Chỉ tổ chồng chất thêm thương vong mà thôi.”

Sejanus gật đầu, và cả hai ngồi đó nhìn mấy đứa trẻ con nheo nhóc đi qua, đá một cái lon thiếc trên đường. “Cậu có nghĩ mình đã tạo phản rồi không?”

“Hẳng chưa đâu,” Coriolanus cười nửa miệng.

Sejanus bứt mấy sợi cỏ dại mọc ra từ bức tường. “Tiến sĩ Gaul thì có đấy. Cha mình đã đến gặp bà ta, trước khi tới chỗ Hiệu trưởng Highbottom và ban giám hiệu. Ai cũng biết bà ta mới đích

thực là người nắm quyền sinh quyền sát. Cha đến hỏi liệu mình có thể được cho cơ hội giống cậu không, đăng ký gia nhập đội Trị an."

"Mình tưởng đó là chuyện dĩ nhiên," Coriolanus nói. "Nếu như cậu bị đuổi học giống mình."

"Ấy là cha mình đã hy vọng thế. Nhưng bà ta nói, 'Chớ đánh đồng hành động của hai trò đó. Một thất sách không ngang hàng với hành vi nối giáo cho giặc làm phản đâu.' " Giọng cậu ta đầy chua chát. "Và thế là một tờ séc được xùy ra cho phòng thí nghiệm mới cho lũ mút của bà ta. Đây hẳn là tấm vé tới Quận 12 đắt đỏ nhất lịch sử rồi."

Coriolanus khẽ huýt sáo. "Một phòng tập *và* một phòng thí nghiệm ư?"

"Nói gì thì nói, mình đã đóng góp vào công cuộc tái thiết Capitol hơn chính ngài Tổng thống đấy," Sejanus nửa đùa nửa thật. "Cậu nói chí phải, Coriolanus ạ. Mình thật hồ đồ. Một lần nữa. Mình sẽ cẩn trọng hơn trong tương lai. Dẫu tương lai ấy có gì đi nữa."

"Chắc là món xúc xích rán," Coriolanus nói.

"Chà, thế thì, dẫn đường đi," Sejanus nói, và họ tiếp tục lên đường về căn cứ.

Mấy đứa bạn cùng phòng chỉ vừa mới ra khỏi giường khi họ về tới nơi. Sejanus dẫn Sào Sậu ra ngoài tập luyện, còn Tí Toét và Bọ đi nghe ngóng tình hình trong phòng giải trí. Coriolanus định mấy tiếng trước giờ cơm tối sẽ dùi mài cho kỳ sát hạch sĩ quan, song cuộc đối thoại với Sejanus đã gieo một ý nghĩ vào đầu cậu. Nó

nhanh chóng bành trướng tới khi lấn át tất thảy mọi điều khác. Tiến sĩ Gaul đã bào chữa cho cậu. Ờ thì, cũng không hẳn là bào chữa. Mà là đảm bảo Strabo Plinth hiểu rằng Coriolanus ở một đẳng cấp khác hẳn cậu quý tử du đãng của ông ta. Lỗi lầm Coriolanus phạm phải chỉ là "một thất sách", nghe chẳng giống tội trạng gì cho cam. Phải chăng bà ta chưa hoàn toàn tuyệt tình với cậu? Có vẻ bà ta rất lao tâm khổ tứ với việc dìu dắt cậu trong suốt Đấu trường. Chỉ mặt điểm tên cậu. Giờ mà viết thư cho bà ta thì có đáng không nhỉ, chỉ để... chỉ để... chà, cậu không rõ mình mong sẽ đạt được gì nữa. Nhưng ai mà biết được, mai mốt, khi cậu là một sĩ quan có chức có quyền, đường đời của họ có lại giao nhau hay không. Viết cho bà ta lá thư nào có hại gì. Cậu đã bị lột sạch mọi thứ đáng giá rồi còn đâu. Bất quá là bà ta làm lơ cậu.

Coriolanus nhai đầu bút trong lúc cố sắp xếp nỗi lòng mình. Cậu có nên vào đề bằng một lời xin lỗi không? Để làm gì chứ? Bà ta sẽ biết cậu không thấy có lỗi vì đã nỗ lực giành chiến thắng, mà vì bị bắt. Bỏ qua màn xin lỗi đi thì hơn. Cậu có thể kể cho bà ta về cuộc sống ở khu căn cứ, nhưng có vẻ tầm thường quá. Những lần trao đổi của họ đều rất cao siêu. Luôn là một bài học để ấm vào riêng thân cậu. Thế rồi cậu vỡ lẽ. Nên tiếp tục bài học đó. Họ bỏ dở ở đoạn nào ấy nhỉ? Bài luận một trang của cậu về kỳ loạn, kiểm soát, và - cái thứ ba là gì ta? Lúc nào cậu cũng nhớ trước quên sau cả. Ồ, phải rồi, khế ước. Thứ cần quyền uy của Capitol để thi hành. Và thế là cậu viết...

Kính gửi Tiến sĩ Gaul,

Đã có quá nhiều chuyện xảy ra kể từ lần cuối cô và em nói chuyện, nhưng ngày nào em cũng đau đáu về nó. Quận 12 là

một sàn diễn tuyệt vời để theo dõi cuộc giằng co nổ ra giữa kỳ loạn và kiểm soát và, với tư cách là một Trị an viên, em được mắt thấy tai nghe.

Cậu nói tiếp về những chuyện chỉ mình mình biết từ lúc tới đây. Mối hiềm khích mười mươi giữa người dân và lực lượng của Capitol, cách nó có nguy cơ gia tăng thành bạo lực ở buổi treo cổ ra sao, cách nó đã bung bét thành trận quần thảo ở chợ Hob như thế nào.

Chuyện đó làm em nhớ tới dạo mình ở trong trường đấu. Nói về bản tính cố hữu của loài người trên mặt lý thuyết là một chuyện, nghĩ tới nó khi một nắm đấm dộng thẳng vào miệng mình lại là chuyện khác. Có điều lần này em cảm thấy mình có chuẩn bị hơn. Em không tin rằng tất cả chúng ta đều hung bạo từ trong gốc tủy như cô nói, song chỉ một chút thôi cũng có thể triệu hồi con quái thú, ít ra là khi núp dưới bóng tối mịt mùng. Em tự hỏi có bao nhiêu gã trong cánh thợ mỏ đó sẽ tung nắm đấu giả như Capitol nhìn thấy mặt chúng? Trong buổi treo cổ giữa ban ngày ban mặt, chúng có hằm hè nhưng nào dám sinh sự.

Chà, em sẽ ngẫm về chuyện đó trong lúc môi lành lại.

Cậu viết thêm rằng cậu không mong bà ta sẽ hồi âm nhưng chúc bà ta sức khỏe. Hai trang. Súc tích và tình cảm. Không đòi hỏi chú ý thái quá. Không cầu cạnh xin xỏ bất cứ thứ gì. Không tạ lỗi. Cậu gấp vuông vắn lá thư, dán phong bì và đề địa chỉ gửi cho bà ta ở Cấm thành. Để khỏi phải trả lời những câu hỏi, đặc biệt là từ Sejanus, cậu đi bỏ vào thùng thư luôn. *Rồi lại công toi thôi*, cậu nhủ bụng.

Tối đó, món xúc xích rán đi kèm với xốt táo cùng những miếng khoai tây béo ngậy, và cậu ngốn sạch cái khay thức ăn đầy ứ. Sau giờ cơm, Sejanus giúp cậu ôn bài, không bộc lộ chút hứng thú gì với kỳ thi.

"Người ta chỉ tổ chức thi một năm ba lần thôi đấy, và chiều thứ Tư tuần này có một buổi," Coriolanus nói. "Hai đứa mình cùng thi đi. Tập cho quen."

"Thôi, mình vẫn chưa rành rẽ chuyện quân ngũ này lắm. Cơ mà mình nghĩ cậu sẽ đỗ đấy," Sejanus đáp lời. "Kể cả có hơi chấp chới, cậu sẽ vẫn làm tốt những phần còn lại, và biết đâu tổng điểm của cậu lại đủ cao để trúng tuyển. Thử đi, thi trước khi chỗ số má rơi rụng hết." Cậu ta nói cũng có lý. Chưa chi kiến thức hình học của Coriolanus xem chừng đã bị thui chột bơn bớt rồi.

"Nếu cậu trở thành sĩ quan, có khi người ta sẽ cho cậu tập huấn thành bác sĩ. Cậu chẳng là cao thủ môn khoa học đấy thôi," Coriolanus nói, cố gắng thăm dò đầu óc Sejanus trôi về đâu sau cuộc nói chuyện lúc trước. Cậu ta dứt khoát là cần đặt tâm trí vào một thứ gì đó mới. "Và rồi cậu có thể, như cậu nói ấy, giúp đỡ mọi người."

"Đúng ha." Sejanus ngẫm nghĩ. "Có lẽ mình sẽ nói chuyện với các bác sĩ ở trạm xá và tìm hiểu xem họ có được vị trí đó như thế nào."

Sáng hôm sau, sau một đêm toàn những cơn mộng mị kỳ quái chập chờn giữa cảnh cậu hôn Lucy Gray với cậu cho lũ rắn con của Tiến sĩ Gaul ăn, Coriolanus ghi danh dự thi. Viên sĩ quan chuyên trách nói với cậu rằng cậu chính thức được miễn luyện

tập, và dường như nội việc đó cũng là động lực ghi danh rồi, bởi lẽ tuần này hứa hẹn sẽ nóng cực độ. Thực ra còn hơn vậy. Cái nóng, ừ, nhưng cậu còn dần chán ghét cả sự tẻ nhạt của cuộc sống ngày này qua ngày khác. Nếu có thể trở thành sĩ quan, Coriolanus sẽ được giao những nhiệm vụ hiểm hóc hơn.

Ngày hôm đó thời gian biểu có hai sự điều chỉnh. Thứ nhất, nhóm sẽ bắt đầu trực gác, cái này chẳng mấy người hào hứng, vì ai cũng biết nó chán ngắt. Dẫu vậy, Coriolanus lý luận, cậu thà ngồi lì ở cái bàn đằng trước doanh trại hơn là cọ nồi niêu. Có khi còn lén đọc sách hay viết lách được chút đỉnh.

Sự thay đổi thứ hai làm cậu thấy lo. Khi nhóm đến tập súng, họ được thông báo rằng đề xuất bắn lũ chim quanh giá treo cổ của Coriolanus đã được phê chuẩn. Tuy thế, trước tiên, Cấm thành muốn họ đánh bẫy tầm một trăm con húng nhây với húng nhại trả về phòng thí nghiệm, không được trầy vi tróc vảy, để nghiên cứu. Nhóm cậu đã được chọn để phụ đặt lồng lên cây vào chiều hôm ấy, tức là cậu sẽ làm việc với những nhà khoa học đến từ phòng thí nghiệm của Tiến sĩ Gaul. Một đội đã đáp tàu bay tới ban sáng. Cậu chỉ mới gặp vài người ở Cấm thành, song cái ý tưởng đụng mặt bất cứ ai ở phòng thí nghiệm, nơi mà chắc chắn tất cả đều tường tỏ thủ thuật của cậu với bầy rắn và nỗi ô nhục theo sau, làm cậu như ngồi trên đống lửa. Thế rồi một ý nghĩ kinh khủng ập đến: Tiến sĩ Gaul hẳn sẽ không thân chinh đến giám sát việc vây bắt lũ chim đấy chứ? Gửi thư sang đầu bên kia Panem cho bà ta dường như là chuyện nhỏ như con thỏ, nhưng cậu run sợ khi nghĩ tới việc lần đầu tiên mặt đối mặt với bà ta kể từ ngày bị trục xuất.

Khi Coriolanus ngồi phía sau chiếc xe tải rung lắc, không một tấc vũ khí và có lẽ sớm thôi còn bị lật mặt, tinh thần lạc quan từ cuối tuần trước liền bốc hơi hết. Các tân binh khác, phấn khởi vì được đi một chuyến mà coi bộ họ nghĩ là đi tham quan thực địa, thì tíu tít xung quanh trong khi cậu chìm vào lặng thinh.

Sejanus lại hiểu nỗi bất an của cậu. "Tiến sĩ Gaul sẽ không tới đây đâu, cậu biết mà," cậu ta thì thầm. "Đến tay tụi mình làm thì đây là việc cho hạng tôi tớ nhãi nhép thôi." Coriolanus gục gặc đầu song vẫn không thấy xuôi tai lắm.

Khi xe đỗ lại chỗ cây treo cổ, cậu núp đằng sau cả nhóm mà dò xét bốn nhà khoa học Capitol, tất cả đều mặc áo choàng trắng phòng thí nghiệm đến là kệch cỡm, như thể họ sắp sửa khám phá ra bí quyết trường sinh bất tử chứ không phải đánh bẫy mấy con chim nhàm chán dưới cái nóng xấp xỉ ba mươi tám độ. Cậu săm soi từng khuôn mặt, nhưng chẳng có ai trông quen quen, liền thả lỏng. Cái phòng thí nghiệm lắm hang nhiều hốc ấy phải chứa đến hàng trăm nhà khoa học, và đây là những chuyên gia về chim, không phải bò sát. Họ thân tình chào những người lính, yêu cầu mỗi người cầm lấy một cái bẫy đan lưới dây thép nom như một cái lồng, còn mình thì giải thích cách đặt bẫy. Hội tân binh làm theo, nhận bẫy, và ngồi xuống ở bìa rừng gần giá treo cổ.

Sejanus bật ngón cái với cậu vì sự vắng mặt của Tiến sĩ Gaul, và cậu toan đáp lại thì thấy một bóng người ở khoảng đất trống sâu trong rừng. Một người phụ nữ mặc áo choàng đứng yên bất động, quay lưng lại với cả nhóm, đầu nghiêng bên này bên kia lắng tai nghe khúc giao hưởng lộn xộn của lũ chim. Các nhà khoa học khác lễ độ chờ tới khi người này xong việc và xuyên rừng trở lại.

Khi bà ta gạt một cành cây sang bên, Coriolanus liền nhìn rõ mặt bà ta, một gương mặt mờ nhạt nếu không nhờ cặp kính màu hồng to đùng ngã ngửa thượng trên mũi. Cậu nhận ra bà ta ngay tức thì. Bà ta là người đã xạc cho cậu một trận vì đã phá quấy lũ chim khi cậu dò dẫm lung tung, cố gắng thoát khỏi phòng thí nghiệm sau khi chứng kiến Clemensia gục ngã trong vũng mủ cầu vồng. Cái chính là, liệu bà ta có nhớ cậu không? Cậu càng so vai rụt cổ thấp hơn sau lưng Tí Toét và tỏ ra cực kỳ tò mò với cái bẫy chim của mình.

Người phụ nữ đeo kính hồng, người mà một trong các nhà khoa học trìu mến giới thiệu là "Tiến sĩ Kay của chúng tôi", thân thiện chào hỏi, giải thích nhiệm vụ của họ - thu thập năm mươi cá thể mỗi loài húng nhây và húng nhại - và đề ra kế hoạch nhằm đạt được mục tiêu đó. Họ có nhiệm vụ giúp rải khắp rừng những cái bẫy có cài thức ăn, nước và chim mồi để dụ con mồi. Số bẫy này sẽ được để mở trong hai ngày cho lũ chim tự do lai vãng. Tới thứ Tư, họ sẽ trở lại, thay mồi nhử, và kích hoạt bẫy để tóm cổ lũ chim.

Sốt sắng muốn chiều lòng, các tân binh chia thành năm nhóm, mỗi nhóm bốn người theo chân một nhà khoa học đến một khu vực khác nhau trong rừng. Coriolanus tấp vào tốp của người đàn ông đã giới thiệu Tiến sĩ Kay và lẩn vào lùm cây mau mắn hết cỡ. Ngoài bẫy chim, họ còn mang ba lô đựng đủ loại mồi. Tất cả đi bộ một trăm thước tới cái dấu đỏ trên một thân cây ý chỉ nơi xuất phát của họ. Dưới sự chỉ dẫn của nhà khoa học, cả hội lấy dấu mốc đó làm tâm rồi tản ra, làm việc theo đôi để cài mồi vào bẫy và treo lên cao trên cây.

Coriolanus bắt cặp với Bọ, người té ra lại là một tay leo trèo thiện nghệ vì lớn lên ở Quận 11, nơi trẻ con phụ việc trông nom vườn cây ăn quả. Họ làm việc đến nhễ nhại mồ hôi nhưng hăng say trong vài tiếng, Coriolanus đặt mồi còn Bọ tha lôi bẫy lên cành cây. Khi tất cả tập kết lại, Coriolanus lỉnh đi ngồi trong thùng xe tải, xem những vết côn trùng cắn chi chít tới khi tạo khoảng cách giữa mình và Tiến sĩ Kay. Bà ta không hề đặc biệt chú ý tới cậu. *Đừng có lo bò trắng răng nữa*, cậu dặn lòng. *Bà ta không nhớ mi là ai đâu.*

Sang thứ Ba nhịp công việc lại như thường lệ, nhưng Coriolanus đã tranh thủ ôn thi trong lúc ăn và được một chốc trước khi đèn tắt. Cậu nóng lòng được gặp lại Lucy Gray, và cô cứ trôi dạt vào tâm tưởng cậu suốt, song cậu cố sức gạt đi, tự hứa rằng cậu có thể tha hồ mơ mộng chín tầng mây khi thi thố xong xuôi. Thứ Tư đến, cậu gồng mình tập thể dục buổi sáng, ngồi một mình trong giờ trưa với quyển sổ tay để nhồi nhét cho trót, và rồi tới phòng học nơi họ đã học tiết chiến thuật. Có hai Trị an viên khác cũng đăng ký, một người cuối đôi mươi tuyên bố mình đã thi đến năm lần còn người kia hẳn đã sắp ngũ tuần, dường như đã lỡ thời cho một cơ hội đổi đời.

Thi cử là một trong những đặc tài của Coriolanus, và cậu cảm thấy cơn phấn khích quen thuộc khi mở trang bìa tập đề thi. Cậu ham mê thử thách này, và bản tính ám ảnh ấy khiến cậu ngay tức khắc bị hút vào cuộc đua trí lực. Ba tiếng sau, mồ hôi ướt sượt, mệt lử và hài lòng, cậu nộp lại tập đề thi và tới phòng ăn lấy đá. Cậu ngồi dưới vạt bóng râm của nhà trại, chà đá viên khắp người và nhẩm lại trong đầu các câu hỏi. Cảm giác đau lòng vì không

được học Đại học thoáng ùa về, song cậu xua nó đi bằng ý nghĩ sẽ trở thành một thủ lĩnh quân sự huyền thoại giống cha. Có lẽ suốt bấy lâu nay đây mới là định mệnh của cậu.

Những người khác trong nhóm hãy còn ở bên ngoài với mấy nhà khoa học Cấm thành, trèo cây và kích hoạt bẫy, nên cậu đi lấy thư cho cả phòng. Chào đón cậu là hai chiếc thùng đại tướng từ Má Plinth, hứa hẹn lại một đêm long trời lở đất ở chợ Hob. Cậu lễ mễ bê chúng về nhưng quyết định chờ cả hội quay lại mới mở ra. Má còn gửi riêng cho cậu một phong thư, cảm ơn cậu vì mọi điều cậu đã làm cho Sejanus và trăm sự nhờ cậu tiếp tục trông chừng con trai bà.

Coriolanus đặt bức thư xuống và thở hắt ra khi nghĩ tới việc phải làm bảo mẫu cho Sejanus. Thoát khỏi Capitol có thể nhất thời giải tỏa những phiền não của cậu ta, nhưng cậu ta chưa gì đã tự mua dây buộc mình với đám phiến quân rồi. Thông đồng với Billy Taupe. Nhọc lòng vì cô gái trong trạm gác. Bao lâu nữa thì cậu ta sẽ chứng nào tật nấy làm càn như vụ lẻn vào trường đấu? Đến lúc ấy, một lần nữa, người ta lại trông cậy Coriolanus sẽ lôi cậu ta ra khỏi mớ rắc rối cho mà xem.

Vấn đề là, cậu không tin sẽ có lúc Sejanus hồi tâm chuyển ý. Họa may trời sập cậu ta mới làm thế, nhưng, trọng tâm hơn, cậu ta không hề muốn vậy. Chưa chi cậu ta đã khước từ những gì đời lính Trị an đem lại: giả bộ không biết bắn súng, từ chối tham gia thi sát hạch hạ sĩ quan, nói rõ mình chẳng mong cầu tiến thân trên danh nghĩa của Capitol. Quận 2 sẽ mãi mãi là quê hương. Đám dân quận sẽ mãi mãi là người nhà. Bè lũ phiến loạn ở quận

sẽ mãi mãi có mục đích chính nghĩa để vin vào... và Sejanus sẽ có nghĩa vụ đạo đức là giúp đỡ.

Coriolanus cảm thấy một mối đe dọa mới dâng lên trong lòng. Cậu đã ráng nhắm mắt cho qua cách xử sự vô lối của Sejanus ở Capitol, nhưng ở đây thì khác. Ở đây cậu ta được xem như một người trưởng thành và hậu quả của những hành động của cậu ta là chuyện một mất một còn. Nếu tiếp tay cho phiến quân, cậu ta có thể phải đứng trước đội xử bắn. Sejanus đang nghĩ cái gì không biết nữa?

Bốc đồng trỗi lên, Coriolanus mở ngăn tủ của Sejanus, lấy cái hộp của cậu ta ra và cẩn thận đổ những thứ bên trong xuống sàn. Có một đống đồ lưu niệm, một phong kẹo cao su cùng ba lọ thuốc do bác sĩ Capitol kê đơn. Hai lọ có vẻ là thuốc ngủ viên con nhộng và lọ thứ ba là ma phiện có nắp gắn ống nhỏ giọt, giống cái cậu thấy Hiệu trưởng Highbottom thỉnh thoảng lấy ra dùng. Cậu biết Sejanus có dùng thuốc men trong giai đoạn suy sụp tinh thần, Má chỉ nói với cậu có vậy, nhưng sao cậu ta lại đem theo tới đây? Lẽ nào Má đã lén bỏ vào để phòng hờ? Cậu xem qua những món đồ còn lại. Một mẩu vải thừa, văn phòng phẩm, bút, một miếng cẩm thạch đẽo gọt thô sơ có hình thù tựa trái tim và một tập ảnh. Nhà Plinth mỗi năm đều chụp ảnh chân dung, và cậu có thể nhìn thấy sự trưởng thành của Sejanus từ một đứa bé sơ sinh tới dịp năm mới vừa rồi. Tất cả là hình gia đình, trừ một tấm ảnh cũ chụp một nhóm học sinh. Coriolanus cứ ngỡ là hình chụp lớp cậu, thế nhưng chẳng có ai quen mặt, và rất nhiều đứa ăn mặc tuềnh toàng, đồ rộng thùng thình. Cậu tìm ra Sejanus, trong bộ com lê chỉnh tề, cười mỉm đứng ở hàng thứ hai. Đằng sau lù lù một cậu bé cậu nghĩ là lớn tuổi hơn nhiều. Tuy thế, khi nhìn kỹ lại, các mảnh ghép

liền ăn khớp với nhau. Là Marcus. Một bức ảnh tập thể từ niên học cuối cùng của Sejanus ở Quận 2. Tiệt không chút dấu tích nào của bạn học ở Capitol, kể cả Coriolanus. Vì nguyên cớ nào đó, đây dường như là lời khẳng định vững chắc nhất về nơi Sejanus đặt lòng trung thành.

Ở dưới cùng của đống đồ đạc, cậu thấy một chiếc khung ảnh dày bằng bạc lồng, trong tất cả mọi thứ trên đời, tấm bằng của Sejanus. Nó đã được tháo ra khỏi tập hồ sơ da đẹp đẽ và chuyển sang lồng vào khung, như để trưng bày. Nhưng vì sao chứ? Sejanus không đời nào lại treo thứ này lên tường, nếu có tường mà treo đi nữa. Coriolanus sờ chiếc khung, rê ngón tay theo lớp kim loại bị xỉn, rồi lật nó lại. Mặt sau có vẻ hơi bị xô lệch, và một góc giấy xanh lá nhạt bé xíu thập thò từ một cạnh. *Không chỉ là giấy lộn thôi đâu*, cậu u ám nghĩ, đoạn gạt chốt cài tháo mặt sau khung ra. Khi nó mở bung, một xấp những tờ tiền mới coóng tràn ra sàn nhà.

Tiền. Khá nhiều nữa. Tại sao Sejanus lại mang lắm tiền thế này khi bước vào cuộc đời mới làm lính Trị an? Má đã một mực muốn vậy sao? Không, không phải Má. Dường như bà cảm thấy tiền bạc là nguồn cơn khổ đau của họ. Thế thì, Strabo ư? Đinh ninh rằng dẫu cậu quý tử của mình có gặp bất trắc gì, số tiền này sẽ làm bùa hộ mệnh cho nó? Dám lắm, nhưng Strabo thường tự tay giải quyết khoản hậu mãi cơ. Phải chăng Sejanus đã tự ý hành động, chứ cha mẹ cậu ta không hề hay biết? Như thế còn đáng quan ngại hơn. Đây là tiền tiêu vặt tích cóp cả đời phòng khi sa cơ lỡ vận à? Được rút từ ngân hàng ngay trước khi lên đường và giấu trong khung ảnh? Sejanus luôn miệng ca cẩm về thói chạy chọt của cha mình, nhưng phải chăng nó đã ăn sâu vào máu? Phương

thức tháo gỡ vấn đề đặc hiệu của nhà Plinth. Cha truyền con nối. Đáng khinh nhưng hiệu quả.

Coriolanus vơ lấy đống tiền, xếp gọn thành một tệp và lẩm nhẩm đếm. Phải đến hàng trăm, hàng ngàn đô la. Cơ mà ở Quận 12 này phỏng có ích lợi gì, khi mà chẳng có gì mà sắm sanh? Dù sao, chẳng có thứ gì mà đồng lương của lính Trị an không mua được. Phần đông các tân binh gửi một nửa tiền lương về nhà, vì Capitol cung cấp gần như mọi thứ họ cần, thiếu mỗi văn phòng phẩm và một đêm ở chợ Hob. Ừ thì chợ Hob chắc cũng có chợ đen, nhưng cậu chưa thấy nhiều mặt hàng có thể làm xiêu lòng một Trị an viên một khi đã tiền trao rượu múc. Họ đâu cần mấy con thỏ chết, hay dây giày, hay xà bông nhà làm. Mà dẫu có cần đi nữa, họ dư sức mua. Cố nhiên, còn khối thứ khác anh có thể thu được bằng tiền. Như là thông tin, và quyền ra vào, và sự im lặng. Có hối lộ đút lót. Có quyền lực.

Coriolanus nghe tiếng hội bạn về. Cậu mau lẹ giấu cộp tiền vào khung ảnh, chú ý để lòi ra một góc xanh nho nhỏ. Đoạn xếp đồ vào hộp và cất vào tủ của Sejanus. Đến lúc hội bạn cùng phòng ùa vào, cậu đã đứng trước mấy cái thùng của Má với đôi tay dang rộng, miệng cười toe và hỏi, “Thứ Bảy ai rảnh nào?”

Trong khi Tí Toét, Sào Sậu với Bọ khui thùng và lấy ra những của báu bên trong, Sejanus ngồi trên giường quan sát đầy thích thú.

Coriolanus nhoài người ra từ tầng giường phía trên. “Cảm tạ trời đất vì có Má cậu. Không thì có mà sạt nghiệp cả nút.”

“Chuẩn, cả đám chẳng có một xu,” Sejanus tán đồng. Điều duy nhất Coriolanus chưa từng nghi ngờ là sự thật thà trung thực của

Sejanus. Cậu còn mừng nếu cậu ta bớt ruột để ngoài da đi nữa là. Nhưng đây là một câu nói dối trắng trợn, thốt ra thản nhiên như lời thật lòng. Tức là bây giờ cậu ta nói gì cũng đáng nghi.

26

Sejanus tự vỗ cái đét vào trán. “Ô đấy! Thi cử thế nào?”

“Mình đoán là phải chờ xem sao,” Coriolanus đáp. “Người ta đang gửi tới Capitol để chấm điểm. Họ bảo có khi phải mất một thời gian mới có kết quả ấy.”

“Cậu sẽ đỗ thôi,” Sejanus đoan chắc. “Cậu xứng đáng mà.”

Ủng hộ chưa kìa. Hai mặt chưa kìa. Tự hủy hoại bản thân chưa kìa. Như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Coriolanus hơi chột dạ, nhớ lại lá thư của Pluribus. Chẳng phải Hiệu trưởng Highbottom cứ nhai đi nhai lại mãi câu đấy bao nhiêu năm sau khi hục hặc với cha Coriolanus đấy sao? Gần đúng. Ông ta đã dùng số nhiều. “*Như những con thiêu thân lao đầu vào lửa.*” Như thể cả một bầy thiêu thân bay thẳng vào hỏa ngục. Kéo đàn kéo đống tự hủy hoại bản thân. Ông ta đang nói xa nói gần ai vậy? Dào ôi, ma nào quan tâm chứ? Lão Phê-như-con-tê-tê nghiện ngập, đầy lửa hận thù, già khú. Khỏi thắc mắc thì hơn.

Sau bữa tối, Coriolanus thực hiện giờ trực gác đầu tiên của mình trong kho chứa tàu bay ở tuốt một góc xa của khu căn cứ. Bắt cặp với một người lính thâm niên sau khi dặn dò cậu canh chừng thì liền ngủ gật trong một nốt nhạc, cậu đăm đắm nghĩ suy

về Lucy Gray, ước ao được gặp cô, hay chí ít là được chuyện trò cùng cô. Đứng gác đúng là phí hoài, ở một nơi rõ ràng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, trong khi cậu có thể ôm cô trong vòng tay. Ở khu căn cứ này thật tù túng, còn cô thì tùy ý rong ruổi suốt đêm thâu. Chính ra, chẳng thà cô bị canh giữ ở Capitol, ở đó cậu luôn nắm được hành tung của cô. Cậu lại chẳng biết tỏng ngay giờ phút này Billy Taupe đang manh nha chen chân vào tim cô ấy à. Sao phải làm bộ làm tịch mình không hề thấy ghen? Có lẽ cậu nên gọi người còng tay cậu ta lại mới phải...

Trở lại nhà trại, cậu tháu một tờ giấy nhắn cho Má, tán thưởng chỗ quà bánh, và một tờ khác tới Pluribus để cảm ơn ông đã hỗ trợ, rồi nhờ ông kiếm dây đàn cho Lucy Gray. Nặng đầu vì bài sát hạch, Coriolanus ngủ mê mệt và thức dậy đầm đìa mồ hôi vào một sáng tháng Tám nồng nực. Đến khi nào mới giao mùa nhỉ? Tháng Chín? Tháng Mười? Đến giờ trưa, hàng người trước máy làm đá kéo dài dằng dặc nửa vòng quanh phòng ăn tập thể. Được xếp vào đội cấp dưỡng, Coriolanus đã thủ sẵn tâm thế cho công việc nặng nhọc nhất nhưng nhận tin mình đã được cất nhắc từ rửa bát lên cắt thái. Sẽ là một thay đổi dễ chịu giả như cậu không được giao thái hành. Nước mắt tùm lum cậu chịu được, nhưng càng lúc cậu càng lo ngại về thứ mùi bốc ra từ tay. Ngay cả sau một buổi tối hì hục lau nhà, mọi người trong phòng vẫn kêu ca, mà cọ xát cách mấy mùi cũng không bay hết. Chẳng biết tới lúc gặp lại Lucy Gray cậu có còn nặng mùi không nữa?

Sáng thứ Sáu, bất chấp cái nóng và cảm giác nôn nao khi ở cạnh mấy nhà khoa học Cấm thành, cậu thấy phần nào nhẹ nợ vì chiều hôm đó cậu sẽ làm việc với lũ chim. Dẫu khó ưa, chúng không để lại mùi gì hắc mũi. Khi Sào Sậu ngất xỉu giữa buổi tập,

Hạ sĩ quan sai đám bạn cùng phòng của cậu khênh cậu ta tới trạm xá, nhân đó Coriolanus lấy một lon bột để bôi vào chỗ nổi rôm đang loang khắp ngực và dưới cánh tay phải của mình. "Giữ cho khô ráo vào," vị bác sĩ mách nước. Cậu phải dằn lòng để không đảo mắt chán nản. Kể từ ngày đặt chân tới cái nhà tắm xông hơi Quận 12 này, cậu đã làm gì được khô ráo phút nào.

Sau bữa trưa với món bánh mì phết thịt nguội lạnh, cả đám ngồi trên chiếc xe tải xóc nẩy tới khu rừng, nơi các nhà khoa học, vẫn vận áo choàng trắng, đang chờ họ. Ngay khi họ chia đội, Coriolanus hay tin rằng Bọ, do không có đồng sự vào hôm thứ Tư, đã làm việc cùng Tiến sĩ Kay. Quá đỗi ấn tượng với khả năng leo trèo xăm xắn của anh chàng, bà ta lại cho vời cậu ta. Muốn đổi đồng sự cũng đã muộn, nên Coriolanus đành theo nhóm của bà ta vào rừng, lừng chừng đằng sau hết cỡ.

Vô ích. Trong lúc cậu nhìn Bọ xách một chiếc lồng mới đặt mồi lên cái cây đầu tiên và tráo với chiếc khác đang nhốt một con húng nhây, Tiến sĩ Kay tiến tới từ phía sau. "Thế nào, thấy các quận sao, hả Binh nhì Snow?"

Cậu như một con chim sập bẫy. Mắc kẹt chẳng khác gì những vật tế trong sở thú. Bỏ chạy vào rặng cây không hề là một lựa chọn. Cậu sực nhớ tới lời khuyên của Lucy Gray đã cứu nguy cho mình trong chuồng khỉ. *Làm chủ đi.*

Cậu quay sang với nụ cười đủ giả nai để công nhận rằng bà ta đã nắm thóp mình lại đủ thích thú nhằm thể hiện là cậu cóc quan tâm. "Bác biết không, cháu nghĩ cháu học được thêm về Panem trong một ngày làm Trị an viên còn hơn mười ba năm ròng trên ghế nhà trường đấy."

Tiến sĩ Kay phì cười. “Đúng vậy. Thế giới ngoài đây là cả một bầu trời tri thức. Ta được bổ nhiệm đến Quận 12 trong thời gian chiến sự. Sống tại khu căn cứ của cậu. Làm việc trong cánh rừng này.”

“Vậy thì, bác có tham gia dự án húng nhây rồi?” Coriolanus hỏi. Ít ra cả hai đều đã bị ê mặt trước bàn dân thiên hạ.

“Ta làm trưởng dự án,” Tiến sĩ Kay nhấn mạnh.

Một vố ê mặt *to tổ bố*. Coriolanus liền thoải mái hơn. Cậu chỉ làm mất mặt mình trong Đấu trường Sinh tử, chứ không phải một cuộc chiến trên phạm vi toàn quốc. Có lẽ khi quay về bà ta sẽ châm chước mà nói tốt với Tiến sĩ Gaul nếu cậu gây được thiện cảm. Cố gắng gợi chuyện chắc sẽ có ích đây. Cậu nhớ là lũ húng nhây rặt con trống và không thể tự sinh sản với nhau. “Lũ húng nhây này, chúng chính là những con bác đã dùng để do thám trong chiến tranh sao ạ?”

“Ừm hứm. Mấy đứa nó là con ta. Chưa khi nào nghĩ sẽ gặp lại chúng. Tựu trung tất cả đều nhất trí rằng chúng sẽ không sống qua được mùa đông. Loài biến đổi gien thường gặp khó khăn trong môi trường hoang dã. Thế mà chúng lại rất mạnh mẽ, những chú chim của ta ấy, và mẹ thiên nhiên có tính toán của riêng mình,” bà ta đáp.

Bọ đã đến cành thấp nhất và chuyền xuống cái lồng chứa con húng nhây. “Trước mắt ta cứ nên để chúng trong bẫy hẵng.” Đó không phải câu hỏi, chỉ là một bình luận.

“Đúng thế. Như vậy có thể giảm bớt sự căng thẳng khi bị chuyển đi,” Tiến sĩ Kay tán thành.

Bọ gật đầu, tụt xuống đất, và nhận lấy một cái bẫy mới từ Coriolanus. Đoạn tự giác đi tới cái cây thứ hai. Tiến sĩ Kay hài lòng nhìn theo. “Một số người đơn thuần là thấu hiểu chim chóc.”

Coriolanus có cảm giác, một cách rõ rệt, rằng mình sẽ không bao giờ là một trong số những người ấy, nhưng chắc chắn cậu có thể giả bộ trong đôi ba giờ đồng hồ. Cậu ngồi xổm xuống cạnh cái bẫy và chăm chú nhìn con chim húng nhây đang rối rít. “Bác biết không, cháu chẳng bao giờ nắm được cách mấy con vật này vận hành ra sao cả.” Chẳng phải cậu cố công tìm hiểu gì cho cam. “Cháu biết chúng ghi âm các cuộc hội thoại, nhưng làm sao bác điều khiển được chúng ạ?”

“Chúng được huấn luyện để đáp lại các câu lệnh âm thanh. Nếu gặp may, ta có thể cho cậu thấy.” Tiến sĩ Kay rút ra từ túi một thiết bị nhỏ hình chữ nhật. Nó nhô lên mấy nút bấm màu sắc, không cái nào được đánh dấu, nhưng có lẽ thời gian và việc sử dụng đã làm dấu phai mờ. Bà ta quỳ xuống phía bên kia lồng đối diện với cậu và nhìn con chim trìu mến hơn cái cách Coriolanus thấy phù hợp với một nhà khoa học. “Chẳng phải cậu chàng đẹp mã lắm sao?”

Coriolanus gắng ra cái giọng đáng tin. “Rất đẹp ạ.”

“Đây, âm thanh cậu đang nghe thấy, tiếng lách chách này, là của nó. Cu cậu có thể bắt chước những loài chim khác, hoặc nói bất cứ điều gì nó muốn. Nó đang ở chế độ trung tính,” bà ta nói.

“Chế độ trung tính ấy ạ?” Coriolanus hỏi lại.

“*Chế độ trung tính ấy ạ?*” Cậu nghe thấy giọng nói của mình vọng ra từ mỏ con chim. “*Chế độ trung tính ấy ạ?*”

Là giọng của chính mình nên nghe còn ớn hơn nữa, cậu nghĩ bụng, song vẫn cười ha hả. "Là giọng cháu này!"

"*Là giọng cháu này!*" con húng nhây nói bằng giọng của cậu, và rồi bắt đầu nhại tiếng một con chim gần đó.

"Quả đúng vậy," Tiến sĩ Kay nói. "Nhưng khi ở chế độ trung tính, nó sẽ chuyển sang thứ khác rất nhanh. Một giọng nói khác. Thường thì chỉ là một câu thoại ngắn. Hoặc một đoạn chim hót. Bất cứ thứ gì cu cậu thấy khoái tỉ. Để thám thính, ta cần cài đặt nó vào chế độ ghi âm. Cầu may nào." Bà ta ấn một nút trên cái điều khiển từ xa.

Coriolanus chẳng nghe thấy gì. "Ôi, không. Chắc nó già quá rồi."

Tuy vậy, gương mặt Tiến sĩ Kay lại nở một nụ cười. "Không hẳn đâu. Con người không nghe thấy âm thanh câu lệnh song lũ chim lại dễ dàng bắt được. Nhận thấy cậu chàng im hẳn không?"

Con húng nhây im re. Nó nhảy loi choi trong bẫy, nghiêng đầu, mổ linh tinh, tất cả y như trước trừ tiếng kêu.

"Có được không ạ?" Coriolanus hỏi.

"Để xem." Tiến sĩ Kay bấm một nút khác trên điều khiển, và con chim lại chiếp chiếp như thường. "Trung tính trở lại. Giờ xem cu cậu thu được gì nào." Bà ta ấn cái nút thứ ba.

Sau một khoảng ngưng ngắn, con chim cất tiếng.

"*Ôi, không. Chắc nó già quá rồi.*"

"*Không hẳn đâu. Con người không nghe thấy âm thanh câu lệnh song lũ chim lại dễ dàng bắt được. Nhận thấy cậu chàng im*

hẳn không?"

"*Có được không ạ?*"

"*Để xem.*"

Sao chép không sai một li. Mà không. Tiếng cây lá lào xào, tiếng côn trùng rù rì, tiếng những con chim khác, những cái đó không hề được ghi lại. Chỉ độc giọng nói con người.

"Hừm," Coriolanus nói, hơi hơi nể phục. "Chúng có thể thu âm trong bao lâu ạ?"

"Ngày đẹp trời thì đâu đó chừng một tiếng," Tiến sĩ Kay bảo cậu."Chúng được thiết kế để sục sạo trong những cánh rừng và rồi bị thu hút bởi giọng nói con người. Bọn ta thả chúng vào rừng ở chế độ ghi âm, rồi thu hồi bằng tín hiệu về tổ trong khu căn cứ, tại đó bọn ta sẽ phân tích các bản thu. Không chỉ ở mỗi đây đâu, mà còn ở Quận 11, Quận 9, bất cứ đâu bọn ta nghĩ chúng sẽ hữu ích."

"Không cứ vậy mà cài micro trong rừng được ạ?" Coriolanus thắc mắc.

"Cậu có thể đặt máy nghe trộm các tòa nhà, còn rừng thì bao la quá. Phiến quân biết rõ địa hình; phe ta thì không. Chúng di chuyển từ nơi này sang nơi khác. Húng nhây là một thiết bị ghi âm hữu cơ, lưu động và, không giống micro, chúng không thể bị phát giác. Phiến quân có thể bắt một con, giết, thậm chí ăn luôn nó và chỉ nhận thấy một con chim bình thường không hơn," Tiến sĩ Kay giảng giải. "Về mặt lý thuyết, thì chúng hoàn hảo."

"Nhưng trên thực tế, phiến quân đã phát hiện ra chân tướng của chúng," Coriolanus nói. "Sao họ làm được ạ?"

“Không hoàn toàn dám chắc. Một vài người nghĩ họ đã thấy lũ chim bay về khu căn cứ, song bọn ta chỉ triệu hồi chúng lúc nửa đêm, lúc ấy gần như chúng không thể bị phát hiện, và mỗi lần chỉ một vài con. Khả năng cao hơn là bọn ta đã không che đậy dấu vết. Không đảm bảo là thông tin bọn ta sử dụng có thể từ một nguồn khác ngoài thu được trong rừng. Chuyện đó sẽ làm phát sinh nghi vấn, và dẫu cho màu lông đen tuyền của chúng là tấm áo ngụy trang tuyệt vời vào ban đêm, lối đi đêm về hôm của chúng có thể là một đầu mối. Khi đó, ta cho rằng, họ bắt đầu thử nghiệm với chúng, mớm cho chúng ta thông tin thất thiệt hòng nắn gân cân não.” Bà ta nhún vai. “Hoặc có lẽ họ đã cài nội gián trong căn cứ. Không chắc sẽ có khi nào chúng ta thực sự biết được.”

“Vậy sao bây giờ không dùng thiết bị về tổ để gọi chúng trở lại khu căn cứ ạ? Thay vì…” Coriolanus ngăn mình lại, không muốn tỏ ra là một đứa hay than vãn.

“Thay vì nóng nực thế này lại lôi cậu ra ngoài trời cho muỗi xâu xé hả?” Bà ta cười. “Toàn bộ hệ thống truyền sóng đã bị giải thể, còn chuồng chim cũ giờ có vẻ để chứa đồ mất rồi. Ngoài ra, ta muốn tự tay bắt chúng hơn. Chúng ta đâu muốn chúng sểnh mất không về nữa, đúng chứ?”

“Hẳn rồi ạ,” Coriolanus nói dối. “Chúng sẽ bay mất sao?”

“Ta không chắc chúng sẽ làm gì, khi giờ đây chúng đã thành loài bản địa. Cuối cuộc chiến, ta đã thả phóng sinh chúng ở chế độ trung tính. Bằng không thì dã man quá. Một con chim câm sẽ phải đối mặt với những thử thách nhiều khôn xuể. Chúng không những sống sót mà còn giao phối thành công với loài chim nhại. Thế là

giờ chúng ta có một giống loài mới hoàn toàn." Tiến sĩ Kay chỉ lên một con húng nhại trên vòm cây. "Húng nhại, người dân ở đây gọi chúng thế."

"Và chúng làm được những gì ạ?" Coriolanus hỏi.

"Chẳng rõ. Ta đã quan sát chúng mấy ngày qua. Chúng không biết bắt chước hội thoại. Song lại có khả năng nhại lại tiếng nhạc tốt hơn, bền bỉ hơn con mẹ," bà ta đáp. "Hát câu gì đó đi."

Coriolanus chỉ có vỏn vẹn một bài tủ.

Hòn ngọc của Panem,

Thủ phủ vĩ đại,

Dẫu tháng năm vẫn sáng ngời.

Con húng nhại nghiêng đầu và rồi hót đáp lại. Không có ca từ, nhưng là bản sao chính xác giai điệu, bằng thứ giọng nửa người, nửa chim. Một vài con khác trong khu vực liền học theo và dệt thành một bản hòa âm, một lần nữa làm cậu nhớ đến nhóm Covey và những bài ca cổ của họ.

"Ta nên diệt sạch bọn chúng." Câu nói vuột khỏi miệng trước khi cậu kịp ngăn lại.

"Diệt sạch chúng ư? Tại sao?" Tiến sĩ Kay sửng sốt nói.

"Chúng quá dị hợm." Cậu cố gỡ gạc sao cho câu nói như đến từ một người yêu chuộng chim chóc. "Ngộ nhỡ chúng làm hại những loài khác."

"Coi bộ chúng khá hòa hợp đấy. Và chúng đầy rẫy khắp Panem, bất cứ nơi nào loài húng nhây và chim nhại chung sống. Bọn ta sẽ

mang về vài con và xem xem chúng có tự nhân giống được không, húng nhại với húng nhại. Nếu không, đằng nào ít năm nữa chúng cũng sẽ tuyệt diệt. Nếu có, thêm một loài chim biết hót nữa thì cũng có sao?" bà ta nói.

Coriolanus đồng ý có lẽ chúng vô hại. Cậu dành nốt buổi chiều hỏi han và ân cần nâng niu lũ chim để bù lại cho đề xuất sắt đá của mình. Cậu không để bụng bầy húng nhây đến thế - nhìn từ góc độ quân sự thì chúng cũng có vẻ khá hay ho - nhưng lũ húng nhại có điểm gì đó khiến cậu phát tởm. Cậu không tin được sự tạo tác đầy tự tiện của bọn chúng. Thiên nhiên loạn cào cào hết cả. Bọn chúng nên tuyệt chủng, và tuyệt chủng mau mau lên.

Cuối ngày, mặc dù họ đã có trong tay hơn ba mươi cá thể húng nhây, tịnh không một con húng nhại nào dính bẫy.

"Có lẽ loài húng nhây ít đa nghi hơn, do đã quen với mấy cái lồng bẫy. Nói gì thì nói, chúng vốn được nuôi nhốt mà," Tiến sĩ Kay trầm ngâm. "Không hề chi. Chúng ta gia hạn cho chúng thêm dăm ba ngày nữa và, nếu cần, sẽ mang lưới ra."

Hoặc súng, Coriolanus thầm nhủ.

Về căn cứ, cậu và Bọ được chấm để bốc dỡ mấy cái lồng và giúp các nhà khoa học xếp chúng vào kho chứa cũ sẽ là mái nhà tạm thời của lũ chim. "Hai cậu có muốn giúp chăm sóc chúng đến khi bọn ta đưa chúng về Capitol không?" Tiến sĩ Kay hỏi họ. Bọ nhoẻn một nụ cười hi hữu của cậu ta ra chiều ưng thuận, và Coriolanus nhiệt tình nhận lời. Bên cạnh việc muốn gây thiện cảm, ở trong kho chứa có quạt công nghiệp nên thoáng mát hơn. Như vậy có vẻ

tốt hơn cho chứng rôm sảy của cậu, nó đã mẩn lên kinh khủng khiếp lúc ở trong rừng. Ít nhất thì cũng được đổi gió.

Trước khi đèn tắt, mấy người bạn cùng phòng bày bánh trái của Má ra và lên kế hoạch cho hai cuối tuần tiếp theo ở chợ Hob, phòng trường hợp bà không thường xuyên gửi quà. Nhờ vào ngón nghề thương thảo, Tí Toét trở thành tay hòm chìa khóa của cả hội, bèn lo xa dành ra đủ cho hai chầu rượu trắng và quyên góp vào cái xô của nhóm Covey sau buổi diễn. Số còn lại họ chia năm. Về phần mình, Coriolanus lấy thêm sáu viên bỏng, cho phép mình chỉ được ăn một. Còn đâu cậu để phần nhóm Covey.

Sáng thứ Bảy, Coriolanus choàng tỉnh vì mưa đá dộng ruỳnh ruỳnh trên mái nhà trại. Trên đường đi ăn sáng, hội bạn cùng phòng còn lia những cục đá to ngang quả cam vào nhau, thế mà đến giữa buổi sáng thì mặt trời ló rạng, gay gắt hơn bao giờ hết. Cậu và Bọ được cắt cử chăm sóc cho bầy húng nhây vào buổi chiều. Hai người dọn lồng chim, sau đó cho lũ chim ăn và uống nước dưới sự chỉ đạo của hai nhà khoa học Cấm thành. Tuy một vài con bị bẫy theo đôi hoặc nhóm ba, lúc này mỗi con được ở một lồng riêng biệt. Nửa sau của ca làm việc, họ bê lũ chim như nâng trứng hứng hoa, mỗi lần một con, tới một khu vực trong kho chứa đã dựng tạm một phòng thí nghiệm. Bầy húng nhây được đánh số, gắn nhãn, và dượt qua một lượt những bài tập cơ bản để xem chúng có còn phản hồi với câu lệnh âm thanh phát ra từ điều khiển từ xa hay không. Cả bầy xem ra vẫn còn khả năng ghi âm và phát lại tiếng nói con người.

Ngoài tầm nghe của mấy nhà khoa học, Bọ lắc đầu. “Thế này có tốt cho chúng không?”

“Mình chịu. Chúng được chế tạo ra để làm thế mà,” Coriolanus nói.

“Chúng sẽ hạnh phúc hơn nếu ta cứ để kệ chúng ở trong rừng,” Bọ nói.

Coriolanus không chắc Bọ nói đúng. Chưa biết chừng mấy ngày nữa chúng sẽ thức dậy trong phòng thí nghiệm Cấm thành, tự hỏi cơn ác mộng gớm ghê mười năm qua ở Quận 12 là sao. Biết đâu chúng sẽ hạnh phúc hơn trong một môi trường được kiểm soát, nơi biết bao hiểm họa đã được loại bỏ. “Chắc chắn các nhà khoa học sẽ chăm nom chúng chu đáo mà.”

Ăn tối xong, cậu ráng không mất kiên nhẫn ra mặt trong lúc chờ lũ bạn cùng phòng sửa soạn. Vì đã quyết định giữ mồm giữ miệng về mối tình của mình, cậu tính là sẽ lủi đi khi cả đám đến chợ Hob. Như vậy còn lại mối phiền nhiễu là Sejanus. Cậu ta đã nói dối về số tiền, nhưng có lẽ cậu ta chỉ đang cố gắng hòa nhập với mấy đứa bạn nghèo rớt mồng tơi. Sau vụ việc cái sơ đồ, xem chừng cậu ta đã thành khẩn hối cải, nên mong là cậu ta đã thấu suốt độ nguy hiểm của việc làm bồ câu đưa thư với Lil. Nhưng liệu Billy Taupe hay đám phiến quân có tiếp cận cậu ta lần nữa, do ngay từ đầu cậu ta đã tỏ vẻ sẵn lòng muốn giúp? Cậu ta đúng là miếng mồi ngon xơi mà. Đưa cậu ta cùng đi gặp nhóm Covey một khi đã lẩn được khỏi mấy người kia là dễ nhất.

“Muốn ra hậu trường với mình không?” cậu hỏi nhỏ Sejanus khi tới chợ Hob.

“Mình có được mời không?” Sejanus hỏi lại.

“Tất nhiên rồi,” Coriolanus đáp, dù kỳ thực chỉ có mình cậu được mời. Cơ mà, có khi vậy lại hay. Nếu như Sejanus có thể chơi với Maude Ivory, vậy thì Coriolanus sẽ chớp được vài phút riêng tư với Lucy Gray. “Nhưng tụi mình cần cắt đuôi mấy người kia cái đã.”

Hóa ra lại đơn giản như đan rổ, vì số người đã đông hơn so với tuần trước, và mẻ rượu trắng mới cất thì cực mạnh. Bỏ lại Tí Toét, Bọ và Sào Sậu cò kè mặc cả, họ tìm thấy cánh cửa gần sân khấu và ra ngoài, đi vào một con ngõ sau hẹp vắng hiu.

Nơi Lucy Gray gọi là nhà kho thực tình lại là một ga ra cũ có sức chứa tầm tám chiếc xe hơi. Cánh cửa lớn cho xe vào được khóa chặt bằng xích, nhưng một cửa nhỏ hơn ở góc nhà đối diện cửa sân khấu được kê cục bê tông he hé mở. Khi Coriolanus nghe tiếng trò chuyện và lên dây đàn, cậu biết họ đã tới đúng nơi.

Họ bước vào và thấy nhóm Covey đã trưng dụng nơi đây, ngồi tự nhiên như ở nhà trên những lốp xe cũ và những món nội thất lạc loài, hộp đựng nhạc cụ và trang thiết bị tứ tung. Dù có cả một cánh cửa thứ hai ở góc đằng xa được kê mở, nơi này vẫn hầm hập như lò nung. Ánh chiều tà tràn vào qua mấy ô cửa sổ nứt vỡ, soi tỏ lớp bụi lập lờ dày đặc không gian.

Trông thấy hai người, Maude Ivory, diện váy yếm hồng, liền chạy lại. “Chào mấy anh!”

“Chúc em buổi tối tốt lành.” Coriolanus cúi chào và rồi tặng con bé gói bỏng. “Chút đồ ngọt dành tặng người ngọt ngào đây.”

Maude Ivory bóc lớp giấy và nhảy lò cò một cái trước khi nhún gối. “Chân thành cảm ơn anh. Tối nay em sẽ hát tặng anh một bài

đặc biệt!"

"Anh thật chẳng mong gì hơn nữa," Coriolanus nói. Nhóm Covey quen với kiểu cách ăn nói thượng lưu của Capitol thế này kể cũng ngộ thật.

"Vâng, nhưng em không tiết lộ tên anh được, vì anh là một bí mật mà," con bé khúc khích.

Maude Ivory chạy đến chỗ Lucy Gray, cô đang ngồi bắt chân chữ ngũ trên một cái bàn cũ, lên dây đàn ghi ta. Cô mỉm cười nhìn xuống gương mặt phớn phở của cô nhóc nhưng nghiêm giọng, "Để lát hẵng ăn." Maude Ivory lon ton đi khoe kho báu của mình với các thành viên khác. Sejanus nhập hội với họ còn Coriolanus vừa vẫy chào vừa đi về phía Lucy Gray. "Anh không cần phải làm thế đâu. Anh chiều hư con bé mất."

"Chỉ cố truyền chút vui tươi vào đầu cô nhóc thôi mà," cậu nói.

"Thế còn đầu em?" Lucy Gray ghẹo. Coriolanus cúi người hôn cô. "Rồi, bước đầu là thế nhé." Cô nhích sang và vỗ lên cái bàn bên cạnh.

Coriolanus ngồi xuống và ngó nghiêng quanh nhà kho. "Nơi này là sao thế?"

"Hiện tại thì là phòng nghỉ của tụi em. Tụi em đến đây trước và sau giờ diễn và khi rời sân khấu giữa các tiết mục," cô bảo cậu.

"Nhưng chủ của nó là ai mới được?" Cậu mong họ không đang xâm nhập gia cư bất hợp pháp.

Lucy Gray xem chừng chẳng quan tâm. "Chả biết. Tụi em đậu nhờ ở đây khi nào người ta xua đi thì thôi."

Chim chóc. Hễ cô nói đến nhóm Covey là lại chim với chả chóc. Ca hát, đậu nhờ, lông vũ cài trên mũ. Tất cả đều là những chú chim xinh đẹp. Cậu kể cho cô về nhiệm vụ với bầy húng nhây, nghĩ bụng cô sẽ phục lăn vì cậu được chỉ đích danh để làm việc với chúng, vậy mà hình như chuyện đó chỉ khiến cô rầu rĩ.

“Em ghét phải nghĩ đến cảnh chúng bị nhốt trong lồng, trong khi đã từng được trải nghiệm sự tự do,” Lucy Gray nói. “Về phòng thí nghiệm thì người ta mong sẽ tìm được gì kia chứ?”

“Anh không biết. Xem vũ khí của họ còn hoạt động không chăng?” cậu đoán mò.

“Nghe như tra tấn ấy, giọng nói của mình lại để người ta giật dây.” Cô đưa tay lên chạm vào cổ họng.

Coriolanus nghĩ thế thì hơi nghiêm trọng hóa vấn đề nhưng vẫn cố an ủi. “Anh không nghĩ lại so được với con người đâu.”

“Thế à? Anh có luôn được nghĩ sao nói vậy không, Coriolanus Snow?” cô vặn lại, nhìn cậu như dò hỏi.

Nghĩ sao nói vậy ư? Tất nhiên là có chứ. Ừ thì, trong chừng mực. Cậu không có đi bô bô về đủ thứ chuyện vặt vãnh. Ý cô là sao? Cô muốn hỏi cậu nghĩ gì về Capitol. Và Đấu trường Sinh tử. Và các quận. Thực tình mà nói, đa phần những việc Capitol làm, cậu đều ủng hộ, còn những việc khác hiếm khi làm cậu bận lòng. Nhưng đến lúc, cậu sẽ lên tiếng. Phải không? Chống lại Capitol? Như Sejanus? Dẫu cho có đi kèm hậu quả? Cậu không rõ, nhưng lấy làm dè chừng. “Có chứ. Anh nghĩ ta nên nói ra những suy nghĩ trong lòng.”

“Cha em cũng nghĩ vậy đấy. Và kết cục là ông lãnh số vết đạn nhiều hơn cả em có thể đếm trên đầu ngón tay,” cô nói.

Cô đang bóng gió gì vậy? Ngay cả khi cô không nói toạc ra, cậu dám cá những viên đạn đó được bắn ra từ súng của Trị an viên. Có khi từ một người ăn mặc hệt Coriolanus lúc này. “Còn cha anh bị giết bởi một tay bắn tỉa phiến loạn.”

Lucy Gray thở hắt ra. “Giờ thì anh giận rồi.”

“Không.” Nhưng thực ra là có. Cậu cố nuốt giận. “Anh chỉ thấy mệt. Cả tuần nay anh mong được gặp em. Và anh rất tiếc về chuyện cha em - anh tiếc về chuyện của cha *anh* nữa - nhưng anh không điều hành Panem.”

“Chị Lucy Gray!” Maude Ivory í ới gọi từ phía bên kia nhà kho. “Đến giờ rồi!” Nhóm Covey đã tập hợp ở cửa, tay cầm nhạc cụ.

“Anh nên đi thôi.” Coriolanus tụt khỏi bàn. “Diễn vui nhé.”

“Sau đó em có được gặp anh không?” cô hỏi.

Cậu phủi bộ đồng phục. “Anh phải về trước giờ giới nghiêm.”

Lucy Gray đứng lên quàng dây đàn ghi ta qua đầu. “Em hiểu rồi. À, mai tụi em định tới hồ chơi đấy, nếu anh rảnh.”

“Hồ á?” Thực sự có địa điểm thư giãn ở cái chốn khốn khổ khốn nạn này ư?

“Ở trong rừng ấy. Phải cuốc bộ một đoạn, nhưng nước bơi thích lắm,” cô nói. “Anh đi cùng được thì vui. Dẫn cả Sejanus nữa. Ta sẽ có trọn một ngày.”

Cậu muốn đi chứ. Dành trọn một ngày bên cô. Cậu vẫn phật ý, nhưng thật ngớ ngẩn. Thực tình cô đâu có quy tội cậu. Nói chuyện lạc đề mất rồi. Tất cả là tại lũ chim ngu ngốc ấy. Cô đang nỗ lực kết nối; cậu có thực sự muốn đẩy cô ra xa không? Cậu được gặp cô quá ít để mà đỏng đảnh sớm nắng chiều mưa. “Được. Bọn anh sẽ tới sau bữa sáng.”

“Được thôi.” Cô đặt một nụ hôn lên má cậu và cùng nhóm Covey rời khỏi nhà kho.

Trở lại chợ Hob, cậu với Sejanus chen lấn bên trong cái không gian tù mù, không khí khẳn lên mùi mồ hôi lẫn mùi cồn. Hai người tìm thấy mấy đứa bạn ở đúng chỗ tuần trước. Bọ đã giữ thùng gỗ cho họ, Coriolanus với Sejanus liền ngồi xuống ở hai bên cậu ta, mỗi người nốc một hơi từ chai rượu chung.

Maude Ivory tung tẩy bước ra giới thiệu ban nhạc. Nhạc nổi lên ngay khi nhóm Covey bước lên sân khấu.

Coriolanus tựa lưng vào tường và uống rượu trắng bù cho ban nãy. Chốc nữa cậu sẽ không gặp Lucy Gray, vậy sao không say một tẹo? Cục tức uất nghẹn nơi lồng ngực dần nguôi ngoai khi cậu nhìn cô. Quyến rũ là vậy, có duyên đến thế, đầy sức sống biết bao. Cậu bắt đầu thấy có lỗi vì đã nổi cáu, và còn không nhớ nổi cô đã nói gì mà khiêu khích mình. Có lẽ chẳng gì cả. Tuần qua thật dài và áp lực, nào là bài thi, nào lũ chim và sự ngu muội của Sejanus. Cậu xứng đáng được vui chơi.

Cậu ngửa cổ tu thêm vài ngụm nữa và cảm thấy thân ái hơn với trần thế. Những âm điệu, thân thuộc lẫn mới mẻ, sóng sánh trong lòng. Một lần cậu thấy mình hát cùng các khán giả và ngại

ngùng dừng lại để rồi nhận ra chẳng ai thèm quan tâm, hay nếu có thì cũng chẳng đủ tỉnh táo mà nhớ.

Giữa chừng, Barb Azure, Tam Amber và Clerk Carmine rời sân khấu, hiển nhiên là để nghỉ giải lao trong nhà kho, để lại Maude Ivory đứng trên thùng bên micro với Lucy Gray đứng cạnh đệm đàn.

"Tôi đã hứa với một người bạn là tối nay sẽ hát tặng anh ấy một ca khúc đặc biệt, nên là nó đây," Maude Ivory líu lô. "Từng người Covey chúng tôi lấy tên của mình theo một bản ballad, và bài hát sau đây thuộc về mỹ nữ này!" Con bé đưa bàn tay về phía Lucy Gray, cô nhún gối trong tiếng vỗ tay lộp độp. "Đây là một bài rất cổ viết bởi một người tên Wordsworth. Chúng tôi đã cải biên tí ti sao cho thuận tai hơn, nhưng quý vị vẫn phải chăm chú lắng nghe đấy nhé." Nó đưa một ngón tay lên môi, thế là khán giả lắng dần.

Coriolanus lắc đầu và gắng sức tập trung. Nếu đây là bài hát của Lucy Gray, cậu muốn chú ý cao độ để mai còn có câu gì hay ho mà nói.

Maude Ivory gật đầu với Lucy Gray để vào nhạc dạo và cất giọng hát nghiêm trang:

Tôi thường nghe kể về Lucy Gray:

Và, khi băng qua chốn hoang vu ấy,

Tình cờ tôi bắt gặp lúc hừng đông

Bóng bình đứa bé đơn côi cô độc.

Lucy chẳng bằng hữu hay bè bạn;

Cô bé sống nơi mông quạnh đồng không,

- Là đóa hoa dễ thương đáng mến nhất

Từng mọc trên triền núi với cánh đồng!

Được rồi, vậy là có một bé gái sống trên núi. Và có vẻ như là gặp khó khăn trong việc kết bạn.

Có thể nhác bóng hươu non mê say

Chú thỏ rừng giữa thảm cỏ xanh ấy;

Gương mặt khả ái của Lucy Gray

Là sẽ chẳng bao giờ thấy lại được.

Và cô bé chết. Tại sao? Linh tính mách bảo cậu sắp được biết rồi.

"Đêm nay sẽ gió dông bão bùng đấy...

Nên con phải vào thị trấn, con yêu;

Con muốn soi đường, mang đèn lồng này

Đặng dẫn mẹ đi qua trận bão tuyết."

"Chuyện đó, cha ơi! Đâu còn sớm chiều:

Con xin sẵn lòng làm tròn nhiệm vụ...

Đồng hồ làng ta vừa điểm hai giờ,

Mà ô kìa có ông trăng đã nhú!"

Nghe thế người cha liền mài lưỡi hái,

Để đi kiếm củi cho cả ngày dài;

Lucy, khi cha cặm cụi miệt mài,

Đã xách đèn và lên đường miết mải.

Vô ưu tựa nai con miền sơn cước

Cô bé rẽ hẳn lối mới mà đi

Trên nền tuyết xốp lạo xạo chân bước,

Tuyết bốc lên như làn khói, y sì.

Bão ùa đến không một lời báo trước:

Cô nhóc bé nhỏ hối hả ngược xuôi;

Lucy còn trèo đèo rồi lội suối:

Vậy mà thị trấn vẫn cứ xa vời.

A. Một loạt những câu từ ba lăng nhăng, nhưng cô bé bị lạc giữa trời tuyết đổ. Chậc, họ bắt nó ra ngoài đúng trận bão tuyết như thế thì cũng chẳng lạ. Và rồi chắc nó chết cóng.

Suốt đêm thâu cặp phụ huynh vật vã

Gọi con ra rả khắp ngả đường xa;

Song chẳng thấy tăm hơi hay tiếng nói

Chỉ đường dẫn lối, đưa con về nhà.

Ngày vừa ló rạng họ đứng trên đồi

Phóng mắt nhìn quang cảnh phía xa xôi;

Và tại đó họ thấy cây cầu gỗ,

Bắc ngang khe núi thăm thẳm kia rồi.

Lê bước về, họ nức nở nỉ non,

"Cõi thiên đường hẹn con ngày đoàn tụ";

Rồi trên nền tuyết người mẹ soi thấy

Dấu chân của Lucy Gray sờ sờ đây.

Ồ, tốt. Họ tìm thấy dấu chân của cô bé rồi. Kết thúc có hậu. Lại một bài hát ngây ngô, như cái bài Lucy Gray đã hát về người đàn ông người ta tưởng đã chết rét. Họ bèn hỏa thiêu ông ta trong lò, thế mà ông ta chỉ rã đông và bình an vô sự. Sam Gì Gì Đó.

Mon men xuống theo rìa đồi dốc đứng

Họ lần theo vết chân nhỏ của con;

Và qua hàng rào táo gai bị hổng

Và dọc theo bức tường đá dài thòng.

Băng qua cánh đồng mênh mang bát ngát;

Những dấu vết vẫn vậy, vẫn vẹn nguyên;

Cần mẫn dò theo, cặp phụ huynh ấy,

Không một lần để lạc, họ đến cầu.

Họ đi tiếp theo bờ sông tuyết phủ

Những vết chân kia, từng cái nối nhau,

Họ dấn bước, đến giữa tấm ván cầu;

Tiến xa hơn thì chẳng còn gì nữa!

Khoan đã? Sao kia? Cô bé tan biến vào hư không ư?

Song tới nay vẫn có người một mực

Rằng cô bé vẫn sống, vẫn bình an

Có thể thấy Lucy Gray bé bỏng

Giữa chốn còm cõi tịch liêu hoang tàn.

Trên con đường gập ghềnh rồi bằng phẳng,

Cô bé tung tăng bước, chẳng ngoái đầu;

Cất tiếng hát, một khúc ca cô độc

Réo rắt cùng gió ngàn với núi sâu.

Ồ, một câu chuyện ma. Khiếp. Hù. Tầm bậy tầm bạ. Chậc, ngày mai gặp nhóm Covey cậu đành gồng lên mà thích nó vậy. Cơ mà, thật đấy à, đời thuở nhà ai lại đặt tên con mình theo một hồn ma con nít? Mặc dù, giả dụ bé gái đó là ma thật, thế thì xác nó đâu rồi? Có khi vì phát chán nhị vị phụ huynh bỏ bê con cái đã đang tâm sai con mình dấn thân vào bão tuyết, nó bỏ trốn vào vùng hoang vu sống cũng nên. Thế nhưng, sao nó không lớn lên? Cậu không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, và món rượu trắng thì chẳng được tích sự gì cả. Nó gợi về cái dạo cậu không cảm thụ

được một bài thơ trong lớp tu từ học và Livia Cardew đã hạ nhục cậu trước mặt tất cả mọi người. Đúng là một bài hát kinh khủng. Chắc sẽ chẳng ai nhắc đến đâu ha... Không, nhất định có. Maude Ivory sẽ mong chờ một lời phản hồi. Thế thì cậu sẽ khen nó hay tuyệt vời ông mặt trời và chỉ vậy thôi. Lỡ con bé còn muốn đàm đạo về nó thì sao?

Coriolanus quyết định trông cả vào Sejanus, người vẫn luôn siêu môn cảm thụ văn học, xem xem cậu ta cảm nhận gì không.

Nhưng khi nhoài người qua Bọ, cậu phát hiện chỗ Sejanus ngồi trống trơn.

27

Coriolanus quét mắt khắp xung quanh, cố giấu nhẹm nỗi bất an đang dâng lên trong lòng. Sejanus đâu? Dòng adrenalin đang giằng co với thứ rượu trắng để giành quyền điều khiển đầu óc cậu. Cậu trót chếnh choáng trong men say và ca nhạc tới nỗi không mảy may hay biết Sejanus đã biến mất lúc nào. Nhỡ cậu ta vẫn chưa đổi ý về chuyện của Lil thì sao? Có phải chính lúc này cậu ta đang lẩn lút trong biển người, cấu kết mưu đồ với phường phản tặc?

Cậu chờ khán giả vỗ tay tán dương Maude Ivory và Lucy Gray xong mới đứng lên. Vừa dợm bước ra cửa, cậu liền trông thấy Sejanus quay trở vào trong ánh đèn lòa nhòa.

"Cậu vừa đi đâu đấy?" Coriolanus chất vấn.

"Ra ngoài. Thứ rượu trắng đó cứ trôi tuồn tuột ấy." Sejanus ngồi xuống thùng của mình và chú ý lên sân khấu.

Coriolanus cũng về chỗ, mắt hướng lên những tiết mục văn nghệ mà tâm trí cứ ở nơi nào. Rượu trắng đâu có trôi tuồn tuột. Rượu quá nặng, lượng uống vào thì chẳng thấm vào đâu. Lại một lời bịp bợm nữa. Vậy tức là sao? Là giờ cậu không thể để Sejanus ngoài tầm mắt dù chỉ một giây à? Suốt thời gian còn lại của buổi

diễn, cậu liên tục liếc mắt sang nhìn để đảm bảo cậu ta không tếch mất lần nữa. Cậu bám sát sau khi Maude Ivory đi thu tiền vào cái giỏ kết ruy băng, nhưng xem ra Sejanus đang chú tâm phụ Bọ dìu cậu chàng Sào Sậu say mèm trở về khu căn cứ. Không nắm bắt được thời cơ để trao đổi thêm. Thực ra, nếu Sejanus đã trốn đi bàn mưu tính kế với phiến quân thật, vậy thì việc Coriolanus đối chất cậu ta sau vụ Billy Taupe mười mươi là đàn gảy tai trâu. Rõ ràng cậu cần một đối sách mới.

Chủ nhật sáng ngày ra đã quá đỗi nắng nôi với cái đầu ong ong của Coriolanus. Cậu thổ ra chỗ rượu trắng và đứng dưới vòi hoa sen tới khi mắt mũi hẳn hoi trở lại. Món trứng nhẫy mỡ trong phòng ăn thật không thể nuốt trôi, nên cậu nhằn chút bánh mì nướng trong khi Sejanus xơi sạch suất ăn của cả hai, càng củng cố nghi vấn của Coriolanus rằng tối qua cậu ta chẳng uống giọt rượu nào, dứt khoát là không đủ để mà trôi tuồn tuột khỏi người. Ba đứa bạn cùng phòng của họ còn chẳng nhấc nổi người dậy mà ăn sáng. Cho đến khi nghĩ ra phương án khả dĩ hơn, cậu sẽ phải rình cậu ta như diều hâu rình mồi, đặc biệt là khi ra khỏi khu căn cứ. Đằng nào hôm nay cậu cũng cần người đi cùng tới hồ.

Bất kể lòng nhiệt thành của Coriolanus đã phần nào vơi bớt, Sejanus hồ hởi nhận lời. “Chắc chắn rồi, nghe như đi nghỉ mát ấy. Mang theo đá nữa nha!” Trong lúc Sejanus xin xỏ Cookie thêm một cái túi ni lông, Coriolanus đến trạm xá xin một viên thuốc đau đầu. Hai người tập kết ở trạm gác rồi xuất phát.

Do không biết lối tắt tới khu Vỉa than, họ quay lại quảng trường thị trấn và mò lại đường đi như tuần trước. Coriolanus tính làm một cuộc tâm sự chân tình với Sejanus, song nếu nguy cơ bị khép

tội phản trắc còn không làm cậu ta lay chuyển, thì điều gì mới có thể đây? Vả lại cậu không dám chắc rằng cậu ta đang móc nối với phiến quân. Biết đâu tối qua cậu ta thực sự chỉ cần giải quyết nỗi buồn, trong trường hợp đó buộc tội chỉ tổ khiến cậu ta xù lông nhím. Chứng cứ xác thực duy nhất cậu có là khoản tiền thậm thụt, mà có khi Strabo đã bắt cậu ta nhận nhưng Sejanus quyết chí không bao giờ đụng vào. Cậu ta đâu có coi trọng tiền của, và những đồng tiền từ việc buôn bán vũ khí với cậu ta có lẽ còn là gánh nặng. Có lẽ tự mình chèo chống là cách giữ thể diện của cậu ta.

Nếu Lucy Gray còn để bụng chút nào về trận cãi cọ của hai người, cô cũng chẳng hề để lộ ra. Cô đón cậu ở cửa sau với một nụ hôn và một cốc nước mát lạnh để cậu giữ sức tới khi đến được hồ. "Mất hai đến ba giờ, tùy vào cây cối, nhưng đáng lắm."

Rốt cuộc cũng có lúc nhóm Covey chịu bỏ mấy cây đàn lại. Barb Azure cũng ở nhà, để trông đồ. Cô tiễn họ đi cùng cái xô đựng một bình nước, một ổ bánh mì và một tấm mền cũ.

"Chị ấy mới hẹn hò cô nàng nọ ở cuối phố," Lucy Gray kể khi họ đã đi cách xa nhà. "Được độc chiếm căn nhà nguyên một ngày chắc khoái lắm đây."

Tam Amber dẫn cả bọn băng qua Đồng cỏ và tiến vào rừng. Clerk Carmine, Maude Ivory với Sejanus làm thành một hàng theo anh ta, còn Lucy Gray và Coriolanus đi sau rốt. Không có lối đi. Họ nối đuôi nhau theo hàng đơn, bước qua những thân cây đổ, gạt cành lá sang một bên, cố đi vòng tránh những bụi gai tua tủa mọc thấp. Trong vòng mười phút, không còn gì mang dáng dấp của Quận 12 ngoại trừ mùi khen khét từ hầm mỏ. Trong vòng hai

chục phút, cả thứ mùi ấy cũng khuất lấp bởi cỏ cây. Những tán cây tỏa bóng râm chắn nắng song chẳng ăn nhằm gì với cái nóng. Tiếng côn trùng rù rì, tiếng mấy con sóc chút chít, và tiếng chim ríu rít đong đầy không gian, không chút xáo động trước sự hiện diện của cả bọn.

Mặc dù đã có hai ngày làm nhiệm vụ với lũ chim làm vốn giắt lưng, càng đi xa khỏi những gì gọi là văn minh ở ngoài này Coriolanus càng nâng cao cảnh giác. Cậu tự hỏi còn những sinh vật gì - to lớn hơn, khỏe mạnh hơn và có nanh vuốt - có khả năng đang lẩn khuất trong những rặng cây. Cậu không có bất cứ thứ khí giới nào. Sau khi ngộ ra điều đó, cậu bèn giả vờ cần một chiếc gậy và dừng lại một lát để bẻ những nhánh cây thừa khỏi một cành cây gãy cứng cáp.

“Sao anh ấy biết đường hay vậy?” cậu hỏi Lucy Gray, hất đầu về phía Tam Amber.

“Bọn em đều thông thuộc đường đi lối lại cả,” cô đáp. “Nơi đó là mái nhà thứ hai của bọn em mà.”

Thấy chẳng có ai tỏ ra lo ngại, cậu rảo bước tiếp một quãng tưởng chừng vô tận, mừng húm khi Tam Amber bảo cả nhóm dừng chân. Thế mà anh ta chỉ nói, “Được gần nửa đường rồi.” Họ chuyền tay nhau túi đá, uống nước đá tan ra và mút những viên còn lại.

Maude Ivory mè nheo kêu đau chân và cởi một bên giày màu nâu bị nứt cho mọi người xem một vết phồng rộp ra trò. “Giày này đi chả ra làm sao hết.”

“Đấy là giày cũ của Clerk Carmine. Tụi em đang cố xài được hết hè này,” Lucy Gray nói, xem xét bàn chân nhỏ xíu với một cái chau mày.

“Chật quá,” Maude Ivory nói. “Em muốn hộp cá trích như trong bài hát kìa.”

Sejanus khom người, đưa lưng ra cho con bé. “Đi nhờ thì sao nhỉ?”

Maude Ivory liền nhảy tót lên. “Cẩn thận cái đầu em này!”

Sự việc đã được dàn xếp êm xuôi, họ luân phiên nhau cõng cô nhóc. Không cần phải gắng sức nữa, con bé dùng hai lá phổi để hát nghêu ngao.

Chốn hang sâu, nơi hẻm núi,

Đào hố, quật hầm, cư ngụ

Một ông thợ mỏ tìm vàng

Cùng con gái, Clementine.

Em nhẹ bẫng, như nàng tiên,

Xỏ đôi giày cỡ số chín.

Hộp cá trích, không nắp đậy,

Thành dép cho Clementine.

Coriolanus hết hồn khi thấy một dàn hợp ca húng nhại hót theo giai điệu từ trên cành cao. Không ngờ đi xa thế rồi mà vẫn thấy chúng - cái giống này đang đại náo cả khu rừng. Song Maude Ivory lại thấy khoái và tiếp diễn cái trò đinh tai nhức óc này.

Coriolanus cõng con bé chặng cuối và phân tán tư tưởng nó bằng cách cảm ơn vì bài hát Lucy Gray tối hôm trước.

“Anh nghĩ sao ạ?” nó hỏi.

Cậu đánh trống lảng. “Anh rất thích nó. Em hát hay tuyệt.”

“Em cảm ơn, nhưng em đang nói bài hát kìa. Anh có nghĩ người ta thực sự trông thấy Lucy Gray, hay chỉ nằm mơ thôi?” nó nói. “Bởi vì em nghĩ họ thực sự trông thấy cô bé. Có điều bây giờ, nó bay lượn như chim.”

“Vậy sao?” Coriolanus thấy đỡ hơn khi biết chí ít thì bài hát khó hiểu kia vẫn còn đang là đề tài tranh luận, và bản thân không đến nỗi quá tối dạ để mà chiêm nghiệm tầng ẩn ý thâm sâu của nó.

“Thì đấy, bằng không thì làm sao cô bé chẳng để lại dấu chân cho được?” nó nói. “Em nghĩ nó bay vòng vòng trên trời và tránh chạm mặt mọi người, tại họ sẽ giết nó ngay vì nó khác biệt.”

“Lại chả khác biệt à. Nó là một hồn ma, đồ đầu đất ạ,” Clerk Carmine nói. “Ma không để lại dấu chân, vì chúng lơ lửng như không khí vậy.”

“Thế thì xác của cô bé đâu rồi?” Coriolanus hỏi, thấy rằng ít ra phiên bản của Maude Ivory còn có lý.

“Nó ngã lộn cổ khỏi cây cầu và ngỏm củ tỏi, mỗi tội bên dưới sâu hun hút, không ai nhìn thấy được. Hoặc có chăng dòng sông đã cuốn mất xác nó rồi,” Clerk Carmine nói. “Kiểu gì thì kiểu, nó chết xong làm ma ám luôn nơi đó. Chứ không có cánh làm sao bay?”

“Cô bé không có ngã lộn cổ khỏi cầu! Nền tuyết ở chỗ ở nó đứng trông sẽ khác!” Maude Ivory khăng khăng. “Chị Lucy Gray, cái nào mới đúng ạ?”

“Đó là một bí ẩn, cưng ạ. Y như chị vậy. Thế nên nó mới là bài hát của chị,” Lucy Gray đáp lời.

Đến lúc cả bọn tới nơi thì Coriolanus đã thở hồng hộc và cháy nắng, còn chỗ nổi mẩn thì nóng ran lên vì mồ hôi. Nhóm Covey cởi quần áo chỉ còn độc đồ lót và nhảy tùm xuống nước, cậu liền nhanh nhảu bắt chước theo. Cậu bì bõm khỏa nước, và làn nước mát lạnh bao bọc lấy cậu, khua sạch những mối tơ vò giăng mắc trong đầu và làm dịu đi chỗ mẩn ngứa. Cậu bơi tốt, do được học ở trường từ tấm bé, nhưng chưa bao giờ thử bơi ở đâu ngoài bể bơi. Đáy hồ sình lầy nhanh chóng lún xuống và cậu cảm nhận được mực nước sâu. Cậu sải tay bơi ra giữa hồ và ngửa lưng thả trôi, thu vào mắt phong cảnh. Cánh rừng sừng sững khắp chung quanh và dẫu có vẻ không có đường dẫn vào, ven hồ vẫn lác đác mấy túp nhà xập xệ. Phần lớn đã vô phương sửa chữa, nhưng một ngôi nhà bê tông nom khá vững chãi vẫn còn mái, đóng cửa kín mít lại với rừng già. Cách vài mét một đàn vịt bơi ngang và dưới chân cậu còn nhác thấy cả cá. Sự quan ngại không biết còn thứ gì đang bơi lởn vởn quanh mình thôi thúc cậu quay vào bờ, ở đó nhóm Covey đã rủ Sejanus chơi chuyền bóng bằng một quả thông lớn. Coriolanus nhập hội, mừng vì được làm gì đó chỉ để cho vui. Áp lực ngày nào cũng phải làm một người lớn đủ lông đủ cánh càng lúc càng thêm nhọc nhằn.

Nghỉ ngơi một lát, Tam Amber bèn làm mấy cái cần câu cá, tỉa cành cây và buộc vào dây cước với móc câu tự chế. Trong khi

Clerk Carmine đào giun, Maude Ivory tuyển chọn Sejanus đi hái dâu cùng.

“Tránh cái khóm gần mấy tảng đá ra nhé,” Lucy Gray cảnh báo. “Lũ rắn thích náu ở đấy đấy.”

“Chị ấy lúc nào cũng biết chúng ở đâu,” Maude Ivory vừa dắt Sejanus đi vừa bảo. “Chị ấy dám cầm chúng trong tay, chứ em thì sợ chết đi được.”

Vậy là còn lại Coriolanus và Lucy Gray đi nhặt củi khô nhóm lửa. Cậu có chút phấn khích, cởi trần bơi lội giữa những sinh vật hoang dã, dựng lửa trại ngoài trời, khoảng thời gian ngẫu hứng cùng Lucy Gray. Cô có một bao diêm, nhưng diêm thì đắt như dát vàng và cô nói phải xoay xở với duy nhất một que. Khi lửa bén vào ụ lá khô, cậu ngồi sát bên cô trên nền đất trong khi họ bỏ thêm trước tiên là cành củi, tiếp đó là những mẩu gỗ lớn hơn, cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều tuần qua vì được sống.

Lucy Gray ngả vào vai cậu. “Nghe này, em xin lỗi nếu tối qua đã làm anh buồn. Em không có ý đổ vấy cho anh cái chết của cha em. Cả hai ta đều chỉ là những đứa trẻ khi xảy ra chuyện ấy.”

“Anh biết. Anh xin lỗi nếu đã làm quá lên. Chỉ là, anh không thể đeo mặt nạ của một người không phải mình. Anh không tán thành mọi điều Capitol làm, nhưng anh là người Capitol, và nhìn chung anh nghĩ bọn anh đúng về việc cần phải có tôn ti trật tự,” Coriolanus nói.

“Người Covey tin rằng ta được sinh ra trên đời để làm vợi bớt đau khổ, chứ không phải chất chồng thêm khổ đau. Anh có cho rằng Đấu trường Sinh tử là chính đáng không?” cô hỏi.

“Thành thực mà nói, anh còn không chắc vì sao bọn anh lại làm vậy. Nhưng anh có nghĩ con người ta lãng quên cuộc chiến quá mau. Những gì ta đã gây ra cho nhau. Những gì ta có thể làm. Cả các quận lẫn Capitol. Anh hiểu ở đây hẳn Capitol có vẻ mạnh tay, nhưng bọn anh chỉ cố gắng kiểm soát mọi thứ. Nếu không, sẽ có kỳ loạn và cảnh nấu thịt nồi da, như trong trường đấu.” Đây là lần đầu tiên cậu diễn đạt thành lời những tiếng lòng này với bất kỳ ai ngoài Tiến sĩ Gaul. Cậu thấy đôi chút chênh vênh, như đứa trẻ con tập đi chập chững, nhưng có cả cảm giác độc lập khi đứng trên đôi chân của chính mình.

Lucy Gray hơi lùi lại. “Anh nghĩ con người sẽ hành xử như vậy sao?”

“Ừ. Trừ phi có chế tài pháp luật và có người thi hành, anh nghĩ ta chẳng hơn gì thú vật,” cậu nói, càng thêm chắc nịch. “Bất kể em có thích hay không, chỉ Capitol mới giữ cho tất cả được an toàn.”

“Hừm. Vậy là họ giữ an toàn cho em cơ đấy. Và đổi lại em phải từ bỏ điều gì?” cô hỏi.

Coriolanus chọc một que củi vào đống lửa. “Từ bỏ ư? Kìa, chẳng gì hết.”

“Người Covey thì có đấy,” cô bảo. “Không được ngao du đây đó. Không thể biểu diễn nếu họ không cho. Chỉ được hát một số thể loại nhất định. Bị bố ráp mà dám chống trả, là xơi ngay một viên kẹo đồng như cha em. Cố gắng để không tan cửa nát nhà, là bị đánh cho vỡ đầu như mẹ em. Nếu em cho rằng đó là một cái giá quá đắt thì sao? Có lẽ đáng để liều mạng vì tự do của mình lắm.”

“Thế thì, gia đình em đích thị là phiến quân.” Coriolanus kỳ thực chẳng lấy làm ngạc nhiên.

“Gia đình em là người Covey, cốt tủy là vậy,” Lucy Gray quả quyết. “Không phải người vùng quận, không phải người Capitol, không phải phiến quân, không phải lính Trị an, chỉ là chúng em mà thôi. Và anh cũng vậy. Anh muốn được tự quyết. Anh phản kháng. Nhìn những việc anh đã làm cho em trong Đấu trường là em hiểu.”

Chà, cô nói trúng tim đen cậu rồi. Nếu Đấu trường Sinh tử được Capitol cho là bức thiết, và nếu cậu cố chọc gậy bánh xe, há chẳng cậu đã chống phá chính quyền Capitol rồi đó sao? Phản kháng, như cô vừa nói? Không giống Sejanus, ngang nhiên chống đối. Mà theo cách thầm lặng, kín đáo hơn của chính cậu? “Anh tin là thế này. Nếu như Capitol không cầm quyền, hai ta sẽ không ở đây mà trò chuyện, vì khi ấy ta sẽ tự hủy hoại mình.”

“Con người ta đã tồn tại từ lâu mà không cần tới Capitol. Em nghĩ rất lâu sau này vẫn sẽ thế,” cô kết luận.

Coriolanus nghĩ tới những thành phố tàn lụi mình đã đi qua trên đường tới Quận 12. Cô khẳng định người Covey từng ngao du đó đây, vậy chắc hẳn cô cũng đã tận mắt thấy chúng. “Không nhiều người đâu. Panem đã từng có một thời rất lừng lẫy. Giờ em nhìn xem.”

Clerk Carmine mang đến cho Lucy Gray một cái cây nó nhổ từ dưới hồ, có mấy cái lá nhọn và những bông hoa trắng li ti. “Kìa, em tìm thấy cây cát nhĩ này. Làm tốt lắm, CC.” Coriolanus tự hỏi thằng bé muốn dùng để trang trí hay sao, như những đóa hồng

của Lão Bà Bà, nhưng cô liền xem chỗ rễ cây có mấy cái củ nhỏ lúc lỉu. “Vẫn hơi non nhỉ.”

“Dạ,” Clerk Carmine đồng ý.

“Để làm gì kia?” Coriolanus hỏi.

“Để ăn. Vài tuần nữa, chúng sẽ lớn thành những củ khoai ra tấm ra món, và ta có thể nướng lên ăn,” Lucy Gray nói. “Một số người gọi chúng là khoai nước, nhưng em thích cái tên cát nhĩ hơn. Nghe rất vui tai.”

Tam Amber xuất hiện với vài con cá anh ta đã làm sạch, moi ruột và xắt thành từng miếng. Anh ta quấn chỗ cá trong lá cây cùng mấy nhánh thảo mộc đã hái và Lucy Gray vùi chúng vào đống tro hồng. Tới khi Maude Ivory và Sejanus trở về với cái xô đầy ự mâm xôi, cá đã chín tới. Sau cuộc cuốc bộ và đi bơi, Coriolanus thấy thèm ăn trở lại. Cậu đánh chén suất cá, bánh mì và mâm xôi của mình không chừa một mẩu vụn. Rồi Sejanus mang ra một bất ngờ - nửa tá bánh quy tẩm đường của Má cậu ta đã giữ làm phần mình.

Sau bữa trưa cả bọn trải mền ra dưới tán lá, nửa nằm, nửa tựa vào thân cây và nhìn lên những áng mây bềnh bồng lững lờ trên nền trời tuyệt diệu.

“Mình chưa thấy màu trời như vậy bao giờ,” Sejanus nói.

“Là màu thiên thanh đó anh,” Maude Ivory bảo cậu ta. “Như Barb Azure[12]. Đó là màu của chị ấy.”

“Màu của cô ấy ư?” Coriolanus hỏi.

“Vâng. Mỗi đứa tụi em đều lấy tên theo một bài ballad và tên đệm theo một màu sắc.” Nó bật dậy để giải thích. “Barb là từ ‘Barbara Allen’ và màu thiên thanh như trời cao. Em, em là ‘Maude Clare’ và màu ngà như phím đàn dương cầm. Còn chị Lucy Gray thì đặc biệt, vì cả tên của chị ấy đều từ bài hát. Lucy và Gray.”

“Đúng thế. Xám xịt như một ngày mùa đông,” Lucy Gray mỉm cười nói.

Coriolanus thực tình chưa từng nhận thấy sự liên quan như thế; cậu chỉ nghĩ họ có những cái tên Covey lạ. Ngà và hổ phách gợi nhớ đến những món trang sức cũ trong hộp nữ trang của Lão Bà Bà. Cậu còn chẳng quen thấy màu thiên thanh, nâu sẫm, với đỏ son. Về phần những bản ballad, ai mà biết mấy bài đó bắt nguồn từ đâu? Cách đặt tên con xem chừng lạ đời quá.

Maude Ivory chọc vào bụng cậu. “Tên anh nghe cũng Covey lắm đấy.”

“Như thế nào cơ?” cậu bật cười nói.

“Vì phần tuyết ấy. Trắng xóa như tuyết. Bạch tuyết,” Maude Ivory cười rinh rích. “Có bài ballad nào mang tên Coriolanus không nhỉ?”

“Anh thì không biết bài nào. Sao em không viết một bài về anh nhỉ?” cậu nói, chọc lại con bé. “Bản ballad của Coriolanus Snow.”

Maude Ivory ngồi lên bụng cậu. “Chị Lucy Gray mới là nhạc sĩ. Sao anh không nhờ chị ấy ấy?”

“Đừng quấy anh nữa, con bé này.” Lucy Gray kéo Maude Ivory sang bên mình. “Trước khi ta về nhà thì em nên tranh thủ đánh một giấc đi.”

“Mọi người sẽ cõng em mà,” Maude Ivory nói, ngó ngoáy người thoát ra. “Và em sẽ hát cho mọi người nghe!”

Ôi, dấu yêu, yêu dấu hỡi...

“Ôi giời, be bé cái mồm hộ cái,” Clerk Carmine bảo.

“Nào, nằm xuống đây,” Lucy Gray dỗ.

“Ấy chà, em sẽ làm thế nếu chị hát cho em nghe. Hát bài hồi em bị viêm thanh quản ấy.” Con bé nằm duỗi ra, gối đầu vào lòng Lucy Gray.

“Được rồi, nhưng chỉ khi em yên lặng.” Lucy Gray vén tóc ra sau tai cho Maude Ivory và chờ con bé nằm ngoan rồi mới cất giọng ca êm ái.

Trên đồng cỏ, nơi tơ liễu buông mành

Có chiếc giường xanh và gối dịu êm

Ngả đầu em hỡi, nhắm mắt ngủ đi em

Mở mắt ra xem, mặt trời rồi sẽ sáng.

Ở đây có bình yên và nắng ấm

Có cúc dại xóa tan mọi mất mát

Có giấc mộng ngọt ngào

Mà ngày mai sẽ biến thành hiện thực

Ở đây có chị rất mực yêu em.

Bài hát vỗ về Maude Ivory, và Coriolanus cảm tưởng bao lo lắng trong lòng tan biến hết. Ê hề đồ ăn tươi ngon, dưới bóng cây râm mát, Lucy Gray hát se sẽ cạnh bên, cậu bắt đầu thưởng ngoạn cảnh sắc thiên nhiên. Nơi này thật hữu tình. Không khí trong lành thoáng đãng. Những gam màu căng tràn nhựa sống. Cậu thấy lòng thênh thênh và tự do tự tại vô cùng. Nếu như đây là cuộc đời cậu thì sao nhỉ: tùy nghi thức dậy, kiếm ăn lần hồi, và rong chơi cùng Lucy Gray bên hồ nước? Ai cần sang giàu và thành công và quyền lực khi đã có trong tay tình yêu? Tình yêu sẽ chinh phục mọi thử thách mà đúng chứ?

Trên đồng cỏ, thấp thoáng phía xa xa

Đây một dải trăng, đây một vòm lá

Phiền muộn hãy quên đi, lo toan gác lại

Khi ngày lại rạng, chúng sẽ biến tan ngay.

Ở đây có bình yên và nắng ấm

Có cúc dại xóa tan mọi mất mát

Có giấc mộng ngọt ngào

Mà ngày mai sẽ biến thành hiện thực

Ở đây có chị rất mực yêu em.

Coriolanus đang lim dim ngủ thì bầy húng nhại, nãy giờ cung kính lắng nghe màn thể hiện của Lucy Gray, cũng bắt đầu tiết mục của mình. Cậu thấy khắp người căng ra và cơn ngái ngủ

khoan khoái cũng biến mất tiêu. Thế mà cả nhóm Covey lại tươi cười khi lũ chim chôm chỉa bài hát.

"Như sa thạch với kim cương vậy, nếu đem ta ra so với chúng," Tam Amber bảo.

"Thì... chúng được mài giũa nhiều hơn mà," Clerk Carmine nói, và cả đám cười ồ lên.

Lắng nghe chim hót, Coriolanus nhận thấy sự vắng bóng của bầy húng nhây. Lời lý giải duy nhất cậu có thể nghĩ ra là đám húng nhại đã bắt đầu sinh sôi mà chẳng cần đến húng nhây, chúng giao phối với nhau hoặc với loài chim nhại bản địa. Loài chim Capitol bị gạt ra khỏi phương trình khiến cậu cực kỳ ức chế. Cái thứ này, nhân giống sòn sòn như thỏ, hoàn toàn không chịu một sự kìm hãm nào. Tự tung tự tác. Dựa hơi công nghệ Capitol. Cậu không hề thích thế.

Maude Ivory rốt cuộc cũng ngủ, cuộn tròn người ép vào Lucy Gray, đôi chân trần quấn trong mền. Coriolanus nán lại với họ trong khi những người khác trở ra hồ ngâm mình thêm lần nữa. Lát sau, Clerk Carmine mang đến một chiếc lông vũ xanh rực nó tìm thấy bên bờ hồ và đặt xuống mền cho Maude Ivory, cộc lốc bảo, "Đừng nói cho em ấy biết ở đâu ra nhé."

"Được. Dễ thương quá, CC," Lucy Gray nói. "Con bé sẽ thích lắm cho xem." Khi cậu nhóc chạy lại chỗ hồ nước, cô lắc đầu. "Em thấy lo cho thằng bé. Nó nhớ Billy Taupe lắm."

"Còn em?" Coriolanus chống cùi tay nhỏm dậy để quan sát nét mặt cô.

Cô không chút chần chừ. "Không hề. Kể từ ngày chiêu quân."

Ngày chiêu quân. Cậu nhớ tới bài cô đã hát trong buổi phỏng vấn. “Em nói em là ván cược cậu ta đã thua trong ngày chiêu quân tức là sao?”

“Anh ta cược mình có thể bắt cá hai tay, cả em lẫn Mayfair,” cô nói. “Đó là một canh bạc. Mayfair biết được chuyện về em, em biết về cô ta. Cô ta đã xúi cha mình đọc tên em trong lễ chiêu quân. Em không biết cô ả đã nói gì với ông ta. Chắc chắn không nói Billy Taupe là người tình của cô ta rồi. Điều gì đó khác. Ở đây chúng em là người ngoài, nên gièm pha về chúng em dễ như trở bàn tay.”

“Anh cũng bất ngờ là hai người đó bồ bịch với nhau,” Coriolanus nói.

“Chà, Billy Taupe luôn miệng nói anh ta hạnh phúc nhất khi ở một mình, nhưng thực tâm lại muốn cô nào đó chăm lo cho cơ. Em đoán Mayfair có vẻ là một ứng viên triển vọng cho nhiệm vụ đó, nên anh ta theo đuổi cô ả. Làm gì có ai bung tỏa mê lực được như Billy Taupe. Cô gái đó còn chẳng có cửa. Với cả, hẳn là cô ta phải cô đơn lắm. Không anh chị em. Không bè bạn. Hội thợ mỏ thậm ghét gia đình cô ta. Lái con xe hào nhoáng đến xem treo cổ.” Maude Ivory cựa mình, Lucy Gray liền vuốt tóc con bé. “Người ta hoài nghi chúng em, nhưng họ ghét cay ghét đắng nhà đó.”

Cậu không thích cái cách nỗi căm tức của cô đối với Billy Taupe đã mờ phai. “Cậu ta đang cố quay trở lại với em sao?”

Cô cầm chiếc lông vũ lên vân vê giữa ngón cái và ngón trỏ rồi mới trả lời. “Ồ, tất nhiên. Đến đồng cỏ của em ngày hôm qua. Mưu

chước đao to búa lớn lắm. Muốn em tới gặp anh ta chỗ cây treo cổ và bỏ trốn."

"Cây treo cổ ư?" Coriolanus nghĩ đến cảnh Arlo đung đưa trong khi bầy chim nhại lại lời trăng trối của anh ta. "Sao lại tới đó?"

"Đó là nơi bọn em từng lui tới. Nơi duy nhất ở Quận 12 chắc chắn có chút riêng tư," cô nói. "Muốn cả hai đi về phía Bắc. Anh ta nghĩ ở đó có người. Những người tự do. Nói nào là sẽ tìm họ rồi thì quay về đón những người còn lại. Anh ta đang tích trữ nhu yếu phẩm, không chắc là gồm những gì. Nhưng có nghĩa lý gì đây? Em không tài nào tin tưởng anh ta được nữa."

Coriolanus cảm thấy cơn ghen tuông bóp nghẹt cổ họng. Cậu cứ ngỡ cô đã từ mặt Billy Taupe rồi, thế mà giờ đây cô lại mặc nhiên kể cho cậu về cuộc gặp mặt tình cờ nào đó ở Đồng cỏ. Cơ mà làm gì có chuyện tình với chả cờ. Cậu ta biết thừa phải tìm cô ở đâu. Hai người họ đã ở đó bao nhiêu lâu, khi mà cậu ta bung tỏa mê lực, lôi kéo cô bỏ trốn? Cô còn ở lại nghe làm gì?

"Lòng tin là điều cốt yếu. Em nghĩ nó còn quan trọng hơn cả tình yêu. Ý em là, em yêu đủ những thứ em không tin đấy thôi. Những cơn dông bão... món rượu trắng... lũ rắn. Đôi khi em còn nghĩ em yêu chúng vì em không thể tin chúng, thế mới nhập nhằng làm sao chứ?" Lucy Gray hít vào một hơi sâu. "Nhưng em tin anh."

Cậu cảm giác với cô đây là một lời thổ lộ khó nói, có khi còn khó hơn một câu tỏ tình, song nó vẫn không sao xóa nhòa hình ảnh Billy Taupe mồi chài cô trên Đồng cỏ. "Vì sao?"

“Vì sao à? Chà, chuyện đó thì em phải nghĩ thêm rồi.” Khi cô hôn cậu, cậu hôn đáp lại, nhưng chẳng mấy mặn mà. Những diễn biến mới này làm cậu tức anh ách. Có lẽ cậu đã sai khi nặng tình với cô. Còn một thứ nữa làm cậu bận lòng. Đó là khúc nhạc cô đã chơi trên Đồng cỏ cái ngày đầu tiên ấy. Về buổi treo cổ, khi ấy cậu đã nghĩ thế, nhưng nó cũng nhắc tới việc gặp gỡ ở cây treo cổ nữa. Nếu như đó là chốn cũ của họ, sao giờ cô lại hát về nó? Có lẽ cô chỉ lợi dụng cậu hòng nối lại tình xưa với Billy Taupe. Đưa hai người vào tròng để tranh chấp với nhau.

Maude Ivory ngủ dậy và tấm tắc khen cái lông vũ, đoạn nó nhờ Lucy Gray cài lên tóc cho. Cả nhóm chuẩn bị ra về, thu dọn mền, bình nước và cái xô. Coriolanus xung phong cõng con bé chặng đầu tiên. Khi họ đi xa khỏi hồ nước, cậu tụt lại phía sau những người khác cốt để hỏi nó, “Này, gần đây em có thấy Billy Taupe không?”

“Ồ, không,” con bé đáp. “Anh ta không còn thuộc nhóm tụi em nữa.” Lời này làm cậu vừa lòng, nhưng nó cũng ngụ ý rằng Lucy Gray đã giữ kín chuyện gặp cậu ta với nhóm Covey, thế là lại khuấy lên nổi nghi ngờ trong cậu. Maude Ivory ghé vào tai cậu thầm thì, “Đừng để anh ta lớ xớ gần anh Sejanus nhé. Anh ấy là người ngọt ngào, còn Billy Taupe là chúa hảo ngọt đấy ạ.”

Coriolanus dám cá cậu ta còn hảo cả tiền nữa. Chứ cậu ta chi trả cho chỗ nhu yếu phẩm để bỏ trốn bằng cách nào?

Tam Amber chọn một lộ trình hơi khác, đi vòng tới mấy bụi dâu rừng cho tiện đường đổ đầy xô nước. Khi họ gần tới thị trấn, Clerk Carmine tia được một cây táo lúc lỉu quả đang chín tới. Tam Amber với Sejanus đi tiếp, chia nhau cõng Maude Ivory và khuân

đồ. Clerk Carmine trèo lên cây ném táo xuống, còn Coriolanus chất táo vào váy Lucy Gray. Trời sẩm tối thì họ về đến nhà. Coriolanus mệt đứ đừ và đã sẵn sàng về căn cứ, nhưng chỉ có Barb Azure ngồi một mình ở bàn bếp, nhặt lựa mâm xôi. “Tam Amber dẫn Maude Ivory tới chợ Hob xem có đổi được ít mâm xôi lấy giày không rồi. Tôi bảo họ cứ đi mà kiếm đôi nào ấm vào, chả mấy mà trời trở lạnh.”

“Thế còn Sejanus?” Coriolanus nhìn ra sân sau.

“Sau đấy dăm phút thì cậu ấy cũng đi. Bảo là sẽ gặp cậu ở đó,” cô đáp.

Chợ Hob. Coriolanus lập tức cáo từ. “Tôi phải đi đây. Người ta mà bắt gặp Sejanus ở đó không kèm với một Trị an viên khác, cậu ấy sẽ bị lập biên bản. Tôi cũng thế. Bọn tôi phải đi theo đôi. Cậu ấy thừa hiểu điều đó - không biết cậu ấy nghĩ gì nữa.” Nhưng thực ra, cậu nghĩ mình biết chính xác Sejanus đang nghĩ gì. Quả là một cơ hội trời cho để lượn chợ Hob mà không bị Coriolanus áp giải. Cậu kéo Lucy Gray lại hôn một cái. “Hôm nay tuyệt lắm. Cảm ơn em. Thứ Bảy tới anh sẽ gặp em ở nhà kho nhé?” Đoạn phóng vọt ra cửa trước cả khi cô kịp trả lời.

Cậu đi, gần như là chạy, tới thẳng chợ Hob và nhìn qua cánh cửa mở. Đâu đó một tá người dạo quanh, nâng lên đặt xuống mấy món đồ ở các quầy hàng. Maude Ivory ngồi trên một cái thùng phuy gỗ trong khi Tam Amber buộc dây bốt cho nó. Tít đằng xa trong kho chứa, Sejanus đứng ở một quầy thu ngân, nói chuyện với một người đàn bà. Khi Coriolanus lại gần, cậu ghi nhớ những mặt hàng của bà ta. Đèn dầu thợ mỏ. Cuốc chim. Rìu. Dao. Thốt nhiên, cậu ngộ ra Sejanus có thể mua những gì với cả mớ tiền

Capitol đó. Vũ khí. Và không chỉ những món đang bày ra trước mắt. Cậu ta có thể mua súng. Cứ như thể xác tín thương vụ ám muội, người đàn bà kia dừng nói giữa chừng khi cậu tiến vào tầm nghe. Sejanus đến chỗ cậu ngay tắp lự.

"Sắm đồ à?" Coriolanus hỏi.

"Mình đang tính mua một con dao gấp bỏ túi," Sejanus nói. "Nhưng hiện tại thì bác ấy hết mất rồi."

Hoàn hảo chưa. Cánh lính tráng khối người mang dao gấp. Còn có cả một trò họ hay chơi khi không làm nhiệm vụ, ấy là cược tiền xem ai phi trúng mục tiêu. "Mình cũng đang tính mua một chiếc. Khi nào nhận lương ấy."

"Đương nhiên rồi, khi nào nhận lương," Sejanus tán thành một cách rập khuôn.

Kìm nén thôi thúc tương cho cậu ta một cú, Coriolanus dấn bước ra khỏi chợ Hob mà không cả chào Maude Ivory và Tam Amber. Cậu gần như chẳng ừ hữ gì trên đường về, trong đầu duyệt lại kế sách. Cậu phải truy bằng ra Sejanus đang vướng phải vụ lùm xùm gì. Nói lý lẽ đã không moi được bí mật. Liệu tâm tình có nên cơm cháo gì không? Thử một phen cũng đâu hại gì. Cách khu căn cứ vài dãy nhà, cậu đặt tay lên vai Sejanus, giữ cả hai đứng lại. "Cậu biết đấy, Sejanus, mình là bạn của cậu. Còn hơn cả bạn nữa. Cậu là người duy nhất mình có thể coi là anh em. Và giữa người thân trong gia đình thì có những nguyên tắc đặc biệt. Nếu cậu cần giúp đỡ... ý mình là, nếu cậu có trót dính vào chuyện gì không thể tự xử lý... thì có mình đây."

Mắt Sejanus ngân ngấn lệ. “Cảm ơn cậu, Coryo. Những lời ấy rất có ý nghĩa. Có lẽ cậu là người duy nhất mình thực sự tin tưởng trên trần đời này.”

A đấy, lại tin tưởng. Đâu cũng thấy tưởng với tin.

“Lại đây nào.” Cậu ôm chầm lấy Sejanus. “Hứa với mình đừng làm chuyện dại dột nhé, được không?” Cậu cảm giác cậu ta gật đầu bằng lòng nhưng trong thâm tâm thì biết khả năng cậu ta giữ lời gần như bằng không.

Thôi thì chí ít lịch trình dày đặc của họ cũng giữ Sejanus dưới sự theo dõi sát sao, kể cả khi rời căn cứ. Chiều thứ Hai, họ một lần nữa thu lại bẫy chim từ trên cây. Bất chấp suốt cuối tuần không ai đụng vào chúng, chẳng cái bẫy nào tóm nổi một con húng nhại. Trái với dự liệu, lũ chim dường như lại khiến Tiến sĩ Kay hài lòng. “Xem ra chúng đã được di truyền không chỉ tài nhại tiếng siêu đẳng. Chúng còn phát triển kỹ năng sinh tồn nữa. Quên chuyện thay lồng đi; chúng ta đã có nhiều cá thể húng nhây rồi. Ngày mai chúng ta sẽ thử giăng lưới sương mờ[13].”

Chiều thứ Ba khi hội lính xuống xe, đội khoa học đã chấm được các địa điểm có mật độ húng nhại cao. Họ tách thành các nhóm - Coriolanus và Bọ lại cùng với Tiến sĩ Kay - và giúp dựng sào. Giữa mỗi cặp sào căng một tấm lưới sương mờ chuyên dùng để bắt húng nhại được dệt cực khéo. Suýt tới độ tàng hình, mấy tấm lưới bắt đầu gặt hái thành quả gần như tức thì, bắt dính lũ chim và thả chúng vào những ngăn túi dàn hàng ngang trên mặt lưới. Tiến sĩ Kay đã ra chỉ thị rằng không bao giờ được rời mắt khỏi lưới và rằng lũ chim phải được gỡ ra ngay lập tức, để chúng không bị quá xoắn xuýt vào và sao cho trải nghiệm này ít ám ảnh hết mức có

thể. Bà ta tự tay gỡ ba con húng nhại đầu tiên khỏi lưới, cẩn thận giải thoát cho mấy con chim trong khi giữ chắc chúng trong tay. Được ra hiệu vào việc, Bọ tỏ ra rất có tố chất, nhẹ nhàng gỡ con húng nhại của mình bỏ vào cái lồng đang chờ sẵn. Con của Coriolanus rít lên như bị cắt tiết khi cậu vừa mới đụng vào, và cậu bóp nó một cái hòng bắt nó ngậm miệng thì nó liền mổ vào lòng bàn tay cậu. Theo phản xạ cậu thả nó ra, và thoắt cái nó lủi mất tăm vào lùm cây. Thứ chết bầm. Tiến sĩ Kay vệ sinh và băng bó tay cậu, khiến cậu nhớ Tigris cũng đã làm vậy vào ngày chiêu quân khi một cái gai trên bông hồng của Lão Bà Bà găm vào tay cậu. Chưa đầy hai tháng trước. Ngày ấy cậu tràn trề hy vọng biết bao, còn giờ thì nhìn bộ dạng này xem. Quây bắt lũ con của loài mút ở vùng quận. Cứ thế đến hết buổi chiều cậu khuân lồng chim ra xe tải. Cái tay đau chẳng miễn việc cho cậu, và về đến kho chứa cậu lại lụi cụi dọn lồng.

Coriolanus dần có cảm tình với loài húng nhây. Chúng quả là những thành phẩm chế tạo đáng nể. Mấy cái điều khiển nằm lay lắt trong phòng thí nghiệm, và các nhà khoa học cho phép cậu táy máy với mấy con chim sau khi chúng đã được liệt vào danh sách. “Không đau đâu,” một người nói. “Thực tế thì có vẻ chúng còn thích được tương tác nữa kìa.” Bọ không tham gia, nhưng khi cậu chán, Coriolanus bắt chúng ghi âm mấy câu nhố nhăng và hát vài đoạn quốc ca, xem xem mình có thể điều khiển được bao nhiêu con chỉ với một cái bấm nút. Thi thoảng tận bốn con, nếu lồng của chúng đặt sát nhau. Cậu luôn cẩn thận xóa mấy đoạn ghi âm bằng cách thu nhanh một đoạn bản thân im lìm lúc cuối, bảo đảm giọng nói của mình không theo về phòng thí nghiệm Cấm thành. Cậu dẹp luôn màn hát hò khi lũ húng nhại bắt đầu học theo, dẫu

cho nghe chúng rống lên những lời ngợi ca Capitol cũng khoái phết. Cậu không cách nào bắt chúng câm miệng, mà chúng có thể lải nhải một giai điệu mãi không ngừng.

Nói chung, cậu đang bắt đầu ngán đến tận cổ sự thâm nhập của âm nhạc vào đời sống mình. *Xâm lấn* thì đúng hơn. Dạo này hình như đâu đâu cũng thấy nhạc nhẽo: chim hót, nhóm Covey hát, chim với nhóm Covey song ca. Có lẽ cậu không cùng niềm đam mê âm nhạc với mẹ. Ít ra thì, với tần suất nhiều như thế thì không. Nó tham lam choán lấy tâm trí cậu, bắt cậu phải lắng nghe và làm cậu khó suy nghĩ.

Tới giữa buổi chiều ngày thứ Tư, họ đã thu thập được tổng cộng năm mươi con húng nhại, đủ để Tiến sĩ Kay thỏa lòng. Hết cả buổi hôm đó Coriolanus cùng Bọ coi sóc bầy chim và vận chuyển những con húng nhại mới qua bàn thí nghiệm để đánh số và gắn thẻ. Trước giờ cơm tối thì họ xong việc và sau đó thì quay lại sửa soạn cho lũ chim tới Capitol. Các nhà khoa học chỉ cho Coriolanus và Bọ cách cố định tấm che bằng vải trên lồng chim, và rồi họ ra tàu bay, tín nhiệm phó thác cho hai người họ. Coriolanus nhận phần che lồng còn Bọ thì khuân lũ chim tới tàu bay và phụ việc ổn định chúng để lên đường.

Coriolanus bắt tay vào việc với mấy con húng nhại, mừng không kể xiết khi được tống tiễn chúng đi. Cậu chuyển từng cái lồng một lên bàn làm việc, phủ tấm che, dùng phấn viết chữ *Nhại* kèm mã số của con chim lên trên và bàn giao chúng. Bọ vừa ra ngoài với cái chuồng thứ năm mươi, bên trong là một con húng nhại léo nhéo như lên cơn, thì Sejanus phăm phăm đi vào, giọng hơi quá khích. “Tin tốt đây! Má mình lại gửi đồ tới!”

Bọ, đang rầu rĩ vì sự ra đi của lũ chim, liền phấn chấn hơn chút. “Bà ấy là đỉnh nhất đấy.”

“Mình sẽ chuyển lời giùm cho.” Sejanus nhìn theo Bọ rời khỏi và quay sang Coriolanus, cậu vừa cầm lấy con húng nhây gắn số *1*. Con chim líu lo trong lồng, vẫn bắt chước con húng nhại cuối cùng. Nụ cười của Sejanus tắt ngấm và thay bằng một biểu cảm ảo não. Cậu ta quét mắt khắp kho chứa để chắc chắn chỉ có hai người, rồi thì thào. “Nghe này, ta chỉ có vài phút thôi. Mình biết cậu không tán thành chuyện mình sắp làm, nhưng mình cần cậu ít nhất hãy hiểu cho mình. Sau những lời cậu nói hôm trước, về chuyện tụi mình như anh em một nhà, ờ thì, mình cảm thấy mình nợ cậu một lời giải thích. Làm ơn, nghe mình nói.”

Đây rồi. Lời thú tội. Bao lần Coriolanus xin cậu ta hãy tỉnh ngộ và cẩn trọng coi như nước đổ lá khoai. Lòng nhiệt huyết mù quáng đã thắng thế. Giờ là lúc các mảnh ghép được khớp lại. Số tiền. Chỗ súng đạn. Sơ đồ khu căn cứ. Khoảnh khắc vén màn toàn bộ mưu cơ làm phản. Một khi Coriolanus nghe chuyện, cậu cũng sẽ thành ngữ phản nghịch. Một kẻ quay lưng lại với Capitol. Cậu nên phát hoảng, hoặc bỏ chạy, hay chí ít là cố bịt miệng Sejanus. Song cậu không làm bất cứ điều gì trong số ấy.

Thay vào đó đôi tay cậu đã tự hành động. Giống cái lần cậu thả chiếc khăn tay vào bể rắn trước cả khi ý thức được mình sẽ làm thế. Lúc này tay trái cậu chỉnh tấm che lồng húng nhây trong khi tay phải, được người cậu chắn khỏi tầm nhìn của Sejanus, thả xuống mặt bàn, nơi đặt một chiếc điều khiển. Coriolanus bấm THU, và con húng nhây im bặt.

28

Coriolanus quay lưng lại với cái lồng chim, chống tay dựa vào bàn, chờ đợi.

"Chả là thế này," Sejanus nói, giọng vống lên vì xúc động. "Một vài người thuộc nhóm phiến quân đang tính bỏ quách Quận 12. Đi về phương Bắc để khởi đầu một cuộc sống mới tách biệt khỏi Panem. Họ nói nếu mình giúp họ chuyện của Lil, mình cũng có thể đi cùng."

Như thể vặn lại tuyên bố ấy, Coriolanus nhướng mày.

Bao nhiêu lời lẽ của Sejanus tồng tộc tuôn ra. "Mình biết, mình biết chứ, nhưng họ cần mình. Mấu chốt là, họ quyết tâm giải cứu Lil và đưa chị ấy theo. Nếu họ không làm vậy, Capitol sẽ treo cổ chị ấy cùng với tốp phiến quân bị bắt tiếp theo. Kế hoạch đơn giản lắm, thật đấy. Các cai ngục làm theo ca bốn tiếng một. Mình sẽ tẩm thuốc vào mấy cái bánh của Má và đưa cho lính canh vòng ngoài. Thứ thuốc người ta cho mình uống ở Capitol này, nó làm ta bất tỉnh nhân sự luôn..." Sejanus búng ngón tay. "Mình sẽ thó một khẩu súng của họ. Lính canh vòng trong không được trang bị binh khí, nên mình có thể gí súng dồn họ vào phòng thẩm vấn. Phòng cách âm, nên sẽ chẳng ai có thể nghe thấy tiếng la hét. Rồi mình

sẽ đi đón Lil. Anh trai chị ấy có thể đưa bọn mình qua hàng rào. Bọn mình sẽ Bắc tiến ngay lập tức. Bọn mình sẽ có hàng tiếng đồng hồ trước khi người ta phát hiện ra hội lính canh. Bọn mình không đi bằng đường cổng, họ sẽ giả định bọn mình đang trốn trong khu căn cứ, nên họ sẽ phong tỏa và khám xét chỗ này trước tiên. Tới khi họ phát giác, chúng mình đã cao chạy xa bay rồi. Không ai bị thương. Ma không hay quỷ không biết."

Coriolanus gục đầu xuống và day day lông mày bằng mấy đầu ngón tay, tuồng như đang cố sắp xếp suy nghĩ, không chắc mình còn có thể không lên tiếng mà không tỏ ra đáng ngờ bao lâu nữa.

Nhưng Sejanus lại vồ vập tiếp lời. "Cứ vậy đi mà không báo cho cậu thì mình không đành lòng. Cậu đối với mình tốt chẳng khác gì một người anh em cả. Mình sẽ không đời nào quên điều cậu đã làm cho mình trong trường đấu. Mình sẽ tìm cách báo cho Má biết chuyện xảy ra với mình. Cả cha mình nữa, chắc vậy. Cho ông ấy biết họ Plinth vẫn có người kế tục, dẫu chỉ mai danh ẩn tích."

Đây rồi. Cái họ Plinth. Vậy là đủ. Tay trái cậu rờ được cái điều khiển và ngón cái cậu bấm nút TRUNG TÍNH. Con húng nhây lại hót bài hát lúc nãy.

Coriolanus thoáng thấy gì đó. "Bọ đến kìa."

"*Bọ đến kìa*," con chim nhắc lại bằng giọng cậu.

"Suỵt, cái đồ ấm ớ này," cậu bảo con chim, mừng thầm vì nó đã về chế độ trung tính bình thường. Chưa đánh động Sejanus đâu. Cậu vội phủ tấm che lên và đánh dấu *Nhây 1*.

"Chúng ta cần một chai nước khác. Vỡ mất một chai rồi," Bọ vừa nói vừa bước vào kho chứa.

"*Vỡ mất một chai rồi*," con chim nói bằng giọng của Bọ, và rồi bắt đầu bắt chước một con quạ bay ngang qua.

"Mình tìm cho." Coriolanus chuyển cho cậu ta cái lồng. Bọ đi rồi, Coriolanus lại chỗ thùng trữ đồ và bắt đầu lục lọi. Tốt hơn là tránh xa những con húng nhây khác trong khi tiếp tục câu chuyện. Khéo chúng nhại theo lắm quá, Sejanus lại thắc mắc tại sao con đầu tiên im thin thít vậy. Cũng chẳng phải cậu ta biết cách bọn chim vận hành. Tiến sĩ Kay đâu có dẫn giải cho toàn nhóm.

"Nghe gàn dở quá, Sejanus. Biết bao nhiêu là bất trắc có thể xảy ra." Coriolanus vanh vách liệt ra một mớ. "Lỡ lính canh không muốn ăn bánh của Má thì sao? Hay chỉ có một người ăn và gục xuống trước mặt những kẻ khác? Lỡ lính canh vòng trong kêu viện trợ trước khi cậu kịp tống họ vào phòng? Lỡ cậu không tìm thấy chìa khóa buồng giam của Lil? Và cậu nói thế là sao, anh trai chị ta sẽ đưa hai người vượt rào hả? Chẳng nhẽ không có ai phát hiện anh ta, gì kia, cắt hàng rào à?"

"Không, có một kẽ hở ở hàng rào đằng sau máy phát điện. Nó lỏng lẻo sẵn rồi hay sao đó. Nghe này, mình biết có rất nhiều chuyện phải trót lọt, nhưng mình nghĩ sẽ trót lọt thôi." Sejanus nói như thể đang tự thuyết phục chính mình. "Phải thế. Còn không, người ta sẽ bắt mình luôn bây giờ chứ cần gì để sau, đúng chứ? Khi mình vướng vào một vụ động trời hơn ấy?"

Coriolanus lắc đầu rất không vui. "Mình không làm cậu đổi ý được sao?"

Sejanus vẫn ngoan cố. “Không, lòng mình đã quyết. Mình không thể ở lại đây. Cả hai ta đều hiểu điều ấy mà. Chẳng chóng thì chầy mình sẽ thành dở điên dở dại. Lương tâm không cho phép mình tác nghiệp Trị an, mà mình không thể cứ mãi đặt cậu vào vòng nguy biến với những kế hoạch điên rồ của mình được.”

“Nhưng ở ngoài đó cậu định sống thế nào?” Coriolanus tìm thấy một cái hộp đựng một chai nước mới.

“Tụi mình có nhu yếu phẩm. Mình giỏi bắn súng nữa,” Sejanus nói.

Cậu ta chưa đề cập đến việc phiến quân tàng trữ súng, nhưng hẳn nhiên là phải có rồi. “Còn khi hết đạn?”

“Tụi mình sẽ tìm cách. Câu cá, bẫy chim. Họ nói ở phía Bắc có người,” Sejanus bảo cậu.

Coriolanus liền nghĩ tới Billy Taupe dụ dỗ Lucy Gray đến một nơi hẻo lánh xa vời trong tưởng tượng giữa chốn rừng thiêng nước độc đó. Cậu ta hóng được từ đám phiến quân, hay đám phiến quân nghe ngóng từ cậu ta vậy?

“Nhưng dù chẳng có ai đi chăng nữa, thì cũng không có bóng dáng Capitol,” Sejanus nói tiếp. “Với mình đấy mới là điều cốt yếu, không phải sao? Không phải quận này hay quận nọ. Không phải là học sinh hay lính Trị an. Sống ở một nơi họ không thể nào kiểm soát cuộc đời mình. Mình biết bỏ trốn xem chừng thật đớn hèn, nhưng mình mong rằng một khi thoát khỏi đây, có lẽ mình sẽ thông tỏ và nghĩ ra cách giúp các quận.”

Mỡ đấy mà húp, Coriolanus nghĩ bụng. *Cậu mà sống qua mùa đông là kỳ tích rồi.* Cậu rút chai nước khỏi vỏ. “Chà, mình chỉ biết

nói là mình sẽ nhớ cậu. Và chúc may mắn." Cậu cảm giác Sejanus toan tiến lại ôm thì Bọ thò đầu qua cửa. Cậu giơ cái chai lên. "Thấy rồi."

"Mình sẽ để các cậu quay lại làm việc nhé." Sejanus vẫy tay và rời đi.

Coriolanus tiếp tục đậy và đánh dấu lồng chim như một cái máy còn trí óc thì xáo trộn. Cậu nên làm gì đây? Một phần trong cậu những muốn chạy tới tàu bay và xóa con húng nhây số 1. Cài nó liên tiếp vào chế độ PHÁT, rồi TRUNG TÍNH, rồi THU, rồi lại TRUNG TÍNH một lần nữa sao cho nó chẳng ghi lại bất cứ gì ngoài tiếng hò la từ đằng xa của hội lính tráng trên đường băng. Nhưng rồi cậu còn lựa chọn nào chứ? Cố gắng can ngăn Sejanus ư? Cậu không tự tin là mình có thể, mà kể cả làm được, việc Sejanus nung nấu một ý đồ khác chỉ là vấn đề thời gian. Tố cáo cậu ta với Chỉ huy căn cứ à? Dám cậu ta sẽ chối bay chối biến lắm, và bởi bằng cứ duy nhất nằm trong bộ nhớ của con húng nhây, Coriolanus chẳng có gì làm dẫn chứng cho cáo buộc của mình cả. Cậu còn không biết ngày giờ của cuộc vượt ngục, vậy là không thể giăng bẫy. Và khi ấy trong mắt Sejanus cậu sẽ thành hạng người gì đây? Hay ngộ nhỡ chuyện vỡ lở ra toàn bộ khu căn cứ? Một tên hớt lẻo, mà hớt cũng không nên hồn, và trùm gây rối à?

Cậu đã thận trọng không thốt một lời khi con húng nhây đang ghi âm kẻo lại tự đeo gông vào cổ. Nhưng Tiến sĩ Gaul sẽ nhận thấy có ám chỉ về địa điểm và bà ta sẽ hiểu đoạn ghi âm là có chủ đích. Nếu cậu gửi con chim tới Cấm thành, bà ta có thể quyết xem xử trí chuyện này thế nào cho tối ưu nhất. Có lẽ sẽ điện cho Strabo Plinth, cho Sejanus giải ngũ và tống về nhà trước khi cậu ta kịp

gây họa. Phải, thế là huề cả làng. Cậu thả cái điều khiển vào thùng đồ của lũ chim. Nếu thuận buồm xuôi gió, vài ngày nữa là Sejanus Plinth sẽ biến khỏi tầm mắt cậu.

Tâm trạng điềm tĩnh ấy chẳng được lâu. Coriolanus tỉnh dậy vì một cơn ác mộng sau vài tiếng chợp mắt. Cậu đứng trên khán đài trường đấu, nhìn xuống Sejanus đang quỳ bên cạnh cái xác nát như tương của Marcus. Cậu ta đang rắc lên đó vụn bánh mì, không mảy may hay biết rằng đàn đàn lũ lũ những con rắn đủ màu đang kéo đến từ tứ phía. Coriolanus gào lên đến rát cổ bỏng họng với cậu ta, là hãy đứng lên, mau chạy đi, nhưng dường như Sejanus không nghe. Khi đàn rắn tới nơi, đến lượt cậu ta gào rú chẳng kém phần.

Dằn vặt và nhây nhớp mồ hôi, Coriolanus nghiệm ra mình đã không cân nhắc thấu đáo những hệ lụy của việc gửi đi con húng nhây. Phen này Sejanus gặp họa lớn mất. Cậu nhoài người sang một bên giường và an lòng trong phút chốc khi thấy Sejanus ngủ yên phía bên kia phòng. Cậu đang phản ứng thái quá rồi. Rất có thể đội khoa học còn chẳng nghe được bản ghi âm, huống chi chuyển nó cho Tiến sĩ Gaul. Họ đặt con chim ở chế độ PHÁT để mà làm gì? Chẳng lý gì lại làm vậy, thật thế. Lũ húng nhây đã được kiểm tra ở kho chứa rồi. Đúng là cậu đã hành động nông nổi, nhưng sẽ không đẩy Sejanus vào chỗ chết, bởi rắn hay bất kỳ điều gì khác.

Ý nghĩ ấy làm lòng cậu dịu đi tới khi cậu ngã ngửa, trong trường hợp đó, mèo lại hoàn mèo và cậu đang gặp nguy to do biết về mưu đồ phản loạn đó. Phi vụ giải cứu Lil, cuộc đào tẩu, cả kẽ hở trên hàng rào phía sau máy phát điện đè nặng lên vai cậu. Gót

chân Achilles của Capitol. Cái ý tưởng phiến quân có thể tiềm nhập khu căn cứ. Nó khiến cậu vừa sợ vừa cáu tiết. Sự phá vỡ khế ước này. Kéo theo kỳ loạn và đủ thứ hầm bà lằng khác. Chẳng nhẽ mấy người này không hiểu rằng toàn bộ hệ thống sẽ sụp đổ nếu thiếu đi sự kiểm soát của Capitol hay sao? Rằng tất cả có thể sẽ cúp đuôi chạy về phương Bắc mà ăn lông ở lỗ, vì lúc ấy họ chỉ còn nước làm vậy?

Thế là cậu lại mong con húng nhây chuyển được lời nhắn cho rồi. Nhưng giả sử các vị chức sắc Capitol thực sự, tình cờ thôi, nghe được lời thú tội của Sejanus, họ sẽ làm gì cậu ta? Liệu mua súng của phiến quân để chống lại đội Trị an có bị xử tử? Không, khoan, cậu đã không ghi âm đoạn súng đạn phi pháp. Chỉ có đoạn Sejanus ăn cắp súng của Trị an viên... nhưng vậy cũng đủ tệ rồi.

Biết đâu cậu đang nhón tay làm phúc cho Sejanus. Nếu họ bắt cậu ta trước khi cậu ta có cơ hội hành sự, biết đâu cậu ta sẽ được ngồi bóc lịch thay vì một bản án trầm trọng hơn. Hoặc, khả năng cao nhất là, lão Plinth sẽ lo lót cho cậu ta thoát khỏi bất cứ rắc rối nào cậu ta gặp phải. Chốt đơn một khu căn cứ mới cho Quận 12. Sejanus sẽ bị đuổi cổ khỏi lực lượng Trị an, thế cậu ta lại chẳng vui quá, và có lẽ làm một chân cạo giấy trong đế chế vũ khí của ông bô, cái này thì không vui. Khốn khổ đấy, nhưng còn sống. Và, quan trọng hơn thảy, là cục nợ của một kẻ khác.

Nốt đêm đó Coriolanus thức trắng và nghĩ về Lucy Gray. Cô sẽ nghĩ sao về cậu nếu biết chuyện cậu đã làm với Sejanus? Cô sẽ căm ghét cậu, cố nhiên. Cô và niềm ao ước sự tự do dành cho lũ húng nhại, cho bầy húng nhây, cho người Covey, cho toàn nhân loại. Có khi cô còn ủng hộ mưu đào tẩu của Sejanus cả hai tay hai

chân, nhất là khi chính cô đã từng bị giam cầm trong trường đấu. Cậu sẽ là con quái vật Capitol, còn cô sẽ tìm về với Billy Taupe, mang theo chút hạnh phúc ít ỏi còn sót trong cậu.

Sáng, cậu trèo xuống giường trong tâm trạng uể oải và bức bối. Nhóm khoa học đã bay về Capitol đêm qua, đội của cậu quay lại với nhịp sống quy củ đơn điệu. Cậu lê lết cho qua ngày, ráng không nghĩ là đáng nhẽ, ít tuần nữa, mình sẽ bắt đầu học Đại học với suất học bổng toàn phần. Chọn môn học. Thăm thú khuôn viên trường. Mua sách mua vở. Về thế tiến thoái lưỡng nan của Sejanus, cậu đã chấp nhận rằng sẽ chẳng có ai nghe được thông điệp của con húng nhây và đành phải dồn cậu ta vào chân tường mà đả thông tư tưởng vậy. Dọa sẽ tố cậu ta với cả Chỉ huy lẫn cha cậu ta và cứ vậy mà tiến hành nếu cậu ta còn cứng đầu cứng cổ. Cậu chịu hết nổi tất cả những trò ngu độn này rồi. Xui xẻo làm sao, ngày hôm đó cậu chẳng lựa được lúc để ra tối hậu thư.

Như đổ thêm dầu vào lửa, thứ Sáu đến cùng một bức thư từ Tigris, độc những hung tin. Các khách hàng tiềm năng và vô khối những kẻ lắm chuyện đã đến tham quan căn hộ nhà Snow. Họ đã nhận được hai lời ra giá, cả hai đều thua xa số tiền họ cần để chuyển tới căn hộ bé mọn nhất Tigris thấy. Các vị khách khiến Lão Bà Bà phát sốt phát rét lên, bà cố thủ giữa mấy khóm hồng như ra sức chối bỏ thực tại khi họ xuất hiện. Tuy thế, bà đã nghe lén được một cặp vợ chồng đang xem xét nóc nhà bàn nhau thay thế khu vườn yêu dấu của bà bằng một ao cá vàng. Cái ý nghĩ rằng những bông hoa hồng, mang đầy tính biểu tượng cho triều đại Snow là thế, đang trên bờ bị dỡ bỏ đã dồn nén tinh thần vốn sẵn sa sút của bà vào một cơn khích động và hoang mang còn dữ dội hơn. Giờ để bà một mình cũng thật đáng lo. Tigris lâm vào bế

tắc và hỏi xin lời khuyên, nhưng cậu biết khuyên gì chị đây? Cậu đã phụ lòng họ mọi bề và không tài nào nghĩ ra một lối thoát cho những lao khổ họ phải chịu. Căm giận, bất lực, nhục nhã - đó là tất cả những gì cậu có thể trao đi.

Tới thứ Bảy, cậu gần như là mong chờ được căn vặn Sejanus cho ra ngô ra khoai. Cậu cầu mong được tung hê tất cả. Phải có người trả giá cho thanh danh bị ô uế của gia tộc Snow, và ngoài một người nhà Plinth ra thì còn ai phù hợp hơn chứ?

Tí Toét, Bọ và Sào Sậu háo hức được tới chợ Hob hơn bao giờ hết, dù đã ngán ngẩm cảnh dành cả Chủ nhật để giải rượu. Trong lúc xúng xính đồ đi chơi tối, cả hội quyết định bỏ món rượu trắng lấy rượu táo lên men, không pha nhiều rượu pân nhưng người uống vẫn thấy ngây ngất. Vấn đề này chẳng hề to tát với Coriolanus, người không có ý định chén chú chén anh gì ráo. Cậu muốn đầu óc tỉnh táo còn đối phó với Sejanus.

Đang trên đường ra khỏi doanh trại, họ bị Cookie túm lại làm thêm việc vặt và mất nửa tiếng đồng hồ dỡ hàng từ một cái tàu bay chất đầy những thùng gỗ. “Cuối tuần sau mấy cậu sẽ thấy sướng như tiên. Tiệc sinh nhật Chỉ huy đấy,” ông bảo và lén dúi cho họ một chai một lít rượu whisky rẻ tiền. Một bước tiến xa so với rượu dân tự ủ.

Khi cả nhóm đến chợ Hob, họ vừa mới vớ lấy mấy thùng gỗ và ních vào một chỗ gần tường thì Maude Ivory đã nhảy chân sáo lên sân khấu để giới thiệu nhóm Covey. Không phải vị trí ngồi đẹp cho lắm, nhưng vừa có rượu whisky của Cookie lại được chén chút bánh của Má thay vì phải mang đi đổi chác, chẳng ai thấy có gì phải than phiền, mặc dù Coriolanus thầm tiếc rẻ lỡ mất vài phút

với Lucy Gray trong nhà kho. Cậu để thùng của mình đúng nghĩa là chắn trước thùng của Sejanus để cậu ta mà dám lỉnh mất lần nữa là cậu sẽ biết ngay. Nói có sai đâu, buổi biểu diễn được tầm một tiếng, cậu cảm thấy Sejanus nhổm dậy bèn trông theo cậu ta đi ra phía cửa chính. Coriolanus đếm đến mười rồi bám theo, cố gây ít chú ý hết mức có thể, nhưng đã gần lối ra mà có vẻ chẳng có ai nhận ra.

Lucy Gray bắt đầu một nhạc phẩm tiết tấu chậm và nhóm Covey chơi nhạc đầy lâm li thê thiết phía sau.

Người về nhà trễ,

Gieo mình xuống giường.

Mùi rượu nồng nặc

Từ người người thương.

Chẳng một đồng nào,

Là người nói thế.

Rượu từ đâu có,

Người trả làm sao?

Vầng dương kia đâu mọc và lặn vì người.

Người cứ ngỡ là vậy, nhưng lầm to rồi.

Người buông dối gian, tôi chẳng thể ngay thật…

Tôi sẽ bán người đổi lấy một bài ca.

Bài hát này như trêu ngươi cậu. Đâu như một ca khúc khác được lấy cảm hứng từ Billy Taupe. Sao cô không viết về cậu thay vì cứ vấn vương cái gã vô danh tiểu tốt ấy? Cậu mới là ân nhân cứu mạng cô sau khi Billy Taupe cho cô một vé tới thẳng trường đấu kia mà.

Coriolanus bước ra ngoài vừa khéo thấy Sejanus quẹo vào một góc chợ Hob. Giọng hát của Lucy Gray chan hòa khắp trời đêm khi cậu đi dọc bên hông khu nhà.

Người thức dậy muộn,

Chẳng nói chẳng rằng.

Nghe đâu người đã

Ở cùng ả ta.

Tôi biết phận tôi

Chẳng sở hữu người.

Nhưng đêm giá rét

Tôi biết làm sao?

Bóng nguyệt kia đâu mờ và tỏ vì người.

Người cứ ngỡ là vậy, nhưng lầm to rồi.

Người gây đau khổ, người gieo bao sầu muộn...

Tôi sẽ bán người đổi lấy một bài ca.

Coriolanus dừng lại ở chỗ khuất phía sau chợ Hob, nhìn Sejanus tất ta tất tưởi chạy qua cánh cửa nhà kho đang mở. Năm người

nhóm Covey đang ở cả trên sân khấu, vậy cậu ta đang tìm ai? Liệu đây có phải một buổi gặp hẹn trước với đám phiến quân nhằm hãm lại cái âm mưu chạy trốn? Cậu chẳng ham hố đâm đầu vào cái ổ tội phạm đó và mới quyết định rình xem, thì người đàn bà ở chợ Hob mà Sejanus cứ cho là đã hỏi mua dao gập bước ra khỏi cửa, tay nhét một nắm tiền vào túi. Bà ta mất hút vào trong một con ngõ, bỏ lại chợ Hob sau lưng.

Ra thế. Sejanus đến trả bà ta tiền mua vũ khí, rất có thể là mấy khẩu súng cậu ta tính dùng để đi săn ở phương Bắc. Giờ cũng là thời cơ vàng để nói chuyện phải quấy với cậu ta, nhân lúc thứ hàng lậu vẫn đang tại trận. Cậu rón rén mò tới nhà kho, không muốn đánh rắn động cỏ nếu cậu ta đang thủ sẵn súng, tiếng bước chân của cậu được tiếng nhạc giấu đi.

Người thoắt đây, đó.

Chuyện không về tôi,

Hay cả về người,

Mà về chúng ta.

Bọn trẻ non nớt,

Mềm yếu, ưu phiền.

Người đến hay đi,

Chúng cần được biết.

Tinh tú kia đâu tàn và rạng vì người.

Người cứ ngỡ là vậy, nhưng lầm to rồi.

Người gây hấn với tôi, vậy thì chớ trách...

Tôi sẽ bán người đổi lấy một bài ca.

Trong tràng pháo tay nối sau bài hát, Coriolanus hé mắt qua cửa nhà kho để mở. Ánh sáng duy nhất là từ cây đèn lồng nhỏ, loại cậu đã thấy mấy người thợ mỏ cầm ở buổi treo cổ Arlo, đặt trên một cái thùng gỗ cuối nhà kho. Trong ánh đèn leo lét, cậu có thể lần ra Sejanus và Billy Taupe đang chúi đầu vào một cái bao tải, miệng bao chĩa ra mấy thứ vũ khí. Bước một bước lại gần, cậu điếng hồn, bất thần nhận ra một nòng súng săn chỉ cách mạng sườn mình mấy phân.

Cậu hít vào một hơi và toan chầm chậm đưa tay lên thì nghe thấy đằng sau tiếng gót giày rất mau và tiếng cười của Lucy Gray. Cô đặt tay lên vai cậu và nói "Nè! Thấy anh lẻn ra rồi nhé. Barb Azure bảo nếu anh..." Rồi cô đờ người, nhận ra có tên đang cầm súng.

"Vào trong," tên đó nói có vậy. Coriolanus bèn tiến lại chỗ cái đèn với Lucy Gray níu chặt lấy cánh tay cậu. Cậu nghe thấy cục bê tông loẹt xoẹt trên sàn nhà xi măng và cánh cửa đóng sập sau lưng.

Sejanus vội lao đến. "Không. Được mà, Spruce. Cậu ấy là bạn tôi. Cả hai đều là bạn tôi."

Spruce bước vào vầng đèn sáng. Coriolanus nhận thấy anh ta chính là người đã giữ Lil hôm treo cổ. Người anh trai Sejanus đã nhắc tới, không nghi ngờ gì nữa.

Tay phiến loạn nhìn họ một lượt. "Tưởng đã nhất trí là chuyện riêng giữa chúng ta rồi cơ mà."

“Cậu ấy như anh em của tôi vậy,” Sejanus nói. “Cậu ấy sẽ bao che cho tôi khi ta trốn đi. Câu giờ thêm cho ta.”

Coriolanus chưa từng hứa hẹn sẽ làm thế, nhưng vẫn gật đầu.

Spruce chĩa họng súng sang Lucy Gray. “Thế còn cô này?”

“Em kể anh rồi còn gì,” Billy Taupe nói. “Cô ấy sẽ Bắc tiến cùng ta. Bồ em đấy.”

Coriolanus có thể cảm nhận Lucy Gray siết cánh tay cậu, rồi buông thõng. “Nếu anh chịu nhận tôi,” cô nói.

“Hai cô cậu không phải một đôi sao?” Spruce nói, cặp mắt xám của anh ta đảo từ Coriolanus qua Lucy Gray. Bản thân Coriolanus cũng đang thắc mắc điều này. Cô thực sự sẽ đi với Billy Taupe sao? Quả đúng là cô đang lợi dụng cậu, như cậu đã nghi ngờ?

“Anh ấy đang hẹn hò chị họ tôi. Barb Azure. Chị ấy chỉ sai tôi đi nhắn cho anh ấy điểm hẹn tối nay vậy thôi,” Lucy Gray nói.

Vậy là cô vừa nói dối hòng xoa dịu tình hình. Thật thế sao? Còn lấn cấn, Coriolanus vẫn hùa theo. “Đúng vậy.”

Spruce ngẫm ngợi một hồi, đoạn nhún vai và hạ súng xuống, không chĩa vào Lucy Gray nữa. “Cho cô bầu bạn với Lil chắc cũng được.”

Coriolanus nhìn xuống lô vũ khí. Hai khẩu súng săn nữa, một cây súng trường Trị an tiêu chuẩn giống những cây họ dùng tập ngắm bắn. Một thiết bị hạng nặng xem chừng để ném lựu đạn. Vài con dao. “Một mẻ đẫm đấy nhỉ.”

“Cho năm người thì không đâu,” Spruce đáp lời. “Cái tôi lo chính là đạn dược. Cậu lấy được cho ta một ít từ khu căn cứ thì

tốt."

Sejanus gật đầu. "Có thể. Chúng tôi không được vào kho quân giới. Nhưng tôi có thể lùng xem."

"Được đấy. Cứ năng nhặt chặt bị."

Tất thảy quay ngoắt đầu về phía tiếng động. Giọng nữ, phát ra từ góc phía xa của nhà kho. Coriolanus đã quên béng cánh cửa thứ hai, vì có vẻ chẳng có ai dùng nó. Trong cái bóng tối như hũ nút bên ngoài quầng sáng của chiếc đèn, cậu không thể biết liệu cửa đang đóng hay mở, hoặc nhìn ra kẻ xâm nhập. Cô ta đã núp ở đó trong bóng tối được bao lâu rồi?

"Ai đấy?" Spruce nói.

"Súng với chả đạn," giọng nói nhả nhớt. "Các người không tự chế thêm được hả? Ở phương Bắc ấy?"

Cái điệu chua ngoa ấy thì Coriolanus nhớ từ buổi tối xảy ra trận đánh lộn ở chợ Hob. "Là Mayfair Lipp, con gái Thị trưởng."

"Nhằng nhẵng dính lấy Billy Taupe như chó động đực," Lucy Gray nói nhỏ.

"Cứ phải cất viên đạn cuối cho kỹ vào. Để mà tự bắn mình banh não trước khi bị người ta gô cổ lại," Mayfair bảo.

"Về nhà đi," Billy Taupe ra lệnh. "Anh sẽ nói rõ sau. Không phải như em nghe được đâu."

"Không, không. Vào đây với tụi này, Mayfair," Spruce mời. "Giữa chúng ta không thù không oán. Cô nào có được chọn ông bô của mình."

“Chúng tôi không làm hại cô đâu,” Sejanus nói.

Mayfair bật cười khả ố. “Chả thế thì sao.”

“Là như nào hả?” Spruce hỏi Billy Taupe.

“Không có gì. Cô ấy chỉ nói nhảm thôi,” cậu ta đáp. “Sẽ không làm gì đâu.”

“Đích thị tôi đấy. Chỉ xoen xoét cái mồm, không biết hành động. Đúng không, Lucy Gray? Tiện thể thì, cô thích Capitol chứ?” Cánh cửa khẽ kít lên một tiếng và Coriolanus cảm giác Mayfair đang lùi lại, sắp sửa co giò bỏ chạy. Cô ả đi mất là cả tiền đồ của cậu cũng đi tong. Không, còn hơn thế, chính tính mạng của cậu chứ chẳng đùa. Ngộ nhỡ cô ta mách lại những chuyện nghe lỏm được là chết cả nút.

Nhoằng một cái, Spruce giơ khẩu súng săn lên định bắn cô ả, nhưng Billy Taupe liền hất họng súng chúc xuống sàn. Coriolanus theo quán tính vớ lấy cây súng trường Trị an và xả đạn về phía giọng nói của Mayfair. Cô ả rú lên và có tiếng cô ta ngã rầm ra đất.

“Mayfair!” Billy Taupe nhào sang đầu kia nhà kho tới chỗ cô ả nằm gục ở cửa ra vào. Cậu ta loạng choạng trở lại chỗ sáng đèn, tay loang loáng những máu me, quát vào mặt Coriolanus như một con thú lên cơn dại. “Mày làm cái gì thế hả?”

Lucy Gray run lên lập cập, như hồi Arachne Crane bị cứa cổ trong sở thú.

Coriolanus đẩy cô một cái và chân cô liền dợm bước ra cửa. “Về đi. Lên sân khấu. Bằng chứng ngoại phạm của em đấy. Đi mau!”

“Ấy không. Tao mà chìm xuồng cô ta cũng phải chìm theo!” Nói rồi Billy Taupe đuổi theo cô.

Không chút chần chừ, Spruce bắn xuyên ngực Billy Taupe. Phát súng làm cậu ta bổ chửng và đổ sụm xuống sàn.

Trong sự câm lặng sau đó, Coriolanus nghe thấy tiếng nhạc phát từ chợ Hob lần đầu tiên từ khi Lucy Gray hoàn thành tiết mục của mình. Maude Ivory đã khiến toàn thể khán giả trong kho chứa cùng hát theo.

Dõi theo phía nắng ngời, mãi nắng ngời,

“Cô nên làm theo lời cậu ta đi,” Spruce bảo Lucy Gray. “Trước khi họ nhận ra thiếu mất cô và có người đi tìm.”

Dõi theo phía nắng ngời của cuộc đời.

Lucy Gray không thể rời mắt khỏi cái xác của Billy Taupe. Coriolanus nắm lấy vai cô, bắt cô nhìn mình. “Đi đi. Anh sẽ lo liệu chuyện này.” Đoạn ẩn cô ra cửa.

Dìu dắt mỗi ngày, chiếu rạng khắp nẻo,

Cô mở cửa và hai người nhìn ra bên ngoài. Không có ai.

Miễn là ta dõi theo phía nắng ngời.

Chính thế, phía nắng ngời của cuộc đời.

Cả khu chợ Hob vỡ òa lên trong những tiếng reo hò đẫm hơi men, ra hiệu bài hát của Maude Ivory đã hết. Vừa kịp. “Em chưa bao giờ tới đây,” Coriolanus nói nhỏ vào tai Lucy Gray và buông cô ra. Cô lảo đảo băng qua đường và đi vào chợ Hob. Cậu gạt chân đóng cửa lại.

Sejanus kiểm tra mạch của Billy Taupe.

Spruce ních chỗ súng ống vào lại trong bao tải. “Thôi khỏi. Họ chết rồi. Tôi đang tính giữ bí mật chuyện này. Hai cậu thì sao?”

“Cũng thế. Hiển nhiên rồi,” Coriolanus đáp. Sejanus nhìn họ trân trối, vẫn trong cơn chấn động. “Cậu ấy nữa. Tôi đảm bảo.”

“Cậu có thể cân nhắc đi cùng tụi này. Sẽ có người phải đền tội đấy,” Spruce nói. Anh ta lấy cây đèn và biến mất qua đằng cửa sau, nhấn chìm nhà kho trong tăm tối.

Coriolanus mò mẫm về phía trước tới khi tìm thấy Sejanus và lôi cậu ta ra ngoài theo Spruce. Cậu dùng bốt ấn xác Mayfair vào nhà kho và lấy vai đóng tịt cánh cửa che đi hiện trường án mạng. Đấy nhé. Cậu đã đầu xuôi đuôi lọt vào ra nhà kho mà không đụng da vào bất cứ thứ gì. Ngoại trừ khẩu súng cậu đã dùng để giết Mayfair, cố nhiên, chắc chắn là chi chít dấu vân tay và ADN của cậu - nhưng Spruce sẽ mang nó theo khi anh ta bán xới khỏi Quận 12, cứ thế đi biền biệt. Cậu đâu cần vụ khăn tay tái diễn. Cậu hãy còn nghe tiếng Hiệu trưởng Highbottom cạnh khóe mình...

“*Có nghe thấy không, Coriolanus? Tiếng Tuyết rơi rụng liểng xiểng đấy.*”

Trong một thoáng cậu hít vào khí trời ban đêm. Tiếng nhạc, một đoạn nhạc dạo nào đó, réo rắt dạt tới chỗ họ. Cậu đoán Lucy Gray đã lên sân khấu nhưng vẫn chưa hồi lại giọng. Chộp lấy khuỷu tay Sejanus, cậu dẫn cậu ta vòng qua nhà kho và kiểm tra đường đi giữa những tòa nhà. Vắng teo. Hai người hộc tốc đi dọc bên hông chợ Hob, dừng lại trước khi ngoặt vào góc. “Không hé răng một lời,” cậu đe nẹt.

Sejanus, đồng tử dãn to, cổ áo dâm dấp mồ hôi, lặp lại, “Không hé răng một lời.”

Bên trong chợ Hob, hai người ngồi xuống chỗ. Kế đó, Sào Sậu ngồi dựa vào tường, hình như đã lịm đi. Phía bên kia, Tí Toét đang bắt chuyện với một cô gái trong khi Bọ nốc ừng ực rượu whisky. Coi bộ chẳng có ai nhận thấy sự vắng mặt của họ cả.

Nhạc dạo kết thúc và Lucy Gray đã xốc lại tinh thần đủ để tiếp tục hát, chọn một nhạc phẩm cần cả nhóm Covey bè cho mình. Nhanh trí lắm. Nhiều khả năng họ sẽ là người phát hiện ra mấy cái xác, vì nhà kho là phòng nghỉ của họ. Cô giữ tất cả cùng ở trên đó càng lâu, bằng chứng ngoại phạm của họ càng vững chắc, Spruce càng câu được thêm thời gian tẩu tán số hung khí, khán giả càng khó suy luận.

Trống ngực Coriolanus đập thình thịch trong khi cậu đánh giá thiệt hại. Cậu nghĩ chẳng mấy ai quan tâm tới Billy Taupe, chắc trừ Clerk Carmine ra. Nhưng còn Mayfair? Đứa con độc nhất của lão Thị trưởng? Spruce nói đúng; sẽ có người phải đền tội.

Lucy Gray nhận yêu cầu bài hát và giữ chân được cả năm người nhóm Covey trên sân khấu đến hết chương trình. Maude Ivory thu tiền từ khán giả như thường lệ. Lucy Gray cảm ơn mọi người, nhóm Covey cúi chào lần cuối và khán giả lục tục ra cửa.

“Về ngay thôi,” Coriolanus nói thầm với Sejanus. Mỗi người quàng một cánh tay của Sào Sậu qua vai và đi ra ngoài cùng Bọ với Tí Toét thất thểu đằng sau. Cả hội đi được độ hai mươi thước thì tiếng thét thất thanh của Maude Ivory xé toạc màn đêm, khiến ai nấy đều vòng lại. Giờ mà đi tiếp thì sẽ rất khả nghi, Coriolanus

và Sejanus cũng quành Sào Sậu lại theo. Thế rồi, a lê hấp, còi Trị an viên tuýt váng lên và mấy viên sĩ quan đang lùa họ về căn cứ. Họ hòa vào bầy người và không nói năng gì với nhau tới tận khi về đến nhà trại, nghe tiếng ngáy o o của đám bạn cùng phòng rồi lẻn vào nhà tắm.

"Ta không biết gì hết. Đó là toàn bộ câu chuyện," Coriolanus thì thào. "Ta rời chợ Hob một lát để đi tiểu. Từ đó đến hết đêm, ta xem hát."

"Được rồi," Sejanus nói. "Thế còn những người kia?"

"Spruce thì mất hút lâu rồi còn Lucy Gray sẽ không hó hé với một ma nào hết, kể cả nhóm Covey. Cô ấy sẽ không muốn vạ lây sang họ," cậu nói. "Ngày mai, cả hai chúng ta đều chưa tỉnh rượu và ở căn cứ cả ngày."

"Rồi. Rồi. Cả ngày ở căn cứ." Sejanus có vẻ cứ lơ ngơ như bò đội nón.

Coriolanus giữ lấy mặt cậu ta bằng cả hai tay. "Sejanus, đây là chuyện sống chết đấy. Cậu phải tỉnh trí lại đi." Sejanus đồng ý, nhưng Coriolanus thừa biết sau đó cậu ta sẽ chẳng chợp mắt nổi. Cậu có thể nghe tiếng cậu ta trở mình suốt đêm. Trong đầu, cậu tua lại vụ xả súng hết lần này đến lần khác. Cậu đã giết người lần thứ hai. Nếu như cái chết của Bobbin nhằm mục đích tự vệ, vậy còn Mayfair? Không phải mưu sát. Kỳ thực còn chẳng phải giết người. Chỉ là một hình thức tự vệ khác mà thôi. Cảnh sát có thể không nghĩ vậy, nhưng cậu thì có. Mayfair có thể không thủ một con dao, song cô ả có trong tay quyền năng cho cậu lên giá treo cổ. Đấy là còn chưa kể những gì cô ta sẽ gây ra cho Lucy Gray và những người khác. Có chăng là bởi cậu không thực sự mục kích cô

ta chết, hay thậm chí nhìn kỹ thi thể, cậu cảm thấy ít xúc động hơn cái lần hạ sát Bobbin. Hoặc có chăng giết người lần thứ hai đơn giản là dễ hơn lần thứ nhất. Bất luận thế nào, cậu biết có được làm lại cậu vẫn sẽ bắn cô ả và vì lý do nào đó điều ấy khẳng định tính chính đáng trong hành động của cậu.

Sáng hôm sau, đến cả những đứa bạn say lừ đừ còn lết được ra phòng ăn để dùng bữa sáng. Tí Toét hóng hớt được từ người y tá bạn mình đã trực trạm xá đêm qua, khi người ta khiêng tử thi vào. "Cả hai đều là dân vùng này, nhưng một người là con gái Thị trưởng. Người kia là nhạc công hay gì đó, nhưng không phải những người ta đã thấy. Họ bị bắn chết trong cái ga ra phía sau chợ Hob. Ngay giữa buổi diễn! Có điều chúng ta không ai nghe thấy do tiếng nhạc."

"Đã truy tìm được hung thủ chưa?" Sào Sậu hỏi.

"Hẳng chưa. Mấy người này thậm chí không được phép sở hữu súng, nhưng mình nói rồi đấy, ngoài kia trôi nổi đầy ra," Tí Toét nói. "Cơ mà bị chính đồng bọn của mình hạ thủ."

"Sao người ta biết được?" Sejanus hỏi.

Im giùm cái! Coriolanus nhủ bụng. Cậu thừa hiểu tính Sejanus, cậu ta đang ngấp nghé vơ vào mình một tội ác bản thân không hề phạm phải.

"À thì, bà ấy kể họ nghĩ đứa con gái bị bắn bằng súng trường Trị an, có khả năng là súng cũ bị đánh cắp trong chiến tranh. Còn tay nhạc công bị hạ bằng loại súng người dân dùng để săn bắn. Có lẽ có hai xạ thủ," Tí Toét thuật lại. "Người ta lùng soát khu vực lân

cận mà không tìm thấy hung khí. Mất tích từ đời nảo đời nao cùng những kẻ sát nhân rồi, mình nói cho mấy cậu biết."

Dây thần kinh Coriolanus bớt căng chút đỉnh và cậu ăn một dĩa đầy bánh kếp. "Ai phát hiện mấy cái xác vậy?"

"Cô bé ca sĩ - thì đấy, cô nhóc mặc váy hồng ấy," Tí Toét đáp.

"Maude Ivory," Sejanus bảo.

"Chắc thế. Gì thì gì con bé cũng hồn vía lên mây luôn. Người ta xét hỏi ban nhạc, nhưng họ thời gian đâu mà gây án? Họ gần như không rời khỏi sân khấu, mà đằng nào cũng chẳng tìm thấy súng đâu," Tí Toét kể. "Nhưng mấy người đó được phen mất mật. Mình đoán họ có dây mơ rễ má với tay nhạc công."

Coriolanus xiên dĩa vào một cây xúc xích, tâm trạng khá hơn nhiều. Bước đầu điều tra như thế là thuận lợi. Kể cả vậy, tình thế vẫn có thể bất lợi cho Lucy Gray, cô có động cơ kép với Billy Taupe là nhân tình cũ còn Mayfair thì đẩy cô vào trường đấu. Và một khi trường đấu bị lôi vào, liệu cậu có bị liên lụy? Không một ai ở Quận 12 biết cậu là người yêu mới của cô ngoại trừ nhóm Covey và Lucy Gray sẽ bắt họ giữ mồm giữ miệng. Nói gì thì nói, nếu cô đã có người yêu mới, hà cớ gì hai người họ phải bận tâm về Billy Taupe? Tuy thế, họ có động cơ sát hại Mayfair, như để báo thù, và Billy Taupe có thể cố bảo vệ cô ả. Thật ra, như vậy cũng không khác thực tế là mấy. Nhưng hàng trăm nhân chứng có thể thề rằng Lucy Gray đã có mặt trên sân khấu suốt trừ một quãng ngắn của chương trình. Không tìm thấy súng. Muốn khép tội cô cũng khó. Cậu phải thật nhẫn nại, đợi cho sóng yên biển lặng, rồi khi ấy họ sẽ lại được ở bên nhau. Xét về nhiều mặt, cậu cảm thấy

còn gắn bó với cô hơn bao giờ hết khi hiện tại giữa hai người là mối tương liên mới mẻ không gì có thể phá vỡ.

Do những biến cố đêm hôm trước, Chỉ huy đã phong tỏa khu căn cứ hết ngày hôm ấy. Cũng chẳng phải Coriolanus có dự định gì cho cam - cậu sẽ phải lánh mặt nhóm Covey một thời gian. Cậu và Sejanus cứ vật và vật vờ, cố làm ra vẻ bình thường. Chơi bài, viết thư, chùi bốt. Họ vừa cạo bùn bám khỏi đế giày, Coriolanus vừa hỏi thầm, "Kế hoạch chạy trốn thì sao? Vẫn tiến hành hả?"

"Mình mù tịt," Sejanus đáp. "Phải cuối tuần sau mới là sinh nhật ngài Chỉ huy. Đó là đêm xuất hành. Coryo ơi, ngộ nhỡ người ta bắt lầm người vô can trong vụ án thì sao?"

Thì ta tai qua nạn khỏi chứ sao, Coriolanus nhủ bụng, nhưng cậu chỉ đáp, "Mình cho là khó lắm, khi mà không thấy hung khí. Thôi thì được đến đâu hay đến đấy vậy."

Đêm đó Coriolanus ngủ ngon hơn. Thứ Hai thì kết thúc phong tỏa và có tin đồn rằng vụ án có dính líu tới lục đục nội bộ phiến quân. Nếu chúng muốn thanh toán lẫn nhau thì cứ việc. Thị trưởng đến tận khu căn cứ và nổi cơn tam bành với ngài Chỉ huy về chuyện con gái ông ta, nhưng do ông ta đã nuông chiều Mayfair đổ đốn và dung túng cho cô ả mặc sức tác oai tác quái, ai cũng thấy lão nên tự oán trách mình nếu cô ta đàn đúm với một tên phản tặc.

Tới chiều thứ Ba, sự hứng thú với vụ giết người đã nguội dần tới độ Coriolanus bắt đầu lập kế hoạch tương lai trong lúc gọt khoai tây cho bữa sáng hôm sau. Trước nhất là phải chắc chắn rằng Sejanus đã từ bỏ ý đồ chạy trốn. Mong sao, sự vụ ở nhà kho đã khiến cậu ta ngộ ra rằng mình đang chọc vào tổ kiến lửa. Tối mai

họ có ca lau nhà cùng nhau, nên khi ấy sẽ là chín muồi để chất vấn cậu ta. Giả sử cậu ta không chịu thôi ý định vượt ngục, Coriolanus sẽ không còn lựa chọn nào mà đành báo cáo cậu ta với Chỉ huy. Hạ quyết tâm, cậu hăm hở gọt khoai đến mức xong việc sớm và nửa tiếng cuối ca Cookie cho phép cậu về trước. Cậu kiểm tra hộp thư và thấy một cái hộp Pluribus gửi, bên trong đầy nhóc những gói dây đàn cho đủ loại nhạc cụ cùng một tờ giấy nhắn dễ thương đề là không phải tiền nong gì hết. Cậu cất đồ vào tủ, lòng phơi phới khi nghĩ nhóm Covey sẽ mừng rỡ cỡ nào khi đủ an toàn để gặp lại họ. Có lẽ là trong một hoặc hai tuần nữa, nếu mọi chuyện vẫn êm đềm thế này.

Coriolanus dần cảm thấy trở lại là chính mình trên đường tới phòng ăn tập thể. Thứ Ba có thịt băm. Dư ra vài phút cậu bèn đi lấy thêm một lon bột trị chứng rôm sảy rốt cuộc cũng bắt đầu khỏi. Nhưng khi cậu ra khỏi trạm xá, một chiếc xe cấp cứu của khu căn cứ đỗ xịch lại, cửa sau bật mở và hai nhân viên cứu thương lôi ra một người đàn ông nằm trên cáng. Cái áo sũng máu của anh ta cho thấy người này có thể đã chết, nhưng khi họ đưa anh ta vào trong, anh ta ngoái đầu lại. Cặp mắt xám dừng lại ở Coriolanus, cậu không kìm được mà há hốc miệng. Spruce. Thế rồi cửa đóng sập, chắn mất tầm nhìn của cậu.

Sau giờ làm Coriolanus thuật lại chuyện cho Sejanus, nhưng cả hai đều như vịt nghe sấm. Spruce rành rành là đã xô xát với đội Trị an, nhưng vì sao? Họ đã chắp nối anh ta với vụ giết người rồi ư? Họ có biết về mưu đồ đào tẩu không? Họ đã phát hiện ra phi vụ mua súng chưa? Anh ta sẽ khai báo những gì khi lúc này đã bị bắt?

Bữa sáng thứ Tư, người y tá tin cẩn của Tí Toét tiết lộ cho cậu ta rằng Spruce đã tử thương trong đêm. Bà ta không biết rõ thực hư, nhưng phần đông nghĩ anh ta có liên đới tới vụ án. Coriolanus trải qua buổi sáng hôm đó như được lập trình trước, chờ lưới trời lồng lộng ụp xuống đầu. Tới giờ trưa thì đúng thế thật. Hai cán bộ quân cảnh đến bàn của nhóm cậu trong phòng ăn và bắt giữ Sejanus, cậu ta lùi lũi đi theo. Coriolanus cố bắt chước nét mặt sững sờ của mấy đứa bạn cùng phòng. Hiển nhiên, cậu nói theo như vẹt, hẳn đã có nhầm nhọt gì đó.

Tí Toét dẫn đầu, cả hội kéo nhau đi gặp Hạ sĩ quan ở buổi huấn luyện xạ kích. "Chúng tôi chỉ muốn nói rằng không đời nào Sejanus lại gây án mạng. Cậu ấy ở cùng chúng tôi cả buổi tối."

"Chúng tôi không rời nhau nửa bước," Sào Sậu mạnh miệng. Làm như cậu ta biết được vậy, tựa tường chẳng biết trời trăng gì như thế cơ mà, nhưng cả đám vẫn nói vun vào.

"Tôi coi trọng sự tín nghĩa của các cậu," Hạ sĩ quan nói, "nhưng tôi nghĩ đây là về chuyện khác."

Coriolanus lạnh gáy. Chuyện khác, như là lập mưu bỏ trốn ư? Spruce không có vẻ gì là đã khai, nhất là do có thể liên lụy tới em gái anh ta. Không, Coriolanus cảm giác đích thị con húng nhây của cậu đã đến tai Tiến sĩ Gaul và đây chính là hệ quả. Trước tiên tóm cổ Spruce, sau là Sejanus.

Hai ngày sau đó, tất cả dường như rối tinh rối mù hết cả, cậu thì cố trấn an bản thân rằng như vậy là tốt nhất cho Sejanus, bao lần nài xin được gặp bạn của hội cùng phòng bị khước từ, tình trạng cấm túc ngày một dài thêm. Cậu chờ dài cổ cho Strabo

Plinth hạ cánh từ tàu bay tư nhân, đàm phán một lệnh giải ngũ, đề nghị nâng cấp miễn phí toàn bộ phi đoàn và áp tải ông con lang bạt về nhà. Nhưng liệu cha cậu ta có biết chút gì về cơn hoạn nạn của Sejanus không? Đây đâu phải Học viện, nơi người ta sẽ gọi cho phụ huynh nếu anh gây chuyện.

Tự nhiên hết mức có thể, Coriolanus hỏi một người lính lớn hơn xem họ có được phép gọi điện về nhà không. Có, tất cả được gọi về một năm hai lần, nhưng chỉ khi đã tại ngũ sáu tháng. Trao đổi thư từ khác phải qua đường bưu điện. Không biết Sejanus còn bị giam giữ bao lâu nữa, Coriolanus ngoáy một lời nhắn ngắn cho Má, thông báo chung chung rằng Sejanus gặp chuyện và gợi ý có lẽ Strabo sẽ muốn gọi vài cuộc điện thoại. Sáng thứ Sáu cậu vội vã đi gửi thư nhưng lại bị ngáng đường bởi lời cáo thị toàn căn cứ yêu cầu tất thảy trừ các nhân sự nòng cốt tập trung tại hội trường. Tại đó, ngài Chỉ huy báo tin rằng chiều hôm ấy một người trong số họ sẽ bị treo cổ vì tội phản trắc. Chính Sejanus Plinth.

Chuyện quá đỗi siêu thực, tựa một cơn ác mộng ta mơ lúc tỉnh. Trong buổi thao luyện, cơ thể cậu cảm tưởng như một con rối bị giật dây bởi những sợi dây vô hình. Hết giờ, Hạ sĩ quan gọi cậu lên và tất cả mọi người - các tân binh cùng lứa, Tí Toét, Bọ và Sào Sậu - chống mắt nhìn Coriolanus được lệnh tham dự buổi treo cổ cho đủ quân số.

Về phòng, những ngón tay cậu cứ cứng đờ ra không đóng nổi mấy cái khuy đồng phục, từng cái một đều khắc dấu triện Capitol trên lớp mặt bạc. Chân cẳng cậu cũng lóng ngóng hệt như trong giờ bom, nhưng bằng cách nào đó cậu vẫn liêu xiêu đi được tới kho quân giới để nhận súng. Những Trị an viên khác, cậu chẳng

biết tên ai, thì né cậu như né hủi trong thùng xe tải. Cậu đinh ninh mình đã dính vết nhơ do giao du với tên tội nhân.

Như trong buổi treo cổ Arlo, Coriolanus được chỉ đạo đứng vào đội ngũ kế bên cây treo cổ. Quy mô và sự biến động của rừng người làm cậu hoang mang chắc chắn là Sejanus làm sao gom được sự ủng hộ nhường này chỉ trong vài tuần lễ - cho đến khi xe van Trị an trờ tới và cả Sejanus lẫn Lil đeo xích luýnh quýnh bước ra. Trông thấy cô gái, nhiều người trong đám đông bắt đầu thảm thiết kêu tên chị ta.

Arlo, một cựu chiến binh được trui rèn qua những năm tháng trong hầm mỏ, đã khá bình tâm trong thời khắc kề miệng lỗ, ít nhất là tới khi nghe tiếng Lil trong đám đông. Nhưng Sejanus và Lil, yếu lả đi vì sợ, trông trẻ hơn tuổi nhiều vô cùng và chỉ càng xoáy sâu cái ấn tượng là tuồng như hai đứa trẻ ngây thơ đang bị điệu lên giá treo cổ. Lil, đôi chân run rẩy không đủ sức để chống đỡ sức nặng cơ thể, bị hai Trị an viên mặt mày nghiêm nghị kéo mạnh về trước, những người này rất có thể suốt đêm sau đó sẽ cố gắng dìm mảnh ký ức này trong rượu trắng.

Khi họ đi ngang qua cậu, Coriolanus chạm mắt với Sejanus và tất cả những gì cậu thấy là một cậu bé tám tuổi trên sân chơi, tay giữ rịt bịch kẹo dẻo. Chỉ có điều cậu bé này thất thần hơn gấp bội lần. Khẩu hình Sejanus tạo tên cậu, *Coryo*, và mặt cậu ta méo xệch đầy đau xót. Nhưng liệu đây là lời cầu cứu hay kết tội cậu đã lật lọng thì cậu chịu.

Hai Trị an viên cho hai phạm nhân đứng cạnh nhau trên cửa sập. Một người khác cố đọc to danh sách cáo trạng đè lên tiếng gào thét của đám đông, nhưng Coriolanus chỉ bắt được từ *phản*

trắc. Cậu quay đi chỗ khác khi hai Trị an viên cầm thòng lọng bước tới và thấy mình đang nhìn vào gương mặt thảng thốt của Lucy Gray. Cô đứng gần hàng đầu trong bộ váy cũ màu xám, mái tóc giấu trong khăn choàng đen, nước mắt giàn giụa hai gò má khi cô ngước nhìn Sejanus.

Hồi trống đánh dồn, Coriolanus nhắm tịt mắt, ước gì có thể chặn đứng cả âm thanh. Nhưng cậu không thể, và cậu nghe thấy hết. Lời réo gọi của Sejanus, tiếng cửa sập đánh ruỳnh và bầy húng nhây nhại theo câu nói tuyệt mệnh của Sejanus, gào lên từng hồi xuyên thấu vầng dương chói lòa.

"*Má! Má! Má! Má! Má!*"

29

Coriolanus kiên cường chịu đựng cơn hậu chấn tâm lý, giữ nét mặt lạnh tanh và không nói một lời khi trở lại căn cứ, hoàn trả súng rồi quay về nhà trại. Cậu biết người ta đang nhìn mình chòng chọc; bọn họ vốn biết Sejanus là bạn cậu, hay tối thiểu là một thành viên trong nhóm. Người ta muốn thấy cậu bi lụy, nhưng cậu nhất quyết không cho bọn họ được hả hê. Một mình trong phòng, cậu chậm rãi cởi bỏ bộ đồng phục, treo từng món quần áo lên đâu ra đó, ngón tay vuốt phẳng những nếp nhăn. Lánh xa những con mắt tọc mạch, cậu cho phép cơ thể rũ ra, đôi vai chùng xuống mệt nhoài. Cả ngày nay cậu chỉ lót dạ được vài hớp nước táo. Cậu cảm thấy quá đỗi kiệt quệ để mà đi tập bắn cùng đội, để mà đối mặt với Bọ và Sào Sậu và Tí Toét. Đằng nào thì tay cậu cũng run quá không cầm nổi súng nữa rồi. Thay vào đó cậu mặc độc quần đùi trong ngồi trên giường Sào Sậu trong căn phòng ngột ngạt, chờ đợi bất cứ điều gì sắp ập tới.

Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Có khi cậu nên đầu thú quách cho rồi. Trước khi người ta tới gô cổ cậu lại do Spruce đã tự thú, hoặc - khả năng cao hơn - Sejanus đã làm bại lộ chân tơ kẽ tóc vụ án. Dù cho hai người đó không làm thế, khẩu súng Trị an vẫn ở bên ngoài, dính đầy ADN của cậu. Spruce đã không tháo chạy, có lẽ

đang ẩn dật cho tới khi cứu được Lil, và nếu anh ta còn ở Quận 12 thì số hung khí cũng vậy. Chưa biết chừng ngay giờ phút này người ta đang khám nghiệm súng của cậu, hòng chứng thực rằng Spruce đã dùng nó giết Mayfair và phát hiện ra người bóp cò lại chính là Binh nhì Snow của họ. Kẻ đã chỉ điểm bạn thân mình và đưa cậu ta lên giá treo cổ.

Coriolanus úp mặt vào lòng bàn tay. Cậu đã giết chết Sejanus chẳng khác nào nện cậu ta tan xương nát thịt như Bobbin hay nã cho cậu ta một phát súng như Mayfair. Cậu đã giết chết người xem cậu như anh em ruột thịt. Nhưng dẫu tính chất đồi bại của hành động ấy lăm le nhấn chìm cậu, một giọng nói nhỏ cứ mãi chất vấn, *Mi còn lựa chọn khác hả?* Lựa chọn gì kia? Chuột chạy cùng sào rồi. Sejanus vẫn luôn có xu hướng tự hủy hoại bản thân, và Coriolanus đã bị cuốn theo, để rồi chính cậu cũng bị chôn chân ở gốc cây treo cổ.

Cậu bèn gắng nghĩ cho thấu tình đạt lý. Không có cậu, Sejanus đã chết gí trong trường đấu rồi, thành mồi cho bầy vật tế đã truy sát họ trong lúc họ chạy thoát thân. Nói trắng ra, Coriolanus đã ban cho cậu ta thêm vài tuần để sống và một lần làm lại cuộc đời, một cơ hội cải tà quy chính. Thế mà cậu ta lại không làm. Không cam tâm. Không thèm đếm xỉa. Bản chất cậu ta là vậy. Có lẽ chốn hoang dã mới là nơi tốt nhất cho cậu ta. Khổ thân Sejanus. Khổ thân Sejanus mẫn cảm, khù khờ và đã chết.

Coriolanus đi đến ngăn tủ của Sejanus, lấy hộp đồ cá nhân của cậu ta và ngồi xuống sàn nhà, vãi những thứ đồ bên trong ra trước mặt. So với lần đầu cậu lục tìm thì chỉ thêm mấy cái bánh quy nhà làm, gói trong một mẩu khăn giấy. Coriolanus bóc một

cái và cắn. Tại sao không? Vị ngọt lịm lan tỏa khắp đầu lưỡi, và những hình ảnh ùa về trong trí não cậu - Sejanus chìa ra một chiếc bánh kẹp ở sở thú, Sejanus chống đối Tiến sĩ Gaul, Sejanus ôm cậu trên đường về căn cứ, Sejanus lủng lẳng trên dây thừng...

"*Má! Má! Má! Má! Má!*"

Cậu mắc nghẹn, khạc ra một vũng nước táo chua lòm khắm khú, cùng bánh vụn. Mồ hôi túa ra và cậu bật khóc. Dựa lưng vào tủ đồ, cậu ngồi bó gối và người cứ thế run lên trong cơn thổn thức dữ dội, khó coi. Cậu khóc thương cho Sejanus, và cho Má tội nghiệp đã có tuổi, và cho Tigris thùy mị, tận tâm, cho Lão Bà Bà như ngọn nến trước gió, tâm trí trên mây, sớm thôi sẽ đánh mất cậu theo một cách vô cùng hèn mọn. Và cho bản thân, bởi lẽ giờ đây bất cứ khi nào, cậu cũng có thể bỏ mạng. Cậu bắt đầu hổn hển hớp hơi đầy kinh khiếp, cơ hồ sợi thừng chưa gì đã siết nghẹt sinh khí trong mình. Cậu không muốn chết! Đặc biệt là không phải trên cánh đồng đó, với lũ chim quái thai kia âm vang những lời cuối đời của cậu. Ai mà biết được ta sẽ thốt ra những câu khùng điên gì trong thời khắc ấy? Và cậu thì chết ngắc còn lũ chim gân cổ lên gào đến khi đám húng nhại biến nó thành một bài hát tiễn vong!

Sau khoảng năm phút, cơn nức nở ngưng và cậu định tâm lại, ngón cái miết trên miếng cẩm thạch hình trái tim lành lạnh cất trong hộp của Sejanus. Chẳng thể làm gì khác ngoài gồng mình đối mặt với tử thần như một đấng mày râu. Như một người lính. Như một người mang họ Snow. Cam chịu số phận, cậu cảm thấy cần phải sắp xếp chu toàn chuyện cá nhân. Cậu phải bù đắp cho những người mình thương yêu, dẫu nhỏ nhoi thế nào đi chăng

nữa. Tháo mặt sau cái khung ảnh bạc ra, cậu thấy vẫn còn ít tiền sau khi Sejanus mua súng. Cậu lấy một trong số những chiếc phong bì màu kem thượng hạng Sejanus đã sắm hồi ở Capitol, nhét tiền vào, dán kín và điền địa chỉ gửi cho Tigris. Sau khi dọn gọn di vật của Sejanus, cậu trả lại cái hộp vào ngăn tủ. Còn gì nữa nhỉ? Cậu liền nghĩ tới Lucy Gray, tình yêu duy nhất của đời mình lúc này. Cậu muốn để lại cho cô một kỷ vật. Cậu lục lọi trong hộp của mình và chọn chiếc khăn quàng màu cam, vì người Covey mê mẩn những sắc màu, và cô thì hơn hết thảy. Cậu không chắc làm sao đưa được nó cho cô, nhưng đến Chủ nhật mà cậu còn sống, có lẽ cậu có thể lẻn ra khỏi căn cứ gặp cô một lần sau cuối. Cậu đặt chiếc khăn được gập gọn cùng với dây đàn Pluribus gửi. Rửa mặt cho sạch mũi dãi và nước mắt, cậu mặc đồ vào rồi ra bưu điện gửi tiền về nhà.

Vào bữa tối, cậu thì thào trần thuật buổi treo cổ cho mấy đứa bạn đang hết sức khổ tâm, cố gắng nói giảm nói tránh. “Mình nghĩ cậu ấy chết ngay tức khắc. Chắc không chịu chút đau đớn nào đâu.”

“Mình vẫn không dám tin cậu ấy lại làm vậy,” Tí Toét nói.

Giọng Sào Sậu run run. “Mình mong người ta không cho là cả đám chúng ta có liên can.”

“Bọ và mình là những người duy nhất sẽ bị tình nghi là cảm tình viên của phiến quân, vì quê quán ở quận,” Tí Toét nói. “Cậu thì lo cái gì? Cậu là người Capitol cơ mà.”

“Sejanus cũng thế đấy thôi,” Sào Sậu nhắc cậu ta.

“Nhưng không hẳn vậy, đúng không? Cách cậu ấy luôn nói về Quận 2 ấy?” Bọ nói.

“Ừ, không hẳn vậy,” Coriolanus đồng tình.

Đêm đó Coriolanus đứng gác ở nhà giam trống không. Cậu ngủ say như chết, vậy cũng phải thôi vì có khi chỉ mấy tiếng nữa là cậu sẽ nhập hội tử sĩ.

Cậu tập bài tập buổi sáng một cách chiếu lệ và gần như là cảm thấy nhẹ gánh khi, cuối giờ ăn trưa, phụ tá của Chỉ huy Hoff xuất hiện và yêu cầu cậu đi theo anh ta. Không kịch tính bằng cán bộ quân cảnh, nhưng bởi họ đang nỗ lực tái thiết lập trạng thái bình thường trong hàng ngũ, làm vậy là phải. Chắc mẩm mình sẽ bị giải thẳng từ văn phòng Chỉ huy tới nhà lao, Coriolanus lấy làm nuối tiếc vì đã không thủ trong túi chút gì đó của quê nhà làm điểm tựa trong những giờ khắc gần đất xa trời. Có thể là phấn của mẹ, thứ sẽ làm cậu yên lòng trong khi chờ đợi sợi dây thắt cổ.

Dẫu không rộng rãi, văn phòng Chỉ huy khang trang hơn hẳn những nơi khác cậu thấy trong khu căn cứ và cậu ngồi lọt thỏm xuống cái ghế da phía bên kia bàn đối diện với Hoff, biết ơn vì có thể lãnh án tử một cách đạo mạo. *Nhớ lấy, mi là một người nhà Snow*, cậu dặn lòng. *Từ giã cõi đời với chút tự trọng nào.*

Ngài Chỉ huy cho phụ tá của mình lui, anh này ra khỏi văn phòng và khép cửa lại. Hoff ngả người tựa vào ghế và nhìn Coriolanus một lúc lâu. “Một tuần sóng gió với cậu đấy nhỉ.”

“Vâng, thưa ngài.” Giá ông ta hỏi cung cậu luôn đi cho xong. Cậu đã quá mệt để chơi trò mèo vờn chuột rồi.

“Một tuần sóng gió,” Hoff nhắc lại. “Ta có hay cậu là một học trò giỏi giang ở Capitol.”

Coriolanus không biết ông ta nghe được chuyện đó từ ai và tự hỏi liệu người ấy có phải là Sejanus. Cũng chẳng quan trọng. “Đó quả là một nhận định rất rộng lượng.”

Ngài Chỉ huy mỉm cười. “Lại còn khiêm tốn nữa.”

Ôi trời, bắt xừ tôi đi, Coriolanus thầm nhủ. Cậu đâu cần những lời vòng vo tam quốc rằng ai mà ngờ cậu lại là một thằng đáng thất vọng.

“Ta được kể cậu là bạn thân của Sejanus Plinth,” Hoff nói.

À đây, tới luôn nào, Coriolanus nghĩ. Hay là xúc tiến cho nhanh nhanh thay vì cứ mãi lươn khươn? “Chúng tôi còn hơn là bạn. Chúng tôi như anh em một nhà.”

Hoff nhìn cậu đầy cảm thông. “Vậy thì ta chỉ có thể bày tỏ niềm tri ân chân thành nhất của Capitol dành cho sự hy sinh của cậu.”

Chờ đã. Gì kia? Coriolanus bối rối nhìn ông ta. “Thưa ngài?”

“Tiến sĩ Gaul đã nhận được lời nhắn của cậu từ con húng nhây,” Hoff thuật lại. “Bà ấy nói để cậu gửi nó đi không phải là chọn lựa dễ dàng gì. Lòng trung kiên của cậu với Capitol đi kèm một tổn thất cá nhân rất lớn.”

Ra là lệnh đặc xá. Xem chừng cây súng dính ADN của cậu vẫn chưa xuất hiện. Người ta coi cậu là người hùng đầy những mâu thuẫn nội tâm của Capitol. Cậu trưng ra một vẻ mặt đau buồn, ra

dáng một người đang thương tiếc cho người bạn ương bướng. “Sejanus không xấu, chỉ… lầm đường lạc lối thôi ạ.”

“Ta đồng ý. Nhưng ta e là, tư thông với kẻ thù đã vượt quá giới hạn mà chúng ta không thể dung thứ.” Hoff dừng lại ưu tư. “Cậu có nghĩ có khả năng cậu ta dính dáng đến vụ án mạng không?”

Coriolanus trợn tròn mắt, như thể ý nghĩ đó chưa từng nảy ra trong đầu cậu. “Án mạng ư? Ý ngài là ở chợ Hob?”

“Con gái ngài Thị trưởng và…” Ngài Chỉ huy lật qua một số giấy tờ, đoạn quyết định thây kệ. “Cậu trai kia.”

“Ồ… Tôi không nghĩ vậy. Ngài có nghĩ họ liên quan tới nhau không?” Coriolanus hỏi, tuồng như không hiểu.

“Ta không biết. Chẳng quan tâm lắm,” Hoff bảo cậu. “Cậu thanh niên đó tính bỏ trốn cùng với phiến quân, còn con bé kia thì chạy theo cậu ta. Kẻ đã giết chúng dù là ai cũng đã đỡ cho ta khỏi vô khối tai vạ về sau rồi.”

“Nghe không giống Sejanus,” Coriolanus nói. “Cậu ấy không bao giờ muốn làm ai đau cả. Cậu ấy muốn trở thành lính quân y.”

“Phải, Hạ sĩ quan của cậu cũng nói thế,” Hoff tán đồng. “Vậy ra cậu ta không hề nhắc nhỏm gì tới chuyện mua mấy khẩu súng sao?”

“Súng ư? Theo như tôi biết thì không. Cậu ấy kiếm ra súng kiểu gì được?” Coriolanus bắt đầu thấy hơi khoái chí.

“Mua ở chợ đen chẳng hạn? Nghe đâu cậu ta con nhà tài phiệt,” Hoff nói. “Thôi, bỏ qua. Nhiều khả năng chuyện đó sẽ mãi là một uẩn khúc trừ phi chỗ vũ khí trồi lên. Ta đã cử đội Trị an mấy hôm

nữa đi lục soát khu Vỉa than. Trong lúc đó, Tiến sĩ Gaul và ta đã quyết định giữ kín việc cậu đã giúp một tay vụ Sejanus vì sự an toàn của cậu. Đâu thể để phiến quân chĩa mũi dùi vào cậu được, phải không?"

"Đó cũng là điều tôi muốn," Coriolanus nói. "Tự giải quyết quyết định của mình đã gay go lắm rồi."

"Ta hiểu. Nhưng khi dông tố qua, hãy nhớ rằng cậu đã thực sự cống hiến cho Tổ quốc. Hãy ráng vượt qua." Thế rồi, như thể sực nhớ ra, ông ta nói thêm, "Hôm nay là sinh nhật ta đấy."

"Vâng, tôi đã giúp dỡ rượu whisky cho bữa tiệc," Coriolanus nói.

"Thường sẽ vui lắm. Gắng mà tận hưởng nhé." Hoff đứng lên và đưa tay ra.

Coriolanus đứng dậy và bắt tay ông ta. "Tôi sẽ làm hết sức mình ạ. Và chúc mừng sinh nhật, thưa ngài."

Hội bạn cùng phòng hớn hở đón cậu khi cậu trở về, hỏi như bắn liên thanh về việc bị Chỉ huy triệu tập.

"Ngài ấy biết Sejanus với mình là chỗ thân quen từ trước và chỉ muốn đảm bảo mình vẫn ổn thôi," Coriolanus bảo họ.

Tin này vực dậy tinh thần của mọi người và Coriolanus hài lòng khi lịch trình buổi chiều của họ được cập nhật. Thay vì bắn mục tiêu, họ được phê duyệt đi triệt hạ đám húng nhây và húng nhại ở cây treo cổ. Dàn hợp xướng nối đuôi tiếng kêu sau chót của Sejanus chính là giọt nước tràn ly.

Coriolanus có cảm giác đầy hưng phấn khi bắn cho lũ húng nhại rơi khỏi cành cây, giết được ba con. *Giờ thì chúng mày không khôn ranh đến thế nhỉ!* Cậu nghĩ. Đen đủi cái là chẳng mấy chốc phần lớn lũ chim đã bay ra ngoài tầm bắn. Nhưng chúng sẽ quay lại thôi. Cậu cũng sẽ trở lại, ấy là nếu không bị treo cổ trước.

Để kỷ niệm sinh nhật ngài Chỉ huy, tất cả tắm rửa, vận đồ sạch rồi đến phòng ăn tập thể. Cookie bày ra một bữa ăn thanh tao bất ngờ, dọn lên nào bít tết, nào khoai tây nghiền cùng nước xốt thịt và đậu tươi, không phải đậu đóng hộp. Mỗi anh lính có một vại bia lớn và Hoff cắt liền tay một cái bánh kem to tổ chảng. Sau bữa tối, tất cả tập kết tại nhà thể chất được trang trí băng rôn và cờ nhân dịp này. Rượu whisky tràn trề thỏa thuê và vô thiên lủng những câu hô nâng ly ngẫu hứng trên chiếc micro được mang ra cho mọi người chúc rượu. Nhưng Coriolanus không nhận ra sẽ có màn đàn ca sáo nhị cho tới khi một vài người lính bắt đầu xếp ghế.

"Chứ sao nữa," một sĩ quan nói với cậu. "Chúng ta thuê ban nhạc ở chợ Hob đấy. Ngài Chỉ huy khoái họ cực."

Lucy Gray. Đây chính là cơ hội, có lẽ là duy nhất, để cậu gặp lại cô. Cậu bèn chạy về phòng, lấy cái hộp đựng dây đàn của Pluribus cùng chiếc khăn quàng và hớt hải quay lại bữa tiệc. Cậu có thể thấy lũ bạn đã xí cho mình một ghế ở khoảng giữa gần phía trên, nhưng cậu đứng xuống cuối đám đông. Nếu thời cơ đến, cậu không muốn gây náo loạn khi ra ngoài. Nhà thể chất gần như tắt hết đèn, chỉ chừa lại chỗ cạnh micro là sáng và đám đông dần lặng yên. Mọi con mắt đổ dồn vào phòng thay đồ có treo tấm mền nhóm Covey vẫn dùng ở chợ Hob.

Maude Ivory tung tăng bước ra trong bộ váy vàng óng như hoa mao lương với tùng váy rộng và nhảy lên cái thùng ai đó đã đặt trước micro. “Xin chào tất cả! Đêm nay là một đêm đặc biệt và quý vị biết vì sao rồi đấy! Ấy là sinh nhật của một người!”

Cánh Trị an viên vỗ tay đôm đốp. Maude Ivory hát một bài ca sinh nhật muôn thuở và tất thảy cùng hòa giọng:

Chúc mừng sinh nhật

Người đặc biệt nhất.

Chúc mừng sinh nhật

Cả nhiều năm sau,

Mỗi dịp tuổi mới

Ta lại hoan ca

Tặng Chỉ huy Hoff!

Sinh nhật thật vui!

Chỉ có độc đoạn đó, nhưng họ hát liền ba lần trong khi nhóm Covey, từng người một, vào vị trí trên sân khấu. Coriolanus há hốc khi Lucy Gray xuất hiện trong bộ váy bảy sắc cầu vồng như trong trường đấu. Hầu hết mọi người sẽ nghĩ là nhân dịp sinh nhật ngài Chỉ huy, nhưng nó đích thị là dành cho cậu. Một cách để giao tiếp, làm cầu nối vực thẳm cách biệt mà dòng đời đã khoét sâu giữa hai người. Một niềm thương mãnh liệt trào dâng khắp cõi lòng cậu trước lời nhắc nhở của cô rằng trong tấn thảm kịch này cậu không hề đơn độc. Họ như trở lại trường đấu, chiến đấu để sinh tồn, chỉ hai người họ đương đầu với cả thế gian. Trong cậu nhói lên những xúc cảm lẫn lộn khi nghĩ đến cô phải chứng kiến mình

lìa đời, nhưng biết ơn rằng cô sẽ sống sót. Cậu là người còn lại duy nhất có thể gán cô vào vụ giết người. Cô không đụng vào hung khí. Dù cậu có mệnh hệ gì, thật an lòng khi biết cô sẽ tiếp tục sống cho phần của cả hai.

Nửa giờ đầu tiên, cậu không rời mắt khỏi cô trong khi nhóm Covey chơi những ca khúc họ thường hát. Sau đó những người khác rút đi, để lại cô một mình dưới ánh đèn. Cô ngồi xuống một cái ghế đẩu và rồi - cậu đang hoang tưởng sao? - vỗ lên túi váy như cô đã từng trong trường đấu. Đó là ám hiệu rằng cô đang nghĩ về cậu. Rằng dẫu cho cách trở về không gian, họ bên nhau ngay thời khắc này. Mọi dây thần kinh rần rần lên, cậu chú tâm lắng nghe khi cô cất giọng hát một bài ca lạ tai:

Ai sinh ra cũng như tờ giấy trắng...

Như cúc dại thanh ngần

Không một chút đảo điên.

Giữ vẹn cốt cách ấy

Như cày luống đất cằn...

Như hái sao trên trời,

Như lội qua biển lửa.

Thế gian tối tăm,

Thế gian hiểm ác.

Chính em đã va vấp,

Trách sao em đâm dè chừng.

Bởi thế nên

Em cần người...

Người thanh khiết tựa tuyết rơi.

Ôi, không. Cậu không hề hoang tưởng. Nhắc đến tuyết vậy là chắc rồi. Cô đã viết bài này cho cậu.

Ai cũng mong muốn trở thành người hùng...

Bánh ngọt có cả kem,

Hành động, không mơ mộng.

Bắt tay làm mới nhọc,

Thay đổi phải dốc công...

Như sữa dê thành bơ,

Như đá tan ra nước.

Thế gian lầm lạc

Trẻ thơ chết mòn.

Em có hóa cát bụi,

Người vẫn nỗ lực chẳng ngưng.

Bởi thế nên

Em yêu người...

Người thanh khiết tựa tuyết rơi.

Cậu rưng rưng nước mắt. Người ta sẽ treo cổ cậu, nhưng cô sẽ ở đó, biết cậu từ trong tâm khảm vẫn là một con người thiện lương.

Không phải con quái vật lừa dối hay bội bạc với bè bạn, mà là một người đã nỗ lực hết sức giữ cho mình thanh sạch trong những tình thế ngặt nghèo. Người đã bất chấp tất cả để cứu cô trong Đấu trường. Người đã tiếp tục liều mình để cứu cô khỏi Mayfair. Người hùng của đời cô.

Mát lạnh sạch tinh,

Mơn man da thịt,

Bao bọc thân này.

Thấm đượm lòng đây,

Tận tim em đấy.

Tận tim cô.

Ai cũng tưởng họ hiểu hết về em.

Áp lên bao gán mác.

Đơm điều và đặt chuyện.

Người đến bên đời em,

Biết đó toàn giả dối.

Nhìn thấu vẻ lý tưởng,

Phải, chính con người em.

Thế gian tàn độc,

Đầy rẫy hiểm nguy.

Người hỏi vì cớ chi...

Ba và hai mươi, em có

Những căn do

Em tin người...

Người thanh khiết tựa tuyết rơi.

Nếu còn hoài nghi thì đây chính là minh chứng. Ba và hai mươi. Hai mươi ba. Số đấu thủ cô đã sống sót vượt qua trong Đấu trường. Tất cả là nhờ có cậu.

Bởi thế nên

Em tin người...

Người thanh khiết tựa tuyết rơi.

Cô nhắc đến lòng tin. Hơn cả cần, cả yêu, là tin. Điều cô coi trọng hơn hết thảy. Và cậu, Coriolanus Snow, là người cô đặt lòng tin.

Giữa tiếng vỗ tay của khán giả, cậu đứng thần ra, tay cầm chặt cái hộp, quá đỗi cảm động để mà vỗ tay cùng. Các thành viên khác của nhóm Covey chạy lên sân khấu còn Lucy Gray biến mất phía sau tấm mền. Maude Ivory đặt lại thùng vào vị trí và một điệu nhạc lí lắc tấu lên.

Đời có mặt u tối và rối ren.

Xen lẫn phía nắng ngời và tươi sáng.

Coriolanus nhận ra điệu nhạc này. Bài hát về phía nắng ngời. Bài mà con bé đã hát lúc xảy ra vụ án. Đây chính là cơ hội của cậu. Cậu bèn luồn lách ra cánh cửa gần đó kín kẽ hết cỡ. Ai nấy đều ở cả bên trong, cậu chạy vòng qua nhà thể chất tới phòng

thay đồ và gõ cửa. Cửa mở ra ngay tức khắc, như thể cô đang chờ, và Lucy Gray sà vào vòng tay cậu.

Một hồi, họ chỉ đứng đó, ôm ghì lấy nhau, nhưng thời gian là vàng là bạc.

"Em rất tiếc về chuyện Sejanus. Anh có ổn không?" cô hỏi trong hơi thở gấp gáp.

Hẳn rồi, cô đâu hay biết cậu đã góp phần vào chuyện đó. "Không hẳn. Nhưng tạm thời thì, anh vẫn ở đây."

Cô lùi lại ngắm nhìn gương mặt cậu. "Đã có chuyện gì thế? Sao người ta lại phát hiện anh ấy giúp cứu Lil ra được?"

"Anh không biết. Có người bán đứng cậu ấy, chắc vậy," cậu đáp.

Lucy Gray không chút do dự. "Spruce."

"Có lẽ." Coriolanus chạm vào má cô. "Em thì sao? Em có ổn không?"

"Em thấy tệ lắm. Rất tệ. Chứng kiến anh ấy ra đi như thế. Và rồi, mọi chuyện sau đêm ấy. Em biết anh giết Mayfair để bảo vệ em. Em và mọi người nhóm Covey," cô tì trán lên ngực cậu. "Em sẽ không bao giờ đền ơn anh nổi."

Cậu vuốt tóc cô. "Nào, cô ta biến mất vĩnh viễn rồi. Em an toàn rồi."

"Không hẳn. Không hẳn đâu." Bấn loạn, Lucy Gray dứt người ra và đi tới đi lui. "Lão Thị trưởng, ông ta... Ông ta sẽ không để em yên đâu. Ông ta đoan chắc em đã giết cô ả. Giết cả hai người. Ông ta đi con xe kinh khủng ấy tới ngồi hàng giờ liền trước nhà chúng

em. Đội Trị an, họ đã tra xét cả nhóm tới nay là ba lần rồi. Đấy, họ bảo ông ta ngày đêm tạo sức ép để họ bắt giữ em. Và nếu họ không bắt em phải đền tội, đích tay ông ta sẽ làm."

Thật đáng sợ. "Họ nói phải làm gì?"

"Lánh đi. Nhưng sao em làm được, khi ông ta ngồi cách nhà em ba mét?" cô òa khóc. "Mayfair là tất cả với ông ta. Em không nghĩ ông ta sẽ ngơi tay tới khi em xuống mồ. Giờ thì ông ta bắt đầu hăm dọa mọi người nhóm Covey. Em... em sẽ bỏ trốn."

"Cái gì?" Coriolanus hỏi. "Trốn đi đâu?"

"Phương Bắc, chắc vậy. Như Billy Taupe và mấy người khác đã truyền tai nhau. Chừng nào em còn ở đây, em biết ông ta sẽ tìm cách tính sổ với em. Em đang dành dụm chút đồ thiết yếu. Ở ngoài đó, có thể em sẽ sống được." Lucy Gray lại ùa vào vòng tay cậu. "Em mừng vì được nói lời giã biệt với anh."

Bỏ trốn. Cô thực sự sẽ làm vậy. Dấn mình vào nơi hoang dã và đánh liều một phen. Cậu biết chỉ có cái chết cầm chắc trong tay mới có thể xui khiến cô làm một chuyện như vậy. Lần đầu tiên trong nhiều ngày qua, cậu nhìn thấy một lối thoát khỏi thòng lọng. "Không giã biệt gì cả. Anh sẽ đi cùng em."

"Không được. Em không cho phép. Cuộc đời anh sẽ gặp nguy khốn mất," cô cảnh báo cậu.

Coriolanus bật cười. "Cuộc đời anh ư? Cuộc đời anh là một chuỗi những thấp thỏm bao lâu nữa thì người ta tìm ra mấy khẩu súng và liên kết mình với vụ sát hại Mayfair. Họ đang lục soát khu Vỉa than rồi. Chỉ là chuyện ngày một ngày hai mà thôi. Ta sẽ đi cùng nhau."

Lông mày cô chau lại như không dám tin. “Anh thực lòng muốn vậy sao?”

“Mai ta khăn gói lên đường,” cậu nói. “Trước đao phủ một bước.”

“Trước cả lão Thị trưởng nữa,” cô bổ sung. “Rồi ta sẽ thoát khỏi ông ta, khỏi Quận 12, khỏi Capitol, tất tần tật. Ngày mai. Lúc bình minh.”

“Ngày mai lúc bình minh,” cậu xác nhận. Cậu dúi cái hộp vào tay cô. “Pluribus cho đấy. Trừ cái khăn - nó là của anh. Anh phải chạy đây trước khi ai đó phát hiện anh không còn đó và sinh nghi.” Cậu kéo cô lại để trao một chiếc hôn nồng cháy. “Lại chỉ có hai ta.”

“Chỉ hai ta,” cô nói, gương mặt bừng sáng vì hạnh phúc.

Coriolanus phi như bay khỏi phòng thay đồ trên đôi chân được chắp thêm cánh.

Chào ngày mới bằng khúc ca hy vọng,

Dẫu trời quang đãng hay giăng mây mù.

Cậu sẽ không chỉ sống; cậu sẽ sống cùng cô, như ngày hôm ấy bên hồ. Cậu nghĩ tới vị cá tươi ngon, tới không khí ngọt lành và được thỏa chí vẫy vùng, như tự nhiên đã định. Không phải đáp ứng bất cứ ai. Được giải phóng khỏi những kỳ vọng áp đặt của thế giới này mãi mãi.

Vững tin vào ngày mai, luôn luôn vậy,

Từng người và tất thảy, cùng vui vầy.

Cậu về đến nhà thể chất và kịp thời lách vào chỗ để cùng hát điệp khúc cuối.

Dõi theo phía nắng ngời, mãi nắng ngời,

Dõi theo phía nắng ngời của cuộc đời.

Dìu dắt mỗi ngày, chiếu rạng khắp nẻo,

Miễn là ta dõi theo phía nắng ngời.

Chính thế, phía nắng ngời của cuộc đời.

Tâm trí Coriolanus đê mê ngây ngất. Lucy Gray quay trở lại cùng nhóm Covey hòa tấu một đoạn với những từ ngữ khó hiểu, và cậu bỏ giai điệu ấy ở ngoài tai, đặng xử lý bước ngoặt trời cho. Cậu và Lucy Gray, chạy trốn vào miền hoang dã. Điên rồ. Nhưng kìa, sao lại không nhỉ? Đó là con đường sống duy nhất trong tầm tay cậu, cậu phải nắm lấy và giữ cho thật chặt. Mai là Chủ nhật, nên cậu sẽ được nghỉ. Cậu sẽ rời đi càng sớm càng tốt. Ăn sáng, có thể là bữa ăn cuối cùng giữa loài người văn minh của cậu, khi phòng ăn tập thể mở cửa lúc sáu giờ, rồi xuất phát. Hội bạn cùng phòng của cậu sẽ ngủ tít thò lò vì rượu whisky. Cậu sẽ phải chuồn ra ngoài khu căn cứ... Hàng rào! Cậu mong Spruce đã nắm được nguồn tin uy tín về kẽ hở phía sau máy phát điện. Rồi sau đó cậu sẽ đến chỗ Lucy Gray và chạy thật nhanh thật xa.

Nhưng khoan. Cậu có nên đến nhà cô? Khi cả nhóm Covey đều ở đó? Và có lẽ cả lão Thị trưởng? Hay ý cô là gặp nhau ở Đồng cỏ? Cậu đang mải nghĩ ngợi thì tiết mục kết thúc và cô lại ngồi lên ghế đẩu cùng cây đàn ghi ta.

“Suýt thì tôi quên khuấy mất. Tôi đã hứa sẽ hát ca khúc này dành tặng một người trong số quý vị,” cô nói. Và kìa lại nữa, tự nhiên vô cùng, bàn tay cô đặt lên túi. Cô bắt đầu hát bài đang viết dở khi cậu xuất hiện từ sau lưng cô trên Đồng cỏ.

Em có, em có

Đến bên cây

Kẻ giết ba người lủng lẳng trên cành ấy?

Nơi đây đã xảy ra bao điều kỳ dị

Nào còn chi lạ lẫm

Nếu nửa đêm ta gặp nhau bên cây treo cổ.

Cây treo cổ. Điểm hẹn cũ của cô với Billy Taupe. Đó là nơi cô muốn cậu đến gặp mình.

Em có, em có

Đến bên cây

Nơi linh hồn ấy kêu gọi tình nhân xa bay cao chạy?

Nơi đây đã xảy ra bao điều kỳ dị

Nào còn chi lạ lẫm

Nếu nửa đêm ta gặp nhau bên cây treo cổ.

Cậu đâu muốn gặp nhau tại chốn cô hò hẹn với tình nhân cũ, nhưng như thế chắc chắn an toàn hơn là gặp tại nhà cô nhiều. Ai lại đến đó vào một sáng Chủ nhật kia chứ? Dù sao, Billy Taupe không còn là mối lo ngại nữa rồi. Cô hít vào một hơi. Hẳn là cô có viết thêm…

Em có, em có

Đến bên cây

Cho tôi nhắn nhủ "Chạy đi để ta cùng tự do"?

Nơi đây đã xảy ra bao điều kỳ dị

Nào còn chi lạ lẫm

Nếu nửa đêm ta gặp nhau bên cây treo cổ.

Cô muốn nói ai vậy? Là Billy Taupe bảo cô tới đó để cùng tự do? Là cô nhắn cậu rằng tối nay hai người họ sẽ được tự do?

Em có, em có

Đến bên cây

Bầu bạn bên tôi, cổ tròng dây.

Nơi đây đã xảy ra bao điều kỳ dị

Nào còn chi lạ lẫm

Nếu nửa đêm ta gặp nhau bên cây treo cổ.

Giờ thì cậu hiểu rồi. Bài hát này, người phát ngôn trong bài hát, là Billy Taupe, và cậu ta đang hát cho Lucy Gray. Cậu ta đã chứng kiến cái chết của Arlo, đã nghe lũ chim kêu lên câu nói cuối đời của anh ta, đã năn nỉ Lucy Gray cùng chạy về bến bờ tự do, và khi bị cô cự tuyệt, cậu ta lại muốn cô cùng treo cổ hơn là được sống mà thiếu mình. Coriolanus hy vọng đây là bài hát Billy Taupe cuối cùng. Kỳ thực còn nói được gì nữa đây? Chẳng sao sất. Đây có thể là bài hát về cậu ta, nhưng cô đang hát cho Coriolanus. Tuyết thượng đỉnh.

Nhóm Covey diễn thêm mấy bài nữa, rồi Lucy Gray nói, “Chà, như cha tôi từng dạy, bạn phải đi ngủ cùng bầy chim nếu muốn đón chúng khi bình minh lên. Cảm ơn vì đã mời chúng tôi tới đêm nay. Và một lần chúc mừng Chỉ huy Hoff nữa thì sao nhỉ!” Cả nhà thể chất say xỉn líu nhíu đồng thanh thêm một đoạn “Chúc mừng sinh nhật” nữa cho ngài Chỉ huy.

Nhóm Covey cúi chào lần cuối và rời sân khấu. Coriolanus chờ ở phía sau để giúp Bọ dìu Sào Sậu về phòng. Loáng cái đã đến lúc tắt đèn thế là họ phải trèo lên giường trong bóng tối. Mấy đứa bạn cùng phòng của cậu gục gần như là ngay tức khắc, còn cậu nằm thao thức, dượt đi dượt lại kế hoạch đào tẩu trong đầu. Nào có cần gì nhiều nhặn. Chỉ có cậu, quần áo địu trên lưng, vài món đồ kỷ niệm cất trong túi và thật nhiều may mắn.

Coriolanus thức dậy lúc hừng đông, mặc đồ mới và nhét vài bộ đồ lót với tất sạch vào túi. Cậu chọn ra ba bức hình gia đình, miếng phấn của mẹ, cùng chiếc la bàn của cha và lận luôn chúng trong chỗ quần áo. Cuối cùng, cậu lấy gối và chăn tạo thành một phiên bản thuyết phục nhất của chính mình rồi phủ ga giường lên. Trong khi mấy đứa bạn ngáy khò khò, cậu nhìn căn phòng lần cuối mà lòng tự hỏi rồi mình có nhớ họ không.

Cậu cùng dăm bảy người dậy sớm dùng bữa sáng với pudding bánh mì, có vẻ là một điềm lành cho chuyến đi, vì đó là món khoái khẩu của Lucy Gray. Cậu ước có thể mang cho cô một ít, nhưng túi cậu đã đầy ních đến độ sắp bung ra, mà trong phòng lại không có khăn ăn. Uống cạn cốc nước táo, cậu lấy mu bàn tay quẹt miệng, thả khay ăn vào máy rửa bát và đi ra ngoài, định bụng đi thẳng tới chỗ máy phát điện.

Cậu vừa bước ra ngoài trời nắng, hai người cảnh vệ liền bất ngờ sấn tới. Lính có vũ trang, không phải phụ tá. “Binh nhì Snow,” một người nói. “Cậu được vời tới văn phòng Chỉ huy.”

Dòng adrenaline dội lên. Máu rần rật nơi thái dương. Không thể thế được. Họ không thể đến bắt cậu ngay khi cậu sắp sửa được tự do. Sắp sửa khởi sự cuộc đời mới với Lucy Gray. Mắt cậu đảo qua máy phát điện cách phòng ăn độ một trăm thước. Bất kể gần đây có tập luyện, cậu sẽ chẳng bao giờ chạy đến nơi kịp. Không đời nào. *Con chỉ cần thêm năm phút nữa thôi*, cậu khẩn nài vũ trụ. *Hai thôi cũng được*. Vũ trụ mặc xác cậu.

Cảnh vệ áp giải hai bên, cậu ưỡn ngực và sải bước tới văn phòng Chỉ huy, sẵn sàng đối mặt với phán quyết của mình. Khi cậu bước vào, Chỉ huy Hoff đứng dậy khỏi bàn, vào tư thế nghiêm và đưa tay chào kiểu nhà binh. “Binh nhì Snow,” ông ta nói. “Để ta là người đầu tiên chúc mừng cậu. Ngày mai cậu sẽ đến trường sĩ quan.”

30

Coriolanus đứng sững còn hai cảnh vệ vừa vỗ lưng cậu vừa cười khà khà. “Tôi… tôi…”

“Cậu là người trẻ tuổi nhất từ trước đến nay trúng tuyển kỳ sát hạch.” Ngài Chỉ huy tươi cười. “Theo thông lệ, bọn ta sẽ đào tạo cậu tại đây, nhưng nhờ điểm số mà cậu được đề bạt theo học chương trình cao cấp tại Quận 2. Cậu đi là bọn ta cũng tiếc hùi hụi đấy.”

Ôi, cậu ước mình có thể đi xiết bao! Tới Quận 2, cách nhà cậu ở Capitol không xa. Tới trường sĩ quan, trường sĩ quan *cao cấp*, nơi cậu có thể tạo dấu ấn và trở về với một cuộc đời đáng sống. Đây thậm chí còn có thể là con đường dẫn tới quyền lực hơn đứt những gì trường Đại học mang lại. Nhưng ngoài kia vẫn còn một thứ hung khí giết người dính chình ình tên cậu. Dấu ADN của cậu sẽ chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, như chiếc khăn tay. Buồn thay, éo le thay, ở lại quá nguy hiểm. Phải diễn theo màn kịch này mới đau lòng làm sao.

“Mấy giờ khởi hành ạ?” cậu hỏi.

“Có một chuyến tàu bay về hướng đó sáng sớm mai và cậu sẽ đáp chuyến ấy. Hôm nay cậu được nghỉ, ta nghĩ vậy. Tận dụng thì

giờ mà gói ghém đồ đạc và chào tạm biệt nhé." Ngài Chỉ huy bắt tay cậu lần thứ hai trong vòng hai ngày. "Bọn ta kỳ vọng những điều lớn lao từ cậu."

Coriolanus cảm ơn ngài Chỉ huy và đi ra ngoài, đứng đó chốc lát, cân nhắc các lựa chọn. Vô ích. Chẳng có lựa chọn nào cả. Căm ghét bản thân mình và căm ghét Sejanus Plinth gấp bội, cậu đi về tòa nhà có máy phát điện, gần như chẳng đoái hoài liệu mình có bị bắt gặp hay không. Đúng là một nỗi thất vọng cay đắng, khi cơ hội làm lại một tương lai xán lạn nhường ấy lại bị tước đoạt không thể vãn hồi thế này. Cậu phải tự nhắc nhở về sợi dây thừng và giá treo cổ, cùng lũ húng nhây nhại lại câu nói cuối đời của cậu nhằm chấn chỉnh bản thân. Cậu sắp rời bỏ đội Trị an; liệu liệu mà thức tỉnh.

Đến chỗ tòa nhà, cậu liếc nhanh qua vai, nhưng cả khu căn cứ vẫn say ngủ, cậu liền chuồn ra đằng sau mà không bị ai trông thấy. Cậu xem xét hàng rào mà ban đầu chẳng tìm thấy khe hở nào. Cậu móc mấy ngón tay vào mắt lưới và bực tức giật mạnh một cái. Quả không sai, lưới bục ra khỏi cột đỡ, tạo ra một lỗ hổng trên hàng rào vừa vặn cho cậu ních qua. Ở bên ngoài, bản tính thận trọng của cậu trở lại. Cậu vòng qua phía sau khu căn cứ và băng qua một khu đất rậm rạp cây lá, rốt cuộc cũng đến được con đường dẫn tới cây treo cổ. Tại đó, cậu cứ thế dò theo con đường xe tải đã qua trong những chuyến đi trước, những bước chân hấp tấp, nhưng không quá nhanh để khỏi gây chú ý. Mà cũng làm gì có ma nào để gây chú ý vào một ngày Chủ nhật chưa tỏ mặt người đã nóng bức. Hầu hết cánh thợ mỏ và lính Trị an phải mấy tiếng nữa mới dậy.

Sau vài dặm đường, cậu tới cánh đồng tang tóc tiêu điều và bắt đầu guồng chân chạy đến cây treo cổ, nôn nóng được giấu mình vào rừng rậm. Không thấy tăm hơi Lucy Gray đâu cả, đi dưới tán cây, cậu tự hỏi có khi nào mình đã hiểu sai mất thông điệp của cô và đáng ra phải tới khu Vỉa than mới phải. Thế rồi cậu nhác thấy vệt màu da cam bèn lần theo tới một khoảng đất trống. Cô đứng đó, dỡ mấy bọc đồ khỏi một xe cút kít nhỏ, chiếc khăn của cậu chít quanh đầu rất điệu đà. Cô chạy tới ôm cậu và cậu đáp lại mặc dù ngốt thế này còn ôm với ấp. Nụ hôn sau đó làm cậu tươi tỉnh hơn.

Cậu đưa tay lên chiếc khăn màu cam trên mái tóc cô. "Đi lánh đời mà em đeo khăn nổi thế."

Lucy Gray nở một nụ cười hàm tiếu. "À thì, em đâu muốn anh lạc mất em. Anh vẫn quyết đi chứ?"

"Anh có còn chọn lựa nào khác đâu." Nhận ra nói vậy nghe chừng lạnh nhạt quá, cậu vớt vát, "Lúc này em là điều quan trọng nhất với anh mà."

"Với em anh cũng thế. Giờ anh là lẽ sống của em. Ngồi đây, chờ anh đến, em ngộ ra không có anh thì mình sẽ chẳng đời nào đủ dũng khí để làm chuyện này," cô thừa nhận. "Không chỉ là bởi sẽ gian khó đến đâu. Mà còn cô đơn hiu quạnh quá đỗi. Chắc em trụ được vài ngày, nhưng rồi sẽ lại về nhà với nhóm Covey thôi."

"Anh biết. Anh thậm chí còn không tính tới chuyện bỏ trốn cho tới khi em đề cập. Nó quá... dễ nản chí." Cậu lướt bàn tay trên mấy bọc đồ của cô. "Anh xin lỗi, anh không thể liều mà mang vác lỉnh kỉnh được."

“Hẳn nhiên là không rồi. Em đã cóp nhặt được ngần này, còn lục vét cả buồng kho ở nhà nữa. Được mà. Em để hết tiền lại cho nhóm Covey rồi.” Như thể tự thuyết phục chính mình, cô nói, “Họ sẽ ổn thôi.” Đoạn xốc một bịch đồ lên vai.

Cậu gom mấy thứ nhu yếu phẩm. “Họ sẽ làm gì? Ý anh là, ban nhạc ấy. Khi không có em.”

“Ồ, họ sẽ xoay xở được thôi. Ai cũng biết hát đúng nhạc và chỉ dăm năm nữa là Maude Ivory đủ sức thay em hát chính rồi,” Lucy Gray đáp. “Với cả, tai ương cứ vận vào người em thế này, chắc người ta hết muốn dung nạp em ở Quận 12 rồi. Tối qua ngài Chỉ huy bảo em đừng có hát bài ‘Cây treo cổ’ nữa. Đen tối quá, ông ấy nói vậy. Phản loạn quá thì đúng hơn. Em đã hứa ổng sẽ không bao giờ nghe bài hát ấy từ miệng em nữa.”

“Nó đúng là một bài hát kỳ lạ,” Coriolanus ngỏ ý.

Lucy Gray bật cười. “Ái chà, Maude Ivory lại thích đấy. Con bé nói nó rất có uy lực.”

“Như giọng anh nhỉ. Hồi anh hát quốc ca ở Capitol ấy,” Coriolanus nhớ lại.

“Chính thế,” Lucy Gray nói. “Anh sẵn sàng chưa?”

Hai người chia đều tất cả đồ đạc với nhau. Mất một lúc cậu mới nhận thấy thiêu thiếu gì đó. “Đàn ghi ta của em. Em không mang theo sao?”

“Em để lại cho Maude Ivory rồi. Cây đàn và váy áo của mẹ em.” Cô chật vật để tỏ vẻ như đó là chút chuyện vặt vãnh. “Em còn cần

tới chúng làm gì nữa? Tam Amber cho rằng ở phía Bắc vẫn có người, nhưng em không tin. Em nghĩ sẽ chỉ có hai ta thôi."

Cậu chợt nhận ra rằng bản thân không phải là người duy nhất phải gác bỏ bao hoài bão. "Ra ngoài kia ta sẽ ấp ủ những hoài bão mới," Coriolanus hứa hẹn, mạnh miệng hơn cậu thực thấy trong lòng. Cậu lấy ra la bàn của cha xem, đoạn trỏ. "Hướng Bắc đi đường này."

"Hay ta tới hồ trước đi. Chỗ đó cũng gần như là ở hướng Bắc rồi. Em khá là muốn nhìn thấy nó một lần nữa," cô nói.

Kế hoạch coi bộ cũng được, nên cậu không phản đối. Sớm thôi họ sẽ lênh đênh phiêu bạt giữa chốn hoang vu, một đi không trở lại. Sao không chiều ý cô chứ. Cậu giắt lại góc khăn bị tuột ra. "Nào thì tới hồ."

Lucy Gray ngoảnh lại nhìn về phía thị trấn, cho dù thứ duy nhất Coriolanus nhìn ra là giá treo cổ. "Vĩnh biệt, Quận 12. Vĩnh biệt, cây treo cổ và Đấu trường Sinh tử và Thị trưởng Lipp. Mai kia thứ gì đó sẽ lấy mạng tôi, nhưng sẽ không phải các người." Đoạn quay gót tiến sâu vào rừng.

"Chẳng có mấy để mà nhớ với nhung," Coriolanus tán thành.

"Em sẽ nhớ tiếng nhạc và những chú chim xinh đẹp của em lắm," Lucy Gray nói, hơi nghẹn lời. "Nhưng em mong một ngày nào đó chúng có thể đi theo em."

"Đố em biết anh sẽ không nhớ gì đấy? Con người," Coriolanus đáp. "Trừ một số ít. Còn đâu rặt một lũ đốn mạt, em nghĩ mà xem."

“Con người không tệ hại đến thế đâu, thật đấy,” cô nói. “Là do cách thế gian này đối xử với họ. Như chúng ta, trong trường đấu. Trong đó ta đã làm những chuyện ta sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới nếu như họ buông tha cho ta.”

“Anh không biết. Anh đã giết Mayfair, mà đâu có trường đấu nào,” cậu đáp.

“Nhưng chỉ là để cứu em.” Cô ngẫm ngợi. “Em nghĩ phàm là con người thì về bản chất là thiện lương. Ta biết vậy khi đã bước qua ranh giới lún vào tà ác, và thử thách cả đời của ta là phải nỗ lực ở yên tại phía chính nghĩa của ranh giới kia.”

“Đôi khi có những quyết định rất khó khăn.” Cậu đã phải đưa ra những quyết định như thế suốt hè này đấy thôi.

“Em hiểu chứ. Tất nhiên là em hiểu. Em là người chiến thắng mà,” cô ngậm ngùi. “Trong cuộc đời mới này, không phải xuống tay với một người nào khác nữa thì thích thật.”

“Anh nhất trí với em về chuyện đó. Ba cái mạng dường như là quá đủ cho một đời người rồi. Và dứt khoát là quá đủ cho một mùa hè.” Gần đó có tiếng kêu của thú hoang, làm cậu sực nhớ mình không có vũ khí phòng thân. “Anh làm gậy chống đây. Em muốn một cái không?”

Cô dừng chân. “Vâng. Có cái đấy thì tiện nhiều bề lắm.”

Họ tìm thấy mấy cành cây cứng cáp và cô giữ chắc chúng trong khi cậu bẻ hết các nhánh. “Người thứ ba là ai vậy?”

“Sao kia?” Cách cô nhìn cậu thật lạ. Cậu sượt tay, một mẩu vỏ cây cắm vào dưới móng tay. “Ái ui.”

Cô ngó lơ vết thương của cậu. “Người anh đã giết ấy. Anh nói đã giết ba mạng người mùa hè này.”

Coriolanus cắn vào đuôi mẩu dằm để rút nó ra, câu giờ. Ai thế nhỉ? Câu trả lời là Sejanus, tất nhiên rồi, song cậu không thể thú nhận chuyện ấy.

“Em lấy nó ra được không?” Cậu chìa tay, ngoe nguẩy cái móng tay trúng dằm, hòng làm cô phân tâm.

“Để em coi nào.” Cô xem cái dằm. “Vậy là, Bobbin, Mayfair… người thứ ba là ai thế?”

Trí óc cậu làm việc hết công suất hòng tìm một lời giải thích thỏa đáng. Cậu đã vướng vào một tai nạn quỷ quái ư? Tử vong trong khi huấn luyện? Cậu đang lau súng và sơ sểnh cướp cò? Cậu quyết định tốt nhất là nên bông đùa. “Chính anh đấy. Anh đã giết bản ngã xưa cũ của mình để đi cùng em.”

Cô moi cái dằm ra. “Đây nhé. Chà, mong là bản ngã xưa cũ ấy không ám con người mới của anh. Mối quan hệ của chúng ta đã có đủ các oan hồn rồi.”

Khoảnh khắc ấy trôi qua, nhưng cuộc nói chuyện đã chết yểu. Cả hai không ai nói năng gì cho tới lúc đi được nửa đường, khi họ dừng lại nghỉ lấy hơi.

Lucy Gray mở nắp cái bình nhựa đưa cho cậu. “Người ta đã nhận ra anh vắng mặt chưa?”

“Chắc cũng phải đến giờ ăn tối. Còn em?” Cậu tu một hơi dài.

“Người duy nhất đã thức khi em đi là Tam Amber. Em bảo anh ấy em chuẩn bị đi xem một con dê. Bọn em đang bàn tính nuôi

hẳn một đàn. Bán sữa như nghề tay ngang vậy," cô nói. "Có lẽ em còn vài giờ đồng hồ nữa trước khi họ bắt đầu đi tìm. Chắc tới đêm họ mới nghĩ tới cây treo cổ và tìm thấy cái xe cút kít. Họ sẽ hiểu được thôi."

Cậu đưa cô bình nước. "Liệu họ có cố theo em không?"

"Có thể. Nhưng lúc ấy ta đã ở xa tít mù khơi rồi." Cô ực một ngụm nước và chùi miệng bằng mu bàn tay. "Liệu người ta có săn lùng anh không?"

Cậu không chắc đội Trị an sẽ lo lắng một sớm một chiều như thế. Hà cớ gì cậu lại rời bỏ trường sĩ quan cao cấp đang đón đợi? Nếu có bất cứ ai nhận ra cậu mất tích, dám họ sẽ nghĩ cậu đã vào thị trấn cùng một Trị an viên khác lắm. Trừ phi họ tìm thấy khẩu súng, hẳn rồi. Cậu không thiết nói chuyện trường lớp lúc này khi vết thương lòng hãy còn hở miệng. "Anh không biết nữa. Kể cả khi phát hiện anh đã chạy trốn, họ cũng không biết đâu mà lần."

Họ tiếp tục đi bộ về phía hồ, mỗi người đều trầm ngâm suy nghĩ. Với cậu tất thảy tưởng chừng vô thực, tựa hồ đây chỉ là một buổi đi chơi vãn cảnh, giống như cách đây hai hôm Chủ nhật. Tựa hồ họ đang đi dã ngoại và cậu nhất định phải về cho kịp món xúc xích rán và giờ giới nghiêm. Nhưng không. Đến hồ rồi, họ sẽ tiến sâu vào vùng hoang dã, vào một cuộc đời bị cuộc sinh tồn sơ đẳng nhất ngốn trọn. Họ sẽ ăn uống thế nào? Họ sẽ sống ở đâu? Và họ biết làm cái quái gì đây, một khi đã giải quyết xong vấn đề kiếm ăn và chỗ nương thân? Cô không có âm nhạc. Cậu không có trường lớp, hay quân đội, hay bất cứ thứ gì. Lập gia đình ư? Bắt một đứa trẻ chào đời trong hoàn cảnh ấy xem chừng thảm đạm quá. Bất kỳ đứa trẻ nào, huống hồ là con của chính cậu. Còn biết

mong cầu thứ gì đây một khi phú quý, danh lợi và quyền lực đã bị loại trừ? Lẽ nào mục đích của sinh tồn là tiếp tục tồn tại và chẳng gì khác nữa?

Lòng cậu bề bộn những trăn trở, chặng thứ hai của cuộc hành trình đến hồ nhanh chóng trôi qua. Họ trút tải đồ xuống trên bờ và ngay sau đó Lucy Gray liền đi tìm cành cây làm cần câu cá. "Chẳng biết phía trước có gì, vậy ta nên lấp đầy cái bụng ở đây thì hơn," cô bảo. Cô chỉ cậu cách gắn dây cước và móc câu nặng vào cần. Cào bới lớp bùn nhão để lấy giun khiến cậu muốn lộn mửa và cậu tự hỏi có phải đây sẽ là việc như cơm bữa hay không. Sẽ như thế, nếu họ đủ đói khát. Họ xỏ mồi vào móc và ngồi lặng im bên bờ hồ, chờ cá cắn câu trong khi lũ chim ríu ran xung quanh. Cô bắt được hai con. Cậu thì tay trắng.

Những đám mây đen kịt nặng nề cuồn cuộn kéo tới, trời bớt nắng nôi đôi chút song cậu lại càng thêm lo âu trầm uất. Giờ cậu sống thế này đây. Đào giun và lệ thuộc hoàn toàn vào tiết nắng mưa của trời. Nguyên thủy. Chẳng khác gì thú vật. Cậu biết kể ra sẽ dễ dàng hơn nếu như bản thân không phải một cá nhân kiệt xuất đến thế. Con người tài giỏi và sáng láng bậc nhất toàn nhân loại. Người trẻ tuổi nhất thi đỗ kỳ sát hạch sĩ quan. Nếu mà cậu bất tài và dốt nát, việc không còn cuộc sống văn minh sẽ đâu khiến ruột gan cậu trống rỗng đến nhường này. Cậu sẽ vượt qua chuyện ấy ngon ơ. Những giọt mưa nặng hạt, lạnh buốt bắt đầu rơi lốp đốp xuống người cậu, thấm những vệt ướt nhèm trên bộ đồ rằn ri.

"Trời thế này chẳng nấu ăn được," Lucy Gray nói. "Vào trú chân đi. Bên trong có một cái lò sưởi ta có thể xài."

Nhất định là cô đang nói đến ngôi nhà vẫn còn mái che ở ven hồ. Có khi là mái nhà cuối cùng của cậu, tới khi cậu tự dựng lấy một cái. Mà dựng nhà kiểu gì chứ? Bài sát hạch sĩ quan lại chẳng hỏi câu này.

Sau khi cô thoăn thoắt làm sạch cá và quấn chúng vào lá cây, họ vơ nhặt mấy bọc đồ và tức tốc chạy về căn nhà dưới màn mưa đang trút xuống như thác đổ. Sẽ thi vị đấy, nếu không phải đời thực của cậu. Đơn thuần là một cuộc phiêu lưu trong vài tiếng đồng hồ, cùng một cô gái quyến rũ và một tương lai viên mãn ở vùng trời nào đó. Cửa bị kẹt, nhưng Lucy Gray liền hích hông và nó bật mở. Hai người lật đật vào nhà tránh mưa và thả đồ đạc xuống đất. Chỉ có nhõn một phòng, với tường, trần và sàn nhà bằng bê tông. Không có vẻ gì là có điện, nhưng ánh sáng rọi qua những khung cửa sổ ở bốn phía và từ cánh cửa ra vào duy nhất. Mắt cậu sáng rỡ khi thấy lò sưởi, đầy những tro cũ, liền kề có một chồng củi khô xếp gọn gàng. Ít ra thì họ sẽ không phải đi kiếm củi.

Lucy Gray đi tới chỗ lò sưởi, đặt cá xuống nền lò nhỏ bằng bê tông và bắt tay vào sắp xếp những tầng gỗ với nhánh cây lên vỉ lò kim loại cũ. “Bọn em trữ củi trong này nên củi khô luôn có sẵn.”

Coriolanus cân nhắc khả năng cứ thế ở lì trong ngôi nhà nhỏ nhắn vững chãi này, với xung quanh cơ man nào là gỗ củi và hồ nước để câu cá. Mà không, cắm rễ ở gần Quận 12 thế này thì nguy hiểm quá. Nếu nhóm Covey biết đến nơi đây, chắc chắn những người khác cũng vậy. Đến cả lớp che chắn nhỏ nhoi cuối cùng này cậu cũng buộc phải chối từ. Chẳng nhẽ cậu sẽ phải chui vào hang mà sống sao? Cậu nghĩ tới căn hộ trên tầng thượng đẹp đẽ của nhà Snow, với sàn nhà đá cẩm thạch và những chùm đèn pha lê.

Mái ấm của cậu. Mái ấm mà cậu có toàn quyền được hưởng. Gió thổi hắt mưa vào trong nhà, lắc rắc những hạt mưa buốt giá lên quần cậu. Cậu đóng sập cửa lại sau lưng rồi chết lặng. Cánh cửa đã che đậy một thứ. Một cái bao tải dài. Từ miệng bao thò ra nòng của một khẩu súng săn.

Không thể nào. Nghẹn thở, cậu dùng bốt hẩy cho bao mở ra, để lộ khẩu súng săn và cây súng trường Trị an. Thêm chút nữa và cậu có thể nhận ra cái máy ném lựu đạn. Khỏi thắc mắc nữa, đây đích thị là chỗ súng chợ đen Sejanus đã mua trong nhà kho. Và trong số đó là những hung khí giết người.

Lucy Gray châm lửa. "Em có mang một cái lon thiếc cũ vì nghĩ biết đâu ta có thể xách theo than hồng từ chỗ này qua chỗ nọ. Em không có nhiều diêm, mà cầy lửa từ đá đánh lửa thì khó lắm."

"Ừ ừ," Coriolanus đáp. "Ý hay đó." Sao mà mấy thứ súng ống này lại ở đây được? Thực ra cũng hợp lý thôi. Billy Taupe có thể đã đưa Spruce tới hồ, hoặc đơn giản là chắc Spruce đã biết nơi này từ trước. Nó có thể là một nơi ẩn náu hữu dụng cho phiến quân thời chiến. Và Spruce đủ lõi đời để hiểu không thể liều cất giấu tang chứng tại Quận 12.

"Nè, anh tìm thấy gì ở đấy thế?" Lucy Gray lại chỗ cậu và cúi xuống, lôi cái bao tải ra khỏi chỗ vũ khí. "Ôi. Đây có phải thứ họ cất trong nhà kho không?"

"Anh nghĩ hẳn là vậy rồi," cậu đáp. "Ta có nên cầm súng theo không?"

Lucy Gray lùi lại, đứng dậy, và ngẫm nghĩ hồi lâu. "Tốt nhất là không. Em không tin chúng. Tuy thế, cái này sẽ cần thiết này." Cô

rút ra một con dao dài, lật qua lại lưỡi dao trên bàn tay. “Em nghĩ mình sẽ đi đào chút cát nhĩ, vì ta nhóm được lửa rồi. Cạnh hồ có một khóm cũng tươi tốt.”

“Anh tưởng chưa ăn được,” cậu nói.

“Hai tuần lễ có thể tạo nên sự khác biệt rất lớn đấy,” cô đáp.

“Hãy còn mưa,” cậu phản đối. “Em sẽ ướt như chuột lột mất thôi.”

Cô phì cười. “Nào, em có làm từ đường đâu.”

Thành thực mà nói, cậu lại thấy vui mừng vì được ở một mình đôi phút để suy nghĩ. Sau khi cô rời đi, cậu nhấc đáy bao lên và chỗ vũ khí trôi tuột ra sàn nhà. Quỳ gối bên cạnh ụn đồ, cậu cầm lên khẩu súng trường Trị an mình đã dùng để bắn chết Mayfair và ẵm nó trong tay. Nó đây rồi. Thứ hung khí giết người. Không phải trong phòng pháp y của Capitol, mà ở đây, trên tay cậu, giữa vùng đồng không mông quạnh, nơi nó chẳng còn chút đe dọa nào hết. Tất cả những gì cậu phải làm là thủ tiêu nó, thế là cậu sẽ thoát khỏi thòng lọng của đao phủ. Được tự do trở về căn cứ. Tự do thẳng tiến tới Quận 2. Tự do tái hòa nhập thế giới con người không chút sợ hãi. Những giọt lệ nhẹ nhõm dâng lên nơi đáy mắt, cậu bật cười vì sung sướng đến tận độ. Thủ tiêu bằng cách nào đây? Thiêu rụi nó trong bếp lửa? Tháo tung nó ra và vung vãi các bộ phận ra bốn phương tám hướng? Lẳng nó xuống hồ? Một khi khẩu súng này biến mất, sẽ chẳng còn gì liên hệ cậu với vụ án mạng được nữa. Tuyệt nhiên không.

Không, gượm đã. Còn một thứ. Lucy Gray.

Chà, nào có hề chi. Cô sẽ chẳng bao giờ bép xép. Cô sẽ không thích thú gì, hẳn nhiên, khi cậu báo cô kế hoạch đã thay đổi. Rằng cậu sẽ trở về đội Trị an và tới Quận 2 vào rạng sáng ngày mai, nói trắng ra là phó mặc cô cho số phận định đoạt. Kể cả thế, cô sẽ không đời nào ton hót chuyện của cậu. Đó không phải cung cách của cô, và việc ấy đồng thời sẽ khiến cô dính líu đến vụ giết người. Tức là cô có thể sẽ phải chết, mà Đấu trường Sinh tử đã cho thấy, Lucy Gray sở hữu một biệt tài là bảo toàn mạng sống của mình. Thêm vào đó, cô yêu cậu. Cô đã nói vậy trong bài hát tối qua. Hơn thế nữa, cô tin cậu. Mặc dù, giả như cậu bỏ mặc cô giữa chốn rừng thiêng nước độc để mà vật lộn sinh tồn trong đơn độc, chắc chắn cô sẽ coi đó là một sự bội tín. Cậu phải nghĩ ra cách nào thật khéo để báo tin này. Nhưng là gì đây? "Anh yêu em say đắm, nhưng anh còn yêu trường sĩ quan hơn" à? Nghe không lọt tai lắm.

Và cậu thực lòng yêu cô mà! Thật đấy! Chỉ là, mới ngụ ở chốn rừng rú được mấy tiếng đồng hồ, cậu liền biết mình ghét nó. Nào cái nóng, nào giun dế, nào lũ chim quang quác không ngừng.

Rõ ràng là cô đi đào khoai lâu la đáo để.

Coriolanus liếc ra ngoài cửa sổ. Cơn mưa giờ chỉ còn lất phất.

Cô không muốn phải lên đường mà thui thủi lẻ bóng. Quá cô quạnh. Ca khúc của cô hát rằng cô cần, yêu và tin cậu, nhưng liệu cô có thứ tha cho cậu? Ngay cả khi cậu bỏ rơi cô? Billy Taupe đã chọc giận cô và cậu ta đã chầu trời. Lúc này cậu có thể nghe cậu ta nói...

"*Tôi phát buồn nôn khi thấy em dắt mũi bọn trẻ. Tội nghiệp Lucy Gray. Tội nghiệp cừu non.*"

... và nhìn thấy cô cắm răng vào tay cậu ta. Cậu nghĩ tới cách cô đã giết người như ngóe trong trường đấu. Đầu tiên là con bé Wovey trói gà không chặt; quả là chiêu thức máu lạnh nhất cậu từng thấy. Thế rồi cô đã tiêu diệt Treech mưu mô ra sao, nhử cậu ta tấn công, để mình có thể lôi phắt con rắn ra khỏi túi váy. Và cô nói rằng Reaper mắc bệnh dại, rằng đó là cú ra tay ân huệ, nhưng ai mà biết được?

Không, Lucy Gray không hề là cừu non. Cô không làm từ đường. Cô là người chiến thắng.

Cậu kiểm tra thì thấy khẩu súng Trị an đã nạp đạn, đoạn mở toang cửa. Chẳng thấy cô đâu. Cậu đi bộ tới hồ, cố nhớ lại chỗ Clerk Carmine đã đào trước khi mang đến cho họ cây cát nhĩ. Chẳng cần thiết. Khu vực sình lầy quanh hồ đìu hiu vắng lặng, còn bờ hồ thì chưa hề bị đào xới.

"Lucy Gray?" Có mỗi con húng nhại lẻ loi đậu trên cành cây gần đó đáp lời, nó cố bắt chước giọng cậu nhưng không thành, do lời cậu nói không có tính nhạc điệu. "Thôi đi," cậu càu nhàu với con vật. "Mày cóc phải húng nhây đâu."

Không nghi ngờ gì nữa, cô đang lẩn trốn cậu. Nhưng tại sao? Chỉ duy nhất một đáp án. Vì cô đã phát hiện ra. Mọi chuyện. Rằng phi tang chỗ súng sẽ xóa sạch tất cả vật chứng về việc cậu có nhúng tay vào vụ hạ sát. Rằng cậu không còn muốn bỏ trốn nữa. Rằng cô là nhân chứng cuối cùng có thể ràng buộc cậu với vụ án. Nhưng hai người vẫn luôn nương tựa vào nhau mà, vậy thì hà cớ

gì cô đột nhiên nghĩ cậu sẽ hãm hại mình. Hà cớ gì, khi chỉ mới hôm qua thôi, cậu vẫn thanh khiết tựa tuyết rơi?

Sejanus. Hẳn là cô đã phát hiện ra rằng Sejanus là mạng người thứ ba chết dưới tay Coriolanus. Cô có thể không biết gì về mánh khóe với con húng nhây, ngoại trừ cậu là người thân tín của Sejanus, và rằng Sejanus đã làm phản, còn Coriolanus về phe bảo vệ Capitol. Dẫu vậy, cho rằng cậu sẽ giết cô để diệt khẩu ư? Cậu nhìn xuống khẩu súng nạp đầy đạn trong tay mình. Có lẽ đáng nhẽ cậu nên để nó lại trong nhà kho. Cầm súng rượt đuổi cô đúng là trông bất lương thật. Nhưng cậu nào có định giết cô. Chỉ là nói chuyện và bảo đảm cô hiểu lẽ phải trái.

Bỏ súng xuống đi, cậu tự nhủ, song đôi tay không chịu nghe lời. *Cô ấy chỉ có một con dao thôi đấy*. Một con dao thuộc hàng khủng. Cậu đành quàng súng lên vai. "Lucy Gray! Em có ổn không? Em làm anh sợ đó! Em đang ở đâu?"

Cô chỉ việc nói "Em hiểu rồi, em sẽ đi tiếp một mình, như trước giờ em vẫn định thế." Nhưng vừa sáng nay cô đã thừa nhận cô không nghĩ tự bản thân mình có thể làm nổi, rằng được dăm ba hôm cô sẽ lại về với nhóm Covey. Cô biết cậu không tin cô.

"Lucy Gray, làm ơn, anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi mà!" cậu gào lên. Cô đang mưu toan gì vậy? Trốn đi tới khi cậu thấm mệt mà quay lại khu căn cứ ư? Và sau đó thì đêm nay lén chuồn về nhà? Như vậy đâu có được. Ngay cả khi hung khí đã biến mất, cô vẫn là mầm mống nguy hiểm. Nhỡ bây giờ cô trở về Quận 12 và lão Thị trưởng sai người tóm được cô thì sao? Nhỡ đâu người ta tra khảo hay thậm chí dùng nhục hình với cô? Chuyện sẽ bại lộ. Cô đâu có giết ai. Cậu mới giết người. Lời khai của cậu đối chiếu

với lời khai của cô. Dù cho người ta không tin cô, thanh danh của cậu cũng sẽ bị hoen ố. Chuyện tình của họ sẽ bị vạch trần, cùng với đó là tường tận chuyện cậu đã ăn gian trong Đấu trường Sinh tử. Hiệu trưởng Highbottom có thể được đưa vào làm người làm chứng. Cậu không thể mạo hiểm được.

Cô vẫn biệt tăm biệt tích. Tại cô mà cậu phải bất đắc dĩ truy lùng cô trong rừng cây. Lúc này mưa đã tạnh, để lại bầu không khí ẩm ướt và mặt đất lầy lội. Cậu trở lại ngôi nhà và quét mắt trên sàn tới khi tìm thấy vết giày mờ mờ của cô, đoạn lần theo dấu đó tới khi đến chỗ bụi rậm nơi cánh rừng bắt đầu mọc sum suê và âm thầm tiến vào rặng cây tong tỏng nước mưa.

Tiếng chim rối rít ù cả hai tai cậu, vòm trời xỉn đục khiến cho tầm nhìn bị hạn chế. Những lùm cây mọc thấp che khuất dấu chân cô, nhưng vì nguyên do nào đó mà cậu linh cảm mình đang đi trúng hướng. Chất adrenalin khiến các giác quan của cậu thêm phần tinh nhạy và cậu nhận thấy chỗ này có một nhành cây gãy gập, chỗ nọ một vết xéo lên đám rêu. Lòng cậu gợn lên một thoáng tội lỗi, dọa cho cô đến khiếp đảm thế này. Cô đang làm gì, vừa lập cập rúc vào bụi cây vừa cố đè nén tiếng khóc nấc lên chăng? Cái ý tưởng về một cuộc sống thiếu vắng cậu hẳn đang làm cõi lòng cô vụn vỡ.

Một vệt da cam đập vào mắt cậu và cậu mỉm cười. “Em đâu muốn anh lạc mất em,” cô đã nói. Và cậu đã không để lạc mất cô. Cậu xô qua những cành lá và bước vào một mảnh đất trống khuất sau hàng cây. Chiếc khăn quàng màu cam vắt ngang phất phơ trên mấy cành gai, dám chắc nó đã bị gió thổi bung và vướng lại trong lúc cô tẩu thoát. Ôi chao. Càng khẳng định cậu đã đi đúng

đường. Cậu bèn đi tới lấy chiếc khăn - thôi thì cậu sẽ giữ nó vậy - thì một tiếng xào xạc khe khẽ trong tán lá làm cậu đứng khựng lại. Cậu chỉ vừa mới ý thức được có rắn thì con vật đã ra đòn, bật phóng ra như lò xo và cắm phập răng vào phần cẳng tay cậu đang vươn về phía chiếc khăn.

"Áa!" cậu rú lên đau đớn. Nó tức thì nhả ra và trườn vào bụi rậm, không để cậu kịp cả nhìn cho rõ. Cậu rụng rời tay chân khi nhìn trân trân vết cắn cong cong đỏ tấy nơi cẳng tay. Rụng rời và bàng hoàng. Lucy Gray đã ủ mưu giết cậu! Không thể nào là trùng hợp được. Chiếc khăn lòng thòng. Con rắn rình sẵn. Maude Ivory đã nói cô ả luôn biết nơi tìm ra chúng. Đây là một cạm bẫy và cậu đã tự chui đầu vào nộp mạng! Đúng là tội nghiệp cừu non! Cậu bắt đầu thấy thông cảm với Billy Taupe rồi đây.

Trừ mấy con cầu vồng trong trường đấu ra, còn đâu Coriolanus là hạng gà mờ về rắn rết. Chôn chân trên đất, tim đập dồn, cậu dự mình sẽ đi đời nhà ma luôn, nhưng dù vết thương đau điếng, cậu vẫn đứng được. Cậu không biết mình còn bao nhiêu thời gian nữa, nhưng nhân danh nhà Snow, cô ả sẽ phải trả giá. Cậu có nên lấy ga rô buộc thít tay lại không? Hút nọc độc ra? Họ đã được đào tạo kỹ năng sinh tồn đâu cơ chứ. Lo sợ biện pháp sơ cứu của mình sẽ chỉ tổ làm độc tố phát tác nhanh hơn trong cơ thể, cậu kéo tay áo xuống che cẳng tay đi, quàng súng trường qua vai và bắt đầu truy đuổi. Giả mà cậu thấy khỏe hơn, chắc cậu sẽ cười mỉa cái cách mối quan hệ giữa họ đã rạn nứt thành một kỳ Đấu trường Sinh tử của riêng hai người đầy tréo ngoe đến nhường nào.

Giờ thì không còn dễ để dò ra cô ả nữa, cậu vỡ ra là những đầu mối trước đó đã được bày binh bố trận sao cho cậu dẫn xác thẳng

tới chỗ con rắn. Song cô ả không thể nào cách đây quá xa được. Cô ta sẽ muốn biết liệu con vật đó có hóa kiếp được cậu không, hay mình phải lập một kế tấn công khác. Có khi cô ta đã mong cậu sẽ chết giấc đi để có thể cắt cổ cậu bằng con dao dài. Cố thở khẽ hơn, cậu tiến sâu hơn vào rừng, khẽ khàng dùng mũi súng gạt mấy cành cây ra sau, nhưng không tài nào truy ra tung tích cô ả.

Động não đi, cậu nói với chính mình. *Cô ta sẽ đi đâu?* Câu trả lời có sức nặng tựa ngàn cân. Cô ả sẽ không muốn giáp lá cà với cậu, người đang thủ một khẩu súng trường, trong khi bản thân chỉ có độc một con dao. Mà sẽ quay về ngôi nhà bên hồ để lấy cho mình một khẩu súng. Có khi cô ta đã đi đường vòng quanh cậu và ngay giây phút này đang trên đường tới nơi. Cậu vểnh tai lên và đúng. Đúng thế! Cậu nghĩ mình có thể nghe thấy ai đó chạy đi ở bên phải, tháo lui về phía hồ nước. Cậu co giò đuổi theo tiếng động và rồi đột ngột dừng lại. Quả nhiên, khi nghe tiếng cậu, cô ả, vốn đang lao như bay qua những lùm những bụi, liền ngộ ra điều cậu vừa vỡ lẽ, chẳng mảy may đếm xỉa mình có bị cậu nghe thấy không nữa. Cậu ước chừng cô ta cách đó khoảng mười thước, vác súng lên vai và nhả một loạt đạn về hướng đó. Một đàn chim vừa quàng quạc ỏm tỏi vừa tán loạn bay vút lên trời và cậu lờ mờ nghe thấy một tiếng kêu. *Tóm được rồi nhé*, cậu nhủ bụng. Cậu rầm rập băng rừng mà đuổi theo cô ả, cành cây với gai nhọn mắc vào quần áo và cào xước mặt cậu, thây kệ tất cả tới khi đến vị trí của cô ta trong dự đoán của mình. Cô ta vẫn tuyệt tích. Chẳng sao. Rồi cô ta sẽ lại phải di chuyển và khi ấy, cậu sẽ lùng bằng ra thì thôi.

"Lucy Gray," cậu nói bằng giọng điệu bình thường. "Lucy Gray ơi. Còn nước còn tát mà." Cố nhiên, đã quá muộn màng, nhưng

cậu chẳng nợ nần gì cô ả hết. Chắc chắn là không phải chân tướng sự việc. “Lucy Gray, nói chuyện với anh đi em?”

Giọng hát của cô ta, bất chợt vút cao đầy dịu ngọt trong không gian, khiến cậu ngỡ ngàng.

Em có, em có

Đến bên cây

Bầu bạn bên tôi, cổ tròng dây.

Nơi đây đã xảy ra bao điều kỳ dị

Nào còn chi lạ lẫm

Nếu nửa đêm ta gặp nhau bên cây treo cổ.

Rồi, tôi hiểu rồi, cậu nghĩ. *Cô đã biết chuyện của Sejanus. “Cổ tròng dây” rồi này kia.*

Cậu vừa dợm một bước chân về phía cô ả thì một con húng nhại học theo bài hát của cô ta. Tới con thứ hai. Rồi con thứ ba. Khu rừng bừng sống dậy trong điệu nhạc khi hàng chục con chim hòa giọng. Cậu bèn lao bổ đi giữa những cây cối và rồi xả súng tại nơi giọng hát phát ra. Cậu đã bắn trúng cô ta chưa? Không biết được, vì tiếng chim hót đang lùng bùng trong tai cậu, khiến cậu mất phương hướng như rắn mất đầu. Mắt cậu bắt đầu nổ đom đóm và cánh tay cậu đau buốt. “Lucy Gray!” cậu phẫn uất gầm lên. Con nhỏ láu cá, xảo quyệt, nanh ác. Cô ả biết chúng sẽ che giấu cho mình. Cậu nâng súng lên bắn liên thanh vào rặng cây, ra sức quét sạch lũ chim. Nhiều con xao xác bay lên, song bài hát đã được truyền bá, khuấy động cả khu rừng. “Lucy Gray! Lucy Gray!” Điên tiết, cậu quay hết bên này đến bên kia rồi thành ra vãi đạn

vào rừng cây đúng theo một vòng tròn, lia từng tràng vòng quanh tới khi hết sạch đạn. Cậu ngã vật ra đất, chóng mặt và buồn nôn, tựa hồ trời đất nổ tung, muôn vạn loài chim gân cổ thét gào trong khi đám húng nhại tiếp tục hót bản "Cây treo cổ" của riêng chúng. Thiên nhiên phát điên. Thứ gien di truyền đê tiện. Loạn rồi.

Cậu phải thoát khỏi đây. Tay cậu bắt đầu sưng tấy. Cậu phải quay lại khu căn cứ. Ép mình gượng dậy, cậu lặn lội về chỗ hồ nước. Mọi thứ trong nhà vẫn y nguyên như lúc cậu đi. Chí ít cậu đã chặn đứng đường về của cô ả. Lấy một đôi tất làm găng tay, cậu chùi sạch hung khí, nhồi toàn bộ số súng ống vào lại trong bao tải, lẳng qua vai và chạy ra hồ. Áng chừng cái bao đã đủ nặng để tự chìm mà không cần nhét thêm đá, cậu liền nhảy tùm xuống hồ và lôi nó ra chỗ nước sâu. Cậu nhấn cái bao và nhìn nó từ từ chìm xuống vùng nước tối hun hút theo đường xoắn ốc.

Khắp cánh tay cậu rậm rật ngứa ngáy một cách đáng báo động. Một cách vụng về cậu bì bạch bơi chó vào bờ, rồi liêu xiêu quay lại ngôi nhà. Còn chỗ nhu yếu phẩm? Cậu có nên dìm luôn xuống nước không? Chẳng để làm gì. Hoặc là cô ả đã chết và nhóm Covey sẽ tìm thấy chúng, hoặc là cô ả còn sống và sẽ sử dụng chúng với hy vọng trốn thoát. Cậu quăng chỗ cá vào lửa cho cháy ra tro và bỏ đi, đóng chặt cánh cửa lại sau lưng.

Trời lại đổ mưa, mưa như trút nước. Cậu mong nó sẽ gột sạch mọi vết tích từ chuyến viếng thăm của mình. Chỗ súng đã bị tiêu hủy. Số nhu yếu phẩm là của Lucy Gray. Thứ duy nhất còn lại là dấu chân cậu và chúng đang tan ra ngay trước mắt. Mây mù cơ hồ thâm nhập vào trí não cậu. Cậu loay hoay suy nghĩ. *Về ngay. Mi phải về khu căn cứ.* Nhưng căn cứ ở đằng nào? Cậu lấy la bàn

của cha ra khỏi túi, kinh ngạc là nó vẫn chạy sau khi bị nhúng dưới hồ. Crassus Snow vẫn ở đâu đó ngoài kia, bảo vệ cậu.

Cậu giữ rịt chiếc la bàn, chiếc phao cứu sinh giữa cơn bão bùng, chân bước về phía Nam. Cậu lảo đảo xuyên rừng, khiếp nhược và bơ vơ nhưng cảm nhận được sự hiện diện của cha kề bên. Crassus có thể không đánh giá cao cậu, nhưng ông sẽ muốn sản nghiệp của mình được lưu truyền với hậu thế, và có chăng hôm nay Coriolanus đã phần nào lấy công chuộc tội? Sẽ là công cốc nếu như nọc rắn đoạt mạng cậu. Cậu dừng lại để nôn, ước gì đã mang theo bình nước. Cậu ngờ ngợ rằng ADN của mình cũng dính lên đó, nhưng ai thèm quan tâm? Cái bình đâu phải hung khí giết người. Không quan trọng. Cậu an toàn rồi. Giả sử mấy người Covey tìm thấy xác Lucy Gray, họ sẽ không trình báo đâu. Họ sẽ không muốn những sự chú ý dây dưa từ chuyện đó. Nó có thể khiến họ dính dáng đến phiến quân hoặc làm lộ tẩy nơi trú ẩn của họ. Ấy là nếu có xác. Cậu còn không dám chắc đã bắn trúng cô ả.

Coriolanus về tới nơi. Không phải tới đúng chỗ cây treo cổ, mà về Quận 12, lang thang từ một rặng cây đến một cụm lều của dân thợ mỏ và vô tình tìm thấy đường cái. Mặt đất rung lên theo từng đợt sấm rền và những lần chớp loáng rạch ngang trời khi cậu đến quảng trường thị trấn. Cậu không trông thấy ai khi về đến khu căn cứ và trèo rào vào trong. Cậu đi một mạch tới trạm xá, khai đang dừng lại buộc dây giày trên đường tới nhà thể chất thì bị một con rắn từ đâu xổ ra cắn.

Vị bác sĩ gật gù. “Hễ mưa là chúng nó hay ra ngoài lắm.”

“Vậy sao ạ?” Coriolanus cứ ngỡ câu chuyện bịa đặt của mình sẽ bị vặn hỏi, hay ít nhất cũng vấp phải thái độ hồ nghi.

Vị bác sĩ không có vẻ gì là ngờ vực. “Cháu có nhìn thấy nó không?”

“Không hẳn ạ. Trời mưa, còn nó thì nhanh như cắt,” cậu trả lời. “Cháu tới số rồi sao ạ?”

“Còn khuya lắm,” vị bác sĩ cười. “Nó còn chẳng phải rắn độc. Thấy dấu răng này không? Không có răng nanh. Nhưng cũng phải nhức mất mấy ngày đấy.”

“Bác có chắc không ạ? Cháu đã bị nôn và mắt tỉnh táo,” cậu nói.

“Chà, hoảng quá mất khôn đó mà.” Bà lau vết thương. “Chắc sẽ để lại sẹo nhé.”

Tốt, Coriolanus nghĩ bụng. *Nó sẽ nhắc mình phải cẩn trọng hơn.*

Bà tiêm cho cậu mấy mũi kèm một lọ thuốc. “Mai ghé qua nhé, ta sẽ kiểm tra lại.”

“Mai cháu được tái phân công đến Quận 2 rồi,” Coriolanus đáp.

“Thế thì đến trạm xá ở đó ấy,” bà bảo. “Chúc may mắn, anh lính.”

Coriolanus quay về phòng, sửng sốt khi biết chỉ mới lưng lửng buổi chiều. Đã ngấm rượu, lại thêm trời mưa, mấy đứa bạn cùng phòng còn chưa thèm cả ngủ dậy. Cậu bèn vào nhà tắm bỏ đồ trong túi ra. Nước hồ đã làm miếng phấn hương hoa hồng của mẹ cậu nhão ra sền sệt, cậu liền quẳng tất vào thùng rác. Mấy tấm hình dính bết vào nhau và mủn hết khi cậu cố gỡ chúng ra, nên chúng cũng tiếp bước miếng phấn luôn. Duy có chiếc la bàn là trụ nổi. Cậu lột quần áo và chà bằng sạch những chút gì còn sót lại

của hồ nước. Mặc đồ khác rồi, cậu lấy túi du lịch của mình xuống và bắt tay vào sửa soạn hành trang, đặt lại chiếc la bàn vào hộp đồ cá nhân và cất sâu vào trong túi. Ngẫm lại, cậu bèn mở ngăn tủ của Sejanus và lấy cả hộp của cậu ta. Khi về tới Quận 2, cậu sẽ gửi nó cho nhà Plinth kèm một lời chia buồn. Như vậy là phù hợp với cương vị bạn vào sinh ra tử của Sejanus. Vả lại ai mà biết được? Có khi bánh trái sẽ tiếp tục đến cũng nên.

Sáng hôm sau, sau màn từ biệt sướt mướt của đám bạn cùng phòng, cậu lên tàu bay tới Quận 2. Mọi thứ liền tốt lên trông thấy. Ghế đệm nhồi bông. Tiếp viên phục vụ. Thức uống tự chọn. Chẳng sang trọng chút nào, nhưng là một trời một vực so với tàu chở tân binh. Thoải mái giữa những tiện nghi, cậu nghiêng đầu tựa vào cửa sổ, mong dễ được một giấc. Suốt đêm qua, nghe tiếng mưa sầm sập trên mái trại, cậu đã tự hỏi Lucy Gray đang ở nơi nao. Đã bỏ mạng dưới mưa? Thu lu bên lò sưởi trong căn nhà bên hồ? Nếu sống sót, chắc chắn cô ả sẽ dẹp ngay ý định quay lại Quận 12. Cậu thiếp lịm đi với giai điệu bài "Cây treo cổ" ngân nga trong đầu và mấy tiếng sau thì thức dậy khi tàu bay hạ cánh.

"Chào mừng tới Capitol," người tiếp viên nói.

Coriolanus mở bừng mắt. "Sao kia? Không. Tôi lỡ trạm dừng rồi sao? Tôi phải trình diện ở Quận 2."

"Tàu này sẽ bay tiếp đến Quận 2, nhưng chúng tôi nhận lệnh thả cậu xuống đây," người tiếp viên đáp, xem lại danh sách. "Tôi e rằng cậu cần xuống tàu thôi. Chúng tôi phải tuân thủ lịch trình."

Cậu thấy mình đứng trên đường băng của một phi trường nhỏ lạ hoắc. Một chiếc xe tải Trị an đỗ lại và cậu được yêu cầu vào sau xe. Bon bon trên đường, không moi móc được tí thông tin gì từ

người tài xế, nỗi run sợ ngấm vào người cậu. Đã có nhầm lẫn gì đó. Hay là không nhỉ? Ngộ nhỡ bằng cách nào đó họ đã liên hệ cậu với vụ giết người. Phải chăng Lucy Gray đã trở lại và đưa ra cáo buộc, rồi người ta buộc phải thẩm vấn cậu? Liệu họ có mò vét đáy hồ hòng tìm hung khí? Tim cậu giật thót một nhịp khi xe rẽ vào đường Scholars rồi băng qua Học viện yên ắng và tĩnh lặng trong một buổi chiều mùa hạ. Đây công viên nơi họ thỉnh thoảng la cà sau giờ học. Đây tiệm bánh bán những chiếc cupcake cậu rất mê. Thôi chí ít cậu cũng được ban cho nhìn ngắm quê nhà một lần nữa. Cảm xúc hoài niệm liền tan biến khi xe rẽ ngoặt và cậu ngã ngửa khi thấy họ đang tiến vào đường dẫn tới Cấm thành.

Bên trong, cảnh vệ vẫy cậu đi thẳng vào thang máy. “Bà ấy đang chờ cậu trong phòng thí nghiệm.”

Cậu níu lấy tia hy vọng mỏng manh rằng “bà ấy” tức là Tiến sĩ Kay, chứ không phải Tiến sĩ Gaul, song oan gia của cậu đã vẫy tay chào từ đầu kia phòng thí nghiệm khi cậu bước ra từ thang máy. Sao cậu lại ở đây? Cậu sẽ bị tống vào chuồng ư? Bước lại chỗ bà ta, cậu thấy bà ta thả một con chuột con hẵng còn sống vào một bể rắn vàng.

“Thế là người chiến thắng đã tái xuất. Đây, cầm lấy.” Tiến sĩ Gaul ấn vào tay cậu một cái tô kim loại nhung nhúc những con chuột đỏ hỏn.

Coriolanus kìm lòng để không nôn ọe. “Xin chào, Tiến sĩ Gaul.”

“Ta đã nhận được thư của trò,” bà ta nói. “Và con húng nhây. Rất tiếc về chuyện của Plinth con. Nhưng mà có tiếc thật không

nhỉ? Nói đi cũng phải nói lại, ta rất vui khi thấy trò tiếp tục trau dồi ở Quận 12. Mở mang thế giới quan của mình."

Cậu cảm tưởng mình bị giật ngược trở lại tiết học khi xưa, như thể chẳng có gì xảy ra. "Vâng, quả là rất sáng mắt sáng lòng. Em đã suy ngẫm về mọi điều chúng ta đã thảo luận. Kỳ loạn, kiểm soát, khế ước. Ba chữ *K*."

"Trò có nghĩ về Đấu trường Sinh tử không?" bà ta hỏi. "Ngày chúng ta gặp nhau, Casca đã hỏi trò mục đích của kỳ đấu và trò đã đưa ra một câu trả lời sáo mòn. Nhằm trừng phạt các quận. Giờ trò có muốn thay đổi không?"

Coriolanus nhớ lại cuộc đối thoại với Sejanus trong lúc họ bỏ đồ ra khỏi túi cậu ta. "Em sẽ nói kỹ thêm. Không chỉ nhằm trừng phạt các quận, các kỳ đấu còn là một phần của một cuộc chiến tranh vĩnh cửu. Mỗi kỳ là một trận tử chiến. Trận chiến ta có thể thâu tóm trong lòng bàn tay, thay vì châm ngòi một cuộc chiến tranh thực sự có nguy cơ vượt quá tầm kiểm soát của chúng ta."

"Hừm." Bà ta vung con chuột khỏi một cái mõm đang ngoác ra. "Mày đấy, đừng có mà háu ăn."

"Và chúng là lời nhắc nhở về những gì chúng ta đã gây ra cho đối phương, những gì chúng ta có khả năng gây ra một lần nữa, cốt vì bản chất của chúng ta," cậu tiếp lời.

"Và bản chất của chúng ta là gì, trò đã xác định được chưa?" bà ta hỏi.

"Những sinh vật cần Capitol để sống sót." Cậu không nén được mà chua thêm. "Nhưng mà cô biết không, như muối bỏ bể cả thôi. Đấu trường Sinh tử ấy ạ. Chẳng một ai ở Quận 12 thèm theo dõi.

Ngoại trừ lễ chiêu quân. Ở khu căn cứ chúng em còn không có lấy một cái ti vi hoạt động được nữa kìa."

"Tuy chuyện đó trong tương lai có thể sẽ phiền phức, năm nay nó lại là lộc trời cho đấy, xét đến việc ta đã phải xóa sạch toàn bộ bãi chiến trường kia," Tiến sĩ Gaul bảo. "Để học sinh dính líu vào đúng là một sai lầm. Nhất là khi chúng bắt đầu chết như ngả rạ. Bộ mặt Capitol như vậy là quá thể yếu đuối."

"Cô đã xóa sạch kỳ đấu rồi ư?" cậu hỏi lại.

"Sạch bách không còn một bản sao, không bao giờ lên sóng nữa." Bà ta tủm tỉm. "Dĩ nhiên là ta có băng gốc cất trong hầm, nhưng là để ta giải khuây thôi."

Cậu lấy làm mừng về việc xóa băng. Một cách khác để loại bỏ Lucy Gray khỏi cõi đời này. Capitol sẽ lãng quên cô ả, các quận gần như chẳng biết đến cô ả, và Quận 12 chưa từng thu nhận cô ả là người của mình. Vài năm nữa, sẽ chỉ còn một ký ức mờ nhòa rằng từng có một cô gái đã hát trong trường đấu. Và rồi chuyện ấy cũng sẽ bị lãng quên thôi. Vĩnh biệt, Lucy Gray, chúng tôi chẳng biết cô là ai nữa.

"Cũng chẳng phải xôi hỏng bỏng không đâu. Ta đang tính sẽ đưa Flickerman trở lại vào năm tới. Và sáng kiến của trò về trò cá cược đúng là đắt giá," bà ta nói.

"Bằng cách nào đó cô cần phải biến việc theo dõi chương trình thành bắt buộc mới được. Chẳng có ai ở Quận 12 lại tự giác mở một chương trình trầm uất đến vậy cả," cậu nói với bà ta. "Mà sẽ đốt quỹ thời gian rảnh ít ỏi để nốc rượu tiêu sầu đời."

Tiến sĩ Gaul phì cười. “Xem ra trò đã học hỏi được rất nhiều trong kỳ nghỉ hè của mình đấy, trò Snow.”

“Kỳ nghỉ ấy ạ?” cậu nói, mặt nghệt ra.

“Ô hay, thế trò định làm cái gì ở đây? Chảy thây chảy thối ra tại Capitol, chải chuốt ngắm vuốt à? Ta nghĩ một mùa hè với đội Trị an sẽ dạy dỗ trò được nhiều hơn gấp bội phần chứ.” Bà ta ngắm biểu cảm hoang mang trên gương mặt cậu. “Trò không cho rằng ta đã hao tâm tổn sức vì trò chỉ để giao trò cho lũ người cù lần ở quận đấy chứ?”

“Em không hiểu, em được bảo là…” cậu lên tiếng.

Bà ta cắt ngang lời cậu. “Ta đã hạ lệnh cho trò được xuất ngũ danh dự, có hiệu lực ngay tức khắc. Trò sẽ theo ta tầm sư học đạo ở trường Đại học.”

“Trường Đại học sao? Ở Capitol này ư?” cậu nói mà kinh ngạc quá đỗi.

Bà ta thả con chuột cuối cùng vào bể. “Bắt đầu học từ thứ Năm.”

VĨ THANH

Một buổi chiều tháng Mười đẹp trời vào độ giữa kỳ học mùa thu, Snow bước xuống những bậc thang cẩm thạch của Trung tâm Khoa học trường Đại học, khiêm tốn tảng lờ những cái ngoái đầu. Cậu trông thật bảnh bao trong bộ com lê mới, đặc biệt là khi những lọn tóc loăn xoăn đã mọc trở lại, thêm khoảng thời gian tập huấn Trị an viên đã cho cậu một dấu ấn khiến những kẻ cạnh tranh với cậu phải lồng lộn lên vì ghen tức.

Cậu vừa tan lớp học chuyên sâu về chiến thuật quân sự của Tiến sĩ Gaul, sau một buổi sáng ở Cấm thành, nơi cậu đến nhận công tác thực tập Tổ chức Đấu trường. Nói vậy thôi - chứ thực ra mọi người đã coi cậu là thành viên cốt cán trong đội rồi. Họ đang trong quá trình thai nghén những ý tưởng nhằm khơi gợi sự hứng thú của các quận, cũng như Capitol, trong kỳ Đấu trường Sinh tử năm sau. Snow là người đã chỉ ra rằng, ngoài tính mạng của hai vật tế mà có khi họ còn không hề quen biết, người dân ở các quận chẳng được lợi cũng chẳng thiệt gì trong Đấu trường. Chiến thắng của một vật tế phải trở thành chiến thắng của cả quận. Họ đã nghĩ ra ý tưởng là tất cả cư dân trong quận sẽ nhận được một kiện thực phẩm nếu vật tế của họ đăng quang. Và nhằm khuyến khích một lớp vật tế ác chiến hơn xung phong tình nguyện, Snow kiến nghị rằng người chiến thắng nên được tặng một căn nhà trong đặc khu gọi nôm na là Làng Chiến thắng của thị trấn, điều này sẽ khiến tất cả những kẻ sống trong mấy túp lều lụp xụp phải ghen

ăn tức ở. Món quà đó, cùng một phần thưởng tiền mặt, sẽ là một đột phá lớn trong công cuộc ươm mầm một lứa đấu thủ ra trò.

Những ngón tay cậu ve vuốt cái cặp da mềm như bơ, món quà tựu trường của nhà Plinth. Cậu vẫn mắc mứu vụ xưng hô với họ. "Má" thì dễ thôi, nhưng mà gọi Strabo Plinth là cha cứ ngường ngượng, nên cậu dùng từ "ngài" rất nhiều. Cũng chẳng phải họ đã nhận nuôi cậu; ở cái tuổi mười tám thì cậu đã quá lứa rồi. Dẫu sao thì được chỉ định là người kế nghiệp cũng hợp ý cậu hơn. Cậu sẽ không bao giờ đánh đổi cái họ Snow, để lấy một đế chế vũ khí cũng không.

Tất thảy xảy ra như một lẽ thường tình. Cậu hồi hương. Họ tiếc thương. Hai gia đình hợp nhất. Cái chết của Sejanus đã giáng cho nhà Plinth một đòn trí mạng. Nói đơn giản theo cách của Strabo là: "Vợ ta cần có một lẽ sống. Về chuyện đó thì chính ta cũng vậy. Cháu đã mất cha và mẹ. Chúng ta thì mất con. Thiết nghĩ có lẽ chúng ta sắp xếp được việc này." Ông ta đã mua lại căn hộ của nhà Snow để họ không phải chuyển đi, cả căn của nhà Dolittle bên dưới cho bản thân và Má. Họ đã bàn đến việc trùng tu, xây một cầu thang xoắn ốc và có lẽ là một cái thang máy tư nối liền hai nhà, song chẳng việc gì phải vội. Chưa gì mà ngày nào Má cũng ghé qua giúp săn sóc Lão Bà Bà, người đã nhún nhường chấp nhận "cô hầu" mới, còn bà với Tigris thì tâm đầu ý hợp. Giờ đây nhà Plinth đài thọ mọi thứ: khoản thuế nhà, học phí của cậu, tiền thuê đầu bếp. Họ còn cho cậu một khoản tiêu vặt hậu hĩnh nữa. Số tiền này rất được việc bởi lẽ, dù cậu đã ăn chặn và giắt túi cái phong bì tiền gửi cho Tigris từ Quận 12, đời sinh viên mà chi tiêu tới bến thì đắt đỏ phải biết. Strabo chẳng bao giờ căn vặn những khoản tiêu pha của cậu hay hạch sách bắt bẻ những thứ áo quần cậu

mới mua, và ông ta xem chừng hài lòng khi Snow xin được chỉ bảo. Hai người hòa hợp đến ngạc nhiên. Đôi khi, cậu suýt thì quên mất lão Plinth là dân quận. Suýt.

Tối nay lẽ ra là sinh nhật mười chín tuổi của Sejanus, họ sum họp dùng một bữa tối trầm lắng để tưởng nhớ cậu ta. Snow đã mời Festus với Lysistrata đến dự tiệc, vì hai đứa nó quý Sejanus hơn hầu hết đám bạn học và chắc chắn sẽ có lời hay ý đẹp để nói. Cậu tính tặng ông bà Plinth cái hộp trong tủ của Sejanus, nhưng trước hết còn một chuyện cậu cần làm.

Bầu không khí trong lành trên đoạn đường tới Học viện làm đầu óc cậu sắc sảo như dao cạo. Cậu chẳng thèm đặt lịch hẹn vì thích đột xuất ghé qua hơn. Đám học trò đã tan học từ một tiếng trước, tiếng bước chân cậu vang vọng nơi hành lang. Tại bàn thư ký của Hiệu trưởng Highbottom không có ai, nên cậu đi thẳng tới văn phòng Hiệu trưởng và gõ cửa. Hiệu trưởng Highbottom mời cậu vào. Vừa sút cân vừa mắc chứng run rẩy, ông ta nom bệ rạc hơn bao giờ hết, gò lưng bên bàn làm việc.

“Chà chà, sao rồng lại đến nhà tôm thế này?” ông ta hỏi.

“Em mong được lấy lại hộp phấn của mẹ, bởi lẽ thầy không cần tới nó thêm nữa,” Snow đáp.

Hiệu trưởng Highbottom mò vào ngăn kéo và đặt cạch hộp phấn lên bàn. “Vậy thôi sao?”

“Không.” Cậu lấy trong cặp ra cái hộp của Sejanus. “Tối nay em sẽ trả lại vật dụng cá nhân của Sejanus cho cha mẹ cậu ấy. Còn thứ này thì em không biết phải xử trí thế nào. Cậu trút hết đồ bên trong lên bàn và nhặt ra tấm bằng đóng khung. “Em không nghĩ

thầy muốn nó trôi nổi bên ngoài. Một tấm bằng Học viện. Trao cho một tên nghịch tặc."

"Trò đúng là rất tận tình," Hiệu trưởng Highbottom nói.

"Nhờ cả vào kỳ huấn luyện Trị an viên đó ạ." Snow tháo mặt sau khung ảnh và trượt tấm bằng ra. Đoạn, như được thôi thúc, thay nó bằng một tấm ảnh gia đình Plinth. "Em nghĩ cha mẹ cậu ấy sẽ thích thế này hơn." Cả hai nhìn chằm chằm chỗ di vật của cuộc đời Sejanus. Thế rồi cậu gạt ba lọ thuốc vào thùng rác của Hiệu trưởng Highbottom. "Bớt được bao nhiêu kỷ niệm buồn thương càng tốt bấy nhiêu."

Hiệu trưởng Highbottom nhìn xoáy vào cậu. "Ra là trò đã nảy sinh tình cảm với các quận hả?"

"Không phải với các quận. Mà là Đấu trường Sinh tử," Snow sửa lại lời ông ta. "Em phải cảm ơn thầy vì điều ấy. Suy cho cùng, kỳ đấu là do một tay thầy gầy dựng mà."

"Ồ, ta lại nghĩ một nửa công trạng thuộc về cha của trò đấy," lão Hiệu trưởng nói.

Snow nhíu mày. "Thầy nói vậy là sao? Em tưởng Đấu trường Sinh tử là sáng kiến của thầy chứ. Thứ thầy đã nghĩ ra hồi học Đại học?"

"Cho môn của Tiến sĩ Gaul. Môn mà ta lẹt đà lẹt đẹt, vì nỗi oán hận dành cho mụ ta khiến ta không tài nào đến lớp. Cả lớp chia cặp làm đề án cuối kỳ, nên ta cùng nhóm với anh bạn thân - Crassus, dĩ nhiên. Đề bài là sáng tạo một án phạt cho kẻ thù hà khắc đến độ chúng không bao giờ dám quên những điều phi nghĩa chúng đã làm với chúng ta. Giống trò giải đố mà ta cực giỏi vậy,

và cũng như bao tuyệt tác khác, có cốt lõi đơn giản đến trái ngang. Đấu trường Sinh tử. Thứ tâm địa bất chính nhất, giảo hoạt gói gọn trong một sự kiện thể thao. Một trò tiêu khiển. Ta đã quá chén và cha trò còn chuốc thêm rượu, đánh trúng lòng tự cao của ta trong khi ta mổ xẻ cái ý tưởng đó, cam đoan với ta rằng chỉ là trò đùa riêng giữa hai người. Sáng hôm sau, ta tỉnh dậy, hãi hùng trước những gì mình đã gây ra, những muốn xé bài làm thành trăm mảnh, nhưng đã quá muộn. Không cần tới sự đồng thuận của ta, cha trò đã nộp nó cho Tiến sĩ Gaul. Hắn ta hau háu điểm chác, trò thấy đấy. Không bao giờ ta tha thứ cho hắn."

"Ông ấy mất rồi," Snow nói.

"Nhưng mụ ta thì chưa," Hiệu trưởng Highbottom vặc lại. "Nó vốn dĩ chỉ nằm trên lý thuyết. Và kẻ đã tự biên tự diễn còn ai vào đây ngoài mụ súc sinh độc ác nhất ấy? Sau cuộc chiến, mụ đã lôi bản dự thảo lẫn ta ra, giới thiệu trước Panem ta là cha đẻ của Đấu trường Sinh tử. Đêm ấy là lần đầu tiên ta thử ma phiện. Ta cứ ngỡ trò này rồi sẽ lụi tàn, khủng khiếp đến nhường ấy kia mà. Nhưng không. Tiến sĩ Gaul đã nẵng lấy mà duy trì nó và kéo ta theo suốt mười năm qua."

"Chắc chắn nó đã kiểm chứng lập trường của bà ấy về loài người," Snow nói. "Nhất là khi sử dụng trẻ con."

"Và vì lẽ gì kia?" Hiệu trưởng Highbottom hỏi.

"Vì chúng ta gắn cho chúng cái mác thuần khiết trong sáng. Và khi ngay cả người trong sáng nhất trong số chúng ta cũng hóa sát thủ trong Đấu trường Sinh tử, như vậy tức là sao? Tức là bản tính cố hữu của ta là hung bạo," Snow lý giải.

“Tự hủy hoại bản thân,” Hiệu trưởng Highbottom lẩm bẩm.

Snow liền nhớ tới lời kể của Pluribus về việc cha cậu với Hiệu trưởng Highbottom tuyệt giao với nhau, bèn trích một câu trong bức thư. “Như những con thiêu thân lao đầu vào lửa vậy.” Lão Hiệu trưởng nheo mắt, song Snow chỉ mỉm cười và nói, “Nhưng, tất nhiên rồi, thầy đang thử em. Thầy hiểu bà ấy rõ hơn em mà.”

“Chưa chắc đâu.” Hiệu trưởng Highbottom di ngón tay theo bông hồng bạc trên hộp phấn. “Thế người ấy nói gì khi trò báo sẽ đi?”

“Tiến sĩ Gaul ư?” Snow hỏi lại.

“Cô sơn ca của trò ấy,” lão Hiệu trưởng đáp. “Khi trò rời khỏi Quận 12. Thấy trò đi nó có buồn không?”

“Em cho là cả hai đều hơi buồn.” Snow bỏ hộp phấn vào túi và thu dọn đồ của Sejanus. “Em phải đi đây. Sắp có bộ bàn ghế phòng khách được giao tới và em đã hứa với chị là sẽ có mặt để trông coi thợ chuyển đồ.”

“Vậy thì, mời trò đi,” Hiệu trưởng Highbottom nói. “Đi mà về với căn hộ tầng thượng.”

Snow chẳng thiết nói về Lucy Gray với bất cứ ai, Hiệu trưởng Highbottom lại càng không. Tí Toét đã gửi thư cho cậu theo địa chỉ cũ của nhà Plinth, nhắc tới sự biến mất của cô ả. Ai ai cũng nghĩ lão Thị trưởng đã ra tay trừ khử cô ả song không có bằng chứng. Về phần nhóm Covey, có một vị Chỉ huy mới kế nhiệm Hoff, và động thái đầu tiên của ông ta là nghiêm cấm biểu diễn ở chợ Hob, vì nhạc nhẽo chỉ tổ gây họa.

Phải, Snow thầm nghĩ. *Chắc chắn là vậy rồi.*

Vậy thì số mệnh của Lucy Gray vẫn là một bí ẩn, hệt như cô bé cùng tên trong bài hát man dại ấy. Liệu cô ả còn sống, đã chết, hay là một vong hồn vất vưởng nơi hoang dã? Có lẽ sẽ chẳng ai biết được. Nào có hề gì - tuyết đã khiến cả hai con người đó tiêu tùng. Tội nghiệp Lucy Gray. Tội nghiệp hồn ma bé gái véo von theo đám chim chóc từ bấy về sau.

Em có, em có

Đến bên cây

Cho tôi nhắn nhủ "Chạy đi để ta cùng tự do"?

Cứ mặc sức sải cánh tung hoành khắp Quận 12 đi, nhưng cô ả và lũ húng nhại của mình sẽ không đời nào làm hại cậu được nữa.

Thảng hoặc cậu sẽ hoài niệm một khoảnh khắc ngọt ngào và thiếu điều ao ước một kết cục khác đi. Nhưng chuyện hai người sẽ chẳng bao giờ thành, dẫu cậu có ở lại đi chăng nữa. Họ chỉ đơn giản là quá khác nhau. Và cậu không thích tình yêu, cách nó làm cậu cảm thấy ngu dại và mềm yếu. Kể mà có kết hôn, cậu sẽ chọn một người không thể làm con tim cậu xao xuyến. Một người cậu thậm chỉ chẳng ưa nữa kìa, thế thì sẽ chẳng tài nào chi phối cậu như cách Lucy Gray đã từng. Không bao giờ khiến cậu nổi máu ghen. Hay yếu lòng. Có khi Livia Cardew là hoàn hảo đấy. Cậu mường tượng ra hai người họ, Tổng thống và đệ nhất phu nhân, chỉ huy Đấu trường Sinh tử cách đây vài năm sau nữa. Cậu sẽ tiếp nối Đấu trường, hẳn nhiên, khi cậu trị vì Panem. Người ta sẽ gọi cậu là một kẻ độc tài, quân phiệt và tàn bạo. Nhưng chí ít cậu cam đoan loài người sẽ sống sót, cho họ một cơ may tiến hóa.

Loài người này còn mong muốn gì nữa? Kỳ thực, họ nên cảm ơn cậu mới phải.

Cậu đi ngang qua hộp đêm của Pluribus và cho phép mình khẽ mỉm cười. Có thể kiếm được bả chuột ở bất kỳ đâu, nhưng tuần trước cậu đã lén nhón lấy một nhúm ở con ngõ sau mang về nhà. Bỏ thuốc vào lọ ma phiện cũng phức tạp phết, nhất là khi đeo găng tay, song rốt cuộc cậu cũng nhồi được qua miệng lọ một liều lượng mà cậu phỏng đoán là vừa đủ. Để phòng xa cậu đảm bảo cái lọ đã được lau sạch. Hiệu trưởng Highbottom sẽ không có gì phải nghi ngờ khi ông ta lấy nó ra khỏi thùng rác và chuồi vào túi mình. Không có gì phải nghi ngờ khi ông ta vặn nắp và nhỏ ma phiện lên lưỡi. Mặc dù cậu thực mong rằng, khi lão Hiệu trưởng trút hơi thở cuối cùng, ông ta sẽ nhận ra điều mà biết bao nhiêu người khác đã nhận ra khi thách thức cậu. Điều mà một ngày nào đó toàn thể Panem sẽ phải thấm nhuần. Một điều tất yếu.

Tuyết thượng đỉnh.

HẾT

LỜI CẢM ƠN

Tôi muốn gửi lời tri ân tới cha mẹ tôi vì đã luôn yêu thương và ủng hộ nghiệp viết văn của tôi: cha tôi, vì đã giảng tôi nghe về những nhà tư tưởng thời kỳ Khai minh và cuộc tranh biện về trạng thái tự nhiên từ khi tôi còn rất nhỏ; và người mẹ theo chuyên ngành Ngữ văn của tôi, vì đã nuôi dưỡng người đọc trong tôi và vì tất thảy những giờ phút hạnh phúc bên cây dương cầm.

Chồng tôi, Cap Pryor, và đại diện văn học của tôi, Rosemary Stimola, bấy lâu nay vẫn là những độc giả đầu tiên. Sự đóng góp của họ vào những bản nháp sơ khai của cuốn tiểu thuyết này đối với diễn tiến phát triển cũng như cuộc sống trước chiến tranh của chàng thanh niên Coriolanus Snow là vô giá và chắc chắn đã giúp các biên tập viên của tôi đỡ phải lao tâm khổ tứ nhiều phần. Nhân tiện nói tới các biên tập viên, chưa từng một tác giả nào lại có một hậu phương vững chắc và xuất chúng đến thế. Lần này, họ là cả một đội quân hùng hậu kéo đến như những đợt sóng, bắt đầu với Kate Egan siêu đẳng, người đã khéo léo dẫn dắt tôi qua mười cuốn sách, cùng David Levithan, chủ bút xuất sắc nhất của tôi, người đã chạy đôn chạy đáo - hết trau chuốt nhan đề này, qua gọt giũa những đoạn văn cồng kềnh kia, lại thu xếp các buổi bàn giao bản thảo mật tại (còn đâu vào đây nữa?) vở diễn *Coriolanus* thuộc sự kiện Shakespeare in the Park. Đợt sóng thứ hai mang tới cặp đôi Jen Rees và Emily Seife vừa tài ba vừa sâu sắc, bên cạnh đó còn những biên tập viên tinh tường của tôi, Rachel Stark và Joy Simpkins, những người đã không ngại vạch lá tìm sâu. Tôi muốn

bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc với tất cả vì đã cùng chung tay định hình câu chuyện này bằng cả trái tim và khối óc đẹp đẽ của mọi người.

Thật là một vinh hạnh khi được ủy thác cho đội ngũ cừ khôi tại Nhà xuất bản Scholastic Press. Rachel Coun, Lizette Serrano, Tracy van Straaten, Ellie Berger, Dick Robinson, Mark Seidenfeld, Leslie Garych, Josh Berlowitz, Erin O'Connor, Maeve Norton, Stephanie Jones, JoAnne Mojica, Andrea Davis Pinkney, Billy DiMichele và toàn thể đội kinh doanh của Scholastic - một lời cảm ơn siêu to khổng lồ tới tất cả mọi người.

Một lời hoan hô đặc biệt dành cho Elizabeth B. Parisi và Tim O'Brien, hai con người một lần nữa cho tôi một phen lác mắt với chiếc bìa sách đẹp nức lòng, vừa nhất quán với bộ ba cuốn *Đấu trường Sinh tử*, mà lại độc nhất cho cuốn sách mới này.

Vô cùng ngưỡng mộ và biết ơn tất cả các nghệ sĩ đã viết ra những ca khúc đã xuất hiện trong thế giới Panem. Ba trong số ấy là những bản nhạc bất hủ trong đại chúng: "Dưới thung lũng" (Down in the Valley), "Ôi, dấu yêu, Clementine" (Oh, My Darling, Clementine) và "Dõi theo phía nắng ngời" (Keep on the Sunny Side) do Ada Blenkhorn và J. Howard Entwisle sáng tác. Bài thơ"Lucy Gray" được chắp bút bởi William Wordsworth vào năm 1799 và góp mặt trong tuyển tập *Thơ trữ tình* của ông. Ca từ của các bài hát nêu trên đã được cải biên sao cho phù hợp với nhóm Covey. Phần lời còn lại là theo nguyên tác. "Bản Ballad của Lucy Gray Baird" vốn được hát dựa trên điệu ca cổ từ lâu đã gắn liền với những câu chuyện về kết cục bất hạnh của những kẻ trác táng, hội thi sĩ, cánh lính tráng, dân cao bồi,... Hai ca khúc khác xuất hiện

lần đầu tiên trong bộ ba cuốn *Đấu trường Sinh tử*. Trong phiên bản chuyển thể điện ảnh, phần nhạc của "Trên đồng cỏ" (Deep in the Meadow) được soạn bởi T. Bone Burnett và Simone Burnett, còn phần nhạc của "Cây treo cổ" (The Hanging Tree) được sáng tác bởi Jeremiah Caleb Fraites và Wesley Keith Schultz của nhóm The Lumineers và biên soạn bởi James Newton Howard.

Những lời cảm ơn không kể xiết xin gửi tới Rosemary Stimola, người đại diện tuyệt vời mà tôi đã nhắc tới ở trên và Jason Dravis, đại diện giải trí của tôi, người tôi tuyệt đối tin cậy trong việc đưa đường chỉ lối cho tôi trong giới xuất bản và điện ảnh với sự trợ giúp của các vị luật sư lão luyện, Janis C. Nelson, Eleanor Lackman và Diane Golden.

Tôi muốn bày tỏ lòng yêu mến dành cho bạn bè và người thân của tôi, đặc biệt là Richard Register, người chỉ cần tôi nhắn tin là sẽ có mặt, và Cap, Charlie và Izzy, những người đã đi cùng tôi với những góc nhìn, lòng kiên nhẫn và khiếu hài hước.

Và sau cùng, hỡi tất cả các độc giả đã dành thời gian dõi theo đầu tiên là câu chuyện của Katniss và giờ là của Coriolanus: xin chân thành cảm ơn các bạn vì đã đồng hành cùng tôi trên chặng đường này.

KHÚC HÁT CỦA CHIM CA VÀ RẮN ĐỘC

Chịu trách nhiệm xuất bản

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP

NGUYỄN QUANG THIỀU

Biên tập: Nguyễn Chí Hoan

Biên tập viên Nhã Nam: Huyền Trang

Thiết kế bìa: Kỳ Nam

Trình bày: Thành Khánh

Sửa bản in: Đỗ Hằng

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÃ NAM

In 2.500 cuốn, khổ 14x20,5cm tại Công ty TNHH In & TM TTXVN-Vinadataxa (70/342, Khương Đình, Hạ Đình, TP. Hà Nội). Căn cứ trên số đăng ký xuất bản: 1713-2022/CXBIPH/05-45/HNV và quyết định xuất bản số 878/QĐ-NXBHNV của Nhà xuất bản Hội Nhà Văn ngày 19.07.2022. Mã ISBN 978-604-368-520-6. In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.

[1] Bản dịch của Lê Nguyệt Áng, Nhã Nam 2009.

[2] Nguyên gốc: “Snow lands on top!” - “Snow” vừa có nghĩa là “tuyết”, vừa là họ của Coriolanus và Tigris.

[3] Nguyên gốc: “Snow’s meltdown!” - “Meltdown” vừa có nghĩa là “tan chảy”, vừa có nghĩa là “cơn hoảng loạn”.

[4] Nguyên gốc: “Swan flu” - chơi chữ với “swine flu”, tức dịch cúm heo.

[5] Tên gọi những con thú đột biến gien trong bộ truyện.

[6] Bệnh phổi do hít nhiều bụi than.

[7] Chơi chữ với “reaping” - lễ chiêu quân, và “reap” - hành động thu hoạch mùa màng.

[8] Thành ngữ “Cây gậy và củ cà rốt” là một ẩn dụ về việc sử dụng kết hợp cả thưởng lẫn phạt để có được hành vi mong muốn từ người khác.

[9] Tuyết thượng đỉnh.

[10] Bài dân ca “Oh, My Darling, Clementine” viết về con gái của một người thợ mỏ, Clementine, với đôi chân to ngoại cỡ xỏ trong hộp cá trích. Một lần nọ nàng bị vấp ngã xuống sông và chết đuối.

[11] Ý nói bị Maude Ivory dằn dỗi.

[12] “Azure” là màu thiên thanh, “ivory” là màu ngà, “amber” là màu hổ phách, “taupe” là màu nâu sẫm và “carmine” là màu đỏ son.

[13] Một loại lưới dệt bằng sợi ni lông hoặc polyme rất mảnh, con mồi mắc vào càng giãy giụa càng bị thít chặt.